

Giới thiệu Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert

Sống lại? Tiêu Từ Lăng đối mặt những ngày gian khổ nhất khi sắp đến mạt thế, ở mạt thế cũng không dễ sống a! o(∩____∩)o

Vì tương lai có sinh hoạt tốt, phải ôm một cái đùi bự trước mới được. Mục tiêu của Tiêu Từ Lăng là nhìn chăm chú vào vương trong vương ở hậu kỳ mạt thế – Sở Chích Thiên, cố gắng làm một đàn em tin cậy đắc lực của anh ta, kỳ vọng lưng tựa đại thụ để hóng mát~ ($\geq \nabla \leq$)

Thế nhưng, hoàn thành mục tiêu nhỏ nhoi này vì sao khó như vậy? o(>_____

Truyện đã full gam 300c nha ae

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

chương 1: Trọng sinh? Hay là Trang Chu mộng điệp*?

A!!! Tiêu Từ Lăng hét to một tiếng, toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, trái tim bị xuyên thấu, đau đớn kịch liệt bị tang thi xé ăn, khiến cho thần trí cậu có chút không rõ.

Phải chết sao? Tay phải Tiêu Từ Lăng sờ về phía ngực, nơi đó sợ rằng sớm đã thành một lỗ thủng đầy máu. Mảnh vỡ ngọc trụ hộ thân chắc vẫn còn bên trong đó chứ? Cũng tốt, cho dù ngọc nát, ngọc trụ hộ thân mà cha mẹ để lại cho bản thân vẫn còn ở nơi đây, vẫn bảo hộ ta, thật giống như cha mẹ chưa bao giờ rời khỏi ta vậy. Tiêu Từ Lăng rõ ràng cảm nhận được trước khi bị xuyên thấu trái tim, ngọc trụ hộ thân bảo hộ ở trước ngực bị đánh nát đầu tiên, sau đó chính là trái tim chính mình.

Hử? Xúc giác trên tay là một vùng bằng phẳng, Tiêu Từ Lăng lúc này mới cảm thấy hình như trên người không đau chút nào, nằm mơ? Mở hai mắt, ánh vào mi mắt chính là một gian phòng ngủ, đồ dùng trong nhà quen thuộc cùng với bức ảnh gia đình cực lớn kia. . .

Chuyện gì xảy ra? Không phải ta đã chết rồi sao? Vì sao tỉnh lại lại về tới nhà trước mạt thế?

Tiêu Từ Lăng ngồi dậy, lắc lắc đầu, muốn lắc đi nghi hoặc đầy đầu, giờ mới phát hiện bản thân nằm trên giường, trên người mặc một bộ trang phục vận động, tựa hồ mới tỉnh ngủ.

Kiểm đầu? Sự cảnh giác lâu dài nuôi thành từ khi mạt thế tới nay khiến cho Tiêu Từ Lăng trước tiên vươn tay phải tìm kiếm vũ khí của bản thân.

Tay? Màu sắc trắng nõn, da trơn mịn, đây là tay của mình sao? Ở mạt thế từng thiếu tài nguyên nước, từng thiếu thức ăn khiến cho da của Tiêu Từ Lăng trở nên vừa đen vừa khô vừa thô ráp, cậu đều đã quên hình dáng vốn có của mình. . . Chuyện gì xảy ra?

Theo thói quen dò xét dưới gối, móc ra một cái điện thoại di động, chính là Con Ong Nhỏ đời thứ 2 mà trước mạt thế Tiêu Từ Lăng vẫn luôn dùng, lịch trên màn hình là 22 giờ 30 phút ngày 5 tháng 4 năm 2012 rõ ràng hiển thị trước mắt cậu.

Đây là thời điểm mình 24 tuổi trước khi phát sinh mạt thế, còn nhớ rõ tiết Thanh Minh khi đó (thanh minh năm 2012 là ngày 4/4), sau khi tế bái cha mẹ, mình ở nghĩa trang, bị thống khổ nhìn uống rượu giải sầu đến say. Tiêu Từ Lăng nghĩ tới đây, liền nghĩ thấy được một mùi vị ôi thiu, quả nhiên trên trang phục vận động lay dính cận kề nôn ra sau khi say.

Tiêu Từ Lăng sững sờ, vô ý thức lau chùi vết bẩn đó, còn chưa chùi mấy cái, ánh mắt từ mê man chuyển thành chấn kinh, đột nhiên nhảy từ trên giường xông về phía gian rửa mặt, trong gương trước bồn rửa, một gương mặt trơn mịn non nớt, lúc này đang kinh ngạc trừng to mắt nhìn bản thân.

Đây là một khuôn mặt vừa quen thuộc lại có chút xa lạ, gương mặt non nớt thanh xuân tựa hồ chỉ có 15, 16 tuổi, trên khuôn mặt đáng yêu lúc này treo vẻ mặt chấn kinh. Đây không phải là khuôn mặt mà trước mạt thế vẫn luôn khiến mình phiền não, khiến cho mình một đường xúi quẩy trên con đường tìm việc, vĩnh viễn bị người ta cho là vị thành niên sao?

Đúng vậy, Tiêu Từ Lăng sau khi qua 15 tuổi, mặt của cậu tựa hồ bị thời gian đình trệ, vĩnh viễn là một bộ dáng không lớn lên được, khiến cho cậu phiền não vô cùng. Chẳng qua sau khi mạt thế, vì đói khó nhịn mà ăn thịt mang bệnh độc, trên mặt mọc đầy mụn lở, khuyết thiếu nguồn nước cũng khiến cho cậu biến thành một tiểu tử khô gầy xám tro. Vì vậy, khi cáo biệt hết thấy những điều đó, cũng khiến cho cậu gần như quên mất bộ dáng vốn có của mình.

Thế này là chuyện gì xảy ra? Tiêu Từ Lăng vỗ mặt mình, nỗ lực vỗ tỉnh bản thân.

Trọng sinh?! Hay là Trang Chu mộng điệp?

Tiêu Từ Lăng hồ nghi nhìn bản thân trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn non nớt kia, cũng đang dùng ánh mắt hồ nghi nhìn mình, một loại cảm

giác mạnh* đến mức tận cùng đập thẳng vào mặt! (*đọc giống từ moe (mô e) tiếng Nhật, tức là dễ thương, đáng yêu) Tiêu Từ Lăng nhìn không được rên một tiếng, cái trán tránh không được xuất hiện ba cọng hắc tuyến. Chính là về mặt này, khiến cho mình không có cách nào kiếm việc làm, chỉ có thể ở trong nhà làm tay viết trên mạng, gian nan kiếm bữa cơm ăn.

Chẳng lẽ thực sự có mặt thể? Tiêu Từ Lăng không ‘trừng định’ nổi, sự từng trải 10 năm mặt thể thực sự quá chân thực, cậu không cách nào tưởng tượng đó là nằm mơ, thể nhưng mặt thể giáng lâm là quá sai lầm, thực sự không cách nào khiến người ta tin tưởng a.

Đúng rồi, ngọc trụ hộ thân đâu? Từ 3 năm trước khi cha mẹ gặp tai nạn máy bay, bản thân đã đeo ngọc trụ tổ truyền mà cha mẹ đưa cho vào lễ thành niên sinh nhật 16 tuổi, vẫn chưa từng rời khỏi người, vì sao hiện tại hồng có chứ?

Vén áo mình ra, chỗ ngực vốn treo trang sức lúc này trống rỗng. Hừ? Đây là cái gì? Tiêu Từ Lăng phát hiện ngực mình có một ấn ký màu xanh nhạt, thật trọng nhận rõ vậy mà là hoa văn hình dạng chính thể của ngọc trụ, chẳng lẽ là dấu ấn bị đè ra khi ngủ? Như vậy ngọc trụ đi đâu rồi?

Tiêu Từ Lăng đưa tay xoa xoa dấu ấn, vậy mà cảm giác thấy ngực có chút nóng, dựa trên nguyên tắc hiểu kỳ, cậu tiếp tục ma sát ấn ký, cảm giác ấn ký càng ngày càng nóng, ấm áp dào dạt cực kỳ thoải mái, đột nhiên nhoáng một cái, thoáng hoa mắt, đợi sau khi đường nhìn rõ ràng, phát hiện bản thân tuyệt không ở trong phòng ngủ, mà là tới một địa phương xám mờ mờ, nhìn không rõ được cái gì.

Tiêu Từ Lăng cảnh giác quan sát xung quanh, tuyệt không có phát hiện bất kỳ tiếng vang gì, nơi đây chỉ có sự vắng vẻ, tựa hồ không có bất kỳ thứ gì với vật còn sống nào. Cậu cẩn thận lần mò địa phương này, cảm giác là một hình vuông dài ngắn khoảng chừng 10 mét, độ cao không cách nào biết được, trong một góc còn có cái rương nhỏ, Tiêu Từ Lăng nâng rương nhỏ ở trong tay, bắt đầu suy đoán đây có phải không gian hay không. Thời gian 10 năm ở mặt thể, cậu đã thấy qua đủ loại dị năng, tuy rằng chưa từng thấy qua dị năng không gian, nhưng truyền thuyết có, chỉ là loại dị năng đó quá mức nghịch thiên, người có dị năng không gian bình thường đều cần cẩn thận ẩn tàng, vì vậy người chân chính thấy được ít lại càng ít.

Trong lòng Tiêu Từ Lăng có chút lo nghĩ, không biết mình đi ra ngoài thế nào, đang nghĩ ngợi vấn đề đi ra ngoài, đột nhiên lại nhoáng một cái, thoáng hoa mắt, đã về tới phòng ngủ, hơn nữa trong tay đang bưng cái rương nhỏ kia.

Tiêu Từ Lăng nhìn rương nhỏ trong tay kinh hi vạn phần, quả nhiên là một không gian, nói như vậy có lẽ thực sự mặt thể sắp tới, mà bản thân xác thực đã trọng sinh.

Kiểm chế tâm tình kích động của bản thân, Tiêu Từ Lăng cẩn thận đặt rương nhỏ trên sàn nhà, đỡ xuống cây giá phơi áo trên sân thượng, lại đến trong phòng bếp lấy cái chảo sắt dùng để xào rau, trốn ra sau sô pha, lộ đầu ra, một tay cầm cây giá phơi áo, một tay chống chảo sắt, chậm rãi dùng giá phơi áo vạch mạnh ra rương nhỏ đặt trên mặt đất, người rụt lại ra sau sô pha, chảo đội lên trên đầu, lộ ra hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm rương nhỏ, sau khi cái rương bị mở, bên trong không có thứ gì bay ra. Tiêu Từ Lăng rất có kiên trì, đợi một đoạn thời gian, thấy vẫn không có động tĩnh gì, lúc này mới chậm rãi đội chảo lộ đầu ra. Chỉ thấy rương nhỏ bị mở, bên trong tựa hồ có quyển sách, còn có chút vật nhỏ, cách quá xa nhìn không rõ lắm.

Được rồi, Tiêu Từ Lăng thực sự có chút quá mức cẩn thận, điều này cũng không thể trách cậu, mặt thể có đủ thứ, cái gì cũng có thể xuất hiện, trong rương nhỏ bay ra các loại côn trùng biến dị cũng không phải số ít, bao nhiêu người trước đây lo là sơ xuất đã chết trong tay mấy vật nhỏ đó. Thời gian 10 năm, có lẽ cái khác Tiêu Từ Lăng không có gì tiến bộ, nhưng cẩn thận lại đã xâm nhập trong cốt tủy, đây cũng là nguyên nhân mặc dù thực lực cậu nhỏ yếu, lại có thể sinh tồn được 10 năm.

Tiêu Từ Lăng tìm bao tay da mang vào, lúc này mới lấy ra thứ trong cái rương, thận trọng lật xem một phen

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

chương 2: Chỗ dựa vững chắc? Đương nhiên là ôm cái đùi bự rồi!

Chỉ thấy bên trong có một quyển sách, trên mặt bìa viết ba chữ lớn đoạn chính《Thanh Tâm Thuật》，Tiêu Từ Lăng mở ra xem, vậy mà là một quyển pháp quyết tu tiên. Tiêu Từ Lăng có chút kích động, khi mặt thể giáng lâm, cậu thức tỉnh chính là dị năng tốc độ cấp thấp nhất, ở trung hậu kỳ căn bản xem như là một vật hy sinh, nhưng có bản pháp quyết này, sẽ nhiều thêm một tầng bảo đảm khi mặt thể đến.

Tiêu Từ Lăng thận trọng đặt sách qua một bên, lại mở ra mấy thứ khác, bên trong đại khái có hơn mười miếng ngọc bội trắng, lóng lánh trong sáng, còn có một tấm gì đó cuộn lại, Tiêu Từ Lăng mở nó ra, xem nội dung bên trong, rốt cục hiểu rõ hiện tại là chuyện gì.

Hóa ra ngọc trụ tổ truyền đích thật là không gian, là lão tổ tu tiên không biết bao nhiêu đời trước nhà mình tự mình luyện chế, ngọc trụ này nhất định phải cần máu đầu tim mới có thể mở ra, máu khác không có tác dụng, vốn hần là phương pháp mở ra được tương truyền đời đời, không biết thất lạc vào đời nào, vì vậy ngọc trụ này cũng bị quên mất tác dụng chân chính, chỉ làm một tấm bùa hộ mệnh ý nghĩa tượng trưng.

Cũng bởi vì như vậy, mới cứu được mạng Tiêu Tử Lăng, trước khi bị đánh xuyên tim, ngọc trụ đầu tiên thu được máu đầu tim của cậu, nhận chủ thành công, hơn nữa vị lão tổ kia sợ hậu đại nhà mình có nguy hiểm, vì vậy làm một đạo thuật hoàn hồn trên ngọc trụ, bảo chứng có một lần cơ hội hoàn hồn. Nếu lúc đó Tiêu Tử Lăng bảo trì thân thể hoàn chỉnh, có thể sống lại tại chỗ. Đáng tiếc khi đó bị tang thi vây quanh xé thành mảnh vụn trong nháy mắt, đã không còn điều kiện sống lại, ngọc trụ chỉ có thể bao lấy linh hồn của cậu chạy trốn. Theo lý chỉ có thể đoạt xá* sống lại, lại không biết vì sao khó hiểu sống lại đến 10 năm trước?

* đoạt xá = linh hồn cướp thân thể người khác.

Tiêu Tử Lăng lắc đầu, từ bỏ vấn đề không cách nào tìm được đáp án này. Dù sao sống là tốt rồi, quan cậu trọng sinh hay là đoạt xá chứ. Tiêu Tử Lăng vẫn rất có tinh thần AQ (tinh thần lạc quan đến thái quá, bắt nguồn từ ‘AQ chính truyện’), dù sao đây là chuyện tốt.

Mà những miếng ngọc bội trắng lóng lánh trong sáng kia lại là pháp thuật kỹ năng lão tổ lưu lại, đối ứng mỗi một tầng pháp quyết tu tiên. Tiêu Tử Lăng chỉ cần luyện Thanh Tâm Thuật đến tầng thứ nhất, có thể mở ra miếng ngọc bội đại biểu tầng thấp nhất. Đương nhiên tu tiên cũng phải có linh căn, Tiêu Tử Lăng không dám hy vọng xa vời bản thân có linh căn thiên phú gì, chỉ cần có tạp linh căn có thể tu tiên là OK rồi.

Tiêu Tử Lăng nhìn thứ trước mắt, không khỏi nuốt nước bọt liên tục, nhìn nhìn chưa đến nửa đêm 12 giờ, còn có bó lớn thời gian. Tâm động không bằng lập tức hành động, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng lật xem Thanh Tâm Thuật, khoanh chân đả tọa, nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Dựa theo trong sách miêu tả, tâm tĩnh Tiêu Tử Lăng yên tĩnh xuống, chỉ có tĩnh đến trình độ nhất định, mới có thể cảm ứng được linh khí thích hợp bản thân, đối với điều này Tiêu Tử Lăng tuyệt không xa lạ. Từ sau khi mất thể, nếu muốn tiến bộ năng lực thức tỉnh, nếu không có ngoại lực phụ trợ, đều phải dùng hình thức không khác biệt như vậy bao nhiêu để tu luyện.

Hồi lâu, Tiêu Tử Lăng ở vào một loại cảnh giới dường như ngủ mà không phải ngủ, cảm giác thấy độ linh mãnh nhạy cảm hơn rất nhiều, tựa hồ có thể cảm nhận được không khí bốn phía thân thể. Những không khí đó không trong suốt nữa, bắt đầu trở nên năm màu rực rỡ, đủ loại màu sắc xoay quanh cậu, cậu cảm nhận được màu lam tựa hồ thân mật nhất với cậu, mà màu đỏ thì có chút trì độn, điều này có phải nói rõ mình có được thủy linh căn tương đối rõ ràng hay không? Vì vậy màu đỏ đại biểu hỏa linh khí mới có chút trì độn? Dù sao thủy hỏa bất tương dung a.

Mà màu sắc khác lại tương đối giữa hai cái trên, thoát nhìn quả nhiên linh căn của mình không phải đặc biệt tốt, xem như là tạp linh căn, chẳng qua thủy linh căn tốt hơn một chút so với linh căn khác. May mắn Thanh Tâm Thuật tuyệt không phải thuật tu tiên một hệ nào đó, nó chủ tu tinh thần với tâm lực, vì vậy bất kể linh căn gì cũng có thể tu luyện, chẳng qua chỉ một linh căn thì tốc độ khi tu luyện nhanh hơn mà thôi, mà linh căn thấp kém như Tiêu Tử Lăng cũng chỉ có thể chậm rãi bò từng bước một, có lẽ suốt đời cũng tu không qua được mấy tầng.

Bất quá Tiêu Tử Lăng tuyệt không có mất mát, dù sao sau khi mất thể giáng lâm, cậu chỉ thức tỉnh năng lực tốc độ được xưng là vật hy sinh. Vốn ngay từ đầu người biến dị tốc độ còn chưa đến mức thành vật hy sinh như vậy, chẳng qua tới trung hậu kỳ, khi các loại người thức tỉnh thăng cấp năng lực của mình, thì đồng thời tốc độ cũng được thăng theo. Mà sau khi người biến dị tốc độ tới một cấp độ nhất định lại rất khó thăng cấp tiếp, mà năng lực khác như lực lượng gì đó lại thăng cấp không được bao nhiêu, dưới sự so sánh đôi bên thì bắt đầu trở nên bình thường.

Điều này ngược lại còn chưa có gì, dù sao tốc độ vẫn nhanh hơn một chút so với những người năng lực khác, chẳng qua tới trung hậu kỳ, tang thi sống sót đều tiến hóa, sau khi tới cấp ba, người biến dị tốc độ liền đánh mất năng lực chém giết tang thi, không có lực lượng nhất định, là không có biện pháp phá vỡ được da thịt của tang thi, trừ phi có vũ khí đặc thù, chẳng qua giá thành của loại vũ khí đặc thù đó không rẻ, người biến dị tốc độ lăn lộn ở tầng dưới chót không có cách nào có được vũ khí như vậy, mà tốc độ vốn có cũng dần dần đánh mất ưu thế tuyệt đối.

Thời kì đó, người biến dị tốc độ biến thành một cọng rau cải trắng biết di động, chỉ có thể mệt mỏi né tránh, giết không được tang thi thì sau khi bọn họ né tránh kiệt sức chỉ có thể tùy ý tang thi đồ sát. Đây cũng là nguyên nhân chính khiến người biến dị tốc độ sau cùng bị lâm vào tình thế thành vật hy sinh. Khi đó, trong tay người biến dị tốc độ có thể sống sót đều có được loại vũ khí đặc thù kia, mà những người đó không ai mà không phải là do những cường giả bao.

Vì vậy Tiêu Tử Lăng có thể lấy được một loại năng lực mới, cậu đã rất thỏa mãn rồi. Điều này đại biểu cậu đã có thêm một hạng kỹ năng sinh tồn, có gắng thoát khỏi số phận vật hy sinh.

Tiêu Tử Lăng thanh tĩnh lại, mở mắt nhìn trời đã sáng, mấy phần ánh nắng chiếu nghiêng vào cửa sổ phía đông, hóa ra đã là sáng sớm ngày hôm sau. Nửa đêm đả tọa khiến cho tinh thần của cậu lớn mạnh hơn một chút, ngũ quan cũng linh mãnh hơn rất nhiều, cậu ở trong phòng vậy mà có thể nghe thấy tiếng mấy cụ già dậy sớm tập thể dục buổi sáng nói chuyện trong tiểu khu bên ngoài, mà hai mắt cũng có thể thấy rõ ở cự ly xa, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng vừa mừng vừa sợ.

Thoạt nhìn Thanh Tâm Thuật này rất hữu dụng, khi Tiêu Tử Lăng đang sững sờ, thì cảm thấy cái bụng vang loạn ừng ực ừng ực. Ngày hôm qua sau khi say rượu, đều nôn sạch sẽ những thứ trong bụng, khó trách đói cồn cào. Tiêu Tử Lăng nhanh chóng an ủi dạ dày của bản thân trước, mở tủ lạnh, lấy ra thứ có thể ăn liền bắt đầu ngấu nghiến.

Rốt cục thỏa mãn ngừng lại, Tiêu Tử Lăng bắt đầu suy tính ứng đối mất thể sắp xảy ra như thế nào.

Thế giới mất thể cũng không dễ lăn lộn a, hết thấy ở đó lấy thực lực nói chuyện, giết chóc làm chủ, đạo đức quan vận vẹo cực độ, hiện tại nhớ lại đều có chút sồn tóc gáy. Nghĩ tới đây, khuôn mặt mang tính trẻ con của Tiêu Tử Lăng liền nhăn nhó, mà bản thân lần này cũng không có khả năng đột nhiên đại bùng nổ đạt được dị năng nghịch thiên gì, phỏng đoán vẫn là một người biến dị tốc độ.

Mất thể có hai loại người thức tỉnh, một loại là biến dị bản thân thân thể, như tốc độ, lực lượng, thị giác, thính giác, khứu giác. . . vân vân, loại người thức tỉnh này được xưng là người biến dị. Một loại khác lại là biến dị nguyên tố tinh thần, như thủy, hỏa, thổ, kim, mộc, phong, lôi điện, quang, âm, không gian vân vân đều thuộc về loại này, loại người thức tỉnh này được xưng là người dị năng. Người biến dị là thức tỉnh cấp thấp, mà người dị năng là thức tỉnh

cấp cao. Tới trung hậu kỳ, độ cao thấp của thức tỉnh cũng đại biểu độ cao thấp của địa vị, người biến dị chỉ có thể bám dưới người dị năng, bằng không rất khó tiếp tục sinh tồn.

Tiêu Từ Lăng rất rõ ràng hoàn cảnh sau mặt thể, người thức tỉnh như cậu, cho dù có Thanh Tâm Thuật cũng không bảo chứng được điều gì. Xem ra muốn lẫn lộn tốt ở mặt thể, nhất định phải tìm một chỗ dựa vững chắc lớn, ôm cái đuôi bự mới được.

Căn cứ Lăng Thiên —— Sở Chích Thiên!

Tâm niệm Tiêu Từ Lăng khẽ động nổi lên trong lòng chỉ có người này, Sở Chích Thiên này là “vương trong vương” trong hết thảy cường giả dị năng. Ở trong mười năm mặt thể, chỉ có hắn mới được cho là người đáng tin.

Năng lực của Sở Chích Thiên không cần phải nói, vào mười năm sau trên cơ bản đã bao trùm trên chúng cường, mà căn cứ Lăng Thiên cũng coi như là nhân đạo trong số ít những căn cứ ở mặt thể, Sở Chích Thiên tuyệt không phải một người theo chủ nghĩa duy thực lực, người theo Sở Chích Thiên lúc ban đầu, về sau đều chiếm được một vị trí nhỏ nhoi ở trong căn cứ, cho dù là người biến dị, thậm chí là người thường cũng đồng dạng như thế.

Nghe đồn Sở Chích Thiên là một người cực kỳ bao che khuyết điểm, quyết không cho phép bất kỳ kẻ nào thương tổn anh em của hắn, truyền thuyết vị cường giả nào đó không nhìn sự cảnh cáo của Sở Chích Thiên, đã thương đàn em nào đó của Sở Chích Thiên, bị Sở Chích Thiên tự tay tru sát, sự thực đầm đìa máu đỏ khiến cho bất kỳ cường giả nào cũng không dám quá phận, nghe nói người của căn cứ Lăng Thiên đến bất kỳ địa phương nào thì đều không có ai dám ức hiếp, tất cả mọi người sợ đặc tội vị ngoan độc như vậy. Đương nhiên những điều này đều là tin tức đường nhỏ, dù sao đối với vương giả như Sở Chích Thiên, căn bản Tiêu Từ Lăng tiếp xúc không được. Chỉ có thể nghe thấy một chút cái gọi là bí văn từ chỗ người biến dị đồng dạng là vật hy sinh để thỏa mãn một chút tâm lý buồn đũa lẽ của bản thân.

Nếu lúc đầu đã có thể ôm được cái đuôi bự đó, chỉ cần thuận lợi sống đến trung hậu kỳ, cơ bản sinh tồn vô ưu, có lẽ còn có thể lẫn lộn được đến chức tiểu đầu lĩnh nữa cơ. Ánh mắt Tiêu Từ Lăng phát sáng, càng cảm thấy đó là một ý kiến hay, lập tức liền quyết định trước khi ngày diệt vong giáng lâm ập xuống ở bên người Sở Chích Thiên trước, nhìn đúng thời cơ liền xuất thủ, cố gắng tiên hạ thủ vi cường. . . khụ, là chiếm được tiên cơ.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

chương 3: Điện thoại gọi đến? Rít gào của tiểu cô!

Reng reng reng. . .” Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cũng làm bừng tỉnh Tiêu Từ Lăng đang trong suy tưởng, hóa ra là tiểu cô đi công tác gọi điện thoại về.

“Tiểu cô, chào buổi sáng a ~” Tiêu Từ Lăng mới mở miệng, chợt nghe thấy một trận rít gào xông ra từ trong điện thoại di động.

“Thằng nhóc chết bầm, tối hôm qua điện thoại cho cháu thế nào không nhận a? Cháu đã chạy đi đâu?” Khẩu khí của tiểu cô khá là bại hoại.

Tiêu Từ Lăng nghe thấy thanh âm của tiểu cô, viên mắt nóng lên, tất cả tâm tình này lên trong lòng, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Tiểu cô là thân nhân duy nhất của cậu, lão ba nhà mình là con trai độc nhất, do ở vào niên đại hỗn loạn trước kia, tuy rằng ông nội bà nội đã trải qua những năm tháng chiến đấu đó, nhưng thân thể sớm đã suy sụp, vừa mới hòa bình lại không bao lâu thì ly thế. Chỉ để lại ba người lão ba lão mẹ với tiểu cô.

Lão mẹ với tiểu cô kỳ thực là nhi đồng bị lừa bán do ông nội bà nội cứu. Trên một chuyến xe đò đường dài, ông nội bà nội phát hiện vấn đề đã giải cứu được hai cô bé, tuy rằng lão mẹ đã 5, 6 tuổi, nhưng cũng không cách nào nhớ địa phương ban sơ và thân nhân, mà tiểu cô càng nhỏ hơn, chưa được một tuổi, căn bản không rõ đến từ nơi nào. Sau khi cảnh sát tra tìm không có kết quả, quả quyết được ông nội bà nội thu nuôi.

Cha mẹ cũng bởi vì từ nhỏ thanh mai trúc mã, tình cảm ngấm sinh, sau cùng nước chảy thành sông biến thành vợ chồng, cũng liền có thằng nhóc Tiêu Từ Lăng này.

Kỳ thực Tiêu Từ Lăng lớn lên rất giống mẹ, bởi vì mẹ cũng có một khuôn mặt búp bê. Theo lão ba nói, lão mẹ từ nhỏ đã manh đáng yêu, lúc đó liền cảm thấy em gái là phải như vậy. Bất quá cũng bởi vì bộ dáng lão mẹ rất manh, bình thường sẽ vô tình khiến các bé trai khác lại chọc bả, lão ba vì thế không biết đã đánh bao nhiêu trận, mỗi lần đều đầu roi máu chảy, về nhà còn phải chịu ông nội hành hung một trận. Ông nội đánh lão ba ngược lại không phải bởi vì lão ba đánh nhau, mà là không bảo vệ tốt em gái nhà mình. Vào thời điểm đó lão mẹ đều sẽ treo hai giọt nước mắt, bộ dáng dường như rơi mà không phải rơi, khiến cho ông nội bà nội thấy thực sự là cuống quýt, vạn phần yêu thương vô cùng, vì vậy lão ba đành phải bị giáo dục thêm một lần nữa. Bất quá lão ba ngược lại không có ý kiến gì. Theo lão ba nói, lúc đó nhìn bộ dáng của lão mẹ đều cảm thấy bản thân quá thiếu sót, không làm tốt nhiệm vụ của anh trai, là cam tâm tình nguyện bị phạt. Nghĩ đến thân thủ vượt trội về sau của lão ba hẳn là luyện được từ khi đó.

Về sau lão mẹ vào lúc lão ba không có mặt lặng lẽ nói với Tiêu Từ Lăng, kỳ thực là bà cố ý, bởi vì mới được ông nội bà nội thu nuôi, tuy rằng lão ba

đánh thẳng mấy tên nhóc xấu, nhưng bộ dáng bản thân ông cũng rất thảm, tất cả xảy ra lại bởi vì bà, vì vậy lão mẹ có chút sợ hãi sẽ bị ông nội bà nội chán ghét vứt bỏ, đành phải bán mình một phen. Chẳng qua không ngờ tới ông nội sẽ bởi vậy mà hung hăng giáo huấn lão ba một lần, cũng chính là lần đó bà mới buông xuống cảnh giác ẩn sâu trong tâm, thật tình xem ông nội bà nội là cha mẹ của mình. Về phần sau này, đó là dưa dai, bởi vì lão ba luôn thích niết mặt của bà, vì vậy lão mẹ trả thù nhỏ nhỏ một chút. Lão ba đáng thương, đến chết cũng không biết bà xã của ông là một nữ phúc hắc siêu cấp, bị lão mẹ ‘ăn’ mấy thập niên.

Mà tiểu cô căn bản không rõ chuyện gì, cô vẫn luôn xem ông nội bà nội là cha mẹ ruột của bản thân, lão ba lão mẹ là thủ túc ruột của cô, vì vậy khi lão ba lão mẹ nói cho tiểu cô chuẩn bị kết hôn, cô thiếu chút nữa sụp đổ, cho rằng hai người lão ba lão mẹ điên rồi. Đoạn thời gian đó cô rất xoắn xuyến, đến tột cùng cần chúc phúc hay là phải khuyên can đây? Nếu không phải trong lúc vô tình lão mẹ nghe thấy lời nói của tiểu cô ở trước linh vị của ông nội bà nội, phỏng đoán tiểu cô sẽ xoắn xuyến tới cùng. Cũng chính vào lúc đó tiểu cô mới biết được thân thế của mình, nhưng thời điểm đó tiểu cô thấy đã không còn gì đáng lưu ý nữa, bởi vì tiểu cô vẫn luôn luôn lớn lên trong tình yêu tràn đầy của ông nội bà nội, tiểu cô không có tiếc nuối.

Bây giờ tiểu cô còn chưa có kết hôn, nghe nói đã có một đối tượng gấp gờ sâu, có lẽ thời cơ chín muồi, không lâu sau đó sẽ kết hôn, đáng tiếc mặt thể đã gần tới, tuyệt không cho tiểu cô quá nhiều thời gian. Mà trước khi mặt thể tiểu cô đi công tác nơi đất khách, điện thoại luôn không có người nghe, về sau vẫn không liên hệ được, không biết có chóng qua được những năm tháng hắc ám nhất đó hay không?

“Thằng nhóc chết bầm, cháu nghe thấy không? Sống thì chi một tiếng cho cô.” Tiểu cô không nghe thấy đáp lại, lần nữa rít gào.

“Chi. . . Ha ha!” Tiêu Từ Lăng bị sự từ Hà Đông rống gọi lại hồn về, thu liễm tâm tình kích động của mình, cười dí dỏm chi một tiếng, liền nghe thấy trong điện thoại di động lần nữa truyền đến tiếng cười mắng.

“Đừng cợt nhả với cô, ngày hôm qua xảy ra chuyện gì? Vì sao không nhận điện thoại?”

“Uống chút rượu, ngủ như chết, mới tỉnh lại đây, tiểu cô, cháu không sao, yên tâm đi.”

Tiểu cô nghe xong lời nói của ta thờ dài một tiếng mới nói: “Từ Lăng, anh hai chị hai sẽ không hy vọng cháu say rượu, cháu cũng đừng làm cho bọn họ thất vọng a.”

“Tiểu cô, cháu biết, về sau cháu sẽ không uống nữa.” Ngày diệt vong sắp tới, thời đại nguy cơ tứ phía, say rượu không thể nghi ngờ là hành vi tự sát.

“Vậy thì tốt, cháu nói chuyện phải giữ lời a, bằng không cô không buông tha cho cháu.” Khẩu khí của tiểu cô khá tàn bạo, nhưng sự quan tâm trong lời nói lại không cách nào che giấu. Tiêu Từ Lăng không muốn giống như trước khi trọng sinh, lần nữa mất đi tin tức của tiểu cô, cậu quyết định lần này nhất định phải để cho tiểu cô ở lại bên cạnh cậu, để trông nom.

“Tiểu cô, cháu có một chuyện quan trọng muốn gấp mặt nói chuyện với cô. Tốt nhất là cô có thể lập tức quay về.” Khẩu khí Tiêu Từ Lăng thoáng cái nghiêm túc lên, tiểu cô cũng nghe ra được sự dị thường, vội vàng hỏi: “Chuyện gì? Không thuận tiện nói trong điện thoại sao?”

“Rất khó nói rõ trong một hai câu, cô vẫn nên nhanh chóng quay về đi.”

“Được, cô xử lý xong chuyện nơi đây sẽ quay về.” Tiểu cô rất rõ cháu trai nhà mình sẽ không đơn giản nói ra loại lời nói nghiêm túc này, khẳng định trong nhà có chuyện, lập tức cũng không còn tâm tư nói chuyện phiếm nữa, trực tiếp gác điện thoại xử lý chuyện của bản thân.

Sở dĩ Tiêu Từ Lăng kêu tiểu cô trở về, một nguyên nhân là mặt thể sắp tới, phải nhanh chóng thông báo cho tiểu cô chuẩn bị sẵn sàng, còn có một nguyên nhân là cậu chuẩn bị bán đi ngôi nhà mà cha mẹ để lại cho cậu, cũng xử lý luôn căn hộ của ông nội bà nội cậu.

Chuyện lớn quan hệ đến bán nhà hẳn nên thương lượng với tiểu cô một chút, tuy rằng bất kể tiểu cô đồng ý hay không cậu cũng sẽ không thay đổi quyết định, nhưng hiệp thương tất yếu vẫn cần thiết, mà Tiêu Từ Lăng cũng rất tự tin có thể thuyết phục được tiểu cô tán thành quyết định của cậu.

Dù sao sau khi mặt thể giáng lâm, mọi người nhao nhao trốn khỏi thành thị đi đến mỗi một căn cứ, mà địa phương Tiêu Từ Lăng cư trú là nơi bị từ bỏ, nói cách khác, về sau nơi đây sẽ là thế giới của tang thi, giữ lại nhà ở cũng không có bất kỳ tác dụng gì, còn không bằng đúng lúc bán đi, có vốn có thể tận khả năng thu thập vật tư trước mặt thể, đặc biệt là các loại thức ăn cùng nước uống, đây là vấn đề mà đến mặt thể mười năm sau cũng không có cách nào giải quyết, thuộc về vật tư cực độ khan hiếm.

Vì vậy trắc trở duy nhất Tiêu Từ Lăng phải đối mặt chính là thuyết phục tiểu cô tin tưởng mặt thể sắp tới như thế nào, việc ngốc như thăng thần thành thần bản thân là trọng sinh Tiêu Từ Lăng tuyệt đối sẽ không làm, chuyện không gian cũng sẽ không tiết lộ với tiểu cô, không phải không tin nhiệm tiểu cô, chỉ sợ cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Tiêu Từ Lăng không hy vọng trước khi mình còn chưa đạt được sự tin nhiệm của chỗ dựa vững chắc đã bị người xem là có vấn đề mà trực tiếp tiêu diệt, càng không hi vọng mình bị mô xẻ ra nghiên cứu, cơ khí không lồ như quốc gia ở trước ngày diệt vong là căn bản không ai có thể chống lại, cho dù sau ngày diệt vong, lực lượng đại biểu quốc gia vẫn luôn bao phủ trên đầu mọi người, chỉ có vào trung hậu kỳ, sự xuất hiện của các vị cường giả tiền hóa, đặc biệt là Sở Chích Thiên, mới đập tan được sự cường thế của quốc gia, ngược lại biến thành quân hùng cát cứ.

chương 4: Không gian? Phương thức tồn trữ kỳ quái

Tiêu Từ Lăng kết thúc trò chuyện, bắt đầu nghiên cứu không gian của cậu, là một không gian có thể dự trữ vật tư, không thể nghi ngờ là chỗ dựa lớn nhất của Tiêu Từ Lăng, đương nhiên phải nghiên cứu món đồ này triệt để mới được.

Tiêu Từ Lăng lấy ra một cái áo somi, âm thầm nghĩ đi vào đi vào, quả nhiên người với áo đều cùng vào, Tiêu Từ Lăng trực tiếp quăng áo somi, chuyện kỳ dị xảy ra, áo somi không phải vút ở nơi nào thì ở nơi đó, mà là trực tiếp bay đến một góc trong cùng, trải bằng ở nơi đó.

Chẳng lẽ đồ vật là tự động sắp xếp? Tiêu Từ Lăng như cầu sự chứng thực mà cầm một cái quần, lần nữa đi vào vút ra, quả nhiên, quần vẫn tự thành một đường quỹ tích bay đi. Bay đến bên cạnh áo somi, nhưng cách nhau một cự ly nhỏ.

Tiêu Từ Lăng lần nữa đi ra ngoài, khi chuẩn bị lấy đồ tiếp tục thí nghiệm, lại nghĩ đến vẫn luôn cả người ra vào không gian như vậy, không được ẩn mật với an toàn cho lắm, có thể dùng ý niệm dự trữ hay không?

Tiêu Từ Lăng lại cầm lấy vài món áo khoác với vớ giày, nghĩ đồ vật đi vào người không vào, lại không thành công. Lần này ngay cả người cũng không tiến vào, vậy nên làm gì? Tiêu Từ Lăng nghĩ đến một số tiêu thuyết khoa học viễn tưởng từng xem, huyền tưởng về không gian đều là dùng tinh thần lực mở và đóng không gian, có phải thực sự như thế hay không?

Tiêu Từ Lăng nhìn hết sức chăm chú vào áo khoác với vớ giày trong tay, mặc niệm một câu, thu.

Thành công rồi, quả nhiên đồ vật biến mất không còn thấy ở trước mắt. Như vậy không tiếp xúc đồ vật vẫn trực tiếp vào có thể được không? Tiêu Từ Lăng nhìn chăm chăm một bộ áo da phía trước, nửa ngày không có phản ứng, Tiêu Từ Lăng đi qua lấy mu bàn tay chạm vào một chút, áo da liền không thấy tăm hơi. Thoạt nhìn nhất định phải là vật do mình đụng vào mới có thể đi vào không gian. Đáng tiếc! Nếu không có sự hạn chế này, thấy là có thể thu vậy không phải càng ẩn mật hơn sao, cơ bản không có khả năng bại lộ, nếu như có thêm không gian loại làm ruộng vậy thì càng tốt.

Tiêu Từ Lăng tự giễu mà cười, tham lam quá rồi, đã có thiết bị không gian nghịch thiên như vậy vậy mà còn muốn có thứ tốt hơn, nên thấy đủ đi.

Nhắm mắt kiểm tra không gian, chỉ thấy toàn bộ không gian hiện lên trong đầu cậu, mà mấy thứ vừa rồi cũng ở bên trong. Chỉ thấy các loại áo khoác tây trang thì bay đến góc của áo somi, các loại áo khoác ngoài dài hơn một chút thì đến một khối địa phương khác, tuyệt không hỗn hợp với nhóm của áo somi tây trang. Cùng một nguyên lý, giày chiếm một khối địa phương, bất tất cũng như thế.

Dường như không gian này có công năng dự trữ phân loại, hơn nữa mỗi một loại đều không khác biệt nhau chiếm không gian một mét vuông, nhìn cặp bít tất lẻ loi trên diện tích một mét vuông kia, Tiêu Từ Lăng liền kéo giày bên cạnh qua một chút, không ngờ tới vừa buông tay giày liền tự động về lại địa phương vốn có của nó.

Xem ra quả nhiên thuộc về dự trữ phân loại, tin tức này đối với Tiêu Từ Lăng mà nói nửa tốt nửa xấu. Mặt tốt chính là lấy đồ vật tương đối thuận tiện, sẽ không gặp phải trường hợp cần loại đồ vật nào mà lại không biết đi tìm nơi đâu, hơn nữa cùng chủng loại có thể tích lũy, trước mắt chưa rõ cực hạn tích lũy của cậu là bao nhiêu. Tin tức xấu là không thể tùy ý dự trữ đồ vật, dựa theo diện tích không gian mà nói, không gian này của cậu nhiều nhất chỉ có thể dự trữ được 100 loại.

Không biết có hạn chế kích cỡ vật phẩm hay không? Tiêu Từ Lăng lập tức đòi giường lớn 6 thước của mình vào, di động lần này vậy mà khiến cho tinh thần của cậu thoáng cái không còn, thoạt nhìn kích cỡ với trọng lượng vật phẩm chịu sự hạn chế của tinh thần lực, không biết sau khi trải qua tu luyện tinh thần lực thì có phải dự trữ đồ vật cũng sẽ tương ứng trở nên lớn trở nên nặng hơn hay không?

Tiếp tục quan sát không gian, chỉ thấy giường lớn trong nháy mắt thu nhỏ lại dựa theo tỉ lệ thành một giường nhỏ mini kích cỡ trên dưới một mét, vẫn chiếm cứ một ô một thước vuông, đích thực là một tin tức tốt, như vậy vật phẩm thể tích lớn sẽ không chiếm mất quá nhiều không gian.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vừa mới quen được cách vận dụng không gian, đã đến trưa. Dựa theo kế hoạch của Tiêu Từ Lăng, buổi chiều ngày hôm nay trước hết phải đi ngân hàng, lãnh tiền gửi ngân hàng sớm một chút, thì sẽ bắt đầu dự trữ được vật tư sớm một chút, may mắn cách mặt thể giảng lâm còn nửa năm, có thể mua từng chút từng chút tích lũy, như vậy thì sẽ không khiến người khác chú ý.

Tiêu Từ Lăng ăn xong bữa trưa liền bắt đầu hành động, đến bãi đỗ xe tầng hầm của tiểu khu, lái xe trực tiếp đi ngân hàng.

Tiêu Từ Lăng vốn chuẩn bị một lúc rút ra hết toàn bộ tiền gửi, nhưng bởi vì số tiền khá lớn, ngân hàng cho biết cần hẹn trước, hôm nay thì không cách nào lấy ra. Rời vào đường cùng, chỉ có thể hẹn ngày mai lại đây lấy tiền. Trước mắt, trong tay Tiêu Từ Lăng có gần 60 vạn tiền mặt, trong đó 40 vạn là tiền bảo hiểm tai nạn của cha mẹ, 15 vạn là tiền gửi do cha mẹ để lại, bản thân thì ngược lại trong 3 năm nay mới tích trữ được trên dưới 4 vạn, đó là do mình không có tiêu phí gì, bằng không khẳng định còn lại không được bao nhiêu.

Trước tiên lấy toàn bộ tiền gửi của bản thân ra, liền vào trong siêu thị Auchan mua 5 túi gạo 5 kg, lại cầm một số thịt heo với thịt bò tươi, cùng với thức ăn khác, rau củ hoa quả cũng cầm đi không ít, xe mua sắm chứa đầy ắp rần rần chắc chắn thì đi ra ngoài tính tiền, sau đó đến bãi đỗ xe bỏ vào trong xe, qua lại vài lần như vậy, rốt cục nhét xe đầy ắp, lúc này mới nghỉ tay.

Không phải là Tiêu Từ Lăng không thể trực tiếp để đồ vật vào không gian ở bãi đỗ xe siêu thị, nhưng cậu không xác định có giám thị thăm dò hay không, hơn nữa mua quá độ sợ rằng sẽ khiến người có tâm chú ý, dù sao có rất nhiều siêu thị, chờ lát nữa có thể đi siêu thị khác mua nữa.

Tiêu Từ Lăng lái xe trực tiếp quay về tiểu khu, dừng xe lại. Trước tiên cần bỏ đồ vật trong xe vào không gian. Thấy bốn phía không người, Tiêu Từ Lăng mở ra cốp sau, lặng lẽ dời vật nặng vào không gian trước, chỉ để lại các loại rau củ với bánh mì nhìn thì thể tích lớn nặng, kỳ thực phân lượng không nặng, nhắc ra bốn năm bọc to to nhỏ nhỏ, lúc này mới thông dong đi thang máy về trong nhà.

Vào cửa khóa lại, trước tiên để lại thức ăn cho buổi tối và sáng sớm ngày mai, cái khác thì đều bỏ vào không gian. Tiêu Từ Lăng tuyệt không lập tức đi ra ngoài, mà tiếp tục tu luyện Thanh Tâm Thuật, ngày hôm nay thí nghiệm không gian nhiều lần, đầu Tiêu Từ Lăng mơ hồ có chút đau đớn co rút, tinh thần dường như tiêu hao, cả người thập phần mệt mỏi, sử dụng không gian không phải không có điều kiện, dựa theo năng lực trước mắt của Tiêu Từ Lăng, đại khái một ngày chỉ có thể mở không gian trên dưới 20 lần.

Lần nữa tỉnh lại, đã qua một ngày, tinh thần Tiêu Từ Lăng rất no đủ, lại bắt đầu quan sát không gian của mình, xem xem không gian của mình có phải có công năng giữ tươi hay không.

Hử? Tiêu Từ Lăng kinh ngạc nhìn mấy cái túi lớn kích cỡ tương đồng trên cùng một diện tích, bên trong có rất nhiều thức ăn khác nhau, có đồ hộp có thịt tươi có thực phẩm đông lạnh rau củ hoa quả vân vân. Ngày hôm qua do quá mệt mỏi, Tiêu Từ Lăng trực tiếp dời túi vào không gian, vốn tưởng rằng sẽ được không gian tự động phân loại, không ngờ tới không gian cho cậu một kinh hi lớn, trực tiếp phân mấy thứ đó thành một loại, chiếm cứ một góc không gian.

Chẳng lẽ túi chứa cũng chỉ cho rằng là một đồ vật thôi sao? Quả nhiên, 5 bao túi chứa gạo 5 kg cũng chiếm cứ cùng một góc, đây thực sự là một tin tức tốt, chỉ cần mình chứa trong túi, hoặc là chứa đồ vào rương, thì sẽ không bị chiếm mất quá nhiều không gian.

Lập tức, Tiêu Từ Lăng dời hết thấy vật trong không gian ra, may mắn dù lấy bao nhiêu đồ, cũng chỉ tính là mở ra một lần, bằng không thoảng cái lấy ra nhiều đồ như vậy sợ rằng sẽ trực tiếp rút sạch tinh thần lực của Tiêu Từ Lăng.

Thịt tươi trong túi vẫn mang khí lạnh vốn có trong tủ lạnh, rau củ vẫn non mọng ướt át, vẫn là bộ dáng như mới mua. Xem ra thời gian trong không gian đích xác bất động, như vậy chứa vào nhiều thức ăn bao nhiêu cũng không cần lo lắng vấn đề hư thối với quá thời hạn.

Tiêu Từ Lăng tìm ra 3 cái rương dung lượng dự trữ giống nhau trong nhà, để hết giày bít tất quần áo của mình vào một rương giữ đồ, nhét đầy ắp. Một cái thì nhét sách vở vào, một cái thì để nồi bát gáo chậu. Sau đó lại thu rương vào không gian, quả nhiên 3 cái rương chất đồng trong cùng một không gian một thước vuông, tuyệt không bởi vì đồ vật để vào khác nhau mà tách xa.

Ha ha, quá tốt rồi, vốn còn lo lắng vấn đề chủng loại, hiện tại đã được giải quyết, chỉ cần có rương với túi, có thể không nhìn vấn đề này. Hơn nữa vật phẩm lớn hơn diện tích một mét vuông cũng sẽ tự động thu nhỏ lại thành một mét vuông, như vậy có phải biểu thị nếu có năng lực, những container trên bến tàu cũng có thể chứa vào không gian, hơn nữa chỉ chiếm không gian một mét vuông hay không?

Không biết một mét vuông có thể tích lũy vào bao nhiêu đồ, Tiêu Từ Lăng như là nghĩ tới điều gì, cười xấu xa, nếu có người khác ở đây, nhất định bị biểu tình của Tiêu Từ Lăng manh mẽ, bất kể Tiêu Từ Lăng làm dạng biểu tình gì, đáng yêu là cái nhân duy nhất của cậu, cho dù hiểu rõ cậu đang đánh chủ ý xấu xa, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy tình ranh, sẽ không khiến người ta chán ghét không thích.

Tiêu Từ Lăng trực tiếp đem vại gạo nhà mình ra, bắt đầu đếm gạo, đủ 100 thu một lần, vào lần thu thứ 10, không gian có biến hóa, một hạt gạo trong đó tự động phân ra, bay đến trên một đất trống khác. Xem ra lượng dự trữ của một thước vuông là 999 phần. Số phần này đã rất cao, cơ bản được cho là dung lượng siêu cấp lớn.

Tiêu Từ Lăng lại nghĩ đến container, một thước vuông thì có 999 container. Oa phắc, nghĩ thôi cũng đủ đã nghiền rồi, điều này gần như đại biểu không gian của cậu có thể dự trữ vô hạn. Đương nhiên những điều này chỉ có thể YY một chút, dựa theo năng lực trước mắt của Tiêu Từ Lăng, thì cần bán thu không được thứ lớn như container, không thấy cậu thu cái giường lớn 6 thước thôi mà đã tiêu hao sạch tinh thần lực của cậu rồi sao, nếu muốn đến được mức độ kia, không biết cậu phải tu luyện bao lâu, không biết trước khi mặt thể giáng lâm có thể thành công hay không?

Tiêu Từ Lăng cảm thấy hy vọng không lớn, dù sao bản thân rất phế tài. Bỏ xuống huyền tưởng của mình, Tiêu Từ Lăng tiếp tục nhiệm vụ ngày hôm nay, lấy ra toàn bộ tiền gửi của cậu. Sau đó tìm một nhà xưởng sản xuất danh dự tốt ở trên mạng đặt hàng 5 vạn cái bao tải to kiểu tương tự, 20000 cái rương chứa đồ bằng nhựa loại lớn, đồng thời tìm được một trung tâm hậu cần nào đó ở vùng ngoại thành, nhìn trúng một kho hàng lớn, tại chỗ làm xong thủ tục thuê tương quan. Hiện tại Tiêu Từ Lăng đã có thể lớn mật nhập hàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

chương 5: Vật tư? Sự chuẩn bị đón tiếp ngày diệt vong!

Thời gian kế tiếp, chính là nhét đầy không gian trữ vật của cậu.

May là hiện tại trên mạng cái gì cũng có thể tra được, Tiêu Từ Lăng tìm được phương thức liên lạc của mỗi một nơi sản xuất, ký kết xong ý đồ mua với phương thức trả tiền, để cho bọn họ trực tiếp đưa đồ vào kho hàng đã thuê.

Tiếp theo Tiêu Từ Lăng lại tìm 2 thị trường xe hàng, chạy mỗi nơi một lần, nhìn trúng một chiếc xe tải lớn thoát nhìn coi như rắn chắc rồi mua nó. Mặc dù Tiêu Từ Lăng không có bằng lái xe tải lớn, nhưng vào những ngày đào vong ở mặt thể, dạng xe gì mà chưa từng lái qua?! Xe tải lớn cũng không ngoại lệ. Về phần bằng lái, mặt thể đều sắp tới, còn cần cái bằng đó sao? Huống hồ chiếc xe này là cậu dùng để che tai mắt người, một công cụ để thuận lợi dời đồ trong kho hàng vào không gian, trên cơ bản sẽ không lái đến nơi nào.

Tiêu Từ Lăng thuê một căn nhà cũ ở địa phương không xa kho hàng, sở dĩ thuê căn nhà cũ này, hoàn toàn là nhìn trúng sân viện lớn gần 100 thước vuông trước nhà, tường vây rất cao, hơn nữa hai cánh cửa sắt lớn vừa đóng lại, thì rất là ầm ầm. Mấy trăm mét xung quanh cũng không có nhà dân thứ hai, xe tải dừng ở bên trong làm chuyện gì, xung quanh cũng không có người biết. Về vấn đề an toàn, Tiêu Từ Lăng tin tưởng tuy rằng cậu ở mặt thể xem như là một vật hy sinh, nhưng ở hiện tại, thân thủ đã được rèn đúc ra trong mặt thể, đánh 5, 6 người thường cũng không thành vấn đề.

Cứ như vậy đặt hàng mua sắm số lượng lớn, rất nhanh 60 vạn tiền mặt đã dùng gần hết. Mà lúc này tiểu cô Tiêu Tinh Vân cũng đã trở về.

Tiêu Từ Lăng sau khi nhận được điện thoại của tiểu cô thì bắt đầu xào rau nấu cơm, từ sau khi cha mẹ qua đời, một mình sinh hoạt, tài nấu ăn của Tiêu Từ Lăng phải nói là vô cùng tiên bộ, hơn nữa Tiêu Từ Lăng yêu cầu tương đối cao đối với thức ăn, vì vậy tuy rằng món ăn cậu làm ra so không bằng đầu bếp cấp năm sao, nhưng cũng được xưng là sắc hương vị đều đầy đủ, tối thiểu không kém hơn bao nhiêu so với tiệm nhỏ bên cạnh.

Tiểu cô gần chạng vạng mới về đến, thấy một bàn thức ăn nhất thời cười nói: “Thằng nhóc xấu xa, có phải làm chuyện xấu gì hay không? Vậy mà muốn hối lộ cô?”

“Nào có? Chẳng lẽ cháu không thể hiểu kính cô sao? Tiểu cô vất vả rồi.” Tiêu Từ Lăng cọt nhả bụng bít.

“Vậy a?” Tiểu cô như cười như không nhìn Tiêu Từ Lăng một cái, ý có điều chi.

Sau lưng Tiêu Từ Lăng mơ hồ có chút phát lạnh, ngày hôm nay vừa mới treo nhà ở chỗ môi giới, vốn đã có chút thấp thòm, dù sao có ý đồ trăm trước tấu sau, lại bị tiểu cô nhìn như thế, thì liền có chút đỡ không được.

“Nói đi, đến tột cùng vì chuyện gì.” Tiểu cô ăn vài miếng rau, thấy Tiêu Từ Lăng có chút co quắp bất an, liền hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu cô, cháu đem nhà ở ba mẹ để lại cho cháu, còn có bộ nhà của ông nội bà nội treo ra ngoài rồi, cháu chuẩn bị bán.” Tiêu Từ Lăng dưới cái nhìn chăm chú của tiểu cô, bất chấp thẳng thắn mọi chuyện.

“Vì sao?” Khẩu khí của tiểu cô khá lạnh.

“Bởi vì cháu có được một tin tức tuyệt mật, tỷ lệ chính xác của tin tức đó đạt đến trên 90%, mà cháu vì chuyện đó nhất định phải thu được lượng lớn tiền mặt, trừ bị một số vật tư.” Tiêu Từ Lăng nói ra từng chữ từng chữ, ngữ khí là thận trọng, kiên quyết.

“Đáng tin?” Tiểu cô nhìn chăm chăm ánh mắt Tiêu Từ Lăng hung hăng hỏi.

“Đáng tin.” Ánh mắt Tiêu Từ Lăng là kiên định, sáng rõ, quả quyết.

“Tình hình tí mỉ?” Ánh mắt tiểu cô mang theo một phần ngưng trọng, tiếp tục hỏi dò.

“Không thể nói. . . Cháu chỉ có thể nói trước ngày 30 tháng 11, dự trữ nhiều một số thức ăn với nước uống, hữu dụng. Về phần cái khác, không thể nói.” Tiêu Từ Lăng lắc đầu, cậu không muốn lừa tiểu cô của mình, lại không cách nào kể ra chuyện của cậu, chỉ có không nói lý do mới có thể khiến cho tiểu cô ủng hộ cậu một chút.

Tiểu cô trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói: “Từ Lăng, cháu phải suy nghĩ rõ ràng, quyết định này của cháu sẽ khiến cho cháu về sau không còn nơi ở, hơn nữa có lẽ số tiền đó vừa đi thì sẽ không lấy lại được nữa, điều này quan hệ đến tương lai của cháu.”

“Tiểu cô, cháu suy nghĩ rất rõ ràng, cháu sẽ không hối hận, chẳng qua xin lỗi tiểu cô, vốn nhà ở của ông nội bà nội hẳn là do tiểu cô tới xử lý, lần này cháu chưa trải qua sự đồng ý của cô đã lên làm ra quyết định như vậy, thật sự là. . .” Tiêu Từ Lăng có chút xấu hổ, tuy rằng là vì sinh tồn về sau, nhưng không thông báo cho tiểu cô, cũng không cho tiểu cô một lý do chính đáng thì đã tùy hứng bán nhà như vậy, ngấm lại điều bán thân làm có chút khiếm khuyết.

“Căn hộ đó vốn nên là của cháu, do cháu xử lý cũng hiển nhiên.” Tiểu cô cắt ngang lời nói của Tiêu Từ Lăng, lãnh tĩnh nói ra lời vốn vẫn luôn ẩn sâu trong tâm cô, “Cháu là người thừa kế duy nhất của Tiêu gia, cháu xử lý như thế nào cô đều không có ý kiến, chỉ cần cháu không hối hận là được, mà cô tin tưởng cháu trai của cô không phải là một người mù quáng xung động, làm ra quyết định như vậy khẳng định cháu đã nghĩ sâu tính kỹ rồi.” Tiểu cô trước sau như một tín nhiệm cháu trai của cô.

Từ nhỏ đến lớn, đứa cháu trai này đã cực kỳ thông minh cùng hiểu chuyện. Cho dù là 3 năm trước khi anh hai chị hai bắt ngờ ly thế, bản thân thương tâm

không biết làm sao, trái lại Tiêu Tử Lăng mới tốt nghiệp đại học cố nén bi thương, một vai gánh trọng trách, xử lý hậu sự của anh hai chị hai ngay ngắn rõ ràng, thời điểm đó cô dường như thấy được anh hai, đoạn thời gian trung học khi cha mẹ qua đời, khi mình với chị hai bị thống hoàng loạn chân tay luống cuống, chính là một mình anh hai chỉnh lý hết hậu sự của cha mẹ, thời điểm đó anh hai chẳng qua cũng chỉ mới 20 tuổi. Cháu trai nhà mình có trách nhiệm như thế, cô còn có gì lo lắng, nếu lần này Tiêu Tử Lăng thực sự tin tưởng sai lầm mà tạo thành tổn thất không cách nào bù đắp, không phải còn có cô sao, trưởng bối chính là nên dành cho sự ủng hộ vào lúc đó.

“Cảm ơn tiểu cô.” Tiêu Tử Lăng cười, cậu đánh cược thắng, tiểu cô vẫn lựa chọn tín nhiệm ủng hộ cậu vô điều kiện, mà lần này cậu cũng tuyệt đối sẽ không để cho tiểu cô rời khỏi cậu khi mặt thể giáng lâm.

Có sự ủng hộ của tiểu cô, tay chân Tiêu Tử Lăng lớn mật hơn nữa, rất nhanh hai căn hộ bán đi được 330 vạn, mà những thứ Tiêu Tử Lăng đặt đã lục tục đến kho hàng, trên cơ bản mỗi ngày Tiêu Tử Lăng đều sẽ lái xe tải lớn đi kho hàng lấy hàng hai ba lần. Do Tiêu Tử Lăng lúc mua hàng đã đề xuất yêu cầu kích cỡ đóng gói hàng hóa nhất định phải thống nhất, ngược lại tiết kiệm được công trình thu nạp chỉnh lý một lần nữa. Ngoại trừ có sai lầm cá biệt, bao hàng bị không gian tự động bài trừ, Tiêu Tử Lăng mới mở nó ra, chứa vào bao tải to hoặc là thu vào trong rương.

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Tử Lăng cũng không quên cho vay 100 tấm thẻ tín dụng ở mỗi một ngân hàng, đặc biệt là một số ngân hàng loại nhỏ, số bội chi đều tới 2—5 vạn, thoáng cái cậu lại có thêm hơn 200 vạn, cậu chuẩn bị đến một tháng cuối cùng quét sạch mấy tấm thẻ đó, dự trữ hết thảy vật tư có khả năng dự trữ.

Tiêu Tử Lăng cũng thu được một thanh đường đao mà cậu cố ý tìm đại sư chế tạo, chỉ thanh kiếm này thôi đã tiêu mất của cậu gần 10 vạn tệ, bất quá sau khi sử dụng thử, Tiêu Tử Lăng rất thỏa mãn, chuôi đường đao này cực kỳ thích hợp với một bộ kiếm pháp mà cậu học được từ một cụ già ở mặt thể. Có cái này, giai đoạn đầu ngày diệt vong, thanh lý tang thi sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thời gian qua rất nhanh, tiền trong tay càng ngày càng ít, mà vật tư trữ bị càng ngày càng nhiều, 4 tháng trôi qua, khi trong tay chỉ còn lại 5 vạn tệ, Tiêu Tử Lăng rốt cục đành chỉ hành động mua sắm điên cuồng của cậu. Lúc này, trong không gian của cậu chất đầy các loại thực phẩm, gạo, bột mì, mận, chay, sống, chín, thùng lớn chứa nước lại càng nhiều, gần như chiếm phân nửa không gian. Được rồi, trước đây Tiêu Tử Lăng là bị khát đến sợ, cho nên có dự vọng ép buộc nhất định đối với nước. Tiêu Tử Lăng cũng sẽ không quên mặt thể khan hiếm các loại hạt giống, thứ đó còn tình quý hơn so với thức ăn nước uống kia, nên cũng mua không ít.

Trong 3 ngày sau, Tiêu Tử Lăng chỉnh lý công tác sau cùng, trả lại kho hàng với nhà cũ thuê, vứt xe tải lớn về lại thị trường xe hàng, lấy lại được gần 2 vạn tệ tiền mặt. Nhìn thị trấn quen thuộc này, Tiêu Tử Lăng nhất định phải cáo biệt rồi, cậu đã thỏa thuận xong với nhà môi giới nào đó ở trên mạng, chỉ cần chờ xem nhà hải lòng thì có thể thuê một ngôi nhà.

Căn hộ đó ngay trong tiểu khu mà Sở Chính Thiên thành lập chiến đội trong truyền thuyết, tuy rằng không biết cách chỗ Sở Chính Thiên ở bao xa, nhưng ít nhất đã bước vào phạm vi thể lực của Sở Chính Thiên, sau khi mặt thể giáng lâm, cậu chỉ cần mật thiết chú ý động tĩnh của tiểu khu, hẳn là có thể không vết tích gia nhập được đội ngũ của Sở Chính Thiên. Chỉ cần hoàn thành một bước then chốt này, Tiêu Tử Lăng tin tưởng bản thân tuyệt đối sẽ không kém hơn so với người khác.

Đúng vậy, thu được tín nhiệm của Sở Chính Thiên tuyệt đối là mục tiêu lớn nhất cuộc đời này của Tiêu Tử Lăng, mà cậu rốt cục sắp đi được bước đầu tiên của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

chương 6: Đột phá, Thanh Tâm Thuật tầng thứ nhất

Thanh Ly Viên là một tiểu khu rất sa hoa, cụm nơi ở cao tầng chẳng chịt phân bố có trật tự, trong tiểu khu cầu nhỏ nước chảy, bóng xanh dạt dào, chốn chốn phong cảnh tú lệ. Sự phối hợp xung quanh cũng rất không tồi, 3 siêu thị loại lớn phân bố đều đều ở bốn phía tiểu khu, là một địa phương phi thường thích hợp cư trú.

Ngôi nhà cao tầng mà Tiêu Tử Lăng thuê không tệ, 4 lầu 2 phòng 2 thính ước chừng hơn 90 mét vuông, bày biện trong phòng rất không tồi, thuộc về loại xách giỏ vào là có thể ở. Tiêu Tử Lăng tiến hành xong thủ tục tại chỗ, cùng ngày liền vào ở.

Một tháng sau đó, ban ngày Tiêu Tử Lăng đều sẽ đến mỗi một siêu thị cần quét, cũng điên cuồng mua các loại thực phẩm quân dụng ở trên mạng, tới buổi tối thì đau khổ tu luyện Thanh Tâm Thuật của cậu.

Ngay vào nửa tháng trước khi mặt thể giáng lâm, Tiêu Tử Lăng rốt cục đột phá được tầng thứ nhất Thanh Tâm Thuật, tinh thần lực thoáng cái tăng cường không ít, nhìn cái gì nghe cái gì cũng nhạy cảm hơn rất nhiều. Vốn mỗi ngày chỉ có thể mở ra không gian 20 lần, cũng tăng lên gấp đôi. Các phương diện thân thể cũng có đề cao, vốn trước khi chưa đột phá cảm thanh đao chế tạo kia ở trong tay còn có chút nặng, sau khi đột phá lại cảm thấy

rất thích hợp, tốc độ phản ứng cũng cao hơn không ít.

Tiêu Từ Lăng có chút cười khỏ, thanh đao vốn chuẩn bị cho sau khi mặt thể giáng lâm thức tỉnh thành người biến dị, giờ thì có lẽ đến khi đó sẽ cảm thấy quá nhẹ, dù sao mặt thể thức tỉnh thành người tốc độ, năng lực khác của thân thể cậu cũng sẽ đề cao tương ứng. Lúc trước không tính đến khi đột phá Thanh Tâm Thuật cũng sẽ có công năng cùng loại, điều này làm cho đường đao mà cậu chuẩn bị ngược lại có chút không thích hợp.

Thôi đi, cứ chấp nhận trước rồi nói. Về sau có cơ hội tiếp tục tìm thanh tốt hơn. Tiêu Từ Lăng lắc đầu, buông tha vấn đề này, bắt đầu tra xét miếng ngọc bội có thể mở khi đột phá tầng thứ nhất.

Tiêu Từ Lăng đặt ngọc bội trên trán, cẩn cẩn thận thận tập trung tinh thần lực đến trán. Oanh một cái, một luồng tin tức khổng lồ trút vào trong não, khiến cho đầu Tiêu Từ Lăng thoáng có chút mờ mịt, một lát sau liền thanh tỉnh.

Tiêu Từ Lăng lật xem tin tức ban nãy trút vào trong đầu, phát hiện đối ứng tầng thứ nhất thì có gần 20 loại kỹ năng pháp thuật. Mỗi một hệ đều có, còn có một số kỹ năng đặc thù. Kỹ năng là có thể tùy ý học, nhưng nó cần thiết tiêu hao linh lực tinh thần, trên ngọc bội thứ nhất có cảnh cáo khi học tập kỹ năng cần học tập dưới tình huống linh lực tinh thần cực kỳ tràn đầy, bằng không sẽ khiến tinh thần của bản thân bị thương, đây cũng là điều hạn chế khả năng thoáng cái học tập nhiều kỹ năng pháp thuật.

Tiêu Từ Lăng so sánh hết thấy kỹ năng, trước mắt có hai kỹ năng tương đối thích hợp với cậu. Một cái là Thủy Cầu Thuật đại biểu hệ thủy, bởi vì linh căn của cậu thiên về hệ thủy, lựa chọn học cái này không thể nghi ngờ dễ hơn rất nhiều so với các hệ khác. Nhưng lực sát thương của Thủy Cầu Thuật rất kém, kỹ năng giới thiệu rất rõ ràng, hệ số thương tổn của Thủy Cầu Thuật cấp một cực thấp.

Còn có một cái là Tâm Linh Chi Nhận, giới thiệu là có thể nhìn thấu hết thấy hư huyền, lưu lại chân thực. Tiêu Từ Lăng nhớ lại sơ kỳ mặt thể đã xuất hiện tang thi tiến hóa hệ tinh thần, những tang thi đó khiến cho người thức tỉnh thương vong thảm trọng, mà ở trung hậu kỳ, tang thi còn tồn tại với tiến hóa được đến cấp cao cơ bản đều là loại hình này, đó là bởi vì khi sơ kỳ, nhân loại thức tỉnh căn bản không có cách nào tìm ra được biện pháp đối phó tang thi hệ tinh thần, những tang thi đó thường thường đều sẽ sử dụng tinh thần lực tiến hành quấy rầy, làm cho người thức tỉnh không cách nào phát hiện chỗ ẩn thân của bọn chúng.

Chỉ cần học tập cái này, hẳn là có thể phá giải được sự quấy rầy tinh thần của tang thi, ngăn lại kiếp trước, Tiêu Từ Lăng cũng từng chịu thiệt bởi loại tang thi đó, lần này phải tận tình trả thù một chút.

Tiêu Từ Lăng hạ quyết tâm dựa theo phương pháp luyện tập, mở ra Tâm Linh Chi Nhận.

Tinh thần lực khổng lồ quán thấu từng chút từng chút vào hai mắt bản thân, rốt cục tới một điểm giới hạn, Tiêu Từ Lăng biết chỉ cần đột phá tầng trở ngại này, như vậy sẽ đại biểu Tâm Linh Chi Nhận của cậu thành công.

Thế nhưng dù quán thấu tinh thần lực thế nào đi nữa, vẫn không có cách nào đột phá tầng lá chắn đó, Tiêu Từ Lăng âm thầm sốt ruột, bất chấp tất cả thoáng cái quán thấu toàn bộ tinh thần lực còn lại vào, chỉ nghe thấy một tiếng phá vang nhẹ, lá chắn rốt cục bị đập tan, hai mắt đột nhiên nóng rực vô cùng.

“Khải!” Tâm niệm Tiêu Từ Lăng khẽ động, thuật ngữ mở Linh Nhận cứ vậy mà ra. Chỉ thấy đôi con ngươi màu đen của Tiêu Từ Lăng thoáng cái biến thành một mảnh màu đỏ, lúc này trong tầm mắt Tiêu Từ Lăng không còn là thế giới năm màu vốn có nữa, mà là một thế giới lập thể màu đỏ cảm quan mười phần, cậu vậy mà rất đơn giản thấy được kết cấu không gian của căn hộ đang ở, không có bất kỳ trở ngại nào, cậu “nhìn” thấy người lầu trên lầu dưới, hành động của mỗi người đều vừa nhìn là thấy hết. Chỉ là còn chưa tới một phút đồng hồ, Tiêu Từ Lăng đã cảm thấy tinh thần của mình xuất hiện hoảng hốt, vậy mà có chút chống đỡ không được nữa.

“Phong!” Đọc ra thuật ngữ đóng Linh Nhận, đường nhìn của Tiêu Từ Lăng khôi phục bình thường. Quả nhiên cường đại, chỉ cần mở đôi Linh Nhận này, là có thể nhận thấy được hết thấy góc chết ở bốn phía, không biết dưới sự quấy rầy tinh thần có phải vẫn như thế hay không, nếu không ảnh hưởng, như vậy tang thi hệ tinh thần đã không còn uy hiếp đối với cậu nữa. Chỉ tiếc duy trì Linh Nhận cần rất nhiều linh lực tinh thần, mà trước mắt linh lực tinh thần của Tiêu Từ Lăng mới khó khăn lắm duy trì được một phút đồng hồ, muốn vận dụng vào thực chiến, nhất định phải nỗ lực luyện tập mới được, bằng không thì chỉ là một chiêu gần gài.

Tiêu Từ Lăng thở dài, điều kiện bản thân không đủ, năng lực mạnh cũng sẽ phế đi, hiện tại chỉ có thể lấy cần cù bù thông minh.

Nửa tháng còn lại, Tiêu Từ Lăng đã cảm nhận được áp lực sắp xảy ra, cậu ngoại trừ mỗi ngày đi siêu thị một lần, cơ bản tu luyện Thanh Tâm Thuật, cùng với luyện tập Linh Nhận ngay trong nhà.

Một tuần sau cùng, Tiêu Từ Lăng gọi điện thoại hỏi thúc tiểu cô chạy tới, tiểu cô đáp lại nói chỉ cần xử lý xong công việc trong tay sẽ lập tức qua. Tiêu Từ Lăng vẫn lo lắng, căn dặn nhiều lần nhất định phải qua đây trong mấy ngày này, sau cùng gác điện thoại trong tiếng gầm gừ không thể nhìn được nữa của tiểu cô.

Nhìn điện thoại trong tay, Tiêu Từ Lăng chỉ có thể kiềm chế lo lắng, không phải không muốn tiểu cô qua đây sớm một chút, chẳng qua không có một lý do chính đáng nào có thể thuyết phục được tiểu cô, chỉ có thể đợi một tuần sau cùng mới dám hỏi thúc cô qua, như vậy chỉ cần cường chế giữ cô lại trong mấy ngày là được.

Ngày thứ ba trước khi ngày diệt vong giáng lâm, tâm tình của Tiêu Từ Lăng có chút nôn nóng, lúc này cậu đã không che giấu nữa, nhiều lần đến siêu thị điên cuồng mua sắm, mà cậu lần nữa gọi điện thoại cho tiểu cô, muốn tiểu cô nhất định phải lập tức qua đây, lúc này khẩu khí của Tiêu Từ Lăng khá nghiêm khắc. Tiêu Tình Vân không dám kéo dài nữa, rốt cục nói đêm nay sẽ mua vé xe lửa qua, lúc này Tiêu Từ Lăng mới hơi thả tâm được chút.

Đêm đó, Tiêu Từ Lăng phát hiện một bài post báo trước nói ngày diệt vong sắp tới, cũng kiến nghị mọi người dự trữ thức ăn với nước uống. Tiêu Từ Lăng phát hiện tình hình theo như lời trong bài post vậy mà không có gì khác biệt với thực tế, Tiêu Từ Lăng biết thế giới này còn có người trọng sinh cùng loại với cậu. Tiêu Từ Lăng âm thầm bắt đầu cảnh giác, người trọng sinh trở về từ mặt thể không phải là thiện nam tín nữ gì, có lẽ vì tiêu trừ tai họa ngầm, sẽ trực tiếp thanh lý hết tất cả người đều là người trọng sinh. Tiêu Từ Lăng cẩn thận quyết định phải chú ý ẩn giấu thân phận là người trọng sinh của mình, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ kẻ nào nhìn ra kẻ hờ.

Đếm ngược ngày thứ hai, tiểu cô vốn hẳn là đã tới lại không xuất hiện, Tiêu Từ Lăng lần nữa gọi điện thoại, thế mới biết tối hôm qua tiểu cô đã tới trạm xe lửa, đáng tiếc bị bạn trai của cô gọi một cuộc điện thoại kêu lại, nguyên nhân là cha mẹ người đó đột nhiên phát sốt nôn mửa phải vào bệnh viện ở, vì vậy tiểu cô chạy qua chiếu cố. Tiêu Từ Lăng nghe ra được sự áy náy của Tiểu cô, cậu cũng cảm nhận được thái độ kiên quyết, trước khi cha mẹ của bạn trai chưa khỏi bệnh, cô sẽ không rời khỏi. Thoạt nhìn tiểu cô rất yêu bạn trai của cô, hy vọng nam nhân đó đừng để cho cậu thất vọng.

Tiêu Từ Lăng thở dài một hơi, trong lòng có chút thất vọng, người định không bằng trời định, có một số việc không có cách nào thay đổi. Trước khi trọng sinh, tiểu cô không ở bên cạnh mà mất đi liên lạc, sau khi trọng sinh do các loại nguyên nhân tiểu cô vẫn không cách nào ở bên cạnh cậu.

Tiêu Từ Lăng bắt đầu đi, đành phải cường điệu nhiều lần yêu cầu tiểu cô phải dự trữ lương thực với nước uống, ngày mai nhất định phải đón hai cụ về nhà chiếu cố.

Tiểu cô có chút nghi hoặc, Tiêu Từ Lăng chỉ có thể nói, trên mạng đã công bố ngày kia mặt thể sẽ tới, mặc kệ là thực hay giả, chuẩn bị sẵn sàng trước, bệnh viện nhiều người âm ỉ, để phát sinh việc ngoài ý muốn, vẫn nên ở trong nhà tương đối an toàn hơn, hơn nữa cũng tốt đối với bệnh nhân.

Sau cùng khi gác điện thoại, Tiêu Từ Lăng thận trọng nói với tiểu cô, vạn nhất mặt thể thực sự tới, đôi bên mất đi liên lạc, thì hãy đi căn cứ gần nhất, vạn bất đắc dĩ không nên rời khỏi, chỉ cần có cơ hội, cậu sẽ tìm đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

chương 7: Ngày diệt vong, mất phải biến dị.

Một ngày cuối cùng, sáng sớm, khí trời vốn hẳn là tươi đẹp đột nhiên chuyển biến, cuồng phong nổi lên, ánh nắng của mặt trời mới mọc hẳn là ôn hòa dễ chịu bắt đầu trở nên chói mắt nóng rực. Tiêu Từ Lăng mang kính râm lái xe lần nữa quang lâm một siêu thị lớn nhất của Thân Thành, người bên trong còn chưa được coi là quá nhiều, nhưng so với trước kia lại nhiều hơn không ít, có lẽ khí trời đột biến khiến cho lời đồn ngày diệt vong có vài phần chân thực, một số người đã ngồi không yên, bắt đầu chạy đến siêu thị dự trữ thức ăn.

Tiêu Từ Lăng không chen chúc vào địa phương gạo mì thịt, trực tiếp kéo hai chiếc xe đẩy chạy vội tới chỗ thực phẩm ướp lạnh, bắt đầu càn quét. Mặc kệ là thực phẩm chín đóng gói hay là sữa bò các loại. Một đường đảo qua, hai xe lớn chứa đầy ắp thì đi tính tiền, sau đó để vào trong xe, qua lại vài lần, rốt cục xe nhét không còn một khe hở, lúc này mới thu tay, về nhà. Đây là lần mua sắm cuối cùng của cậu, lần này trở lại cậu liền yên lặng ở trong nhà, kiên trì chờ đợi ngày diệt vong đến. Tuy rằng còn có vài tấm card chưa quét hết, nhưng cũng không vấn đề gì, nên dự trữ đều đã dự trữ xong.

Đêm đó, Tiêu Từ Lăng đem tất cả những vật có thể đựng ra đồ đầy nước máy, tuy rằng cậu không thiếu nước, nhưng tiết kiệm tất yếu vẫn cần thiết, hơn nữa đây cũng là bộ phận cậu che giấu. Tin tưởng khi mặt thể giáng lâm, hết thảy người sống sót bình thường đều sẽ làm như vậy.

Thời gian rốt cục nhảy tới hừng đông 0 giờ, Tiêu Từ Lăng đứng trước cửa sổ nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy bầu trời đột nhiên xuất hiện rất nhiều ánh sáng đỏ trực tiếp đập về phía mặt đất.

“Khail” Tiêu Từ Lăng mở ra Linh Nhãn, màu đỏ trên bầu trời hoàn nguyên thành từng điểm từng điểm nhỏ 3D, đúng vậy, đó là thiên thạch rơi từ vũ trụ. Thiên thạch vốn rất lớn không đợi chính phủ xử lý đã tự động tách thành vô số đá vụn. Các chính phủ lớn cho rằng đại nguy cơ đã trôi qua, kỳ thực đây mới là nguy cơ chân chính. Thiên thạch mang theo bệnh độc không biết tên đưa đến cho nhân loại một tai họa cực lớn.

Tiêu Từ Lăng rõ ràng thấy có một luồng khí thể đỏ, đỏ đến mức biến thành màu đen đang xoay xung quanh đá vụn, có lẽ đó là bệnh độc. Theo đá vụn đập về phía mặt đất, lần lượt biến thành bột phấn, mà những khí thể màu đỏ đen đó bắt đầu tràn ngập trong không khí, đương nhiên loại tình huống này chỉ có Tiêu Từ Lăng mở Linh Nhãn mới thấy được, người khác căn bản không cảm thấy có gì bất đồng, những khí thể đó không màu không mùi.

Lúc Tiêu Từ Lăng còn đang nghiên cứu những khí thể đó, cậu đột nhiên nghe thấy một trận tiếng xé rách đột nhiên tới gần, giương mắt nhìn, một viên đá vụn vậy mà xông thẳng đến cậu, Tiêu Từ Lăng hơi nghiêng đầu, liền tránh được viên đá nhỏ đó.

Giữa lúc đá vụn bay sát qua má phải Tiêu Từ Lăng, một chuyện khiến cho Tiêu Từ Lăng không dự liệu được đã xảy ra. Viên đá vụn nhất định phải va chạm vào thực thể mới có thể nổ thành bột phấn. Vậy mà vào lúc này đột nhiên lập tức nổ tung. Khí thể vốn xoay xung quanh đá vụn trực tiếp nhảy vào mắt phải của Tiêu Từ Lăng gần đó nhất, căn bản không cho cậu một chút cơ hội phản ứng.

Tiêu Từ Lăng mở Linh Nhân, chỉ cảm thấy mắt phải đau đớn kịch liệt một trận, sau đó, một luồng cảm giác cháy bỏng truyền đến.

A!!! Tiêu Từ Lăng vô lực nằm trên mặt đất co quắp lại, thống khổ rên rỉ, tay phải che lại mắt phải của mình, chẳng lẽ phải mù? Xúc giác trên tay nóng bỏng, mà tinh thần lực của bản thân cũng đang trong tiêu hao kịch liệt, cậu muốn đóng Linh Nhân tiết kiệm tinh thần lực, nhưng thất bại. Tiêu Từ Lăng có chút hối hận. Vì sao mình lại mở Linh Nhân vào lúc này? Cho dù là trọng sinh, cũng không thể phớt lờ, rất nhiều chuyện bởi vì sự lựa chọn của bản thân khác nhau mà kết quả xuất hiện cũng khác nhau. Nếu không có Thanh Tâm Thuật, không lựa chọn Linh Nhân, hoặc là mình không mở nó ra, như vậy hiện tại sẽ không gặp phải khổ cảnh này.

Hai luồng lực lượng tranh đấu hồi lâu, tinh thần lực là chủ sân nhà vẫn mạnh mẽ hơn so với viên đá vụn mang theo bệnh độc kia, bệnh độc rốt cục bị ngăn chặn. Tiêu Từ Lăng cảm thấy đau đớn có điều giảm bớt, lực chú ý cũng khôi phục, lại phát hiện một chuyện càng đáng sợ hơn. Mắt trái mở ra Linh Nhân thấy được khí thể màu đỏ đen đại biểu bệnh độc ở bốn phía đột nhiên điên cuồng đánh tới. Phắc, lần này làm lớn rồi.

Quả nhiên, khí thể màu đỏ đen vây quanh thân thể Tiêu Từ Lăng, bắt đầu xâm nhập. Tinh thần lực Tiêu Từ Lăng trường mạnh: “Phong!” Khó khăn lắm mới thành công đóng được Linh Nhân trước khi khí thể màu đỏ đen tiến vào mắt trái, chẳng qua mắt trái thành công, nhưng mắt phải lại vẫn không cách nào ngăn lại sự tập kích của bệnh độc, nói cách khác mắt phải đã bị bệnh độc ăn mòn căn bản không có cách nào đóng Linh Nhân.

Tiêu Từ Lăng nằm trên mặt đất cảm thấy toàn thân đau đớn, mỗi tác da thịt mạch máu dường như đang bị xé rách, bẻ gãy, sau đó, một lần nữa được hợp nhất, tổ chức lại. Loại cảm giác này có chút quen thuộc nhưng lại càng xa lạ, kiếp trước khi ngày diệt vong giáng lâm, đích xác cũng có cảm giác tương đồng, nhưng đau đớn khi đó so với hiện tại thì căn bản không được coi là gì, hơn nữa lúc đó cậu rất nhanh đã hôn mê, không giống lần này tư duy thanh tỉnh vô cùng, cố chống thừa nhận.

Tiêu Từ Lăng nhớ lại khi tinh thần lực áp chế bệnh độc, đau đớn sẽ giảm bớt, mà nguồn gốc của tinh thần lực chính là Thanh Tâm Thuật. Cậu muốn tu luyện Thanh Tâm Thuật, chẳng qua đau đớn kịch liệt kia khiến cho cậu nhất thời không có cách nào tĩnh tâm để cho Thanh Tâm Thuật thuận lợi vận chuyển. Vào lúc Tiêu Từ Lăng cho rằng bản thân đã cầm cự không được nữa sắp đau chết đi, lại cảm thấy tinh thần của mình thoáng cái bị hút ra, cả người tiến vào một trạng thái kỳ dị.

Cậu có thể đơn giản cảm nhận được sự đau đớn kịch liệt trên thân thể cùng với sự cực nóng muốn đốt cháy hết thảy ở mắt phải. Thế nhưng tinh thần của cậu lại như một người đứng xem, không bị ảnh hưởng chút nào, lãnh tĩnh chỉ huy kỳ kinh bát mạch trên thân thể vận chuyển Thanh Tâm Thuật, hiệu suất cao hấp thu linh lực trong không khí, bao gồm cả khí thể màu đỏ đen đại biểu bệnh độc mà mình đã thấy.

Chẳng qua bệnh độc đó dưới tác dụng của Thanh Tâm Thuật không có vẻ nóng nảy nữa, trái lại rất nhu thuận tương dung với linh lực khác, bắt đầu vận chuyển đầu vào đáy trong cơ thể Tiêu Từ Lăng, sau cùng trở về chỗ đan điền. Đan điền vốn hư không, không biết khi nào đã có một khối không khí năm màu nhỏ tự xoay quanh, nó tiếp thu từng chút năng lượng linh khí mà kỳ kinh bát mạch chuyển vận tới, khiến cho bản thân từ từ lớn mạnh.

Tiêu Từ Lăng ở vào một loại trạng thái như vậy, chậm rãi cũng không cảm thấy đau đớn trên thân thể nữa, tinh thần từ từ không lơ lửng, cậu thấy được thân thể của bản thân đang tiến hóa dung hợp với bệnh độc, mắt phải biến thành một vòng xoáy đỏ như máu đang điên cuồng cắn nuốt bệnh độc xung quanh, Tiêu Từ Lăng thấy ở cự ly trăm mét xung quanh mình, dường như bệnh độc đã bị cắn nuốt không còn, không khí đã khôi phục trạng thái bình thường, mà dường như mắt phải còn chưa có thỏa mãn, vẫn cắn nuốt bệnh độc ở cự ly xa hơn.

Tiêu Từ Lăng vốn nên lo lắng vì loại trạng thái này, nhưng lúc này cậu đã không còn sự vui buồn mừng giận, mà lãnh tĩnh nhìn việc này phát sinh. Dường như nằm trên mặt đất tuyệt không phải chính cậu, mà là một người xa lạ. Tiêu Từ Lăng hơi hơi có chút linh ngộ, đây là trạng thái cực cảnh rất khó chạm tới được trên con đường tu tiên, cách đón ngộ chỉ kém một đường.

Dường như chỉ trong sát na, Tiêu Từ Lăng tỉnh táo lại, mở hai mắt, lại đã là lúc gần chạng vạng của ngày hôm sau, khó trách trong sách thường nói tu luyện không năm tháng, cảm thấy rõ ràng thời gian chẳng qua chỉ chớp mắt vài giây, hiện thực vậy mà đã qua gần 16 giờ.

Cảm giác đầu tiên khi Tiêu Từ Lăng tỉnh lại chính là toàn thân thư sướng, trên người dường như có lực lượng dùng không hết. Tiêu Từ Lăng vươn vươn vai đá đá chân, hoạt động thân thể của mình.

Đúng rồi, mắt phải. Tiêu Từ Lăng nhanh chóng chạy về phía gian rửa mặt, chỉ thấy thân ảnh chợt lóe rồi dừng lại, Tiêu Từ Lăng đã xuất hiện ở trước mặt cái gương, mặt cách gương chỉ kém chút xíu.

Phắc, thiếu chút nữa tông tường. Ban nãy Tiêu Từ Lăng không chuẩn bị đủ, thiếu chút nữa đã tông phải gương. Tốc độ quả nhiên tiến hóa rồi, hơn nữa lần tiến hóa này, thiếu chút nữa đã đạt tới trình độ trung hậu kỳ của bản thân. Điều này làm cho cậu thoáng cái chưa kịp phản ứng. May mắn trong nội tâm không xa lạ đối với loại tốc độ này, mới không chế được trong nháy mắt, bằng không khẳng định sẽ giống như lần đầu tiên ở kiếp trước, trực tiếp tông tường. Bất quá, nếu muốn vận dụng linh hoạt, sợ rằng còn phải làm quen thêm một chút, dù sao thân thể này không còn là thân thể ở trung hậu kỳ ngày diệt vong trước đây nữa, vẫn có chút sai biệt. Mà nếu chậm trễ cái chính những sai biệt đó, có lẽ sẽ mang đến cho cậu tai ương ngập đầu. Tiêu Từ Lăng là người thận trọng sẽ không để cho bản thân phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Trong gương, hai mắt Tiêu Từ Lăng vẫn như thường ngày, đôi con ngươi đen như mực vẫn trong veo như nước, bộ dáng vẫn rất mạnh như trước, căn bản không có gì biến hóa. Vẫn còn hy vọng xa vời mắt phải xảy ra chút vấn đề sẽ khiến cho bộ dáng mạnh mẽ của mình ít đi một chút, xem ra không có khả năng. Nhắm lại mắt trái, thị lực của mắt phải cũng rất bình thường. Sự lo lắng duy nhất của Tiêu Từ Lăng chính là điều này. Cho dù hai mắt của mình mạnh mẽ nào đi nữa, khiến cho cậu khó chịu thế nào đi nữa, thì mù là tuyệt đối không thể chấp nhận.

Nếu trạng thái bình thường không có vấn đề gì, như vậy xem xét trạng thái Linh Nhân.

“Khải!” Linh Nhân trong nháy mắt mở ra, lúc này Tiêu Từ Lăng đã hoàn toàn biết mắt phải của mình xảy ra chuyện gì, mắt trái vẫn là Linh Nhân như bình

thường, đỏ máu một mảnh, mà đồng tử mất phải lại biến dị, lúc này đang tỏa ra màu tím thần bí.

Xem xem hiệu quả sử dụng, vẫn hiện ra lập thể 3D, 360 độ không góc chết, linh khí các hệ với bệnh độc mà người ngoài không thể nhận ra vẫn ở trong tầm mắt cậu.

Thôi đi, không ảnh hưởng sử dụng là được, về phần khác biệt màu sắc, dù sao cũng không thường mở Linh Nhân. Lại nói, mở Linh Nhân mắt đỏ cũng không tốt hơn được chỗ nào, ít nhất màu tím còn bình thường hơn được chút. . . Tiêu Từ Lăng không phát hiện gì dị thường, đã đặt mắt phải với trạng thái bất minh trước mắt qua một bên, không phí tâm nữa.

Tiêu Từ Lăng không hề phát hiện, hết thấy vật thể hiện ra dưới trạng thái Linh Nhân, có một số chỗ xuất hiện mấy điểm nhỏ màu tím cơ hồ không thể thấy được, điều này làm cho cậu bỏ lỡ cơ hội ban sơ hiểu rõ mắt phải của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

chương 8: Xuất phát, đội ngũ thu thập thức ăn!

Ngày diệt vong giáng lâm đã trôi qua được hai ngày, Tiêu Từ Lăng tuyệt không đi ra ngoài, mà ở trong nhà vẫn luôn rèn đúc với quen thuộc thân thể tiến hóa của mình. Thức tỉnh tiến hóa lần này Tiêu Từ Lăng không chỉ thức tỉnh tốc độ giống như kiếp trước, mà cả lực lượng với dẻo dai của thân thể cũng được đề cao, thể mà đạt được trình độ thức tỉnh sơ cấp, điều này làm cho Tiêu Từ Lăng vừa mừng vừa sợ. Đường đao vốn được chế tạo hiện tại đối với cậu mà nói, không có chút cảm giác trọng lượng nào, cầm trong tay giống như không có gì.

Trong hai ngày Tiêu Từ Lăng nỗ lực liên hệ tiểu cô, nhưng không ngoài dự liệu, tín hiệu điện thoại di động toàn bộ biến mất, thoát nhìn thiên thạch rơi xuống, cũng phá hủy cả hệ thống thông tin của địa cầu. Internet trước mắt còn bình thường, chẳng qua không biết có thể cầm cự được bao lâu. Tiêu Từ Lăng phát một bức email cho tiểu cô hỏi thăm tình hình của cô, không biết tiểu cô có thể nhìn thấy đúng lúc hay không.

Tiêu Từ Lăng thấy gas với điện còn có thể sử dụng, liền tranh thủ nấu một lượng lớn com nước nóng hôi hổi để vào không gian của mình. Nghĩ đến về sau, những ngày rét lạnh có thể ăn được com nóng hầm hập, thực sự là một loại hưởng thụ.

Ngày thứ ba, Tiêu Từ Lăng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng vang, hẳn là một số người không trừ bị đủ thức ăn bắt đầu mạo hiểm ra ngoài tìm. Mà Tiêu Từ Lăng cũng chuẩn bị theo bọn họ đi ra xem tình hình, quan trọng nhất là cậu hy vọng có thể nhanh chóng đạt được tin tức của Sở Chính Thiên, càng sớm đi theo Sở Chính Thiên càng dễ đạt được sự tín nhiệm của anh ta.

Tiêu Từ Lăng mặc một thân trang phục vận động màu đen, giày thể thao màu đen, trên mặt đeo lên một bộ kính râm, trong tay cầm đường đao, mở cửa phòng ra.

Trong hành lang rất yên lặng, tầng này tuyệt không có tang thi nào dừng lại. Mà tiếng mở cửa của Tiêu Từ Lăng cũng làm bừng tỉnh cư dân khác của tầng lầu này.

Một hộ gia đình trong đó kéo cửa ra một chút, một thanh âm hàm hậu truyền đến từ phía sau cửa: “Người anh em, cậu đang chuẩn bị đi đâu?”

“Trong nhà không còn thức ăn, tôi muốn ra ngoài tìm một chút.” Tiêu Từ Lăng tìm một lý do bình thường cũng rất hiện thực.

“Vậy tốt, đi cùng nhau đi, tôi đang chuẩn bị ra ngoài đây.” Nghe thấy câu trả lời của Tiêu Từ Lăng, nam nhân bên trong cánh cửa có chút kinh hi, thoát nhìn bị vấn đề này quấy nhiễu không ít.

Phía sau cửa xuất hiện chút thanh âm đối thoại, tựa hồ là căn dặn chú ý an toàn, thoát nhìn hộ gia đình này sau khi mặt thể giáng lâm không bị bệnh độc tập kích, vẫn bảo trì hoàn chỉnh.

Chỉ thấy một người đàn ông lách ra từ phía sau cửa, tuổi tác khoảng chừng 34, 35, vóc người to lớn, trong tay cầm một cây rìu chữa cháy dính đặc đi tới phía Tiêu Từ Lăng. Từ trong bước tiến của anh ta, Tiêu Từ Lăng nhìn ra được anh ta hẳn là một quân nhân xuất ngũ. Cậu có chút kinh ngạc, thoát nhìn vị này tuyệt không phải lần đầu tiên ra ngoài, bằng không sẽ không mang theo rìu chữa cháy.

“Ba ba, nỗ lực lên!” Phía sau cửa xuất hiện một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đứa bé khoảng chừng 4, 5 tuổi, làm động tác cố gắng lên hướng về phía lão ba nhà mình, lại bị người ở bên trong nhanh chóng túm vào đóng cửa lại.

“Người anh em, tôi kêu Lý Dũng Quân, kêu tôi Lý ca hay Quân ca đều được.” Trên mặt Lý Dũng Quân lộ ra nụ cười hàm hậu, giới thiệu bản thân.

“Lý ca chào anh, tôi là Tiêu Từ Lăng.” Tiêu Từ Lăng đáp lại.

“Hai ngày trước không thấy cậu ra khỏi cửa, còn tưởng rằng cậu đã biến thành tang thi rồi.”

“...” Tiêu Từ Lăng câm nín, Lý Dũng Quân này cũng quá thẳng thắn đi, chẳng lẽ không sợ sẽ khiến người khác khó chịu sao?

“Lý ca, tôi cũng đi...” Theo sự xuất hiện của Lý Dũng Quân, các hộ gia đình đều có người đi ra. Xem ra mấy ngày nay, Lý Dũng Quân đã thu được sự tín nhiệm của mọi người.

“Được, bắt quá mọi người đều phải mang vũ khí hạng nặng, tang thi bên ngoài rất lợi hại, không có thứ gì thì chém không được.” Lý Dũng Quân thân thiện nhắc nhở mọi người.

“Tiêu huynh đệ, cậu mang theo chuỗi này? Còn có kính râm không nên mang, dễ ảnh hưởng đường nhìn, sẽ có nguy hiểm” Lý Dũng Quân dường như có chút ý kiến đối với kính râm trên mặt với đường đao trong tay Tiêu Từ Lăng, kính râm lớn mà đen, trực tiếp che đi hơn phân nửa khuôn mặt của Tiêu Từ Lăng, đường đao thẳng mà mảnh, thoát nhìn tương đối yếu ớt, tuyệt không có bao nhiêu lực sát thương.

“Nga, đao không có vấn đề gì, kính râm thì do tôi thấy hình như ánh nắng quá nóng.” Tiêu Từ Lăng giải thích một chút, chung quy không thể nói là vì che giấu Linh Nhân cậu mới mang kính râm.

“Không có việc gì, thoát nhìn ánh nắng rất gắt, kỳ thực tuyệt không có ảnh hưởng đối với người, Tiêu huynh đệ không mang so ra vẫn tốt hơn.” Lý Dũng Quân vỗ vỗ vai Tiêu Từ Lăng, thăm thía nói “lời từng trải”.

“Đúng vậy đúng vậy, ngày đầu tiên của ngày diệt vong chúng tôi liền đi ra ngoài kiểm tra tình hình, thì thấy có mấy người mang kính râm giống cậu, bị tang thi núp ở một bên giết chết ăn tươi, kính râm ngăn chặn đường nhìn cạnh sườn, rất dễ xảy ra chuyện.” Mờ miệng chính là một thanh niên hai mươi, trong tay cầm một cây thép bụi dài một mét, trên mặt lộ ra một chút kinh hoàng, có lẽ tình cảnh lúc đó quá mức đáng sợ, đến bây giờ nghĩ lại còn cảm thấy sợ hãi.

“Nga, cảm ơn!” Tiêu Từ Lăng không cách nào cự tuyệt sự thân thiện của người khác, chỉ đành gỡ kính râm xuống.

“Vậy mới đúng... Ách?! Cậu mấy tuổi?” Lý Dũng Quân thấy Tiêu Từ Lăng nghe lời gỡ kính râm xuống, vẻ mặt vốn còn vui vẻ, thoáng cái trở nên nghiêm túc, mơ hồ còn mang chút không tán thành.

“Thành niên rồi.” Tiêu Từ Lăng xấu hổ, biết ngay gỡ kính râm xuống thì sẽ dẫn tới hiểu lầm như vậy mà. Chẳng qua nếu nói thật mình 24 tuổi sẽ không ai tin. Trái lại, còn có thể dẫn tới một đồng lớn các loại giáo huấn chớ lừa người. Tiêu Từ Lăng đã có kinh nghiệm, trực tiếp lảng tránh.

Ánh mắt Lý Dũng Quân hồ nghi, có lẽ ở trong lòng anh ta, phỏng đoán Tiêu Từ Lăng nhiều nhất cũng chỉ có khoảng 14, 15 tuổi.

“Ha ha, anh kêu Tần Lăng, kêu anh Tần Lăng ca!” Thanh niên rất cao hứng, rốt cục cũng có người nhỏ hơn so với mình.

Tình lang ca... Xưng hô quái gì thế! Huống hồ tên nhóc này còn nhỏ hơn so với mình a. Huống chi trong nội tâm Tiêu Từ Lăng đã đủ 34 tuổi rồi, cũng không nhỏ hơn bao nhiêu so với Lý Dũng Quân. Tiêu Từ Lăng dùng ánh mắt xem thường liếc nghiêng tên nhóc có chút hưng phấn trước mắt. Mặc kệ cậu ta.

“Tiêu Lăng, chờ lát nữa theo sau anh, không nên chạy loạn.” Một câu nói đặc biệt chiếu cố của Lý Dũng Quân, khiến cho trán của Tiêu Từ Lăng trực tiếp xuất hiện ba cọng hắc tuyến (-_-|||). Từ huynh đệ trực tiếp giáng xuống Tiêu Lăng, khuôn mặt này thật đúng là khiến cho cậu không có địa vị gì mà.

Tầng chỗ bọn họ có 6 hộ gia đình, ngoại trừ một hộ gia đình không xuất hiện, các hộ khác đều có một người đi ra. Trong đó có một cô gái, kêu Trình Dung Nhi khoảng chừng 24, 25 tuổi, còn có một người trung niên trên dưới 50 tuổi kêu Quý Cường Phong.

“Đi ra ngoài thế nào?” Tiêu Từ Lăng hỏi. Vốn cậu chuẩn bị đi cầu thang, bắt quá nhiều người như vậy, hơn nữa thoát nhìn không giống lần đầu hành động, hỏi thăm nhiều một chút tương đối tốt hơn.

“Đi cầu thang, phía dưới gần như không có tang thi nào.” Lý Dũng Quân đi xuống cầu thang thoát hiểm đầu tiên.

“Tiêu Lăng, cậu không biết chứ tòa lầu này của chúng ta rất kỳ quái nha, cơ bản không có mấy người biến thành tang thi, coi như tương đối an toàn.” Trình Dung Nhi theo xưng hô của Lý Dũng Quân mà xưng hô. Từ khi thấy gương mặt thật của Tiêu Từ Lăng, mọi người tự động phân loại cậu thành đối tượng được bảo hộ, ai kêu mặt của Tiêu Từ Lăng quá mạnh, quá đáng yêu, tránh không được bùng cháy lòng thương yêu.

Quả nhiên rất kỳ quái, chẳng lẽ là bởi vì đêm ngày diệt vong mình hấp thu hết sạch bệnh độc xung quanh gây nên? Tiêu Từ Lăng nhớ lại mắt phải dạng vòng xoáy hấp thu bệnh độc trước đây, có chút linh ngộ vì sao người bị cảm nhiễm của tòa lầu này ít như vậy.

Quả nhiên, dọc đường đi xuống rất thuận lợi, đồng thời có thêm mấy người đồng đạo, chuẩn bị cùng đi thu thập thức ăn.

Mục tiêu của mọi người là siêu thị Tesco cách đây gần nhất. Tiệm nhỏ quanh tiểu khu sớm đã bị người sống sót khác cướp đoạt không còn gì, cơ bản không tìm được thức ăn. Mà siêu thị lớn do nhiều người, người biến thành tang thi cũng nhiều, vì vậy còn chưa có bao nhiêu người đi vào thành công.

Xuất phát từ tiểu khu đi siêu thị Tesco có hai con đường, con đường gần một chút thì lại đi ngang qua đường phố thương nghiệp phồn hoa, trực tiếp bị mọi người từ bỏ. Phồn hoa đại biểu tang thi nhiều, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết. Còn một đường là con đường ngắm cảnh tương đối vắng vẻ,

tuy rằng lộ trình xa hơn chút, nhưng thắng ở chỗ an toàn.

Lần này mọi người chuẩn bị lái xe đi qua, dù sao cũng là siêu thị lớn, thức ăn mà nói sẽ tương đối phong phú, đầy đủ. Có thể lấy nhiều một chút thì được một chút, ai cũng không biết trận đại nạn này bao lâu mới kết thúc, dự trữ nhiều thức ăn một chút chung quy sẽ không sai.

Bãi đỗ xe tầng hầm có mấy tang thi du đang, dưới sự nỗ lực của mọi người trực tiếp được thanh lý, Tiêu Từ Lăng không có cơ hội ra tay, mọi người trực tiếp đặt cậu ở sau cùng, mỹ kỳ danh làm đoạn hậu, thực tế là được bảo hộ.

Tất cả mọi người mang theo chìa khóa xe. Chọn ra 3 chiếc xe tương đối chắc chắn, mọi người xuất phát. Tiêu Từ Lăng trực tiếp bị Lý Dũng Quân túm lên xe của anh ta, Tần Lăng thấy thế cũng lon ton theo lên.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

chương 9: Mới gặp gỡ, vì sao chậm hơn người ta một nhịp?

Rất nhanh, mọi người bỏ rơi tang thi du đang trên đường, rốt cục thấy được tấm biển cực lớn của Tesco. Tìm một địa phương tương đối hẻo lánh dừng lại, nhưng thanh âm động cơ ô tô vẫn hấp dẫn ba con tang thi.

“Tiêu Lăng, em không nên đi ra, Tiêu Lăng em theo anh xuống thanh lý tang thi.” Lý Dũng Quân dừng xe lại nói với hai người trong xe.

“Lý ca, tôi có thể.” Tiêu Từ Lăng không muốn bị xem là người yếu, điều này cũng quá có lỗi với thân phận trọng sinh của cậu.

“Được rồi, em theo anh, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Lý Dũng Quân biết thời gian cấp bách, không dây dưa chuyện này nữa, bắt quá vẫn chiếu cố một câu.

Tiêu Từ Lăng xuống xe, rút dao ra trực tiếp xông qua, chỉ thấy thân ảnh chợt lóe, không đợi Lý Dũng Quân phản ứng lại, đã nghe thấy tiếng vang dao về vỏ.

Phịch! Phịch! Phịch! Ba thanh âm vang lên, tang thi lúc này mới ngã xuống đất. Ánh vào đường nhìn của mọi người lúc này đã là đầu thân chia lìa.

Lý Dũng Quân nuốt một ngụm nước bọt: “Tiêu Lăng, em . . .”

Tiêu Từ Lăng quay đầu lại cười cười: “Trước đây từng luyện qua.”

Tần Lăng sùng bái kêu to: “Oa, Tiêu Lăng thật lợi hại, thế mà là một võ lâm cao thủ.”

Mặt Tiêu Từ Lăng có chút đỏ, bộ dáng manh cảm đậm. Biểu cảm khoa trương của Tần Lăng khiến cho cậu có chút ngượng ngùng.

Trình Dung Nhi trực tiếp sờ sờ đầu Tiêu Từ Lăng, cười nói: “Tiêu Lăng là cao thủ, như vậy chị phải dựa vào em bảo hộ rồi.” Mọi người nghe vậy cười to, bầu không khí của toàn bộ tiểu đội đều nhẹ nhõm hơn.

Mặt ngoài của Tiêu Từ Lăng thực sự quá có tính lừa dối, bộ dáng mang tính trẻ con bất kể là loại vẻ mặt nào đều bán manh vô cùng, khiến người ta không tự chủ được buông xuống phòng bị. Tiềm thức xem cậu là đứa trẻ nhà mình, sự mạnh mẽ của cậu mang cho mọi người chỉ có sự vui mừng không có sự khúch mắc.

Mọi người cẩn thận tới gần Tesco, chỉ thấy chỗ cửa chính của Tesco đã có không ít người tụ tập. Tang thi vốn tích ở cửa cũng bị mọi người thanh lý sạch sẽ, mờ hồ thấy không ít tang thi du đang ở bên trong cửa hàng. Thậm chí thấy không ít tang thi cách cửa chính thùy tinh chồng chất ở cửa đang rống giận về phía mọi người.

Cửa chính chỗ Tesco là cửa xoay vòng, do tang thi đè ép hai nơi, trái lại đẩy chết cửa lớn không cách nào chuyển động, tang thi bên trong không có cách nào ra ngoài. Bất quá mọi người muốn đột phá vào, mở một đường máu cũng không dễ dàng, có thể tưởng tượng đó sẽ là một trận chém giết tàn khốc cỡ nào. Có lẽ sẽ có không ít người lưu lại nơi đây, trở thành lương thực của tang thi.

“Sở Chích Thiên, thế nào, có muốn hợp tác một phen hay không?” Trước cửa có hai đội nhân mã đang đối chọi. Một thanh niên có tóc mái màu đỏ kiêu ngạo trong đó vênh vào tự đắc nói.

Sở Chích Thiên? Lỗ tai của Tiêu Từ Lăng thoáng cái dựng thẳng lên, tim kịch liệt nhảy thình thịch thình thịch. Thân thể nhện không được run run một chút,

khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ kích động. Thực sự là may mắn, nhân vật mục tiêu ở ngay trước mắt, nhất định phải bắt lấy cơ hội! Tiêu Tử Lăng nắm tay gắt gao, thoáng cái tâm tình giương cao, ánh mắt tràn ngập chữ ‘nỗ lực làm đàn em’.

“Cao Kỳ Tuấn, nói đi, anh có yêu cầu gì.” Người trả lời ước chừng khoảng 22, 23 tuổi. Một mái tóc đen sẫm hơi dài sáng đẹp được cắt sửa tỉ mỉ, áp sát người rũ ở sau đầu, lộ ra khuôn mặt ôn nhu tuấn tú có chút gầy. Mắt xéch đẹp thon dài hơi hơi nheo lại. Khóe miệng khẽ nhếch. Một bộ dáng hiểu rõ như cười như không, như một quý công tử tuấn mỹ, khí chất siêu nhiên.

Đây là Sở Chích Thiên? Tiêu Tử Lăng có chút nghi hoặc, có chút không hợp với Sở Chích Thiên trong lời đồn, tuy rằng người này có phong phạm cường giả, nhưng bộ dáng công tử tao nhã không giống một vương giả khai thác lãnh thổ.

Quả nhiên, lời đáp lại của Cao Kỳ Tuấn nói cho Tiêu Tử Lăng biết, trực giác của cậu là chính xác.

“Trần Cảnh Văn, anh có thân phận gì? Có thể đại biểu Sở Chích Thiên?” Cao Kỳ Tuấn xem thường nhìn thanh niên trước mắt, khinh thị không quên gây xích mích ly gián.

“Cao Kỳ Tuấn, chẳng lẽ anh không rõ? Muốn cho Sở ca của chúng tôi nói chuyện với anh, chắc chắn, anh còn chưa đủ tư cách a.” Trần Cảnh Văn lắc đầu, một bộ thương xót, trong miệng lại nói lời đâm người, phản kích không lưu tình chút nào, khiến cho mặt của Cao Kỳ Tuấn vừa xanh vừa đỏ.

“Chẳng lẽ các người không muốn đi vào lấy vật tư sao? Tôi không tin chỉ bằng các người là có thể đã thông được con đường này.” Cao Kỳ Tuấn thở hỏn hên, gãi nổi giận sớm đã vút khí thế kiêu ngạo ban đầu không còn một mảnh.

“Chúng tôi tuyệt không sốt ruột, tin tưởng chờ thêm một chút, người sống sót nhiều hơn, nhiều người lực lượng lớn, sẽ thành công.” Trần Cảnh Văn cười khê một chút, trái ngược với sự dòn dập của đối phương, bên bọn họ tuyệt không sốt ruột, vật tư ở siêu thị phong phú, chỉ có mấy người này thì căn bản lấy không hết được, cần gì phải tranh một chút thời gian như vậy để cho đội ngũ của mình rơi vào giữa nguy hiểm?

Thấy rõ đối phương tuyệt không lo lắng như trong tưởng tượng, Cao Kỳ Tuấn cuối cùng cũng cúi đầu: “Trần Cảnh Văn, tôi đề nghị hai đội chúng ta đồng thời xung phong, mỗi đội phụ trách một bên, sau khi đã thông thì vật tư trong siêu thị phân một nửa, thế nào?”

“Khó mà làm được, anh không thấy còn có người khác sao?” Trần Cảnh Văn tỏ ý Cao Kỳ Tuấn nhìn nhìn xung quanh. Những người rải rác tới bao gồm cả đội của Tiêu Tử Lăng đều trợn mắt nhìn.

“Bọn chúng? Một đám rác rưởi mà thôi.” Đường nhìn của Cao Kỳ Tuấn căn bản không nhìn đến người khác, kiêu ngạo nói ra lời của gã, cùng lúc vuron tay phải ra. Lòng bàn tay gã có một cục hóa cầu đang hừng hực thiêu đốt, khí tức cực nóng thoáng cái lan tràn, khiến cho những người vốn vì lời nói của gã mà phần nộ vậy tới đều kinh hoảng lui về phía sau.

“Người dị năng.”

“Là người dị năng hệ hòa.”

Bốn phía truyền đến tiếng kinh hô, điều này làm cho Cao Kỳ Tuấn đặc ý, ngạo nghễ nhìn nơi nào đó của đội ngũ Trần Cảnh Văn: “Thế nào, Sở Chích Thiên, có thể hợp tác một phen chứ.”

“Cảnh Văn, không cần nói chuyện với gã ta, đạo bất đồng bất tương vi mưu.” Lúc này truyền đến một thanh âm thanh lãnh. Đội ngũ tự động tách ra, lộ ra nam nhân ngồi ngay ngắn trên bậc thang cao nhất. Khoác một áo khoác ngoài màu đen, khuôn mặt tuấn lãng như gọt, hai đường mày kiếm như bay, hai mắt lấp lánh có thần không có bất kỳ nhiệt độ nào, băng lãnh quét nhìn Cao Kỳ Tuấn.

Chỉ một cái liếc mắt như thế, khiến cho Cao Kỳ Tuấn không tự chủ được lui một bước nhỏ, sắc mặt hơi đổi.

Sở Chích Thiên! Tiêu Tử Lăng kích động, chỉ có anh ta mới có khí thế như vậy, ánh mắt đó, khí phách đó, Tiêu Tử Lăng bội phục sát đất, đó mới là khí thế mà cường giả chân chính nên có.

“Được, Sở ca.” Trần Cảnh Văn khẽ gật đầu với Sở Chích Thiên, lui về trong đội ngũ.

Tiêu Tử Lăng có chút xoắn xuýt. Thế nào mới có thể ung dung thản nhiên gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên đây? Chung quy không thể lon ton chạy tới cầu bao dưỡng chứ. Tin tưởng bọn họ cũng không cần phở vật ăn không ngồi rồi. Nếu không, chờ lát nữa nỗ lực biểu hiện một chút, để cho bọn họ có điều ấn tượng, sau đó thuận thế thỉnh cầu gia nhập.

Đang khi Tiêu Tử Lăng suy nghĩ gia nhập đội ngũ mà không lộ vết tích như thế nào, có một người lại trực tiếp xuất kích: “Sở đội trưởng, chào anh, tôi kêu Ngô Khánh Văn, tới nơi đây là muốn thu thập chút thức ăn, bất quá lực lượng của cá nhân quá yếu, tôi muốn gia nhập đội ngũ của anh, không biết có thể được không?”

“Vi sao không gia nhập bọn họ?” Ra mặt vẫn là Trần Cảnh Văn, anh ta chỉ chỉ đội ngũ của Cao Kỳ Tuấn hỏi.

“Không phải gã coi chúng tôi là rác rưởi sao.” Ngô Khánh Văn nhún nhún vai, biểu thị sự khinh bỉ đối với Cao Kỳ Tuấn. Ngô Khánh Văn ước chừng trên dưới 25 tuổi, vóc dáng tuyệt không cao, cỡ 170cm, coi như đẹp trai. Đối với việc đắc tội cường giả dị năng như Cao Kỳ Tuấn, biểu hiện có chút không dễ tâm

Trần Cảnh Văn nở nụ cười: “Gia nhập đội ngũ của chúng tôi cần phải nghe sự chỉ huy của chúng tôi, bao gồm cả phân phối thức ăn.”

“Được, không gia nhập với các cậu sợ rằng ngay cả một chút thức ăn cũng không có cơ hội có được.” Ngô Khánh Vân nghĩ cực kỳ thấu triệt, tình huống trước mắt, muốn thu thập được nhiều thức ăn hơn, nhất định phải hợp mưu hợp sức, có thể gia nhập một đội mạnh đó là chuyện không thể tốt hơn, một mình rất khó lẫn lộn ở mặt thế.

“Như vậy, hoan nghênh anh gia nhập.” Trần Cảnh Văn gật gật đầu, biểu thị đội ngũ đã tiếp nhận Ngô Khánh Vân.

Chỉ . . . Chỉ đơn giản như vậy? Tiêu Tử Lăng thấy Ngô Khánh Vân dễ dàng gia nhập được đội ngũ của Sở Chích Thiên như thế, nhất thời mất kinh miệng ngọc, trong lòng ảo não không thôi, thế nào mà mình không nghĩ tới tự mình đề cử một chút chứ?

Nhìn không được ném ánh mắt hâm mộ về phía Ngô Khánh Vân, âm thầm suy nghĩ bản thân có nên tự mình đề cử một chút hay không? Nhưng sau khi thấy Trần Cảnh Văn liên tiếp cự tuyệt mấy người cũng yêu cầu gia nhập đội ngũ, Tiêu Tử Lăng hiểu rõ cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Thấy Trần Cảnh Văn liên tiếp cự tuyệt thỉnh cầu yêu cầu gia nhập đội ngũ của người khác, Ngô Khánh Vân nghi hoặc hỏi: “Trần phó đội, vì sao cậu cự tuyệt bọn họ lại tiếp nhận tôi?”

“Bởi vì anh là người đầu tiên.” Trần Cảnh Văn nhàn nhạt trả lời.

“Ác?”

“Có thể không nhìn đến sự áp bách của dị năng Cao Kỳ Tuấn, dám là người đầu tiên xin gia nhập, khẳng định thực lực không kém, đồng thời cực kỳ có lòng tin đối với bản thân, nhân tài như vậy là người đội ngũ chúng tôi cần.” Trần Cảnh Văn phân tích đơn giản hành động thoát nhìn dường như rất bình thường của Ngô Khánh Vân, lại đã tiết lộ tính cách cá nhân với thực lực tương đối.

Trần Ngô Khánh Vân hơi hơi có chút đỏ mặt hỏi! Trần phó đội thực yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kế sách? Sự tàn khốc của ‘ưu sống kém chết’.

Nói đến chỗ của Tiêu Tử Lăng, sau khi Lý Dũng Quân thương lượng với vài người khác, quyết định đi theo phía sau đội ngũ của Sở Chích Thiên, xem thời cơ mà tiến.

“Tiêu Lăng? Tiêu Lăng?” Tiếng kêu của Lý Dũng Quân gọi Tiêu Tử Lăng quay về lại từ trong ảo não, “Đang suy nghĩ cái gì, gọi em cũng không trả lời?”

“Không có gì, chỉ là có chút đề ý đội ngũ kia.” Tiêu Tử Lăng chỉ chỉ đội ngũ của Sở Chích Thiên.

“Nga, đó là một đội ngũ rất mạnh trong tiểu khu chúng ta, ngày đầu tiên của ngày diệt vong bọn họ đã cứu không ít người, tất cả mọi người rất bội phục họ.” Lý Dũng Quân không đề ý trả lời.

“A, Lý ca anh biết anh ta?” Tiêu Tử Lăng kinh ngạc, hóa ra chỉ có một mình cậu không biết tình hình hiện tại.

“Đương nhiên, ngày đầu tiên khi mọi người chưa rõ tình hình đi ra ngoài, thiếu chút nữa bị tang thi ăn, may mắn có mặt mấy người nhóm Sở Chích Thiên, rất nhiều người bởi vậy mà còn sống. Không ngờ tới mới qua hai ngày, đội ngũ của Sở Chích Thiên lại mạnh hơn, có thêm mấy người không biết.” Lý Dũng Quân có chút hâm mộ nói.

Khẳng định là ngày mình tiến vào trạng thái cực cảnh kia. Tiêu Tử Lăng than một tiếng, tiếc hận lại lỡ mất cơ hội ngày đó.

Gần buổi trưa, cửa siêu thị lại có mấy đội ngũ thu thập vật tư lục đục tới. Lúc này đội ngũ của Sở Chích Thiên phái người qua, yêu cầu mỗi một tiểu đội chọn ra một người cùng nhau thương lượng hành động như thế nào. Lúc này những người rải rác cũng tự phát họp thành một đội.

Rất nhanh, Lý Dũng Quân đã trở lại, tin tức mang về là mỗi đội phụ trách một phương hướng. Do đội ngũ của Sở Chích Thiên phụ trách phá cửa, sau khi phá cửa có thể dự kiến được tang thi sẽ đổc toàn bộ lực lượng, lúc đó là lúc mọi người cùng liều chết đánh vào.

Cao Kỳ Tuấn cười lạnh nhìn hành động của mọi người. Đối với việc Sở Chích Thiên cự tuyệt hợp tác mà cùng hành động với đám rác rưởi trong mắt gã, lòng oán giận không thôi. Gã phân phó thủ hạ án binh bất động, chuẩn bị xem trò cười của Sở Chích Thiên.

“Trần phó đội, bỏ mặc Cao Kỳ Tuấn như vậy sẽ không có việc gì chứ?” Ngô Khánh Vân mới gia nhập có chút lo lắng.

“Không sợ, có Sở ca ở đây, tiểu tử đó không dám giờ trò xấu.” Trần Cảnh Văn vô tình trả lời.

“Nga!” Ngô Khánh Vân không nhắc lại nữa, trong lòng nửa ngờ nửa tin.

Lúc này, Sở Chích Thiên đứng dậy quay đầu nói với người nào đó: “Hạo Triết, trông cậy vào cậu.”

“Sở ca, giao hết cho tôi.” Đồng Hạo Triết sờ sờ đầu của mình cười trả lời. Anh ta là một thanh niên vóc người cực kỳ to lớn, đồng dạng 22, 23 tuổi, trên gương mặt thô lỗ vĩnh viễn mang theo nụ cười hàm hậu, như một anh trai nhà bên khiến người ta cảm thấy tin cậy vô cùng.

Đồng Hạo Triết dừng lại ở chỗ cách cửa chính ước chừng 10 mét, lòng bàn tay phải hướng về phía cửa chính siêu thị. Tiêu Tử Lăng lặng lẽ mang kính râm, mở ra Linh Nhân. Rõ ràng thấy tay phải của Đồng Hạo Triết nhanh chóng tập hợp một luồng năng lượng gần như trong suốt, khi đạt được một cực hạn nào đó, Đồng Hạo Triết cực nhanh phóng thích từ lòng bàn tay, một luồng khí lưu cường đại thẳng tắp lao ra.

“Uỳnh!!!” Một tiếng nổ, thủy tinh của cửa chính bay ra xung quanh. Tang thi vốn chen chúc ở cửa vậy mà bị luồng lực lượng này bắn bay, nhất thời cửa trống rỗng không còn thứ gì.

Rất nhanh, tang thi trong cửa hàng bị tiếng nổ này hấp dẫn, nhao nhao tuôn về phía cửa.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Trần Cảnh Văn hô to một tiếng, nhắc nhở mọi người chiến đấu bắt đầu.

Tang thi ngửi thấy được mùi vị thịt tươi, hưng phấn luôn miệng rống giận, khiến cho không ít người run sợ. Tuy rằng người tới nơi này cơ bản đều đã từng chém giết tang thi. Nhưng cảm giác uy hiếp của một con hai con so với cả đàn là hoàn toàn khác nhau.

Cổ họng Lý Dũng Quân lặn một chút, nuốt xuống một ngụm nước bọt, siết chặt rìu chữa cháy trong tay, cảm giác áp bách như thủy triều xông tới của tang thi khiến cho quần nhân xuất ngũ này cũng khấn trương lên.

“Giết!” Không biết ai gầm lên giận dữ, người sống sót và tang thi rốt cục cũng đánh giáp lá cà.

Tiêu Tử Lăng lấy ra đường đao bay lượn trái phải, nhanh chóng thanh lý tang thi xung quanh cậu. Tuy rằng kế hoạch rất hay nhưng người sống sót cũng có phần mạnh yếu. Một mặt nào đó đã bị tang thi thôn phệ. Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt, đã có không ít người bị chết trong trận chém giết này.

Tiêu Tử Lăng một bên thanh lý tang thi, một bên cẩn thận kiểm tra bốn phía, chỉ thấy đội ngũ của Sở Chích Thiên lấy Đồng Hạo Triết làm mũi tên, nhanh chóng đột phá tiến vào cửa chính, rất nhanh để lại thi thể tang thi dọc đường, biến mất vô tung. Nhóm Cao Kỳ Tuấn vốn muốn thừa cơ chiếm tiện nghi, không ngờ tới Sở Chích Thiên tiến quân nhanh chóng như thế, già chuẩn bị không đủ, còn chưa phản ứng lại, đã bị tang thi tuôn ra ngăn cản, lỗ hổng được phá vỡ lần nữa bị phong bế.

Phắc! Cao Kỳ Tuấn mắng to một tiếng, chỉ có thể phân phó thủ hạ bắt đầu chiến đấu với tang thi, gắng mở ra thông đạo một lần nữa.

Tiêu Tử Lăng nhất thời hiểu rõ kế sách của nhóm Sở Chích Thiên, bọn họ cần phải có người làm mồi hấp dẫn tang thi, mà mọi người còn lại chính là mồi.

Tình hình khẩn cấp, nếu không đột phá, máu tanh đầy đất sẽ hấp dẫn hết tang thi của tầng này, đến lúc đó muốn rời khỏi cũng khó. Tiêu Tử Lăng không chần chừ nữa, hô to một tiếng: “Lý đại ca, nhường đường một chút.”

Lý Dũng Quân sững sờ, nhưng thân thể theo quán tính phản xạ nhường qua bên cạnh. Chỉ thấy một đường ánh đao, tang thi trước mặt Lý Dũng Quân nhất thời phân tách, biến thành máu thịt đầy đất.

“Theo tôi!” Tiêu Tử Lăng đầu tàu gương mẫu, thế như chệt trúc, cổ chống đỡ mở một con đường máu, mang theo nhóm Lý Dũng Quân giết vào. Trong đó có một người phản ứng chậm, bị tang thi xung quanh cào trúng, chỉ để lại một tiếng kêu thảm, nhanh chóng bị xé ăn.

Tang thi trong cửa hàng cơ bản đều chôn chặt ở cửa, nhóm Tiêu Tử Lăng giết vào, nhanh chóng bỏ rơi một số tang thi truy kích, cuối cùng cũng thở dài một hơi.

“Đáng hận!” Lý Dũng Quân lúc này cũng hiểu rõ kế hoạch của đội ngũ Sở Chích Thiên, trong lòng tức giận không thôi.

“Ưu sống kém chết, đây là dụng ý chân chính trong kế sách của Sở Chích Thiên.” Nếu thực mặc kệ sự chết sống của những người bọn cậu, đội ngũ của Sở Chích Thiên có thể trực tiếp nổ cửa chính giết vào. Tang thi cuộn trào mãnh liệt mà ra như vậy trong nháy mắt sẽ vây quanh bọn cậu đang không có chuẩn bị gì, nếu bọn họ chiến đấu riêng như vậy có lẽ người chết sẽ còn nhiều hơn, dù sao có chuẩn bị với không chuẩn bị vẫn khác biệt. Đương nhiên nếu làm như vậy đội ngũ của Sở Chích Thiên sẽ cật lực hơn so với hiện tại một chút. Nhưng xem tốc độ thanh lý của bọn họ, hẳn cũng sẽ không có rắc rối quá lớn.

Hơn nữa mỗi một tiểu đội phụ trách một mặt nhỏ, áp lực của tang thi đều phân cho mỗi một tiểu đội. Lúc này sẽ thể hiện được thực lực của mỗi đội, chỉ cần thực lực của tiểu đội vượt qua áp lực mà tang thi dành cho, như vậy có thể giết vào. Chân chính trả giá đắt chính là những người không có thực lực. Nhưng tại mặt thế này, người không có thực lực hôm nay không chết cũng sẽ chết ở ngày mai, sinh tồn chính là tàn khốc như thế.

“Kỳ thực, cơ hội của mỗi người đều là bình quân.” Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho nhóm Lý Dũng Quân trầm mặc. Đích xác, cơ bản áp lực mà mỗi

người của mỗi một tiểu đội phải thừa nhận đều như nhau, tồn vong là phải dựa vào chính mình.

“Nếu không có Tiêu Lăng, sợ rằng chúng ta cũng sẽ chết ở nơi đó.” Lý Dũng Quân nghĩ mà sợ không thôi.

“Đó cũng là để khảo nghiệm tâm trí con người, người thanh tỉnh hiểu rõ thực lực bản thân cũng biết nên lấy hay bỏ mới có thể sinh tồn tiếp được. Trần Cảnh Văn dùng một kẻ sách nhỏ nhỏ như thế giáo dục mọi người, đạo sinh tồn của ngày diệt vong.”

Lời nói của Tiêu Từ Lăng khiến cho mọi người lần nữa trầm mặc, chỉ có Trình Dung Nhi đột nhiên phì cười.

Mọi người nghi hoặc nhìn qua, Trình Dung Nhi vươn hai tay đột nhiên véo hai gò má của Tiêu Từ Lăng, hung hăng kéo vài cái, miệng nói: “Thằng nhóc này, quá manh, vậy mà kéo căng cái mặt như thế giảng đạo lý lớn cho bọn chị.”

Mặt của Tiêu Từ Lăng thực sự không có lực thuyết phục nào, nói đến đạo lý lớn luôn có chút cảm giác giả làm người lớn, Trình Dung Nhi bị manh ngã trong nháy mắt. Mọi người thấy gương mặt chưa thoát tính trẻ con của Tiêu Từ Lăng, lại liên tưởng đến lời nói vừa rồi, có chút dờ khóc dờ cười. Chém giết liều mạng khiến cho mọi người vẫn luôn trong bầu không khí khẩn trương, vậy mà không phát hiện người phát biểu ngôn luận này giờ là Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng lần thứ hai sụp mặt, cười khổ. Chẳng lẽ có khuôn mặt mang tính trẻ con thì không thể phát biểu ngôn luận sao? Quá vãi đạn mà.

Theo sự trêu ghẹo của Trình Dung Nhi, áp lực áp chế ở trong lòng mọi người được giảm bớt rất nhiều. Cả nhóm người nhanh chóng xông lên lầu ba, chỗ siêu thị thức ăn chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tang thi, ghét của nào trời trao của đó!

Nhóm của Tiêu Từ Lăng mới xông tới lầu ba, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, quay đầu lại nhìn, là nhóm của Cao Kỳ Tuấn đã đuổi kịp. Quả nhiên lực công kích của người dị năng hệ hỏa cực kỳ mạnh mẽ, rất nhanh đã giết vào.

Cửa vào lầu ba đã được thanh lý sạch sẽ, mà lại không thấy tung tích đội ngũ của Sở Chích Thiên, không biết đang ở góc nào của siêu thị.

Cao Kỳ Tuấn không nhìn mấy người Tiêu Từ Lăng đứng ở lối vào, trực tiếp mệnh lệnh thủ hạ điên cuồng thu thập vật tư.

Lý Dũng Quân thấy thế liền nói: “Chúng ta cũng bắt đầu đi, mọi người cẩn thận.” Mọi người nghe vậy nhanh chóng tản ra, chạy về phía giá hàng hóa, thu thập thức ăn cùng vật tư bản thân cần thiết.

Tiêu Từ Lăng tuyệt không gia nhập vào, mà quan sát vết tích chiến đấu dọc đường, lặng lẽ đi vào sâu bên trong siêu thị, chỉ chốc lát sau người của Sở Chích Thiên ở xa xa đã ánh vào mi mắt cậu. Lúc này tiểu đội chia làm hai tổ, một tổ phụ trách cảnh giới, một tổ đang thu thập thức ăn, mục tiêu của bọn họ là hoa quả khô dễ dự trữ cùng với thức ăn phân lượng thể tích tương đối nhỏ dễ mang theo, mỗi người đều cố gắng đeo phụ trọng lớn nhất.

Tiêu Từ Lăng ẩn nấp ở góc chết đường nhìn của nhân viên cảnh giới, quan sát tiểu đội, phát hiện đội người này, độc nhất thiếu một mình Sở Chích Thiên.

Xem ra Sở Chích Thiên là tách xa hành động với đội ngũ của anh ta. Như vậy anh ta đang ở nơi nào? Muốn làm gì?

Tiêu Từ Lăng đang suy tư, đột nhiên một trận gió lạnh đánh tới từ phía sau. Cậu không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lật mình về phía trước, trong lúc lăn mình khóe mắt nhìn thấy một bóng dáng cực nhanh, là ai đánh lên?

Hai chân vững vàng đáp đất, một tay chống nhẹ mặt đất, một tay đặt ở sau lưng, lặng yên rút đường đao ra.

Tuy rằng trong tầm mắt không có bất kỳ kẻ nào, nhưng Tiêu Từ Lăng biết kẻ địch đang ẩn nấp ở phía sau giá hàng hóa nào đó, chuẩn bị dành cho cậu một kích trí mạng.

Là người hay là tang thi?

Tiêu Từ Lăng trực tiếp bài trừ là người, nguyên nhân là bản thân tuyệt không có làm chuyện gì gây trở ngại người khác, tuy rằng quan sát đội ngũ của Sở Chích Thiên, nhưng sẽ không khiến bọn họ chú ý, dù sao người tra xét bọn họ không chỉ có một mình Tiêu Từ Lăng.

Như vậy hẳn là tang thi, loại tốc độ này e rằng là tang thi tiến hóa tốc độ. Trong lòng Tiêu Từ Lăng thầm mắng: “Phắc, không phải qua một tuần sau nữa mới có tang thi tiến hóa sao? Thế nào nơi đây đã có, còn để cho mình đụng phải. Mẹ nó, đúng là xúi quẩy.”

“Keng!” Một tiếng cùng loại với tiếng kim loại va chạm. Là đường đao, lúc này đang chống đỡ một cánh tay khô gầy phiếm ánh đen, có móng tay bén nhọn.

Đùi phải Tiêu Từ Lăng đập ngay tại chỗ, mượn lực trực tiếp trượt ra ba mét về phía sau, gắt gao nhìn chăm chú tang thi rống giận ở trước mắt, không dám phân tâm.

Quả nhiên là tang thi, hơn nữa là một con tang thi mơ hồ tiến vào bậc 2, điều này không phải chỉ đại biểu là sự tiến hóa, điều này còn đại biểu cho tang thi ít nhất có hai loại năng lực được cường hóa.

Giao phong va chạm ngăn ngừi, đủ để cho Tiêu Từ Lăng biết con tang thi này hẳn là tiến hóa hai loại: tốc độ và da thịt cốt cách cứng rắn. Đầu mi gắt gao nhún lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang tính trẻ con chất đầy sự khổ sở, nhỏ một ngụm: “Mẹ nó, vì sao ghét của nào trời trao của đó, còn có để cho người ta sống hay không?”

Trước khi Tiêu Từ Lăng trọng sinh thì đã ghét đụng tới tang thi cường hóa tốc độ hoặc là da thịt cốt cách cứng rắn. Tốc độ thì không cần phải nói, là trung hoà ưu thế của cậu. Mà tang thi cường hóa năng lực da thịt cốt cách cứng rắn, khiến cho mỗi lần công kích của Tiêu Từ Lăng cơ bản đều tổn công vô ích, có loại phiền muộn chém thế nào cũng chém không chết, hiện tại nhớ lại đều muốn trào máu không thôi.

Mà hiện tại tang thi này có cả hai loại tiến hóa đó. Trong miệng Tiêu Từ Lăng cảm thấy vừa đắng vừa chát, tâm tình cực kỳ không xong. Đây chính là một cục xương cực kỳ khó gặm, có lẽ còn là loại gặm không nổi.

Không đợi Tiêu Từ Lăng suy nghĩ nhiều, tang thi lần nữa quơ hai móng tiến công, sự kích thích của thức ăn tươi mới thơm ngọt vô cùng khiến cho tang thi có động lực mười phần.

Lần nữa lách mình tránh thoát công kích của tang thi, đùi phải Tiêu Từ Lăng thuận thể đưa lên, một cái đá sườn tàn bạo. Tang thi bị cậu đá ngã lăn trên mặt đất, theo luồng lực lượng đó trực tiếp trượt ra xa hơn mười mét. Tang thi ngã xuống đất dường như cảm giác thấy đau đớn, tru lên mấy tiếng đột nhiên nhảy lên, lần nữa tránh vào phía sau giá hàng hóa ẩn nấp.

Bốn phía Tiêu Từ Lăng đều có giá hàng hóa ngăn cản đường nhìn, mỗi một phương hướng đều có thể đối mặt nguy cơ bị công kích.

“Linh Nhân, khai!” Dưới kính râm, lạnh yên phóng thích Tâm Linh Chi Nhân.

Ngay kia, không gian ba chiều 360 độ không góc chết, rõ ràng hiện ra nơi tang thi ẩn nấp, Tiêu Từ Lăng thoảng đập ngay tại chỗ, mượn luồng lực phản chấn này trực tiếp đánh về phía nơi tang thi ẩn thân.

“Loảng xoảng!” Một tiếng vang lớn! Giá hàng hóa sụp đổ bay ra xung quanh.

“Grào!!!” Trong tiếng rống giận của tang thi ngửa mặt lên trời gào dài, Tiêu Từ Lăng dùng hết khí lực toàn thân, vung đường đao trong tay xuống bỏ về phía cổ tang thi.

“Két!” Đường đao chém tới phân nửa bị mắc ở trong xương, tang thi cực đau đớn, điên cuồng đánh ra một quyền báo thù. Đánh cái thức ăn tươi khiến cho nó đau đớn ở trước mắt này bay ra.

Cánh tay trái của Tiêu Từ Lăng thoảng chặn lấy, mượn luồng lực lượng đó bay ngược đi. Đường đao vốn cầm trong tay phải vì mắc giữa đầu cổ không cách nào rút ra nên thuận thể tuột khỏi tay. Tiêu Từ Lăng xoay người như điều hầu một cái ở không trung, lần nữa vững vàng đáp đất. Cánh tay trái mơ hồ có chút tê dại, xem ra tuy rằng một kích ban này không bị thương nhưng vẫn tạo thành ảnh hưởng nhất định cho cánh tay của cậu.

Cau mày nhìn tang thi phần nộ rống giận trước mắt, Tiêu Từ Lăng không ngờ tới dựa vào lực lượng thức tỉnh sơ cấp của cậu vậy mà chém không được cổ con tang thi này, xem ra con tang thi này tiến hóa cường điệu chính là da thịt cốt cách cứng rắn, khó trách hơi thua một bậc trên tốc độ.

Lúc này, Đồng Hạo Triết phụ trách cảnh giới thấy quấy hàng cách đó không xa đột nhiên đổ xuống vỡ tan, phát ra tiếng vang lớn điếc tai, còn kèm theo tiếng rống giận dữ của tang thi. Anh làm một thủ thế về phía Trần Cảnh Văn, báo cho đối phương biết mình đi qua kiểm tra một phen.

Đồng Hạo Triết cẩn thận tới gần nơi phát ra thanh âm, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, phòng ngừa chỗ góc chết của đường nhìn đột nhiên xuất hiện tang thi mà bị đánh lén. Lướt qua quầy hàng ngăn cản cuối cùng, thấy được một con tang thi không giống những con bình thường khác, toàn thân tang thi khô gầy, cũng không tỏ vẻ đầy thịt thối dường như rớt mà không phải rớt như tang thi bình thường, trái lại da căng chặt, phát ra ánh kim nhàn nhạt.

Tang thi tiến hóa! Tâm trạng Đồng Hạo Triết cả kinh, không ngờ tới siêu thị này vậy mà cũng có tang thi tiến hóa. Lúc này chỗ cổ họng của tang thi đang kẹt một lưỡi đao sắc bén thẳng tắp, độ rộng ước chừng 2 ngón tay, phần đuôi có một góc nghiêng, đây là một thanh đường đao. Mà giằng co với tang thi chính là một người toàn thân mặc một bộ trang phục vận động màu đen, mang một cái kính râm siêu lớn có thể che được nửa khuôn mặt.

Thấy không rõ khuôn mặt khiến cho Đồng Hạo Triết không cách nào phân biệt được giới tính cùng tuổi tác, bất quá cảm giác đầu tiên của Đồng Hạo Triết thì đó là một nam nhân trẻ tuổi, anh vẫn rất có tự tin đối với trực giác của bản thân.

Tang thi rít gào phóng về phía Tiêu Từ Lăng, Tiêu Từ Lăng tay không tác sát chỉ có thể dựa vào tốc độ né tránh, nhất thời lại không có lực trở tay, vài lần chỉ kém chút xúi hiểm hiểm né qua mũi ngón tay của tang thi, khiến cho người đứng xem run sợ trong lòng, sợ rằng giây tiếp theo sẽ phơi thây tại chỗ.

Đồng Hạo Triết thấy tình thế nguy cấp đang chuẩn bị ra tay, lại phát hiện phía sau Tiêu Từ Lăng xuất hiện một bóng người quen thuộc.

Hai tay anh ta khoanh trước ngực, lãnh tĩnh nhìn trận chiến này, ánh mắt tỏ ý Đồng Hạo Triết tạm thời đứng ngoài xem, không nên ra tay.

Đồng Hạo Triết lĩnh hội cười cười, tâm tình trầm tĩnh lại, thầm nghĩ: “Vận khí của tên nhóc này không tồi, vậy mà được Sở ca chú ý tới. Có lẽ đội ngũ của chúng ta lại có thêm được đồng bọn chân chính rồi.”

Chỉ có người mà Sở Chích Thiên cần, mới là anh em của bọn họ. Người khác, hết thấy đều là mây bay.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thành công! Gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên!

Lúc này Tiêu Từ Lăng tuyệt không phát hiện trận chiến kịch liệt của cậu với tang thi đã dẫn tới sự chú ý của người khác, đặc biệt là Sở Chích Thiên mà cậu tâm tâm niệm niệm muốn làm đàn em.

Cậu vừa mới phát hiện tang thi ở dưới trạng thái Linh Nhân, trên người nó vậy mà có mấy điểm nhỏ màu tím đang chớp sáng. Đặc biệt là cổ họng kẹt đường đao, điểm tròn màu tím ở chỗ đó lớn nhất rõ ràng nhất cũng sáng nhất. Điều này là không tồn tại dưới trạng thái Linh Nhân vốn có.

Chẳng lẽ điểm màu tím đại biểu nhược điểm của con tang thi này? Trán, cổ họng, xương thất lưng, tổng cộng ba chỗ, Tiêu Từ Lăng quyết định thử công kích điểm tròn màu tím đó một chút, nếu có hiệu quả đúng như cậu suy nghĩ, vậy có thể xác định một công năng của mắt phải là điều tra phân tích nhược điểm của vật thể.

Công kích nhất định phải có vũ khí, mà vũ khí duy nhất của Tiêu Từ Lăng lại đang kẹt trên cổ họng tang thi, hiện tại phải nghĩ cách lấy lại trước. Tiêu Từ Lăng lại một lần nữa nghiêng người né qua công kích của tang thi, tay trái thuận thế chống phía sau lưng của tang thi, trực tiếp xoay người tới giữa không trung, cậu chống ngược giữa không trung, tay phải vững vàng bắt lấy chuỗi đường đao.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phần eo Tiêu Từ Lăng phát lực, xoay người xuống, hai chân thoáng đập, hung hăng đá vào bụng tang thi.

“Ầm!” Tang thi bị hung hăng đá nện trên mặt đất, toàn bộ thân thể lăn lộn vài vòng bật lên mấy lượt mới dừng lại.

Tiêu Từ Lăng mượn lực lượng phản chấn của hai chân đập ra, xoay người đáp xuống đất, nhưng cũng chống không được luồng lực lượng đó, cậu không đứng vững được trực tiếp nhảy mấy bước ra phía sau, mới khó khăn lắm ổn định được thân mình. Mà tay phải đã cầm vũ khí của cậu —— đường đao, đoạt lại vũ khí thành công!

Sở Chích Thiên bên cạnh khẽ gật đầu, ánh mắt vốn băng lãnh có một tia khen ngợi, xem ra sự ứng biến của Tiêu Từ Lăng trong chiến đấu nhận được sự tán thành của Sở Chích Thiên.

Tiêu Từ Lăng lấy được vũ khí ổn định thân hình, tuyệt không chần chừ, trực tiếp xông về phía tang thi đang đứng dậy, tay phải duỗi thẳng, mũi đường đao trong tay xa xa nhắm ngay trán tang thi.

“Két!” Mũi đao cứng đối cứng đụng nhau với trán của tang thi. Hai thân ảnh trong nháy mắt bay ngược đi, mỗi người té ngã xuống đất, trượt ra mấy mét.

Xem đến đây, Sở Chích Thiên nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo, hơi hơi cảm thấy có chút thất vọng. Kỳ thực lúc này, hẳn nên tiếp tục chém cổ họng của tang thi mới đúng, dựa theo lực lượng của Tiêu Từ Lăng thì nhiều nhất 3 lần công kích, đã có thể giải quyết được con tang thi biến dị này, mà công kích lúc này của Tiêu Từ Lăng không thể nghi ngờ là bị lãng phí.

Nếu Tiêu Từ Lăng biết cậu vì nghiệm chứng năng lực của mắt phải, hành vi công kích mang tính thí nghiệm khiến cho Sở Chích Thiên thất vọng, cũng khiến cho Sở Chích Thiên đánh giá chỉ số thông minh chiến đấu của cậu không cao, trong một đoạn thời gian rất dài vẫn luôn không thể xoay chuyển hình tượng này, cũng khiến cho cậu vẫn luôn không có cách nào đạt được bảo tọa đàn em mà cậu tâm tâm niệm niệm, khẳng định sẽ hối hận không thôi, đáng tiếc cậu không biết, vì vậy chuyện sai lầm vẫn còn phát sinh.

Tiêu Từ Lăng thấy dưới trạng thái Linh Nhân, trán của tang thi sau khi bị công kích, điểm tròn màu tím lần nữa trở nên lớn trở nên rõ ràng cũng càng thêm lóe sáng hơn, cực kỳ giống với chỗ cổ họng, thoát nhìn đích xác có công năng điều tra nhược điểm.

Hai phương không hẹn mà cùng đứng lên, tang thi biến dị bị công kích của Tiêu Từ Lăng làm cho tức giận triệt để, hai mắt ánh đỏ lên, ngửa mặt lên trời

gầm lên một tiếng giận dữ, trực tiếp đánh tới.

Tốc độ của tang thi vậy mà còn nhanh hơn so với trước đây, Tiêu Từ Lăng có chút ứng biến không đủ đối với tốc độ đột nhiên trở nên nhanh hơn này, thời gian đã không cho phép cậu né tránh nữa, lúc này ‘đôi bên hận thù, kẻ đứng thẳng’, chỉ có thể liều mạng.

Cậu đang định nâng đao đón đỡ lần trùng kích này của tang thi, đột nhiên, sau cổ cậu bị một luồng lực lượng lớn vứt ra sau, thân thể không tự chủ được bay ngược về phía sau, khóe mắt thấy một bóng người lướt qua cậu, chắn trước mặt tang thi.

Là... Sở Chích Thiên!

“Cám!” Theo một tiếng quát lạnh, tang thi biến dị đột nhiên bị giam cầm thạch hóa, đột nhiên dừng ở giữa không trung, bảo trì khoảng thời gian trong nháy mắt bỏ nhào tới.

“Liệt!” Không trung xuất hiện một đường quang điện lóe sáng, hung hăng đánh lên trên người tang thi, nhất thời tang thi bị phân tách thành vô số khối vỡ, trong đó có một viên tinh hạch lỏng lách màu xanh nhạt bay vụt ra, vũng vàng rơi vào trong một bàn tay to.

Mà lúc này, Tiêu Từ Lăng mới nặng nề té ngã xuống đất, kính râm cũng bị hất bay ra.

Trong nháy mắt kính râm bay ra, Tiêu Từ Lăng đóng Linh Nhãn. Lúc này cậu hiểu kỳ nhìn người trước mắt, vô cùng kinh ngạc vì sao Sở Chích Thiên sẽ ra mặt giúp cậu, dù sao hai người còn chưa quen biết, dựa theo tính cách của Sở Chích Thiên hẳn không phải là loại người nhiệt tâm.

Sở Chích Thiên quay đầu, vốn định chỉ điểm người thoát nhìn còn có chút tiềm lực này một chút, mặc dù trong chiến đấu với tang thi, xử lý chi tiết không đủ tốt, có chút khinh xuất. Nhưng mặt thể vừa mới bắt đầu đã có thể đánh ngang sức ngang tài với một tang thi tiền hóa bậc 2, hẳn là một hạt giống không tồi.

Chẳng qua... Thấy được khuôn mặt của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên đột nhiên phát hiện, lời anh muốn nói đều chạy mất sạch!

Nhanh chóng quay đầu lại, nói với Đồng Hạo Triết: “Vật tư thu thập xong rồi chưa?”

Đồng Hạo Triết có chút khó hiểu, biểu tình ban nãy của Sở Chích Thiên rõ ràng là có ham muốn làm thầy giáo, muốn chỉ điểm tên nhóc đó một phen, vì sao thoáng cái thay đổi biểu tình, thế mà có loại cảm giác bức thiết muốn rời đi ngay. Anh vẫn là lần đầu tiên thấy biểu cảm phong phú trong nháy mắt như thế trên mặt Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết hiểu kỳ nhìn thoáng qua Tiêu Từ Lăng đang bò dậy phía sau Sở Chích Thiên, đồn ngộ!

Sở Chích Thiên thấy biểu cảm bùng tình của Đồng Hạo Triết, tâm tình càng thêm ác liệt, ánh mắt lạnh lùng bắn phá qua.

Sau lưng Đồng Hạo Triết phát lạnh, nhanh chóng chỉnh lý biểu cảm của mình, thận trọng trả lời: “Cảnh Văn tổ chức đã gần xong, có thể lập tức rời đi.”

Nghe thấy câu trả lời của Đồng Hạo Triết, Sở Chích Thiên khẽ gật đầu, nhắc chân chuẩn bị rời đi. Một khuôn mặt mang tính trẻ con, mang một nụ cười có chút khiếp đảm lại lấy lòng ánh vào mi mắt của anh.

Tiêu Từ Lăng thấy Sở Chích Thiên muốn rời đi, làm sao kiềm chế được, trực tiếp xông đến trước mặt Sở Chích Thiên. Ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo lên nụ cười tự nhận là dễ thân thực tế là lấy lòng, chờ mong nhìn anh, có chút vội vàng nói: “Sở đội trưởng, tôi kêu Tiêu Từ Lăng, tôi có thể gia nhập đội ngũ của anh không?”

Bộ biểu tình này rơi vào trong mắt Sở Chích Thiên, không biết vì sao, một luồng lửa giận không tên nhanh chóng dâng lên trong lòng, nhiệt độ của ánh mắt bắn thẳng đến Tiêu Từ Lăng kịch liệt giảm xuống, đạt đến điểm đóng băng, trong nháy mắt đóng băng lại nụ cười của Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng dưới ánh mắt băng lãnh của Sở Chích Thiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, trực tiếp cúi đầu, chân tay luống cuống.

Cậu hai thế làm người, vẫn luôn nước chảy bèo trôi, cũng không chủ động tranh thủ điều gì, loại tính cách này là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến cho đời trước của cậu sa vào làm một vật hy sinh. Vì vậy đời này cậu quyết định muốn thay đổi bản thân, mới trong xung động vào ban nãy, chủ động đề xuất yêu cầu.

Thế nhưng lần đầu xuất kích, lại vấp phải trắc trở. Ở trong ánh mắt của Sở Chích Thiên, tâm tính trạch nam* đời trước lại về tới trên người cậu, cậu vô ý thức lấy hai ngón trỏ đụng đụng đầu vào nhau, ánh mắt rời rạc thỉnh thoảng lại liếc liếc Sở Chích Thiên trước mặt, bộ dáng muốn nói chút gì đó rồi lại không biết nói như thế nào khiến cho bộ dáng mạnh mẽ của Tiêu Từ Lăng càng đậm, có vẻ có chút đáng thương hề hề.

* trạch nam = nam nhân luôn ru rú trong nhà, ít đi ra ngoài.

Đồng Hạo Triết nhìn không nổi nữa, thế này không phải là khi dễ con nít sao, vội vã chen ngang nói: “Tên nhóc nhà cậu, kêu cái gì mà Sở đội trưởng, kêu Sở ca!”

Cảm kích nhìn Đồng Hạo Triết một cái, Tiêu Từ Lăng lập tức đánh rần tùy cơn sửa lời nói: “Sở ca!” Hai mắt tròn ướt mong đợi nhìn Sở Chích Thiên, trong mắt tất cả đều là chữ ‘thu tôi đi’.

Lúc này cảnh này, mấy chữ ‘bắt cóc trẻ em vị thành niên’ trong đầu còn rõ ràng sáng tỏ hơn so với hồi nãy, Sở Chích Thiên đau đầu!

“Tùy cậu!” Trong bất đắc dĩ lại mang chút giận dữ, bỏ lại hai chữ, Sở Chích Thiên trực tiếp lướt qua Tiêu Từ Lăng rồi đi.

Đồng Hạo Triết vỗ vỗ bờ vai Tiêu Từ Lăng, cười nói: “Nhóc con, chúc mừng cậu.”

Thành rồi? Thành rồi! Thực sự thành công rồi!

Tiêu Từ Lăng kích động nhảy lên, trong miệng hô to một tiếng: “Yeh!” Rốt cục thành công gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, cảm giác mừng như điên này khiến cho cậu trong khoảng thời gian ngắn không cách nào khống chế được nụ cười của mình, một chuỗi tiếng cười dễ nghe lộ ra từ khóe miệng cậu.

Xa xa, Sở Chích Thiên đang đến gần nhóm Trần Cảnh Văn, nghe thấy tiếng cười của Tiêu Từ Lăng, khóe miệng hơi hơi có một biên độ nho nhỏ, cơ hồ không thể thấy được, tâm tình đột nhiên trở nên không còn hống như lúc này nữa.

Ừm, có lẽ trong đội ngũ có tên nhóc đó cũng không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chân tướng, sự đau đớn khi vĩnh viễn không được thừa nhận!

Tiêu Từ Lăng phục hồi tinh thần lại từ trong mừng như điên, nhanh chóng kéo Đồng Hạo Triết đang định quay về theo Sở Chích Thiên.

Liều chết lảng nhảng một phen, lấy được địa chỉ đại bản doanh của Sở Chích Thiên ở chỗ Đồng Hạo Triết, lúc này mới về lại chỗ Lý Dũng Quân, mấy người Lý Dũng Quân cũng đã chỉnh lý xong vật tư. Mọi người nghe thấy Tiêu Từ Lăng gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, hâm mộ không thôi. Thấy thời gian không còn sớm, mọi người không dừng lại nữa, một đường thuận lợi, mỗi người về tới nhà.

Khi mọi người cáo biệt, Lý Dũng Quân mỉm cười nói Tiêu Từ Lăng phải tận lực biểu hiện, tranh thủ đứng vững gót chân trong đội ngũ của Sở Chích Thiên, về sau mọi người phải dựa vào cậu rồi.

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, Tiêu Từ Lăng rời khỏi căn nhà mà cậu ở hơn một tháng, những thứ trong nhà trên cơ bản đều đã bị Tiêu Từ Lăng nhét vào không gian. Cậu chỉ đeo một ba lô lớn vô cùng đơn giản, bên trong có hai bao trang phục vận động với nội y dùng để tắm rửa, còn nhét không ít thức ăn với kẹo. (. . . . anh nói tâm hồn anh 34 tuổi mà vẫn mang theo kẹo ăn vặt là nằm thao????)

Thở sâu một hơi, tay mang đường đao, Tiêu Từ Lăng mang theo quyết tâm, mang theo sự mong đợi đối với tương lai, từng bước một đi về phía đại bản doanh của Sở Chích Thiên.

Đại bản doanh của Sở Chích Thiên cách nhà Tiêu Từ Lăng thuê không xa, đi bộ hai mươi phút thì đã đến. Kỳ thực, Tiêu Từ Lăng sau khi lấy được địa chỉ đã biết tin tức mà trước đây cậu nghe thấy, kỳ thực có khác biệt, tuy rằng Sở Chích Thiên cũng ở Thanh Ly Viên, nhưng Thanh Ly Viên đó không phải Thanh Ly Viên kia, một nơi là khu dân cư cao tầng, một nơi lại là khu biệt thự xa hoa.

Mà nhóm Sở Chích Thiên chính là sống tại một tòa biệt thự xa hoa trong khu biệt thự đó.

Tiêu Từ Lăng mới tới gần đại bản doanh của Sở Chích Thiên, đã nghe thấy ở cửa có một người hét lớn: “Ài?” Nhân viên của tiểu đội cảnh giới đã nhận ra sự tiếp cận của Tiêu Từ Lăng.

“Tôi là mới gia nhập, kêu Tiêu Từ Lăng, ngày hôm nay lại đây báo cáo.” Tiêu Từ Lăng nhanh chóng trả lời.

“Kỳ quái, không phải ngày hôm nay chỉ thu một người sao? Thế nào lại tới thêm một người. . .” Đội viên cảnh giới nói thầm, vừa mới để một người kêu là Ngô Khánh Văn đến báo cáo đi vào, thế nào lại thêm ra một người?

“Cậu chờ ở đây, tôi đi hỏi một chút.”

“Tiểu Lục, có nghe không?”

“Nghe thấy, xin nói!”

“Ở cửa có người, nói bản thân mới gia nhập, kêu Tiêu Từ Lăng, lại đây báo cáo, muốn hỏi một chút có phải hay không?” Đội viên cảnh giới nói với bộ đàm.

“Nga, chờ một chút, tôi hỏi Trần phó đội một chút!” Một hồi đáp lại, “Trần phó đội nói cậu ta chỉ thu một người, hỏi người ta xem là ai thu.”

“Được, tôi hỏi một chút.” Nghe thấy câu trả lời của Tiểu Lục, đội viên cảnh giới ngừng đầu hoài nghi hỏi: “Người nào thu cậu?”

“Hắn là... Sở đội trưởng đi!” Tiêu Từ Lăng có chút chần chừ, lúc đó, hình như câu trả lời của Sở Chích Thiên... loáng thoáng có ý thu nhận, bằng không Đồng Hạo Triết cũng sẽ không nói địa chỉ cho cậu a, trả lời như vậy hẳn là không sai nhỉ.

“Cậu ta nói là Sở đội trưởng! A! Sở đội trưởng!” Đội viên cảnh giới vốn nói giọng tuyên đọc như trước, đột nhiên phản ứng lại, thanh âm trong sự chấn kinh trực tiếp tăng lên quãng tám, bên nhon có chút chói tai, mắt trừng lườm nhìn Tiêu Từ Lăng, vẻ mặt không dám tin.

Chỉ nghe thấy bên trong bộ đàm bùm bùm lớp lớp một trận nghiêng trời lệch đất, qua một hồi mới nghe thấy một thanh âm quen thuộc truyền đến, lần này nhận nghe chính là Trần Cảnh Văn: “Lập lại lần nữa, ban nãy lời nói của Tiểu Lục tôi chưa nghe rõ.”

“Cậu ta nói cậu ta là Sở đội trưởng thu.” Đội viên cảnh giới nhìn Tiêu Từ Lăng như nhìn quái vật, nghi hoặc đầy mặt.

“Sở ca sẽ thu người? Thiết hay giả? Bất quá Sở ca hiện tại đang tu luyện, không thể quấy nhiễu, hỏi cậu ta còn có người chứng minh hay không?” Trần Cảnh Văn khó có thể tin, nhưng vẫn lý trí hỏi dò tiếp.

“Đồng Hạo Triết!” Không đợi đội viên cảnh giới hỏi thăm, Tiêu Từ Lăng chủ động cung cấp người chứng minh.

“Cậu ta nói là Đồng phó đội!”

“Hạo Triết? Được, anh kêu cậu ta chờ một chút, tôi đi hỏi.” Nhân viên cảnh giới chuyển cáo lời nói của Trần Cảnh Văn cho Tiêu Từ Lăng, kêu cậu chờ chốc lát.

Trần Cảnh Văn đứng trong đại sảnh biệt thự, trực tiếp vút bộ đàm cho Lục Vân Đào phụ trách liên lạc bên cạnh, bước nhanh lên lầu hai, gõ gõ cửa gian phòng của Đồng Hạo Triết.

“Mời vào!”

Trần Cảnh Văn mở cửa phòng ra, Đồng Hạo Triết đang rèn luyện thân thể, thấy Trần Cảnh Văn tiến vào, lập tức ngừng lại, thuận tay cầm một cái khăn lau lau mồ hôi trên mặt, hỏi: “Tìm tớ có việc?”

“Có một người kêu Tiêu Từ Lăng, nói là Sở ca thu, còn nói cậu cũng biết.” Trần Cảnh Văn trực tiếp ném ra vấn đề.

Đồng Hạo Triết nghe vậy, tay lau mồ hôi ngừng lại, nở nụ cười: “Tên nhóc đó, nhanh như vậy đã tới?! Tốc độ thực nhanh a! Ha ha!”

“Thật là Sở ca thu?” Vẻ mặt Trần Cảnh Văn hiếu kỳ.

Đồng Hạo Triết nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ý cười càng đậm: “Xem như vậy đi! Tên nhóc đó rất thú vị, về sau cậu sẽ biết!”

Trần Cảnh Văn tức giận lật cho cái nhìn khinh bỉ: “Đều nói cậu là người hiền lành, kỳ thực gian trá nhất, một chút ngụ ý cũng không chịu lộ. Bất quá cậu đã có thể xác định, vậy tớ sẽ thông tri phía dưới để cho cậu ta vào. Đúng rồi, Sở ca có nói, cậu ta được phân công tổ nào hay không?”

“Không có, cậu an bài đi!” Đồng Hạo Triết đáp.

“Được, tớ sẽ an bài cậu ta vào tổ chiến đấu...” Trần Cảnh Văn nghĩ có thể để cho Sở ca chủ động mời, khẳng định là một cao thủ, vào tổ chiến đấu thích hợp nhất.

Đồng Hạo Triết nghe vậy, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vã nhắc nhở: “Cảnh Văn, cậu tốt nhất gặp mặt rồi hãy an bài so ra thích hợp hơn.”

Hừm?? Trần Cảnh Văn mang theo nghi hoặc đầy đầu rời khỏi gian phòng của Đồng Hạo Triết, nếu Đồng Hạo Triết nói như vậy hẳn là có đạo lý của cậu ta, anh quyết định chờ gặp mặt rồi nói sau.

Ở cửa, Tiêu Từ Lăng rốt cục được thông tri cho vào. Đi vào biệt thự dưới ánh mắt hâm mộ của đội viên cảnh giới, trong lòng có chút thấp thỏm. Cậu phát hiện được Sở Chích Thiên tuyên nhận vào đội, tựa hồ là một sự kiện lớn. Cậu có chút không hiểu, những đội viên khác vào đội, chẳng lẽ không phải là do Sở Chích Thiên cho phép sao?

Tiêu Từ Lăng thực chân tướng, Sở Chích Thiên sau ngày thứ nhất của ngày diệt vong khai hòa tiếng tăm, anh đã giao chuyện của tiểu đội cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết toàn quyền phụ trách, mà anh chỉ phụ trách nắm bắt phương hướng lớn. Mà hai người hiểu rõ sâu sắc tính cách của Sở Chích Thiên, biết nếu để cho Sở Chích Thiên chủ động nhận người, phỏng đoán đợi đến lúc vĩnh viễn sánh cùng thiên địa cũng thu không được mấy người. Vì vậy hai ngày nay đều là hai người bọn họ ra mặt phụ trách thu người, mọi người cũng tập mãi thành quen, lúc này đột nhiên nghe thấy có một người là Sở Chích Thiên tuyên nhận, nhất thời dẫn tới sự rung động trong tiểu đội.

Tiêu Từ Lăng đi vào biệt thự, bốn phía đại sảnh có ba bốn người, hoặc đứng hoặc ngồi. Thấy Tiêu Từ Lăng đến, lần lượt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí là không dám tin tưởng.

Ở trung tâm, trên ghế sofa dài, Trần Cảnh Văn ngồi đó uống trà một bộ ưu nhã, đang chờ đợi cậu đến.

“Trần phó đội, chào!” Tiêu Từ Lăng lễ độ bắt chuyện một chút, lộ ra nụ cười ngại ngùng.

Nghe thấy thanh âm, Trần Cảnh Văn nhấp một ngụm trà ngừng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Từ Lăng.

“Phụt. . .” Một ngụm nước trà phun ra, Trần Cảnh Văn chặt vật cầm tách trà trong tay đặt lên bàn trà, sự ưu nhã vốn có biến mất hầu như không còn.

“Cậu mấy tuổi?” Trần Cảnh Văn lau chùi vết trà trên người, hiếu kỳ hỏi.

“Thành niên rồi, 24 tuổi.” Tiêu Từ Lăng xoắn xuýt, vì sao mỗi người đều phải hỏi vấn đề này, chẳng lẽ thoát nhìn mình thực sự nhỏ như vậy sao? Chiều cao của mình cũng có thể chứng minh mình không phải con nít a, ánh mắt của mấy người này là thể quái nào a!

“Thực sự?” Trần Cảnh Văn không tin, những người còn lại ở đại sảnh cũng không tin. Đứa trẻ này rõ ràng chưa thành niên, lừa ai a!

Tiêu Từ Lăng âm thầm lật cho ánh mắt khinh bỉ, giận dữ nói: “Nếu không thì 14, tin không?”

Một bộ biểu cảm vốn nên như thế của tập thể cả đám người khiến cho Tiêu Từ Lăng thiếu chút nữa trào máu, nói thật hồng có người tin, thuận miệng nói bậy lại tin chắc không nghi ngờ, thể giới này hồng có chân lý.

“Ách, xưng hô cậu là Tiểu Lăng đi, Đồng phó đội đã xác nhận thân phận của cậu, hoan nghênh cậu thành thành viên chính thức của chúng ta, về phần cậu đi tổ nào. . . Xét thấy cậu là đội viên vị thành niên đầu tiên của tiểu đội chúng ta, phải hỏi qua Sở đội rồi mới an bài. Như vậy đi, cậu đi nghỉ ngơi trước đi.” Trần Cảnh Văn quay đầu nói với trợ thủ bên cạnh: “Nhất Long, phiền anh an bài nơi ở của Tiểu Lăng một chút.”

Trợ thủ của Trần Cảnh Văn kêu Chân Nhất Long, nghe thấy phân phó, lập tức gật đầu nói: “Được, Trần phó đội, tôi lập tức an bài.” Anh vẫy vẫy Tiêu Từ Lăng, tỏ ý cậu đi qua.

Tiêu Từ Lăng vừa định đi qua, đột nhiên nhớ tới điều gì, lại quay đầu lại thận trọng nghiêm túc nói với Trần Cảnh Văn: “Trần phó đội, ban nãy anh nói sai rồi, tôi thực sự thành niên rồi!” Nói xong không nhìn đến ánh mắt của người khác, quay đầu theo Chân Nhất Long đang trong nhin cười, rồi khỏi đại sảnh.

Trong đại sảnh, đột nhiên vang lên một trận tiếng cười! Nghe thấy người nào đó lớn giọng nói: “Tên nhóc này thật thú vị, nhớ tới lúc tôi còn nhỏ! Năm tháng thanh xuân làm bộ trưởng thành đó a!”

“Trẻ con thời nay, luôn thích giả làm người lớn!” Trần Cảnh Văn lãnh tĩnh bình luận!

Cút mợ anh đi chứ trẻ con! Tiêu Từ Lăng bị ai roi lệ!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nhiệm vụ? Tôi đương nhiên muốn đi!

Chân Nhất Long thấy Tiêu Từ Lăng bị những lời đó đã kích thành một khuôn mặt bánh bao tràn đầy nếp nhăn, nhất thời bật cười: “Tất cả mọi người rất thích cậu, yên tâm đi.”

Tiêu Từ Lăng u oán nhìn người có chút cười trên nỗi đau của người khác trước mắt, chẳng lẽ anh ta nghe không ra trong lời đó có ẩn ý sao? Thích? Chi sợ là thích khi dễ khuôn mặt này đi, một đám người vô nhân tính.

Thấy tâm tình Tiêu Từ Lăng không tốt, Chân Nhất Long liền nói sang chuyện khác giới thiệu cho cậu toàn bộ thành viên của tiểu đội.

Kỳ thực đội viên của Sở Chích Thiên cũng không nhiều, tính toán đầu ra đẩy cộng thêm Tiêu Từ Lăng mới có 9 người.

Đội trưởng: Sở Chích Thiên, 23 tuổi, tuyên bố đối ngoại là người dị năng hệ lôi điện, nhưng Tiêu Từ Lăng đã xem qua Sở Chích Thiên chiến đấu thi biết, Sở Chích Thiên ít nhất là người dị năng cấp cao thức tính hai hệ. Về phần dị năng ẩn tàng còn lại là gì, Tiêu Từ Lăng không phải quá rõ, nhưng hẳn là rất

mạnh!

Phó đội: Trần Cảnh Văn, 23 tuổi, là một trong hai người bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Sở Chích Thiên, tuyên bố đối ngoại là người thức tỉnh dị năng hệ thủy, anh làm quản lý trừ tính chung thực tế của tiểu đội, vĩnh viễn một bộ hình tượng quý công tử ưu nhã, cơ bản chưa từng thấy qua anh động thủ. Vì vậy đến tận cùng dị năng của anh đạt tới trình độ nào, đó là một mê đề.

Phó đội: Đồng Hạo Triết, 23 tuổi, là một trong hai người bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Sở Chích Thiên, người thức tỉnh dị năng hệ khí, phụ trách tổ chiến đấu, chiến đấu ở tuyến đầu, tuyệt chiêu sở trường Pháo Không Khí, võ lực siêu cường, là đệ nhất cao thủ sau Sở Chích Thiên.

Đội viên: Chân Nhất Long, 26 tuổi, vốn là thư ký cận thân của Trần Cảnh Văn, người thức tỉnh dị năng hệ quang, thuộc về tổ hậu cần, chủ yếu phụ trách ăn ở sinh hoạt của tiểu đội, cũng là đội y duy nhất của tiểu đội.

Đội viên: Lục Vân Đào, 27 tuổi, người thức tỉnh dị năng hệ phong, cao thủ tinh thông điện tử, vào ngày đầu tiên của ngày diệt vong khi ra ngoài thăm dò được Trần Cảnh Văn phát hiện cũng mời anh gia nhập tiểu đội, một thành viên thuộc về tổ chiến đấu, chủ yếu phụ trách tra xét.

Đội viên: Đới Hồng Phi (vị lớn giọng lúc này), 34 tuổi, người thức tỉnh biến dị lực lượng, một thành viên thuộc về tổ chiến đấu, quân nhân bộ đội đặc chủng, trước khi ngày diệt vong giáng lâm đang trong nghỉ phép, khi đến Thân Thành thăm hỏi bạn thân gặp phải trận tai nạn cực lớn của nhân loại này. Ngày đầu tiên khi trốn khỏi khách sạn mình ở, rơi vào vòng vây của tang thi, lúc nguy nan được Đồng Hạo Triết cứu, sau gia nhập tiểu đội.

Đội viên: Tần Thượng Phong (vị phụ trách cảnh giới ở cửa), 28 tuổi, người thức tỉnh biến dị thính lực, ngày thứ hai khi thu thập vật tư, được Trần Cảnh Văn phát hiện anh vĩnh viễn đứng ở ngoài phạm vi cảnh giác của tang thi, hiểu kỳ mời anh gia nhập, hiện là một thành viên thuộc về tổ hậu cần, phụ trách nhiệm vụ cảnh giới của đại bản doanh.

Đội viên: Ngô Khánh Vân (mới gia nhập), 25 tuổi, trước mắt không rõ năng lực, theo người của tiểu đội khác nói thì hình như là người dị năng hệ hỏa, cận chiến cũng rất mạnh, trước mắt được Trần Cảnh Văn an bài gia nhập tổ chiến đấu.

Người cuối cùng chính là bản thân Tiêu Từ Lăng.

Khi ở siêu thị thấy đội ngũ của Sở Chích Thiên có không ít người phụ trách thu thập vật tư, kỳ thực là người sống sót phụ thuộc vào đội ngũ của Sở Chích Thiên, mỗi lần đi ra thu thập vật tư, đều sẽ triệu tập người sống sót vận tải vật tư cho họ, làm thủ lao, bọn họ có thể có được ba mươi phần trăm lượng vật tư mà bản thân họ đeo.

Điều kiện này cực kỳ hậu đãi, rất nhiều người đều tranh nhau đến, thậm chí vì tranh đoạt danh ngạch mà phát sinh sự kiện đổ máu. Trần Cảnh Văn bắt đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn chế độ thay phiên, lúc này mới không chế được thế cục, ổn định lòng người.

Đương nhiên, nếu muốn sống dễ chịu hơn, tốt nhất có thể gia nhập được đội ngũ của Sở Chích Thiên. Mỗi một người sống sót đều có ý nghĩ này, chẳng qua không nói đến Sở Chích Thiên, dù là Trần Cảnh Văn hay Đồng Hạo Triết, cũng yêu cầu rất cao, đến bây giờ cũng chỉ có mấy người thành công.

Bởi vì thoát nhìn tuổi tác của Tiêu Từ Lăng tương đối nhỏ (Tiêu Từ Lăng bi thiết: không nên lúc nào cũng giảm lên vết sẹo của người ta có được không ah), vì vậy Chân Nhất Long liền an bài cậu vào ở một gian phòng đơn, chỉ có bảy tám mét vuông, tuy gian phòng nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, phong cách chỉnh thể của thiết bị lắp đặt đều là kiểu dáng ngây thơ chất phác. Phòng đoán chủ nhân trước đây của gian phòng này cũng là trẻ con.

Xong, thoát nhìn bỏ không được cái nhân vị thành niên nữa rồi. Tiêu Từ Lăng bắt đắc dĩ. Trái lại lại nghĩ, như vậy có phải càng dễ đạt được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên hay không? Nếu có hiệu quả này, Tiêu Từ Lăng ngược lại không ngại, vì đạt được mục đích dùng một số thủ đoạn, Tiêu Từ Lăng trọng sinh về từ mặt thể cho rằng đó là theo lý thường phải làm.

Ngày thứ hai gia nhập đội ngũ, sáng sớm, Chân Nhất Long liền nhất nhất thông báo cho đội viên sau khi ăn xong điểm tâm thì đến đại sảnh tập hợp.

Điểm tâm đơn giản cũng rất phong phú, một cái bánh bao thịt một chén cháo nhạt, một phần dưa muối, một trái trứng gà. Cho dù ở trước mặt thể, người bình thường cũng không ăn được tốt như vậy, Tiêu Từ Lăng hạnh phúc ăn điểm tâm, đây là những ngày ôm được đùi bự đó, so với ngày tháng bị ai trước khi trọng sinh, Tiêu Từ Lăng rơi lệ đầy mặt cho cậu ở kiếp trước!

Sau khi ăn xong không hề nán lại, Tiêu Từ Lăng trực tiếp đi xuống lầu. Trong đại sảnh, Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đã ngồi trên sofa chờ mọi người, Tiêu Từ Lăng tuyệt không phải người tới trễ nhất, chỉ chốc lát sau, toàn thể đội viên đã đến đông đủ.

Trần Cảnh Văn ngẩng đầu nhìn mọi người một cái, tuyên bố: “Ngày hôm nay chúng ta cần đi đến con đường bộ hành ở khu thương nghiệp, mục tiêu là tòa siêu thị y dược trên con đường bộ hành đó.”

Trần Cảnh Văn chỉ chỉ lộ tuyến trên bản đồ, thận trọng nói: “Lần này, bởi vì địa phương cần đến là đường phố thương nghiệp náo nhiệt, vì vậy, chúng ta tuyệt không phải cố giết vào, mà là lén vào. Tranh thủ khi chưa kinh động quá nhiều tang thi, tiến vào tòa siêu thị y dược đó thu thập dược phẩm”

“Lần hành động này, rất nguy hiểm, chúng ta không chuẩn bị xuất động toàn thành viên, đặc biệt muốn đi thì báo danh trước, chúng ta nghiên cứu một chút.” Đồng Hạo Triết nói tiếp.

Vừa dứt lời, cái giọng lớn của Đới Hồng Phi liền vang lên: “Đồng phó đội có đi không? Đồng phó đội đi thì tôi khẳng định muốn đi.”

Đồng Hạo Triết lộ ra nụ cười hàm hậu gật đầu nói: “Vậy Hồng Phi đại ca cùng đi với tôi đi.” Anh là người phụ trách của tổ chiến đấu đội ngũ Sở Chích Thiên, thế nào có thể không tham gia loại hành động quan trọng này.

Tiêu Từ Lãng biết nếu muốn đứng vững gót chân trong đội ngũ nhất định phải có biểu hiện, nhanh chóng giơ tay nói: “Tôi cũng đi!”

“Cậu? Thôi đi. . .” Trần Cảnh Văn sừng sốt, vừa định cự tuyệt, ý cười của Đồng Hạo Triết nồng đậm ngắt lời nói: “Không có việc gì, Tiểu Lãng có thể cùng hành động với Sở ca.”

Được rồi, Đồng Hạo Triết phúc hắc muốn xem khuôn mặt băng sơn vạn năm bất biến của Sở Chích Thiên khi thấy tên nhóc này xuất hiện ở trước mặt thì anh ta sẽ có biểu tình gì, khẳng định sẽ rất đặc sắc.

Trần Cảnh Văn hồ nghi liếc Đồng Hạo Triết một cái, không biết vì sao anh ta sẽ đề nghị như thế, Sở ca luôn luôn là đơn độc hành động. Nhưng làm bạn bè nên anh sẽ không không cho Đồng Hạo Triết mặt mũi, đành phải đặt nghi vấn ở trong lòng, chuẩn bị sau khi mọi chuyện xong thì tìm Đồng Hạo Triết hỏi rõ ràng.

“Vậy cứ định như thế, còn có người muốn đi hay không?” Trần Cảnh Văn phê chuẩn thỉnh cầu của Tiêu Từ Lãng, lại quay đầu hỏi thăm người khác.

Ngô Khánh Vân nghĩ nghĩ, nói theo: “Tôi cũng tham gia.”

Trần Cảnh Văn thấy người khác không có lên tiếng, một bộ dáng nghe theo an bài, quay đầu nói với Tần Thượng Phong: “Thượng Phong, lần này chủ yếu ả vào là chính, vì vậy phải dựa vào thánh lực của anh. Lần này anh cũng đi, hợp tác với Ngô Khánh Vân.”

Tần Thượng Phong có chút hưng phấn nhỏ, liên tục gật đầu: “Vâng, Trần phó đội, giao hết cho tôi.” Từ khi gia nhập đội ngũ, còn chưa có cơ hội đảm nhận nhiệm vụ, anh thời khắc chuẩn bị, lần này rốt cục cũng đến phiên anh.

Sau cùng, Trần Cảnh Văn phân phối công tác của mấy người còn lại, lần này Lục Văn Đào lưu thủ đại bản doanh, Trần Cảnh Văn với Chân Nhất Long là nhân viên hậu cần phụ trách vận tải, mà sáu người Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết, Đới Hồng Phi, Tần Thượng Phong, Ngô Khánh Vân, Tiêu Từ Lãng phụ trách lên vào siêu thị y được thu thập được phẩm.

Trần Cảnh Văn vừa mới phân phối xong nhiệm vụ của mọi người, Sở Chích Thiên mặc một áo khoác màu đen, xuất hiện ở trước mặt mọi người, mọi người không hẹn mà cùng đứng dậy, đồng thanh kêu: “Đội trưởng!”

Nhàn nhạt nhìn lướt qua người ở đây, sau cùng ánh mắt rơi lên trên người Trần Cảnh Văn, Sở Chích Thiên hỏi: “Cảnh Văn, an bài xong chưa?”

“Sở ca, đã an bài xong, Hạo Triết còn có bốn vị đội viên khác sẽ cùng hành động với anh.” Trần Cảnh Văn lập tức trả lời.

“Vậy tốt, hiện tại liền xuất phát đi.” Sở Chích Thiên trực tiếp mệnh lệnh.

“Vâng!” Mọi người cùng đáp lời.

Mọi người bắt đầu nhanh chóng hành động, hai chiếc xe việt dã được gia cố dừng ở cửa, Sở Chích Thiên tùy ý leo lên một chiếc.

Đồng Hạo Triết kéo Tiêu Từ Lãng, nói nhỏ: “Đi theo anh!”

Tiêu Từ Lãng sừng sốt, động tác vốn muốn leo lên một chiếc xe khác cũng chậm lại. Thấy Đồng Hạo Triết lên chiếc xe của Sở Chích Thiên, cũng ngồi ở vị trí phó lái, chỗ ngồi bên cạnh Sở Chích Thiên lại là ghế trống.

Tiêu Từ Lãng thoáng nhìn bên cạnh, đội hữu khác sớm đã lên chiếc xe còn lại, vị trí lưu lại duy nhất chính là chỗ bên cạnh Sở Chích Thiên. Bất đắc dĩ, Tiêu Từ Lãng dưới lời kêu gọi của Đồng Hạo Triết, ngồi xuống bên cạnh Sở Chích Thiên.

Lực áp bách thật lớn, Tiêu Từ Lãng cảm thấy hô hấp tắc trở, không khí bên người Sở Chích Thiên dường như đã đọng lại, đây là khí thế của cường giả sao?

Chẳng qua, vì sao cảm ứng được một tia không vui? Tâm tình của Sở Chích Thiên không tốt? Tiêu Từ Lãng khá là kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cạnh tranh? Từ giờ bắt đầu!

Trần Cảnh Văn với Chân Nhất Long lái xe một đường, dừng lại nơi gần đường bộ hành.

Xe dừng lại, Tiêu Tử Lăng thoát khỏi xe cứ như chạy nạn, động tác này khiến cho Đồng Hạo Triết nhìn không được cười ra tiếng, khiến cho Trần Cảnh Văn hiểu kỳ liếc nhìn anh, không biết vì sao anh lại cười.

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng, Đồng Hạo Triết nhanh chóng thu liễm nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc xuống xe.

Thấy một màn như vậy, xúc giác buồn dưa lê của Trần Cảnh Văn ngồi trên ghế lái được nhanh chóng bắn lên, xoay người hiểu kỳ đầy mặt nhìn Sở Chích Thiên, hy vọng tìm được chút tin tức gì đó ở trên mặt Sở Chích Thiên.

Ánh mắt Sở Chích Thiên lạnh lẽo, khiến cho Trần Cảnh Văn không tự chủ được rung mình một cái, nhanh chóng quay đầu lại, không dám làm càn nữa.

Tâm tình có chút phiền muộn, Sở Chích Thiên xuống xe, trong đám người, khuôn mặt mang tính trẻ con của Tiêu Tử Lăng đặc biệt rõ ràng, một đôi mắt to tròn ướt chuyên chú nhìn anh, vẻ mặt ngây thơ, dường như không biết hành vi của cậu đang mang đến phiền muộn cho anh.

Đồng Hạo Triết thấy Sở Chích Thiên xuống xe, liền nói với Tần Thượng Phong: “Thượng Phong, anh xác nhận lộ tuyến đi đường một chút, tận lực chọn đường ít tang thi nhất.”

Tần Thượng Phong gật đầu: “Đã biết, Đồng phó đội.” Dứt lời, nhắm lại hai mắt, chuyên chú nghe, những thanh âm khác nhau hợp thành một tấm bản đồ mô phỏng ở trong đầu Tần Thượng Phong, rõ ràng biểu thị hết thấy điểm hoạt động với lộ tuyến đi lại của tang thi.

Một lộ tuyến nhìn không thấy sản sinh trong đầu Tần Thượng Phong, Tần Thượng Phong mở mắt, tự tin gật gật đầu về phía mọi người.

Đồng Hạo Triết nhìn về phía Sở Chích Thiên, chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Sở Chích Thiên gật gật đầu, tỏ ý Đồng Hạo Triết hành động, lúc này Đồng Hạo Triết mới nói với Tần Thượng Phong: “Thượng Phong, do anh dẫn đường.”

Dưới sự dẫn dắt của Tần Thượng Phong, mấy người vừa đi vừa né, tránh thoát vài tốp tang thi, rốt cục đụng phải cửa ải khó khăn đầu tiên. Do trung tâm thương mại nào đó trước khi ngày diệt vong giáng lâm vừa vặn có một hoạt động mở rộng, vì vậy lúc này trên nguyên con đường đầy ắp tang thi du dương, bất kể đi như thế nào, đều sẽ kinh động một bộ phận tang thi, nếu không thể nhanh chóng giải quyết, kinh động toàn bộ tang thi, có thể dự liệu được bọn họ sẽ rơi vào vòng vây lớn của tang thi, cứu tử nhất sinh.

Giữa lúc Tần Thượng Phong chân chửi, Sở Chích Thiên lãnh tĩnh nhẹ giọng nói: “Chọn một con đường thích hợp nhất, giết qua.”

Tần Thượng Phong nghe vậy gật gật đầu, biểu thị hiểu rõ. Trong đầu mô phỏng mấy lần lộ tuyến hoạt động của tang thi, rốt cục lựa chọn đi qua hành lang quanh trung tâm thương mại đối diện, thông đạo 10 mét ngắn ngủi, khoảng chừng có 20 con tang thi đang quanh quẩn qua lại. Nhưng xung quanh chúng một mặt là tường, một mặt khác, là lượng lớn tang thi cách khá xa, chỉ cần nhanh chóng giải quyết, nếu động tĩnh không lớn hẳn có thể né qua được những tang thi đó.

Tần Thượng Phong lựa chọn con đường này, cũng suy nghĩ đến vạn nhất thực sự làm bùng tình đàn tang thi bên cạnh, cự ly xa sẽ để cho bọn họ có thời gian lui lại thoát đi.

Sở Chích Thiên nghe xong kế hoạch của Tần Thượng Phong, hơi hơi gật gật đầu, biểu thị tán thành đối với sự lựa chọn của Tần Thượng Phong.

Nhưng hơn hai mươi con tang thi trong thông đạo, ai tới thanh lý? Đồng Hạo Triết được trực tiếp bài trừ, động tĩnh dị năng của anh quá lớn, không thích hợp trường hợp này. Như vậy cũng chỉ còn hai người bọn họ.

Sở Chích Thiên suy tư một chút quay đầu liền nói với Ngô Khánh Vân và Đới Hồng Phi: “Hai người các anh phụ trách thanh lý.”

Mặt Ngô Khánh Vân mang sự vui vẻ nói: “Đã biết, Sở ca~!” Đây chính là cơ hội biểu hiện, lần trước ở trong siêu thị, hỏa lực của Đồng Hạo Triết quá mạnh, hẳn chỉ có thể ‘về nước’, căn bản không có cơ hội thể hiện năng lực của hắn để dẫn tới sự chú ý của Sở Chích Thiên. Ngô Khánh Vân rất có dã tâm, hẳn tuyệt không thỏa mãn làm một đội viên bình thường. Nếu hắn đã có thể nhận được sự sùng ái của ông trời, có được một loại con đường tăng trưởng thực lực nhanh chóng không giống với người thường, như vậy không oai phong một cõi ngạo thị quần hùng thì quá có lỗi với phần ban ân đó. Mà mục tiêu đầu tiên của hắn chính là đứng vững gót chân trong đội ngũ của Sở Chích Thiên trước, sau đó trở thành trợ thủ đắc lực của Sở Chích Thiên, thu được địa vị hắn nên có.

Đới Hồng Phi không lên tiếng, chỉ nắm chặt côn sắt trong tay, hai mắt lộ ra ánh đỏ thị huyết, đằng đằng sát khí.

Tiêu Tử Lăng vừa nghe thấy không có phần của cậu, sốt ruột thấp giọng liền thanh nói: “Em thì sao? Em thì sao?” (Tiêu Lăng đã quyết định dùng thủ đoạn bán ‘nhân sắc’ để giành được sự tín nhiệm của Thiên ca nên từ giờ sẽ chuyển xưng hô thành em nhá =)))

Sở Chích Thiên liếc mắt nhìn cậu, bỏ lại một câu: “Đoạn hậu!”

Đoạn hậu? Tiêu Tử Lăng hồ nghi quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy cách không xa phía sau, một đám tang thi đang vô ý thức du dương tràn đầy không mục đích, căn bản không có một con tang thi phát hiện bọn họ, cậu đoạn cái gì hậu a?

Không đợi Tiêu Tử Lăng phản ứng lại, Sở Chích Thiên vung tay lên: “Hành động!”

Tiêu Từ Lăng phiên muộn nhìn Ngô Khánh Vân với Đới Hồng Phi đánh về phía tang thi gần nhất như mãnh thú xuất chuồng. Một người tay cầm côn sắt sạch sẽ lưu loát đánh trái đánh phải, tang thi bên cạnh nhất thời óc vỡ toang, té ngã xuống đất. Mà trong tay phải người còn lại đột nhiên xuất hiện một đường ánh sáng lạnh rạch về phía cổ tang thi, người mới đi ngang qua, tang thi đã đầu thân chia lìa, tay trái lại có cục hỏa diễm màu đen, không có khí tức nóng rực, nhưng chỉ cần đụng tới tang thi, tang thi sẽ tự cháy trở thành đồng tàn tích chỉ trong thời gian vài giây, có thể thấy được nhiệt độ của hỏa diễm đó, tuyệt không phải hỏa diễm bình thường.

Tốc độ thanh lý của hai người đều cực nhanh, không đến ba mươi giây, tang thi trong thông đạo đã được đã thông.

Tiêu Từ Lăng hơi hơi nhíu mày, hoài nghi nhìn về phía Ngô Khánh Vân. Chẳng lẽ hắn cũng là người biến dị tốc độ? Nhưng không quá giống, lực lượng của hắn cũng không kém, cho dù hàn quang ở tay phải là một lưỡi đao sắc bén, không có lực lượng nhất định thì không có cách nào nhẹ nhàng giải quyết được những con tang thi bình thường đó như vậy. Tiêu Từ Lăng kiếp trước vốn là một người biến dị tốc độ, thập phần rõ ràng sở đoán của người biến dị tốc độ.

Hơn nữa hỏa diễm màu đen ở tay trái lại là cái gì? Loại hỏa diễm đó căn bản không giống như sẽ xuất hiện ở thế giới này, bình thường người dị năng hệ hỏa chỉ có hỏa diễm màu đỏ bình thường, cho dù tiến hóa thành người dị năng hệ hỏa cấp cao, Tiêu Từ Lăng cũng từng thấy qua, đó là một loại hỏa diễm màu lam, tuyệt đối không phải loại màu đen này. Tuy rằng không biết năng lực tiến hóa chung cực của người dị năng hệ hỏa có phải là hỏa diễm màu đen hay không, nhưng hiện tại ngày diệt vong mới vừa bắt đầu, căn bản không có khả năng có người thoát cái đã tiến hóa đến trình độ chung cực. Kinh nghiệm kiếp trước của Tiêu Từ Lăng rõ ràng nói cho cậu, Ngô Khánh Vân trước mắt, năng lực của hắn rất có vấn đề.

Tần Thượng Phong chắc lưỡi nhìn hai người, không ngờ tới hai người mạnh như thế, như vậy ban nãy mình xoắn xuýt cái gì chứ?

Sở Chích Thiên thấy con đường phía trước đã không còn trở ngại, trực tiếp bước về phía trước, khi đi ngang qua Ngô Khánh Vân vỗ vỗ bờ vai của hắn. Ngô Khánh Vân mừng rỡ như điên, hắn biết hắn đã thu được sự tán thành của Sở Chích Thiên, hắn lớn mật dùng ra kỹ năng riêng một ngọn cỏ của hắn đã đạt được hiệu quả trong lý tưởng. Sở dĩ Ngô Khánh Vân lớn mật sử dụng, đó là bởi vì hắn tin tưởng trên thế giới này, không có ai sẽ nhận ra được năng lực mà hắn sử dụng tuyệt không phải là dị năng, mà là kỹ năng đến từ hệ thống trò chơi.

Đúng vậy, nếu thế giới này không có trọng sinh, có lẽ thực sự không có người biết, thế nhưng vận khí của Ngô Khánh Vân thực sự không tốt, bên cạnh hắn, trong đội ngũ của Sở Chích Thiên đã có một lỗ thủng giống hắn —— người trọng sinh Tiêu Từ Lăng! Đồng thời Tiêu Từ Lăng đã sản sinh hoài nghi đối với hắn.

Tiêu Từ Lăng thấy động tác của Sở Chích Thiên, hai mắt nhất thời đỏ lên đồ kị. Vì sao thứ mình muốn đạt được lại bị người khác lấy đi chứ? Cậu cũng muốn lấy được sự tán thành của Sở Chích Thiên, mà không phải sự không đếm xỉa hiện tại. Đúng vậy, dọc đường lại đây, Tiêu Từ Lăng rõ ràng cảm nhận được sự không quan tâm cùng không tin nhiệm của Sở Chích Thiên đối với cậu, chẳng lẽ khuôn mặt này thực sự ấu trĩ đơn thuần như vậy? Khiến cho mình thoát nhìn không đáng tin chút nào?

Tiêu Từ Lăng, cậu thực chân tướng! Sự thực chính là như thế.

Tiêu Từ Lăng cảm thấy mục tiêu nhân sinh của cậu hiện tại đang ở vào trạng thái nguy cơ, người cạnh tranh lớn nhất của cậu xuất hiện rồi.

Ngô Khánh Vân, ta nhất định phải tìm ra bí mật mi che giấu, sau đó đánh bại mi, bảo tọa đàn em của Sở Chích Thiên ta tuyệt đối sẽ không nhường cho mi! Tiêu Từ Lăng âm thầm phát thệ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cầu cứu, chỉ có người mới biết

Qua thông đạo kia, mấy người không đụng tới cửa ải khó khăn nào nữa, có mấy tình cảnh tương tự, Tần Thượng Phong lớn mật hơn rất nhiều, không do dự nữa, trực tiếp lựa chọn một lộ tuyến tang thi tương đối rải rác, giết qua.

Tiêu Từ Lăng ở trên đường lặng lẽ mang kính râm, nếu muốn biết bí mật của Ngô Khánh Vân, Linh Nhân là một pháp bảo quan trọng. Có một số thứ trong mắt người ta không cách nào thấy, có lẽ Linh Nhân có thể nhìn ra được một hai.

Quả nhiên, dưới Linh Nhân, mỗi lần Ngô Khánh Vân chém giết tang thi, trên thân tang thi sẽ có một đường ánh sáng trắng rực bay về phía Ngô Khánh Vân, mà Đới Hồng Phi lại không có hiện tượng này.

Hơn nữa, quanh thân đoàn nhận ở tay phải với hỏa diễm ở tay trái của Ngô Khánh Vân không có một tia phản ứng năng lượng nào, dường như sản sinh

ra từ trống rỗng. Mà trên hai tay nắm gậy sắt của Đới Hồng Phi lại có một tầng năng lượng màu trắng nhàn nhạt bao lấy. Nhớ lại khi ở siêu thị, lúc Đồng Hạo Triết sử dụng Pháo Không Khí, năng lượng xung quanh cũng sẽ bạo động theo kỹ năng đó.

Tiêu Từ Lăng từng tự mình nghiệm chứng qua, khi bản thân di động hai chân cũng sẽ có một luồng năng lượng vây quanh, Tiêu Từ Lăng suy đoán đó là nguồn gốc năng lượng thức tỉnh. Nếu Ngô Khánh Vân không có sự biểu hiện của năng lượng, như vậy cơ bản khẳng định năng lực của hắn tuyệt không phải đến từ thức tỉnh, như vậy tốt cùng nguồn gốc của hắn đến từ cái gì? Lại vì sao nhìn bề ngoài loại năng lực đó lại giống với dị năng thức tỉnh như vậy?

Giải đáp được một vấn đề, vô số vấn đề theo nhau mà đến, nghi vấn trong lòng Tiêu Từ Lăng càng ngày càng nhiều.

Dọc đường đi rất thuận lợi, không có kinh động đàn tang thi lớn, mọi người rốt cục cũng thấy tầm biến cực lớn của siêu thị thuốc. Thế nhưng, cửa lại bị tang thi chen chúc chật ních, trên con đường mọi người nhất định phải đi qua cũng có không ít tang thi đang du dương.

Tình hình này chỉ còn nước thanh lý hết thấy tang thi mới có thể đi vào hiệu thuốc lớn, nhưng vì để không khiến cho xung quanh có nhiều tang thi hơn, yêu cầu bọn họ nhất định phải thanh lý hết thấy đám tang thi này trong thời gian siêu ngắn, điều này không thể nghi ngờ là tương đối rắc rối.

Ngô Khánh Vân thấy tình cảnh này bắt đầu cuống quýt lên, có cần tiếp tục biểu diễn kỹ năng mới của hắn hay không. Dọc đường lại đây tang thi mà hắn với Đới Hồng Phi giết chết đã để cho hắn thăng được một cấp, thu được một điểm kỹ năng, hắn đã thăng cấp cho một kỹ năng —— Minh Long Tức. Minh Viêm là kỹ năng đơn thể, mà Minh Long Tức lại là kỹ năng phạm vi nhỏ. Hiện tại tình hình này, không thể nghi ngờ Minh Long Tức là kỹ năng giết quái tốt nhất, thế nhưng có thêm một loại năng lực, hắn có chút không biết phải giải thích thế nào.

Giữa lúc Ngô Khánh Vân xoắn xuýt, Sở Chích Thiên lại đi lên một bước, năm ngón tay cùng giương lên, khẽ quát một tiếng: “Thiên La Địa Vọng!”

Chỉ thấy không trung xuất hiện một vùng mạng lưới điện quang, trong chớp mắt đã bao trùm lấy tang thi ở cửa, chỉ nghe thấy một trận tiếng nổ bùm bùm lớp lớp, hấp dẫn hết tang thi ở năm sáu mét xung quanh, nhao nhao tuôn về phía cửa.

Một chuyện khiến người ta kinh thán xảy ra, chỉ cần vừa tiếp xúc mạng lưới màu bạc lóe điện quang kia, tang thi sẽ trực tiếp bị gạt thành một đồng than, trảng cảnh mà bọn Tiêu Từ Lăng thấy chính là những con tang thi đó như thiêu thân lao đầu vào lửa tuôn về phía mạng lưới màu bạc lóe điện quang đó, sau đó tinh hạch liền rơi lên mặt đất tựa như trời mưa, phát ra thanh âm thanh thúy có chút dễ nghe.

Ngô Khánh Vân thấy giá trị kinh nghiệm xông thẳng lên tựa như hòa tiền, rất nhanh đã đột phá một cấp lại thêm một cấp, liên tục thăng ba cấp mới đình chỉ, sự tăng lên của giá trị kinh nghiệm mới thoáng chậm lại. Hắn vào ngày diệt vong sau khi hôn mê tỉnh lại, phát hiện mình có được hệ thống thăng cấp của trò chơi, hết thấy tang thi sẽ thành giá trị kinh nghiệm, chỉ cần giết chết lượng tang thi nhất định, là có thể thăng cấp thu được kỹ năng với cường hóa thân thể, ba ngày qua hắn cay cay đắng đắng giết quái thăng cấp chẳng qua cũng mới thăng được ba cấp, đó là đã bao gồm cả một cấp thăng vừa rồi, thế nhưng một dị năng của Sở Chích Thiên, để cho hắn liên tục thăng ba cấp, hiệu quả đó còn là vì chẳng qua ở trạng thái tổ đội, phân đều cho 6 người, nếu là một người, sợ rằng liên tiếp thăng sáu cấp cũng không có vấn đề gì. Kỹ năng đó của Sở Chích Thiên đã giết chết bao nhiêu tang thi? Khẳng định con số rất kinh người. Người so với người tức chết người, bản thân đã rất may mắn, thế nhưng Sở Chích Thiên lại càng như con cưng của trời, vừa thức tỉnh đã có được kỹ năng có lực sát thương lớn như vậy, hệ lõi điện, thực sự quá mạnh mẽ. Ngô Khánh Vân có chút sùng bái nhìn Sở Chích Thiên, bất quá hắn tin tưởng chỉ cần hắn tiếp tục thăng cấp, hắn tuyệt đối sẽ không thua kém Sở Chích Thiên.

Kỹ năng của Sở Chích Thiên duy trì khoảng chừng một phút đồng hồ, điện quang rốt cục tắt, mạng lưới màu bạc chậm rãi biến mất trong không khí. Mọi người Tiêu Từ Lăng rốt cục thấy rõ trảng cảnh bị bao trong mạng lưới điện quang.

Chỉ thấy ở cửa chất đầy từng đồng từng đồng tro cháy đen, một trận gió thổi qua, tro theo gió tán đi, lộ ra từng miếng tinh hạch lỏng lách. Mọi người hít ngược một hơi, đàn tang thi khiến cho người dị năng bình thường cừu từ nhất sinh ngay dưới dị năng của Sở Chích Thiên, tro tàn khói bay, đơn giản như thế.

Giữa lúc tất cả mọi người vì năng lực mạnh mẽ của Sở Chích Thiên mà chấn kinh, Tiêu Từ Lăng mở ra Linh Nhân lại phát hiện năng lượng vốn nồng đậm xoay quanh toàn thân Sở Chích Thiên lúc này lại gần kề số không, vốn toàn thân không có bất kỳ điểm nhỏ màu tím đại biểu nhược điểm nào, lúc này, trái tim, cổ họng, trán đều xuất hiện, điểm nhỏ màu tím sáng rực đó rõ ràng chỉ rõ nhược điểm trí mạng của Sở Chích Thiên.

Phóng thích kỹ năng đó, Sở Chích Thiên liền suy yếu đến mức này, cho dù là Tiêu Từ Lăng cũng có thể kích sát được anh, Tiêu Từ Lăng nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, Sở Chích Thiên liên tiếp phóng hai kỹ năng, năng lượng trên người cơ bản không ít đi bao nhiêu, có thể thấy được yêu cầu phóng thích của kỹ năng hiện tại kia rất hà khắc, tuyệt không phải một kỹ năng bình thường.

Quả nhiên, tuy rằng trên mặt Đồng Hạo Triết đứng bên cạnh vẫn bảo trì nụ cười hàm hậu như trước, nhưng trên tay lại lặng yên không tiếng động xuất hiện một viên năng lượng, thời khắc phòng bị người khác đánh lên Sở Chích Thiên.

Xem ra Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết tuyệt không tin nhiệm mấy người bọn họ, đương nhiên cũng có thể là để ngừa vạn nhất, là một loại khảo nghiệm đối với mọi người. Dù sao những người vừa mới gia nhập tiểu đội như bọn họ, tín nhiệm nhất định phải chậm rãi bồi dưỡng.

Mọi người khôi phục bình thường, Sở Chích Thiên tỏ ý lập tức thanh lý chiến quả, tinh hạch rất hữu dụng, tuy rằng chẳng qua chỉ là sơ cấp, nhưng đối với người dị năng vừa mới thức tỉnh mà nói, những cái đó đều là năng lượng tiến hóa, đương nhiên không thể lãng phí.

Trong tiệm thuốc, do tang thi ở gần cửa đều bị hấp dẫn mà bị gạt thành tro. Vì vậy sau khi mọi người đi vào cửa tiệm thuốc tuyệt không thấy tang thi nào, bất quá, Tàn Thượng Phong nhắc nhở mọi người tang thi bên trong hiệu thuốc lớn thực không ít.

Mọi người một bên thu thập được phẩm, một bên từ từ xâm nhập hiệu thuốc lớn. Vẫn là Đới Hồng Phi và Ngô Khánh Vân mở đường, do Tiêu Từ Lăng đoạn hậu. Chậm rãi từng chút từng chút thanh lý tang thi du dương trong hiệu thuốc, mọi người chọn chọn lựa lựa rốt cục chinh lý ra 6 bao được phẩm lớn

nhất định cần thiết.

Do Đồng Hạo Triết dẫn dắt, ba người Đới Hồng Phi, Tần Thượng Phong, Ngô Khánh Vân mỗi người mang hai bao lớn chuẩn bị vận một nhóm được phẩm về chỗ xe trước, sau đó lại quay lại thu thập được phẩm, mà Tiêu Từ Lăng với Sở Chích Thiên thì ở lại tiệm được tiếp tục thu thập.

Thấy bốn người đi xa, khi Tiêu Từ Lăng đang muốn nói chuyện với Sở Chích Thiên, lại bị Sở Chích Thiên ngăn lại, Tiêu Từ Lăng có chút mất mát, chẳng lẽ ngay cả nói Sở Chích Thiên cũng không muốn nói với mình sao? Mình bị ghét đến mức này?

Khi Tiêu Từ Lăng đang thương xuân buồn thu, Sở Chích Thiên hung hăng gõ đầu cậu một cái, lạnh lẽo nói: “Bên kia có thanh âm, kêu cậu đi xem xem, tới cùng cậu có nghe không?” Biết ngay tên nhóc này không đáng tin cậy mà, thế mà dám phân tâm trong tiệm thuốc tràn đầy tang thi, ngay cả mình tới gần cậu ta cũng không biết, thật không biết cậu ta sống qua ba ngày vừa rồi thế nào.

“Ngà? A?” Tiêu Từ Lăng vô ý thức đáp lại, sau cùng rốt cục tỉnh táo lại, “Động tĩnh gì? Nơi nào?” Cảnh giác nhìn xung quanh, cứ như một con thỏ nhỏ ra ngoài kiếm ăn, sợ rằng giây tiếp theo sẽ trở thành thức ăn của mãnh thú khác.

Sở Chích Thiên câm lặng, chỉ nhìn phương hướng nào đó. Được rồi, Sở Chích Thiên bình tĩnh lại, đối với Tiêu Từ Lăng anh xem như đã triệt để từ bỏ, tính toán với cậu ta, thực sự sẽ bị cậu ta làm tức chết.

Theo đường nhìn của Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng rốt cục thấy được bên kia tường có cánh cửa thủy tinh đang đóng, lúc này có bóng người đang đánh thủy tinh, một khuôn mặt lớn dán trên thủy tinh, miệng khép khép mở mở, dường như đang nói chuyện chào hỏi với bọn họ.

“Người hay là tang thi?” Tiêu Từ Lăng kinh ngạc hỏi.

Hung hăng nhìn chăm chăm Tiêu Từ Lăng một cái, môi hơi mông của Sở Chích Thiên thốt ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

Hai chữ này vừa xuất ra, Tiêu Từ Lăng cũng hơi hơi đỏ mặt một chút, bởi vì cậu đã thấy trên cửa thủy tinh dán chữ SOS, người ở bên trong đang điên cuồng chi vào mấy chữ đó, hô to cứu mạng.

Ách, dường như chỉ có người mới biết cầu cứu, tang thi còn chưa có công năng này!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Được cứu, ba nữ nhân!

Tiêu Từ Lăng thấy cửa thủy tinh dường như bị khóa, người bên trong mở không ra, người bên ngoài cũng vào không được, có chút khó xử nói: “Cái này, đi vào thế nào a!” Nếu Đồng Hạo Triết ở đây, trực tiếp một cái Pháo Không Khí đã đối phó được rồi.

Sở Chích Thiên lạnh lùng vút xuống một câu: “Cậu, đối phó.” Không đợi Tiêu Từ Lăng đáp lại đã trực tiếp xoay người rồi đi, chỉ để lại Tiêu Từ Lăng nghẹn họng nhìn trần trời không kịp phản ứng.

Đối phó? Đối phó thế nào? Cũng không phải người biến dị lực lượng, cậu là tốc độ, tốc độ đó a!! Tức giận nhìn chăm chăm bóng lưng của Sở Chích Thiên, hung hăng giờ ngón giữa.

Còn chưa buông xuống, Sở Chích Thiên đột nhiên quay đầu lại, lãnh nhãn bắn phá. Tiêu Từ Lăng sợ đến mức trực tiếp xoay người, âm thầm lè lưỡi, không dám quay đầu lại nhìn biểu tình của Sở Chích Thiên. Có lẽ đã không còn loại áp lực vì sinh tồn mà phải dùng hết toàn lực ở kiếp trước, nên Tiêu Từ Lăng dần dần hồi phục tính cách trước đây khi cha mẹ chưa mất, hoạt bát hơn. Dường nhiên cũng bởi vì sự hiểu lầm của bọn Sở Chích Thiên, khiến cho Tiêu Từ Lăng vô ý thức bày ra theo phương diện này.

Tiêu Từ Lăng xoay người bỏ lỡ ý cười trong mắt Sở Chích Thiên, nếu thấy có lẽ sẽ không còn luôn xoắn xuýt vấn đề không chiếm được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên nữa.

Sở Chích Thiên lắc đầu thở dài trong lòng, thế nào lúc đó nhất thời mềm lòng thu tên dờ hơi này, trong tiểu đội còn chưa có một người dám đụng ngón giữa với anh, bao gồm cả hai người bạn của anh. Bất quá anh cũng biết mệnh lệnh của anh thập phần làm khó Tiêu Từ Lăng, nhưng nếu không khiến cho Tiêu Từ Lăng đau đầu khó chịu, chính anh sẽ lại càng khó chịu.

Được rồi, Sở Chích Thiên thừa nhận trong lòng, anh không thể nhìn được Tiêu Từ Lăng khoái hoạt! Bởi vì mỗi lần khi Tiêu Từ Lăng khoái hoạt thì chính là lúc anh phiền lòng.

Đương nhiên, Sở Chích Thiên hạ mệnh lệnh kia tuyệt không phải đơn thuần vì làm khó Tiêu Từ Lăng, anh còn có một dụng ý quan trọng hơn, đó chính là anh nhất định phải đơn độc hành động, bởi vì anh có một bí mật tuyệt đối không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết, bao gồm cả bạn bè của anh, huống chi là Tiêu Từ Lăng chứ.

Lưu lại một mình Tiêu Từ Lăng phát sầu với cửa thủy tinh, cậu đã tìm đến một bình chữa cháy ở một góc siêu thị, hung hăng đập cửa thủy tinh, nhưng cửa thủy tinh này thoát nhìn như thủy tinh, kỳ thực không phải, kiên cố muốn chết, bình chữa cháy đập qua thể mà chỉ để lại một chút vết tích va chạm nhỏ, một chút ảnh hưởng đối với chính thể cũng không có.

Không có cách nào cậu chỉ có thể lần nữa mở Linh Nhân của cậu, muốn lấy được một số gợi ý từ trong đó. Dưới trạng thái Linh Nhân, Tiêu Từ Lăng thấy được tình cảnh bên trong cánh cửa, bên trong có ba người sống sót, nhưng không phát hiện được trên cửa có gợi ý nhược điểm gì, thấy không có đường tắt để đi, chỉ còn một đường bạo lực phá cửa.

Tiêu Từ Lăng không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể nhận mệnh mà nhấc lên bình chữa cháy, liều mạng đập về phía cửa thủy tinh, mỗi lần đều đập trên cùng một điểm rơi, hy vọng gia tăng được lực phá.

Quả nhiên, cực lực đập hơn mười cái, cửa thủy tinh dưới trạng thái Linh Nhân, chỗ bị đánh rớt cục cũng xuất hiện được một điểm nhỏ màu tím nhàn nhạt. Có hi vọng! Tâm tình Tiêu Từ Lăng sục sôi lên, cuối cùng cũng có thể hoàn thành chuyện Sở Chích Thiên bàn giao rồi.

Tiêu Từ Lăng nhiệt tình mười phần, gỡ kính râm xuống, vung múa cánh tay vài cái, bắt đầu chuyên tâm đập lên cửa thủy tinh. Không bao lâu sau, chợt nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm của Đồng Hạo Triết: “Dô, Tiêu Lăng, em đang làm gì vậy?”

Tiêu Từ Lăng nhìn lại, hóa ra bốn người Đồng Hạo Triết đã trở về, lúc này đang hiếu kỳ nhìn cậu. Tiêu Từ Lăng ngượng ngùng nói: “Bên trong có người cầu cứu, Sở ca kêu em đối phó cánh cửa này. Bất quá cánh cửa này rất kiên cố, em đang đập đây.”

Cửa thủy tinh lúc này có một vết rạn hình mạng nhện không lớn, hành vi gõ đập trong khoảng thời gian này của Tiêu Từ Lăng vẫn có chút hiệu quả.

Đồng Hạo Triết đi tới gõ gõ cửa thủy tinh, có chút kinh ngạc nói: “Không tồi a, phỏng theo nhựa chống đạn, xem như là một loại nguyên liệu hữu cơ cao cấp, thập phần kiên cố, ông chủ nhà này thực hào phóng, dùng loại nguyên liệu này làm cửa cách ly, không biết đặt thứ gì quan trọng.”

Đồng Hạo Triết rất hiếu kỳ đến tận cùng bên trong có cái gì, liền kêu Đới Hồng Phi thay thế Tiêu Từ Lăng. Đới Hồng Phi không hổ là người biến dị lực lượng, chỉ đánh hơn mười cái, cửa thủy tinh đã bị đánh nát vỡ tan, mảnh vỡ tung tóe mang theo thanh âm loảng xoảng loảng xoảng.

“A!” Truyền đến một chuỗi tiếng thét chói tai kinh hoàng, người sống sót bên trong bị tiếng vang với mảnh vỡ đột nhiên bay đến làm cho cả kính mặt hoa thất sắc. Ba người sống sót đều là nữ, còn là những cô gái xinh đẹp mỗi người một phong cách. Các cô vừa thấy bọn Đồng Hạo Triết liền nhìn không được khóc rống chảy nước mắt, trên mặt mang theo sự vui mừng sống sót sau tai nạn.

Ba cô gái lần lượt kêu Giang Khinh Ngữ, Lưu Như với Trương Ngải Ngải.

Giang Khinh Ngữ, 26 tuổi, loại lão luyện mạnh mẽ vang dội, là thành phần trí thức cấp cao, trước mắt là quản lý nghiệp vụ của một công ty nào đó, khi ngày diệt vong giáng lâm vừa lúc mua thuốc ở siêu thị y dược này.

Lưu Như, 28 tuổi, đã làm vợ người, toàn thân lộ ra một luồng ấm áp, là một nữ nhân tựa như nước, mặt thể giáng lâm vừa vặn đến siêu thị y dược mua thuốc cho chồng.

Trương Ngải Ngải, 18 tuổi, học sinh cấp ba, là một cô gái hoạt bát, khi cười thì có hai má lúm đồng tiền ngọt ngào, thập phần đáng yêu. Bởi vì đau bụng, vì vậy đến siêu thị này mua dược phẩm, lại đụng phải ngày diệt vong.

Ba người thập phần may mắn, tuyệt không cảm nhiễm bệnh độc trở thành tang thi.

Gian phòng cũng không lớn, chỉ có trên dưới 10 mét vuông, bên trong chất một số lương, lưu lại không có bao nhiêu đất trống. Tiêu Từ Lăng thấy không gian bên trong không phải quá lớn, liền cùng Ngô Khánh Vân lưu lại bên ngoài, cảnh giới xung quanh, phòng ngừa tang thi đột nhiên xuất hiện.

Ba người Đồng Hạo Triết, Đới Hồng Phi và Tần Thượng Phong đi vào gian phòng, liền phát hiện một góc tận cùng bên trong, còn có một tang thi mặc tây trang cao cấp, đầu bị đập thành bùn nhão nằm ở nơi đó.

Nhìn ra được sự nghi vấn của bọn Đồng Hạo Triết, Giang Khinh Ngữ lão luyện trình bày, người đó là ông chủ của siêu thị, ngày diệt vong giáng lâm, thấy người xung quanh đều biến thành tang thi, lúc nguy nan mang theo các cô không bị cảm nhiễm trốn vào gian phòng nghỉ này, đáng tiếc, người vào cuối cùng là ông, không cẩn thận bị tang thi truy kích cào bị thương, dưới tình thế cấp bách ông ta đã khóa cứng cửa chính, phòng ngừa tang thi tiến vào. Đáng tiếc chính là tuy rằng phòng ngừa được tang thi tiến vào, lại không có cách nào ngăn cản được ông vì cảm nhiễm mà biến thành tang thi, ba người rơi vào đường cùng, đành phải liên thủ đập chết ông, mới may mắn sống sót.

Đồng Hạo Triết nghe xong tự thuật của các cô, lộ ra nụ cười hàm hậu, lấy thức ăn của mình đưa cho các cô đã đói ba ngày. Có lẽ trông Đồng Hạo Triết quá mức hàm hậu thành thật, một bộ dáng người hiền lành khiến cho tâm tình của ba người từ từ ổn định lại, buông xuống cảnh giác bắt đầu ăn ngấu nghiến thức ăn Đồng Hạo Triết cho họ.

Giữa lúc các cô chuyên tâm ăn, Đới Hồng Phi nhận được một ánh mắt của Đồng Hạo Triết, liền lặng lẽ đi đến góc kiểm tra thi thể.

Rất nhanh Đới Hồng Phi lạng lẽ trở lại bên cạnh Đồng Hạo Triết, lắc lắc đầu với anh, biểu thị không có phát hiện điểm gì đáng ngờ. Đồng Hạo Triết gật gật đầu, đầu mi nhú một chút lại nhanh chóng gần ra, lần nữa treo nụ cười ôn hậu lại trên mặt, tiếp tục sắm vai hình tượng người tốt của anh.

Tần Thượng Phong thì trước khi tiến vào đã được an bài chính lý kiểm tra những thứ trong phòng, xem xem có thứ bọn họ cần thiết hay không. Lúc này anh phát hiện gian phòng vậy mà có không hề ít dược liệu quý cao cấp, đây chính là trân phẩm mà trước khi mặt thể cũng mua không được a! Tần Thượng Phong hưng phấn nói với Đồng Hạo Triết: “Đồng phó đội, nơi này có không ít dược quý cao cấp, thế mà còn có dược phẩm cấm nữa nga.”

Cái gì gọi là dược phẩm cấm, kỳ thực là thuốc không cho phép bán ra ngoài, nhưng chỉ cần có thể kiếm tiền, thương nhân cái gì cũng dám làm, ông chủ của tòa siêu thị loại lớn này cũng như thế.

Đồng Hạo Triết thoáng nhìn, có thuốc giảm đau morphine, có thuốc kích thích khiến người ta hưng phấn, còn có một số các loại dược phẩm buồn lậu, đều là hàng tốt, những món này đều là thứ chiến đội bọn họ cần.

Gật gật đầu, Đồng Hạo Triết lộ ra nụ cười cười mở kêu Tần Thượng Phong nhanh chóng đóng gói chở đi, thu hoạch của lần này thực sự rất lớn.

Trong cao hứng, Đồng Hạo Triết tuyệt không chú ý tới, Giang Kinh Ngừ với Trương Ngải Ngải thấy hành động của bọn họ, đột nhiên nhìn nhau cười, hết thấy đều ở trong thinh lặng!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xuyên qua, tiểu thuyết không phải vạn năng.

Tiêu Từ Lăng nghe thấy tự giới thiệu của ba nữ nhân, nhìn không được thăm dò nhìn vào trong, tuy rằng cậu không rõ Sở Chích Thiên kiếp trước đến tột cùng có bao nhiêu nữ nhân, nhưng nữ nhân Giang Kinh Ngừ kia ở mặt thể vẫn rất có danh, bởi vì cô là nữ nhân duy nhất thành công thượng vị từ trên giường của Sở Chích Thiên, trở thành bộ trưởng bộ hậu cần của căn cứ Lăng Thiên, thu được thực quyền.

“Ừm, quả nhiên Giang Kinh Ngừ rất xinh đẹp, chẳng qua đẹp đến mức có chút vênh vào hung hăng, cũng chỉ có Sở Chích Thiên mới có thể không chế được loại nữ nhân đó.” Tiêu Từ Lăng âm thầm cảm thán, trên mặt không tự chủ được hiện ra vẻ hâm mộ, Sở Chích Thiên thực sự diễm phúc không ít a.

“Cậu đang nhìn gì?” Bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lẽo, quen thuộc đến mức có chút quá phận.

Tiêu Từ Lăng không hề nghĩ ngợi thốt ra: “Mấy nữ nhân này thật xinh đẹp a, đội trưởng nhà ta có diễm phúc rồi.” Vừa dứt lời, liền cảm thấy khí lạnh không ngừng tỏa ra bên cạnh, nhìn không được rung mình một cái, chợt nghe thấy bên cạnh có người che miệng cười khùng khục.

Tiêu Từ Lăng vô ý thức quay đầu nhìn về phía nơi phát ra tiếng cười, liền thấy Ngô Khánh Vân đang che miệng cười to. Bất quá, nụ cười này rất nhanh bị một đường ánh lạnh đông cứng ngắt, Tiêu Từ Lăng cảm thấy hàn khí bên cạnh càng tăng lên.

Nếu Ngô Khánh Vân ở nơi kia, vậy bên cạnh nói chuyện với cậu là ai? Chuông cảnh báo của Tiêu Từ Lăng vang điên cuồng, biết lần này đại sự không ổn, lại còn hy vọng xa vời không phải vị mà mình nghĩ kia, chẳng qua câu nói kế tiếp đã đánh nát huyền tưởng của cậu.

“Tôi ngược lại muốn biết, cậu thế nào biết tôi có diễm phúc?” Khẩu khí của Sở Chích Thiên là hồ hững, ý lạnh trong khung xương lại quá rõ.

“Ách? Khí chất của Sở ca vương bá uy vũ, là nữ nhân thì đều trốn không thoát được mị lực của anh, là những nữ nhân đó có phúc.” Tiêu Từ Lăng quay đầu lại cười sắc có chút nịnh nọt nói. Cái gì là tiểu nhân, bộ diện mạo hiện tại của Tiêu Từ Lăng chính là nó, thế nhưng cậu trông quá ngây thơ, ngược lại khiến người ta cảm thấy nịnh nọt có chút đáng yêu.

“Nga? Thực sự?” Ánh mắt đông chết người của Sở Chích Thiên liếc nhìn cậu, bắn thẳng đến mức khiến trái tim nhỏ bé của Tiêu Từ Lăng nhảy loạn thành thạch thành thạch, một luồng ý lạnh từ lòng bàn chân xông lên thẳng tới đỉnh đầu, da đầu tê dại một trận.

“Thực sự!” Ánh mắt của Tiêu Từ Lăng là thuần khiết, cao thượng, nghiêm túc. Dường như đang nói cho Sở Chích Thiên, hết thấy ban này đều là hư huyền, cậu rất ngoan, tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời nói kia.

Sở Chích Thiên hung hăng trừng Tiêu Từ Lăng hạ quyết tâm liều chết không thừa nhận một cái, anh có dự cảm, tiểu đội của anh bởi vì sự tồn tại của Tiêu Từ Lăng mà phiền phức sẽ nhiều hơn. Sở Chích Thiên từ trước đến giờ chưa từng hối hận bắt đầu nghĩ lại sự thỏa hiệp trước đây có phải là khởi đầu của một sai lầm hay không.

Thấy Tiêu Từ Lăng vẫn mang vẻ mặt cười ngu vô tội, Sở Chích Thiên bắt đầu dĩ, chỉ có thể quay đầu nói với Ngô Khánh Vân: “Xảy ra chuyện gì?”

Ngô Khánh Vân kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Từ Lăng, không ngờ tới Sở Chích Thiên lãnh khốc vô tình trong lời đồn vậy mà đơn giản buông tha Tiêu Từ Lăng như vậy, bất quá Tiêu Từ Lăng là do Sở Chích Thiên tự mình tuyển nhận, vốn đã không giống với người thường. Hắn cũng không dám làm càn, nhanh chóng đoan chính thái độ trả lời: “Bên trong có ba người sống sót, đều là nữ, Đồng phó đội đang xử lý.”

Đồng Hạo Triết trong phòng nhỏ nghe thấy thanh âm của Sở Chích Thiên, nhanh chóng đi ra nói: “Sở ca, nơi này có ba người sống sót, an bài thế nào?”

An bài thế nào? Sở Chích Thiên nghe nói như thế, trong lòng nhất thời khó chịu. Anh lãnh nhần đảo qua Đồng Hạo Triết, cái tên này có phải đã nghe thấy lời nói của Tiêu Từ Lăng, cố ý đến gây phiền muộn cho anh hay không?

Đồng Hạo Triết bị cái liếc mắt kia của Sở Chích Thiên quét khiến toàn thân lạnh buốt, chẳng lẽ mình nói sai cái gì? Trước đây đều là nói như vậy a. Đồng Hạo Triết rất vô tội, anh căn bản không có nghe thấy mấy lời Tiêu Từ Lăng nói, chẳng qua khéo thay ứng đối với lời của Tiêu Từ Lăng, tại bay vạ gió a.

Thấy ánh mắt vô tội y chang Tiêu Từ Lăng, mi mắt Sở Chích Thiên thoáng nhếch, có chút bất mãn nói: “An bài thế nào? Còn cần tôi dạy cho cậu?”

Ách? Đồng Hạo Triết sững sờ, cảm thấy Sở Chích Thiên nói không sai. Ngay từ đầu Sở Chích Thiên đã an bài, người sống sót không có chỗ đi thì toàn bộ đến ở vào phòng trống trong tiểu khu, về phần người mới có tiềm lực, thu hay không thu do chính bọn họ quyết định. Minh thật đúng là hỏi một vấn đề ngu ngốc, khó trách Sở ca sẽ khó chịu. Đồng Hạo Triết tự mình phê bình.

Ba nữ nhân trong phòng theo Đồng Hạo Triết đi ra, thấy được Sở Chích Thiên, ngoại trừ Lưu Như, mắt của hai người còn lại nhất thời sáng ngời, hơi hơi lộ ra biểu tình hưng phấn kích động, nhưng rất nhanh lại khôi phục yên bình.

Thấy Đồng Hạo Triết đã lĩnh ngộ lời nói của anh, lúc này tâm tình của Sở Chích Thiên mới tốt hơn chút, tiếp tục hỏi: “Thu thập được phẩm thế nào rồi?”

“Góp nhặt thêm 6 bao được phẩm thường dùng, bất quá có kinh hi bất ngờ, trong gian phòng đó có được liệu cao cấp với một số được phẩm cấm hi hữu, là thứ cần thiết với tiểu đội chúng ta.” Về mặt Đồng Hạo Triết hưng phấn, thu hoạch lần này thật không tồi a.

“Có thể lấy đi hết một lần không?” Sở Chích Thiên nhìn thoáng qua vật phẩm trong phòng nhỏ, tính toán lực phụ trọng của mấy người.

“Sợ rằng không được.” Đồng Hạo Triết tiếc nuối nói.

Lúc này, Giang Kinh Ngữ phía sau Đồng Hạo Triết nhin không được chen vào nói: “Sở ca, chúng em cũng có thể hỗ trợ lấy đồ.”

Nghe nói như thế, ánh mắt Sở Chích Thiên nhẹ nhàng đảo qua nhóm ba người Giang Kinh Ngữ, mặt không biểu cảm lần nữa trở lại trên người Đồng Hạo Triết: “Bốn người các cậu chờ đi một nhóm trước, tôi với Từ Lăng chờ ở chỗ này.”

“Được.” Đồng Hạo Triết gật gật đầu, an bài ba người còn lại tận lực mang thêm nhiều vật phẩm, chuẩn bị xuất phát.

Giang Kinh Ngữ thấy Sở Chích Thiên căn bản không để ý đến cô, có chút cáu giận khế cắn môi, trong lòng nói thầm: “Chuyện gì xảy ra vậy, không phải trên tiểu thuyết nói Sở Chích Thiên với Giang Kinh Ngữ là vừa gặp đã yêu sao, tuy rằng về sau Sở Chích Thiên có không ít nữ nhân, nhưng yêu nhất chính là Giang Kinh Ngữ, vì vậy Giang Kinh Ngữ mới có thể chường quân bộ hậu cần quan trọng nhất của căn cứ Lăng Thiên.”

Hóa ra Giang Kinh Ngữ hiện tại tuyệt không phải Giang Kinh Ngữ vốn dĩ, mà là một người xuyên qua, kêu Tào Kha Linh. Đến từ tương lai 500 năm sau, cô thích xem tiểu thuyết TV, đặc biệt thích tiểu thuyết, vương giả truyền kỳ Sở Chích Thiên khai sáng thế giới mới trong phim truyền hình. Đối với người có vô số truyền thuyết này, cô mê đến phát cuồng, vì thế cô xem hết thấy tiểu thuyết, TV với điện ảnh về Sở Chích Thiên, có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Trong các loại tiểu thuyết, Giang Kinh Ngữ đều là người thắng cuối cùng, là nữ nhân Sở Chích Thiên yêu nhất, cho dù là tiểu thuyết theo hướng BL, Giang Kinh Ngữ đều là nữ nhân mà Sở Chích Thiên suốt đời không cách nào từ bỏ. Cho nên cả ngày cô đều nghĩ nếu cô có thể trở thành Giang Kinh Ngữ vậy tốt bao nhiêu a, có thể có một hồi tình yêu kinh thiên động địa với vương giả mặt trời.

Không ngờ tới, có một ngày rốt cục mộng tưởng cũng trở thành sự thật, cô xuyên qua, xuyên qua tới trên người Giang Kinh Ngữ mà cô tha thiết ước mơ, vào thời khắc mặt trời sắp sửa giáng lâm, tới thời đại của Sở Chích Thiên.

Cô dựa theo kịch bản gốc của tiểu thuyết mà đi, trong gian được phẩm của siêu thị này, lần đầu chạm mặt với Sở Chích Thiên, vốn hẳn là thiên lôi câu động địa hỏa, trong sát na bắn ra lửa tình yêu, vì sao yên bình không gọn sóng như thế? Là Sở Chích Thiên giấu quá sâu, hay là ẩn tượng mà mình cho anh chưa đủ?

Tào Kha Linh, không, nếu xuyên qua đến trên người Giang Kinh Ngữ, vậy nên kêu Giang Kinh Ngữ.

Giang Kinh Ngữ quyết định lần nữa xuất kích thăm dò Sở Chích Thiên: “Sở ca, chẳng lẽ anh cho rằng chúng em là nữ, thì không có năng lực?” Cô nâng nhẹ cằm, có chút cao ngạo lại mang chút bất mãn nhìn Sở Chích Thiên. Sở Chích Thiên thích nữ nhân tự cường tự lập, cô nhất định phải biểu hiện ra.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn thoáng qua Giang Kinh Ngữ đứng ở trước mặt mình, hơi hơi bĩu khóe môi, quay đầu, tuyệt không để ý tới nữ nhân mặt dày mày dạn này, rõ ràng tuổi tác lớn hơn so với mình, mình cũng không quen cô ta, còn mỗi lời mỗi câu Sở ca.

Siêu thị đột nhiên tĩnh lặng một mảnh, mặt của Giang Kinh Ngữ nhất thời đỏ bừng, xấu hổ không biết vì sao, ngay cả Trương Ngải Ngải có ấn ý với cô cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến mức ngây người, quên tiến lên giúp cô hòa hoãn bầu không khí.

Đột nhiên truyền đến một tiếng phì cười, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này. Mọi người quay đầu nhìn về phía nơi phát ra tiếng cười, chỉ thấy Tiêu Từ

Lăng đã che miệng lại, liên tục lắc đầu, mắt to ngập nước vô tội nhìn bọn họ, tựa hồ muốn nói, cậu không phải cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trọng sinh? Thế giới này hỗn loạn rồi.

Giang Khinh Ngừ bởi vì tiếng cười của Tiêu Tử Lăng mà tìm được bậc thang xuống, mặt mang tức giận nho nhỏ nói với Tiêu Tử Lăng: “Cậu cười cái gì? Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

“Không có, không có.” Tiêu Tử Lăng vội vã lắc đầu, cậu thực không muốn đắc tội cô, vạn nhất cô còn được Sở Chích Thiên coi trọng như kiếp trước, đắc tội cô khẳng định sẽ bị cô trả thù, nữ nhân đều rất mang thù.

“Vậy cậu cười cái gì?” Giang Khinh Ngừ không buông tha.

Tiêu Tử Lăng có chút khó xử, nói thật ra khẳng định sẽ chọc tức Giang Khinh Ngừ, nhưng hiện tại kêu cậu chế một lời nói dối cũng khó, bởi vì thực sự không có lý do gì hay để giải thích vì sao cậu cười.

Sự do dự của Tiêu Tử Lăng dẫn tới sự chú ý của Sở Chích Thiên, thanh âm thanh lãnh theo sát đến: “Tôi cũng muốn biết, cậu đang cười cái gì?”

Giang Khinh Ngừ vui vẻ trong lòng, Sở Chích Thiên tuyệt không phải không chút động lòng như anh biểu hiện, có lẽ anh là một nam nhân loại hình muộn tao* (là dịch âm của từ tiếng anh Man Show, chỉ những người bề ngoài lãnh tính trầm mặc, thực tế là người rất giàu tình cảm, nội hàm, rất ít biểu lộ cảm xúc), cho dù thực sự có cảm tình đối với cô, chỉ sợ cũng sẽ không đơn giản biểu lộ, khó trách trong tiểu thuyết Giang Khinh Ngừ đều là chủ động xuất kích. Hai mắt Giang Khinh Ngừ trong suốt vô cùng, lòng tin vốn bị đã kích lại khôi phục.

Tiêu Tử Lăng thấy ông chủ lớn lên tiếng, không dám không đáp, có lẽ sẽ đắc tội Giang Khinh Ngừ, gặp phải sự trả thù của cô, nhưng trước mắt phải dỗ dành cha mẹ áo com của mình trước đã, chuyện về sau thì về sau hẵng nói, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Tiêu Tử Lăng thoáng định chủ ý, lập tức treo lên nụ cười thuần khiết nói: “Tuổi tác của chị hẳn lớn hơn so với Sở ca đi. . . Vì vậy nghe chị kêu Sở ca, em cảm thấy rất buồn cười.” Một bộ ngây thơ dường như không biết lời này đâm người bao nhiêu. (Lời bộc bạch: Thân, chẳng lẽ không phải đang nói chính cậu sao?) (Cậu cũng lớn hơn ‘Sở ca’ người ta mà cũng gọi Sở ca thây, còn dám nói người ta =)) mặt dày!

Giang Khinh Ngừ nghe vậy mặt tức khắc đỏ lên, trong lúc nhất thời lại á khẩu không trả lời được.

“Tên nhóc nhà cậu, Giang tỷ tỷ kêu vậy là tôn trọng Sở ca, không hiểu đừng nói mò.” Trương Ngải Ngải bên cạnh rốt cục phản ứng lại, lập tức phản bác khiển trách. Nghĩ thầm thiếu niên này thật là hư, chuyện gì không đề cập lại đề cập chuyện đó.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy tuyệt không tức giận, trái lại mang vẻ mặt thụ giáo liên tục gật đầu: “Nga, là như vậy a! Vậy là em hiểu lắm.”

Không biết vì sao biểu cảm của Tiêu Tử Lăng càng thành khẩn, lại càng khiến người ta cảm thấy việc này buồn cười, lần này, đội viên khác của tiểu đội Sở Chích Thiên cũng nhịn không được cười rõ lên, bọn họ nhìn nhìn Giang Khinh Ngừ, lại so sánh với Sở Chích Thiên, vốn còn không cảm thấy không được tự nhiên, hiện tại vừa nhìn, ừm, kêu một tiếng Sở ca quả nhiên rất không hài hòa.

Ý cười thoáng đảo qua trong mắt Sở Chích Thiên, nhanh đến mức khiến người ta không thể nào phát hiện. Trong mắt mọi người, vẫn bảo trì một bộ biểu cảm lạnh lùng, từ chối cho ý kiến đối với câu trả lời của Tiêu Tử Lăng.

Mặt Giang Khinh Ngừ bởi vì tràng cười của mọi người mà có chút rục rờ, cô xấu hổ lại mang chút ai oán nhìn về phía Sở Chích Thiên, hy vọng anh có thể ngăn lại hành vi vô lễ của những thủ hạ, bộ mặt ủy khuất đó vậy mà có chút diễm đam đáng yêu. Đáng tiếc Sở Chích Thiên ngay cả hứng thú liếc nhìn cô một cái cũng không có, không công lãng phí toàn bộ biểu tình khiến người ta trù mến.

Trương Ngải Ngải ở bên cạnh nhìn không nổi nữa, đi đến trước mặt Sở Chích Thiên đáng yêu ngây thơ nói thẳng: “Sở ca, anh xem, Giang tỷ tỷ đều sắp khóc rồi, Giang tỷ tỷ vốn không rõ tuổi tác của Sở ca, theo mọi người gọi anh Sở ca cũng rất bình thường, đều là tên nhóc đó, thực sự là đáng hận!” Nói xong phồng mặt, cố ý giả trang một bộ biểu cảm ghét bỏ, tàn bạo trừng Tiêu Tử Lăng một cái.

Tên nhóc này, ở trung hậu kỳ ngày diệt vong của kiếp trước, chưa từng nhìn thấy qua có bên cạnh Sở Chích Thiên, khẳng định ở giai đoạn trước đã toi rồi. Trương Ngải Ngải căn bản không sợ đắc tội đối với thứ vật hy sinh đó. Chỉ cần thu được sự tín nhiệm của Giang Khinh Ngừ, nhất định sẽ chiếm được vị trí nhỏ nhoi ở căn cứ Lăng Thiên. Trương Ngải Ngải rất rõ Giang Khinh Ngừ tương lai đại biểu cho điều gì, trước đây cô nhìn lên cô ta, hâm mộ cô ta. Lần trọng sinh này, cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải làm chị em tốt của Giang Khinh Ngừ, sau đó. . .

Sở Chích Thiên nhìn lướt qua cô gái già vò thiên chân khả ái trước mắt, cười nhạt, thầm nghĩ: Già bộ đáng yêu cũng già như vậy, còn chưa có đáng yêu bằng Tiêu Từ Lăng. Ý nghĩ này mới hiện lên, trong lòng Sở Chích Thiên rồi rầm một trận, lửa giận không tên theo đó mà sinh, thoáng chuyển đầu, tàn bạo nhìn chăm chú Tiêu Từ Lăng một cái phát tiết sự bất mãn của anh.

Một cái liếc mắt này, Tiêu Từ Lăng khó hiểu, rõ ràng mình nói lời thật a, vì sao cậu lại khiến người ta ghét? Cậu rất vô tội nhún nhún vai, trái tay (_ _) , biểu thị bất đắc dĩ, ánh mắt có chút khinh bỉ nhìn về phía Sở Chích Thiên, lên án Sở Chích Thiên trọng sắc khinh đệ.

Bộ dáng này chọc Sở Chích Thiên trực tiếp cốc lên đầu cậu một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Biểu cảm kiểu gì thế?” Chỉ dựa vào chút sắc đẹp đó? Quá khinh thường Sở Chích Thiên anh rồi, nhất định phải hung hăng giáo dục tên nhóc này một phen, bằng không sẽ bò lên trên đầu anh cũng không chừng.

Tiêu Từ Lăng phiền muộn xoa xoa đầu, từ khi thành niên đã hỏng còn bị cốc đầu, thành niên lâu như vậy cộng thêm 10 năm kiếp trước, lâu đến mức sắp khiến cậu quên mùi vị bị cốc đầu rồi, không ngờ tới khi gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên thì bình thường luôn ôn lại cảm giác đó, có thể thấy được mình ở trong đội quá không có địa vị, muốn thành đàn em đắc lực của Sở Chích Thiên, còn phải nỗ lực a.

Mà trong lòng Giang Kinh Ngữ lại có chút mơ hồ, không biết nên cao hứng hay thất vọng, bề ngoài Sở Chích Thiên giáo huấn Tiêu Từ Lăng, dường như là vì sự vô lễ của cậu ta. Thế nhưng, Sở Chích Thiên cũng không có biểu thị gì với cô, thật giống như cô chẳng qua chỉ là một người qua đường, cô thực sự tiến vào mi mắt của anh rồi sao? Giang Kinh Ngữ đột nhiên không nắm chắc.

Trương Ngải Ngải ngược lại hung phấn đầy mặt, lời của cô khiến cho Sở Chích Thiên có điều hành động, có phải đại biểu cô đã lưu lại được ấn tượng ở chỗ Sở Chích Thiên rồi hay không? Cô không muốn giống như kiếp trước nữa, sống tạm cầu thả lao khổ khốn đốn, cô nhất định phải đứng ở nơi cao, làm người ở vị trí cao. Những người khinh thường mình kiếp trước cô đều sẽ nhất nhất trả thù toàn bộ. . .

Lúc này, bọn bốn người Đồng Hạo Triết đã chỉnh lý được phẩm hoàn tất, mỗi người đều đeo trọng lượng lớn nhất. Trước khi đi, Đồng Hạo Triết hỏi: “Sở ca, anh còn có gì phân phó?”

“Nếu có thể, mang nhóm cô ta đi đi.” Sở Chích Thiên lần đầu tiên cảm thấy nữ nhân rất phiền, nhắm mắt làm ngơ mới tốt.

Đồng Hạo Triết còn chưa trả lời, Trương Ngải Ngải nhảy ra đầu tiên: “Sở ca, chúng em cũng có thể mang chút đồ, chờ Đồng ca trở về chúng ta hãy cùng nhau đi.” Phải biết rằng bên cạnh Sở Chích Thiên luôn luôn có một đám người, muốn đối thoại với anh rất rắc rối, hiện tại bọn Đồng Hạo Triết vừa đi, chỉ còn lại Sở Chích Thiên với tên nhóc kia, còn có ba người các cô, đây không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt tiếp xúc với anh, sao có thể bỏ qua?

Giang Kinh Ngữ lúc này cũng phản ứng lại, liên tục gật đầu: “Chúng ta cũng thừa lúc này, thu thập thêm một chút dược phẩm, có thể lấy thêm nhiều một chút thì là một chút, về sau lại đến sợ rằng sẽ khó khăn.” Rất nhanh tang thi sẽ tiến hóa, trong tiểu thuyết từng đề cập qua, tang thi tiến hóa nhanh nhất chỉ cần 3 ngày.

Đồng Hạo Triết nghe xong lời này cảm thấy có chút đạo lý, liền nói: “Ừ, tôi cảm thấy vẫn nên ở lại so ra tốt hơn, để cho các cô gái hỗ trợ thu thập dược phẩm trước, lần này chúng ta chủ yếu là vận hàng, chú ý chính là tốc độ, mang theo các cô gái sẽ có chút không thuận tiện, vẫn nên cùng nhau chạy cuối cùng thì tương đối thỏa đáng hơn, anh thấy thế nào? Sở ca?”

Sở Chích Thiên vốn chỉ vì muốn thanh tịnh, Đồng Hạo Triết nói như thế, anh cảm thấy có đạo lý liền hơi hơi gật đầu, biểu thị tán thành. Anh nghĩ nếu hai nữ nhân đó thực sự phiền chịu không nổi nữa, thì mang Tiêu Từ Lăng đi tiệm thuốc đông y lâu 2 kiểm tra một phen, chung quy sẽ có cơ hội thoát khỏi.

Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải thấy thế ánh mắt lần nữa đối diện nhau, lộ ra vẻ mặt tung tăng, vì thời cơ tốt sắp đến mà kích động.

Tiêu Từ Lăng vốn đã mặt thiết chú ý hai người bọn họ, thấy một màn như vậy, khoe miệng hơi hơi cong, quay đầu như cười như không nhìn Sở Chích Thiên. Thăm nghĩ lần này lại có kịch hay xem rồi.

Bất quá trong lòng Tiêu Từ Lăng cảm thấy có một chút kỳ quái, mục đích của hai nữ nhân này rất rõ ràng, nhắm ngay Sở Chích Thiên không buông tay, lúc này, tuy rằng Sở Chích Thiên cũng rất mạnh mẽ, nhưng tuyệt không có ngạo thị quần hùng như ở hậu kỳ mặt thể, hơn nữa lần đầu tiên gặp mặt, các cô lại chưa từng thấy qua năng lực của Sở Chích Thiên, như thế nào có thể khẳng định được Sở Chích Thiên nhất định là cường giả? Hay các cô cũng giống cậu là người trọng sinh?

Tiêu Từ Lăng vừa nghĩ tới đây, nhất thời mồ hôi lạnh không ngừng tóa ra, trong lòng có chút chột dạ, nếu là người trọng sinh, mấy cô ả khẳng định rõ ràng bên cạnh Sở Chích Thiên có những ai, như vậy cậu không phù hợp với nhân vật ở kiếp trước có phải cũng bị mấy cô ả hoài nghi hay không? Vạn nhất phản hoài nghi đó bị Sở Chích Thiên biết, có thể thấy được tương lai của mình là một mảng bị kịch thế nào.

Mọi nó, thế giới này thật hỗn loạn, có một Ngô Khánh Vân đoán không ra được nội tình tranh vị trí đàn em còn chưa tính, hiện tại lại thêm hai nữ nhân không biết có phải người trọng sinh hay không, có một người còn là người bên gối của Sở Chích Thiên ở kiếp trước, thế này có còn cho cậu sống nữa hay không? Bất quá, ban này mấy cô ả nhìn mình lại không có biểu cảm gì dị dạng. . . Không thể thư giãn! Ai biết mấy cô ả có phải làm bộ hay không. Nhất định phải triệt để biết rõ nội tình của hai nữ nhân đó, tốt nhất không phải người trọng sinh, bằng không. . . Ánh mắt Tiêu Từ Lăng âm ngoan, nếu nhất định phải chết một người, tuyệt đối không phải cậu.

Đồng Hạo Triết mang theo người rời khỏi hiệu thuốc, toàn bộ siêu thị hiệu thuốc đột nhiên lâm vào một mảng yên lặng. Mấy người ở lại, mỗi người đều dự định mục đích của mình. Chỉ có Lưu Như, vẻ mặt bàng hoàng, không biết nên làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Gia nhập? Tiểu đội không thu nữ nhân!

Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải ở một bên lặng lẽ hàn huyên vài câu, rất nhanh, liền thấy Trương Ngải Ngải đi đến trước mặt Tiêu Từ Lăng chào hỏi: “Này, anh bạn nhỏ này, xưng hô thế nào a?”

Anh bạn nhỏ? Bị một mỹ nữ nhỏ hơn mình rất nhiều xưng hô như thế, không thể nghi ngờ Tiêu Từ Lăng rất bi ai, bất quá Tiêu Từ Lăng đã bị đả kích đến chết lặng, vì vậy rất bình tĩnh trả lời: “Tiêu Từ Lăng.”

“Ha ha, hóa ra là Từ Lăng tiểu đệ a, chị kêu Trương Ngải Ngải, kêu chị Ngải Ngải tý đi!” Trương Ngải Ngải nụ cười đầy mặt vỗ vỗ bờ vai Tiêu Từ Lăng, về mặt tự đến tự quen nói.

Biểu cảm Tiêu Từ Lăng cổ quái nhìn Trương Ngải Ngải một cái, kiên định lắc lắc đầu.

Trương Ngải Ngải biến sắc, giận dữ nói: “Thế nào, cậu khinh thường chị?”

Tiêu Từ Lăng thuận khiết nở nụ cười, chớp chớp hai mắt tròn ướt, một bộ hồn nhiên nói: “Chỉ có bà xã của Sở ca chúng em mới xưng tỷ. . . Nếu không chờ chị thành đại tỷ của chúng em rồi em sẽ gọi chị như vậy đi.” Biểu cảm mạnh đáng yêu, nói chuyện lại tức chết người không đền mạng.

Sắc mặt Trương Ngải Ngải càng thêm khó coi, trong lòng thì lửa giận đang thiêu: “Tên nhóc chết bầm này, quá đáng hận.”

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói của Tiêu Từ Lăng, mặt vốn băng lãnh lại càng lạnh hơn. . . Tên nhóc đó vậy mà dám lấy anh ra làm tâm bia, hóa ra ở trong mắt cậu đại ca là đồ dễ dàng như thế.

Trương Ngải Ngải nỗ lực khống chế lửa giận của mình không nên bộc phát ra, nửa ngày mới miễn cưỡng nặn ra nụ cười thoáng mang theo cứng nhắc nói: “Từ Lăng tiểu đệ, ban này khi Đồng ca đi kêu chúng ta thu thập một chút được phẩm cần thiết, bọn chị không rõ là cái nào, cậu dẫn bọn chị cùng thu thập đi.”

Điều hồ ly son? Nga không, là dương đông kích tây, ám độ Trần Thương. Tiêu Từ Lăng vừa nghe lời nói của Trương Ngải Ngải đã biết mấy cô ả chuẩn bị điều mình đi, lưu lại một mình Sở Chích Thiên để mấy cô ả tiếp cận, xem ra mấy cô ả đã thương lượng, do Trương Ngải Ngải phụ trách dò cậu đi, chỉ sợ Giang Kinh Ngữ cũng là người ở lại để tiếp cận Sở Chích Thiên. Tiêu Từ Lăng lần nữa hâm mộ điểm phúc của Sở Chích Thiên, không cần Sở Chích Thiên làm gì, tự có gái đẹp đến dâng mình, không có cơ hội cũng phải sáng tạo cơ hội, khó trách Sở Chích Thiên trong lòng đồn ở kiếp trước ‘hồng phần’ khắp thiên hạ, đều là tự động dâng lên cửa cho không thì có gì không ăn.

Nếu mấy cô ả đã tính toán xong rồi, vậy phối hợp một chút đi. Tiêu Từ Lăng nghĩ có lẽ có thể lặng lẽ quan sát hai nữ nhân này tới cùng là thần thánh phương nào, đương nhiên chính yếu là do cậu thích buồn đưa lê muốn thăm xem kịch vui.

Tiêu Từ Lăng mục đích không trong sạch mang theo Trương Ngải Ngải đồng dạng cũng mục đích không trong sạch, cùng với Lưu Như về mặt mê mang, chân tay luống cuống, bắt đầu đại can quét trong siêu thị.

Bất quá rất nhanh Tiêu Từ Lăng thất vọng rồi, Sở Chích Thiên sau khi Tiêu Từ Lăng mang mấy cô gái rời đi, liền ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần, một bộ thái độ lạnh lùng cự tuyệt quấy rầy khiến cho dự định của Giang Kinh Ngữ triệt để thất bại.

Không ai có thể không nhìn đến khí thế bá đạo bài xích hết thảy xung quanh Sở Chích Thiên, đến gần một bước cũng không có khả năng, chỉ có cường giả cùng đẳng cấp với Sở Chích Thiên mới có thể chịu đựng được luồng uy áp đó, đáng tiếc Giang Kinh Ngữ tuyệt không phải.

Tiêu Từ Lăng chỉ điểm một phen liền tách riêng với mấy cô nàng nhóm Trương Ngải Ngải thu thập được phẩm, đương nhiên ngoại trừ một túi lớn được phẩm trên tay, cậu cũng chiếm dụng không ít hàng cá nhân vào không gian của mình, đáng tiếc Sở Chích Thiên ở bên cạnh, không dám quá phận. Trực giác nói cho cậu, nếu cậu che giấu không cẩn thận khẳng định sẽ bị Sở Chích Thiên bắt được.

Rất nhanh Tiêu Từ Lăng về tới điểm khởi đầu, tiếp theo Trương Ngải Ngải cũng trở về, sau cùng mới là Lưu Như. Giang Kinh Ngữ thấy các cô trở về thì thở dài một tiếng, Sở Chích Thiên thực sự là một đại pháo đài khó phá được.

Trương Ngải Ngải trở về vừa thấy tràng cảnh này đã biết Giang Kinh Ngữ tuyệt không thành công, mắt thấy bọn Đồng Hạo Triết sắp trở về, nếu không bắt chặt sợ rằng về sau càng khó có cơ hội gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên.

Cô chớp mắt, rốt cục quyết định ném ra lợi thế lớn nhất của cô.

Khi Trương Ngải Ngải mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, đột nhiên ôm đầu mình, thống khổ rên rỉ ngồi xổm xuống, co thành một cục.

Giang Kinh Ngữ thấy thế có chút khẩn trương nhỏ, từ khi gặp mặt với Trương Ngải Ngải, mới gặp như đã quen lâu, tuy rằng tuổi tác của Trương Ngải Ngải nhỏ hơn rất nhiều so với cô, nhưng tư tưởng quan điểm của cô bé rất đúng tâm tư của cô, cảm tình của hai người tốt như chị em ruột thịt vậy, đột nhiên thấy vẻ mặt Trương Ngải Ngải thống khổ, tránh không được có chút lo lắng.

“Thế nào rồi, Tiểu Ngải?” Giang Kinh Ngữ ngồi xổm xuống đỡ lấy Trương Ngải Ngải, khẩn trương hỏi thăm.

Trương Ngải Ngải nhắm mắt, trong miệng chỉ gián đoạn nói một câu tương đồng: “Nguy hiểm, nhanh rời đi. . . Nguy hiểm, nhanh chóng rời đi.”

Đồng Hạo Triết vừa về đến liền thấy bộ trang cảnh này, anh giương mắt hỏi Tiêu Từ Lăng, Tiêu Từ Lăng cũng là khó hiểu đầy mặt, lắc lắc đầu, biểu thị mình cũng không rõ.

Trương Ngải Ngải kịch liệt run rẩy, đột nhiên hét lên một tiếng, mở mắt, thấy Sở Chích Thiên liền hô lớn: “Sở ca, nhanh chóng rời đi, nơi này có tang thi tiến hóa, nguy hiểm a!”

Dị năng? Tiêu Từ Lăng thừa lúc lực chú ý của mọi người đều ở trên người Trương Ngải Ngải, lặng lẽ mở ra Linh Nhãn, lại không thấy bất kỳ sự tồn tại của năng lượng nào trên người Trương Ngải Ngải. Kỳ quái? Thế nào lại có thêm một dị năng không mang theo năng lượng? Thật là dị năng sao? Tiêu Từ Lăng hồ đồ cũng rối loạn.

Sở Chích Thiên nhú mày, vừa rồi anh dùng tinh thần lực cảm thụ siêu thị này liền cảm thấy có chút không thích hợp, đáng tiếc anh tìm nửa ngày cũng không tìm được chỗ không ổn, chẳng lẽ Trương Ngải Ngải có thể phát hiện? Sở Chích Thiên bắt đầu có chút hứng thú đối với năng lực của Trương Ngải Ngải.

Mặc kệ Trương Ngải Ngải nói là thực hay không, nhanh chóng rời khỏi siêu thị là thỏa đáng nhất, Sở Chích Thiên không chần chừ trực tiếp mệnh lệnh Đồng Hạo Triết cầm lấy lượt hàng hóa cuối cùng, mang theo ba nữ nhân được cứu ra chuẩn bị trở về.

Rất nhanh, mọi người liền rời khỏi siêu thị, ngay trong nháy mắt bọn Sở Chích Thiên rời đi, siêu thị vốn đã được thanh lý sạch sẽ đột nhiên lại xuất hiện lượng lớn tang thi. Tựa hồ bọn chúng là xuất hiện từ trống rỗng, không tùy ý du dương nữa, trái lại đầu vào đây, dựa theo tuyến đường đặc biệt bắt đầu du dương bồi hồi. Một góc ẩn mật nào đó của siêu thị, một con tang thi đặc biệt, băng lãnh nhìn chằm chằm bóng lưng của Sở Chích Thiên, chính là nó đã nhận ra được sự mạnh mẽ của Sở Chích Thiên, dùng chỉ lệnh đặc thù của nó để cho một bộ phận tang thi ẩn núp đi, vốn còn muốn đánh lén, đáng tiếc lại tìm không được nhược điểm trí mạng, vì vậy chỉ có thể thoái nhượng.

Trên đường, Đồng Hạo Triết hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Ngải a, dị năng kia của em là thế nào vậy a?”

Trương Ngải Ngải ngại ngùng cười: “Em cũng không biết, chẳng qua sẽ cảm nhận được, thậm chí thấy được một số chuyện rất đặc biệt hoặc là chuyện nguy hiểm, em đặt tên cho nó gọi là năng lực biết trước.”

Đồng Hạo Triết kinh thán nói: “Năng lực này thật không tồi a, mỗi ngày đều có thể biết trước sao?”

“Còn chưa biết, bởi vì em còn chưa từng huấn luyện qua.” Trương Ngải Ngải có chút ngượng ngùng.

“Không có việc gì, ngày diệt vong vừa mới bắt đầu, rất nhiều dị năng còn chưa biết dùng như thế nào kia, tất cả mọi người đang trong nghiên cứu.” Đồng Hạo Triết an ủi.

Trương Ngải Ngải nhìn nhìn Sở Chích Thiên, lại nhìn nhìn Đồng Hạo Triết đôn hậu, cảm thấy vẫn là Đồng Hạo Triết dễ nói chuyện hơn, vì vậy cô lặng lẽ tới gần Đồng Hạo Triết nhỏ giọng nói: “Đồng ca, chúng em có thể gia nhập tiểu đội của các anh không? Sở ca có thể thu chúng em không?” Trương Ngải Ngải chỉ chỉ Giang Kinh Ngữ, biểu thị hai người rất hy vọng gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết không trả lời, ánh mắt hỏi thăm trực tiếp nhìn về phía Sở Chích Thiên, chờ đợi quyết định của anh. Đồng Hạo Triết không phải Trần Cảnh Văn, chỉ cần Sở Chích Thiên ở bên cạnh, anh bình thường đều sẽ hỏi thăm Sở Chích Thiên trước sau đó lần nữa quyết định.

“Tiểu đội chúng tôi không thu nữ nhân.” Thanh âm lãnh đạm của Sở Chích Thiên theo đến, kiên định mà hữu lực.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 21: Nguy hiểm? Muốn trở nên mạnh mẽ thì phải tin

tướng bản thân!

Trần Cảnh Văn cách tách trà quan sát hai nữ nhân trước mặt, trên đường trở về, Đồng Hạo Triết kể lại tình hình cứu viện lúc đó. Yêu nghiệt như Trần Cảnh Văn kéo tơ lột vết chai rất nhanh đã phát hiện có một số chỗ không hợp lý, bất quá Trần Cảnh Văn tuyệt không làm rõ, anh ngược lại muốn xem một chút đến tột cùng mấy cô nàng này đánh chủ ý gì.

Nữ nhân Lưu Như được cứu viện trong đó, đã được an bài đến nơi tập hợp của người sống sót bình thường. Tuy rằng ngay từ đầu cô đã yêu cầu nói muốn quay về nhà mình, đáng tiếc lộ tuyến đến nhà cô hoàn toàn trái ngược với đại bản doanh của Sở Chích Thiên, cô tay không tấc sắt, không có năng lực căn bản không có khả năng an toàn về đến nhà trong tòa thành thị tràn đầy tang thi này, rơi vào đường cùng chỉ đành đi theo mọi người về tới đại bản doanh của Sở Chích Thiên.

Vốn Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải cũng có thể đến đó trước, nhưng Giang Kinh Ngữ Trương Ngải Ngải đồng thời yêu cầu muốn gặp mặt nói chuyện với Trần Cảnh Văn, vì vậy mới có một màn lúc này.

Không nhìn hai nữ nhân cấp bách trước mặt, Trần Cảnh Văn chậm rãi nhấp một ngụm nước trà, sự biến hóa sắc mặt của các cô rõ ràng ánh vào mi mắt anh.

Giang Kinh Ngữ có chút giận, dường như có chút không cam lòng đối với việc mình bị lãnh đạm. Nếu ‘trong ngoài như một’, thì thật đúng là một nữ nhân đơn thuần ngu ngốc, không có nửa điểm của sự khôn ngoan, khá là không phù hợp với chức quản lý nghiệp vụ của công ty loại lớn nào đó mà cô đảm nhiệm. Ngược lại là cô nhóc Trương Ngải Ngải kia, tuổi tác tuy nhỏ, nhưng cực kỳ trầm tĩnh, nếu không phải ngôn cái với ngôn trò tay trái ma sát vô ý thức, thật đúng là nhìn không ra cô đang khẩn trương.

Trần Cảnh Văn chỉ liếc mắt một cái như vậy, đại thể đã đoán ra được tính cách của hai nữ nhân này, bất quá Trần Cảnh Văn tuyệt không xác định ngay, dù sao ấn tượng đầu tiên sẽ có khác biệt, nếu muốn chân chính hiểu rõ một người, nhất định phải tiếp xúc sâu mới được. Bất quá một cái liếc mắt này cũng đủ để cho anh ứng phó chuyện kế tiếp.

“Nghe nói, các cô muốn tìm tôi? Nói đi, chuyện gì?” Trần Cảnh Văn buông xuống chén trà trong tay, kéo kéo cổ tay áo lúc này mới giương mắt nói thẳng vào vấn đề.

“Chúng tôi muốn gia nhập với các anh.” Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải nhìn thoáng qua nhau, sau cùng do Giang Kinh Ngữ ra mặt trả lời.

Mặt Trần Cảnh Văn mang tiếu nuôi nói: “Sở ca đã nói, tiểu đội của anh ấy không thu nữ nhân, nếu như các cô muốn nói chuyện này, cuộc nói chuyện của chúng ta chỉ có thể dừng ở đây.”

Trương Ngải Ngải sốt ruột, thốt ra: “Kế tiếp có phải các anh chuẩn bị đi bến tàu hay không?”

Ánh mắt sắc bén bắn thẳng qua, Trần Cảnh Văn nghiêm túc nói: “Cô làm sao biết được?” Hành động đó anh vừa mới bày ra, chỉ giao tiếp một chút với một mình Sở Chích Thiên, vì sao cô nhóc này sẽ nói ra được chính xác.

Trương Ngải Ngải cắn cắn môi nói: “Em có năng lực biết trước, khi ở siêu thị y dược, em thấy hai tràng cảnh. Một cái trong đó là trong siêu thị có một con tang thi đã tiến hóa, rất nguy hiểm. Còn có một cái, chính là một màn Sở ca đi bến tàu.”

“Cô nhìn thấy gì?” Sắc mặt Trần Cảnh Văn ngưng trọng. Ngay cả sắc mặt của Chân Nhất Long vẫn luôn đứng ở bên cạnh Trần Cảnh Văn làm phong nền cũng thay đổi.

“Máu, trên người Sở ca tất cả đều là máu. . .” Ánh mắt Trương Ngải Ngải có chút lấp lánh, hẳn là như thế đi. Mặt thể trước khi trọng sinh, có một người nam nhân đã từng nói qua chuyện này, đó là một lần nguy hiểm nhất trong cuộc đời của Sở Chích Thiên, bị thương nghiêm trọng đến mức thiếu chút nữa không cứu được. Nếu bị thương hẳn là sẽ đổ máu, chảy rất nhiều máu mới có thể cứu không được đi. . . Trương Ngải Ngải có chút không xác định.

Hung hăng nhìn chằm chằm Trương Ngải Ngải, Trần Cảnh Văn muốn xem cho rõ lời nói của cô đến tột cùng có phải sự thực hay không, tuy rằng Trương Ngải Ngải bị anh nhìn chăm chú đến mức có chút khẩn trương, nhưng tuyệt không hoang mang, bởi vì đó là sự thực, một sự thực sắp sửa phát sinh.

Một lúc lâu, Trần Cảnh Văn mới mở miệng nói với Chân Nhất Long bên cạnh: “Nhất Long, anh an bài một chút, để cho các cô gái đến ở vào biệt thự bên cạnh trước, chờ đợi thông báo của tôi.”

“Được.” Chân Nhất Long gật gật đầu.

Lời nói của Trần Cảnh Văn khiến cho tâm tình Trương Ngải Ngải thả lỏng, ít nhất không có trực tiếp đuổi ra, chỉ cần sau khi việc ở bến tàu phát sinh, tin tưởng Sở Chích Thiên sẽ không bao giờ cự tuyệt cô nữa. Tuy rằng Trương Ngải Ngải giả dạng làm một người dị năng có năng lực biết trước, nhưng trong lòng lại tuyệt không hoang mang, dù sao cô hiểu rất rõ sự tích của đoàn người Sở Chích Thiên, đặc biệt là sau khi bác thượng, cô thành người sống sót đồng hành dọc đường với bọn họ, lại càng rõ chuyện của bọn họ hơn, có thể được xưng là rõ như lòng bàn tay, vì vậy điều này không thể giả dối được.

Mà trong lòng Giang Kinh Ngữ lại có chút khó chịu, có thể ở lại chỗ này, dựa vào không phải chính cô, mà là vị chị em tốt quen biết không bao lâu trong siêu thị y dược kia, điều này làm cho tâm tình vẫn luôn cho rằng cô mới là nhân vật chính, đặc biệt mất mát. Thế nhưng xuyên đến nơi đây, đại thân xuyên không đã quên cho cô chút bàn tay vàng. Vốn không gian thiết yếu của xuyên không thì một chút tung tích cũng không có, bằng không có thể lấy

cái đó làm dị năng thuận lợi gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, phải biết rằng dị năng không gian ở mặt thể đó là tiêu chuẩn vàng, không đội ngũ nào có thể cự tuyệt được điều đó.

Hai người tâm tình khác nhau theo Chân Nhất Long đi điểm cư trú tạm thời của các cô, kiên trì chờ tin tức của Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn có chút nôn nóng trong đại sảnh trực tiếp tới gian phòng của Sở Chích Thiên, thuật lại lời nói của Trương Ngải Ngải cho Sở Chích Thiên nghe, có chút nghi ngờ với sự an bài hành động kế tiếp.

Sở Chích Thiên nghe xong ngược lại rất bình tĩnh, nguy hiểm không chỗ nào không có, không có khả năng bởi vì nguy hiểm mà lui lại, nếu như vậy, thì không phải là Sở Chích Thiên anh.

Dùng sức vỗ vỗ bờ vai Trần Cảnh Văn, Sở Chích Thiên nói lời thăm thía: “Bất kể loại tình hình nào, không nên sản sinh hoài nghi đối với bản thân, con đường trở nên mạnh mẽ chỉ có một, đó chính là đột phá chính bản thân trong lúc nguy hiểm, tôi tin tưởng chính tôi, mà cậu, phải tin tưởng chính mình, càng phải tin tưởng tôi.”

Trần Cảnh Văn nghe xong những lời này của Sở Chích Thiên, cúi đầu trầm mặc nửa ngày, rốt cục ngẩng đầu, sự chần chừ vốn có trên mặt đã biến mất, thay thế chính là sự phấn chấn tự tin, trong chốc lát, năng lượng dị năng vốn no đủ đình trệ đột nhiên như được mở ra một tầng lá chắn, lần nữa chuyển động to lớn hơn.

“Chúc mừng!” Sở Chích Thiên Thập phần rõ ràng đó là điều gì, khoe miệng rốt cục cũng lộ ra một nụ cười nhạt đến mức không thể nhạt hơn.

Trần Cảnh Văn bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế, sự tiến cấp của dị năng vậy mà có quan hệ tới tâm tình, quá vãi đạn.” Khó trách nhóm người bọn anh tu luyện thể nào cũng không có cách tiến cấp, tất cả mọi người không ngờ đến tiến cấp lại cần thiết đến tâm tình, có liên hệ mật thiết với tâm tình. Trần Cảnh Văn cảm thấy có chút thắc loạn, đây còn là mặt thể sao? Thứ của tu tiên trong tiểu thuyết cũng có luôn rồi.

“Nếu hành động bến tàu đã giữ nguyên kế hoạch tiến hành, Sở ca anh chuẩn bị mang những người nào đi?” Trần Cảnh Văn cuối cùng cũng chính lý xong tâm tình xoắn xuýt bắt đầu hỏi thăm Sở Chích Thiên.

“Cậu an bài đi.” Sở Chích Thiên không quan trọng chọn người.

“Hạo Triết dẫn đội, Đới Hồng Phi một vị trí, Nhất Long đi theo, như thế nào?” Trần Cảnh Văn vẫn lo lắng, muốn đội y của tiểu đội cùng đi theo.

“Không cần, Nhất Long không thích hợp lần hành động này.” Bến tàu quá lớn, cần người thể lực tràn đầy, thể năng của Chân Nhất Long không được. Sở Chích Thiên trực tiếp phủ quyết đề nghị của Trần Cảnh Văn.

“Vậy, Lục Vân Đào? Hay là Ngô Khánh Vân mới gia nhập?” Trần Cảnh Văn bài trừ Tần Thượng Phong người dị năng thánh lực, lần này cần chiến lực cường đại, năng lực chiến đấu của Tần Thượng Phong, ách, có chút không xong.

“Lục Vân Đào đi, lần này cần thiết thăm dò địa hình với chủng loại vật tư, anh ta tương đối thích hợp.” Sở Chích Thiên kết toán, “Vậy mấy người này đi, cậu thông báo xuống. Sáng mai xuất phát.”

“Được, Sở ca!”

Cứ như vậy, hai người xác định người đi hành động ở bến tàu. Hai người vô ý thức quên tiểu đội còn có một Tiêu Từ Lăng, kỳ thực Tiêu Từ Lăng là người dị năng tốc độ rất thích hợp lần hành động này, cậu hợp tác với Lục Vân Đào có thể thăm dò bến tàu nhanh chóng gấp bội.

Được rồi, Tiêu Từ Lăng quá non, hai người Sở Chích Thiên Trần Cảnh Văn thật đúng là không có cách nào xem cậu như một đội viên một mình đảm đương một phía. Thời điểm lựa chọn trong đầu tự động bài trừ cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bị bỏ rơi? Cơ hội phải dựa vào chính bản thân mình tranh thủ!

Tiêu Từ Lăng ở trong phòng tuyệt không biết, lão đại nhà cậu đã quên cậu, lúc này cậu đang chuyên tâm tu luyện Thanh Tâm Thuật. Lần hành động ở siêu thị y dược, đã kích khiến lòng tin của cậu thoáng cái không còn, cảm giác nguy cơ đầy trong lòng, cảm thấy ‘áp lực rút ngắn’.

Sự mạnh mẽ của Sở Chích Thiên không cần phải nói, cho dù là Tiêu Từ Lăng kêu thần trọng sinh mở rộng bàn tay vàng, cũng so không bằng Sở Chích Thiên, anh căn bản là con cưng của trời, người ta là cha ruột đó.

Một Ngô Khánh Vân hiện tại còn chưa rõ nội tình đã đơn giản khiến cậu so không bằng rồi, thân thể có năng lực của người biến dị, còn có được hóa điểm khủng bố không biết tên, điều này làm cho Tiêu Từ Lăng trông mà thèm không thôi, cũng khiến cho Tiêu Từ Lăng luôn tâm niệm niệm đạo thuật trong Thanh Tâm Thuật.

Đáng tiếc học tập đạo thuật mới, dường như năng lực của Tiêu Từ Lăng còn chưa đủ, mỗi lần đều theo phương thức vận chuyển linh khí của gọi ý trong ngọc bội, thể nhưng luôn ở chỗ then chốt cuối cùng, linh khí không thể cung ứng lên mà thất bại. Nhớ lại khi học được Linh Nhãn, linh khí từng bị một lần cắt giảm đi rất nhiều, lúc đó còn tưởng rằng chẳng qua chỉ là biến mất mang tính tạm thời, rất nhanh sẽ khôi phục lại, hiện tại xem ra biến mất hẳn là mang tính vĩnh viễn, phần linh khí đó nhất định phải dựa vào bản thân khổ tu mới có thể tu bổ lại được, sau đó mới có thể tiếp tục học tập đạo thuật mới, lúc đó trên ngọc bội có nhắc nhở nhất định phải khi tràn đầy linh lực tinh thần mới có thể luyện tập, chỉ sợ cũng là bởi vì không có linh lực tràn đầy thì căn bản luyện không thành.

Nói thật, mấy ngày nay sau khi mệt thể giáng lâm, Tiêu Từ Lăng có chút thư giãn, đặc biệt là sau khi Sở Chích Thiên thu cậu, đêm hôm đó cậu hưng phấn cái gì cũng không luyện, chỉ nằm trên giường an an ổn ổn ngủ một giấc. Hiện tại sự thực tàn khốc nói cho cậu biết, không nỗ lực tu luyện đề thăng thực lực, cho dù cậu là được Sở Chích Thiên tự mình tuyển nhận (hẳn là xem như vậy đi), cũng rất nhanh sẽ bị vứt bỏ, Sở Chích Thiên sẽ không lựa chọn người năng lực không nổi bật làm đàn em đặc lực của anh ta. Tiếp xúc gần cũng đủ để cho Tiêu Từ Lăng biết rõ yêu cầu của Sở Chích Thiên đối với đồng bọn vẫn rất cao.

Huống hồ Tiêu Từ Lăng đã nếm được chỗ tốt khi đi theo Sở Chích Thiên, những ngày tháng sống trong biệt thự so sánh với kiếp trước, thực hết như đang ở thiên đường, địa phương mà tiểu đội Sở Chích Thiên sống, bầu không khí cực kỳ thoải mái, bất kể ăn ở đều vô cùng tốt, điều này đều quy công bởi sự an bài hợp lý của Trần Cảnh Văn. Nếu không phải mỗi ngày tiểu đội đều phải đi ra thu thập vật tư, chiến đấu với tang thi, Tiêu Từ Lăng thực sự sẽ hoài nghi bản thân có phải còn sinh hoạt trong niên đại bình an hay không. Tiêu Từ Lăng không muốn từ bỏ sinh hoạt như vậy, ở ngày diệt vong có thể không phiền não vì thức ăn là một việc xa xỉ cỡ nào a!

Vì đề tương lai sinh hoạt hạnh phúc, có thể lưng tựa đại thụ để hóng mát, bước đầu tiên phải an toàn ý lại trong đội ngũ của Sở Chích Thiên, không thể để cho Sở Chích Thiên cho rằng thực lực kém mà bị đá ra. Tiêu Từ Lăng không có theo đuổi xa vời, vì hoàn thành mục tiêu chung cực của cậu, cậu phải đi từng bước một vững chắc.

Trải qua một đêm khổ tu, Tiêu Từ Lăng cảm giác thấy linh lực vốn trở nên mỏng đi rốt cục lại dày hơn một chút, khi mở mắt cậu cảm thấy tai mắt trong vắt, tinh thần no đủ, cho dù kêu cậu chiến đấu với tang thi tiến hóa mấy trăm hồi cũng không sợ. Trong lòng cậu hiểu rõ, thực lực của cậu lại gia tăng thêm được một chút, nỗ lực đã nhận được hồi báo.

Tâm tình vui sướng đi đến địa phương dùng bữa chuyên biệt của tiểu đội, Trần Cảnh Văn tạm thời thuê một người sống sót vốn có chức nghiệp là đầu bếp nấu nướng thức ăn cho bọn họ, hương vị siêu cấp mỹ vị, hơn nữa liên tục mấy ngày thu thập vật tư, bất kể thức ăn hay đồ gia vị đều rất phong phú, vì vậy tuyệt không có bị cắt xén ở phương diện này.

Liên thấy hai người Ngô Khánh Vân với Tần Thượng Phong đang ăn cơm, không thấy bóng dáng người khác. Tiêu Từ Lăng có chút nghi vấn hỏi bọn họ thế này là có chuyện gì.

Ngô Khánh Vân tuyệt không có hứng thú nói chuyện với cậu, trên mặt cũng có chút không vui, chỉ có Tần Thượng Phong có tiếp xúc ngay từ đầu có lòng tốt trả lời cậu, buổi sáng 8 giờ 30 phút ngày hôm nay, Sở Chích Thiên sẽ dẫn ba đội viên đi bến tàu lớn nhất Thân Thành thăm dò tình hình, đã xác định nhân viên, mấy vị không đi khác kỳ thực đều ở trong đại sảnh nghiên cứu lộ tuyến với phương án tác chiến, chỉ có ba người bọn họ bị bỏ rơi, bài trừ bên ngoài.

Tần Thượng Phong có chút tiếc nuối, nhưng anh hiểu rất rõ là do anh không thích hợp đi loại địa phương có nguy hiểm cao đó. Thực lực chiến đấu gần như bằng không thì anh không thể giúp được điều gì, sợ rằng còn có thể trở thành trói buộc của nhóm Sở đội trưởng, bị bỏ lại đó là đương nhiên, điều duy nhất khiến cho anh cảm thấy chính là Ngô Khánh Vân vậy mà cũng không đi, khiến cho anh hơi hơi có chút không hiểu. Dù sao ngày hôm qua trên đường đi siêu thị y được, thực lực của Ngô Khánh Vân đã được bày rõ, đội trưởng phó đội trưởng thì không cần phải nói, vốn là không thuộc về phạm trù người bình thường, trong đội viên thì cũng chỉ có thực lực của Đới Hồng Phi mới vượt được hần một đường, những người khác thì sợ rằng đều thua hần một bậc, cũng khó trách sau khi Ngô Khánh Vân biết tin thì sắc mặt sẽ có chút khó coi. Về phần Tiêu Từ Lăng, . . Tần Thượng Phong căn bản không cần suy nghĩ, Tiêu Từ Lăng được đi vậy mới gọi là kỳ quái đấy, nhân sĩ vị thành niên vốn nên lưu lại ở nhà không phải sao?

Tiêu Từ Lăng nghe thấy tin tức này, trong lòng khốn đốn một chút, mỹ thực trong miệng cũng thấy không còn mùi vị gì, điều này có phải nói Tiêu Từ Lăng cậu căn bản không được tín nhiệm trong mắt Sở Chích Thiên hay không? Không được, cậu nhất định phải đi theo, nỗ lực biểu hiện cho Sở Chích Thiên xem, cậu tuyệt không phải một kẻ yếu, kinh nghiệm mười năm mệt thể thế nào có thể bại bởi người khác chứ?

Tiêu Từ Lăng quyết định chủ ý, liền bỏ lại bát đĩa trong tay, vội vã chạy đến đại sảnh, thời gian sắp đến 8 giờ 30 phút, nhất định phải thuyết phục được bọn họ dẫn cậu cùng đi trước khi bọn họ hành động.

Hiện tại ngày diệt vong vừa mới bắt đầu, chính là thời điểm cậu biểu hiện, phải biết rằng một tháng sau, đội ngũ của Sở Chích Thiên sẽ thành thực, thời điểm đó sẽ có rất nhiều cao thủ gia nhập, nếu không thể nỗ lực biểu hiện để Sở Chích Thiên nhớ kỹ mình trước tiên, rất nhanh cậu sẽ bị huỷ quang của những cao thủ che lấp, biến mất trong tầm mắt của Sở Chích Thiên, lâm vào kết cục thành người qua đường, lần nữa trở thành một vật hy sinh.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này đi làm nhiệm vụ cùng Sở Chích Thiên, trân quý ra sao, càng đến sau này, loại cơ hội đó sẽ lại càng ít, đội viên càng ngày càng nhiều, sẽ từ từ phân ra mấy tiểu đội, ai cũng không dám khẳng định nhất định sẽ bay được đến chỗ Sở Chích Thiên.

Tiêu Từ Lăng rất coi trọng cơ hội. Như vậy, lần này không có cơ hội, không hề gì, dựa vào chính cậu đi tranh thủ. Cậu đã sớm hạ quyết tâm không thể tiếp tục giẫm lên vết xe đổ, cuộc đời của vật hy sinh nước chảy bèo trôi sau cùng ngu yên biến mất giữa đại chúng như kiếp trước, cậu đã căm thù đến tận xương tủy!

Tâm Tiêu Từ Lăng quỳnh lên, liền không chế không được tốc độ, như con lốc xuất hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên, do nóng ruột không nắm giữ tốt tốc độ, thân thể Tiêu Từ Lăng thoáng cái không ổn định, thuận thế đập về phía mặt đất phủ kín thảm lông dài.

Thảm rồi! Tiêu Từ Lăng biết lần này thất thủ rồi, cậu phản ứng rất nhanh, chuẩn bị dùng tay phải làm điểm chống lực, mụon lực đứng lên, tận lực bù đắp một màn mất mặt này.

Chẳng qua, mọi người không ngờ Sở Chích Thiên vậy mà ra tay. . . Không, hẳn là ra chân. Chỉ thấy Sở Chích Thiên thoáng đưa chân trái, thuận thế câu lấy thắt lưng của Tiêu Từ Lăng sắp sửa ngã xuống đất, dùng sức đẩy lên. Được đẩy lên! Chẳng qua cử động bất ngờ này khiến cho kế hoạch nguyên bản của Tiêu Từ Lăng bị hỏng. Lại bởi vì tay trái Tiêu Từ Lăng đã chống đất, cũng mụon dùng lực của luồng lực lượng đó để cho thân thể đứng thẳng lên. Thế nhưng lực lượng bất ngờ kia, hoàn toàn khiến cho Tiêu Từ Lăng lảo nhão mất đi cân đối.

Vì vậy, Tiêu Từ Lăng bị ai! Rắn rần chắc chắc ngã lộn nhào một cái, ngường mặt té ngã xuống đất.

Tiêu Từ Lăng phiền mụon nhìn mấy khuôn mặt tươi cười phía trên, rõ ràng là chế giễu. Chỉ có Sở Chích Thiên, đen mặt, nhìn xuống cậu nói: “Tiêu Từ Lăng, cậu đến tốt cùng đang diễn cái gì?”

Tiêu Từ Lăng xem thường trong lòng, nếu không phải anh ta làm điều thừa, cậu sao đến mức ngã thành như vậy? Rõ ràng đầu sỏ gây nên là chính anh ta, còn cho cậu xem sắc mặt, thực quá đáng.

Dường như nhìn ra được ánh mắt khinh bỉ của Tiêu Từ Lăng, hai tay Sở Chích Thiên khoanh trước ngực đứng thẳng thân, lạnh lùng nói: “Tôi ngược lại muốn biết cậu xông lại đây theo kiểu đầu thai, đến tốt cùng vì chuyện gì?”

Tiêu Từ Lăng nghĩ thầm nếu đã mất mặt, vậy dứt khoát ngang bướng, không đứng dậy. Trực tiếp nằm trên mặt đất gior tay phải lên, hô lớn: “Em cũng muốn đi.” (Ách, Tiêu Từ Lăng, kính nhờ! Không nên thực sự xem mình là vị thành niên. Cậu không ngại mất mặt, nhưng tôi cảm thấy mất mặt a! —— Người sáng tác nôn mắng phát tiết, xin trực tiếp bỏ qua!)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thành công, tiểu đội xuất phát.

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng chân đá đá Tiêu Từ Lăng ý lại trên đất: “Đứng lên, bộ dáng như vậy ra cái gì?”

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng bò lên, giương mắt to uy khuất nhìn Sở Chích Thiên nói: “Sở ca, vì sao không cho em đi theo? Em cũng là một trong những đội viên a.”

Sở Chích Thiên liếc nghiêng Tiêu Từ Lăng một cái, không đáp lại, ý tứ đó cho thấy. Cậu nha... quá yếu!

Bên cạnh lại truyền đến vài tiếng cười khùng khục, trong đó Đồng Hạo Triết rõ ràng nhất, ánh mắt uy khuất của Tiêu Từ Lăng trực tiếp vút đến trên người Đồng Hạo Triết, rõ ràng hy vọng Đồng Hạo Triết Đồng phó đội có thể nói giúp.

Được rồi, Tiêu Từ Lăng vút tới quá nhiều rau chân vịt*, Đồng Hạo Triết rốt cục chống không được nữa, chỉ có thể ho khan một chút mở miệng nói: “Sở ca, Tiêu Lăng là người biến dị tốc độ, kỳ thực tra xét cũng rất thích hợp.”

*rau chân vịt hay còn gọi là rau bina, trong phim hoạt hình truyền trường papai ăn rau bina sẽ tăng sức mạnh, nên khi nói vút rau chân vịt cho ai đó có nghĩa ủng hộ, thúc đẩy người ta mạnh mẽ lên, cầu giúp đỡ.

Tiêu Từ Lăng nghe vậy, mở cở trong bụng, hai mắt trực tiếp hí thành một đường chỉ, thành khăn gạt đầu, cường liệt hô ứng lời nói của Đồng Hạo Triết.

Trần Cảnh Văn lại có ý kiến bất đồng, vội vã ngăn cản: “Không được, còn chưa rõ tình hình địa phương đó, Tiêu Lăng tuổi còn nhỏ, không có kinh nghiệm gì, không thích hợp đi địa phương nguy hiểm chưa rõ kia.” Trần Cảnh Văn vẫn rất coi trọng đối với tiên đoán của Trương Ngải Ngải, lúc này anh không hy vọng thành viên tiểu đội mạo hiểm vô nghĩa, muốn đi thì cũng chờ dò xét sáng tỏ tình hình rồi hẵng đi.

“Có Sở ca, hẳn là không có vấn đề gì.” Đồng Hạo Triết lộ ra nụ cười hàm hậu, lại phúc hắc vút Tiêu Từ Lăng cho Sở Chích Thiên.

Trong lòng Sở Chích Thiên nhin không được lật cho ánh mắt khinh bỉ thật to, vì sao Đồng Hạo Triết sẽ cho rằng tên nhóc này là trách nhiệm của anh? Ánh mắt không tán thành bắn thẳng đến Đồng Hạo Triết, hy vọng anh ta không nên vút bao quần áo loạn xạ.

Đồng Hạo Triết vẫn nụ cười đầy mặt, miệng lại không tiếng động nói ba chữ, Sở Chích Thiên thấy đã hiểu, phiền muộn, cũng câm lặng luôn. Đồng Hạo Triết đơn giản sáng tỏ nói ba chữ ‘do anh thu’ trình bày người nào thu thì người đó phụ trách.

Trong lòng Sở Chích Thiên rất hối hận, không ngờ tới nhất thời mềm lòng lại thu phải cái bọc gây sự, còn cần mình chùi đi cho cậu ta. Anh quyết định về sau tuyệt đối không thu bất kỳ kẻ nào vào đội nữa, chuyện thu người vẫn nên vút cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đau đầu đi, một lần bị răn can, mười năm sợ dây thừng, Sở Chích Thiên có thể hội như vậy, không bao giờ chọc đến loại phiền phức đó nữa.

Tâm tình Sở Chích Thiên không tốt ngữ khí lại càng băng lãnh, nói chuyện cũng không tốt: “Cậu đi thì làm được gì chứ? Không thêm phiền cho chúng tôi thì đã không tồi rồi.”

Tiêu Từ Lăng tuyệt không bị những lời này của Sở Chích Thiên làm cho kinh sợ thối lui, cậu lộ ra nụ cười ngai ngùng, ánh mắt lộ ra quang mang sùng bái nhìn về phía Sở Chích Thiên: “Em biết thực lực bản thân không được tốt, bất quá chính bởi vì như vậy em càng phải nỗ lực chiến đấu, chỉ có không ngừng chiến đấu để thăng năng lực của bản thân, mới có thể làm đàn em đắc lực của Sở ca a.”

Được rồi, Sở Chích Thiên bị viên đạn bọc đường này của Tiêu Từ Lăng đánh trúng. Tâm tình vốn xấu đột nhiên chạy mất không còn, trở nên thư sướng. Cảm thấy Tiêu Từ Lăng không còn khiến người ta thấy phiền ngai như ban nãy nữa, có lẽ dẫn cậu đi cũng không tồi.

Tuy rằng biểu tình của Sở Chích Thiên nhìn không ra biến hóa gì, nhưng Trần Cảnh Văn và Đồng Hạo Triết mặc cùng một cái quần lớn lên với anh vẫn cảm nhận được sự chuyển biến tâm tình của Sở Chích Thiên. Trần Cảnh Văn có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Từ Lăng, anh vẫn là lần đầu tiên thấy người có thể thành công vỗ được móng ngựa* của Sở Chích Thiên, phải biết rằng Sở Chích Thiên rất ghét người như vậy. (*nịnh hót)

Chẳng lẽ trông hồn nhiên một chút thì dễ dàng khiến người ta tin tưởng như vậy? Trần Cảnh Văn rói rảm.

Đồng Hạo Triết thì lại buồn cười nhìn thoáng qua Tiêu Từ Lăng, anh biết ngay tên nhóc này rất dễ ảnh hưởng tâm tình của Sở Chích Thiên, lúc đó lần đầu tiên gặp mặt đã rất quý dị, có lẽ ngay từ đầu Sở Chích Thiên chỉ có tâm lý yêu tài đơn thuần, bất quá sau khi nhìn thấy gương mặt thật của Tiêu Từ Lăng, sự chênh lệch đã đã kích tâm tình của Sở Chích Thiên cực lớn, mà loại dư vị đã kích đó còn chưa biến mất hết, vẫn ảnh hưởng Sở Chích Thiên. . .

“Sở ca, mang em đi đi!” Ánh mắt mong đợi thành khẩn nhìn Sở Chích Thiên.

Ánh mắt này khiến cho Sở Chích Thiên nhớ lại con tiểu cầu trước đây anh nuôi, một bộ dáng sợ hãi bị vút bỏ không có gì khác biệt. Sở Chích Thiên bị đánh bại, chỉ có thể nghiêm mặt lấy ra đồng hồ quả quyết nói: “Chỉ chờ cậu ba phút, quá hạn không có tiếp sau.” Băng lãnh trước sau như một, nhưng chính bản thân Sở Chích Thiên rất rõ sự bất đắc dĩ bên trong.

“Vâng, Sở ca!” Về mặt Tiêu Từ Lăng hưng phấn, trực tiếp làm một quân lễ. Không đợi người khác phản ứng lại, một trận cuồng phong thổi qua, đã không thấy tăm hơi thân ảnh Tiêu Từ Lăng.

“Tốc độ tên nhóc này thực nhanh, không hổ là người biến dị tốc độ, thời gian Sở ca cho cậu nhóc quá đầy đủ.” Lời này của Đồng Hạo Triết rõ ràng là đang châm chọc thổi gió.

Mắt Sở Chích Thiên lảng lệ quét qua, bên trong mang theo sự cảnh cáo rõ ràng, hiển nhiên lời nói của Đồng Hạo Triết đâm trúng chỗ yếu của Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết nhún nhún vai không lên tiếng nữa, anh vẫn biết đúng lúc, tiếp tục chọc nữa, khẳng định Sở Chích Thiên sẽ kêu anh qua thao luyện một phen, anh còn không có khuynh hướng tự ngược.

Thời gian chưa đến 2 phút, Tiêu Từ Lăng thở hồng hộc đứng ở trước mặt Sở Chích Thiên, đeo thanh đường đao đã không xứng tay của cậu, vuốt cái ót ngai ngùng nói: “Sở ca, em không đến trễ chứ.”

Liếc nghiêng một cái, Sở Chích Thiên không trả lời, quay đầu nói với Trần Cảnh Văn: “Nhân viên đã đến đông đủ, Nhất Long phụ trách lái xe, cậu thì lưu lại.”

“Vâng, Sở ca.” Trần Cảnh Văn gật đầu đáp. Chân Nhất Long ngoài cửa lớn đã lái một chiếc xe nhà* chờ ở nơi đó. (*xe có thùng đằng sau đầy đủ dụng cụ như một căn nhà)

Mọi người đi tới, Chân Nhất Long kinh ngạc đầy mặt nhìn Tiêu Từ Lăng về mặt hưng phấn đi theo phía sau móng Sở Chích Thiên, tâm lý buồn đùa lê nhất thời dâng lên, không biết cậu thuyết phục Sở Chích Thiên dẫn cậu cùng đi như thế nào, Sở Chích Thiên không phải người thay đổi xoành xoạch, có thể để cho Sở Chích Thiên thay đổi quyết định vậy đó chính là tin tức lớn bằng trời.

Tuy rằng máu hiếu kỳ buồn đùa lê đầy mình khiến cho trong lòng anh ngứa ngáy, nhưng Chân Nhất Long làm người cẩn thận không lên tiếng, anh cũng không dám hỏi Sở Chích Thiên, phải biết rằng một ánh mắt lảng lệ bắn qua, lạnh đến mức cả người đều sẽ dựng lông, vẫn nên trở lại hỏi thượng cấp cũ Trần Cảnh Văn của anh thì an toàn hơn. Chân Nhất Long hạ quyết tâm an phận làm lái xe của mình, mặc kệ bầu không khí có chút quý dị trong xe.

Tiêu Từ Lăng vừa ngồi lên xe đã bị chấn động, chiếc xe xa hoa chưa từng thấy qua như thế khiến cho cậu trong lúc nhất thời quên mất hoàn cảnh bản

thân ở. Cậu một hồi sờ sờ ghế dựa dưới thân, một hồi mở ra tủ lạnh bên cạnh kính ngạo nhìn thức ăn với đồ uống phong phú bên trong, đây vẫn là ngày diệt vong sao? Tiêu Tử Lăng thì thảo tự nói về mặt không dám tin tưởng.

“Ngồi xuống!” Sở Chích Thiên không thể nhịn được nữa rốt cục lên tiếng, ánh mắt đông chết người đang tàn bạo nhìn chằm chằm Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng là đầu lười một cái, lúc này mới an phận ngồi ở bên cạnh Sở Chích Thiên, lại còn thường thường nghiên cứu đồ trang trí bên người, không nhìn đến hàn khí đông chết người bên cạnh. Sở Chích Thiên trong lòng vẫn là người kiên trì siêu tốt, cho phép người khác phạm sai lầm, cũng sẽ không thoáng cái nhìn chết một người, vì vậy chỉ cần không quá phận, Sở Chích Thiên sẽ là một con cọp không có móng vuốt, trông thì hung, kỳ thực rất an toàn, Tiêu Tử Lăng rất chắc chắn đối với điều này.

Đồng Hạo Triết nhếch cái miệng rộng, liều mạng nhìn xuống tiếng cười sắp sửa phun ra, Lục Vân Đào thì thông khổ đầy mặt xoay mặt qua chỗ khác nhìn lan can cách ly phía trước, cực kỳ hâm mộ Đới Hồng Phi có thể ngồi ở ghế phó lái, miễn chịu tội lần này, nhìn cười cũng là một chuyện rất thông khổ.

Nhìn một màn trước mắt, Sở Chích Thiên đau đầu, hồi hận. Minh vì sao sẽ đáp ứng dẫn cậu ta đến? Rõ ràng là chịu tội a!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nguy hiểm, bến tàu không có tang thi.

Xe vừa rời khỏi phạm vi của tiểu khu, lên quốc lộ không bao lâu sau, đã thấy được không ít tang thi vô ý thức du đãng trên đường.

Tiếng mô-tơ của xe khiến cho toàn bộ tang thi rung động, nhao nhao tụ lại về phía chỗ nguồn gốc thanh âm, rất nhanh đã dựng lên một bức tường tang thi ở phía trước. Chân Nhất Long thấy thế tuyệt không hoang mang, anh dùng lực giẫm chân ga tông lên, anh hiểu rõ ngọn nguồn của chiếc xe này, biết là làm từ tài liệu gì, những va chạm nhỏ căn bản sẽ không gây ảnh hưởng gì đối với tên nhóc này.

Chỉ nghe thấy tiếng va chạm kịch liệt liên tục không ngừng, đám người Sở Chích Thiên ngồi trong xe cũng cảm nhận được sự rung động cường liệt. Rất nhanh xe đã chạy ra khỏi khu vực bị bao vây bởi đợt sóng tang thi, lưu lại tiếng rống giận dữ không cam lòng của chúng.

May mắn bây giờ vẫn là sơ kỳ của ngày diệt vong, tang thi cơ bản chưa có tiến hóa, bằng không sẽ không dễ dàng bỏ rơi tang thi được như thế.

Xông qua sự ngăn cản của một con lại một con, rất nhanh, thanh âm của Chân Nhất Long vang lên ở trong xe: “Sở ca, tiếp qua một km nữa sẽ tới bến tàu.”

Sở Chích Thiên đẩy ra một cái nắp đậy chỗ đặt tay ghế dựa, lộ ra một màn hình. Anh trực tiếp vẽ một chút ở trên màn hình liền nói: “Tìm một nơi ít tang thi thả chúng tôi xuống.”

“Vâng.” Chân Nhất Long lập tức đáp, theo thanh âm truyền đến, trên màn hình cũng xuất hiện khuôn mặt của Chân Nhất Long. Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ xem xét nhìn một cái, cảm thán xe này thực sự là tiên tiến xa xỉ.

Rất nhanh, Chân Nhất Long lựa chọn chuyển vào một con đường cái tương đối yên lặng, quả nhiên tang thi trên đường tuyệt không phải rất nhiều, trong phạm vi có thể nhìn thấy chỉ có mười mấy con, điều này đối với bọn Sở Chích Thiên mà nói thanh lý cực kỳ dễ.

Đới Hồng Phi xuống xe đầu tiên, trực tiếp một gậy giải quyết tang thi nhào tới vì nghe thấy thanh âm.

Lục Vân Đào xuống xe thứ hai, chỉ thấy anh thoáng chỉ vào tang thi tru lên nhào tới, trong miệng ngâm khế: “Triền Nhiều Chi Phong.” Không trung đột nhiên xuất hiện một luồng gió xoáy mơ hồ có thể thấy được, quán lấy tang thi nhào tới lên đến độ cao ước chừng 20 mét, rồi tàn bạo rút xuống.

Độ cao này nếu là một người bình thường sợ rằng sẽ trực tiếp bị nện chết, nhưng tang thi lại không nhất định, nếu không phải trùng hợp đầu rơi xuống đất ngã thành dưa hấu nát trực tiếp KO, bằng không nhiều nhất chỉ đứt tay đứt chân, nhưng những điều này đối với tang thi mà nói thì chẳng sao cả, vẫn có thể hành động. Quả nhiên, tang thi mà Lục Vân Đào dùng dị năng cuốn đi chẳng qua chỉ đứt một đôi chân, vẫn cứng cỏi dùng hai tay bò sát, tru lên bò qua về phía anh.

“Vân Đào, lực sát thương của cậu không được a!” Nhìn thấy một màn này, Đới Hồng Phi vừa vặn giải quyết xong một con tang thi bên cạnh bắt đầu trêu chọc Lục Vân Đào.

Lục Vân Đào không thể nghi ngờ rất phiền muộn, đích xác lực sát thương chưa đủ vẫn luôn là chỗ đau của anh, nhưng anh lại không có biện pháp, ai biết sau khi anh thức tỉnh đạt được không phải là phong nhận thông thường của hàng dị năng hệ phong chứ, trái lại là Triền Nhiều Chi Phong kỹ năng

không chế, hiện tại muốn đạt được kỹ năng có lực sát thương mạnh mẽ, chỉ có thể chờ tiến cấp tiếp theo.

Lúc này Tiêu Từ Lăng, Đồng Hạo Triết, Sở Chích Thiên lần lượt xuống xe. Tiêu Từ Lăng thấy một số tang thi xung quanh bị thanh âm xe hấp dẫn qua, cậu không hề nghĩ ngợi, trực tiếp rút đao liền xông ra.

Những con này đều là tang thi chưa có tiến hóa, Tiêu Từ Lăng thanh lý tuyệt không có sức, tay cầm đường đao gần như không có cảm giác trọng lượng, cổ tay rung lên vài đợt, vạch ra mấy bóng đao, tang thi liền chia năm xẻ bảy, đầu rơi xuống đất, triệt để mất đi sinh mệnh.

Chưa đến vài giây, tang thi bị xe hấp dẫn tới đã được thanh lý sạch sẽ. Sở Chích Thiên kêu Chân Nhất Long ở trong xe chờ bọn họ trở về, mà anh thì mang theo bọn Đồng Hạo Triết đi bộ lên vào bên tàu.

Tránh thoát vài đợt tang thi, mọi người rốt cục đã tới sát biên giới bến tàu. Bến tàu Lục Cảng là bến tàu lớn nhất Thân Thành, mới tiếp cận, đã thấy bến tàu vô biên chất đầy container vô số kể, chỗ bờ biển đầu cùng bến tàu, vô số tàu hàng ngừng ở nơi đó, thậm chí có rất nhiều tàu hàng còn chưa dỡ hàng hoặc là bốc hàng còn chưa kịp lái đi.

Hai mắt Tiêu Từ Lăng phát sáng, đây đều là vật tư a. Không gian của mình vẫn còn dư thừa, nếu có thể trực tiếp thu container. . . Tiêu Từ Lăng kích động gương mặt đều đỏ lên, hô hấp thế mà hơi hơi dồn dập.

Đùng một cái, đầu lại bị người ta hung hăng cốc. Tiêu Từ Lăng theo tính phản xạ quay đầu, liền thấy Sở Chích Thiên đang nghiêm mặt băng sơn khinh bỉ sự không bình tĩnh của cậu.

Tôi cũng không tin anh bình tĩnh! Tiêu Từ Lăng không dám giận dữ nhìn Sở Chích Thiên, chỉ có thể nôn máng phát tiết trong lòng.

Lục Vân Đào thấy nhiều vật tư như vậy cũng có chút phấn chấn, anh quay đầu nhẹ nhàng hỏi dò: “Sở đội trưởng, tôi có thể đi tra xét không?”

“Chậm đã, có chút không thích hợp.” Sở Chích Thiên rất cẩn thận, ngẩng đầu ngăn lại Lục Vân Đào muốn lập tức xuất phát.

Chỉ thấy anh chau mày, vẻ mặt ngưng trọng, lúc này tràng cảnh của bến tàu cơ bản được nhìn thấy rõ ràng không sót gì, lại không thấy có tang thi du dương ở bên trong, điều này tuyệt không khoa học, phải biết rằng bến tàu người đến người đi, chỉ cần công nhân chuyên chở dỡ hàng hoá không thôi đã nhiều đến mức hù chết người, huống chi thủy thủ với thương nhân tới từ nơi khác nữa. Thế nhưng hiện tại lại ngay cả một con tang thi cũng không có, thấy thế nào cũng cảm thấy quý dị.

Sở Chích Thiên nhớ lại đoạn lời nói mà Trần Cảnh Văn nói cho anh, chẳng lẽ bến tàu này thực sự có một con tang thi cấp cao ngay cả anh cũng không cách nào chống đỡ sao? Hiện tại mới chỉ là ngày thứ năm khi ngày diệt vong giáng lâm. . . Tâm tình Sở Chích Thiên có chút trầm trọng, nếu thực sự có một con tang thi mạnh mẽ như thế ở đây, rất có thể Thân Thành sẽ trở thành thiên đường của tang thi. Nếu không lập tức rút khỏi, sợ rằng không có mấy người có thể sống trở về.

Mặc kệ có tang thi đáng sợ hay không, tra xét nhất định cần. Bởi vì lần này Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn nhắm chuẩn chiếc tàu chở xăng dầu nào đó bên bờ biển. Dự kiến được xăng dầu chắc chắn sẽ trở thành vật tư hi hữu. Lúc này có thể dự trữ nhiều một số thì là một số. Mà bọn họ nhất định phải tìm ra chiếc tàu chở dầu đó trong nhiều tàu hàng như vậy.

Lần hành động này, tuyệt không phải không có chuẩn bị, Lục Vân Đào đã chế tạo tai nghe thông tin vô tuyến cho tiểu đội, mọi người đều mang, máy chủ là một màn hình cỡ bằng điện thoại di động, đặt ở trên người Sở Chích Thiên, có thể biết vị trí các đội viên. Mọi người có thể giao lưu báo cáo nội dung tra xét được, đừng phải nguy hiểm cũng có thể cầu cứu trước tiên.

“Tình hình rất quý dị, nơi đây vậy mà nhìn không thấy tang thi du dương, sợ rằng sẽ có nguy hiểm, các cậu lúc hành động phải cẩn thận, có tình huống dị thường nhất định phải lập tức liên hệ tôi, không cho phép hành động đơn độc.” Sở Chích Thiên phân phó mọi người, “Bốn người các cậu nhất định phải bảo trì cự ly với tôi trên dưới 200 mét, tôi sẽ tùy thời thông báo vị trí của tôi. Mỗi người các cậu đã nhớ hết các vị trí của bến tàu rồi chứ?”

“Rõ rồi!” Mọi người trăm miệng một lời.

“Tốt!” Sở Chích Thiên nhìn mọi người xung quanh, vung tay lên, “Lập tức hành động.”

Theo một tiếng ra lệnh này, bốn người nhanh chóng tản ra bốn phương hướng, tốc độ Tiêu Từ Lăng nhanh nhất, rất nhanh đã lách vào vùng rừng rậm container này, biến mất.

Sở Chích Thiên nhìn nhìn thuyền hàng bên bờ biển, sau khi so sánh một chút, anh trực tiếp chọn một lộ tuyến gần nhất chuẩn bị xuyên qua vùng rừng container này, sắc mặt yên ả mà bình tĩnh. Vì nguy hiểm mà lùi bước? Vậy không phải Sở Chích Thiên anh.

Chương 25: Dị biến, đàn tang thi đột nhiên xuất hiện!

Ở nơi nào đó của bến tàu, Tiêu Từ Lăng tay cầm đường đao, cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, trong tầm mắt ngoại trừ container vô biên, không còn thứ gì khác.

Trong miệng nhẹ giọng báo cáo tình huống nơi này, ngựa không dừng vó lại lướt qua một chỗ container khác.

Linh Nhân đã được lặng yên không tiếng động mở ra, toàn bộ thể giới biến thành lập thể 3D, rõ ràng thấy được trong container phong kín có cái gì.

Vô số vòng tròn chất đầy toàn bộ container kia, phỏng đoán là lớp xe đi, container kia biểu hiện hình như là xe a, chẳng lẽ là xe nhập khẩu? Hử? Bên trong kia là cái gì, bên trong đều là từng rương nhỏ, trong rương nhỏ lại có từng cái lại từng cái vòng tròn nhỏ, chẳng lẽ là hoa quả? Tiêu Từ Lăng đột nhiên cảm thấy có chút nước bọt rơi rơi, sau khi ngày diệt vong giáng lâm đã không còn được ăn hoa quả. Tiêu Từ Lăng thế mới phát hiện cậu hình như đã quên sự tồn tại của hoa quả, lúc dự trữ thì hoa quả tuyệt không có xếp vào danh sách, hiện tại trong không gian sợ rằng chỉ có vụn vặt một số hoa quả khi mua ở siêu thị đi, không thể nghi ngờ là chưa đủ.

Có nên thử thu lấy container này hay không? Tiêu Từ Lăng động tâm, cậu không biết năng lực tinh thần của cậu trước mắt có thể thu container không lồ này hay không? Thế nhưng hoàn cảnh quý dị hiện tại, nếu bởi vì tinh thần lực hao hết mà hôn mê, không thể nghi ngờ là hành vi tự sát. Tiêu Từ Lăng lý trí kiểm chế lòng tham của mình, quả quyết xoay người rời khỏi đồng container này.

Kỳ quái? Đó là cái gì? Tiêu Từ Lăng dưới trạng thái Linh Nhân, thấy chỗ 50 mét xa xa vậy mà chất đầy từng vật thể hình người, không chút động đậy. Chẳng lẽ là ma nơ canh?

Tiêu Từ Lăng đóng Linh Nhân, muốn xem xem về ngoài bình thường, lại phát hiện địa điểm thấy được vật thể hình người dưới trạng thái Linh Nhân, chỉ nhìn thấy đồng container giống như bên cạnh.

Rõ ràng không thấy có đường cong của container a! Tiêu Từ Lăng nghi hoặc nói trong lòng. Cậu chưa từ bỏ ý định lần nữa mở ra Linh Nhân, quả nhiên thấy được, vẫn là từng vật thể hình người, số lượng không dưới mấy nghìn.

Trong lòng Tiêu Từ Lăng cả kinh, chẳng lẽ là tang thi? Nhưng vì sao dưới trạng thái bình thường nhìn không thấy chứ?

Tiêu Từ Lăng đột nhiên nhớ lại lúc ban sơ mặt thể ở kiếp trước, tang thi tiến hóa hệ tinh thần khủng bố khiến cho vô số người biến dị với người dị năng gây cảnh, chẳng lẽ nơi đây cũng có một con sao?

Toàn thân không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, mặc dù Tiêu Từ Lăng chưa từng thấy qua loại tang thi đó, nhưng cũng hiểu rất rõ, trước đây đội ngũ của Tiêu Từ Lăng đã từng đụng phải loại tình huống này, không thấy bên cạnh có tang thi, thế nhưng đội hữu lại từng người kêu thảm, đột nhiên bị thương hoặc là tử vong. Bọn họ nhìn không thấy kẻ địch căn bản không có năng lực đánh trả, chỉ có thể liều mạng chạy trốn, đại đội trăm người, cuối cùng sống sót chỉ có không đến mấy người. Tiêu Từ Lăng bởi vì ưu thế tốc độ mới may mắn thoát được, cũng vì vậy, Tiêu Từ Lăng mất đi đội ngũ chỉ có thể trở thành dân du cư, lưu chuyển ở tầng dưới chót xã hội, sau cùng vì sinh tồn mà trở thành một lính đánh thuê. Nói dễ nghe một chút là lính đánh thuê, kỳ thực là một vật hy sinh, cái loại bán mạng thay người thuê.

Tiêu Từ Lăng biết mọi chuyện lớn rồi, lập tức liên tiếp báo cáo: “Sở ca, nơi này có tang thi hệ tinh thần, kêu tất cả mọi người tập hợp lại, không nên đi loạn, bằng không nguy hiểm”

“Tất cả mọi người tập trung đến chỗ tôi, tọa độ của tôi là 110.70.” Nghe xong lời nói của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên tuyệt không hoài nghi, trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Bốn người phân tán rất nhanh tập trung tới bên người Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên lúc này mới thấp giọng hỏi: “Tiêu Lăng, thế này là có chuyện gì?”

Tiêu Từ Lăng ngại ngùng cười, không chần chừ, hồi đáp: “Tinh thần lực của em có chút dị thường, ban nãy em cảm thấy không có tang thi quá quý dị, vì vậy dùng tinh thần lực tra xét một chút, phát hiện có trở ngại, có thể sản sinh trở ngại đối với tinh thần lực chỉ có người tiến hóa tinh thần lực, vì vậy em hoài nghi nơi này có một con tang thi tiến hóa hệ tinh thần, có lẽ nó dùng tinh thần lực trở ngại đường nhìn của chúng ta, để cho chúng ta nhìn không thấy thứ nên thấy.”

Khi Tiêu Từ Lăng tới đã sớm nghĩ nên trả lời thế nào, dù sao vô duyên vô cớ nói có tang thi hệ tinh thần, đều sẽ khiến người ta hoài nghi, chẳng qua không ngờ tới, Sở Chích Thiên ngay từ đầu trực tiếp lựa chọn tin tưởng cậu, thẳng đến sau khi hội họp mới hỏi thăm tình hình, khiến cho cậu hơi hơi có chút cảm động, khó trách người trong độ ngũ của Sở Chích Thiên đều khăng khăng một mực đối với anh, cách cư xử của anh là một kiểu chuẩn mẫu.

Sở Chích Thiên tuyệt không hỏi dò tí mĩ năng lực của Tiêu Từ Lăng, mỗi người đều có bí mật của bản thân, chính anh cũng có hướng hồ người khác. Sở Chích Thiên không cho rằng có bí mật thì không đáng tin nhiệm. Anh gật gật đầu, hỏi tiếp: “Có thể chỉ ra phương hướng nào có trở ngại không?”

“Nơi đó!” Tiêu Từ Lăng trực tiếp chỉ ra nơi Linh Nhân cậu thấy dị thường.

“Chỗ đó đều chất đầy container, hẳn là không có vấn đề gì đi.” Đồng Hạo Triết nhìn thoáng qua phương hướng Tiêu Từ Lăng chỉ, hoài nghi hỏi.

“Địa phương khác, tra xét tinh thần đều rất thuận lợi, chỉ có chỗ đó, bị cản trở, thế nào cũng dò xét không được.” Tiêu Từ Lăng như đinh đóng cột.

Sở Chích Thiên ngăn cản Đồng Hạo Triết tiếp tục hỏi thăm, anh tỏ ý mọi người theo anh đi qua. Ở nơi cách chỗ đó chỉ có không đến 30 mét, Sở Chích Thiên nói với Đồng Hạo Triết: “Hạo Triết, cậu dùng Pháo Không Khí thử đập chỗ container đó.”

“Được!” Đồng Hạo Triết không chần chừ, anh tiến lên vài bước, ở thời điểm tiếp cận chỗ đó 20 mét, bàn tay đẩy ra, một Pháo Không Khí mạnh mẽ mãnh liệt đánh về khối địa phương kia.

Ùnh! Một tiếng nổ, đánh vỡ sự yên tĩnh của bến tàu, cũng đánh vỡ ảo thuật.

Chỉ nghe thấy tiếng rít gào ngao ô, đồng container cao vót vốn nhìn thấy đột nhiên biến mất, xuất hiện ở trước mặt mọi người lại là đàn tang thì mấy nghìn con đang rít gào nhào tới.

“Chạy mau!” Nhìn thấy đàn tang thì không lồ như thế, Sở Chích Thiên vẫn luôn lãnh khốc không có biểu tình cũng tránh không được khẽ biến sắc mặt, trực tiếp mệnh lệnh mọi người đào vong.

Tay anh chỉ về phía tang thì nhào tới, lớn tiếng quát: “Màn Điện!”

Ở giữa Đồng Hạo Triết đi sau cùng với tang thì, đột nhiên xuất hiện một bức tường do thiểm điện cấu thành, dài chừng 10 mét cao 3 mét, trực tiếp ngăn cản đàn tang thì đó, tang thì không chút do dự đánh về phía màn điện, lần lượt bị giật thành tro tàn, nhưng loại hành vi phản đầu quên mình đó cũng mang đến hiệu quả, rất nhanh đàn tang thì đã tiêu hao sạch năng lượng mà màn điện mang, cuối cùng biến mất trong không khí. Càng nhiều tang thì đã không còn trở ngại nhanh chóng truy kích qua.

“Đáng hận! Vậy mà còn có tang thì tiến hóa tốc độ!” Đồng Hạo Triết rơi ở sau cùng thấy tang thì cách càng ngày càng gần, nhịn không được chửi bới. Tang thì bình thường anh còn có thể cho rơi được, tang thì tiến hóa tốc độ, anh căn bản chạy không lại.

Đã cảm nhận được móng vuốt bén nhọn của tang thì sắp cào đến mình, Đồng Hạo Triết liều mạng chạy về phía trước, chuẩn bị cố chịu lần này, anh biết một khi dừng lại, sẽ rơi vào đàn tang thì sau đó, vậy thật là cừ tử nhất sinh.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một câu “Cấm” của Sở Chích Thiên âm vang hữu lực, tang thì phía sau Đồng Hạo Triết đột nhiên dừng ở nơi đó, bảo trì động tác vung hai móng.

Một đường ánh đao, phá không tới, tang thì bị cấm ở nơi đó đột nhiên đầu rơi xuống đất, toàn bộ thân thể không cách nào khống chế ngã về phía Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết lưu loát né qua, không quay đầu lại tiếp tục chạy băng băng, tay thoáng phát về phía bên cạnh, trong miệng hô: “Cảm tạ, Tiểu Lăng!” Hóa ra là Tiêu Từ Lăng thấy Đồng Hạo Triết nguy hiểm, nhanh chóng xoay người lại, phối hợp hoàn mỹ cùng Sở Chích Thiên, trong nháy mắt chém giết con tang thì tiến hóa tốc độ theo sát phía sau Đồng Hạo Triết

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lui lại? Nhất định phải hành động hai người!

Nghe thấy tiếng cảm tạ của Đồng Hạo Triết, Tiêu Từ Lăng tránh không được sùng sốt, đòi trước làm lính đánh thuê, chém giết ở tuyến đầu, cho dù cứu người cũng là theo lý thường phải làm, không ai sẽ nói lời cảm tạ với vật hy sinh, không biết đã bao lâu Tiêu Từ Lăng chưa nghe thấy loại cảm tạ này, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang các loại cảm thụ.

Thời khắc máu chột vẩy mà dám phân tâm cho anh. . . Sở Chích Thiên thấy màn này, hận không thể bỏ đầu Tiêu Từ Lăng ra xem xem có phải bên trong nhét toàn là bông hay không, quát mắng một tiếng: “Ngu ngốc, còn không chạy cho tôi!”

Tiêu Từ Lăng mạnh run run, phục hồi tinh thần lại không hề nghĩ ngợi trực tiếp co giò chạy, rất nhanh lướt qua Đồng Hạo Triết đi theo phía sau Sở Chích Thiên.

Mọi người dồn sức chạy được gần cây số, rốt cục cũng cho rơi được tang thì phía sau, Đồng Hạo Triết thở hồng hộc nói: “Phắc, quả nhiên là tang thì hệ tinh thần, hơn nữa còn là cấp bậc đầu lĩnh.”

“Đầu lĩnh?” Lục Vân Đào có chút hiếu kỳ, anh trong lần chạy trốn này ngoại trừ Tiêu Từ Lăng thì hẳn là người nhẹ nhàng nhất, có sự gia trì của gió, tốc

độ của anh tuyệt không chậm hơn so với Tiêu Từ Lăng.

“Ừ, tang thi cấp bậc đầu lĩnh tương đương với tang thi cấp hai, bất quá chỉ có tang thi cấp bậc đầu lĩnh mới có thể mệnh lệnh tang thi bình thường, tang thi cấp hai bình thường không cách nào làm được điều này. Đáng sợ chính là con tang thi đó còn là hệ tinh thần, có thể ẩn nấp đi.” Về mặt Đồng Hạo Triết vui mừng, “May mắn có Tiêu Lăng, bằng không lần này chúng ta phải có nguy hiểm rồi.”

“Không chỉ có tang thi đầu lĩnh hệ tinh thần, nơi đây hẳn còn có một con tang thi tiến hóa ít nhất qua cấp ba. . .” Sắc mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng bổ sung.

Nga? Về mặt mọi người mờ mịt, vì sao bọn họ đều không biết?

“Tang thi hệ tinh thần cấp bậc đầu lĩnh chỉ có thể mệnh lệnh tang thi bình thường, nhưng bên trong đó còn có tang thi tiến hóa tốc độ cấp một, có thể mệnh lệnh chúng nó chỉ có tang thi cao hơn hai bậc so với bọn chúng.” Sở Chích Thiên phổ cập khoa học cho mọi người một chút.

Nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết tức nuối: “Phắc, xem ra chúng ta phải không công mà về rồi, tiếp tục tra xét quá nguy hiểm.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu: “Đúng vậy, các cậu lui về trước.”

Nghe vậy Đồng Hạo Triết mãnh liệt nhảy lên, về mặt phản đối nói: “Sở ca, anh muốn đơn độc hành động? Không được, như vậy quá nguy hiểm, nơi đây quá nhiều tang thi tiến hóa, huống hồ anh đã nói, còn có một con tang thi cấp cao, căn bản không phải thứ chúng ta hiện tại có thể chiến thắng.”

“Yên tâm, tôi có chừng mực, đánh không lại tôi cũng tự tin có thể toàn thân trở ra.” Sở Chích Thiên tuyệt không lỗ mãng, anh rõ ràng bản thân có thể làm được điều gì.

Đồng Hạo Triết biết mình không thay đổi được quyết định của Sở Chích Thiên, có chút khổ não, phải biết rằng lúc đi ra, Trần Cảnh Văn từng đơn độc cản dận anh, tuyệt đối không cho phép Sở Chích Thiên hành động đơn độc, nếu không hoàn thành lời cản dận của Trần Cảnh Văn, Đồng Hạo Triết có thể dự kiến được các loại bi thảm mà mình sẽ có, nghĩ tới đây nhịn không được rung mình một cái, lập tức sắc mặt nghiêm trang, như đinh đóng cột nói: “Không được, làm phó đội tôi không cho phép đội trưởng của tôi đơn độc tiến hành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy.”

Sở Chích Thiên có chút kinh ngạc, Đồng Hạo Triết từ trước đến giờ không hề nghi vấn quyết định của anh, vì sao lần này thái độ kiên quyết như thế? Anh nghĩ không rõ chỉ có thể bắt đắc dĩ hỏi: “Như vậy, phó đội của tôi, cậu có kiến nghị gì đây?”

“Nhất định phải hành động hai người, tôi theo anh đi.”

“Không được, cậu nhất định phải mang theo bọn họ lui lại.” Sở Chích Thiên trực tiếp phủ quyết, ngoại trừ Đồng Hạo Triết, mấy người còn lại đều không có kỹ năng lực sát thương cường đại, một khi trúng mai phục rơi vào trùng vây, sẽ không có cách nào đột phá.

“Em đi, em đi cùng Sở ca.” Nghe đối thoại của hai người, Tiêu Từ Lăng bên cạnh biết cơ hội biểu hiện đã tới, lập tức xung phong nhận việc.

“Cậu?” Đồng Hạo Triết kinh ngạc, không ngờ tới Tiêu Từ Lăng sẽ chủ động đề xuất, dù sao hành động kế tiếp rất nguy hiểm.

“Cậu?” Sở Chích Thiên lãnh nhãn thoáng nhìn, không tán thành đầy mặt.

Tên nhóc này trông thế nào cũng không đáng tin thế ấy, có thể được không? Đồng Hạo Triết thận trọng ngắm ngắm Tiêu Từ Lăng, càng nhìn càng không có lòng tin, sau cùng chỉ có thể trầm mặc.

“Làm bừa, cậu an phận trở lại cho tôi.” So sánh đôi bên, thái độ Sở Chích Thiên rất kiên quyết, ngữ khí nghiêm khắc hiếm thấy, trực tiếp bác bỏ thỉnh cầu của Tiêu Từ Lăng.

Trong lòng Tiêu Từ Lăng đủ loại ủy khuất a, ai muốn đi địa phương nguy hiểm như vậy a, thế nhưng lão đại muốn đi, cậu cố gắng biểu hiện cũng chỉ có thể liều mình bò quân tử. Đương nhiên cậu vẫn rất có lòng tin đối với kỹ năng chạy trốn của bản thân, cho nên mới lớn mặt thỉnh cầu. Nếu như không có năng lực bảo mệnh đó, khẳng định Tiêu Từ Lăng sẽ coi như không thấy.

Lấy lòng lão đại rất quan trọng, nhưng mạng nhỏ của mình quan trọng hơn. Đây là phương châm chỉ đạo, chuẩn tắc hành động nhất quán của Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng phòng mặt, không phục nói: “Thế nào là làm bừa? Em là người biến dị tốc độ, có nguy hiểm chạy trốn không chậm hơn so với Sở ca anh!” Được rồi, đây là một khuôn mặt 14 tuổi, biểu hiện ấu trĩ rất thích hợp, Tiêu Từ Lăng tự mình thôi miên, bằng không cậu thực sự già bộ không nổi, đáng thương tuổi tác tâm lý 34 tuổi của cậu a!

“Chạy trốn?” Tay Sở Chích Thiên phát ngứa, trực tiếp cốc đầu một cái, “Cậu tiền đồ một chút cho tôi, đừng luôn muốn chạy trốn.” Rõ ràng là một tài năng có thể nặn, lại vẫn nhất mực là một tên lười nhác, không thấy chút lòng cầu tiến nào. (Tiêu Từ Lăng bi ai, cậu mỗi ngày muốn trở nên mạnh mẽ ở trong mắt Sở Chích Thiên vậy mà là một tên lười nhác, hổng có lòng cầu tiến, có thể dự kiến được về sau Tiêu Từ Lăng sẽ bị kịch vô số).

“Chạy trốn có gì không tốt? Có nguy hiểm không chạy trốn, vậy không phải ngu ngốc sao?” Tiêu Từ Lăng không dám lớn tiếng kháng nghị, chỉ có thể thấp giọng nói thầm, về mặt cảm giác bất bình.

Một phen hành vi này của Tiêu Từ Lăng, khiến cho sự không tin nhiệm vốn có của Đồng Hạo Triết biến mất. Anh cảm thấy Tiêu Từ Lăng kỳ thực là một

người rất thích hợp hành động cùng Sở Chích Thiên. Tựa như Tiêu Từ Lăng nói, ưu thế của cậu ở chỗ tốc độ, chạy trốn đầu tiên, nếu như nguy hiểm tới thì sẽ không mang đến sự quấy nhiễu với gánh vác cho Sở Chích Thiên. Hơn nữa Tiêu Từ Lăng còn có thể tra xét tinh thần, đối với tang thi hệ tinh thần có thể nói là một lợi khí, như vậy Sở Chích Thiên có thể chuyên tâm ứng phó con tang thi tối thiểu là cấp ba kia, độ nguy hiểm sẽ hạ thấp đi rất nhiều. . .

Đồng Hạo Triết càng nghĩ càng cảm thấy đúng, trực tiếp gõ nhịp quyết định: “Sở ca, cứ như vậy đi, Tiêu Lăng đi cùng anh, tôi nghĩ cậu ấy có thể sẽ giúp đỡ được chút việc.”

Khỏe miệng Sở Chích Thiên hơi hơi co giật, cậu ta có thể giúp đỡ được việc gì? Không thêm phiền cho anh thì đã a đi đã phạt rồi. Có ý cự tuyệt, nhưng thấy vẻ mặt Đồng Hạo Triết cứ kiên quyết như vậy, chỉ có thể bắt đầu tiếp nhận.

“Các cậu lập tức trở lại địa điểm Chân Nhất Long đỗ xe, kiên trì chờ đợi. 2 tiếng đồng hồ sau tôi với Tiêu Lăng sẽ quay về đó. . .” Sở Chích Thiên làm ra an bài sau cùng, không chân chờ nữa, mang theo Tiêu Từ Lăng rời đi.

Bọn Đồng Hạo Triết không dừng lại quá lâu, Lục Vân Đào lợi dụng tính chất của gió rất nhanh đã tìm ra một lộ tuyến yên tĩnh mà an toàn rời khỏi bến tàu, dọc theo đường cũ quay về địa điểm Chân Nhất Long đỗ xe, bắt đầu sự chờ đợi đối với bọn họ mà nói tuyệt đối rất dài, cùng với các loại lo lắng.

Bên Sở Chích Thiên, thì rất lãnh tĩnh lựa chọn một lộ tuyến cách đàn tang thi ước chừng 200 mét, hai người cẩn thận lên vào.

Tiêu Từ Lăng đi theo phía sau Sở Chích Thiên không lưu lực nữa, trực tiếp mở ra Linh Nhãn, cẩn thận kiểm tra xung quanh có tang thi ẩn nấp hay không. Phải biết rằng kiếp trước không ít cường giả chính là chết bởi một chiêu này, Tiêu Từ Lăng nào dám buông lỏng.

Sở Chích Thiên lần đầu tiên thấy Tiêu Từ Lăng mở ra Linh Nhãn, tuy rằng bị kinh hách nhảy dựng, nhưng vẫn bảo trì bình tĩnh, trong lòng phỏng đoán đó là lý do Tiêu Từ Lăng có thể biết được sự tồn tại của tang thi hệ tinh thần, thoát nhìn Tiêu Từ Lăng không chỉ là người biến dị tốc độ, có lẽ còn là một người biến dị thị lực, có thể thấy được thứ người khác nhìn không thấy, tỷ như nhìn thấu ảo thuật.

Sở Chích Thiên quả nhiên không hổ là Sở Chích Thiên, hai ba cái đã đoán năng lực vốn có của Linh Nhãn được bảy tám phần, chẳng qua người thông minh thế nào cũng nghĩ không ra ánh mắt của Tiêu Từ Lăng sẽ vì bệnh độc mà biến dị, do đó thu được năng lực tuyệt nhiên khác biệt với vốn dĩ, có lẽ còn không chỉ nhiều đó, dù sao chính Tiêu Từ Lăng cũng chưa rõ, mất phải biến dị của cậu còn có cái gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Tập kích? Tới lặng yên như thế!

Sở Chích Thiên thập phần cẩn thận, nhưng tốc độ đi tới tuyệt không chậm, chưa đến nửa giờ đã đi qua lộ trình gần nửa bến tàu, dọc đường lại đây tuyệt không đụng phải một con tang thi.

Tiêu Từ Lăng theo ở phía sau không biết vì sao, tại bến tàu vắng vẻ gần như nghe không thấy thanh âm khác này, vậy mà rõ ràng nghe thấy tiếng trái tim mình đang thình thịch thình thịch đập kịch liệt, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Linh Nhãn mở ra vậy mà cảm thấy chậm rãi trở nên mơ hồ, thế giới đường cong vốn màu đỏ bắt đầu nhòe đi, cuối cùng như vô số vết thương, chậm rãi chảy ra máu tươi. . .

Tiêu Từ Lăng thế mà thấy được chính cậu, ở ngay phía trước, đứng ở nơi tràn đầy máu tươi, mỉm cười vẫy tay với cậu.

Vì sao ta ở nơi đó? Vậy ta là ai? Tiêu Từ Lăng mê mang. Cậu dường như lại về tới kiếp trước, trong trận chiến đấu tang thi công thành kia, cậu như một người xem phim, từng mắt nhìn chính mình bị đẩy vào trong đồng tang thi, nhìn chính mình không hề chống lại, bị một con tang thi cấp ba xuyên thủng trái tim, sau đó bị vô số tang thi xé rách cắn nuốt, cuối cùng hóa thành máu tươi trước mắt vẩy trên khối thổ địa kia, thi cốt vô tồn.

Ta chết rồi? Hóa ra ta chết rồi! Vậy ta là ai? Là linh hồn sao? Tinh thần Tiêu Từ Lăng xuất hiện thác loạn, thoáng cái phân không rõ hư thực.

Một bàn tay to lớn ấm áp ấn lên đầu cậu, thanh âm trong trầm thấp mang chút thanh lãnh lại khiến cho người ta an ổn vang lên bên tai Tiêu Từ Lăng: “Không nên khẩn trương, không có việc gì!” Hóa ra Sở Chích Thiên đi ở phía trước phát hiện sự dị thường của Tiêu Từ Lăng.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, Tiêu Từ Lăng như đã tránh ra được ác mộng quấn quanh hồi lâu, thoáng cái tỉnh táo lại, thế giới trước mắt vẫn là đường cong màu đỏ, không có máu tươi không có tử vong.

“Em bị làm sao vậy?” Tiêu Từ Lăng có chút mê mang, là bản thân vô ý thức nhớ lại kiếp trước? Bị một màn cuối cùng của kiếp trước ảnh hưởng?

Sở Chích Thiên chau mày, thấp giọng nói: “Ban nãy cậu bị tang thi hệ tinh thần công kích, thiếu chút nữa rơi vào hỗn loạn.”

Nghe vậy lưng Tiêu Từ Lăng thoáng cái phát lạnh, hóa ra bản thân ban nãy nguy hiểm như vậy, may mắn được Sở Chích Thiên đánh thức. Cảm kích cười, Tiêu Từ Lăng thành khẩn nói: “Cảm ơn Sở ca, may mắn Sở ca đúng lúc phát hiện cứu em.”

Sở Chích Thiên lắc lắc đầu, bàn tay to vỗ vỗ đầu Tiêu Từ Lăng, lời mang tán thưởng nói: “Là sức chống cự tinh thần của cậu không tồi, bằng không tôi cũng không thể nào cứu được cậu, ráng nỗ lực!”

Đây là được biểu dương đó hử? Tiêu Từ Lăng không thể tin được chớp chớp mắt to, kinh dị đầy mặt, biểu dương mà mình vẫn luôn chờ mong cứ đơn giản có được như vậy? Nhưng mình cái gì cũng chưa từng làm a!

Biểu tình khoa trương khiến cho Sở Chích Thiên nhịn không được cười, nụ cười này khiến cho Tiêu Từ Lăng nhất thời cảm thấy toàn bộ thế giới trở nên ấm áp hơn, bầu không khí vốn băng lãnh thoáng cái trở nên rực rỡ ánh nắng. Trái tim nhỏ của Tiêu Từ Lăng không chịu thua kém cũng nhịn không được đập vài cái kịch liệt, vậy mà cảm thấy có chút nước bọt liên tục, dung nhan mê chết người này a! Sao mà mình hồng có chứ? Khó trách sẽ có nhiều nữ nhân như tre già măng mọc bò lên giường của Sở Chích Thiên, một khi thành công, vậy sẽ có ‘ba được’ – người, tài, quyền a!

Thấy Tiêu Từ Lăng ngây người lại chăm chăm cười của Sở Chích Thiên, trong tiếng cười trầm lần nữa cốc lên đầu Tiêu Từ Lăng: “Cảnh tỉnh một chút cho tôi, tang thi hệ tinh thần ngay bên cạnh, đừng lại bị mê hoặc.”

Về mặt Tiêu Từ Lăng thoáng cái đoạn chính lên, liên tục gạt đầu biểu thị hiểu rõ. Trong lòng lại phải nói là phiền muộn a, vốn muốn biểu hiện một chút, thế nhưng hiện tại xem ra hình như lại chứng minh sự không đáng tin của mình, cùng là công kích tinh thần, Sở Chích Thiên hồng có việc gì, mình thì lại có chuyện, hơn nữa còn phải dựa vào Sở Chích Thiên tới cứu. Nghĩ tới đây Tiêu Từ Lăng ‘roi nệ’ đầy mặt, hiện thực này cách kỳ vọng cũng quá xa đi.

Chuẩn bị biểu hiện một chút để vui lấp sai lầm ban nãy, Tiêu Từ Lăng dùng Linh Nhân càng thêm cảnh giác thận trọng kiểm tra xung quanh, tinh thần lực không được thuần thực lắm cũng được cậu thiết lập thành một lá chắn, vây quanh toàn thân, làm đến mức hạng nặng vũ trang, tuyệt đối không cho tang thi hệ tinh thần đó tìm được sơ hở đến công kích cậu nữa.

Vừa mới đi mấy chục mét, Tiêu Từ Lăng liền cảm thấy lá chắn ở phương hướng tay phải mình xuất hiện từng vòng sóng gợn, hiển nhiên có tinh thần lực khác nỗ lực công kích cậu. Đột ngột quay đầu nhìn về phía phương hướng đó, chỗ trăm mét có một con tang thi đang trốn ở phía sau container, lặng yên không tiếng động phóng thích tinh thần lực nỗ lực mê hoặc Tiêu Từ Lăng, lại không biết lúc này nó đã hiện ra rõ ràng trong Linh Nhân của Tiêu Từ Lăng.

“Sở ca, ở nơi đó!” Tiêu Từ Lăng thấp giọng nhắc nhở Sở Chích Thiên bên cạnh, bản thân thì không chút do dự trực tiếp đánh về phía nơi đó.

Chỉ thấy một bóng người xẹt qua, cự ly trăm mét chưa đến thời gian 3 giây, Tiêu Từ Lăng đã chạy tới.

Một cước mạnh mẽ đạp tường sườn container, mượn luồng lực lượng đó, Tiêu Từ Lăng bay lên trời, liên tục mấy cái đạp bước ở không trung, liền phi thân lên đỉnh container. Tiêu Từ Lăng trên cao nhìn xuống, thấy rõ phương vị tang thi trốn. Không hề chần chừ, liên tục hai bước lớn bay vọt thì đã tới sát biên, Tiêu Từ Lăng lần nữa tung người nhảy xuống, giữa không trung, tay phải cậu nhanh chóng rút ra đường đao buộc ở sau thắt lưng, mượn lực nhảy xuống dùng sức bỏ ra một đao —— lực chém Hoa Sơn.

Tang thi hệ tinh thần không ngờ đến Tiêu Từ Lăng tới nhanh như vậy, thấy Tiêu Từ Lăng bỏ ra một đao ngoan độc như thế, tru lên một tiếng, trực tiếp xoay người bỏ chạy.

Một đao cứ như thế tiếc nuốt lướt qua người con tang thi, Tiêu Từ Lăng không có cách nào biến hóa tư thế ở không trung, chỉ có thể trừng mắt nhìn con tang thi đó đào thoát từ dưới đao.

Đáp xuống đất nửa ngồi xổm, Tiêu Từ Lăng cảnh giác nhìn xung quanh, con tang thi hệ tinh thần đáng hận đó lại biến mất, xem ra năng lực ẩn nấp của con tang thi này rất cao cấp, Linh Nhân của cậu trong lúc nhất thời cũng tìm không ra.

Lúc này, Sở Chích Thiên đã chạy tới, vừa thấy chỉ có một mình Tiêu Từ Lăng, đã biết lần công kích này không thành công.

“Đào tẩu rồi?” Sở Chích Thiên hỏi.

“Ừm, con tang thi đó thấy em thì bỏ chạy, em vừa đáp xuống đất đã biến mất, nhìn không thấy bóng dáng.” Tiêu Từ Lăng tiếc nuốt trả lời.

“Năng lực ẩn nấp rất mạnh a, ngay cả đôi mắt của cậu cũng nhìn không thấu.” Sở Chích Thiên vuốt cằm suy nghĩ, một con tang thi biết ẩn nấp quá nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ đi ra ám toán bọn họ, nhất định phải nhanh chóng tìm ra rồi tiêu diệt đi, huống hồ thời gian của bọn anh cũng không nhiều, không có công phu dây dưa với con tang thi đó.

Sở Chích Thiên suy nghĩ một chút liền ngắt đầu hỏi: “Tiểu Lăng, ban nãy cậu thế nào phát hiện được?”

“Nó nỗ lực công kích em, em dùng tinh thần lực làm lá chắn, cảm nhận được sóng gợn, liền dùng Linh Nhân kiểm tra phương hướng công kích, thấy được con tang thi đó ở ngay chỗ này.” Tiêu Từ Lăng thận trọng trình bày tình hình ngay lúc đó.

“Xem ra, năng lực công kích với năng lực ẩn nấp của con tang thi đó không thể đồng thời thi triển, vì vậy Tiểu Lăng ban nãy mới phát hiện nó, mà hiện tại lại không thấy được.” Sở Chích Thiên thoáng suy nghĩ đã hiểu rõ năng lực với phương thức thi triển của con tang thi đó, “Như thế xem ra, nhất định phải cho nó tiếp tục công kích thêm một lần nữa, mà chúng ta nhất định phải nắm chắc lần cơ hội này. . .”

Tò ý Tiêu Từ Lăng tới gần mình, sau khi Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng lặng lẽ mật đàm vài câu, vậy mà tách ra hành động.

Tang thi hệ tinh thần trốn từ một nơi bí mật gần đó nghỉ hoặc nhìn một màn trước mắt, không rõ vì sao hai người sẽ tách xa hành động, bất quá nó tuyệt không phải quá coi trọng vấn đề này, đối với nó mà nói hai người tách ra vậy là tốt nhất, nếu đối phó một người nó không cần nhất định phải ẩn nấp, có thể chuyên chú tiến công, như vậy càng dễ thành công. Nghĩ tới đây, nó cảm thấy nước bọt sắp rơi ra, rốt cục lại có thể ăn được mỹ thực tươi mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bao vây? Ai trúng kế ai?

Tiêu Từ Lăng với Sở Chích Thiên bảo trì cự ly trăm mét thẳng tắp, một trái một phải đồng thời xuất phát về phía đường ven biển.

“Sờ ca, vẫn không có phát hiện.” Tiêu Từ Lăng cẩn thận kiểm tra xung quanh, cũng thận trọng quan sát lá chắn tinh thần có dị thường hay không, mỗi khi cách một đoạn thời gian sẽ liên lạc với Sở Chích Thiên.

“Không hề gì, không bị lừa cũng không sao, chúng ta cũng sắp tới mục tiêu.” Sở Chích Thiên an bài kế hoạch này, cũng là muốn thử một chút, tang thi hệ tinh thần bị lừa vậy là tốt nhất, không bị lừa cũng không ảnh hưởng mục tiêu cuối cùng của chuyến này —— vô số tàu hàng neo ở đường ven biển.

Giữa lúc hai người sắp sửa đến ven bờ, Tiêu Từ Lăng thấy phía trước vậy mà xuất hiện không ít tang thi núp ở phía sau container, nỗ lực đánh lên bọn họ.

“Sờ ca, có tang thi!” Tiêu Từ Lăng nhanh chóng báo cáo tình hình.

“Nơi nào?” Trong tầm mắt Sở Chích Thiên ngoại trừ container vẫn là container, căn bản nhìn không thấy sự tồn tại của một con tang thi.

“Sờ ca, chỗ nửa vòng 20 – 50 mét đường nhìn của anh, sau mỗi một container đều có ba bốn con tang thi, trước mắt dự đoán ước chừng trên dưới 50 con, không cách nào xác định có phải có tang thi tiến hóa tồn tại hay không.” Tiêu Từ Lăng nhất nhất tỏ rõ tình hình mà Linh Nhân biểu hiện.

“Chỗ cậu thi sao? Có nguy hiểm hay không?” Sở Chích Thiên trước tiên hỏi thăm tình hình của Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng cảm động a, đây là đại ca, cảm giác có người quan tâm thực tốt a. Cậu vội vã trả lời: “Sờ ca, yên tâm, tình hình chỗ em tốt hơn rất nhiều so với anh, chỉ mới trên dưới mười mấy con.”

Hơn mười con? Bảo thủ phỏng đoán thực lực trước mắt của tên nhóc đó có thể ứng phó được 10 con tang thi bình thường, vài con nhiều ra kia đối với cậu ta có nguy hiểm nhất định, bất quá dựa theo biểu hiện lần trước của cậu ta ở trong siêu thị, còn có chút chỉ số thông minh chiến đấu, hẳn có thể nghĩ được cách giải quyết, bất quá nếu nhiều thêm vài con tang thi nữa vậy nguy hiểm, nhất định phải cho cậu ta rút lui.

Sở Chích Thiên tính ra một chút sức chiến đấu của Tiêu Từ Lăng, liền yên lòng, an tâm đối phó tang thi trước mắt. Chẳng qua anh thế nào cũng không ngờ tới, Tiêu Từ Lăng ở thời điểm báo cáo vậy mà lớn mật giấu diếm một mảng lớn trên số lượng, khiến cho anh phỏng đoán sai lầm tình hình, cũng khiến cho hai người lâm vào trong tình thế nguy hiểm.

Tang thi phía trước Tiêu Từ Lăng kỳ thực tuyệt không phải hơn mười con, tùy tiện tính ra đều phải trên 30, bất quá Tiêu Từ Lăng biết chỉ cần cậu thành thật báo cáo, khẳng định Sở Chích Thiên sẽ kêu cậu trực tiếp đào tẩu, sẽ không để cho cậu tiếp tục đi theo hành động. Thế nhưng lần này mục đích cậu theo tới chính là vì tận lực biểu hiện để thắng được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên, cái gì cũng chưa làm liền xăm xịt trở lại như thế. . . Tiêu Từ Lăng sẽ phiền muộn chết. Huống hồ về sau còn có thể có cơ hội đơn độc hành động với Sở Chích Thiên sao? Phỏng chừng rất khó, vì vậy chỉ cần còn có cơ hội, cậu sẽ không từ bỏ.

Dưới sự phôi bày của Linh Nhân, tang thi phân tán tương đối rộng, điều này đối với Tiêu Từ Lăng mà nói là một tin tức tốt, dù sao tang thi cũng chưa rõ Tiêu Từ Lăng trước mắt có thể thấy tình cảnh phía sau vật cản. Vì vậy chúng nó tuyệt không lựa chọn công kích trước tiên, mà kiên trì chờ đợi như dĩ vãng, chờ đợi thức ăn rời khỏi phạm bẫy của bọn họ, rơi vào vòng vây của chúng nó.

Tiêu Từ Lăng chậm rãi đi tới vài bước, tay phải lặng yên không tiếng động cầm chuôi đường đao sau thắt lưng, trong lòng yên lặng đếm ngược thời gian: 3, 2, 1!

Vừa đếm tới 1, Tiêu Từ Lăng như mãnh hổ xuống núi, như con sóc đánh về một chỗ container cách mình gần nhất. Tang thi sau container còn chưa phản ứng lại đã bị Tiêu Từ Lăng trực tiếp một đao chém đứt cổ. Còn có hai con tang thi rốt cục phản ứng lại, khi muốn lớn tiếng tru lên công kích, đao của Tiêu Từ Lăng đã dùng sức rạch ngang ra một đường.

Tiêu Từ Lăng tuyệt không nhìn kết quả, cậu không dừng lại, tiếp tục đánh về phía container tiếp theo, khi cậu lần nữa chém xuống đường đao, bên kia chợt nghe thấy vài thanh âm ùng phịch của vật thể rơi, trên mặt đất bắn tung lên một luồng sương bụi, hai con tang thi đồng thời đứt đầu ngã xuống đất.

Kỳ thực chỉ có thời gian hai ba giây, Tiêu Từ Lăng đã giải quyết ba con tang thi, chỉ cần không phải rơi vào trùng vây, đối với loại tang thi không có tiến hóa này, Tiêu Từ Lăng tuyệt không có áp lực quá lớn. Cậu hiện tại duy nhất cần phải làm là, ở thời điểm tang thi còn chưa phản ứng lại, tận lực giải quyết nhiều tang thi, cho dù cuối cùng tang thi thành công bao vây, số lượng cũng sẽ giảm đến ít nhất. Tối thiểu sẽ không để cho cậu rơi vào trong khốn cảnh. Nếu như không hoàn thành chỉ tiêu này, cậu nhất định phải chạy trốn một bước trước khi tang thi chưa hoàn thành vòng vây.

Nữ thần may mắn đã ưu ái Tiêu Từ Lăng, không thể nghĩ ngờ phản ứng của tang thi khá trì hoãn. Tang thi rất nhanh đã bị Tiêu Từ Lăng giải quyết gần phân nửa. Lúc này, tang thi mới phát hiện dị thường, tuy rằng tiếng rít gào liên tiếp, nhưng đã muộn, tang thi còn lại hoàn thành không được vòng vây, Tiêu Từ Lăng đã mở vòng vây của chúng nó ra một lỗ hổng lớn.

Thời gian chiến đấu tuyệt không phải quá dài, không đến 10 phút, Tiêu Từ Lăng đã một mình giải quyết gần 30 con tang thi. Bất quá chiến đấu đáng lý cần thời gian dài lại bạo phát cực nhanh, vẫn có di chứng. Tiêu Từ Lăng sau khi chiến đấu kết thúc liền cảm thấy hai chân đau đớn kịch liệt, trầm trọng gần như không thể bước. Biết ngay dị năng của mình đã tiêu hao quá lợi hại, rất khó tiếp tục cầm cự trận chiến đấu tiếp theo.

Vô lực dựa vào một container, Tiêu Từ Lăng chậm rãi ngồi xuống, thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới nhìn về phía Sở Chích Thiên, nghĩ thầm dựa theo loại năng lực nghịch thiên kia của Sở Chích Thiên, tang thi đã sớm được thanh lý sạch sẽ, hơn nữa còn là loại yên tĩnh không dính một chút bụi.

Quả nhiên, dưới Linh Nhân, bên người Sở Chích Thiên gần như đã không còn tang thi nào, chỉ còn lại có lác đác bốn con. . . Hừm? Thế nào còn có tang thi? Sở Chích Thiên không dùng toàn lực?

Tiêu Từ Lăng kinh ngạc quan sát vài giây, nhất thời sắc mặt đại biến.

Không đúng, tình hình của Sở Chích Thiên quá dị thường. Dựa theo năng lực của Sở Chích Thiên, bốn con tang thi đó vài giây đã có thể giải quyết được, vì sao sẽ vẫn luôn né tránh chứ? Hơn nữa né tránh nguy hiểm như thế, vài lần tang thi sắp công kích đến trên người Sở Chích Thiên, bị Sở Chích Thiên cố gắng chuyển động một bước né qua, động tác của anh ta có vẻ rất mất tự nhiên.

Không tốt, chẳng lẽ tang thi hệ tinh thần thực sự đã công kích Sở Chích Thiên? Tiêu Từ Lăng nhất thời lĩng ngộ lại, khó trách tang thi bên cậu trì hoãn như thế, không phản ứng lại trước tiên, hóa ra mục tiêu của tang thi hệ tinh thần không phải mình, mà là Sở Chích Thiên.

Bất chấp hai chân đau đớn kịch liệt, Tiêu Từ Lăng cắn răng nhanh chóng tới gần về phía Sở Chích Thiên, Linh Nhân như ra đa bắn quét hoàn cảnh xung quanh Sở Chích Thiên.

Thấy mây rồi! Tang thi hệ tinh thần! Tiêu Từ Lăng rõ ràng thấy chỗ 80 mét bên trái Sở Chích Thiên, một con tang thi giáo hoạt đang trốn ở nơi đó, chuyên chú nhìn chằm chằm Sở Chích Thiên, chính là con tang thi hệ tinh thần đã đào thoát ở dưới đao của Tiêu Từ Lăng.

Hành động như thế nào? Giết tang thi hệ tinh thần hay là cứu Sở Chích Thiên trước?

Tiêu Từ Lăng cực nhanh tới gần, đồng thời trong đầu cũng kịch liệt đấu tranh, dựa theo tình hình trước mắt dường như cứu Sở Chích Thiên trước tương đối thỏa đáng, dù sao muốn giết tang thi hệ tinh thần còn có cơ hội, nhưng vạn nhất Sở Chích Thiên thực sự xong đời, vậy Tiêu Từ Lăng sẽ thực sự khóc không ra nước mắt, hết thảy an bài khổ tâm bị phế đi hoàn toàn không nói, còn phải đối mặt sự chất vấn của hai vị phó đội. . . Nghĩ đến phải đối mặt với cặp mắt yêu nghiệt đến mức có thể lộ ra hết thảy nguy trạng của Trần Cảnh Văn. Tiêu Từ Lăng thế nào cũng bình tĩnh không nổi, cậu còn chưa muốn bị người ta bẻ xương rải tro, chết không có chỗ chôn a.

Thế nhưng. . . Tiêu Từ Lăng lúc này hồi tưởng lại trước khi tách ra hành động, đoạn đối thoại mà Sở Chích Thiên nói với cậu kia.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lĩnh ngộ, chém giết tang thi hệ tinh thần!

Tiêu Từ Lăng, phạm vi Linh Nhân của cậu là bao nhiêu?” Sở Chích Thiên dò hỏi.

“Phạm vi hiện tại là bán kính 200 mét lấy em làm trung tâm.” Tiêu Từ Lăng đáp như thực chất.

“Ừ, vậy tốt, cậu với tôi bảo trì cự ly trên dưới 100 mét đồng thời đi tới hai phương hướng.”

“A?” Tiêu Từ Lăng nghi hoặc, về mặt mê mang nhìn Sở Chích Thiên.

“Con tang thi đó rất cảnh giác, nếu tôi với cậu cùng nhau hành động, sợ rằng sẽ không đơn giản ra tay, chỉ có tách ra, con tang thi đó mới có thể lớn mật công kích một người trong chúng ta, như vậy cậu có thể tìm ra vị trí của nó giải quyết nó.” Sở Chích Thiên kiên trì giải thích.

“Nga, đúng nga.” Về mặt Tiêu Từ Lăng bừng tỉnh, con người nhỏ trong lòng lại đang đập đầu vào tường ảo não bị ai, vì sao ở trước mặt Sở Chích Thiên cơ trí, luôn biểu hiện như một con heo chứ.

“Chúng ta mỗi khi cách ba phút đối thoại một lần, giao lưu tình hình.” Sở Chích Thiên lần nữa phân phó, thấy Tiêu Từ Lăng ngoan ngoãn gật đầu một bộ dáng đứa bé ngoan mới yên lòng, nói tiếp, “Tiêu Lăng, lần này mục tiêu của tang thi có thể là tôi, nếu cậu phát hiện tôi có dị thường, không cần quản tôi, trực tiếp tìm ra con tang thi đó rồi giải quyết.”

“A, vậy thế nào được?” Tiêu Từ Lăng quýnh quýnh, Sở Chích Thiên xảy ra chuyện, vậy cậu còn lẩn lộn được cái mộng a.

“Tiêu Lăng, cậu phải tin tưởng tôi!” Ánh mắt Sở Chích Thiên là chăm chú, nghiêm túc, kiên định, cũng là chân thật đáng tin.

Tin tưởng sao? Tiêu Từ Lăng nghĩ tới năng lực nghịch thiên kia của Sở Chích Thiên, nếu một tang thi hệ tinh thần nhỏ nhỏ đều có thể đánh được Sở Chích Thiên, như vậy Sở Chích Thiên cũng không có khả năng có thành tựu tương lai, cường giả đều là trưởng thành trong khổ cảnh.

Nghiêm túc gật đầu, bộ dáng toàn tâm toàn ý tin tưởng cùng kính ngưỡng của Tiêu Từ Lăng rốt cuộc khiến cho tâm Sở Chích Thiên hơi hơi nóng lên, nhìn không được sờ sờ đầu Tiêu Từ Lăng nói: “Chú ý an toàn!”

Tiêu Từ Lăng nghe vậy cười mở cườ, cong cong mắt mày khiến cho cả người cậu đều tản ra hương vị ngọt ngào, làm cho người ta nhìn nhìn không được vui sướng trong lòng, sinh ra các loại triu mến.

Sở Chích Thiên tránh không được chấn động trong lòng, trong nháy mắt hạ một quyết định, không cho phép Tiêu Từ Lăng cười như thế trước mặt người ngoài. Lúc này Sở Chích Thiên còn chưa có ý thức được anh đã phân loại Tiêu Từ Lăng thành người một nhà.

Tiêu Từ Lăng rời đi tuyệt không biết, nụ cười dư thừa khi cậu rời đi, vậy mà khiến cho Sở Chích Thiên bắt đầu sinh ra ham muốn chế tạo cậu thành mặt tê liệt thứ hai (thứ nhất là chính bản thân Sở Chích Thiên), có thể thấy được ngày tháng về sau của Tiêu Từ Lăng sẽ không quá dễ chịu.

————— phân cách tuyến đáng hận —————

Đầu óc hỗn loạn không có manh mối của Tiêu Từ Lăng thoáng cái thanh tỉnh lại, không sai, Sở Chích Thiên trước đó đã dự liệu được loại tình huống này, đồng thời nhiều lần cảnh cáo cậu phải giết tang thi hệ tinh thần trước hết, khẳng định có nguyên nhân.

Tiêu Từ Lăng nhớ lại lúc mình trúng chiêu, phân không rõ hiện thực với ảo cảnh, vạn nhất mình đi qua cứu Sở Chích Thiên, bị anh ta nhìn lầm là tang thi mà giết chết. . . Nhìn không được cả kinh, khó trách Sở Chích Thiên muốn mình giết tang thi hệ tinh thần trước hết, không giết chết con tang thi đó, Sở Chích Thiên căn bản không có cách nào tỉnh táo lại. . . Minh đến chỗ Sở Chích Thiên, căn bản vô dụng, trái lại khiến cho tang thi hệ tinh thần cảnh tỉnh đào tẩu, mà hại Sở Chích Thiên. Phắc, mình thực sự là đầu heo.

Tiêu Từ Lăng tỉnh táo lại, biết nên làm như thế nào. Cậu tuyệt không trực tiếp tiến lên, làm bừng tỉnh tang thi, nó khẳng định sẽ chạy, nhất định phải khiến cho nó không chút nào phát hiện mà tới gần.

Lộ tuyến mà Tiêu Từ Lăng chạy hơi hơi dôi nghiêng đi, ở chỗ cách tang thi 50 mét lợi dụng sự yểm hộ của container, lạng lẹ vòng qua phạm vi đường nhìn của tang thi, từ phía sau lạng lẹ lên tới gần.

Cự ly càng ngày càng ngắn, 30 mét, 20 mét, 10 mét. . . Tiêu Từ Lăng trốn ở phía sau container phía sau tang thi hệ tinh thần, bắt đầu tính toán một kích tất sát như thế nào.

Hai chân đầu đến mức tận cùng gần như chết lạng, nếu không phải lực nhằn nại siêu cường rèn đúc ra được trong 10 năm ngày diệt vong, phỏng chừng bản thân đã nằm úp sấp ở nơi nào đó không nhúc nhích được rồi. Nếu đã làm được đến mức này rồi, như vậy một kích cuối cùng không thể thất bại trong gang tấc. Trên gương mặt tái nhợt của Tiêu Từ Lăng rớt xuống từng giọt từng giọt mồ hôi, trang phục vận động vốn rộng dễ chịu vậy mà cũng ướt sũng, một bãi nước đang mở rộng vô hạn trên mặt đất ở địa phương dừng lại.

Tàn bạo cắn môi dưới của mình, một sợi máu tươi thuận thế chảy xuống, mụm luồng đau đớn mới sinh này, tư duy Tiêu Từ Lăng thoáng thanh tỉnh, đùi phải trực tiếp phát lực, liền xông ra.

Grào...!!! Tang thi hệ tinh thần đang hết sức chăm chú công kích Sở Chích Thiên, trăm triệu không ngờ đến lúc này phía sau nó thế mà xuất hiện kẻ địch, nó không hề chuẩn bị căn bản không có cách nào nhanh chóng tránh khỏi được đường đao đòn hết chút lực lượng cuối cùng của Tiêu Từ Lăng, chỉ có thể phát sinh một lần gầm rú cuối cùng, trừng mắt nhìn bản thân bị một thanh đường đao trực tiếp chém thành hai nửa từ đầu đến chân.

“Đinh!” Thanh thúy một tiếng, đây là thanh âm tinh hạch rơi xuống trên mặt đất.

Tiêu Từ Lăng với đường nhìn đã mơ hồ một mảnh nghe thấy thanh âm này, trên mặt lộ ra một nụ cười như trút được gánh nặng, rốt cục ngửa mặt lên trời ngã xuống triệt để hôn mê.

Sở Chích Thiên ở xa xa đột nhiên tinh thần rung lên, một luồng tinh thần lực vốn luôn thời khắc quấy rầy anh biến mất vô tung, bên trái, một tiếng tru phần

nộ thể lương vang lên theo, Sở Chích Thiên biết Tiêu Tử Lăng đã hành động rồi.

Không cần tiếp tục bị tang thi hệ tinh thần mê hoặc, anh không lưu thủ nữa, trực tiếp phát sinh vài đạo điện quang thanh lý sạch sẽ tang thi bên người. Sở Chích Thiên tuyệt không chờ đợi, mà nhanh chóng chạy về nơi phát ra tiếng tru.

Cách không đến trăm mét, một bộ tràng cảnh thâm liệt ánh vào mi mắt Sở Chích Thiên, tang thi bị chém thành hai nửa bị trực tiếp coi nhẹ, đường nhìn của Sở Chích Thiên chỉ tập trung Tiêu Tử Lăng nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, máu tươi vẫn còn chảy không ngừng nơi khóe miệng, không biết sống chết.

Tâm đầu xót mãnh liệt, mặt Sở Chích Thiên thoáng cái trắng bệch, tuyệt không tốt hơn được chỗ nào so với Tiêu Tử Lăng trên mặt đất, anh mãnh liệt nhào qua, ấn lên chỗ động mạch cổ của Tiêu Tử Lăng.

Tiếng mạch đập mạnh mẽ hữu lực truyền qua từ trên tay, tâm thần buộc chặt của Sở Chích Thiên thả lỏng, dưới chân thể mà cảm thấy có chút vô lực.

Tên nhóc này vậy mà lại tiêu hao hết dị năng, xem ra con số tang thi mà cậu ta gặp phải tuyệt không phải bấy nhiêu mà cậu báo cáo. Sở Chích Thiên tỉnh táo lại rất dễ nhìn ra tình hình của Tiêu Tử Lăng, phân tích ra chỗ nguyên nhân, lửa giận trong lòng cũng theo đến. Tên nhóc này rõ ràng đang lấy sinh mệnh của mình ra đùa giỡn, nếu như Tiêu Tử Lăng thành thật báo cáo con số tang thi gặp phải, mình tuyệt đối sẽ không tiếp tục kế hoạch trước kia, để cho cậu đi chém giết tang thi hệ tinh thần, làm thành thảm liệt chặt vật như thế.

Thế nhưng, tính tình cứng cỏi cho dù gặp phải loại tình huống đó cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên tán thành, chỉ có người như vậy mới có thể đạt được sự tin nhiệm của Sở Chích Thiên, trở thành anh em chân chính của Sở Chích Thiên, tựa như Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết.

Bất quá, xét theo sự nghiêm phạt do Tiêu Tử Lăng tự mình nói dối tình báo, Sở Chích Thiên quyết định không nói cho Tiêu Tử Lăng tin tức này, để cho cậu tiếp tục vì trở thành đàn em của mình mà nỗ lực lên.

Thông minh như Sở Chích Thiên đã phát hiện được mục đích của Tiêu Tử Lăng từ trong nhất cử nhất động của cậu, không phải Sở Chích Thiên quá cảnh giác, mà là mục đích trong hành vi cử chỉ của Tiêu Tử Lăng quá rõ ràng.

Chẳng qua mục đích này rất đáng yêu không phải sao? Vì vậy Sở Chích Thiên bỏ mặc.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ảo thuật? Còn có một con?

Tiêu Tử Lăng không có ngủ đủ rất tức giận, vì sao giường của mình luôn rung động? Cậu thực sự rất mệt a, như vậy ngủ không an ổn a! Nhịn không được nắm nắm tay dùng sức nện mạnh xuống giường dưới thân, miệng gào lên: “Giường không nên động nha!”

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, giường rốt cục không động nữa. Tiêu Tử Lăng hạnh phúc dùng mặt cọ cọ chăn giường, muốn tiếp tục ngủ ngon.

Lúc này một luồng lực mạnh ném cậu lật lên, cái mông của Tiêu Tử Lăng vững vàng tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Aiz ui!” Một tiếng kêu đau đớn, Tiêu Tử Lăng hít một ngụm khí lạnh vượt bộ vị bị tổn thương, mơ hồ mờ mắt ra, ngay bên trên, Sở Chích Thiên đen mặt nhìn chăm chăm mình, toàn thân bốc lên hàn khí.

“Thế này là thế nào nha?” Tiêu Tử Lăng hoang mang vô cùng, đây là tình hình chi mô? Tên nào không biết sống chết chọc đến Sở Chích Thiên?

“Cậu nói xem?” Ba chữ này gần như là rít ra từ trong kẽ răng của Sở Chích Thiên, có thể thấy được oán niệm của Sở Chích Thiên rất nặng!

“Ha ha. . . Ha ha ha ha. . .” Đầu Tiêu Tử Lăng lúc này từ từ thanh tỉnh, biết chọc Sở Chích Thiên chính là cái tên không biết sống chết nhà cậu. Cậu thể mà xem Sở Chích Thiên là giường, còn hung hăng nện anh ta một cái. . . Trán Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, chỉ có thể cười ngu.

Một cái cốc đầu hung hăng gõ xuống, Sở Chích Thiên nghiêm mặt nói: “Cười cái gì mà cười, hiện tại cảm thấy thế nào?”

Tiêu Tử Lăng muốn nhanh chóng đứng lên, tay phải chống đất hai chân thoáng dùng lực. . . Một luồng đau đớn đánh úp trong lòng, chân mềm nhũn, lảo lảo tê liệt ngã xuống đất.

Sở Chích Thiên nhủ nhủ mầy: “Còn chưa đứng dậy được?” Lo lắng chột lóe mà qua trong mắt. Thoạt nhìn dị năng của Tiểu Lăng tiêu hao còn nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của anh a. Tên nhóc này quá lỗ mắng, phải biết rằng tiêu hao quá mức, sẽ sản sinh thương tổn mang tính vĩnh cửu đối với thân thể, không cách nào phục hồi, khả năng nghiêm trọng hơn là triệt để mất đi năng lực.

Dùng sức xoa xoa căng chân, Tiêu Từ Lăng khổ mặt nói: “Vẫn rất đau, dùng không được lực.” Ngẩng đầu ảo não đầy mặt nói, “Sở ca, xin lỗi, em kéo chân anh.”

Rõ ràng muốn phải nỗ lực biểu hiện, vì sao chung quy luôn xuất hiện vấn đề như vậy? Tiêu Từ Lăng lè roi dài (TT^TT), vì sao ôm cái đùi bự làm đàn em người ta lại khó như vậy?

Về mặt chán chường, bộ dáng bị đá kích trầm trọng của Tiêu Từ Lăng dẫn lên tâm trắc ẩn của Sở Chích Thiên. Anh móc ra một thứ gì đó lóng lánh từ trong túi áo vớt qua, Tiêu Từ Lăng vô ý thức tiếp lấy, vậy mà là một viên tinh hạch trong suốt cỡ như nắm tay trẻ sơ sinh.

Nhìn ra được sự nghi hoặc của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên đi tới nói: “Đây là chiến lợi phẩm của cậu, của con tang thi hệ tinh thần kia.”

Giơ lên tinh hạch, Tiêu Từ Lăng kinh thán nói: “Hóa ra tinh hạch của tang thi hệ tinh thần là trong suốt a. . .” Kiep trước Tiêu Từ Lăng thật đúng là chưa từng thấy qua tinh hạch của tang thi hệ tinh thần, sơ kỳ không có cách nào giết chết, hậu kỳ lại càng khó ngập trời, tinh hạch của tang thi hệ tinh thần cơ bản đều là vật phẩm cất giấu của siêu cấp cường giả.

Khi Tiêu Từ Lăng vẫn còn kinh thán, Sở Chích Thiên lại đã đi tới trước mặt Tiêu Từ Lăng, một phen túm lấy cánh tay cậu, nhắc cậu lên, không nhìn về mặt mờ mịt của Tiêu Từ Lăng, chuyển thân qua hơi khuỷu đầu gối, tỏ ý cậu lên, Sở Chích Thiên chuẩn bị công Tiêu Từ Lăng tiếp tục đi tới.

Tiêu Từ Lăng thất kinh, vội vã lắc đầu xua tay nói: “Không nên không nên, Sở ca, em nghỉ ngơi một chút là có thể đi, không cần công em.” Ban nãy hôn mê được Sở Chích Thiên công thì còn có thể được lý giải, nhưng tình hình hiện tại, nếu như bị người ta biết, cậu khẳng định sẽ chết không toàn thây. Ánh mắt hiểu rõ lòng người của Trần Cảnh Văn dường như đang theo dõi cậu, Tiêu Từ Lăng nhịn không được rung mình một cái, hàn khí không ngừng tỏa ra toàn thân.

“Dong dài cái gì, còn chưa lên.” Sở Chích Thiên không kiên nhẫn, ngữ khí băng lãnh. Tiêu Từ Lăng sợ đến mức trực tiếp nhảy dựng, nhảy lên sau lưng Sở Chích Thiên.

Sau lưng Sở Chích Thiên rất ấm áp, an toàn. Tiêu Từ Lăng dựa vào nơi đó chỉ nghe thấy tiếng tim đập đang gia tốc, trên mặt chỉ cảm thấy nóng rực vô cùng.

“Không ngờ tới Tiêu Từ Lăng ta vậy mà được Sở Chích Thiên công, Sở Chích Thiên a, đó là vương trong vương của ngày diệt vong a, ai có loại đãi ngộ này như ta?” Tiêu Từ Lăng ngao kiêu, chuẩn bị buổi tối khi ngủ tựa lên ỗ chần tận tình cười trộm một phen.

Tiêu Từ Lăng thật vất vả không chế được tư duy tàn mạn của mình, khôi phục bình thường. Lại phát hiện bọn họ đang đi đến bờ cảng, ngang qua một chiếc tàu lại một chiếc tàu hàng, thủy chung không thấy Sở Chích Thiên lên tàu điều tra, Tiêu Từ Lăng hiếu kỳ hỏi: “Sở ca, vì sao không đi lên kiểm tra?” Lại đi ngang qua một chiếc tàu hàng to lớn, Tiêu Từ Lăng trông mà thêm quay đầu lại nhìn, thực muốn lên xem bên trong có hàng tốt gì nga.

“Những chiếc đó đều không phải cái chúng ta cần, mục tiêu của chúng ta là tàu chở dầu.” Sở Chích Thiên nói thẳng mục đích chuyến này.

Tiêu Từ Lăng vừa nghe liền hiểu rõ, Sở Chích Thiên quả nhiên không hổ là Sở Chích Thiên, khi ánh mắt của mọi người còn tập trung ở phương diện thu thập thức ăn, Sở Chích Thiên đã suy nghĩ đến sưu tập xăng dầu, thứ này về sau nhất định sẽ trở thành vật tư còn khan hiếm hơn so với thức ăn a.

Đang khi Tiêu Từ Lăng vẫn còn cảm thán, Sở Chích Thiên đột nhiên dừng một chút, giảm bớt tốc độ, anh quay đầu nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Lăng, Linh Nhân của cậu còn có thể mở ra hay không?”

“Có thể.” Tiêu Từ Lăng vội vã mở ra Linh Nhân, bên cạnh đó thấp giọng hỏi lại, “Sở ca? Có tình huống sao?”

“Không biết, chung quy cảm thấy có chút không ổn, hình như nguy hiểm ở ngay phụ cận.” Ban nãy dị năng của Sở Chích Thiên đột nhiên rung động một chút, dường như đang nhắc nhở anh có nguy hiểm.

Tiêu Từ Lăng nghe vậy lập tức chuyển chú vào Linh Nhân của mình, nếu Sở Chích Thiên nói như vậy, thì nhất định có tình huống, mình nhất định phải tìm ra chỗ vấn đề, đây là thời điểm cậu biểu hiện, là cơ hội nông nổi trở mình.

Không có, cái gì cũng không có. Tiêu Từ Lăng không thể tin một lần lại một lần dùng Linh Nhân nhìn bốn phía xung quanh, lại vẫn không có phát hiện, trong Linh Nhân ngoại trừ tàu hàng container, không còn có thứ gì khác nữa, ngay cả tang thi cũng không có một con.

“Sở ca, em cái gì cũng không thấy, ngay cả tang thi cũng không có.” Tiêu Từ Lăng nhụt chí, cảm thấy bản thân vô năng, tay phải vô ý thức nắm chặt một phen, lại bị vật cứng trong lòng bàn tay đâm đau.

Mở ra lòng bàn tay, miếng tinh hạch của tang thi hệ tinh thần kia xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Từ Lăng, mắt phải mở ra Linh Nhân đột nhiên nóng rực một trận, dường như sản sinh phản ứng đối với miếng tinh hạch đó, có loại cảm giác muốn cắn nuốt.

Hoảng hốt cảm tinh hạch, Tiêu Từ Lăng quay đầu đi không dám nhìn tay phải của mình, dường như mắt phải thoát ly tinh hạch, cảm giác nóng rực liền cực nhanh lui bước, dường như một màn ban nãy chỉ là cảm giác sai của Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng thở dài một hơi, khi đang muốn đề tính hạch vào không gian, đột nhiên linh quang chợt lóe, kinh hô: “Có thể còn có một con tang thi hệ tinh thần hay không?”

Sở Chích Thiên sững sốt, lập tức đình chỉ bước chân, anh nhìn bốn phía xung quanh, sắc mặt chậm rãi trở nên khó coi, trầm mặc một chút, mới mang ngữ khí ngưng trọng nói: “Tiểu Lăng, bị cậu nói trúng rồi, sợ rằng còn có một con tang thi hệ tinh thần còn mạnh mẽ hơn tồn tại, chúng ta đã trúng ảo thuật.”

A? Tiêu Từ Lăng thăm dò nhìn nhìn bốn phía, không có gì dị thường a.

“Cậu có nhận thấy các loại tàu hàng rất có quy luật hay không. . .”

Tiêu Từ Lăng so sánh một chút, rốt cục hiểu rõ, mỗi năm chiếc tàu hàng thì sẽ luân hồi lại một lần, bọn họ đi một đoạn dài như vậy, kỳ thực chẳng qua đang lượn vòng mà thôi.

“Sở ca, hiện tại làm sao giờ?” Tiêu Từ Lăng lo lắng hỏi.

“Nhất định phải phá ảo thuật này!” Sở Chích Thiên nói như đinh đóng cột.

Chỉ có như thế, anh với Tiêu Từ Lăng mới có một cơ hội sống.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thoát đi, trả giá tiêu hao sinh mệnh!

Sở Chích Thiên đang khi suy nghĩ làm sao giờ, Tiêu Từ Lăng đột nhiên nghĩ đến tinh thần lực của mình có thể thiết lập thành một lá chắn, từng ngăn cản qua công kích tinh thần lực của con tang thi trước, có phải có hiệu quả hay không?

Khi cậu lặng yên không tiếng động lộ ra tinh thần lực, nỗ lực vây quanh cậu với Sở Chích Thiên, một công kích mạnh mà hữu lực đột nhiên đánh tới.

Tiêu Từ Lăng chỉ cảm thấy đầu choáng váng, ngực thoáng trầm, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, sắc mặt nhất thời tái nhợt, Linh Nhãn mở ra cũng vì một kích này mà bị ép đóng.

Sở Chích Thiên thấy thế cả kinh vội hỏi: “Tiểu Lăng, thế nào rồi?”

Tinh thần lực của Tiêu Từ Lăng đã bị thương nặng, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, toàn thân không còn chút sức lực nào, cậu chịu đựng sự đau đớn như đao cắt trong đầu cắn răng trả lời: “Ban nãy em nỗ lực dùng tinh thần lực làm lá chắn bảo hộ chúng ta, lại bị phát hiện, Sở ca, con tang thi này quá lợi hại, một lần công kích đã khiến cho tinh thần lực của em bị thương nặng, xin lỗi, Linh Nhãn không còn cách nào mở ra.”

“Ừ, tôi hiểu được, cậu tận lực nghỉ ngơi trước đi.” Sở Chích Thiên lãnh tĩnh dặn, về mặt trầm tư nhìn về phía sâu bên trong hư huyền kia.

Cử động của Tiêu Từ Lăng thoát nhìn vô dụng kỳ thực cũng không phải là phí công, cậu đã chứng minh kẻ địch của bọn họ đích thật là một con tang thi hệ tinh thần, đồng thời khi công kích tinh thần mà vẫn còn có thể bảo trì được sự ổn định của thế giới ảo thuật này, sợ rằng thực lực đã đạt được trên cấp bốn. Đây thật đúng là một tin tức xấu. . . Sở Chích Thiên trầm trọng nghĩ.

Bất kể thế nào, đều phải thử một chút! Sở Chích Thiên nhướn mày, thanh âm thanh lãnh: “Cầm Không!”

Vừa dứt lời, 5 mét không gian xung quanh Sở Chích Thiên đột nhiên bắt đầu vận vẹo kịch liệt, sau cùng vỡ tan như gương tiêu tán trong không khí. Lúc này ở trong tầm mắt của Tiêu Từ Lăng với Sở Chích Thiên, toàn bộ hình ảnh rất kỳ quái, dường như khoét ra một cái lỗ từ chính giữa một bức vẽ. Tròng cảnh 5 mét xung quanh Sở Chích Thiên hiện ra hoàn toàn không ăn khớp với bốn phía.

“Đây là. . .” Tiêu Từ Lăng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, nói không ra lời.

“Đây mới là tràng cảnh hiện thực chân chính, xem ra Cầm Không có hiệu quả, đáng tiếc phạm vi quá nhỏ.” Sở Chích Thiên hơi hơi thờ ra một hơi, trái tim treo cao hơi buông xuống một chút, ít nhất có thể phòng bị đánh lên gần.

Trong lòng Tiêu Từ Lăng có các loại đồ kị a, xem xem năng lực của người ta thực dụng cỡ nào, còn không cố sức, của mình thì sao, mỗi một năng lực đều phải thi triển toàn lực, không tác dụng không nói còn bị thương, thực sự là bị ai a.

“Chẳng lẽ không thể sử dụng chông sao?” Tiêu Tử Lăng đổ kị thì đổ kị, vẫn rất hiếu kỳ năng lực này của Sở Chích Thiên, liền mở miệng hỏi. Nếu được, đánh vỡ ảo thuật này thì dễ dàng rồi.

“Tựa như Linh Nhân của cậu, lấy cự ly bán kính xung quang bản thân.” Sở Chích Thiên kiên trì giải thích, nếu như thực có thể, anh không tất phải lo nghĩ ở chỗ này.

“Nga, đáng tiếc a!” Tiêu Tử Lăng tiếc nuối nói, xem ra bọn họ còn phải bị vây ở chỗ này.

Lúc hai người đối thoại, xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số tang thi, nỗ lực công kích bọn họ.

Thế nhưng kỳ quái chính là chỉ cần tang thi tiến vào phạm vi Cẩm Không của Sở Chích Thiên, liền như rơi vào vùng bùn, tang thi gần như nhúc nhích không được, ngoại trừ tang thi cá biệt mạnh mẽ một chút còn thông thả tiếp cận được.

“Liệt!” “Liệt!” “Liệt!” . . . Theo thanh âm của Sở Chích Thiên, một con lại một con tang thi nỗ lực tiếp cận bọn họ bị điện quang trực tiếp giật thành tro tàn.

Thế nhưng tang thi bốn phía càng ngày càng nhiều, từng con không sợ chết xông vào trong. Không thể nghi ngờ con tang thi hệ tinh thần kia đã điều động hết thảy tang thi xung quanh lại đây, nỗ lực dùng những vật hy sinh này để tiêu hao dị năng của Sở Chích Thiên.

Tuy rằng hiểu rõ điểm ấy, nhưng Sở Chích Thiên không có biện pháp thứ hai, chỉ có thể dùng dị năng thanh lý từng con tang thi nỗ lực tiếp cận bọn họ, sầu lo trong mắt càng ngày càng nghiêm trọng, tiếp tục tiêu hao như thế, nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được nửa giờ.

“Sở ca, thả em xuống, em còn có thể chiến đấu.” Tiêu Tử Lăng trên lưng biết tiếp tục như vậy không được, tuy rằng hai chân của cậu không còn chút sức lực nào, nhưng đã có thể đứng lên, có thể trợ giúp Sở Chích Thiên phụ trách một mặt, thanh lý bộ phận tang thi kia.

“Tiêu Lăng, tốc độ của cậu còn có thể dùng hay không?” Sở Chích Thiên không đáp lại, trái lại thấp giọng hỏi.

“Nghỉ ngơi một chút, hẳn là có thể.”

“Nhiều nhất có thể cầm cự được bao lâu, nếu như mang theo tôi thì sao?” Sở Chích Thiên hỏi rất tỉ mỉ, điều này quan hệ đến sự tồn vong của anh với Tiêu Tử Lăng.

Nghe vậy Tiêu Tử Lăng trầm mặc suy nghĩ một chút, mới chậm rãi nói: “5 phút!” Thời gian này là dùng hai chân với dị năng của cậu trả giá mới thu được, nhưng giữa ranh giới tồn vong sinh mệnh, cái chi cũng đều là mây bay.

“Vậy chắc đủ rồi.” Sở Chích Thiên như hạ một quyết định trọng đại nào đó, từng chữ từng chữ rõ ràng hữu lực nói cho Tiêu Tử Lăng, “Tiêu Lăng, chờ lát nữa sau khi tôi sử dụng Phá Không Trảm, liền mang theo tôi cực nhanh chạy đi, có thể cầm cự được bao lâu thì hay bấy lâu, chạy càng xa càng tốt. Nếu có thể liên hệ được bọn Đồng Hạo Triết thì kêu bọn họ nhanh chóng hội hợp.”

Hai người bọn họ có thể chạy thoát thân được hay không thì phải xem tốc độ của Tiêu Tử Lăng, không thể nghi ngờ điều này đối với Tiêu Tử Lăng đã tiêu hao năng lực mà nói là một khảo nghiệm nghiêm trọng. Tiêu Tử Lăng đột nhiên cười, dí dõm hỏi: “Sở ca, vì việc công mà bị thương có phải tiêu đội sẽ phụ trách dưỡng lão hay không a?”

Trường hợp sinh tử tồn vong đột nhiên nghe thấy một câu nói dí dõm không phù hợp bầu không khí, Sở Chích Thiên tránh không được sùng sốt, còn chưa phản ứng lại, Tiêu Tử Lăng đã ha ha cười ra tiếng, tiếp tục nói: “Yên tâm đi, Sở ca, em biết làm sao.”

Sở Chích Thiên hồ nghi nhìn cậu, chung quy cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại có một nhóm tang thi điên cuồng công kích khiến cho anh chỉ có thể tạm thời buông xuống nghi ngờ, bắt đầu thanh lý một nhóm tang thi này, miệng tiếp tục phản phó: “Nhớ kỹ, cậu theo phương hướng Phá Không Trảm mà chạy, đừng chạy sai phương hướng.”

“Đã biết, Sở ca.” Ngữ khí Tiêu Tử Lăng rất thận trọng, biểu thị đã nghe rõ hết thảy.

Sở Chích Thiên yên lặng buông Tiêu Tử Lăng xuống, có thể lao ra thế giới ảo thuật này hay không, phải xem hai lần công kích kế tiếp của anh, nếu thành công, Tiêu Tử Lăng có thể dẫn bọn họ trốn ra, nếu thất bại an bài cái chi cũng là vô dụng.

Năm ngón tay phải cùng giương lên, tóc Sở Chích Thiên không gió tự động, quát lạnh một tiếng: “Thiên La Địa Võng!” Theo tiếng ra lệnh này, toàn bộ không gian trong phạm vi đường nhìn đột nhiên bị vô số thiểm điện đan vào bao trùm. Tiếng điện giật chói tai, tiếng tru lên trải trời lấp đất, hết đợt này đến đợt khác liên miên không ngừng.

Lần Thiên La Địa Võng này của Sở Chích Thiên còn mạnh mẽ hơn so với lần trước ở cửa siêu thị được phẩm, phạm vi càng thêm rộng không nói, ngay cả điện lực của lưới điện cũng đề cao một đẳng cấp.

Hoàn cảnh bốn phía dưới điện lực lỏng lẻo đột nhiên bắt đầu vận vẹo, rốt cục không thể chống được năng lượng điện lực khổng lồ của Sở Chích Thiên, cuối cùng vỡ toang biến mất, lúc này tràng cảnh xuất hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng lại là đàn tang thi tràn lan vô biên.

Hóa ra bọn họ đã bị mấy nghìn tang thi vây quanh, thấy một màn như vậy, sắc mặt Tiêu Tử Lăng đại biến, khiếp trước cậu chết trong đàn tang thi, thấy một màn tương tự, tránh không được run sợ trong lòng, thần hồn bất định.

Một trận thanh âm lãnh lệ vang lên bên tai Tiêu Tử Lăng: “Phá Không Trảm!”

Đàn tang thi bên tay phải Tiêu Tử Lăng đột nhiên xuất hiện một vết nứt dài đến trăm mét, tang thi trong phạm vi vết nứt đó, đột nhiên trong nháy mắt hóa thành bọt máu, triệt để biến mất, không thấy một khối máu thịt tồn tại.

Trong sát na, nơi có Phá Không Trảm trở thành một đường trống, không còn có một con tang thi chặn đường.

“Chạy mau!” Bên cạnh truyền đến thanh âm cực kỳ suy yếu của Sở Chích Thiên. Tiêu Tử Lăng phản ứng rất nhanh, trực tiếp nâng Sở Chích Thiên lên, thi triển dị năng tốc độ, cực nhanh đi về phía thông đạo Phá Không Trảm thanh lý ra.

Trong vội vội vàng vàng, Tiêu Tử Lăng chỉ liếc nhìn Sở Chích Thiên một cái, chính một cái liếc mắt đó, tâm Tiêu Tử Lăng rung động, lưu lại trong nội tâm cậu một ấn ký khắc sâu, cũng ảnh hưởng một lần quyết định trong tương lai của cậu, đó là sự bắt đầu của sai lầm suốt một đời.

Tóc Sở Chích Thiên trong nháy mắt đó —— trắng!

Anh tiêu hao sinh mệnh của anh mới sáng tạo ra được cơ hội cho hai người thoát khỏi nơi đây, trong viên mắt của Tiêu Tử Lăng đang chạy băng băng đã ươn ướt!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đánh cược, mắt phải lần nữa tiến hóa!

Mất thấy con mồi đột phá vòng vây mà đi, tang thi hệ tinh thần vẫn luôn ẩn nấp tại chỗ tối nhìn không được phần nộ rít gào lên, một tiếng gào dài kinh thiên này khiến cho tang thi nhất thời bạo động. Rất nhanh có hai thân ảnh nhảy ra từ trong đám tang thi, nhanh chóng đuổi về phía Tiêu Tử Lăng —— là tang thi biến dị tốc độ!

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng mang theo Sở Chích Thiên bạo phát tiềm năng lớn nhất của cậu, nhưng mang theo một người vẫn ảnh hưởng tốc độ, tang thi truy đuổi phía sau đang từng bước tiếp cận.

Phắc, Tiêu Tử Lăng nhìn không được chửi bới một tiếng, không ngờ tới còn có tang thi biến dị tốc độ, đây không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí. Lúc này, Sở Chích Thiên trên lưng phía sau cố chịu đựng thân thể không thoải mái thấp giọng nói: “Tiêu Lăng, chuyên chú chạy, hai con tang thi này để tôi giải quyết.”

“Được!” Tiêu Tử Lăng không nhiều lời, tuy rằng biết Sở Chích Thiên đã nỗ lực hết đà, nhưng lúc này cũng chỉ có Sở Chích Thiên mới có thể giải quyết được khốn cảnh này.

Tốc độ của Tiêu Tử Lăng lần nữa đề thăng, hai chân đã đang kháng nghị, Tiêu Tử Lăng kêu rên một tiếng, răng trắng hung hăng cắn môi dưới, cố chịu đựng xuống luồng đau đớn đó, chuyên chú chạy băng băng về phía trước.

Thế nhưng dù Tiêu Tử Lăng tăng tốc thế nào, hai con tang thi kia vẫn từng chút từng chút tiếp cận, lúc này, một thanh âm suy yếu vô cùng của Sở Chích Thiên vang lên sau đầu Tiêu Tử Lăng: “Cám!” Một con tang thi trong đó đột nhiên bị giam cầm!

“Liệt!” Theo sát mà đến chính là một đường điện quang, nhất thời giật con tang thi đó thành tro khét ngả xuống đất mà chết.

Ọc! Sở Chích Thiên không cách nào khống chế nôn ra vài ngụm máu tươi, vẩy lên phần cổ Tiêu Tử Lăng. Tiêu Tử Lăng biết đó là điều gì, Sở Chích Thiên lần nữa tiêu hao dị năng tổn thương ngũ tạng lục phủ, anh đã khống chế không được nữa liên tục nôn máu.

Không thể tiếp tục để cho Sở Chích Thiên sử dụng dị năng, Tiêu Tử Lăng biết hậu quả của tiêu hao quá phận là gì. . .

Đột nhiên dừng bước quay ngược lại, Tiêu Tử Lăng lấy hình thức quỷ dị trái với định luật quán tính tự nhiên, vào thời điểm chạy băng băng phía trước đột nhiên bay ngược trở lại, lao thẳng tới con tang thi còn lại kia, một đường ánh đao thoáng hiện, từ trên xuống dưới ngoan lệ chém xuống.

Một màn này không chỉ có Sở Chích Thiên sửng sốt, con tang thi biến dị tốc độ còn lại kia cũng trở tay không kịp, không cách nào khống chế thân thể chạy băng băng về phía trước, vừa vịn dụng vào đường ánh đao kia.

Ngao ô! Chỉ để lại tiếng tru thê lương, tang thi bị chém thành hai nửa.

Một kích đắc thủ, Tiêu Từ Lăng nhanh chóng lui về phía sau, mang theo Sở Chích Thiên tiếp tục nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài bến tàu. Dọc theo đường đi, nơi Tiêu Từ Lăng đặt chân, luôn có một bãi vết máu lưu lại. Hai chân bị quần che, lúc này sớm đã máu thịt mơ hồ, đổ máu không ngừng, đây là hậu quả của việc cường hành thi triển kỹ năng trái với định luật.

Có lẽ đã đau đến mức tận cùng, Tiêu Từ Lăng trái lại đã không còn cảm giác đau như ban nãy nữa. Lúc này trong lòng cậu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là lao ra, rời khỏi bến tàu đáng sợ này!

Tang thi hệ tinh thần chuyên chú vào nơi đây, thấy thức ăn ngon miệng lần nữa đào thoát, nó không cách nào khống chế sự tức giận của mình, lần nữa rú lên lồng lộn, tiếng kêu sắc bén đánh thức bến tàu ngủ say, hét thảy tang thi ẩn nấp nhao nhao hiện ra, vây quanh phương hướng bọn Tiêu Từ Lăng đi tới.

Lòng Tiêu Từ Lăng nóng như lửa đốt, dọc theo đường đi cậu nỗ lực liên lạc với bọn Đồng Hạo Triết, thế nhưng thiết bị liên lạc đã bị quấy rầy, không có cách nào thu được liên hệ, đây khẳng định là do con tang thi hệ tinh thần đó làm. Con tang thi cường đại đó, tinh thần lực của nó đã bao trùm toàn bộ bến tàu. Đừng hỏi Tiêu Từ Lăng làm sao biết được, dọc theo đường đi bất kể Tiêu Từ Lăng biến hóa phương hướng thế nào, những con tang thi đó đều chính xác lấp kín trên đường Tiêu Từ Lăng đi tới liên hiểu rõ, con tang thi cường đại đó đã nắm giữ toàn bộ tình hình của bến tàu.

Né qua một sóng lại một sóng tang thi, Tiêu Từ Lăng cuối cùng cũng thấy được chỗ sát biên giới bến tàu, lúc này lại có một nhóm tang thi xuất hiện ở phương hướng Tiêu Từ Lăng đi tới.

Không đợi Tiêu Từ Lăng quyết định, Sở Chích Thiên thấp giọng nói: “Tiến lên!”

Nghe vậy Tiêu Từ Lăng không do dự nữa, trực tiếp tăng tốc xông về phía trước.

Điện Quang Hóa Thạch! Sở Chích Thiên khẽ quát một tiếng, dùng ra một tia tiềm năng cuối cùng của anh. Anh không còn cách nào bảo trì thanh tịnh được nữa, rốt cục ngắt đi. Mà bởi vì công kích lúc này đây của Sở Chích Thiên, phía trước không còn có trở ngại nữa, khi Tiêu Từ Lăng đẩy nhanh tốc độ đang muốn lao ra vùng bến tàu này, một con tang thi không giống bình thường đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tiêu Từ Lăng, nhếch toét miệng, quỷ dị cười một cái về phía cậu.

Tiêu Từ Lăng chỉ cảm thấy tư duy chấn động, cũng không có cách nào khống chế được tay chân của mình nữa, trực tiếp ngã xuống, Sở Chích Thiên trên lưng bị luồng quán tính này quăng đi, té lăn trên mặt đất cách Tiêu Từ Lăng cự ly trên dưới ba mét.

Tiêu Từ Lăng giãy dụa muốn đứng lên, thế nhưng hai chân đã mất đi tri giác, hậu quả tiêu hao dị năng lúc này vậy mà hiển hiện ra. Cậu cắn răng, dùng tay cào đất, từng chút từng chút bò về phía trước, bò tới bên người Sở Chích Thiên, cẩn thận chắn trước mặt anh, cảnh giác nhìn con tang thi trước mắt.

Đây là một con tang thi thấp phần gầy gò, không có thịt thối như những con tang thi bình thường kia, toàn thân trên dưới là màu xám đen, hai mắt linh động, vừa nhìn đã biết có đầy đủ trí tuệ, nó tuyệt không sót ruột giết chết bọn Tiêu Từ Lăng. Chỉ vui thích nhìn những cử động vô dụng của Tiêu Từ Lăng, dường như chuẩn bị tận tình đùa bỡn bọn họ một chút, lấy làm giải trí trước bữa cơm.

Đây là con tang thi hệ tinh thần cường đại đó! Trong lòng Tiêu Từ Lăng tuyệt vọng một mảnh, nhất cử nhất động của bọn cậu đều nằm trong kế hoạch của nó, hóa ra tang thi liên tục ngăn cản, chính là vì buộc cậu tới nơi này, chờ đợi bọn cậu tự chui đầu vào lưới, bọn cậu thực sự còn có đường sống sao?

Tay phải Tiêu Từ Lăng rút ra đường đao phía sau, cho dù chết cũng phải chết trong chiến đấu, từ bỏ chống cự không phải tác phong của Tiêu Từ Lăng cậu. Tay trái vô ý thức luồn vào túi, muốn tiếp tục tìm chút gì đó có thể sử dụng.

Trong lòng bàn tay cảm lấy một khối gì đó như đá, Tiêu Từ Lăng nhớ tới đây là chiến lợi phẩm chém giết con tang thi hệ tinh thần đầu tiên của cậu, đột nhiên nhớ lại mất phải của cậu từng có phản ứng cường liệt đối với khối tinh hạch này, một luồng cảm giác muốn cắn nuốt. Ngầm lại mất phải của mình là bởi vì hấp thu bệnh độc mà tiến hóa, có phải tinh hạch này cũng có công năng cùng loại, để cho mất phải của mình lại một lần nữa tiến hóa hay không?

Nghĩ tới đây, tâm tình Tiêu Từ Lăng kích động một trận, có lẽ đây là cơ hội cứu sống duy nhất của bọn cậu. Tiêu Từ Lăng biết đây là một lần đánh cược, cậu không xác định được kết quả sau khi mất phải của mình hấp thu tinh hạch là gì, nhưng lúc này còn có lựa chọn khác sao?

Tiêu Từ Lăng chẳng còn lựa chọn không chần chừ nữa, cậu dùng toàn lực mở ra Linh Nhãn, trong sự nghi hoặc của tang thi, vững chắc đặt khối tinh hạch đó lên mất phải.

Mất phải vừa mới tiếp xúc đến tinh hạch, tinh hạch liền quỷ dị hóa thành một luồng nhiệt chui vào trong mắt, lúc này Tiêu Từ Lăng chỉ cảm thấy mất phải tựa như bị liệt diễm đốt cháy, đau tận xương cốt, Tiêu Từ Lăng nhin không được kêu lên, hai tay cào ra trên mặt đất xi măng mấy vết ngón tay.

Nhưng rất nhanh, luồng đau đớn đó đã biến mất, theo đến chính là một trận mát rượi, trong đầu Tiêu Từ Lăng đột nhiên hiện ra một đoạn tin tức, thu được năng lực mới. Tiêu Từ Lăng đánh cược thành công, mất phải của cậu đã lần nữa được tiến hóa!

Lần này có lẽ thực sự được cứu rồi. Tiêu Từ Lăng hiểu rõ xong năng lực của mình, lừa hy vọng lần nữa dấy lên.

Phá Manh —— Bài trừ hết thảy công kích vô hình, khiến nó vô hiệu hóa (có quan hệ tới năng lực tinh thần của bản thân).

Hiện tại hy vọng duy nhất của Tiêu Từ Lăng chính là dị năng tốc độ của cậu còn có thể phát huy được tác dụng sau cùng của nó, dẫn cậu với Sở Chích Thiên rời khỏi.

Chậm rãi bò lên, nửa quỳ trên mặt đất, Tiêu Từ Lăng cẩn thận vác Sở Chích Thiên trên lưng, Linh Nhãn mở ra không dám rời khỏi người tang thi hệ tinh

thần.

Dường như phát hiện thức ăn vậy mà còn muốn giãy dụa, tang thi hệ tinh thần nhện không được nổi giận gầm lên một tiếng, một công kích tinh thần mạnh mẽ hữu lực theo đến.

Công kích tinh thần lực vốn không cách nào thấy, lúc này mắt phải của Tiêu Tử Lăng vậy mà có thể hoàn toàn phơi bày ra được, chỉ thấy một luồng năng lượng màu tím gần như trong suốt đánh về phía cậu.

Tiêu Tử Lăng còn chưa phản ứng lại, Phá Manh của mắt phải đã tự động mở ra. Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy mắt phải đau xót, luồng công kích tinh thần lực tới kia trong nháy mắt đã bị làm tan rã, biến mất.

Chính một kích này, Tiêu Tử Lăng đã biết tang thi trước mắt lợi hại ra sao, chẳng qua chỉ là một công kích tinh thần nho nhỏ của đối phương, mà mắt phải của cậu lại đã bởi vậy bị thương. Lúc này Tiêu Tử Lăng căn bản không có cách nào ngăn chặn được một kích toàn lực của nó.

Không chân chừ nữa, đôi mắt Tiêu Tử Lăng thoáng đập ngay tại chỗ, cả người như đạn pháo bắn về phía con tang thi hệ tinh thần đó.

Cử động này không thể nghi ngờ khiến cho tang thi hệ tinh thần phẫn nộ, ở trong mắt nó, đây là sự khiêu khích đối với nó, nó ngửa mặt lên trời gào dài, một công kích tinh thần càng mạnh mẽ hơn đến thẳng trước mặt.

“Phá cho ta a!” Tiêu Tử Lăng điên cuồng hét lên, đôi bên hận thù, kẻ dừng thắng. Sóng hay chết phải xem lần liều mạng sau cùng này.

Mắt phải đột nhiên huyết sắc một mảng, nhìn không thấy mây may, đau đớn theo đến. Lúc này Tiêu Tử Lăng lại thành công lướt qua được con tang thi hệ tinh thần kia, quãng nó ở sau người, nhanh chóng lẩn xa.

Chỉ để lại con tang thi phần nộ đó, tiếng tru lên giận dữ chỉ có thể khiến cho hết thảy tang thi ở bến tàu rơi vào khủng hoảng, lại không có chút tác dụng đối với hai người chạy trốn đi.

Thành công trốn ra khỏi bến tàu, tâm thần Tiêu Tử Lăng thả lỏng, thiếu chút nữa ngã xuống đất tại chỗ, nhưng cậu biết bây giờ còn chưa thoát ly được nguy hiểm, lúc này cho dù chỉ là một con tang thi bình thường cũng có thể mang đến cho cậu với Sở Chích Thiên tai nạn lớn ngập đầu.

Rốt cục liên hệ được Đồng Hạo Triết, khi đã biết được lộ tuyến của bọn cậu, Đồng Hạo Triết lập tức lại đây tiếp ứng.

Không bao lâu sau, Tiêu Tử Lăng rốt cục thấy được bóng dáng của mấy người Đồng Hạo Triết, cậu lúc này kiệt sức rốt cục cười ngã xuống đất!

“Sở ca, lần này em không có khiến anh thất vọng chứ!” Một khắc sau cùng khi Tiêu Tử Lăng hôn mê, vậy mà nghĩ đến chính là câu nói này!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Giá đắt, hai chân với mắt phải của Tiêu Tử Lăng!

Chân Nhất Long mang về mặt mệt mỏi rốt cục cũng đi ra từ trong phòng, Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết vội vàng bước lên phía trước muốn hỏi thăm tình hình.

Chân Nhất Long khoát tay áo, ngăn lại lời muốn hỏi của hai người, lạnh lẽo đóng cửa phòng. Lúc này mới xoay người nói với hai người bọn họ: “Trần phó đội, Đồng phó đội, chúng ta đi xuống nói đi.”

Chân Nhất Long dẫn đầu đi xuống lầu, hai người Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết liếc nhau, biểu tình ngưng trọng theo Chân Nhất Long tới đại sảnh dưới lầu.

Chân Nhất Long ngả mình lên sofa, hai tay dường như đã không thuộc về anh nữa, các loại đau đớn, chỉ có thể vô lực rũ ở hai bên, không cách nào nhúc nhích.

“Thế nào? Sở ca không có việc gì chứ?” Đồng Hạo Triết hỏi hận, lúc đó anh hẳn nên liều chết không cho Sở Chích Thiên đi.

“Sở ca tiêu hao dị năng rất lợi hại, sinh mệnh lực vốn có cũng tiêu hao rất nhiều, may mắn tôi đã ngăn lại được sự hoại tử của thân thể anh ấy, cuối cùng cũng thoát ly nguy hiểm.” Chân Nhất Long nhớ lại tình cảnh gặp mặt lúc đó, nôn ra máu không cách nào ngăn lại, toàn bộ ngũ tạng lục phủ xuất hiện vấn đề, cùng với sự trôi đi của sinh mệnh có thể thấy được, hải người ra sao, hiện tại nhớ lại có chút nghĩ mà sợ, chỉ cần muộn hơn mười phút nữa, hết thảy

đều không còn cách nào vẫn hỏi.

“Vậy có di chứng gì?” Trần Cảnh Văn tạm thời thở dài một hơi, vẫn không thể yên tâm, phải biết rằng Sở Chích Thiên là thủ lĩnh hạch tâm của bọn họ, không thể có bất kỳ sai lầm nào.

“May mắn căn cơ của Sở ca tốt, dị năng rất mạnh mẽ, sau khi ngăn lại sự xói mòn của sinh mệnh, dị năng liền bắt đầu tự mình khôi phục, nghi ngại nửa tháng tin tưởng có thể khôi phục được, chẳng qua tóc của Sở ca, sợ rằng không thể khôi phục.” Tuy rằng Chân Nhất Long đã dùng hết toàn lực trị liệu cho Sở Chích Thiên, nhưng sự xói mòn sinh mệnh vẫn lưu lại trên người Sở Chích Thiên thương tổn không cách nào bù đắp, tóc của anh không khôi phục được màu sắc vốn dĩ nữa.

“May mắn là điều này, kỳ thực tóc bạc cũng rất ngẫu.” Trần Cảnh Văn rốt cục yên lòng, mở miệng nói giọng muốn hòa tan bầu không khí trầm trọng này.

Chân Nhất Long nghe xong lại không có phản ứng gì, vẫn vẻ mặt trầm trọng, mặt ủ mày chau.

Trong lòng Đồng Hạo Triết đột ngột nảy dựng, anh nghĩ tới khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn kia, vội vàng đi đến trước mặt Chân Nhất Long lo lắng hỏi: “Là Tiểu Lăng, có phải Tiểu Lăng có việc hay không?”

Trần Cảnh Văn lúc này cũng nghĩ đến cậu, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Chân Nhất Long, hy vọng có thể đạt được tin tức tốt trong miệng anh.

“Chân của Tiểu Lăng. . . Dị năng của cậu ấy tiêu hao quá lợi hại, mà tôi chỉ có thể lựa chọn cứu Sở ca trước, chờ tôi quay đầu lại thì đã không còn kịp rồi. Hòn nữa mất phải của cậu ấy —— cũng mù.” Chân Nhất Long khô sở che mặt khóc, cảm hận dị thường đối với sự hết cách của bản thân. Tuy rằng quen biết với Tiểu Tử Lăng chẳng qua chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nhưng tính tình đáng yêu của Tiểu Tử Lăng khiến cho bọn họ đều đã tiếp nhận người em trai nhỏ này.

Không chỉ có như thế, tất cả mọi người rõ ràng, Sở Chích Thiên có thể sống trở về, dựa vào tất cả đều là Tiểu Tử Lăng, thấy thảm trạng ngay lúc đó của Tiểu Tử Lăng liền hiểu rõ được, lúc đó cậu đột phá vòng vây mang theo Sở Chích Thiên trở về đã trải qua bao nhiêu gian khổ trắc trở.

Nghe thấy lời nói của Chân Nhất Long, trong đại sảnh, nhất thời lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Đồng Hạo Triết ngây ngẩn cả người, Trần Cảnh Văn trầm mặc. Bọn họ rõ ràng biết, ở ngày diệt vong, mất đi những điều này đại biểu điều gì.

Trần Cảnh Văn gian nan mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ, không có biện pháp khác sao?”

Chân Nhất Long lắc đầu: “Mất phải của Tiểu Lăng không còn cách cứu, mà hai chân cậu ấy, tôi sẽ tận lực để cho cậu ấy đứng lên. Thế nhưng cái khác. . . Tôi thực sự bất lực.” Chân Nhất Long chưa từng bức thiết muốn có dị năng trị liệu càng mạnh hơn như bây giờ, cảm giác thất bại khi đội hữu của mình nằm ở nơi đó mà bản thân lại bất lực, anh không bao giờ muốn thử nữa.

“Nói cách khác dị năng tốc độ của Tiểu Lăng, đã triệt để phế đi.” Đồng Hạo Triết thống khổ ôm đầu.

“Không chỉ vậy, cho dù Tiểu Lăng có thể đứng lên, bước đi cũng sẽ có chút vấn đề.” Lời nói của Chân Nhất Long rõ ràng nói cho bọn họ hai chân của Tiểu Lăng còn nghiêm trọng hơn so với bọn họ tưởng tượng.

Nghe vậy, Đồng Hạo Triết bị phần nện xuống bàn trà bên cạnh, bàn trà nhất thời chia năm xẻ bảy, thủy tinh vỡ vụn rạch ra trên tay Đồng Hạo Triết một lỗ lớn, máu tươi nhanh chóng rơi xuống, liền miên không ngừng.

Chân Nhất Long trách cứ nhìn anh một cái: “Đừng xung động như thế, chẳng lẽ cậu còn muốn lãng phí dị năng của tôi? Chỗ tôi đã có hai người bị thương bệnh nặng rồi.” Nói xong đang muốn đứng dậy trị liệu cho Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết vung tay lên, cự tuyệt nói: “Không cần trị liệu cho tôi, không có đau đớn này nhắc nhở tôi, sợ rằng tôi sẽ phát điên, đều là lỗi của tôi, nếu lúc đó tôi mang đội viên về, lập tức trở lại tiếp ứng Sở ca, Sở ca với Tiểu Lăng sẽ không như vậy.” Vết thương của Tiểu Tử Lăng nặng bao nhiêu, sự hối hận của Đồng Hạo Triết liền sâu bấy nhiêu, anh cảm thấy là một tay anh đã hủy Tiểu Tử Lăng, thiếu niên vốn nên khỏe mạnh trưởng thành, cứ như vậy đã không còn tương lai.

“Hạo Triết, đừng như vậy, những điều này đều là chuyện chúng ta không cách nào phỏng đoán, tuyệt không phải lỗi của cậu.” Trần Cảnh Văn nhìn không nổi, vỗ bờ vai Đồng Hạo Triết an ủi.

“Không, Cảnh Văn, cậu không cần phải nói, lúc đó cậu đã nhắc nhở tớ, là tớ không để ở trong lòng, chuyện này tớ không cách nào trốn tránh trách nhiệm” Đồng Hạo Triết lắc đầu, nắm tay nắm chặt. Nếu như coi trọng lời nói của Trần Cảnh Văn, có lẽ hết thảy đều sẽ không giống.

Haiz! Trần Cảnh Văn bắt đầu thở dài một hơi, phát sinh chuyện như vậy, sự thống khổ của Đồng Hạo Triết là sâu nhất, dù sao lần này là do anh ngay từ đầu chậm ngời thổi gió giựt giây Sở Chích Thiên đáp ứng Tiểu Lăng đi theo, sau cùng lại là anh đồng ý cho Tiểu Lăng cùng hành động với Sở Chích Thiên. Đồng Hạo Triết không có cách nào giải trừ sự hối hận trong lòng chính anh.

“Còn có một việc, Sở ca hẳn rất nhanh sẽ tỉnh, nếu như anh ấy muốn biết tình hình của Tiểu Lăng, có nên nói cho anh ấy hay không?” Chân Nhất Long còn lo lắng chuyện này.

Hai người trong đại sảnh lần nữa trầm mặc không nói, nếu để cho Sở ca biết Tiểu Lăng vì cứu anh mà trả giá lớn như vậy. . . Tin tưởng khẳng định Sở ca sẽ tự trách, cái người xem anh em còn nặng hơn so với chính bản thân mình kia, đó không thể nghi ngờ là tội lỗi đối với sự khang phục của Sở Chích

Thiên.

“Đến lúc đó rồi nói đi!” Yêu nghiệt Trần Cảnh Văn cũng không có cách, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Haiz! Ba người lần nữa nhìn nhau nhất tề thờ dài một hơi! Một cửa của Sở Chích Thiên cũng không dễ chịu a!

Thời điểm chạng vạng, Sở Chích Thiên đã tỉnh.

Sở Chích Thiên mở mắt ra thấy được Chân Nhất Long ở đầu giường đang dùng dị năng trị liệu cho anh, không hề nghĩ ngợi trực tiếp hỏi: “Tiểu Lăng thế nào rồi?” Sở Chích Thiên biết Tiêu Tử Lăng vào thời khắc sau cùng tiêu hao dị năng, anh vội vàng muốn biết điều này có sản sinh thương tổn mạng tính vĩnh cửu đối với Tiêu Tử Lăng hay không.

Tay Chân Nhất Long dừng lại, nỗ lực nặn ra một nụ cười: “Sở ca, yên tâm, bên Tiểu Lăng tôi mới trị liệu xong, hiện tại đang ngủ, nghỉ ngơi tốt thì không có việc gì nữa.” Nói xong trực tiếp cúi đầu tiếp tục trị liệu, không dám nhìn hai mắt hiểu rõ lòng người kia của Sở Chích Thiên, sợ bản thân sẽ không can thận lộ ra sơ hở.

Sau cùng ba người bọn họ vẫn quyết định giấu diếm Sở Chích Thiên một chút trước, chờ sau khi tình hình của Sở Chích Thiên tốt hơn rồi lại nói.

Chẳng qua Chân Nhất Long thực sự không biết diễn kịch, nụ cười chần chừ xấu hổ, cùng với ánh mắt lấp lánh của anh đều nói cho Sở Chích Thiên biết, anh đang nói dối.

Sắc mặt Sở Chích Thiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nhất Long, nói thật cho tôi biết!”

Một luồng bức lực vô hình đánh tới, Chân Nhất Long hô hấp cũng có chút trắc trở, làm sao còn dám giấu diếm, một năm một mười thốt ra tình hình thực tế: “Mắt phải Tiểu Lăng mù rồi, hai chân cho dù đứng lên đi lại cũng sẽ không thuận tiện.”

Vốn tưởng rằng Sở Chích Thiên sẽ nổi giận dị thường bị thống vạ phần, Chân Nhất Long cúi đầu chờ lửa giận của Sở Chích Thiên giáng lâm, lại không ngờ không có bất kỳ động tĩnh gì.

Lặng lẽ ngẩng đầu, Chân Nhất Long thấy Sở Chích Thiên chẳng qua chỉ vô thần nhìn nơi nào đó, nhẹ nhàng ừ một tiếng biểu thị đã biết.

Muốn nói thêm chút gì đó, nhưng bầu không khí trong phòng khiến cho Chân Nhất Long nói không ra lời, chỉ có thể không tiếng động tiếp tục trị liệu, sau khi hoàn thành Chân Nhất Long lặng lẽ rời khỏi gian phòng, không dám quấy rầy sự trầm tư của Sở Chích Thiên.

Ngoài cửa phòng, Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đã chờ ở đó, lo lắng nhìn Chân Nhất Long.

Chân Nhất Long cười khỏ nói: “Sở ca, đã biết!”

“Tình hình anh ấy thế nào?” Trần Cảnh Văn lo lắng hỏi.

“Nhìn không ra. . . Dường như rất yên bình, thế nhưng tôi luôn cảm thấy có chút không ổn!” Chân Nhất Long lo lắng u buồn, sự lãnh tĩnh của Sở Chích Thiên tựa như sự yên tĩnh trước cơn bão tố, bên trong chất chứa bao nhiêu bạo ngược ai cũng không rõ.

Chân Nhất Long mới rời khỏi gian phòng, Sở Chích Thiên liền một phen cào lấy bắp đùi của mình, mạnh mẽ cứa vào, chảy ra máu tươi mà không tự biết.

Sở Chích Thiên, đây là hành vi làm đại ca của mày sao? Tự tin mù quáng khôn nạn! Là mày đã hủy Tiêu Tử Lăng!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Yên bình, có thể sống là tốt rồi!

Khi Tiêu Tử Lăng tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, Tiêu Tử Lăng mở mắt ra liền cảm thấy đường nhìn có chút chật hẹp, thận trọng nhận rõ một phen đã biết là mắt phải xảy ra vấn đề, nó nhìn không thấy nữa.

Xem ra đối kháng với con tang thì hệ tinh thần kia, thực lực chênh lệch quá lớn, mang đến cho mắt phải thương tổn mạng tính hủy diệt, không biết có phải mù luôn hay không. Bất quá kết quả như vậy tâm lý cậu đã có chuẩn bị, đối với việc có thể sống trở về, Tiêu Tử Lăng đã rất hài lòng.

Lục Vân Đào vốn canh trong phòng thầy Tiêu Từ Lăng tỉnh, lập tức đi ra thông báo cho Chân Nhất Long.

Rất nhanh, Chân Nhất Long chạy vào phòng, anh đi đến đầu giường Tiêu Từ Lăng hỏi: “Tiểu Lăng, hiện tại cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tiêu Từ Lăng cười cười suy yếu với Chân Nhất Long, đầu tiên liền hỏi: “Sở ca anh ấy, không có việc gì chứ!”

Chân Nhất Long cảm động a, đứa trẻ thật tốt a, tỉnh lại còn nhớ đến đại ca, trong lòng càng cảm thấy tiếc hận. Anh vội vã trả lời: “Tiểu Lăng, yên tâm, Sở ca không có việc gì, hiện tại đang nghỉ ngơi, may mắn có em a!”

“Anh ấy là đại ca của em nga!” Tiêu Từ Lăng mỉm cười, một bộ biểu tình vốn nên như thế khiến cho Chân Nhất Long với Lục Vân Đào ở đây động dung không thôi.

Tiêu Từ Lăng nghỉ ngơi một hồi tiếp tục hỏi: “Nhất Long ca, có phải mắt phải của em nhìn không thấy nữa hay không?”

Chân Nhất Long trầm mặc, anh không cách nào mở miệng nói cho Tiêu Từ Lăng kết quả này, anh không đành lòng.

Thấy Chân Nhất Long không nói, Tiêu Từ Lăng còn có gì không rõ nữa: “A. . . Hóa ra thực sự nhìn không thấy nữa!” Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng thực sự thành sự thực, Tiêu Từ Lăng vẫn khó tránh khỏi có chút mất mát, về mặt có chút mờ mịt đi.

“Tiểu Lăng, em. . .” Chân Nhất Long lo lắng nhìn Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng quay đầu nhìn lại, phát hiện sự lo lắng trong mắt Chân Nhất Long Lục Vân Đào, trong lòng rất ấm áp, cậu biết sự trả giá của cậu có giá trị, tâm vẫn còn có chút mất mát đã bình thường trở lại, cậu cười nói: “Có chút mất mát nhỏ mà thôi, không cần lo lắng.”

Chân Nhất Long không ngờ tới Tiêu Từ Lăng yên bình tiếp nhận kết quả này như thế, có chút ngây người, ngày hôm qua Sở Chích Thiên rất bình tĩnh, thế nhưng anh mơ hồ cảm nhận được gọn sóng ầm sâu, ngày hôm nay Tiêu Từ Lăng rất yên bình lại là tâm bình khí hòa chân chính.

“Chỉ là mất mát nhỏ?” Lục Vân Đào bội phục, có chút không thể tin được điều anh nghe thấy.

Tiêu Từ Lăng nhịn không được lật cho ánh mắt xem thường, khinh bỉ nhìn về phía Lục Vân Đào: “Vân Đào ca, hiện tại là mặt thế, có thể sống đã là may mắn rồi, còn một con mắt có thể nhìn là được, cũng không phải phụ nữ, coi trọng mấy thứ hư vô đó làm gì.”

Ý nghĩ thông thấu của Tiêu Từ Lăng khiến cho Chân Nhất Long nhìn với cặp mắt khác xưa, phải biết rằng nếu việc này rơi vào trên người bọn họ, sợ rằng sẽ không tiếp nhận được đơn giản như thế. Năng lực thừa nhận của Tiêu Từ Lăng vượt qua sự mong chờ của anh rất nhiều, anh cảm thấy chuyện kể tiếp không còn khó có thể nói ra khỏi miệng như trước nữa.

Sắc mặt Chân Nhất Long đoan chính lại, nghiêm túc nói với Tiêu Từ Lăng: “Tiểu Lăng, còn có một việc, em phải có chuẩn bị tâm lý.”

Tiêu Từ Lăng thấy biểu tình nghiêm túc của Chân Nhất Long, trong lòng đột ngột nhảy dựng, giãy dụa muốn đứng dậy, sốt ruột hỏi: “Chẳng lẽ em bị liệt rồi?” Được rồi, sự lo lắng duy nhất của Tiêu Từ Lăng chính là điều này, cậu biết dị năng tốc độ tiêu hao quá lợi hại, sợ hãi không có cách nào đứng lên được nữa.

“Chuyện này thì không có!” Chân Nhất Long thấy tâm tình Tiêu Từ Lăng có chút kích động, vội vàng trấn an.

“Ngà!” Tiêu Từ Lăng nghe vậy tâm tình nhất thời thả lỏng, cậu an tâm nằm lại, kiên trì chờ đợi lời nói kế tiếp của Chân Nhất Long. Chỉ cần không liệt, tin dữ chi mô cậu cũng có thể thừa nhận.

“Tiểu Lăng, dị năng của em tiêu hao quá lợi hại, về sau dị năng tốc độ của em sợ rằng sẽ không còn cách nào sử dụng.” Chân Nhất Long lần nữa lo lắng nhìn Tiêu Từ Lăng, dù sao đây là năng lực để Tiêu Từ Lăng sinh tồn ở ngày diệt vong, mất đi tương đương với biến thành một người bình thường. Người thức tỉnh bình thường rất khó tiếp nhận kết quả như vậy.

“Còn gì nữa?” Tiêu Từ Lăng nghe xong lời này tuyệt không có bao nhiêu phản ứng, vậy mà về mặt lãnh tĩnh tiếp tục hỏi Chân Nhất Long.

“Cho dù đứng lên thì trên tính linh hoạt cũng sẽ có điều thiếu sót.” Chân Nhất Long rốt cục nói xong toàn bộ nội dung, khẩn trương nhìn chằm chằm Tiêu Từ Lăng, sợ hãi tâm tình cậu kích động sẽ khiến cho thương thế nặng thêm.

“Có thể bước đi không?” Tiêu Từ Lăng nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, thận trọng hỏi.

“Vậy thì đương nhiên được!”

“Có thể chạy không?”

“Cũng có thể, nhưng chạy không nhanh.”

“Có thể nhảy không?”

“Được, nhưng nhảy không cao.” Chân Nhất Long bị câu hỏi của Tiêu Từ Lăng làm cho hồ đồ, nghĩ không rõ vì sao hỏi những lời này nhưng anh vẫn rất

nghiêm túc trả lời.

Tiêu Từ Lãng nghe thấy câu trả lời của Chân Nhất Long, thở thật dài một hơi, mới nói: “Còn tưởng rằng có vấn đề gì lớn, không ngờ tới nên làm được đều có thể làm . . .” Nói xong một nụ cười hài lòng nở ra trên mặt, làm cho cả gian phòng đều sáng sủa.

Ách? Tình hình chi mô? Chân Nhất Long với Lục Vân Đào hai mặt nhìn nhau, có chút mò không được suy nghĩ, chẳng lẽ ban nãy nói là tin tức tốt mà không phải tin tức xấu? Vì sao Tiêu Từ Lãng cười. . . như thế. Hai chữ nỡ lệ mới vừa dâng lên trong lòng hai người bọn họ đã bị cố sức đè trở lại.

“Tiêu Lãng, không có dị năng, em còn cười được?” Chân Nhất Long có chút tức giận, có chút không bình tĩnh đối với thái độ vô vị của Tiêu Từ Lãng.

“Vì sao không thể cười a?” Tiêu Từ Lãng nhìn Chân Nhất Long một cách kỳ quái, “Mất đi dị năng không có nghĩa em chính là phế nhân, em vẫn là em, có tay có chân, ngoại trừ không thể chém giết tang thi cường đại, em vẫn có thể làm chuyện người khác có thể làm, điều này không phải rất tốt sao? Hơn nữa, dị năng của em đổi lấy sự bình an vô sự của Sở ca, điều này không phải rất đáng giá sao?” Nói xong, gạt đầu cái rụp biểu thị việc làm ăn này làm không thiệt.

Chân Nhất Long sững sốt, cũng hiểu được ý của Tiêu Từ Lãng, anh cũng nói không được lời nào nữa. Không ngờ tới Sở Chích Thiên ở trong lòng Tiêu Từ Lãng vậy mà quan trọng như thế, cậu nhóc vừa mới gia nhập tiểu đội mấy ngày mà thôi. . . Nhìn khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của Tiêu Từ Lãng, một thiếu niên chân thành chưa ô nhiễm mới có trái tim tinh khiết như thế. Sở Chích Thiên may mắn ra sao, vậy mà có một người đàn em như vậy.

Chân Nhất Long cười, sờ sờ đầu Tiêu Từ Lãng nói: “Tên nhóc nhà em, nói rất đúng, mặc kệ có dị năng hay không, em vẫn là đội viên của tiểu đội chúng ta.”

Tiêu Từ Lãng tức giận né tránh tay của Chân Nhất Long, phồng mặt cá giận nói: “Em đương nhiên là đội viên của các anh rầu, em đã hỏi Sở ca rầu, vì việc công mà bị thương tiểu đội sẽ phụ trách nuôi em, đừng mong vứt em đi.” Nếu như bởi vậy mà bị trục xuất, cậu liệu cái mạng già này làm gì? Cậu phải cẩn thận không buông câu Sở Chích Thiên đã nói sẽ nuôi cậu, nghĩ chắc Sở Chích Thiên sẽ không phủ nhận đâu.

“Phải phải phải. . .” Chân Nhất Long bị biểu hiện mang tính trẻ con của Tiêu Từ Lãng làm cho tức cười, bầu không khí trong phòng thoáng cái nhẹ nhõm hơn.

Ngoài cửa, Trần Cảnh Văn rút cục thở dài một hơi, anh nói với người bên cạnh: “Sở ca, anh xem, Tiêu Lãng không có việc gì. Anh nên về nghỉ ngơi trước đi.”

Sở Chích Thiên trầm mặc nhìn trăng cảnh trong phòng, thấy được nụ cười của Tiêu Từ Lãng, cười thực tinh khiết, cười thân nhiên như vậy, mỗi một câu nói của cậu đều khắc sâu trong lòng anh.

Rút cục thu hồi ánh mắt, Sở Chích Thiên nắm chặt nắm tay, xoay người rời đi, không hề lưu lại một câu.

Trần Cảnh Văn nhìn nhìn Tiêu Từ Lãng trong phòng, lại nhìn nhìn bóng lưng kiên định của Sở Chích Thiên, đầu mi anh thất chặt, một tia khói mù chột lóe mà qua trong ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Trị liệu, một năng lực khác của Thanh Tâm Thuật.

Ban đêm của ngày diệt vong hắc ám hơn so với thời đại bình an, gần như không thấy được ánh trăng, tầng mây nơi bầu trời địa cầu dường như dày hơn nhiều so với trước đây. Tiêu Từ Lãng một mình nằm trên giường bắt đầu hồi tưởng lại chuyện ban ngày.

Kỳ thực, những lời mà Tiêu Từ Lãng nói ban ngày là cố ý. Trên thực tế mất đi mất phải với dị năng tốc độ, Tiêu Từ Lãng chịu đòn kích rất lớn, chẳng qua vào tình cảnh đó còn có thể làm thế nào? Khóc ròng chảy nước mắt hô to ta hối hận? Tiêu Từ Lãng không ngốc như vậy, vì vậy cậu chấp nhận hình tượng một đàn em trung tâm cảnh cảnh, mục tiêu của cậu là đàn em tâm phúc của Sở Chích Thiên, cho dù không có thực lực, cũng phải khiến cho Sở Chích Thiên áy náy suốt đời, không dám từ bỏ cậu. (Đã thấy chưa!? Đã thấy bộ mặt thật của ‘Tiêu Lãng ngây thơ trong sáng’ chưa!? Con cáo già đó! Giả nai đó!!! Cái mặt lừa tình chết người không đền mạng đó!!!!)

Vì vậy, Tiêu Từ Lãng chân thành trung tâm hồn nhiên ngây thơ trong mắt Chân Nhất Long Lục Vân Đào đã xuất hiện. Tiêu Từ Lãng biết mấy câu nói đó của cậu sẽ truyền vào trong tai Sở Chích Thiên. . . Cậu không tin Sở Chích Thiên sẽ không cảm động.

Tiêu Từ Lãng đã thực hiện được, không cần chuyển lời cho Sở Chích Thiên. Sở Chích Thiên đã chính tai nghe được, sự chấn động đó còn mãnh liệt hơn

so với chuyện cáo, Sở Chích Thiên đích xác đã đặt cậu ở trong lòng, chẳng qua Tiêu Tử Lăng chưa hiểu rõ, Sở Chích Thiên là một người càng coi trọng thì lại càng ẩn tàng sâu, muốn Sở Chích Thiên biểu hiện ra sự đối đãi đặc biệt khác thường? Tiêu Tử Lăng nhất định phải thất vọng rồi.

Tính toán nửa ngày, phát hiện ngôn hành cử chỉ tuyệt không có gì không thỏa đáng, lúc này mới an tâm tu luyện Thanh Tâm Thuật.

Đối với chuyện đã không còn dị năng tốc độ, sở dĩ Tiêu Tử Lăng biểu hiện lãnh tĩnh, còn là bởi vì Thanh Tâm Thuật, chỉ cần tiếp tục tu luyện thêm một đoạn thời gian, tin tưởng có thể học tập được Thủy Cầu Thuật, như vậy thực lực của cậu sẽ không yếu đi bao nhiêu, còn có thể làm người dị năng hệ thủy. Đương nhiên nếu dị năng tốc độ vẫn còn thì tốt hơn, như vậy thực lực của cậu sẽ càng mạnh, tin tưởng sẽ rất có địa vị trong đội ngũ của Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng rất nhanh tiến vào trạng thái suy tưởng, khi một lần lại một lần vận chuyển Thanh Tâm Thuật cậu phát hiện một số linh khí vậy mà tự động tiến vào mắt phải với chỗ đau hai chân của cậu, bắt đầu tu bổ tổ chức tế bào bị thương.

Một trận mừng rỡ, Tiêu Tử Lăng tỉnh lại từ trong suy tưởng, không ngờ tới Thanh Tâm Thuật vậy mà còn có công năng trị liệu, đối với Tiêu Tử Lăng mà nói đây không thể nghi ngờ là một tin tức tốt, có lẽ những thứ cậu mất đi còn có thể trở về.

Phát hiện này khiến cho Tiêu Tử Lăng động lực mười phần, lần nữa an tâm lại suy tưởng, tu luyện Thanh Tâm Thuật.

Mười ngày kế tiếp, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng chuyên tâm tu luyện với dưỡng thương, nhưng hành động của tiểu đội tuyệt không có đình chỉ, Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn sau khi biết được tình hình thực tế của bến tàu từ chỗ Sở Chích Thiên liền thay phiên dẫn đội, điên cuồng thu thập các loại vật tư, dù sao ai cũng không biết con tang thi cường đại ở bến tàu kia có thể tập kích thành thị hay không, nếu thực sự như vậy, phỏng đoán trước mắt không có người thức tỉnh nào có thể đối phó được nó, lưu lại cho bọn họ chỉ có một con đường, vì vậy hiện tại có thể thu thập được nhiều một chút thì là một chút.

Theo hành động của đội ngũ Sở Chích Thiên, người sống sót được cứu ra cũng càng ngày càng nhiều, Thanh Ly Viên bắt tri bắt giác thành một nơi tập hợp người sống sót nổi danh Thân Thành, không ít người biến dị người dị năng có thực lực lần lượt mang theo bạn bè người nhà gia nhập vào trong đó.

Vì vậy, thành viên của tiểu đội lần nữa gia tăng, sau khi đội viên tiểu đội vượt qua 15 người. Trần Cảnh Văn vì dễ dàng cho hành động, liền chia tiểu đội làm ba tổ. Một tổ chiến đấu, một tổ hậu cần, một tổ công kiên.

Tổ chiến đấu do Đồng Hạo Triết dẫn dắt, chủ yếu phụ trách nhiệm vụ thanh lý tang thi, bảo hộ sự an toàn của tổ khác.

Tổ hậu cần do Trần Cảnh Văn dẫn dắt, chủ yếu phụ trách các loại công tác như thu thập vật tư, an bài trú tính chung.

Tổ công kiên do Sở Chích Thiên dẫn dắt, chủ yếu là đối phó tang thi cao cấp mà tổ chiến đấu diệt không được hoặc tọa trấn đại bản doanh.

Do Sở Chích Thiên vẫn còn dưỡng thương, vì vậy trước mắt đội viên đội ngũ của anh chỉ có một mình Tiêu Tử Lăng. . . Đội viên khác phải đợi sau khi vết thương của anh khỏi rồi mới chọn ra từ hai tổ khác. Nghe tin tức này, Tiêu Tử Lăng trốn trong ổ chăn hưng hăng cười trộm nửa ngày, biểu hiện ngày đó quả nhiên để cho Sở Chích Thiên cảm động, Tiêu Tử Lăng cách mục tiêu của cậu lại gần hơn được một bước.

Bất quá nghe thấy Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải cũng gia nhập tiểu đội, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy bất an, tuy rằng trước mắt thuộc về đội ngũ của Trần Cảnh Văn, chẳng qua có hai vị đội hữu có thể đều là người trọng sinh như vậy, thấy thế nào cũng không ổn a, Tiêu Tử Lăng cảm thấy nhất định phải thăm dò nội tình của hai nữ nhân đó sớm một chút. Vạn nhất Sở Chích Thiên thấy đẹp tâm vui, chọn hai cô a lại đây. . . Cảm giác nguy cơ của Tiêu Tử Lăng càng ngày càng đậm.

Ngày thứ mười, Tiêu Tử Lăng dưới sự trị liệu cẩn thận tỉ mỉ của Chân Nhất Long, rốt cục cũng đứng lên được, tuy rằng đi lại không được nhanh nhẹn lắm, nhưng cuối cùng cũng có thể xuống đất không cần nằm trên giường. Tiêu Tử Lăng hưng phấn trực tiếp nhảy tới trước mặt Sở Chích Thiên lắc lư, nhắc nhở Sở Chích Thiên sự tồn tại của cậu. Sở Chích Thiên sau khi nhìn thấy cậu, vậy mà không có biểu cảm gì, một khuôn mặt lạnh khiến cho cậu có chút không hiểu, ân nhân cứu mạng nha, chẳng lẽ không phải nên đối đãi tốt hơn sao?

Được rồi, Tiêu Tử Lăng có thể vô tâm vô phế cười, có thể quên vì sao bị thương, thế nhưng Sở Chích Thiên là người có hoài bão có trách nhiệm, con tang thi hệ tinh thần trên bến tàu kia, thời khắc uy hiếp sự an toàn của bọn họ. Thế nhưng thực lực hiện tại của Sở Chích Thiên lại không có cách nào ngăn chặn được, anh chỉ có thể liều mạng tu luyện, hy vọng có thể nhanh chóng đề thăng thực lực, bảo hộ người anh coi trọng, nào còn có nhân tình gì đàm tiếu với cậu?

Bất quá đối với việc Tiêu Tử Lăng nhanh như vậy đã có thể xuống giường đi lại được, Chân Nhất Long cũng cảm thấy kinh ngạc, dù sao dựa theo suy tính của anh, ít nhất phải sau hai mươi ngày, không ngờ tới vậy mà sớm hơn gần một nửa thời gian. Anh mừng rỡ lần nữa kiểm tra thân thể của Tiêu Tử Lăng, không phát hiện chỗ nào đặc biệt, bất quá lại có thể nhìn ra được trình độ chuyển biến tốt của hai chân Tiêu Tử Lăng vượt xa dự đoán của anh, có lẽ dị năng tốc độ không thể khôi phục, nhưng chạy nhảy như người bình thường vẫn có thể thực hiện được. Anh vô cùng cảm thán nói ông trời vẫn yêu quý Tiêu Tử Lăng, vậy mà cho cậu một thân thể có năng lực hồi phục vượt xa người thường.

Tiêu Tử Lăng đương nhiên biết đó là do nguyên nhân gì, bất quá cậu tuyệt không nói ra bí mật của mình, chẳng qua cậu cũng không ngờ tới Thanh Tâm Thuật sẽ mạnh như thế, vậy mà có thể gia tốc phục hồi đến trình độ này. Điều này làm cho cậu có lòng tin đối với việc khôi phục mắt phải với dị năng tốc độ của bản thân. Đây không phải là mù quáng, mắt phải vốn cái gì cũng nhìn không thấy hiện tại vậy mà đã có thể cảm giác được một tia ánh sáng trắng, mà hai chân thì tuy rằng còn chưa cảm thấy có chỗ nào đặc biệt, nhưng mỗi lần vận chuyển Thanh Tâm Thuật, hai chân liền có một loại cảm giác ngâm mình trong suối nước nóng, thập phần thoải mái, điều này không thể không khiến cho cậu tràn ngập lòng tin.

Lại qua ba ngày, Tiêu Tử Lăng rốt cục học được Thủy Cầu Thuật. Cậu len lén thí nghiệm qua uy lực của Thủy Cầu Thuật, quả nhiên rất kém, bất quá

Tiêu Từ Lăng tuyệt không nản lòng, bắt đầu không ngừng thí nghiệm sự biến hóa của thủy cầu, ngày nào đó cậu lo lắng phát hiện dùng tinh thần lực có thể áp súc thủy cầu. Mà thủy cầu áp súc đi cỡ phân nửa, thể mà uy lực mạnh hơn trên gấp ba so với không áp súc, thủy cầu vốn dĩ đánh tường chỉ có thể lưu lại một vết tích nhợt nhạt, thủy cầu áp súc qua có thể đánh ra một hố nhỏ sâu ước chừng 5 cm.

Phát hiện này khiến cho Tiêu Từ Lăng rất hưng phấn, mấy ngày kế tiếp cậu vẫn luôn luyện tập áp súc thủy cầu, sau khi áp súc đến một phần ba kích cỡ vốn có, Tiêu Từ Lăng phát hiện thể nào cũng áp súc không được nữa, bất quá lực sát thương của thủy cầu trình độ này đã rất mạnh mẽ, có thể thoải mái kích xuyên một mặt tường đơn, tường gia cố dày thì cũng có thể kích xuyên được phân nửa. Điều này đại biểu cậu lại có thêm được một thủ đoạn cường lực kích sát tang thi.

Nửa tháng rất nhanh liền qua, Sở Chích Thiên đã hoàn toàn khôi phục, sau khi Chân Nhất Long xác nhận, Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết rốt cục đồng ý Sở Chích Thiên dẫn đội đảm nhận nhiệm vụ.

Mà lần này, mục đích của Sở Chích Thiên là trung tâm hậu cần nào đó, nơi đó có vật tư cực kỳ phong phú. Sở dĩ vẫn luôn không thể thu thập, là bởi vì nơi đó có một con tang thi hệ hỏa cấp ba, trước đó không lâu Đồng Hạo Triết dẫn đội đến nơi đó thất bại mà về, không có thành công. Lần thất bại đó khiến cho danh vọng của tiểu đội Sở Chích Thiên giảm xuống kịch liệt, hơn nữa do Sở Chích Thiên bị thương không thể đứng lúc ra mặt giải quyết, khiến cho người sống sót phụ thuộc vào Sở Chích Thiên bắt đầu đông dora rung chuyển, nơi tập hợp khác quanh thân cũng bắt đầu nóng lòng muốn thử, chuẩn bị khiêu chiến địa vị bá chủ của tiểu đội Sở Chích Thiên. Vì vậy lúc này đây Sở Chích Thiên dẫn đội đi trước, để chính tai nghe mất thấy.

Bất quá vật tư phong phú cũng dẫn đến cường giả khác nhìn trộm, do tin tức Sở Chích Thiên bị thương đã bị bọn họ biết, vì vậy lần hành động này không chỉ phải đối mặt tang thi cường đại, cũng có thể sẽ đối mặt cường giả thức tỉnh muốn tìm tòi nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chạm mặt, khi tiến hành Vô Gian*!

*Vô Gian trong từ Vô Gian Đạo, xuất phát từ kinh Phật, có nghĩa vì quyền lực, sinh tồn hay tiền tài mà bán đứng nhau, tranh đấu nhau, đứng giữa hắc bạch đạo.

Tiêu Từ Lăng vẫn còn là thương binh đương nhiên lần hành động này bị bài trừ, Tiêu Từ Lăng tự biết tự rõ, không chủ động xin đi giết giặc giống lần trước nữa, lại nói đã được phân phối trong đội ngũ của Sở Chích Thiên, cơ hội biểu hiện rất nhiều, không cần sớm tranh giành.

Tiêu Từ Lăng nghĩ cực kỳ thông thấu nhìn theo Sở Chích Thiên mang đại bộ đội xuất phát, rồi quay về phòng tiếp tục tu luyện Thanh Tâm Thuật của cậu. Một lần suy tưởng chất lượng cao kết thúc, Tiêu Từ Lăng thấy thời gian sắp đến 12 giờ, bụng cũng cảm thấy có chút đói, liền đến nhà ăn dùng bữa trưa.

Thời gian ăn cơm của đội viên trong đội ngũ Sở Chích Thiên rất rộng, mỗi bữa cơm đều có thời gian hai giờ, sáng sớm 7.00 – 9.00, buổi trưa 11.00 – 13.00, buổi tối 18.00 – 20.00. Trong hai tiếng đó đội viên có thể tùy ý lựa chọn một đoạn thời gian đi ăn cơm, đầu bếp nhà ăn sẽ bảo quản thức ăn, chờ đội viên đến lĩnh. Sở dĩ định thời gian ăn cơm rộng như vậy, là bởi vì thời điểm tu luyện thường thường không biết lúc nào tỉnh lại, có thời gian cơ bản để lựa chọn, đội viên không cần sợ tu luyện quá mức không còn cơm ăn.

Tâm tình vốn coi như sung sướng của Tiêu Từ Lăng, vào một khắc tiến vào nhà ăn, nhất thời từ trời quang chuyển thành trời mây.

Hóa ra Trương Ngải Ngải với Giang Kinh Ngữ cũng ở trong nhà ăn ăn cơm, hai người các cô bởi vì không có bao nhiêu thực lực chiến đấu, lại là nữ sinh cũng không thích hợp làm nhân viên vận chuyển, vì vậy lần hoạt động này cũng bị lưu lại. Nói cách khác đội viên ở lại đại bản doanh hiện tại, chỉ có ba người bọn họ mà thôi.

Tiêu Từ Lăng thấy hai người này, phản ứng đầu tiên là muốn rời đi, chẳng qua không đợi cậu hành động, Trương Ngải Ngải đã thấy được cậu, vẻ mặt hưng phấn ngoác về phía cậu nói: “Tiểu Lăng, thực khéo a, mau tới đây cùng ngồi với bọn chị a!”

Tiêu Từ Lăng chỉ đành nặn ra một nụ cười, đi qua cầm lấy phần cơm nước của mình ngồi xuống bàn của mấy cô. Tuy rằng trong lòng Tiêu Từ Lăng tất cả đều là không muốn, nhưng không có biện pháp vứt bỏ mặt mũi người ta, chỉ có thể trái lương tâm đi qua.

Tiêu Từ Lăng ngồi xuống, Trương Ngải Ngải liền hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Lăng, lần trước ở bến tàu cậu với Sở ca cùng bị thương trở về, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Sau khi chuyện phát sinh, Trần Cảnh Văn đã hạ xuống lệnh kéo khóa miệng, ngoại trừ mấy đương sự, người khác căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy câu hỏi của Trương Ngải Ngải, Giang Kinh Ngữ cũng dừng đũa, chuyên chú nhìn Tiêu Từ Lăng, chờ đợi câu trả lời của cậu.

Tiêu Từ Lăng ngại ngùng cười: “Em cũng không quá rõ, lúc đó em tiêu hao dị năng hơn mê, nghe Sở ca nói có một con tang thì cường đại.”

Đây là lí do thoái thác mà Trần Cảnh Văn bàn giao đối ngoại, dùng để mê hoặc người khác có ý dò hỏi thực lực của Sở Chích Thiên.

Câu trả lời của Tiêu Từ Lăng khiến cho Trương Ngải Ngải thất vọng, cô vẫn luôn muốn biết có phải Sở Chích Thiên thực sự bị đe dọa sinh mệnh hay không, điều này quan hệ đến độ đáng tin trong tiên đoán của cô. Thế nhưng Trần Cảnh Văn thực sự rất giỏi hoạt, một chút gió cũng không tiết lộ. Vốn còn tưởng rằng Trần Cảnh Văn là cô ra vẻ huyền bí, tô son trát phấn, không ngờ tới ngày hôm nay thấy Sở Chích Thiên tinh thần chấn hưng dẫn đội xuất phát, vừa thấy đã biết không có nghiêm trọng như cô tưởng tượng, cô có chút không bình tĩnh, chẳng lẽ điều cô biết có khác biệt với sự thực?

Bên này Trương Ngải Ngải vẫn còn rối rắm sự thật giả của sự kiện bến tàu, bên kia Giang Kinh Ngữ lại mang về mặt cô đơn, có chút không yên lòng.

Giang Kinh Ngữ gầy gầy com trong bát, đột nhiên đã không còn khẩu vị, tuy rằng sau khi sự kiện bến tàu qua đi, Trần Cảnh Văn giữ các cô lại, thế nhưng tuyệt không coi trọng, cũng không nói có thu các cô vào đội hay không, nếu không phải năng lực quản lý của bản thân thân thể này còn có chỗ dùng, để cô bắt được cơ hội tận lực biểu hiện một phen, sợ rằng hiện tại cô vẫn còn ở vào tình cảnh xấu hổ, thiếp thân không rõ.

Thế nhưng cho dù như thế, cô với Trương Ngải Ngải vẫn thuộc về đội viên biên duyên hóa. Như lần hành động này, không có người thông tri các cô, cho dù lưu lại cũng không có một câu phân phó, thật giống như các cô không tồn tại cũng không thuộc về tiểu đội. Loại coi thường này khiến cho lòng cô nóng như lửa đốt. Không được coi trọng thì đại biểu cô căn bản không có cơ hội tiếp xúc với Sở Chích Thiên. Tiếp xúc không được vậy lấy đâu ra cơ hội bắt được tâm của Sở Chích Thiên chứ?

Đang khi Giang Kinh Ngữ phiền não, khuôn mặt tươi cười hồn nhiên đáng yêu mạnh đến mức tận cùng của Tiêu Từ Lăng nhảy vào mi mắt, ánh mắt cô sáng ngời, trong lòng bắt đầu tính toán.

Tiêu Từ Lăng trước mắt là đội viên duy nhất của tổ công kiên Sở Chích Thiên, khẳng định có thể thường xuyên tiếp xúc với Sở Chích Thiên. Có lẽ có thể tìm được cơ hội từ chỗ cậu ta. Lại nói tuổi tác của Tiêu Từ Lăng tương đối nhỏ, một bộ dáng mạnh hồn nhiên đáng yêu hẳn rất dễ lừa, nếu có thể có được sự trợ giúp của cậu ta. . . Giang Kinh Ngữ càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, về mặt vốn còn lãnh đạm đột nhiên trở nên ôn hòa hơn.

Giang Kinh Ngữ không vết tích xen vào trong đối thoại của hai người Trương Ngải Ngải với Tiêu Từ Lăng, về mặt thân thiết hỏi thăm tình huống thân thể của Tiêu Từ Lăng. Sự chuyển biến của Giang Kinh Ngữ khiến cho Tiêu Từ Lăng vốn đã mang theo tâm cảnh giác càng thêm cẩn thận, trả lời một câu đều phải nghĩ trên ba lần xác nhận không có vấn đề gì mới trả lời, đương nhiên Tiêu Từ Lăng tuyệt không phải ngốc ngốc bị người khác nắm rõ, cậu hữu ý vô ý hỏi thăm chuyện trước kia của Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải. . . Một bữa com kéo dài, Tiêu Từ Lăng liền cảm thấy tinh thần mệt mỏi, uể oải vô cùng, trong lòng cảm thấy Vô Gian Đạo quả nhiên không phải để cho người làm.

Thật vất vả ăn xong com, Tiêu Từ Lăng liền lấy lý do bị thương chưa hoàn toàn hồi phục, thân thể còn chưa khỏe để rời đi. Cuối cùng cũng kết thúc trận đấu sức dò hỏi hiểu rõ nhau này.

Thấy Tiêu Từ Lăng rời đi, Trương Ngải Ngải vẫn luôn đầy bụng nghi vấn nhìn không được hỏi Giang Kinh Ngữ: “Giang tỷ tỷ, vì sao chị đối với Tiêu Từ Lăng tốt như vậy?” Giang Kinh Ngữ rất kiêu kỳ, trong tiểu đội ngoại trừ ba người đội trưởng phó đội trưởng, cơ bản không có mấy người có thể vào được mắt của cô, càng miễn bản thân thiết ôn hòa như đối với Tiêu Từ Lăng.

“Hiện tại Tiêu Từ Lăng là thành viên duy nhất của tổ công kiên Sở ca, chẳng lẽ em còn tưởng rằng cậu ta chẳng qua chỉ là một đội viên nhỏ sao?”

“Chẳng qua là vận khí tốt, cùng Sở ca đi bến tàu. . .” Trương Ngải Ngải tuyệt không phục, tên nhóc Tiêu Từ Lăng đó vừa nhìn đã thấy chỉ biết cười ngu, một bộ dáng ngây thơ ấu trĩ khẳng định không có năng lực gì, có lẽ Sở Chích Thiên bị thương chính là vì cứu tên nhóc đó.

Trương Ngải Ngải nghĩ tới đây đột nhiên có chút lờn ngó, lặng lẽ kéo Giang Kinh Ngữ thấp giọng nói: “Giang tỷ tỷ, chị nói xem lần này Sở ca bị thương có thể là bởi vì tên nhóc đó hay không? Nghe nói đội viên đi lần này chỉ có cậu ta với Sở ca bị thương, người khác thì nửa vết thương cũng không có. . .”

“Không thể nào. . .” Giang Kinh Ngữ hiểu rõ ngụ ý của Trương Ngải Ngải, nhưng cảm thấy không đến mức như thế, “Nếu thực sự là Tiêu Từ Lăng gây họa, lần phân tổ này thế nào cũng sẽ không phân cậu ta vào tổ công kiên đi.”

Trương Ngải Ngải nghe xong lời này cũng biết sự hoài nghi của cô có chút không ổn, gật gật đầu nói: “Cũng đúng, có lẽ còn có nguyên nhân gì đấy mà chúng ta không biết. Bất quá, Giang tỷ tỷ, cho dù cậu ta là đội viên trong đội của Sở ca, cũng không tất phải đối với cậu ta tốt như vậy chứ.” Trương Ngải Ngải thực không thích tên nhóc thích cười đó, khó tránh khỏi có chút ý kiến.

“Chúng ta phải đứng vững gót chân, có lẽ Tiêu Từ Lăng sẽ giúp chúng ta một phen.” Giang Kinh Ngữ nhàn nhạt nói.

“A? Cậu ta?” Trương Ngải Ngải có chút xem thường, một đội viên nhỏ cũng như các cô, có năng lực gì chứ?

“Người có thể tùy ý tiếp xúc Sở Chích Thiên có mấy ai?” Đối với việc Trương Ngải Ngải đến bây giờ còn chưa nhìn rõ được tình thế, Giang Kinh Ngữ có chút thất vọng.

Trương Ngải Ngải tỉnh ngộ, từ sau khi phân tổ, ngoại trừ hai phó đội Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn, đội viên khác thì cơ bản không được cho phép rời khỏi tiểu tổ của mình đơn độc hoạt động, điều này cũng ngăn chặn Trương Ngải Ngải Giang Kinh Ngữ tìm kiếm cơ hội tiếp xúc Sở Chích Thiên. Chỉ có thành viên tiểu tổ của Sở Chích Thiên mới có thể tùy ý tiếp xúc Sở Chích Thiên. . . Mà trước mắt thành viên tiểu tổ của Sở Chích Thiên chỉ có Tiêu Từ Lăng.

Thấy về mặt Trương Ngải Ngải bình tĩnh, lúc này Giang Kinh Ngữ mới hài lòng nói: “Hiện tại đã biết rồi chứ, chúng ta ở trong đội ngũ của Trần Cảnh

Vấn vốn không được coi trọng, nếu không tìm cơ hội, chúng ta căn bản không có ngày ngóc đầu dậy.”

“Vì vậy chị lợi dụng Tiêu Tử Lăng. . .” Trương Ngải Ngải còn chưa nói xong, Giang Kinh Ngữ đã lấy ngón tay điểm nhẹ môi, tỏ ý Trương Ngải Ngải nói năng cẩn thận.

Trương Ngải Ngải là đầu lười một chút biểu thị hiểu rõ, chủ đề của hai người kết thúc như vậy, chuyên tâm ăn cơm.

Mà Tiêu Tử Lăng rời đi tuyệt không biết Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải vậy mà đánh chủ ý đến cậu, lợi dụng cậu để tiếp cận Sở Chích Thiên. Lúc này cậu đang vì phát hiện mới của cậu mà rơi vào trong sự mừng như điên.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Hợp tác? Vật tư chỉ có thể cho phân nửa.

Tiêu Tử Lăng nhìn một đồng tinh hạch nhỏ trước mắt, thầm muốn mắng bản thân là heo. Tu dưỡng một đoạn thời gian dài như thế, vậy mà chưa từng nghĩ qua lợi dụng tinh hạch để tu luyện Thanh Tâm Thuật.

Tinh hạch của tiểu đội là do người chuyên trách thống kê sau cùng thống nhất lại rồi dựa theo cống hiến phân phối, một tuần một lần. Tiêu Tử Lăng gia nhập tiểu đội đã qua nửa tháng, cũng lấy được hai lần tinh hạch. Đăng cấp tinh hạch đều là cấp 0 kém nhất, điều này cũng không có cách nào, dù sao thời gian tương đối ngắn, cũng không nhiều tang thi tiến hóa, tang thi lúc đầu thanh lý cơ bản đều là tang thi bình thường, bất quá số lượng vẫn tương đối nhiều. Khi lần đầu tiên Tiêu Tử Lăng lấy được đến tay là lúc đang bị thương nằm trên giường, không có việc gì để làm cậu chỉ có thể buồn chán đếm tinh hạch giết thời gian, vì vậy cậu biết rõ tinh hạch tổng cộng có 79 viên.

Đương nhiên tiểu đội cũng từng giết qua tang thi tiến hóa, bất quá loại tinh hạch đó là dựa theo người nào giết thì người đó được phân phối, đây cũng là nguyên nhân Sở Chích Thiên ở bên tàu trực tiếp giao trả tinh hạch của tang thi hệ tinh thần cho Tiêu Tử Lăng.

Lúc đó Tiêu Tử Lăng đếm xong tinh hạch đã vứt chúng nó vào không gian, sau đó bởi vì vẫn luôn tu luyện Thanh Tâm Thuật với nghiên cứu thủy cầu, liền quên sạch sẽ mấy tinh hạch được cho đó. Nếu không phải ngày hôm nay muốn chỉnh lý không gian của mình một chút, sợ rằng không biết bao lâu sau mới có thể nhớ tới những tinh hạch này.

Tác dụng của tinh hạch chỉ nhằm vào người thức tỉnh, chỉ có người thức tỉnh mới có thể hấp thu năng lượng trong tinh hạch chuyển thành năng lực thức tỉnh của mình. Trên một trình độ rất lớn nào đó Tiêu Tử Lăng quên những tinh hạch này cũng bởi vì dị năng tốc độ của cậu đã bị phế, tiềm thức cho rằng những tinh hạch này đã vô dụng đối với cậu.

May mắn khi Tiêu Tử Lăng nhìn đến những tinh hạch này, tuyệt không cố chấp cho rằng vô dụng, trái lại hiếu kỳ thử một chút. Cậu cảm tinh hạch vận chuyển Thanh Tâm Thuật, không ngờ tới lần thí nghiệm này cho cậu một kinh hỉ thật lớn. Thanh Tâm Thuật vậy mà cũng có thể hấp thu năng lượng của những tinh hạch này, bất quá luồng năng lượng đó tuyệt không phải được Thanh Tâm Thuật chuyển thành linh lực dự trữ trong đan điền, mà tuyệt đại bộ phận được mất phải mà hấp thu vào, chỉ có một phần rất rất nhỏ được hai chân thông thả hấp thu.

Thoạt nhìn mất phải trước đây hấp thu bệnh độc biến dị, cũng đã thuộc về hàng ngũ thức tỉnh, vì vậy năng lượng của tinh hạch hữu hiệu đối với nó, mà Linh Nhân mất trái dựa vào Thanh Tâm Thuật luyện thành, lại không có cảm giác đối với năng lượng của tinh hạch. Cùng đạo lý, muốn đề thăng năng lực thủy cầu mà cậu luyện thành cũng không cách nào mượn năng lượng của tinh hạch.

Phát hiện bất ngờ này khiến cho Tiêu Tử Lăng lâm vào trong trạng thái mừng như điên. Điều này chứng minh mất phải với hai chân của cậu có hy vọng khôi phục, đặc biệt là mất phải, hiện tại có thể hấp thu lượng lớn năng lượng tinh hạch, có phải đại biểu thời gian khôi phục không có dài như trong tưởng tượng hay không?

Tiêu Tử Lăng nghĩ tới đây liền kích động, mất phải có hi vọng hồi phục thì lực làm sao còn kiềm chế được, trực tiếp cầm hai viên tinh hạch, tiếp tục suy tưởng tu luyện Thanh Tâm Thuật, để cho mất phải tận lực hấp thu nhiều năng lượng tinh hạch.

Bên này Tiêu Tử Lăng đang nỗ lực hấp thu năng lượng của tinh hạch, kỳ vọng mất phải sớm ngày hồi phục. Mà bên kia Sở Chích Thiên lúc này đã dẫn đội tới trung tâm phân phối hậu cần, tuy rằng đã thanh lý dần tang thi ngoại vi, nhưng Sở Chích Thiên lại không tiến vào bên trong. Nguyên nhân là ở trước mặt anh có thêm vài đội khách không mời mà đến.

Những người đó xuất hiện vào lúc tiểu đội Sở Chích Thiên vừa mới thanh lý xong tang thi ngoại vi. Tổng cộng có ba đội nhân mã, dường như là đã trải qua thương lượng rồi đồng thời xuất hiện. Phân ra đứng thành hình tam giác, mơ hồ vây quanh tiểu đội Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên thấy thế chẳng qua chỉ kêu tiểu đội tạm dừng hành động, cẩn thận phòng bị chờ đợi mệnh lệnh. Vật tư nằm ở đó sẽ không chạy, Sở Chích Thiên tuyệt không sót ruột.

Có lẽ thấy tiểu đội Sở Chích Thiên một bộ dáng trầm ổn, ba đội nhân mã không bao lâu sau liền không chịu nổi, lần lượt tới gần tiểu đội Sở Chích Thiên, sau cùng chỉ dừng lại ở cự ly mấy chục mét, bọn họ lần lượt phái người qua yêu cầu đàm phán hiệp thương với Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên thế mới biết ba đội nhân mã này là mấy đoàn đội người sống sót tương đối lớn xung quanh bọn họ.

Lần lượt là đội tự cứu đến từ nhà trọ Cảnh Thiên, tiểu đội Hữu Đồ của quán cà phê internet Hữu Đồ, còn lại chính là đội Hắc Báo của công ty Thân Lục.

Nhà trọ Cảnh Thiên giống với tiểu đội Sở Chích Thiên đều là đội ngũ thuộc về tổ chức tự cứu nên, dẫn đội kêu Không Nhất Phàm, một người thức tỉnh hệ thổ.

Tiểu đội Hữu Đồ cơ bản là người may mắn còn sống sót trong quán cà phê internet, dẫn đội chính là ông chủ của Hữu Đồ Hà Khải Phong, trước mắt chưa rõ có phải người thức tỉnh hay không, bởi vì ra mặt đều là phó đội của bọn họ, quản lý của quán cà phê internet Hữu Đồ Tả Khôn, một người dị năng hệ hỏa ít nhất cấp 2.

Công ty Thân Lục nói dễ nghe là một công ty, kỳ thực là một tổ chức phi pháp, dẫn đội đương nhiên là lão đại của bọn họ kêu Lưu Thiệu Long, là một người dị năng hệ phong cấp hai. Trong ba đội này mạnh nhất đương nhiên là đội Hắc Báo của công ty Thân Lục, chỉ thủ hạ thôi thì đã gần 30 người, nghe nói có phân nửa đều là người thức tỉnh.

Loại chuyện đàm phán này, Sở Chích Thiên căn bản sẽ không quản, vì vậy Trần Cảnh Văn thay thế anh tham dự cái gọi là hội nghị liên minh bốn vùng. Nội dung hội nghị rất đơn giản, hy vọng có thể hợp tác tập thể, cùng nhau tiến công nơi đây, sau đó dựa theo thực lực phân phối vật tư bên trong.

Trần Cảnh Văn tuyệt không nói thêm gì trong đàm phán, không tán thành cũng không phản đối, chỉ mang theo vẻ mặt nụ cười ôn hòa nghe, hành vi thái độ này khiến cho ba đội khác có một loại cảm giác thất bại đánh bị bông. Sau cùng Lưu Thiệu Long bắt đầu chỉ chỉ có thể trực tiếp thả lời cay độc, nếu không muốn hợp tác, thì đừng trách bọn họ không khách khí.

Trần Cảnh Văn lúc này mới mỉm cười tỏ rõ quyền sở hữu vật tư hẳn nên là ai có khả năng thì người đó lấy, nếu ba đội có thực lực như vậy, tiểu đội của bọn họ nguyện ý nhường cho ba đội đi đầu, nếu thành công đánh bại con tang thì hệ hỏa cấp ba kia, tiểu đội của bọn họ sẽ trực tiếp lui lại, tuyệt đối không chiếm một chút vật tư bên trong. . . Nhưng nếu không thành công, như vậy tiểu đội của bọn họ sẽ ‘làm người không nhường’.

Lời này khiến cho đội trưởng của ba đội kia không xuống được đài, sở dĩ vật tư nơi đây vẫn không bị lấy đi, chính bởi vì con tang thi đó chặn bước chân của bọn họ, tuy rằng bọn họ đều đã được xem như là người dị năng cấp 2, thế nhưng chênh lệch thực lực một cấp tuyệt không phải đơn giản như nhiều hơn một số, mỗi khi đề thăng một cấp, thực lực sẽ tăng trưởng gấp đôi, đây cũng là nguyên nhân bọn họ bó tay chịu trói với con tang thi cấp ba đó.

Thấy Trần Cảnh Văn nói chuyện tuy rằng tao nhã, nhưng sự cứng rắn trong nội tâm lại không cho phép nghi ngờ. Bọn họ bắt đầu chỉ đành buông tư thái xuống, để cho Trần Cảnh Văn nói ra điều kiện hợp tác của bọn họ.

Thấy thái độ của ba người trở nên thành khẩn, lúc này Trần Cảnh Văn mới nói, phân nửa vật tư bên trong sẽ thuộc về tiểu đội bọn anh. Mà phân nửa còn lại là của ba đội kia, tùy ý bọn họ an bài, những lời này trực tiếp khiến cho ba người họ trào máu, vốn còn muốn cất xén vật tư của đội ngũ Sở Chích Thiên, không ngờ tới lần này trái lại để cho đội ngũ Sở Chích Thiên cầm đi phân nửa, điều này sao họ có thể nuốt xuống được.

Bất quá Trần Cảnh Văn cũng không có nhân tình dây dưa với họ, trực tiếp cáo biệt, có thể tiếp nhận thì hợp tác một phen, nếu không thể. . . Trần Cảnh Văn không ngại ngồi xem long tranh hổ đấu.

Sở dĩ Trần Cảnh Văn lớn mật như vậy, là vì biết rõ ba đội đó không có khả năng thả tay đối phó tiểu đội của bọn anh. Nguyên nhân lớn nhất là do có Sở Chích Thiên ở đây, Sở Chích Thiên hệ lôi điện ở ngày đầu tiên của ngày diệt vong đã lấy lực sát thương mạnh mẽ đập nặn ra hình tượng của một cường giả mặt thể. Điều này không thể nghi ngờ khiến cho những người đó không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tuy rằng họ đều đã tiến hóa đến cấp 2, nhưng lại không rõ Sở Chích Thiên đã tiến hóa đến cấp mấy, cho dù đều là cấp 2 giống bọn họ, hệ lôi điện cũng không phải thứ những người dị năng bình thường như họ có thể chống lại.

Còn có một nguyên nhân, hiện tại chẳng qua chỉ là thu thập vật tư, còn chưa tới tình trạng mi chết ta sống, bọn họ không thể nhẫn tâm để cá chết lưới rách. Lại nói Trần Cảnh Văn vẫn còn lưu lại chỗ trống, ít nhất còn có phân nửa vật tư để phân cho bọn họ. Dựa theo quy mô nơi đây, cho dù phân nửa cũng đã béo đến mức nổi bong bóng rồi.

Quả nhiên không bao lâu sau, lão đại của ba đội tự mình đi qua, đồng ý điều kiện của Trần Cảnh Văn, nhưng đề xuất phải hành động cùng nhau.

Trần Cảnh Văn biết mục đích bọn họ đề xuất hành động cùng nhau là vì muốn hiểu rõ thực lực chân chính của Sở Chích Thiên, nhưng Trần Cảnh Văn vẫn đáp ứng.

Trần Cảnh Văn tuyệt không lo lắng điều này, thực lực chân chính của Sở Chích Thiên? Ngay cả anh cũng còn chưa rõ nữa là. Trên thế giới này ngoại trừ chính bản thân Sở Chích Thiên sợ rằng sẽ không còn người nào biết nữa.

Nghĩ tới đây trong đầu Trần Cảnh Văn đột nhiên hiện ra nụ cười ngại ngùng của Tiêu Tử Lăng. . . Đầu mi hơi hơi thất chặt, có lẽ Tiêu Tử Lăng sẽ biết được một hai đi!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mời chiến, tang thi cấp ba xuất hiện.

Bốn đội ngũ rất nhanh đã hiệp thương xong, lần hành động này do Sở Chích Thiên đảm nhiệm tổng chỉ huy.

Sở Chích Thiên liền an bài một chút, xáo trộn đội viên của bốn tiểu đội rồi lần nữa chia làm ba tiểu tổ. Lại an bài người phụ trách mỗi đội ngũ, lúc này mới chỉ huy mọi người mở hai cánh cửa lớn của trung tâm phân phối hậu cần. Ánh vào mi mắt chính là từng kho hàng lớn chỉnh tề, ngăn nắp.

Có lẽ tiếng vang khi cửa mở làm bừng tỉnh tang thi bên trong. Chúng nhao nhao xuất hiện từ những góc khác nhau, vây về phía mọi người.

Sở Chích Thiên lãnh tinh hô: “Tổ thứ nhất, chuẩn bị chiến đấu!” Tổ thứ nhất là chịu trách nhiệm thanh lý tang thi với cảnh giới, do Đồng Hạo Triết phụ trách, Tả Khôn hiệp trợ.

Đồng Hạo Triết nghe thấy mệnh lệnh của Sở Chích Thiên, trực tiếp vung tay phải lên, tỏ ý tiến công.

Người vốn thuộc tiểu đội Sở Chích Thiên thấy thế trực tiếp cảm vũ khí của mình, xông vào đám tang thi, bắt đầu chiến đấu. Mà đội viên thuộc về ba đội khác phản ứng chậm hơn một chút, bất quá may mắn đều là người có kinh nghiệm, rất nhanh đã tiến vào trạng thái, phối hợp với tiểu đội Sở Chích Thiên, lần lượt chém giết tang thi.

Đội trưởng của ba đại tiểu đội thấy thế có chút xấu hổ, năng lực phản ứng của đội viên mình rõ ràng kém hơn một tầng.

Trần Cảnh Văn cười thâm trong lòng, đội viên phân phối cho Đồng Hạo Triết vốn chính là thuộc về tổ chiến đấu của anh. Những đội viên đó đã sớm quen thuộc phương thức chỉ huy chiến đấu của Đồng Hạo Triết, phản ứng không nhanh vậy mới có quý đây.

Bất quá Trần Cảnh Văn không có lòng tốt giải thích cho họ. Bọn họ hiểu lầm càng nhiều, đối với tiểu đội Sở Chích Thiên mà nói lại càng có lợi.

Rất nhanh, Đồng Hạo Triết đã dẫn dắt tổ thứ nhất thanh lý sạch sẽ những tang thi bị kinh động. Đám tang thi này đều là tang thi bình thường, tuyệt không mang đến bao nhiêu áp lực cho bọn Đồng Hạo Triết, nhưng dù vậy, vẫn có hai người bị tang thi cào thương, Sở Chích Thiên trực tiếp kêu bọn họ rời khỏi tổ thứ nhất, chọn ra hai người từ trong tổ thứ ba lên thay thế.

Là đội trưởng của hai người bị thương, sắc mặt của Hà Khải Phong với Lưu Thiệu Long có chút khó coi. Đây là công tác thanh lý, đội viên của tiểu đội Sở Chích Thiên làm sạch sẽ lưu loát, thường thường đội viên của bọn họ vừa mới giải quyết xong một con tang thi, đội viên của Sở Chích Thiên đã thanh lý xong con thứ hai, có một số thậm chí là con thứ ba, tuy rằng nhân số của tiểu đội Sở Chích Thiên ít nhất trong bốn tiểu đội, nhưng sức chiến đấu không thể nghi ngờ là mạnh nhất.

Phát hiện này đủ cho hai vị đội trưởng đó thu liễm đi rất nhiều, không vênh vào tự đắc nữa bắt đầu chuyên tâm phối hợp Sở Chích Thiên.

Mọi người rất nhanh đã đã thống kho hàng đầu tiên, trong kho hàng này đều là vật dụng giữ ấm như áo bông, quần bông, chăn mền các loại. Ba đại đội trưởng có chút thất vọng, dù sao mục đích của họ lần này chủ yếu là tìm kiếm thức ăn. Ngoại trừ đội ngũ của Sở Chích Thiên không lo nghĩ, các tiểu đội khác đều vì điều đó mà phiền não.

Trần Cảnh Văn ngược lại rất cao hứng, hiện tại khí trời càng ngày càng lạnh, phương tiện cơ sở vốn có đều đã tê liệt. Không còn điện, không còn khí gas, căn bản không có cách nào dùng ngoại lực sưởi ấm. Hiện tại chỉ có dựa vào quần áo đồ dùng dày để kháng rét lạnh. Với anh mà nói, những món này đều là vật tư nhất định cần, không thể không thu.

Ba đại đội chọn chọn lựa lựa cảm một chút vật tư rồi đi, đội ngũ của Sở Chích Thiên thì không khách khí như vậy, trực tiếp chõ năm chõng rương, nhưng cho dù như thế, toàn bộ kho hàng gần như không ít đi bao nhiêu. Trần Cảnh Văn nhìn hàng hóa đầy kho, tiếc nuối vì người tới lần này quá ít a.

Không để cho Trần Cảnh Văn xoắn xuýt bao lâu, Sở Chích Thiên liền mạng mọi người nhanh chóng chạy xuống kho hàng tiếp theo.

Cứ như vậy liên tục thanh lý năm kho hàng, trên cơ bản đều là mấy thứ vô dụng. Không phải một số linh kiện kim loại thì là thiết bị điện nhỏ, thậm chí có kho đều là lớp xe, điều này làm cho tâm tình mọi người có chút suy sụp.

Sở Chích Thiên nhìn nhìn thời gian, đã qua ba giờ, hiện tại là 12 giờ trưa, anh mệnh lệnh đội viên ăn cơm ngay tại chỗ, giải quyết bữa trưa trong 10 phút.

Tiểu đội Sở Chích Thiên ngồi dưới đất đầu vào đây, đội viên chuyên quản hậu cần bắt đầu phân phát cơm hộp và nước đã sớm chuẩn bị cho mọi người. Cơm tẻ chắc nịch cộng thêm một cái đùi gà lớn, một phần khoai tây cà ri cùng với một bình nước nhỏ.

Nhìn tiểu đội Sở Chích Thiên ăn ngon lành, mùi thơm com nước xông vào mũi khiến cho đội viên của ba đội khác liều mạng nuốt nước miếng, bọn họ nhìn nhìn bánh bích quy lương khô trong tay, liền cảm thấy hoàn toàn không còn khẩu vị a.

Sở Chích Thiên ngồi một bên ăn com hộp, trong lòng lại đang tính toán tiền độ lúc buổi sáng. Cảm thấy hiệu suất thực sự quá kém, điều này làm anh nhớ tới Tiêu Từ Lăng. Nếu như có tên nhóc đó ở đây, mở Linh Nhân là có thể thấy rõ trong kho hàng chứa vật gì, cũng không cần lãng phí thời gian như vậy.

Đột nhiên nhớ lại mất phải của Tiêu Từ Lăng đã mù, tâm tình Sở Chích Thiên nhất thời trở nên âm trầm. Com nước trong miệng cũng chẳng còn mùi vị. Nỗ lực lắc đầu, Sở Chích Thiên quăng đi tâm tình u ám, âm thầm nhắc nhở bản thân, hiện tại không thể phân tâm.

Trần Cảnh Văn bên cạnh thấy thế nghi hoặc hỏi: “Thế nào rồi, Sở ca?”

“Không có việc gì, chỉ cảm thấy như vậy quá lãng phí thời gian.” Sở Chích Thiên không muốn Trần Cảnh Văn lo lắng, chỉ nói ra suy nghĩ lúc đầu của anh.

Trần Cảnh Văn gật gù đầu, anh cũng thấy thanh lý từng nơi từng nơi như vậy rất lãng phí thời gian. Hơn nữa cay cay đắng đắng thanh lý sạch sẽ, thậm chí có đôi khi còn phải hao binh tổn tướng, sau cùng lại phát hiện vật tư của kho hàng không phải thứ cần thiết, còn gì buồn bức hơn so với điều này.

“Vậy làm sao giờ?” Trần Cảnh Văn vắt óc suy tính nửa ngày, cũng không nghĩ được một biện pháp tốt, chỉ có thể bắt đắc dĩ hỏi thăm lão đại nhà mình.

“Câu hỏi ba đội trưởng kia xem, trong độ ngũ của bọn họ có người có năng lực không cần đi vào mà cũng có thể dò thám được hàng hóa hay không?” Sở Chích Thiên nghĩ có phải còn có người thức tỉnh giống như Tiêu Từ Lăng hay không.

Trần Cảnh Văn nghe vậy, ánh mắt sáng ngời, lập tức đi tìm ba đội trưởng kia để hỏi rõ tình hình. Sau cùng anh mang theo biểu tình tiếc nuối trở về, lắc đầu với Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên chỉ có thể thở dài một hơi, đành làm liều thôi. Hy vọng vận khí tốt một chút, gần nghìn kho hàng, có thể nhanh chóng tìm được kho mình cần.

Mười phút rất nhanh trôi qua, đội viên hậu cần mau chóng thu dọn hộp com với bình nước nhỏ mà đội viên ăn xong. Hiện tại các loại vật tư đều rất khan hiếm, những thứ có thể dùng lại thì không thể lãng phí.

Giữa lúc Sở Chích Thiên mệnh lệnh bắt đầu thanh lý kho hàng tiếp theo, một tiếng gào dài kinh thiên xa xa truyền tới. Sở Chích Thiên biến sắc, cao giọng quát: “Tập hợp!”

Khác biệt với ba đội kia, tiểu đội Sở Chích Thiên tập hợp lại trước tiên, Sở Chích Thiên cau mày nhìn về phương hướng truyền đến tiếng tru, sắc mặt ngưng trọng.

Ba đội khác có chút hỗn loạn, nhưng cũng không trì hoãn bao lâu, lần lượt tụ họp lại với nhau. Lúc này ba đại đội trưởng mang theo nghi vấn đi qua.

“Sở đội trưởng, phát sinh chuyện gì?” Mở miệng chính là Lưu Thiệu Long, hai người còn lại gắt gao nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên, hy vọng anh có thể nói cho bọn họ nguyên nhân.

“Có thể tang thi cấp ba đã xuất hiện.” Sở Chích Thiên tuyệt không giấu diếm, nói thẳng ra suy đoán của anh.

Sở Chích Thiên vừa nói ra lời này, sắc mặt mấy người kia đại biến, có chút khản trương nhìn bốn phía xung quanh. Đoạn thời gian trước bọn họ tới đây tìm kiếm vật tư, đều đã từng kiến thức qua sự lợi hại của con tang thi đó. Có thể cho là cửu tử nhất sinh mới may mắn thoát được một mạng. Tuy rằng gần đây họ đều đã tiến cấp, nhưng sự mạnh mẽ của tang thi, loại cảm giác thất bại vô lực chống chọi kia, vẫn lưu lại ám ảnh trong lòng bọn họ.

Đồng Hạo Triết nghe xong cũng kinh hãi một trận, anh biết rất rõ sự lợi hại của con tang thi đó. Tuyệt chiêu sở trường Pháo Không Khí của anh đánh vào trên người nó tựa như gài ngựa, khiến anh thấy thất bại vô cùng. Mà công kích hỏa điểm của tang thi lại thiếu chút nữa nướng anh thành heo quay. Thay vì bó tay chịu trời đành bắt đắc dĩ dẫn đội rời đi.

“Hắn là cách chúng ta có chút xa, bắt quá rất nhanh sẽ đến đây.” Sở Chích Thiên lãnh tĩnh nghe sự xa gần của tiếng tru, cho biết phương hướng hành động của tang thi cấp ba.

“Kỳ quái, lần trước là lạng lẽ đánh tới, lần này tại sao lại như vậy chứ?” Đồng Hạo Triết cũng nghe thấy tiếng tru đó, có chút hiếu kỳ hỏi.

Khóe miệng Sở Chích Thiên treo lên một nụ cười lạnh: “Mời chiến!” Thực sự là tang thi ngu xuẩn a, nếu ẩn nấp một bên chờ cơ hội, có lẽ anh còn có thể có chút cổ kỷ, hiện tại. . .

Đồng Hạo Triết sừng sốt lập tức bùng tình nói: “Chẳng lẽ, là vì Sở ca?”

Sở Chích Thiên lúc này lại không nói gì, chỉ nhìn về nơi xa xa nào đó. Mọi người không tự chủ được nhìn theo. Liền thấy một sinh vật hình người toàn thân được hòa điểm vây quanh đứng ở đỉnh chóp kho hàng đối diện, lần nữa phát ra tiếng rống giận dữ.

Một trận rối loạn, nhóm đội viên của bốn đại đội ngũ nhìn không được la hoảng lên, lực áp bách của tang thi cấp ba không phải thứ người thường có thể thừa nhận. Cho dù là người thức tỉnh, cũng có một loại cảm giác trầm trọng khôn kể.

Sở Chích Thiên chậm rãi đi ra từ trong đám người, ba người Lưu Thiệu Long, Tả Khôn, Không Nhất Phàm nhìn thoáng qua nhau, cắn răng đuổi theo.

Trước đây ước định chính là cùng nhau đối phó tang thi cấp ba, lúc này bọn họ không thể lùi bước.

Khi Đồng Hạo Triết chuẩn bị đuổi theo, lại bị Trần Cảnh Văn lặng lẽ kéo về. Anh mang ánh mắt khó hiểu nhìn Trần Cảnh Văn. Trần Cảnh Văn lắc lắc đầu, lặng lẽ bấu môi về hướng Hà Khải Phong.

Đồng Hạo Triết gật gật đầu không lên tiếng, yên lặng đứng bên cạnh Trần Cảnh Văn, nhìn như tùy ý, nhưng tay phải rũ ở bên người, một luồng năng lượng trong suốt lặng lẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Quyết đấu, hết thủy đều ở trong không chế!

Sở Chích Thiên nhìn tang thi trước mắt, quay đầu nói với Lưu Thiệu Long: “Lưu đội trưởng, có thể khiến cho con tang thi đó xuống không?” Sở Chích Thiên không thích nhìn lên đối thủ.

Lưu Thiệu Long sửng sốt, không ngờ tới Sở Chích Thiên sẽ nói chuyện với hắn, trong lòng xoay chuyển N ý nghĩ, nhưng cũng không dám không đáp: “Để tôi thử xem sao.” Lúc này gã hoài nghi đầu tiên là có phải trong độ ngũ của gã có nội gián hay không, bản đứng nội tình của gã, bằng không thể nào Sở Chích Thiên vừa mở miệng đã tìm gã? Gã thăm hặn trong lòng, quyết định lần này trở về không thể không tận tình chỉnh lý một phen.

Kỳ thực Lưu Thiệu Long đa tâm rồi, sở dĩ Sở Chích Thiên hỏi thăm Lưu Thiệu Long, là bởi vì trong đội có Lục Vân Đào, dị năng thức tỉnh hệ phong. Năng lực đầu tiên đạt được là kỹ năng không chế “Triền Nhiều Chi Phong”, xem có phải Lưu Thiệu Long cũng có hay không. Nếu Lưu Thiệu Long thoát tác, không có biện pháp, Sở Chích Thiên cũng không nghĩ gì khác.

Chỉ thấy Lưu Thiệu Long nói nhỏ trong miệng, khẽ nâng hai tay. Đột nhiên xuất hiện một luồng gió xoay quanh: “Tật!” Theo một tiếng quát nhẹ, tay phải Lưu Thiệu Long thoáng chỉ, một chùm gió có thể thấy được nhanh chóng đánh tới tang thi. Khi sắp sửa đánh trúng đột nhiên vận vẹo, nhanh chóng quán lấy nó.

“Xuống cho ta!” Tay phải duỗi thẳng của Lưu Thiệu Long đột nhiên nắm lại, làm một thế thu.

Tang thi đứng ở đỉnh chóp kho hàng đột nhiên bất ổn, trực tiếp ngã quỵ xuống, hung hăng nện trên mặt đất, đóm lửa văng khắp nơi, bụi bặm tung bay.

Tang thi bị tập kích bất ngờ, phần nộ rồi. Nó ngửa đầu rống dài, hỏa diễm trên người đột nhiên tăng vọt, chùm gió vốn quán trên thân, dưới luồng lực lượng này nhất thời nát bấy.

Lưu Thiệu Long có vẻ đã bị thương nặng, đột nhiên đè lấy ngực, nôn ra ngụm máu tươi cực lớn.

Tà Khôn kinh hãi, vội vã đỡ lấy hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Lưu Thiệu Long lau vết máu bên khóe môi một chút, lắc lắc đầu: “Bị phản phê, tổn thương nhỏ mà thôi, không có việc gì.”

Đột nhiên, hai thanh âm gần như đồng thời vang lên.

“Cẩn thận!” Không Nhất Phàm lớn tiếng kinh hô.

“Màn Điện!” Thanh âm của Sở Chích Thiên lãnh tình cực đoan.

Ầm! Một tiếng nổ cực lớn mạnh mẽ vang lên!

Lưu Thiệu Long với Tà Khôn bị luồng năng lượng cực lớn bắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất!

Hóa ra ngay lúc này, tang thi hệ hỏa cấp ba bị Lưu Thiệu Long chọc giận, vừa tránh thoát khỏi sự ràng buộc liên phát động công kích hỏa diễm của nó. Lưu Thiệu Long, Tà Khôn không phát hiện, mà Sở Chích Thiên với Không Nhất Phàm lại thấy rõ. Trong nháy mắt nguy cơ đó, đã thấy được sự cao thấp năng lực ứng biến của hai người. Không Nhất Phàm cơ bản không thể phản ứng, chỉ có thể hô to một tiếng nhắc nhở. Mà Sở Chích Thiên lại lãnh tình thi triển một đạo Màn Điện chặn công kích của tang thi, cứu tánh mạng hai người.

Lưu Thiệu Long và Tà Khôn ngã xuống đất, thấy phía trước nơi mình vốn đứng đã xuất hiện một lá chắn do điện quang tạo thành, ngay phía trước nó là một hố lửa thật sâu. Làm sao còn không rõ hiểm cảnh ban nãy, biết là Sở Chích Thiên cứu bọn họ, về mặt cảm kích nhìn qua.

Sở Chích Thiên không có bất kỳ biểu tình gì, dường như đạo Mãn Điện ban này tuyệt không phải do anh phát ra, hai tay nắm ngược sau thắt lưng, tùy ý đứng nơi đó, hai mắt lạnh lùng nhìn tang thi, cứ như nhìn một vật chết.

Loại thái độ xem thường này khiến cho tang thi cấp ba lần nữa cuồng nộ gầm rú lên. Tang thi tiến hóa cấp một đã bắt đầu có được trí tuệ, cấp càng cao trí tuệ càng cao. Con tang thi này rất dễ cảm nhận được sự khinh thường trên người Sở Chích Thiên.

Nghĩ cũng không nghĩ, một hỏa diễm cường lực lần nữa công kích Sở Chích Thiên. Lúc này đây, Không Nhất Phàm rốt cục đã có chuẩn bị: “Thổ Thuần!” Một bức tường đất dày đột ngột mọc lên từ mặt đất. Chấn giữa Sở Chích Thiên với tang thi, ngăn cản công kích của hỏa diễm. Thế nhưng lần chặn lại này, Không Nhất Phàm tuyệt không dễ chịu, chỉ cảm thấy ngực lộn ngược một trận, trầm nặng khó chịu. Xem ra cấp hai ngăn cản công kích của cấp ba, vẫn là miễn cưỡng.

Sở Chích Thiên hơi hơi gật đầu với Không Nhất Phàm, biểu thị đã tiếp nhận ý tốt của hắn. Tuy rằng vẫn là biểu cảm băng lãnh, nhưng Không Nhất Phàm lại cảm thấy cảm giác nặng nề đã không còn. Tâm tình thoáng cái kích động lên, mở cở trong bụng như khi còn bé được thầy giáo tán dương.

Không Nhất Phàm thật vất vả mới đề xuống được luồng tâm tình hưng phấn đó. Bắt đầu khinh bỉ định lực của bản thân thực sự quá kém. Bất quá Sở Chích Thiên là cường giả mà cả khu này công nhận, có thể có được sự khẳng định của anh ta. . . Không Nhất Phàm cảm thấy bản thân càng đủ lòng tin dẫn dắt huynh đệ tỷ muội đi tiếp.

Hai lần công kích đều bị người phá hủy, tang thi hệ hỏa cấp ba lại càng nổi trận lôi đình. Công kích lần này của nó, tuyệt không phải chỉ công kích cá nhân, mà là phát ra bốn đạo hỏa diễm sắc bén. Hỏa diễm nồng đậm gần như màu cam, cùng với khí tức cực nóng kia đã biết công kích lần này tuyệt không giống hai đợt chỉ là thăm dò ban này, mà là toàn lực tru sát chân chân chính chính.

Sự ứng đối của bốn người hoàn toàn khác nhau. Sở Chích Thiên lần nữa tạo một Mãn Điện ngăn cản công kích, chẳng qua sóng triều do hai luồng năng lượng va chạm dẫn phát khiến cho tóc bạc cùng áo khoác của anh bay múa, nhưng không lay động được thân hình kiên định của anh.

Không Nhất Phàm vẫn dùng tường đất ngăn cản, nhưng lúc này hắn không còn may mắn như trước nữa. Trực tiếp bị đẩy lùi ba bước, ngực cuộn cuộn, nhịn không được nữa học ra một ngụm máu tươi, ngồi xồm trên mặt đất.

Lưu Thiệu Long không ngăn cản, trái lại thi triển Phong Chi Dực (đôi cánh gió) nhanh chóng né tránh đạo công kích này. Tuy rằng trốn có chút chật vật, nhưng cuối cùng cũng không phải chịu thương tổn.

Tà Khôn không có thủ đoạn ngăn cản nào, tốc độ cũng không chiếm ưu thế, chỉ đành lấy công thay thủ, hét lớn một tiếng: “Hỏa Long Thuật!” Một con thần long do hỏa diễm cấu thành, tàn bạo đánh về phía hỏa diễm bay đến trước mặt.

“Ầm ầm!” Sự rung động do tiếng nổ mạnh đình tại nhức óc mang đến, khiến cho nhóm đội viên phía sau đứng bất ổn, không ít người đã té xuống đất. Mà Tà Khôn lại càng thể thảm, trực tiếp bị đánh bay, ngã sấp xuống ở xa mười mét có thừa, đỡ ngực thổ huyết không ngừng. Lần công kích này bởi hắn cố kháng mà bị thương nặng nhất.

Chính lần công kích này, thực lực cao thấp của bốn người đã hiển lộ ra. Không hề nghi ngờ Sở Chích Thiên là mạnh nhất, ba người còn lại tuy có sai biệt, nhưng chênh lệch tuyệt không lớn.

Dù sao tang thi cấp ba có trí tuệ, lần công kích này để cho nó hiểu rõ người nào là cực xương khó gặm. Nó rất giao hoạt, tuyệt không trực tiếp công kích Sở Chích Thiên, mà là lưu luyến không buông, tiếp tục công kích Tà Khôn và Không Nhất Phàm.

Thế nhưng Sở Chích Thiên sao để cho nó thực hiện được, một đạo Mãn Điện lần nữa trực tiếp ngăn chặn trước mặt tang thi, đồng thời tỏ ý ba người khác lui về phía sau.

Tà Khôn cùng Không Nhất Phàm làm sao còn dám tiếp tục. Chẳng qua một lần công kích đã khiến cho bọn họ bị thương, sự chênh lệch giữa cấp hai với cấp ba không phải một hạt nửa điểm. Chỉ có Lưu Thiệu Long sau khi lui về ánh mắt có chút lấp lánh, dường như suy nghĩ gì đó.

Sở Chích Thiên coi như không thấy. Nên nhắc nhở đều đã nhắc nhở, còn muốn chết anh cũng sẽ không ngăn, không phải người của tiểu đội mình anh lười quan tâm.

Ba người vừa mới lui về phía sau, Sở Chích Thiên quát một tiếng rõ ràng: “Liệt ~!” Một đạo điện quang nhanh chóng giáng xuống đầu tang thi.

Đạo công kích này chỉ khiến cho tang thi kêu đau một tiếng, lại không mang đến thương tổn thực chất cho nó. Thoạt nhìn kỹ năng Liệt Điện bình thường nhất không có cách nào giải quyết được con tang thi này.

Tang thi vốn còn chưa muốn đối đầu với Sở Chích Thiên lợi hại nhất, muốn giải quyết những vật hy sinh thực lực kém kia trước. Thế nhưng sự cản trở cùng với công kích không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên rốt cục khiến cho con tang thi này đánh mất lý trí. Lừa gạt của nó tập trung toàn bộ ở trên người Sở Chích Thiên, nó nhất quyết phải giết cho bằng được cái tên đáng hận này, sau đó ăn hắn, hấp thu năng lượng của hắn.

Thấy ánh mắt của tang thi rốt cục vững vàng nhìn thẳng mình, trong lòng Sở Chích Thiên không có bất kỳ gánh nặng nào. Tiêu hao dị năng ở bến tàu lần trước lại để cho anh có cơ hội, đột phá được lá chắn của một dị năng khác vẫn luôn không cách nào đột phá, rốt cục hai dị năng đều đạt được cấp ba. Lúc này Sở Chích Thiên không phải là cường giả cấp ba bình thường nữa, hai dị năng chồng nhau tăng phúc đạt được đỉnh phong cấp ba. Nói cách khác thực lực của anh trước mắt chỉ kém cấp bốn một đường. Vì vậy chỉ cần con tang thi này không đột phá đến cấp bốn, Sở Chích Thiên liền nắm chắc giết chết được nó.

Ánh mắt đỏ sẫm của tang thi nhìn chằm chằm Sở Chích Thiên, hỏa diễm trên người bắt đầu chậm rãi giảm thiểu, mà một cụm hỏa diễm màu cam khí tức không lồ bắt đầu xuất hiện trên tay, mọi người biết tang thi sắp ra tuyệt chiêu.

Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn đều siết chặt nắm tay, lại không dám lên tiếng, sợ ảnh hưởng đến Sở Chích Thiên. Hóa ra lòng bàn tay phải của Sở Chích Thiên đột nhiên xuất hiện một viên điện hỏa đang phát ra thanh âm lách tách chói tai.

Thoạt nhìn hai bên đều muốn một kích giải quyết trận chiến này. Ánh mắt mọi người gắt gao nhìn thẳng. Ai cũng rõ Sở Chích Thiên thắng, bọn họ sống, Sở Chích Thiên bại, bọn họ nhất định phải đào vong. Không ai có thể ngăn cản được con tang thi này.

Toàn bộ bầu không khí vừa chạm liền phát, rốt cục khí thế của song phương đều đạt đến đỉnh. Không có chần chừ, gần như đồng thời, hai bên cùng lúc đánh về phía đối phương. Công kích cự ly xa uy lực sẽ giảm đi rất nhiều, chỉ có cận chiến mới có thể giải quyết đôi bên.

Lướt qua người, không có va chạm nặng nề, không có tiếng vang vang trời, cũng không có nổ tung đét tai như trong tưởng tượng. Mọi người hai mặt nhìn nhau, ban nãy bọn họ hoa mắt sao? Rõ ràng đã đánh trúng, vì sao chuyện gì cũng không có?

Đột nhiên tang thi cấp ba ngã xuống đất, toàn thân dấy lên điện hỏa có thể thấy, nhanh chóng bị đốt thành tro tàn. Lòng bàn tay Sở Chích Thiên xuất hiện một sợi khói đen, điện hỏa vốn lấp lánh đột nhiên biến mất.

Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn nghi hoặc nhìn thoáng qua nhau, ban nãy rõ ràng bọn họ nhìn thấy hỏa diễm màu cam của tang thi đã đánh trúng Sở Chích Thiên, vì sao Sở Chích Thiên không có việc gì chứ? Đến tột cùng anh đã dùng biện pháp gì tránh thoát chứ?

Chỉ có chính bản thân Sở Chích Thiên biết vừa rồi xảy ra chuyện gì. Kỹ năng mới có được kia, năng lực gần như có thể nghịch thiên, tất nhiên sẽ trở thành đòn sát thủ của anh.

Sở Chích Thiên lãnh khốc đứng thẳng thân, đến bên bãi tro tàn, nhặt lên tinh hạch thuộc về tang thi hệ hỏa. Tinh thể màu đỏ tươi thập phần trong suốt, soi dưới ánh nắng vậy mà tản ra quang mang chói mắt, thập phần mỹ lệ.

Sở Chích Thiên nhớ tới khuôn mặt bánh bao vì mình không thèm nhìn đến mà nhăn lại của Tiêu Tử Lăng, trong lòng cảm thấy buồn cười. Lúc tu đường, mình mơ hồ cảm thấy có hi vọng đột phá, vừa vặn khi đó vội vàng muốn đề thăng thực lực, anh chuyên chú tu luyện nên có chút lãnh đạm đối với Tiêu Tử Lăng, khiến cho Tiêu Tử Lăng oán niệm rất nhiều a.

Nhớ tới sự kinh hi khi thu được tinh hạch tang thi hệ tinh thần của Tiêu Tử Lăng, trầm nghĩ chắc hẳn cậu rất thích loại tinh hạch này. Sở Chích Thiên tung tung tinh hạch màu đỏ trong tay, một vệt ý cười cơ hồ không thể nhìn thấy lặng yên hiện lên nơi khóe miệng, có lẽ có thể lấy cái này làm lễ vật.

Đề tinh hạch vào túi, xoay người, trong ánh mắt sùng bái kính ngưỡng của mọi người, trở lại đội ngũ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tiện nghi? Không phải dễ chiếm như thế.

Thấy Sở Chích Thiên đơn giản tiêu diệt tang thi cấp ba như thế, hai người Lưu Thiệu Long và Hà Khải Phong nhìn thoáng qua nhau, phát hiện hai bên đều dao động.

Ba đội đến đây, chỉ có mục đích của đội tự cứu nhà trọ Cảnh Thiên do Không Nhất Phàm dẫn đội là đơn thuần nhất, thu thập vật tư. Đương nhiên khi Không Nhất Phàm đến cũng muốn xem một chút cách làm người của Sở Chích Thiên, nếu đáng tin bọn họ sẽ kết minh cùng tiểu đội Sở Chích Thiên.

Trần Cảnh Văn không để vượt mắt ánh mắt chạm nhau của Lưu Thiệu Long và Hà Khải Phong. Trong lòng sáng tỏ, chỉ sợ bọn họ sẽ lùi bước. Tâm vốn khản trương hơi thả lỏng một chút, bất quá Trần Cảnh Văn tuyệt không yên lòng, chỉ cần hai đội đó còn ở cùng nhau, thì phải thời khắc đề phòng.

Sở Chích Thiên trở lại tiểu đội, Đồng Hạo Triết vẫn luôn âm thầm phòng bị lặng lẽ tán đi năng lượng trong tay. Phải biết rằng anh không chỉ khản trương vì kết quả chiến đấu của Sở Chích Thiên với tang thi, càng phải chú ý đội hữu tạm thời bụng dạ khó lường bên cạnh. Chẳng ai biết giây tiếp theo những người đó có phải là kẻ địch hay không.

Hà Khải Phong bội phục cười nói: “Sở đội trưởng quả nhiên không hổ là siêu cấp cường giả của khu chúng ta, về sau chúng tôi chắc phải dựa vào Sở đội trưởng che chở. . .”

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn qua, hai mắt sắc bén như nhìn thấu lòng người, khiến cho lời nói kế tiếp của Hà Khải Phong tuyệt nhiên dừng lại, nụ cười nhất thời cứng ngắc.

Tà Khôn thấy ông chủ nhà mình có chút xuống không được đài, nhanh chóng ngắt lời nói: “Sở đội trưởng, kế tiếp chúng ta phải làm gì?” Lời này vừa ra, ngoại trừ đội ngũ của Sở Chích Thiên, ánh mắt của nhân viên ba đội khác sáng lấp lánh, vẻ mặt chờ mong chờ đợi Sở Chích Thiên lên tiếng.

Tang thi cấp ba đều đã giải quyết, có phải nên bắt đầu thu thập vật tư hay không?

Sở Chích Thiên nhìn nhìn ba vị đội trưởng mỗi người có mục đích khác nhau, lãnh tính cho ra đề nghị của anh: “Hiện tại có hai phương án, một là chúng ta cùng nhau hành động. Mỗi lần thanh lý kết thúc, ba đội các anh một nửa, chúng tôi một nửa. Hai là, các anh thanh lý một kho hàng, chúng tôi thanh lý một kho hàng, hàng hóa do ai thanh lý toàn bộ thuộc về người đó.”

Sở Chích Thiên không sợ người bụng dạ khó lường, bất quá ít đi chút phiền phức cũng tốt, vì vậy anh đề xuất phương án này, hy vọng mỗi người tách ra hành động.

Không Nhất Phàm nghe xong không hề nghĩ ngợi nói thẳng: “Tôi đi cùng Sở đội trưởng.”

Lưu Thiệu Long với Hà Khải Phong nghe xong đề nghị của Sở Chích Thiên, ánh mắt sáng ngời, đều muốn lựa chọn loại thứ hai. Người trong lòng có quý thấy ai cũng có vấn đề, bọn họ lo lắng Sở Chích Thiên sẽ hạ thủ với bọn họ, cảm thấy tách ra hành động tương đối an toàn. Thế nhưng Không Nhất Phàm trực tiếp tỏ thái độ làm họ rơi vào thế bị động.

Lưu Thiệu Long chà chà tay, xấu hổ cười nói: “Nhất Phàm huynh đệ, chúng ta thương lượng một chút thế nào?” Gã còn muốn làm công tác kiến thiết cho Không Nhất Phàm, hy vọng hắn có thể đi cùng bọn họ.

Trong khoảng thời gian ở chung, Không Nhất Phàm liên phát hiện hai người này có chút không ổn, sớm đã có ý tách xa bọn họ, chẳng qua tiểu đội của mình không bằng hai đội của người ta, chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó. Lúc này có tấm cờ lớn Sở Chích Thiên chống, hẳn làm sao bỏ qua cơ hội này, thập phần kiên định nói: “Không cần, tiểu đội chúng tôi nhỏ yếu, đi theo Sở đội trưởng tương đối ổn định.”

Lưu Thiệu Long nghe xong lời nói của Không Nhất Phàm, ánh mắt ngoan độc chợt lóe mà qua, trên mặt lại vẫn treo nụ cười, liên tục gật đầu: “Nếu Nhất Phàm huynh đệ đã nói như vậy, chúng ta liền cùng nhau. . .”

Trần Cảnh Văn đột nhiên chen vào, cắt ngang Lưu Thiệu Long: “Lưu đội trưởng, Hà đội trưởng, không bằng như vậy đi, hai đội các anh thanh lý một kho hàng, Không đội trưởng thì cùng chúng tôi hành động, vật tư vẫn là ai lấy thì thuộc về người đó. . .”

Lời nói của Trần Cảnh Văn làm cho ánh mắt hai người nóng lên. Đây không phải biến tướng đề cao phân ngạch của bọn họ sao? Không đội bọn họ gật đầu, lời nói kế tiếp của Trần Cảnh Văn khiến sắc mặt hai người biến hóa kịch liệt, có chút khó quyết định.

“Đương nhiên, chúng ta sẽ không luân phiên thanh lý anh một cái tôi một cái nữa, mà là xem tốc độ hai bên.” Trần Cảnh Văn cười tủm tỉm nói ra mục đích cuối cùng của mình.

Nếu tốc độ thanh lý của tiểu đội Sở Chích Thiên nhanh, như vậy tỉ lệ chiếm được sẽ cao hơn không ít. Không thể nghi ngờ Trần Cảnh Văn đề xuất điều kiện này, là có lòng tin mười phần đối với tiểu đội mình.

Lưu Thiệu Long, Hà Khải Phong không chần chờ bao lâu, đã đáp ứng điều kiện của Trần Cảnh Văn. Hai người vẫn rất có lòng tin đối với tiểu đội mình, tuy rằng Sở Chích Thiên rất mạnh, nhưng thanh lý đàn tang thi lớn nhất định phải dựa vào lực lượng tập thể, thực lực cá nhân không quá quan trọng. Mà hai đội bọn họ lại có nhân số nhiều nhất, hơn nữa người thức tỉnh chiếm phân nửa tiểu đội, nghĩ chắc sẽ không kém so với hai đội Sở Chích Thiên với Không Nhất Phàm.

Phải nói bọn họ đã quá coi thường tiểu đội Sở Chích Thiên. Phải biết tiểu đội Sở Chích Thiên nếu không phải người thức tỉnh thì cơ bản không có khả năng tiến vào. . . Vì vậy đã định trước bọn họ sẽ có một tràng bị kịch.

Trần Cảnh Văn đương nhiên không để cho Không Nhất Phàm chiếm nhiều tiện nghi, trực tiếp giảm thiểu phân ngạch thu thập xuống một phần mười tất cả các vật tư. Bất quá Không Nhất Phàm đáp ứng rất sáng khoái, dù sao trong bốn tiểu đội, thực lực của họ kém nhất, mà trọng điểm lực lượng hẳn thức tỉnh là về phòng thủ, thực không có ưu thế gì về việc thanh lý tang thi.

Cứ như vậy, bốn đội chia làm hai tổ trong vài giờ kế tiếp bắt đầu tách ra hành động. Buổi chiều 5 giờ, Sở Chích Thiên tuyên bố nhiệm vụ thu thập hôm nay kết thúc, ngày mai tiếp tục.

Trong 4 giờ, Sở Chích Thiên dẫn đội thanh lý tám kho hàng, mà biểu hiện của đội viên thủ hạ Sở Chích Thiên khiến Không Nhất Phàm chán kinh không thôi. Đồng Hạo Triết không cần phải nói, vốn là một cường giả không thua hẳn, song chương đồng thời vung múa, tang thi trực tiếp bị nổ thành mảnh nhỏ, tốc độ thanh lý tang thi phải nói là nhanh như gió a.

Thế nhưng còn có hai người làm Không Nhất Phàm càng chán kinh. Một người là đại hán hai tay mỗi tay cầm một cây gậy sắt, khôi công trái phải, một tay một con tang thi, đầu trực tiếp bị đập thành dưa hấu nát, có thể thấy được lực lượng của anh ta kinh người như thế nào. Còn có một người, bàn tay chém ra là một mảng hỏa diễm màu đen, tang thi ngay cả kêu thảm cũng chưa có đã biến thành tro tàn, đặc biệt khủng bố chính là, cho dù đồng thời tới hai ba con tang thi, cũng chỉ ở trong nháy mắt đã được giải quyết.

Chính ba người này, gần như giải quyết phân nửa tang thi, mà mấy người còn lại, cũng không kém, thân thủ thoăn thoắt. Nói thật, đội viên mà Không

Nhất Phàm mang đến thanh lý tang thi chẳng qua chỉ về về nước, căn bản không xuất bao nhiêu lực. Không phải không muốn xuất, mà là không có cơ hội. . . Bọn họ vừa muốn ra tay, tang thi đã bị đội viên tiểu đội Sở Chích Thiên thanh lý hết.

Thành quả một buổi chiều, đội Sở Chích Thiên coi như may mắn, có một kho hàng dự trữ toàn bộ đều là các loại hoa quả khô, có một cái là rau củ hoa quả. Tuy rằng phần lớn bên trong đã hư thối, nhưng vẫn có một số hoa quả rau củ dễ dự trữ được bảo lưu lại, khiến cho mọi người vạn phần kinh hỉ. Máy chỗ khác thì hoặc là đồ sứ hoặc là hàng mỹ nghệ, có lẽ trước ngày diệt vong đáng giá chút tiền, nhưng hiện tại. . . Mọi người chẳng qua chỉ chọn một số bát đĩa nhất định cần mà thôi.

Mặt trời chìm về tây, nhất định phải thu đội lại. Ban đêm ngày diệt vong rất nguy hiểm, lực lượng của người thức tỉnh sẽ bị áp chế, mà năng lực của tang thi sẽ được đề cao rất lớn, không có tiểu đội nào dám hành động vào buổi tối. . . Đó là thời gian săn bắt của tang thi.

Lưu Thiệu Long với Hà Khải Phong mang về mặt xúi quẩy xuất hiện trước mặt tiểu đội Sở Chích Thiên, bọn họ cay cay đắng đắng thanh lý ba kho hàng, cái gì cũng không có. Trong đó, hai kho hàng tất cả đều là thiết bị nhà bếp, còn một kho là các loại rương, bao. Bọn họ chỉ đành mỗi người vác mấy bao lớn đi ra, chuẩn bị ngày mai tiếp tục.

Nhìn nhân viên ba đội lần lượt rời đi, Trần Cảnh Văn cau mày nói: “Không Nhất Phàm thì còn được, mục đích Lưu Thiệu Long và Hà Khải Phong tới lần này sợ rằng không đơn giản.”

“Ừ, nếu không phải Sở ca nhẹ nhàng đối phó tang thi cấp ba, tớ thấy khẳng định bọn họ còn có chuẩn bị phía sau.” Đồng Hạo Triết cũng đã nhìn ra.

“Hai người ở bên ngoài thì không liên quan, kỳ thực là một nhóm.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt trả lời, tuyệt không kinh ngạc chuyện này.

Trần Cảnh Văn gật gù đầu, đồng ý cái nhìn của Sở Chích Thiên. Hai người kia chỉ cần có một người mở miệng, người còn lại tuyệt đối sẽ không đề xuất ý kiến phản đối, phối hợp ăn ý.

“Đáng tiếc trong khoảng thời gian này còn phải nhìn thấy bọn họ, thực sự là khó chịu a.” Đồng Hạo Triết phì cười, biết rõ đối phương có một bụng ý xấu, tính toán rất nhiều với bên mình, thế nhưng vẫn nhất mực phải cùng hành động. Kho hàng nơi này nhiều như vậy, cho dù mỗi ngày thanh lý 20 cái, cũng phải cần trên dưới nửa tháng mới có thể thanh lý xong a.

“Lần này bị bọn họ chiếm tiện nghi rồi.” Trần Cảnh Văn tiếc nuối thật sâu, lúc đó ép giá quá nương tay rồi, ác hơn chút nữa mới đúng.

“Tiện nghi?” Khóe miệng Sở Chích Thiên mang theo một nụ cười lạnh. Trên đời này người muốn chiếm tiện nghi của anh còn chưa có sinh ra. Anh sẽ cho bọn họ biết, cái gì gọi là giỏ trúc mức nước công dã tràng.

Bất quá. . . Sở Chích Thiên sờ sờ tinh hạch trong túi, vẻ mặt thoáng chút ôn hòa.

Phải đồ dành nhóc con đó đã, không có sự hỗ trợ của Tiêu Tử Lăng, thật đúng là phải để cho bọn họ chiếm tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đêm nay, theo tôi đến một nơi.

Tiêu Tử Lăng rốt cục kết thúc tu luyện. Mất phải từ một giờ trước đã tới điểm giới hạn năng lượng, đáng tiếc tinh hạch cấp 0 không còn tác dụng nữa. Cậu hấp thu sạch toàn bộ hơn ba mươi miếng tinh hạch còn lại, cũng không có cách nào đánh vỡ tầng lá chắn đó, chỉ gia tăng cho luồng năng lượng được một chút mà thôi.

Thở dài một hơi trong lòng, lần này không có khả năng thành công. Mất phải này, nếu không có cơ hội tốt thì sẽ không dễ dàng đột phá được.

Tiết nuối mở mắt, Tiêu Tử Lăng còn chưa lấy lại tinh thần, trong ánh trăng u u, một khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ rồi lại quen thuộc đột nhiên ánh vào trong mắt, nhất thời khiến cậu kinh sợ vạn phần.

“Sở ca, anh. . . thế nào ở chỗ này?” Vỗ vỗ trái tim yếu ớt của mình, Tiêu Tử Lăng hoảng hồn chưa định hỏi.

Kính nhòe, cho dù là đại ca cũng không thể tùy tiện tiện vào phòng của đàn em chứ, còn có quyền tư ẩn hay ‘hông’.

“Cửa phòng không đóng!” Một câu nói đơn giản mà sáng tỏ của Sở Chích Thiên đã vứt sạch trách nhiệm lại cho Tiêu Tử Lăng.

Cửa phòng không đóng thì có thể tùy tiện vào sao? Đây là quy định chi mô? Tiêu Từ Lăng nôn máng phát tiết vô số trong lòng, trên mặt lại lộ ra một vẻ tươi cười ngưng ngừng, sờ sờ ột, một bộ dáng xấu hổ: “Ha ha, đại khái em đã quên.”

“Pạch”, cái trán bị búng một cái.

Tiêu Từ Lăng phản xạ che lại trán, ai oán nhìn chằm chằm Sở Chích Thiên, hét lớn: “Đau! Sở ca, anh làm gì búng em?”

Thu hồi ngón tay của mình, Sở Chích Thiên cười lạnh một tiếng: “Còn cười được, nếu tôi là kẻ địch, cậu đã sớm chết một vạn lần.”

Tiêu Từ Lăng dùng sức day day cái trán bị búng đau, không phục phản bác: “Đây không phải đại bản doanh sao. Còn có, nếu như Sở ca là kẻ địch, cho dù em có khóa, cũng sẽ chết chín nghìn chín trăm chín mươi chín lần, không kém một lần này đâu.”

Sở Chích Thiên nghe vậy vừa bức mình lại vừa buồn cười. Tên nhóc này thực biết nguy hiểm. Bất quá loại sơ xuất này nhất định phải cải chính, tại mặt thể không thể có một chút thư giãn, bằng không trả giá chính là cả sinh mệnh.

“Mặc kệ ở chỗ nào, đều phải cẩn thận, cho dù nơi đây cũng vậy.” Sở Chích Thiên nghiêm khắc cảnh cáo.

Tiêu Từ Lăng ngoan ngoãn gật đầu, Sở Chích Thiên là vì tốt cho cậu, cậu đương nhiên nên lắng tai nghe lấy.

Kỳ thực, Tiêu Từ Lăng làm sao không rõ sự quan trọng của cẩn thận, có thể thành công lẫn lộn qua 10 năm mặt thể, đều là công lao của nó. Lần sơ xuất này, là bởi vì kinh hi do tính hạch mang cho Tiêu Từ Lăng quá lớn, nóng ruột tu luyện làm cậu nhất thời quên khóa cửa. Bất quá sự xuất hiện của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Từ Lăng gõ lên hồi chuông cảnh báo. Cậu cảm thấy từ sau khi gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, các phương diện đều thư giãn đi không ít, đây không phải hiện tượng tốt. Mặt thể vừa mới bắt đầu, nếu không thể đứng lúc uốn nắn lại, cho dù theo một lão đại cường lực, cũng không thể bảo chứng cậu có thể bình an sống sót, hết thảy còn phải dựa vào bản thân.

Bộ dáng nghe lời của Tiêu Từ Lăng làm cho long tâm Sở Chích Thiên vui vẻ, móc tính hạch đã sớm chuẩn bị, vút qua.

Tiêu Từ Lăng trực tiếp đưa tay đón lấy, mở ra nhìn, là một viên tinh hạch màu đỏ cỡ nắm tay người trưởng thành. Cái này còn lớn hơn so với tính hạch của con tang thi hệ tinh thần mà cậu giết chết, Tiêu Từ Lăng kinh hi hỏi: “Là con tang thi cấp ba kia? Sở ca giết chết nó?”

Về mặt Sở Chích Thiên hồ hững, chỉ gật gật đầu biểu thị Tiêu Từ Lăng nói không sai.

Tiêu Từ Lăng sùng bái trực tiếp quăng lên rau chân vịt, trong miệng kinh thán nói: “Oa, cấp ba a, ngoại trừ con tang thi ở bến tàu, chỉ sợ là tang thi mạnh nhất hiện tại đi, Sở ca thật lợi hại.” Không ngờ tới Sở Chích Thiên nhanh như vậy đã đến cấp ba, mà cậu thì cái bóng của cấp hai còn chưa thấy đây, huống chi hiện tại dị năng còn ở vào giữa phế với không phế.

Tiêu Từ Lăng nghiêm túc chơi đùa tính hạch của con tang thi cấp ba này một chút, về mặt không nở đưa trả lại. Thầm nghĩ: “Nếu như là của mình thì tốt bao nhiêu a, chỉ sợ mất phải của mình cũng sẽ có kết quả.” Năng lượng của tính hạch cấp ba hẳn có thể đánh vỡ tầng lá chắn kia.

Hai tay Sở Chích Thiên khoanh ngực, tuyệt không tiếp nhận.

Tiêu Từ Lăng nghi hoặc nhìn Sở Chích Thiên, không biết đây là ý tứ chi mô.

“Giúp tôi làm một chuyện, tính hạch này sẽ là của cậu.” Sở Chích Thiên nói ra mục đích anh tới.

Tiêu Từ Lăng lắc lắc đầu, về mặt nghiêm túc nói: “Vì Sở ca làm việc là đương nhiên, tính hạch không cần cho.” Như trắng sớ chặt cổ tay đặt tính hạch vào trong tay Sở Chích Thiên, quay đầu không dám nhìn, sợ mình sẽ hối hận.

Sở Chích Thiên làm sao nhìn không ra biểu cảm đau lòng đỏ của cậu, tung tung tính hạch trong tay, ần hằm ý cười nói: “Chẳng lẽ cậu không thích?”

Tức giận quăng ánh mắt khinh bỉ cho Sở Chích Thiên, đây là xát muối lên trái tim đầm đìa máu của cậu a.

Sở Chích Thiên rốt cục nhịn không được cười khùng khục, ý cười đầy mặt nói: “Thực sự là đưa cho cậu, không phải điều kiện trao đổi.”

Tiêu Từ Lăng hiểu rõ ban nãy cậu bị Sở Chích Thiên lừa giỡn, bất quá Tiêu Từ Lăng cũng không ngại, cậu đã bị cái kinh hi này đánh ngã, không dám tin liên miện nói: “Thực sự? Thực sự cho em?”

“Thực sự!” Sở Chích Thiên không đùa cậu nữa, trực tiếp nhét tính hạch vào trong tay Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng hưng phấn dùng mặt cọ cọ tính hạch ở lòng bàn tay, quá tuyệt vời, mất phải của cậu sắp trở lại rồi.

Nửa ngày mới nhớ tới Sở Chích Thiên cần cậu hỗ trợ một việc, nhanh chóng ngừng đầu, phát hiện Sở Chích Thiên đột nhiên xấu hổ chuyển ánh mắt đi.

Hử? Tình hình chi mô? Vì rằng Sở Chích Thiên xấu hổ?

Nghi ngờ chột lóe mà qua trong lòng Tiêu Từ Lăng, tuyệt không để ở trong lòng, cậu hiện tại chú trọng chính là Sở Chích Thiên đến tốt cùng cần cậu làm chuyện gì: “Sở ca, đến tốt cùng cần em làm chuyện gì?”

“Đêm nay theo tôi đến một nơi, không thể nói cho bất kỳ ai, chỉ có tôi với cậu.” Về mặt Sở Chích Thiên nghiêm túc nói.

Ách?! Vì sao lời này nghe ra không được tự nhiên như thế nhỉ? Tiêu Từ Lăng hồ nghi nghĩa nghĩa Sở Chích Thiên, dùng sức hồi tưởng hết thầy tin tức của Sở Chích Thiên trước khi trọng sinh, ừm, không nghe nói có ham mê đặc thù gì. . .

Pạch, lại là một cái búng tay.

Tiêu Từ Lăng lần nữa che trán, không phục nói: “Sở ca, làm gì lại búng em.”

“Ban nãy là ánh mắt gì?” Sở Chích Thiên tàn bạo nói, nhóc con này vậy mà hoài nghi anh có ham mê bất lương, thực sự là thiếu đánh mả.

“Không có, không có!” Dưới cường quyền chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Tiêu Từ Lăng nào dám biện bạch, chỉ có thể liều mạng lác đầu, về mặt vô tội tỏ vẻ bản thân cái gì cũng chưa từng nghĩ.

“Kêu cậu theo tôi đến trung tâm phân phối hậu cần một lần, kho hàng quá nhiều, cần thiết Linh Nhãn của cậu phân biệt hàng hóa bên trong, chúng ta không có thời gian thanh lý từng cái. . . Hơn nữa, tôi không muốn tiện nghi cho người khác.” Sở Chích Thiên vẫn giải thích, anh rất coi trọng hình tượng của anh ở trong lòng Tiêu Từ Lăng. Hình tượng đại ca vĩ ngạn, tuyệt đối không thể để cho Tiêu Từ Lăng hiểu sai.

Tiêu Từ Lăng đã rõ, bắt quá vấn đề mới lại tới: “Chúng ta đi thế nào a.”

Nếu chỉ có hai người cậu với Sở Chích Thiên, cậu không có dị năng làm thế nào đến được trung tâm phân phối hậu cần? Phải biết rằng buổi tối là thế giới của tang thi, nó khiến cho năng lực của tang thi gia tăng trên ba thành, mà người thức tỉnh thì yếu đi ba phần.

“Buổi tối tôi sẽ tìm cậu, cậu chờ ở trong phòng, không nên khóa cửa.” Sở Chích Thiên bàn giao câu nói này xong, chuẩn bị rời đi. Đột nhiên nhớ tới chuyện gì lại quay đầu nói với Tiêu Từ Lăng, “Đứng rồi, đã đến giờ ăn cơm chiều, cậu tốt nhất ăn nhiều một chút. Đêm nay tương đối hao thể lực.”

Ách! Tiêu Từ Lăng hắc tuyến đầy đầu, thế nào lời này lại giống đối thoại của đôi tình nhân lén hẹn hò thế nhỉ. . . Nỗ lực vớt vát chút không được tự nhiên trong lòng, Tiêu Từ Lăng gật gật đầu biểu thị hiểu rõ, Sở Chích Thiên lúc này mới yên tâm rời đi.

Tiêu Từ Lăng đóng cửa lại, cậu ngồi trên giường bắt đầu hồi tưởng lại lời nói ban nãy của Sở Chích Thiên. Ý tứ trong lời nói của anh ta rõ ràng là lần hành động này chỉ có cậu với Sở Chích Thiên, nói cách khác đây là hành vi lén lút của Sở Chích Thiên, có thể ngay cả Trần Cảnh Văn cũng không biết, bằng không sẽ không kêu cậu chờ ở trong phòng, lén lút tới. . . Ách? Lời này có chút quái, hẳn là lặng lẽ ẩn nấp đi ha. Đây rõ ràng là vì tránh né tầm mắt của mọi người, tạo cảm giác rằng hai người đều đang nghỉ ngơi ở trong phòng.

Thoạt nhìn Sở Chích Thiên cũng có bí mật không thể nói. . .

Cười sặc sụa Vãi cái đoạn đối thoại =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Bí mật? Kỳ thực không biết tốt hơn!

Đêm nay gió nhẹ hiu hiu, ánh trăng mờ lung. Đi trên đường, nghe tiếng tru liên tiếp xa xa, bỗng nhiên cảm thấy. . . Tóc gáy dựng đứng!

Tiêu Từ Lăng căng chặt cánh tay, nhịn không được nhắc nhở: “Sở ca, có thể gia tăng tốc độ hay không a!”

Sở Chích Thiên không phòng bị thiếu chút nữa bị cánh tay của Tiêu Từ Lăng kẹp chết, tức giận nói: “Tôi cũng muốn tăng tốc, bắt quá người nào đó tương đối nặng!”

Là nói cậu sao? Tiêu Từ Lăng làm bộ cái gì cũng chưa từng nghe thấy, nhìn ngang nhìn dọc, phát hiện nguyên con phở thực sự là bản loạn không chịu nổi, còn có vô số bãi máu khô màu đỏ đen. Tiêu Từ Lăng tức cảnh sinh tình cảm thán: “Không biết lúc nào mới có thể sinh hoạt bình an, có lẽ trước khi em chết cũng không có cách nào thấy được đi.”

Bước chân Sở Chích Thiên thoáng dừng, dường như nặng thêm ngữ khí: “Rất nhanh, tin tưởng tôi.”

Tiêu Từ Lăng đột nhiên nhớ đến người cộng cậu chính là vương của ngày diệt vong Sở Chích Thiên, nam nhân nghe đồn có thể sáng tạo kỳ tích. Cậu cười rạn rờ, ừ một tiếng thật to.

Dường như cảm nhận được sự vui vẻ của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên không buộc chặt mặt băng của anh nữa, nhu hòa đi rất nhiều.

Rất nhanh hai người đã tới trung tâm phân phối hậu cần, cửa vốn được thanh lý sạch sẽ vậy mà lại chất đầy tang thi. Sở Chích Thiên làm như không thấy đàn tang thi chặn đường, cũng chẳng giảm tốc độ trực tiếp xâm nhập.

Tiêu Từ Lăng không nhiều lời, cậu biết những tang thi này đối với Sở Chích Thiên đã cấp ba mà nói, không đáng kể chút nào. Chẳng qua động tĩnh kỳ năng của Sở Chích Thiên khá lớn, cậu tương đối lo lắng có thể kinh động người khác, phải biết rằng bọn họ là lạng lẽ đến làm việc riêng.

Thế nhưng ngoài dự đoán, Sở Chích Thiên vậy mà không hề phát ra tiếng động xông vào từ trong đàn tang thi, rõ ràng những tang thi đó đã công kích tới Sở Chích Thiên, thế nhưng nhất mực một chút chuyện cũng không có. Nhanh chóng lướt qua, lưu lại tiếng tru đầy phẫn nộ.

“Năng lực mới của Sở ca?” Tiêu Từ Lăng biết lắm miệng rất không tốt, bắt đầu đi lòng hiếu kỳ của cậu đang rục rịch.

“Ừ, sau khi tiêu hao dị năng nhờ họa được phúc, tiến cấp mới có được.” Sở Chích Thiên không giấu diếm.

Tiêu Từ Lăng ngẫm lại thấy cũng phải, nếu như ở bến tàu sớm có năng lực này, đã sớm mang theo cậu xông ra khỏi đàn tang thi rồi, làm sao sẽ khiến cho hai người thâm nhập như thế. Chẳng qua trong lòng Tiêu Từ Lăng rất bị ai. Nhìn người ta xem, đều cùng là tiêu hao dị năng, lại có thể nhờ họa được phúc, tiến cấp không nói còn có được năng lực mới thực dụng, mà mình thì sao. . . Người so với người tức chết người, cậu chính là bị một bà mẹ kế nuôi mà.

Thôi đi, tìm ai cũng không thể tìm Sở Chích Thiên để so sánh. Người ta là con cưng của trời, tự mình tìm ngược mà. Tiêu Từ Lăng chỉ có thể tự thân giải sầu một phen.

Khi Tiêu Từ Lăng đang miên man suy nghĩ, Sở Chích Thiên rốt cục dừng bước, phát hiện Tiêu Từ Lăng trên lưng không có phản ứng, không hề nghĩ ngợi trực tiếp quăng cậu xuống.

“Aiz ui!” Tiêu Từ Lăng sờ sờ cái mông bị nện đau, về mặt mờ mịt nhìn Sở Chích Thiên, dường như còn chưa rõ thế này là chuyện gì.

“Tới rồi.” Sở Chích Thiên bắt đầu nhìn chằm chằm Tiêu Từ Lăng, tên nhóc này lại phân tâm.

“Nga! Nga!” Tiêu Từ Lăng nhanh chóng đứng lên, ban nãy nghĩ nhập thần, vậy mà không phát hiện đã tới nơi, cũng khó trách Sở Chích Thiên sẽ quăng cậu, anh đã phải công một đường rồi.

“Giúp tôi xem xem, trong kho hàng đến tốt cùng có cái gì!” Sở Chích Thiên lấy ra giấy bút, giao cho Tiêu Từ Lăng. Thoạt nhìn không chỉ cần điều tra, còn cần ghi chép lại.

Tiêu Từ Lăng vốn định tiếp nhận, đột nhiên nghĩ tới điều gì, hai tay đặt ở sau lưng, lộ ra nụ cười đáng yêu lắc lắc đầu với Sở Chích Thiên.

Hừm? Sở Chích Thiên không rõ Tiêu Từ Lăng thế này là ý gì.

Tiêu Từ Lăng nặng nề ho khan một chút, nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, phải biết rằng sử dụng Linh Nhãn, hết thấy mọi thứ đều là đường cong, hơn nữa đều là chồng nhau. Anh cho em giấy bút em cũng không cách nào viết a!”

Sở Chích Thiên như cười như không nhìn Tiêu Từ Lăng, dường như muốn nhìn rõ Tiêu Từ Lăng nói vậy là thật hay giả.

Mặt ngoài Tiêu Từ Lăng một bộ trong sáng vô tư, lộ ra nụ cười ngây thơ, trong lòng lại tự bơm hơi cho mình: Không thể rụt rè, Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ không biết là mày nói càn, mày cũng không thể bị anh ta tùy ý chèn ép. Nỗ lực lên, Tiêu Từ Lăng!

Tựa hồ là trong nháy mắt, cũng dường như đã qua rất lâu, giữa lúc Tiêu Từ Lăng cảm thấy sắp chống đỡ không được nụ cười kia nữa, Sở Chích Thiên đột nhiên thu hồi giấy bút, về mặt tán thành nói: “Ừm, cậu nói không sai, là tôi suy nghĩ không chu toàn, như vậy cậu nói tôi viết.”

Tiêu Từ Lăng vốn hẳn nên nhảy nhót thắng lợi, không biết vì sao, chung quy cảm thấy dường như Sở Chích Thiên đã biết chút gì đó. Cậu cẩn thận thận xem xét Sở Chích Thiên, phát hiện vẻ mặt như thường ngày, không có gì biến hóa.

Tiêu Từ Lăng không có cách nào nhìn ra thứ gì, chỉ có thể cho rằng bản thân đã tâm rồi, đặt phần nghi hoặc đó ra sau đầu, bắt đầu nghiêm túc làm chuyện Sở Chích Thiên muốn cậu làm —— điều tra hết thấy vật tư bên trong kho hàng.

Do phạm vi Linh Nhãn của Tiêu Từ Lăng cũng khá lớn, sau 3 giờ, đều đã nhất nhất ghi chú rõ toàn bộ nội dung. Bất quá cho dù như thế, vẫn có 6 kho hàng không có cách nào xác định là cái gì.

Những kho hàng nơi đây rất hữu dụng, chỉ gạo thôi đã có sáu kho lớn, bột mì cũng có hai kho lớn, nơi khác là các loại lương khô, thực phẩm đóng gói, phối liệu dùng ăn vãn vãn. Cái gì cần có cũng có, còn có rất nhiều quần áo đệm chăn, các loại thiết bị điện gia dụng vãn vãn. Nói cách khác, phẩm là thứ trong siêu thị có thì nơi đây không thiếu bất kỳ một loại nào, hơn nữa đều là lấy kho làm đơn vị.

Tiêu Từ Lăng nhìn phải nói là trông mà thêm a, thật muốn đi vào vớt hết những thứ đó vào trong không gian của mình. . . Thế nhưng, Sở Chích Thiên chương mắt trước mặt này a! Ông trời có thể để cho anh ta biến mất một hồi hay không?

Đương nhiên đây là điều không có khả năng thực hiện, Tiêu Từ Lăng chỉ có thể dùng nhãn đao hung hăng lạng lẹ Sở Chích Thiên đi ở phía trước, phát

tiết tâm tình phiền muộn của cậu.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này, Sở Chích Thiên kêu Tiêu Từ Lăng đóng Linh Nhãn, có chút quan tâm hỏi: “Tiêu Lăng, thế nào? Có cảm thấy quá sức hay không?”

Tiêu Từ Lăng cười lắc đầu, biểu thị không có vấn đề gì.

Thấy Tiêu Từ Lăng thực sự không sao, lúc này Sở Chích Thiên mới yên tâm dẫn Tiêu Từ Lăng quay về theo con đường đến. Về đến cửa chính, giữa lúc Tiêu Từ Lăng chuẩn bị quay đầu nhìn những vật tư vô duyên với cậu một lần nữa, Sở Chích Thiên đột nhiên ấn đỉnh đầu cậu, tán thưởng nói: “Tiêu Lăng, làm không tồi. Cậu nói, muốn phần thưởng gì?”

Được biểu dương! Tiêu Từ Lăng hưng phấn vô cùng, ngẩng đầu liền cho Sở Chích Thiên một nụ cười thật to: “Em cũng không muốn phần thưởng gì, có thể giúp đỡ Sở ca là tốt rồi.”

Ánh mắt Sở Chích Thiên có chút phức tạp, sau cùng chỉ vỗ vỗ đỉnh đầu cậu nói: “Như vậy trước hết ghi lại, về sau muốn có cái gì thì nói với tôi, còn có, chuyện đêm nay, tôi không hy vọng bất kỳ kẻ nào biết.” Cậu nói cuối cùng thể mà mang chút nghiêm khắc.

Tiêu Từ Lăng ngoan ngoãn gật đầu, không dò hỏi nguyên nhân. Tiêu Từ Lăng lăn lộn qua 10 năm mệt mỏi biết có một số việc không thể quá rõ, mơ hồ một chút có thể sống lâu hơn.

Sở Chích Thiên hài lòng thái độ của Tiêu Từ Lăng, đồng thời lại mang một chút tiếc nuối. Anh vốn không hy vọng Tiêu Từ Lăng truy hỏi kỹ càng sự việc, thế nhưng khi Tiêu Từ Lăng biểu hiện như anh hy vọng, lại vì sao trong lòng sẽ có một chút mất mát khó có thể tỏ rõ chứ?

Sở Chích Thiên rất nhanh vứt phần tâm tình không nên xuất hiện đó ra sau đầu, anh công Tiêu Từ Lăng lên rồi khỏi trung tâm hậu cần, chuẩn bị trở lại đại bản doanh.

Tiêu Từ Lăng trên lưng, sau cùng chịu thua lòng hiếu kỳ vô cùng cường thịnh của cậu, lặng lẽ mở Linh Nhãn. . .

Chính một cái liếc mắt này, cậu đã biết bí mật của Sở Chích Thiên.

Kỳ thực, không biết sẽ tốt hơn! Tiêu Từ Lăng hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Kho rỗng, dị năng không gian nghịch thiên.

Sau đêm đó, lại qua mấy ngày, Tiêu Từ Lăng không dám lập tức sử dụng tinh hạch cấp ba mà Sở Chích Thiên cho. Cậu chuẩn bị điều dưỡng thân thể với tinh thần của mình đến điều kiện tốt nhất mới tiến hành đột phá. Tu luyện ngày hôm nay kết thúc, cậu liền đi nhà ăn chuẩn bị dùng cơm chiều. Trên đường đụng phải Chân Nhất Long đến tiến hành kiểm tra theo lệ, hai người liền cùng nhau đến nhà ăn.

Nhà ăn vốn yên lặng, lúc này ồn ào tiếng người. Hóa ra nhóm đội viên thu thập vật tư đã trở về, đang ở bên trong ăn cơm nói chuyện phiếm.

Tiêu Từ Lăng và Chân Nhất Long cầm phần cơm của mình, tùy tiện tìm một bàn trống ngồi xuống, vừa ăn vừa hiếu kỳ nghe bọn họ đến tột cùng đang nói chuyện gì.

Cái giọng lớn nhất đương nhiên là Đới Hồng Phi, trong tay anh giờ bầu rượu không rời thân của mình, ngửa mặt lên trời uống một hớp điên cuồng, khi đã nghiện liền hưng hăng nện bầu rượu lên bàn cơm: “Mọi người, trung tâm hậu cần này quá kỳ quái, vật tư thực phẩm hữu dụng ít đến đáng thương, phần lớn đều vô dụng, còn có nhiều kho rỗng như vậy. . . Ngày hôm nay thiếu chút nữa lại làm việc uống phí, nếu không phải sau cùng vận khí tốt chút, vừa vận thành lý một kho gạo, sợ rằng hôm nay chúng ta lại không có thu hoạch.”

Đồng Hạo Triết ngồi cùng bàn cười khổ nói: “Đúng vậy, rất kỳ quái, vốn dự đoán đây là một trung tâm hậu cần đầy kho, không ngờ tới có nhiều kho rỗng như thế. Không biết mấy ngày kế tiếp sẽ thế nào, hy vọng kho hàng tiếp theo sẽ có kinh hi.” Thu thập sợ nhất là điểm ấy, liều sống liều chết chém giết tang thi, kết quả lại là công dã tràng, điều này thực đã kích a.

Khi Tiêu Từ Lăng nghe thấy kho rỗng rất nhiều, đưa trong tay dừng một chút, nhưng rất nhanh, cậu tiếp tục vui đầu và cơm của cậu.

Tần Thượng Phong ngồi đối diện Đới Hồng Phi lại ý cười đầy mặt, anh có chút cười trên nỗi đau của người khác nói: “Chúng ta thì còn tốt, ngày hôm nay

vừa vặn Sở ca rảnh rỗi, thanh lý cũng nhanh, bắt quá đội của bọn Lưu Thiệu Long thì thâm rồi. Nghe nói mấy ngày nay bọn họ đều không tìm được thứ gì hữu dụng. . .”

“Tất nhiên rồi, nếu tốc độ của chúng ta giống bọn họ, kết cục cũng không có gì khác biệt.” Lục Vân Đào ngồi một hàng với Tần Thượng Phong không cảm thấy nhà mình có gì đáng kiêu ngạo, nếu không phải đội viên đều rất đặc lực, thanh lý nhiều hơn gần gấp 2 lần so với đội của Lưu Thiệu Long, sợ rằng nhà mình cũng không thu hoạch được gì nhiều.

“Bất quá, thực sự rất kỳ quái, rốt thế nào cũng không có khả năng rộng nhiều kho hàng như vậy.” Ngô Khánh Vân ở một bàn khác dừng đĩa nói ra nghi vấn của hắn.

“Chẳng lẽ trước đó đã có người thu thập?” Đường Gia Minh ngồi cùng bàn với Ngô Khánh Vân nhìn không được nói ra cái nhìn của bản thân. Anh là người mới gia nhập tiểu đội, dị năng rất đặc thù, không có lực công kích gì, nhưng có thể chế tạo vũ khí kim loại, hơn nữa có thể chữa trị vũ khí bị hư hao, xem như là một nhánh của dị năng hệ kim.

Tiêu Từ Lăng nghe thấy thế, tay đột ngột run lên, một chiếc đĩa liền rơi lên bàn.

Chân Nhất Long cùng bàn lo lắng hỏi: “Thế nào rồi, Tiểu Lăng?”

Tiêu Từ Lăng hít một hơi, cắn răng nói: “Không việc gì, ban nãy chân của em đột nhiên co rút đau đớn, nhất thời không nhìn được.”

Đầu mi Chân Nhất Long thắt chặt, lấy ra cuốn sổ nhỏ tùy thân của mình: “Chẳng lẽ còn có thương hại ẩn mà anh không chú ý tới? Hay là thương thế biến chứng? Ừm, phải nhớ kỹ điều này, trở lại anh phải nghiêm túc kiểm tra hai chân của em một chút.” Dứt lời cả người liền vội đầu vào sổ viết viết, nhất thời quên luôn bây giờ còn là thời gian ăn cơm.

Tiêu Từ Lăng thở dài một hơi, may mắn ăn cơm cùng cậu là Chân Nhất Long, nếu là Trần Cảnh Văn. . . Sợ rằng đã sinh nghi rồi đi.

Tuy rằng lăn lộn qua mặt thế 10 năm, nhưng tới cùng cũng chỉ là nhân vật hy sinh lăn lộn ở tầng dưới chót, không có nhiều tâm tư vòng vòng quanh quanh như vậy. Mọi người đều đứng thẳng đi thẳng, sáng nay có rượu sáng nay say, dù sao ai cũng không biết người chết tiếp theo có phải là mình hay không.

Vì vậy Tiêu Từ Lăng không có quá nhiều kinh nghiệm, không cách nào gặp biến mà không kinh.

Lời nói của Đường Gia Minh làm cho cả nhà ăn chìm vào yên tĩnh, tất cả mọi người đang suy nghĩ có phải có loại khả năng này hay không.

Lúc này, Trương Ngải Ngải ở gần góc cười nhạo một tiếng nói: “Thế nào có thể, chẳng lẽ con tang thi cấp ba kia là bày để xem? Không ai có thể thu vật tư dưới mí mắt của nó, huống hồ không phải một đỉnh nửa điểm.”

Tiêu Từ Lăng bĩu môi, chẳng lẽ không thể thu sau đó sao?

Lời nói của Trương Ngải Ngải làm tất cả mọi người thập phần tán thành. Điều cho rằng trước khi chưa giết chết con tang thi cấp ba kia, thì không có cơ hội thu vật tư.

Thấy mọi người đồng ý lời nói của cô, tâm tình Trương Ngải Ngải thập phần kích động. Kiếp trước sống khuất nhục như vậy, căn bản không có tự tôn gì, mà hiện tại cô lại có thể đối thoại cùng với những cường giả tương lai thanh danh lan xa này, cũng thu được sự tán đồng của bọn họ. Điều này đối với Trương Ngải Ngải mà nói, tự hào cùng hưng phấn ra sao.

Giang Kinh Ngữ bên cạnh thấy tình cảnh này, cảm thấy có chút chói mắt, cô đột nhiên không muốn thấy khuôn mặt đắc ý của Trương Ngải Ngải, hừ lạnh một tiếng: “Cũng không hẳn vậy, trên đời này chủng loại dị năng rất nhiều, có lẽ sẽ có loại thuật ẩn thân gì đó. . . Không thể bài trừ loại khả năng này.” Giang Kinh Ngữ suy nghĩ lại nghĩ tới một điều, “Còn có, sau khi Sở ca thanh lý con tang thi cấp ba kia, tuy rằng ban ngày chúng ta đi ra thanh lý góp nhặt, nhưng buổi tối thì sao? Nơi đó lại không có người nào canh, ai cũng có thể đi vào. . .”

Lời này khiến cho tất cả mọi người cười lên, Đồng Hạo Triết hàm hậu giải thích: “Giang cô nương, buổi tối có hiệu quả tăng phúc đối với tang thi, mà đối với người thức tỉnh chúng tôi lại có áp chế, bình thường không có người ra ngoài. . . Điều này thực sự quá nguy hiểm.”

Tiếng cười vang của mọi người khiến cho sắc mặt Giang Kinh Ngữ có chút khó coi, nhưng cô tuyệt không từ bỏ ý nghĩ của cô, lãnh ngôn cãi lại: “Phụ quý cầu trong hiểm, có lẽ có người dám liều một phen. Huống hồ thứ như dị năng, ai cũng không biết đến tột cùng còn có loại nào, có lẽ có một loại dị năng có thể miễn trừ loại áp chế vào buổi tối kia. Càng có khả năng là quanh thân chúng ta còn một vị siêu cấp cường giả. Hay có lẽ còn có dị năng không gian, trực tiếp thu vào mà không kinh động bất kỳ kẻ nào, bao gồm cả tang thi.”

Tiêu Từ Lăng bị lời này làm cho cả kinh ho khan lên, vội vàng lấy một chén canh bên cạnh qua điên cuồng uống. May mắn, người xung quanh đều bị lời nói của Giang Kinh Ngữ làm cho rung động, không chú ý tới dị thường của cậu.

Đôi Hồng Phi trực tiếp vỗ một chương lên bàn, bát đĩa chịu không nổi lực đạo này, nhao nhao nhảy lên: “Giang cô nương nói rất có đạo lý, trước đây trên tiểu thuyết vẫn luôn viết có dị năng không gian. . . Có lẽ bây giờ thực đúng là có.”

Đồng Hạo Triết trầm mặc, anh đang suy nghĩ có loại khả năng này hay không.

“Bất quá, gã ta làm thế nào biết kho hàng nào hữu dụng, kho hàng nào vô dụng chứ?” Ngô Khánh Vân cũng từng nghĩ tới điểm ấy, nhưng vị trí kho rộng không có quy tắc, đông nhảy một cái tây nhảy một cái, tuy rằng không biết những kho rộng đó đến tột cùng có vật gì, nhưng để lại cơ bản đều là những

thứ vô dụng. Đương nhiên bên trong cũng có kho gạo, thực phẩm nhất định cần, chẳng qua không nhiều mà thôi.

Lời nói của Ngô Khánh Vân lại làm mọi người lâm vào hoang mang, nhao nhao nghị luận: Đúng vậy, có không gian nhưng làm sao biết thứ bên trong là gì?

Đừng nói là kiểm tra từng nơi, thật sự coi con tang thi cấp ba kia là phong nền sao.

Nếu nói là sau khi giết tang thi cấp ba, buổi tối ẩn núp, vậy không rõ nội dung kho hàng thì gã ta lựa chọn thu thập như thế nào?

Chẳng lẽ là xem vận khí?

Không có khả năng, vậy không bằng thu toàn bộ còn thỏa đáng hơn, sao còn lưu lại đồ.

Không gian có hạn chế? Vậy lại quay về vấn đề ban đầu, gã ta làm thế nào biết thứ bên trong?

Còn có còn có, cửa kho hàng tuyệt không phải mỗi cái đều mở, có rất nhiều kho hàng còn khóa cũng rộng. Hơn nữa khóa là sắt có không phải sau này mới đặt lên.

Cho dù cửa mở, bên trong không có đồ, nhưng tang thi một con cũng không ít, khẳng định không ai đi vào.

Còn có a. . .

Mọi người dự đoán thế nào, giải thích thế nào cũng không thể toàn vẹn kín kẽ. Sau cùng, suy đoán dùng dị năng không gian thu thập được đề xuất ban này không thành lập.

Tiêu Tử Lăng nghe mọi người nghị luận, cúi đầu dùng sức nhện xuống tiếng cười sắp phun ra. Kỳ thực chân tướng chỉ có một, một người có được năng lực thấu thị, một người mang theo không gian có thể cách không thu vật tư. Hai người dặt tay nhau làm ra đại án di thiên này.

Đúng vậy, Tiêu Tử Lăng vào đêm đó sau khi mở ra Linh Nhãn đã hiểu rõ một dị năng khác của Sở Chích Thiên. Dị năng không gian cực kỳ biến thái.

Dị năng không gian của Sở Chích Thiên tuyệt không phải chỉ có năng lực dự trữ đơn thuần, (tuy rằng năng lực dự trữ không gian của Sở Chích Thiên ở trong mắt Tiêu Tử Lăng cũng đã thuộc về cái loại siêu cấp biến thái, cái loại phương thức cách không lấy vật phạm vi lớn, lượng dự trữ vô hạn đó. . . Được rồi, Tiêu Tử Lăng bị đá kích rất sâu, lần nữa xác định, cậu là bị bố dượng nuôi.) còn kèm theo cấm thuật không gian cường đại. Kỹ năng giam cầm tang thi nhìn thấy khi lần đầu tiên đụng mặt Sở Chích Thiên chỉ sợ cũng thuộc về dị năng không gian. . .

Chẳng qua. . . Tiêu Tử Lăng dần dần thu liễm ý cười, một vẻ ngưng trọng cực kỳ không hòa hợp với diện mạo của cậu xuất hiện.

Sở Chích Thiên đến tột cùng đang đánh chủ ý gì? Rõ ràng bí mật của anh ta không có khả năng giấu diếm được cậu, cho dù cậu không mở lần Linh Nhãn kia.

Vì chỉ có cậu mới biết kho hàng trung tâm hậu cần là đầy kho!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bán manh, sự lựa chọn của Tiêu Tử Lăng.

Công tác thu thập trung tâm phân phối hậu cần còn đang tiến hành, mà tu dưỡng cùng tu luyện trong khoảng thời gian này của Tiêu Tử Lăng, cũng giúp cho thể xác và tinh thần đều đã đạt tới hoàn mỹ. Bất quá Tiêu Tử Lăng biết nếu muốn đột phá lá chắn, để mất phải của mình hồi phục thị lực, chỉ những chuẩn bị này còn chưa đủ, bởi vì trong lòng cậu còn có một việc chưa giải quyết.

Chuyện này nếu như không giải quyết, tất sẽ ảnh hưởng đến đột phá. Tuy rằng không có căn cứ gì, nhưng mười năm kinh nghiệm mạt thế nói cho bản thân không thể bỏ qua hạng mục tâm tình, thăng cấp dị năng thì tâm tình là quan trọng nhất. Tiêu Tử Lăng dự cảm lần đột phá lá chắn chữa trị mắt phải này có quan hệ rất lớn tới sự bình ổn của tâm tình.

Hơn nữa hiện tại tình hạch cấp ba vẫn rất khó săn được, Tiêu Tử Lăng không muốn lỗ mãng hành sự, không công lãng phí miếng tình hạch cực kì trân quý trước mắt. Bỏ qua cơ hội lần này, tiếp theo không biết phải đến lúc nào.

Như vậy nên ứng phó bố cục mà Sở Chích Thiên thiết lập như thế nào đây?

Vấn đề này đã quấy nhiễu cậu vài ngày. Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng, Sở Chích Thiên cơ trí không có khả năng lưu lại lỗ hổng rõ ràng như thế, sơ xuất như vậy kỳ thực là một loại thăm dò, anh ta muốn xem mình ứng đối như thế nào.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng không phải rất tinh thông chuyện mưu lược nhưng tốt xấu gì cũng từng viết qua vài bộ tiểu thuyết, tình tiết cùng loại xuất hiện cũng không ít. Suy nghĩ mấy ngày, ngược lại thật đúng là khiến cậu tìm ra được một chút chân tướng.

Sở Chích Thiên đang xem cậu có phải chân thành hay không, có thể tín nhiệm hay không.

Vật tư đầy kho đột nhiên xuất hiện nhiều kho trống như thế, khẳng định người thu thập vật tư sẽ nhao nhao nghị luận. Như vậy mình hiểu rất rõ kho đầy, khẳng định sẽ hoài nghi, rất dễ liên tưởng những thứ đó bị người mang đi. Hơn nữa ngày thứ hai sau khi điều tra đã xuất hiện kho trống, như vậy lấy đi vật tư chỉ có thể là buổi tối hôm đó. Chỉ cần nghiêm túc nghiên cứu vị trí kho trống, sẽ hiểu rõ vật tư thất tung gần như đều là thức ăn và nguồn năng lượng trân quý. Có thể hạ thủ chính xác như vậy, khẳng định là đã biết hết thấy vật tư dự trữ của kho hàng.

Biết nội dung thì chỉ có cậu và Sở Chích Thiên, không phải cậu, vậy chỉ có thể là Sở Chích Thiên. Không cần nói đến suy luận căn bản không thành lập như sơ đồ kho hàng bị trộm. Trước mắt, có cường giả nào có năng lực lấy đi thứ gì từ trên người Sở Chích Thiên? Vì vậy cho dù cậu không mở Linh Nhân thì vẫn có thể suy luận ra Sở Chích Thiên có không gian.

Như vậy bản thân phải đối mặt với hai lựa chọn, một là thẳng thắn, một là tiếp tục giả ngu ngơ ngẩn.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng rất hy vọng có thể giả ngu, vậy không cần phiền lòng việc này. Chẳng qua cậu hiểu rõ trong lòng, đây không phải phương pháp giải quyết thỏa đáng nhất, nếu mình giả bộ không biết. . . Chắc chắn mình sẽ mất đi cơ hội trở thành đàn em của Sở Chích Thiên. Sở Chích Thiên ghét người không thành tín, có lẽ Sở Chích Thiên sẽ dùng phương thức khác để bù đắp sự trả giá của mình, nhưng khẳng định sẽ không còn hi vọng được đi theo bên cạnh anh ta.

Nhưng thẳng thắn. . . Tuyệt không dễ dàng. Phải mở miệng như thế nào, dùng thái độ như thế nào, những điều này đều sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán của Sở Chích Thiên đối với cậu.

Thái độ tùy tiện khẳng định không được. Điều này biểu thị mình vô tâm vô phách, không phân nặng nhẹ. Người có loại tính cách này không thích hợp đi theo Sở Chích Thiên, bởi vì rất dễ giữa lúc lơ đãng, để lộ ra một số tin tức quan trọng, mang đến cho Sở Chích Thiên phiền phức với nguy hiểm không tất yếu. Tiêu Tử Lăng trực tiếp bóp chết ‘Tiêu Tử Lăng tùy tiện’ được đáp nện trong lòng.

Quá mức khân trương cũng không tốt, điều này biểu thị tố chất tâm lý có chút kém. . . Lại thế nào có thể đi theo Sở Chích Thiên xông pha từng cửa ải khó khăn chứ. Rõ ràng chính là một tên kéo chân. Một Tiêu Tử Lăng vẻ mặt bàng hoàng, sợ hãi, rụt rè cứ như vậy bị bán tôn một cước đá bay.

Nếu không, nghiêm túc đàm điều kiện với Sở Chích Thiên? Để cho anh ta trả giá đắt thảm thối để nhét đầy miệng mình? Lúc này một Tiêu Tử Lăng xảo trá đột nhiên không xuất hiện. Cậu bị hình tượng này đã kích. . . Cả khuôn mặt suy sụp. Ách. . . Quá không hài hòa, thực sự không thích hợp khuôn mặt của cậu, trực tiếp đập bay.

Tiêu Tử Lăng đầu đầu a, cào tóc thành tổ chim, vẫn nghĩ không ra một lý do nha, sau cùng chỉ có thể từ bỏ. Cậu bắt đầu đi vào gian rửa mặt, bắt đầu vệ sinh răng miệng chuẩn bị nghỉ ngơi. Chuyện phiền lòng này ngày mai hẵng nói tiếp đi.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng lại bắt đầu làm đà điều, ngày mai sao mà nhiều a!

Mặt ủ mảy chau lấy bàn chải đánh răng, bóp ra một chút kem. Tuy rằng đãi ngộ hiện tại của đội ngũ Sở Chích Thiên rất tốt, bắt quá có thể tiết kiệm được một chút thì là một chút, dù sao cũng là ngày diệt vong, ai biết về sau còn có kem để đánh hay không chứ.

Trực tiếp thả một thủy cầu vào trong chén, dính dính kem đánh răng, bắt đầu chà lên. Vấn đề nước, Tiêu Tử Lăng thật đúng là chưa từng sâu qua, khi sử dụng thì không cần cẩn thận. Chà xong răng, chuẩn bị rửa mặt, cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua chính mình trong gương.

Tiêu Tử Lăng trong gương đội một cái tổ chim, vẻ mặt mệt mỏi, thật giống như một búp bê đáng yêu mới bị khi dễ, khiến tâm người ta không đành lòng. Tiêu Tử Lăng bắt đầu đi làm một cái mặt quỷ với chính mình trong gương, lại khiến cho chính mình càng thêm đáng yêu hơn. . .

Tiêu Tử Lăng phiền muộn chỉ trích: “Mày ngoại trừ bán manh giả đáng yêu, còn có thể làm gì? . . .”

Bán manh? Giả đáng yêu? Tiêu Tử Lăng chợt lóe linh quang, nghĩ tới điều gì.

Trong gương, trên khuôn mặt đáng yêu xuất hiện một vẻ đắc ý, bộ dạng rầm thoỉ rất quỷ linh tinh quái, lúc này cậu đắc ý dào dạt nói: “Sờ ca. . . Em phát hiện một bí mật rất lớn nga, anh có muốn biết không a!” Một bộ biểu tình cấp bách “mau tới hỏi em đi” đặc biệt khôi hài, thấy thế nào cũng thú vị thế ấy.

Tiêu Tử Lăng nhìn chính mình trong gương lần nữa cười khổ, thoát nhìn cậu thực sự phải tiến hành bán manh tới cùng.

Nếu quyết định làm như thế, Tiêu Tử Lăng liền không chần chừ nữa, dùng khăn mặt lau hai cái, trực tiếp chạy về phía gian phòng của Sở Chích Thiên.

Thình thình thình! Tiếng đập cửa liên tục hữu lực làm Sở Chích Thiên đang chuẩn bị nghỉ ngơi nghỉ hoặc. Anh không biết ai sẽ tìm anh muộn thế này, Trần Cảnh Văn, Đồng Hạo Triệt đều biết anh sau tám giờ không thích có người quấy rầy.

Tuy rằng trong lòng Sở Chích Thiên có chút không thích, bắt quá vẫn mở cửa phòng ra.

Vừa mở cửa, khuôn mặt hưng phấn phiếm đỏ của Tiêu Tử Lăng trực tiếp tiến vào đường nhìn của anh.

Trong lòng Sở Chích Thiên nhẹ nhõm một trận, người anh chờ rốt cục cũng tới.

Dựa theo kịch bản, Tiêu Tử Lăng lộ ra nụ cười đắc ý dào dạt, hai tay cậu chấp sau lưng, bước bước tiến hình số tám lướt qua Sở Chích Thiên, vênh vào tự đắc cứ như đại lão gia tuần tra tiến vào gian phòng.

Sở Chích Thiên buồn cười nhìn cái kiểu cách này của Tiêu Tử Lăng, chẳng qua mặt ngoài vẫn không có biểu cảm gì. Anh đóng cửa lại, hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng nhìn Tiêu Tử Lăng không mời mà vào.

Tiêu Tử Lăng dưới ánh mắt băng lãnh của Sở Chích Thiên dần dần thu liễm cái đuôi không tước kiêu ngạo của cậu, từ vẻ mặt vốn đắc ý tùy tiện biến thành bộ dáng nằng nạnh nhỏ cúi đầu chơi ngón tay.

“Chẳng lẽ cậu đến muộn như thế là để biểu diễn biến sắc mặt cho tôi xem?” Sở Chích Thiên lạnh mặt đã kích không lưu tình chút nào.

Lắc đầu, mắt to tròn ướt của Tiêu Tử Lăng trượt trượt chuyển động, đột nhiên hắc hắc cười gian hai tiếng nói: “Sở ca, em phát hiện được một bí mật lớn nga!” Biểu tình đặc biệt quý linh, còn dùng hai tay vẽ một cái vòng thật to, biểu thị bí mật đó lợi hại như thế nào, “Có muốn biết không?”

Nhìn khuôn mặt tràn ngập chữ nhanh hỏi em đi kia, Sở Chích Thiên thiếu chút nữa phá công cười vắng, anh thật vất vả duy trì mặt lạnh của mình, lúc này mới nói: “Nga?”

Tiêu Tử Lăng cẩn thận quan sát trái phải một chút, sau đó trực tiếp nhảy đến trước mặt Sở Chích Thiên, nhỏ giọng nói: “Sở ca, vật tư của trung tâm hậu cần là Sở ca lấy đúng không, Sở ca có không gian, ừ, tuyệt đối không sai.” Nói xong còn dùng sức gật đầu, biểu thị sự kiên định của mình.

Sở Chích Thiên như cười như không, nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng hơn mười giây, có lẽ đường nhìn của Sở Chích Thiên quá mức sắc bén, khiến cậu dù định liệu trước vẫn nhìn không được có chút chột dạ, nhất thời hoài nghi có phải Sở Chích Thiên đã biết cái gì hay không.

Đột nhiên Sở Chích Thiên cười, cúi đầu tới gần bên tai Tiêu Tử Lăng, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy, nói: “Như vậy, Tiểu Lăng, cậu muốn thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Mục tiêu, bước một bước đầu tiên.

Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa thua trong nụ cười của Sở Chích Thiên, may mắn đã chuẩn bị một hồi kháng chiến, vì vậy lập tức thanh tỉnh lại, trong lòng kinh hãi một trận, mọ nó, thiếu chút nữa trúng mỷ nhân kế. Sở Chích Thiên hoặc là không cười, vừa cười đã có thể giết chết người.

Tiêu Tử Lăng kinh hãi làm sao còn dám dây dưa với Sở Chích Thiên, muốn sớm hoàn thành chỉ tiêu một chút để có thể rời đi, cậu vội vàng nói: “Sở ca, yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nói ra.” Vì chứng thực cậu nói không phải giả, còn làm một thủ thế phát thệ.

“Nga? Không có yêu cầu khác?” Sở Chích Thiên đứng thẳng thân, như cười như không, dường như biết được Tiêu Tử Lăng còn có lời chưa nói hết.

Tiêu Tử Lăng vuốt cái ót, xấu hổ cười mấy tiếng, ngượng ngùng nói: “Cái này, hy vọng về sau Sở ca có thể bao bọc em nhiều một chút!”

“Cậu nghĩ rằng tôi sẽ đáp ứng!” Một tay Sở Chích Thiên chống tường, thân thể hơi nghiêng, ánh mắt lãnh lệ với cảm giác uy hiếp mười phần nhìn xuống Tiêu Tử Lăng thấp hơn anh một cái đầu.

Khí thế của Sở Chích Thiên khai hóa toàn bộ không chút bảo lưu. Tiêu Tử Lăng vô ý thức muốn lui về phía sau, lại phát hiện bản thân đã bị nhốt giữa Sở Chích Thiên và tường. Cậu chỉ có thể cố mà thừa nhận phản áp lực che trời lấp đất cuộn cuộn đến, tựa như một chiếc thuyền nhỏ ra sức gầy dựa trên mặt biển cuộn trào sóng lớn, giây tiếp theo có thể sẽ bị nuốt gọn.

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng tái nhợt, lại vẫn quật cường nghênh đón ánh mắt của Sở Chích Thiên, vẻ mặt không phục.

“Thế nào, cậu còn có lời muốn nói?” Theo những lời này của Sở Chích Thiên, khí thế cuồng bạo kia đột nhiên biến mất. Tiêu Tử Lăng vẫn luôn dùng sức đối kháng không có chuẩn bị, thiếu chút nữa ngã quỵ trong lòng Sở Chích Thiên, may mắn đúng lúc đứng thẳng người, không có thất thố.

“Sở ca đáp ứng rồi, phải nuôi em cả đời.” Tiêu Từ Lăng cảm thấy nếu loại chuyện bán manh không biết xấu hổ chết tiệt đều đã làm rồi, thì đơn giản mặc kệ mọi thứ. Cậu không biết xấu hổ bắt đầu đổi trắng thay đen.

“Có sao?” Sở Chích Thiên đứng thẳng người, hai tay tiếp tục khoanh ngực, khinh bỉ nhìn thoáng qua Tiêu Từ Lăng, không chút nào lưu tình đánh nát lời nói dối của cậu.

Về mặt Tiêu Từ Lăng vô tội ngẩng đầu làm dạng hỏi tường, sau đó thập phần xác định nói: “Ừ, không sai, ở bến tàu em đã nói rồi nga, bị thương tiểu đội phải phụ trách nuôi em cả đời, Sở ca anh cũng không phản đối, vậy không phải đại biểu đồng ý rồi sao.”

Sở Chích Thiên tức giận nhìn thoáng qua tên nhóc rất biết giả vô tội này. Tình cảnh đó, ai sẽ nghiêm túc với lời nói của cậu? Bất quá tên nhóc này thật đúng là biết chui lỗ thủng, ngược lại làm anh không cách nào cự tuyệt. Chẳng qua Sở Chích Thiên vốn đã chuẩn bị, chỉ cần Tiêu Từ Lăng xuất hiện ở trước mặt anh, chỉ cần thẳng thắn thành khẩn nói ra cậu đã biết, bất kể loại biểu hiện nào, anh đều sẽ thu Tiêu Từ Lăng.

Vì vậy, Tiêu Từ Lăng xoắn xuýt lâu như thế, kỳ thực đều dư thừa.

Đối mặt với Tiêu Từ Lăng một mực cắn chặt lý do này không chịu nhả ra, Sở Chích Thiên bắt đầu đi vô vô đầu cậu nói: “Tiểu Lăng, cậu biết không? Nếu cậu muộn mấy ngày nữa không tới tìm tôi, tôi sẽ giao cậu cho Trần Cảnh Văn, nơi đó tương đối an toàn. Bất quá, cậu đã đến đây trong thời gian tôi quy định, như vậy tôi sẽ vẫn luôn mang theo cậu.” Hàm nghĩa trong lời nói của Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng nghe hiểu. Nếu như không tới thẳng thần thành khải, hoặc vượt qua thời gian, mình sẽ bị Sở Chích Thiên từ bỏ, trực tiếp tiến vào tổ hậu cần của Trần Cảnh Văn, để Trần Cảnh Văn đến trông nom cậu. Đương nhiên một phần nguyên nhân là Trần Cảnh Văn có thể không chế hết thảy, như vậy bí mật của Sở Chích Thiên sẽ không bị truyền ra ngoài.

Tiêu Từ Lăng sau một lúc lĩnh ngộ liền sợ hãi. Không ngờ tới Sở Chích Thiên vậy mà còn thiết trí thời gian hạn định. May mắn mình không kéo quá lâu, bằng không cũng chỉ có thể bị ai rơi vào ma chương của Trần Cảnh Văn, cậu không có lòng tin có thể lừa gạt được con hồ ly xảo trá đó. . . Có thể chưa đến mấy ngày hết thấy nội tình cùng bí mật của mình đều sẽ bị Trần Cảnh Văn đào ra không còn một mảnh.

Tiêu Từ Lăng nghĩ tới đây âm thầm thấy may mắn trong lòng, trên biểu hiện cậu lại hưng phấn nhảy nhót nói: “Cảm tạ Sở ca!”

Một cái cóc đầu không chút nào lưu tình, bị Sở Chích Thiên gỡ xuống: “Cao hứng cái gì, ở bên cạnh tôi còn nguy hiểm hơn nhiều so với tổ hậu cần.”

Tiêu Từ Lăng day day chỗ bị cóc đau, cười ngây ngô vài tiếng sau rồi đáp: “Mới không phải đâu, theo Sở ca liền cảm thấy an tâm, hơn nữa Trần phó đội. . .” Nhịn không được rung mình một cái, “Nhìn người thăm đến mức hoảng hồn, luôn cảm thấy đang tính toán gì đó, em rất ngốc, thuộc về loại bị bán vẫn còn giúp Trần phó đội đếm tiền.”

Nhìn Tiêu Từ Lăng mang vẻ mặt kinh hồn táng đảm, Sở Chích Thiên nhịn không được nở nụ cười: “Tên nhóc nhà cậu, nếu bị Cảnh Văn nghe thấy, tôi cũng không cứu được cậu.”

Tiêu Từ Lăng vừa nghe xong, nhanh chóng túm lấy cánh tay Sở Chích Thiên, cật lực cầu xin một phen, lời hay nói hết mới khiến Sở Chích Thiên thả cậu một con ngựa.

Tiêu Từ Lăng thấy mục đích của mình đã đạt được, liền không muốn tiếp tục ở cùng Sở Chích Thiên nữa. Phải biết tuy rằng Sở Chích Thiên không yêu nghiệt như Trần Cảnh Văn, thế nhưng cũng không kém bao nhiêu, nói nhiều sẽ có sai sót, vẫn nên sớm rời đi một chút thì an toàn hơn.

Tùy tiện tìm một cái cớ, Tiêu Từ Lăng thành công rút khỏi phòng của Sở Chích Thiên.

Tiến bước Tiêu Từ Lăng, đóng cửa lại, về mặt Sở Chích Thiên trầm tư. Ban này, Tiêu Từ Lăng, đã mất đi dị năng tốc độ, đến tốt cùng dùng phương pháp gì chống lại lực áp bách của mình?

Xem ra có bí mật không chỉ một mình anh, e rằng trên người tên nhóc thích giả vô tội đó cũng có thứ ẩn giấu. Khóe miệng Sở Chích Thiên treo lên một nụ cười nhạt đến mức không thể nhạt hơn, chờ mong có thể đào móc được bí mật của Tiêu Từ Lăng.

Nói đến Tiêu Từ Lăng rời khỏi phòng của Sở Chích Thiên về phòng của mình, cửa phòng mới đóng lại, cậu liền nhịn không được toàn thân phát run tê liệt ngồi dưới đất. Uy áp của Sở Chích Thiên khiến cho tinh thần lực của cậu thoáng cái tiêu hao sạch sẽ, nếu không phải cố chống đỡ, sợ rằng đã tê liệt ngã xuống đất tại chỗ. Cậu sờ sờ một vốc mồ hôi lạnh trên trán, thở ra một hơi thật sâu, không ngờ tới đối thoại một trận như vậy với Sở Chích Thiên còn một người hơn so với đánh nửa ngày với một đối thủ ngang sức ngang tài. Tiêu Từ Lăng biết bản thân không thích hợp làm loại chuyện đấu kẻ nhau này.

Tiêu Từ Lăng lần nữa hồi tưởng quá trình, cẩn thận phỏng đoán lời nói của hai người, phát hiện không có vấn đề gì, cuối cùng cũng thở dài một hơi. Sở Chích Thiên tuyệt không phải một người dễ bị che giấu, hy vọng biểu hiện của mình có thể thuận lợi qua cửa. Phải biết rằng đi theo anh ta với làm đàn em tâm phúc của anh ta, khác biệt như trời với đất, mình chẳng qua chỉ mới bước được một bước đầu tiên trên con đường mục tiêu của mình mà thôi.

Tiêu Từ Lăng không chú ý tới khi cậu đối kháng áp bách tinh thần lực của Sở Chích Thiên, biểu hiện của cậu có chút quá mức. May mắn biểu hiện tốt đẹp nhất quán trước đây không làm Sở Chích Thiên nghi ngờ, chỉ dẫn phát lòng hiếu kỳ của anh mà thôi.

Giải quyết xong vấn đề vẫn luôn quanh quẩn trong lòng, kế tiếp, nên suy nghĩ vấn đề đột phá. Tiêu Từ Lăng dùng thời gian một ngày một đêm chữa trị tinh thần lực bị Sở Chích Thiên tổn hao trước, để mong đạt được cảnh giới tinh thần lực hoàn mỹ. Đương nhiên thời gian một ngày một đêm này, Sở Chích Thiên bị Tiêu Từ Lăng nhắc tới vô số lần, có thể thấy được oán niệm của Tiêu Từ Lăng sâu nặng ra sao a.

Mọi chuyện đã chuẩn bị xong, rốt cục nghênh đón thời khắc đột phá.

Tiêu Từ Lăng cẩn thận lấy miếng tinh hạch cấp ba Sở Chích Thiên cho cậu từ trong không gian ra, để vào lòng bàn tay, bắt đầu chuyên chú suy tưởng, hấp thụ năng lượng khổng lồ trong tinh hạch, cố gắng đột phá trong một lần, để mất phải hồi phục thị lực.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nguy cơ, Thanh Tâm Thuật tầng thứ hai!

Năng lượng của tinh hạch cấp ba đương nhiên không phải tinh hạch cấp 0 có khả năng so sánh. Tiêu Từ Lăng liền cảm thấy một luồng năng lượng hùng hậu từ lòng bàn tay trực tiếp nhảy vào gân mạch bản thân, bắt đầu dậy sóng như thủy triều trong cơ thể mình.

Luồng lực lượng này thực sự bá đạo, Tiêu Từ Lăng cảm thấy kinh mạch bản thân có chút đau mơ hồ, nếu không phải đã sớm làm đủ chuẩn bị trước, thì lần này, chỉ sợ sẽ làm cậu bị thương.

Năng lượng thuộc về tinh hạch tiến vào trong cơ thể liền tự động chia đều thành hai luồng, trực tiếp đi hai nơi, một nơi là mắt phải, một nơi là hai chân.

Mà năng lượng ẩn chứa ở mắt phải vốn đã no đủ, hiện tại luồng năng lượng hùng hậu này xông vào, nhất thời khiến cho lá chắn vốn bao lấy đột nhiên rung động. Tiêu Từ Lăng cẩn thận dùng tinh thần lực ngăn chặn luồng lực lượng bạo động đó, bắt đầu hướng dẫn lực lượng tìm kiếm cửa đột phá.

Lúc này, một chuyện không tưởng được xảy ra. Luồng lực lượng còn lại tuần hoàn một chút ở nơi hai chân, không giảm thiểu bao nhiêu đã trực tiếp giết về phía mắt phải.

Chúng tôi quá nhanh, quá bất ngờ, khiến Tiêu Từ Lăng trở tay không kịp. Nó trực tiếp nhảy vào lực lượng vốn đã được khống chế, phá tan sự ràng buộc của tinh thần, hết thấy đều chen vào mắt phải Tiêu Từ Lăng, thoáng cái nổ tung.

Tiêu Từ Lăng chỉ cảm thấy mắt phải đau đớn một trận, trong đầu phát sinh một tiếng nổ oanh, trước mắt tối sầm, liền mất đi tri giác.

Thế nhưng, thân thể Tiêu Từ Lăng vẫn bảo trì vận chuyển Thanh Tâm Thuật, mà bởi vì sự bùng nổ của lực lượng tinh hạch cấp ba, năng lượng mạnh mẽ bất ngờ dẫn tới phản ứng kịch liệt của Thanh Tâm Thuật. Là chủ nhân bản địa, Thanh Tâm Thuật dường như không cam lòng bị luồng năng lượng ngoại lai kia ăn mòn đại bản doanh. Vì vậy, nó vốn ôn hòa hấp thụ năng lượng trong không khí, đột nhiên trở nên điên cuồng.

Chỉ thấy năng lượng xung quanh như vòng xoáy tuôn vào thân thể Tiêu Từ Lăng, mà Tiêu Từ Lăng thì như một lỗ thủng không cách nào bỗ khuyết, điên cuồng hấp thụ những lực lượng đó. Nhưng luồng năng lượng bá đạo này lại khiến cho kinh mạch tuyệt không rộng lắm của Tiêu Từ Lăng lần nữa thừa nhận áp lực cực lớn. Tuy rằng cậu mất đi ý thức, nhưng đau đớn phải thừa nhận đều hiện trên mặt cậu.

Nếu có người có Linh Nhãn giống Tiêu Từ Lăng, thì có thể thấy được kinh mạch trong thân thể Tiêu Từ Lăng bị xé rách, sau đó lại được chữa trị, không thể nghĩ ngờ công năng chữa trị của Thanh Tâm Thuật rất mạnh mẽ. Kinh mạch đang mở rộng từng chút từng chút, vốn là dòng suối nhỏ từ từ biến thành sông rộng mênh mông, một số gân mạch nhỏ mảnh như lông cũng được đã thông nối tiếp. Đến sau cùng gân mạch toàn thân Tiêu Từ Lăng đều được đã thông toàn bộ, cả người như một lỗ đen, điên cuồng tham lam cắn nuốt năng lượng quanh thân. . .

Sở Chích Thiên đang tu luyện trong phòng đột nhiên cảm thấy năng lượng xung quanh bạo động kịch liệt, đột ngột mở mắt ra, một đạo hàn quang chợt lóe mà qua.

Lúc này ngoài cửa phòng ồn ào tiếng người, dường như mọi người bị luồng năng lượng bạo động bất ngờ này làm cho lòng người hoảng sợ, Sở Chích Thiên đi ra khỏi cửa phòng, liền thấy được Trần Cảnh Văn, Đồng Hạo Triết đều chạy qua.

“Sở ca, xảy ra chuyện gì? Năng lượng mấy nghìn mét xung quanh chúng ta đều đang bạo động.” Đồng Hạo Triết thấy Sở Chích Thiên đi ra, lập tức tiến lên hỏi thăm.

Sở Chích Thiên không trả lời, mà trực tiếp đi xuống lầu, hai người Trần Cảnh Văn, Đồng Hạo Triết nhìn nhau một cái, hành động theo Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên đi ra biệt thự, đứng trong đình viện, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm. Một luồng năng lượng có thể thấy được đang tập trung về nơi đây, chỉ cần là người thức tỉnh đều có thể cảm nhận được sự khủng bố của luồng lực lượng đó.

“Làm sao đây, Sở ca?” Đối mặt một màn quỷ dị này, Trần Cảnh Văn trí tuệ cũng không bình tĩnh.

Sở Chích Thiên khoát tay áo, tỏ ý trước tiên không nên nói, anh trực tiếp ngồi trên mặt cỏ, bắt đầu thử hấp thu năng lượng xung quanh, lại phát hiện hiệu quả tốt hơn gấp mười so với bình thường.

Đột ngột đứng lên, quay người lại nói với Trần Cảnh Văn và Đồng Hạo Triết: “Tuy rằng chưa rõ nguyên nhân gì, nhưng là cơ hội tốt để tu luyện, Cảnh Văn, cậu lập tức thông báo cho hết thầy đội viên thức tỉnh trở lại tu luyện. . . Nhân viên không phải người thức tỉnh thì cảnh giới toàn diện, có khác thường lập tức báo cáo.”

“Vâng!” Trần Cảnh Văn lập tức hành động, đuổi hết thầy đội viên ra điều tra luồng năng lượng bạo động này trở về tu luyện. Tiếp theo phân phó tiểu đội cảnh giới do người sống sót bình thường cấu thành phụ trách. Anh trực tiếp ngồi trên sofa đại sảnh tu luyện, để có thể dễ dàng xử lý trước tiên khi có tình huống dị thường.

“Có thể có nguy hiểm hay không!” Đồng Hạo Triết nhìn luồng năng lượng trong trời đêm kia, lo lắng hỏi một câu.

“Tôi đã thử một chút, năng lượng nồng đậm nhưng tuyệt không táo bạo, hẳn là sẽ không xuất hiện vấn đề gì. Tuy rằng không biết chỗ chúng ta vì sao sẽ xuất hiện loại tình huống này, nhưng không hề nghi ngờ đây là cơ hội của chúng ta.” Tốc độ hiệu quả tu luyện gấp mười, tuyệt đối là chuyện không dám nghĩ, tựa như trên trời rớt xuống cái bánh, hiện tại Sở Chích Thiên cũng phải hoài nghi mình thực sự là con cưng của trời? (Bởi vì Tiêu Từ Lăng luôn đổ lỗi, mỗi ngày nhắc tới câu này với anh, Sở Chích Thiên muốn quên cũng khó).

“Được, vậy tôi trở về tu luyện. Tôi đã dừng ở cấp hai rất lâu, có lẽ lần này là cơ hội của tôi. . .” Đồng Hạo Triết có chút mừng rỡ, dù sao đã sớm đến đỉnh cấp hai, thế nhưng vẫn không có cơ hội đột phá, có lẽ lần này có thể được đền bù mong muốn.

Sở Chích Thiên gật gù đầu, hai người mỗi người về lại gian phòng của mình, lập tức bắt đầu tu luyện của bọn họ.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Từ Lăng bị sự đau đớn của thân thể đánh thức, khôi phục thần trí. Thế nhưng, cậu lại phát hiện nguy cơ đệ nhất trong nhân sinh của cậu đã tới.

Lúc này, năng lượng trong thân thể đã đạt tới một điểm giới hạn, thế nhưng Thanh Tâm Thuật vẫn còn tham lam hấp thu năng lượng bên ngoài. Nếu như mặc cho luồng lực lượng này tăng lớn, chắc chắn qua không bao lâu sẽ banh xác mà chết. Lòng cậu nóng như lửa đốt muốn đình chỉ sự vận chuyển của Thanh Tâm Thuật, nhưng lúc này Thanh Tâm Thuật đã không còn nghe sai sử của cậu nữa.

“Chẳng lẽ ta sẽ chết ở nơi đây? Không được! Ta phải sống sót, bằng không ta hao tổn tâm cơ để làm gì? Vô sỉ bán manh làm chi? Ta không phục, ta muốn sống, ta tuyệt đối không thể chết.” Nội tâm Tiêu Từ Lăng cô động cho chính mình, cậu biết chỉ cần thoáng nhụt chí thì thực sự sẽ xong.

Nếu năng lượng trong cơ thể tăng vọt, như vậy nhất định phải tiêu hao hết những năng lượng đó, Tiêu Từ Lăng nỗ lực rút ra năng lượng no trường trong đan điền vận chuyển tới các nơi toàn thân, hy vọng có thể tìm ra nơi thu nạp những năng lượng này.

Tiêu Từ Lăng rất nhanh phát hiện hai mắt của cậu có thể hấp thu năng lượng, không có bất cứ chần chừ nào, trực tiếp dẫn năng lượng xông vào trong cơ thể tới hai mắt, tuy rằng hai mắt đều có thể hấp thu, nhưng mắt phải hấp thu nhanh hơn cũng nhiều hơn.

Chẳng qua không bao lâu mắt trái đã hút đầy, Tiêu Từ Lăng lo lắng, cậu biết mắt phải hẳn cũng gần hấp thu đầy, nhất định phải tiếp tục tìm nơi khác có thể tiêu hao năng lượng.

Thế nhưng Tiêu Từ Lăng trong vội vàng làm sao có thể tìm được điểm thu nạp mới chứ, lúc này mắt phải hấp thu từ từ giảm bớt, có thể thấy được đã sắp hoàn tất. Giữa lúc tuyệt vọng, đột nhiên nhớ tới trong tông chương Thanh Tâm Thuật từng viết năng lượng của Thanh Tâm Thuật có thể tán vào thân thể để luyện hóa thân hình bản thân. Chẳng qua loại phương pháp này tiêu hao quá nhiều năng lượng, cái được không bù đắp đủ cái mất, vì vậy tu luyện Thanh Tâm Thuật từ trước đến nay đều từ bỏ điểm này. Dù sao tu luyện Thanh Tâm Thuật đã rất chậm, còn phải lãng phí nhiều năng lượng như vậy để luyện hóa thân thể. . . Trên cơ bản chỉ có dựa ngọc mới làm.

Tiêu Từ Lăng mừng rỡ, nhanh chóng trực tiếp tán năng lượng bành trướng vào thân hình của bản thân. Lần này, Tiêu Từ Lăng bị khổ, cậu cảm thấy như vận kiến cắn thân, vạn đao lăng trì, cơ bắp toàn thân đau đớn run rẩy kịch liệt. Sự thống khổ khắc khoải này thiếu chút nữa khiến cho cậu bị sốc, chẳng qua không biết vì sao lại vẫn thanh tỉnh.

Kỳ thực người tu luyện Thanh Tâm Thuật không tu luyện nội thể cũng bởi vì sự thống khổ này không phải người có thể chịu. Luyện hóa thân thể không phải ngày một ngày hai là có thể thành công, có lẽ một lần còn có thể nhịn, nhưng vô số lần. . . Tin tưởng dù là người sắt đá cũng chịu không nổi.

Tuy rằng Tiêu Từ Lăng dùng hết toàn lực tiêu hao năng lượng, thế nhưng dù sao thân thể cũng là lần đầu tiên tiếp thu luyện hóa, làm sao tiêu hao được nhiều năng lượng như vậy, năng lượng trong cơ thể Tiêu Từ Lăng vẫn đang từ từ gia tăng.

Lúc này, mắt phải đình chỉ hấp thu. Tiêu Từ Lăng không còn đường lui căn bản không dám để năng lượng dừng lại ở đan điền. Không quan tâm vẫn dẫn năng lượng vào hai mắt. Cậu đang cược, cược hai mắt của cậu có khả năng đánh vỡ được lá chắn, lần nữa đột phá hay không.

Đương nhiên, Tiêu Từ Lăng đã làm chuẩn bị xấu nhất, có lẽ lần đánh cược này sẽ khiến cậu mù triệt để, nhưng vì sống sót. . .

Chợt nghe thấy hai tiếng bành bành, hai mắt đã no đủ năng lượng rồi cục lần nữa nổ tung. . . Đau đớn mới đánh tới thì tiếp theo là một trận mát rượi. Tiêu Từ Lăng mừng rỡ, đánh cược của cậu đã thành công, hai mắt lần nữa đột phá, lúc này còn có thể tiếp tục hấp thu năng lượng.

Có nhà giàu là hai mắt hấp thu, Tiêu Từ Lăng lần nữa giảm bớt được áp lực năng lượng trong cơ thể. Bất quá đây chỉ là uống rượu độc giải khát, tiêu hao

với hấp thu vẫn không ở trên cùng một trình độ, không bao lâu sau Tiêu Từ Lăng vẫn gặp phải khốn cảnh tương đồng.

Thân thể đã đau đến chết lặng, Tiêu Từ Lăng không biết đã hấp thu năng lượng đến mức độ nào, cậu chỉ biết năng lượng mà thân thể toả ra đang từ từ đề cao. . . Sau cùng cậu hoàn toàn lâm vào mê man, không còn ý thức nữa.

Tiêu Từ Lăng vào trạng thái nửa hôn mê không biết, do sự ra sức liều mạng của cậu, thân hình trải qua sự tẩy rửa của luyện hóa năng lượng, một số cơ bắp có thể thấy được đang từ các nơi trong thân thể chảy ra ngoài, miếng cường đề cao tổ chất thân thể tương đối phế thải lên một cấp. Thanh Tâm Thuật vốn vẫn luôn bị vây ở tầng thứ nhất bởi vì tổ chất thân thể đạt được yêu cầu, thành công đột phá đến tầng thứ hai, linh khí vốn no đủ trong đan điền đột nhiên bị áp súc đi gấp trăm lần, vì vậy năng lượng tăng vọt trong cơ thể rốt cục có nơi về, nhao nhao tuôn vào đan điền trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tiến hóa, năng lực nghịch thiên của mắt phải.

Thanh Tâm Thuật kỳ thực thuộc về tiên thuật rất bá đạo, sự chủ động xuất kích lúc này đây, đã cuốn sạch linh khí ở mấy km xung quanh, hấp thu toàn bộ vào trong không gian trăm mét của Tiêu Từ Lăng.

Kỳ thực, cho dù Thanh Tâm Thuật của Tiêu Từ Lăng đã đột phá được tầng thứ hai, luyện thể thể nào cũng ăn không hết được toàn bộ linh khí đó, sau cùng cho dù không bao thể mà chết cũng phải rơi vào kết cục kinh mạch đứt hết tàn phế suốt đời. Bất quá may mắn Sở Chích Thiên đúng lúc phát hiện linh khí nồng đậm là thời cơ tốt tu luyện, kêu hết thầy đội viên đều gia nhập, trợ giúp Tiêu Từ Lăng tiêu hao lượng lớn linh khí mới giúp cậu tránh được quan ải sinh tử này.

Đương nhiên tiểu đội Sở Chích Thiên cũng nắm được cơ hội này, thực lực của đội viên gần như đều được đề thăng. Tiểu đội thoắt cái thêm được ba người thức tỉnh cấp hai, lần lượt là Chân Nhất Long, Lục Vân Đào, và Tần Thượng Phong. Đối Hông Phi vốn đã cấp hai, lần này cũng nhảy lên rất nhiều tới đỉnh cấp hai.

Đồng Hạo Triết rất may mắn, là chân cấp hai vẫn luôn không đột phá được lần này thuận lợi bị chọc thủng, thành công tấn cấp cấp ba, trở thành một vị cường giả cấp ba khác của tiểu đội.

Về phần Trần Cảnh Văn. . . Thực lực của anh vĩnh viễn là mê đề, phỏng đoán chỉ có chính anh mới biết rõ tới cùng đã tới đẳng cấp nào, bất quá trong lòng mọi người hiểu rõ anh tuyệt đối sẽ không thấp hơn cấp hai, thứ như khí thế thực sự rất huyền diệu.

Đương nhiên, được lợi nhất vẫn là Sở Chích Thiên, phải biết rằng tu luyện dị năng song hệ tốn thời gian nhiều gấp mấy lần so với dị năng đơn hệ. Tuy Sở Chích Thiên được trời ưu ái, tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với người thức tỉnh bình thường, nhưng sự hạn chế của song hệ vẫn khiến cho anh không có cách nào nhanh chóng đề thăng thực lực, vượt qua nhiều so với mọi người.

Mà lần này. . . Thực lực Sở Chích Thiên vốn là cấp ba sơ cấp thoắt cái đã nhảy tới cấp ba đỉnh cấp, đặc biệt là hệ lôi điện, Sở Chích Thiên mơ hồ cảm thấy được khả năng đột phá. Phát hiện này khiến cho tâm vốn vẫn luôn trầm trọng quần quýt của Sở Chích Thiên hơi giảm bớt được một chút, đương nhiên chưa tiến vào cấp bốn. . . Cái gì cũng là mây bay!

Không hề nghi ngờ, khi Tiêu Từ Lăng vì năng lượng bạo liệt của tinh hạch cấp ba mà khiến cho Thanh Tâm Thuật bạo động, hấp thu lượng lớn linh khí tạo thành nguy cơ cho bản thân, tiểu đội Sở Chích Thiên lại nhờ cậu mà chiếm được tiện nghi lớn bằng trời. Bất quá bên này được lợi bên kia cũng không kém, nếu không phải sự hấp thu tiêu hao của toàn thể đội viên, Tiêu Từ Lăng cũng không có khả năng bình an vượt qua được lần nguy cơ này, vì vậy cũng không cách nào nói ai đã chiếm tiện nghi ai.

Không biết qua bao lâu, thần trí trong sự lắc lư của Tiêu Từ Lăng từ từ thanh minh, đột ngột giật mình một cái, nhanh chóng kiểm tra năng lượng trong thân thể.

Lại phát hiện Thanh Tâm Thuật vẫn đang vận chuyển đầu vào đầy, hấp thu linh khí xung quanh. Tiêu Từ Lăng kinh ngạc phát hiện, kinh mạch trong cơ thể từ dòng suối nhỏ ban đầu đã mở rộng thành sông lớn đường rộng, đồng thời kinh mạch càng có lực đàn hồi và sức sống hơn so với trước đây. Điều này khiến cho tốc độ Thanh Tâm Thuật hấp thu linh khí nhanh hơn không ít. Lượng mà vốn một giờ mới hấp thu được hiện tại chỉ cần mười phút đã có thể làm xong, không thể nghi ngờ gia tăng rất lớn tốc độ tu luyện của cậu. Mà năng lượng vốn bạo động xung quanh cũng chuyển hướng ôn hòa, khiến cho đan điền thông dong hấp thu năng lượng, chậm rãi điền đầy chỗ trống.

Không chỉ có thế, Tiêu Từ Lăng cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, tinh lực tràn đầy. Thoạt nhìn tổ chất thân thể cũng đã đạt được đề thăng toàn diện.

Không biết mắt phải của mình thế nào rồi, Tiêu Từ Lăng sau mừng rỡ có chút lo lắng. Cậu cẩn thận mở mắt ra, phát hiện đường nhìn khôi phục phạm vi trước đây không chật hẹp nữa.

Hưng phấn giờ cao hai tay lên, Tiêu Từ Lăng hô to một tiếng “Ya”! Tuy rằng không vừa mắt ánh mắt tròn tròn ướt ướt của bản thân, nhưng vẫn không nỡ để mù a.

Luồng hưng phấn này thoáng qua, Tiêu Từ Lăng mới nhớ đến hai mắt của mình hình như đều đã đột phá giới hạn, hẳn đã đề thăng năng lực, cậu hăng hái dạt dào mở Linh Nhân, lại phát hiện năng lực của Linh Nhân đã xảy ra sự biến hóa che trời lấp đất.

Năng lực vốn có của Linh Nhân mất trái được bảo trì, nhưng thêm một năng lực mới là Khóa Định, cũng chính là có thể khóa định mục tiêu nào đó ở cự ly xa. Khi Linh Nhân ghi chép lại mục tiêu đó, cho dù mục tiêu có biến mất, chỉ cần lần nữa xuất hiện trong phạm vi của Linh Nhân, sẽ được nhắc nhở trước tiên.

Khi trong đầu tự động hiện lên năng lực Linh Nhân tiến cấp, Tiêu Từ Lăng mê mang. Đây xem như là năng lực của hệ liệt nào thế, sao quái dị như vậy. Hơn nữa thoạt nhìn hình như không phải quá thực dụng, bất quá Tiêu Từ Lăng không có thất vọng, với cậu mà nói không mù thì vạn sự đều OK.

Mắt phải lần này lại thoáng cái thêm hai năng lực, ngoài biểu hiện nhược điểm với Phá Manh vốn có, còn thêm hai nội dung Giám Định và Phân Tích. Tiêu Từ Lăng thích thú nhìn thoáng qua TV tinh thể lỏng trong phòng, liền phát hiện trong đầu hiện lên dòng chữ như sau: “Giám Định: TV tinh thể lỏng loại SXLL2300, sản xuất vào năm Rồng 20.03.2012. Sản xuất tại XXX số XX khu XX thành phố XXX.

Phân Tích: mạch điện tổng thể số XX bên trong có bụi, dẫn phát hiện tượng dẫn truyền cực kỳ nhỏ, dự tính bốn năm sau sẽ hư hao linh kiện. Kiến nghị thanh lý đúng lúc.”

Quả nhiên có một chỗ có chút điểm tròn màu tím mờ mờ có thể thấy được. Rõ ràng Phân Tích là dùng để phối hợp với biểu hiện nhược điểm, sự biểu hiện mờ mờ không rõ trước đây, hiện tại đã có căn cứ lý luận vững chắc.

Tiêu Từ Lăng bị tin tức trong đầu làm cho chấn kinh há to miệng. Nghịch thiên a nghịch thiên, kỹ năng này thực sự quá nghịch thiên. Như vậy mình không cần phải suy nghĩ mù quáng nữa, có Phân Tích thì hoàn toàn có thể biết được đến tốt cùng đối phương có thể đối kháng được hay không. Không thể nghi ngờ lại có thêm một phần bảo đảm đối với sự an toàn của bản thân. (Tiêu Từ Lăng, vì sao hết thấy kỹ năng đều bị cậu liên tưởng đến sự bảo đảm an toàn chứ? Đây rõ ràng là một lợi khí, đều đã trực tiếp nói cho cậu nhược điểm là cái gì rồi đó!)

Về phần Giám Định. . . Tiêu Từ Lăng thật đúng là không để kỹ năng này ở trong lòng, chẳng qua chỉ là biết được một chút tin tức của thứ đồ nào đó mà thôi, không có gì to tát. Lúc này Tiêu Từ Lăng còn chưa ý thức được đó mới là đại sát khí nghịch thiên chân chính. Đương nhiên không bao lâu về sau, Tiêu Từ Lăng đã hiểu rõ chỗ đáng sợ nhất của sự tiến hóa mắt phải chính là cái này.

Tiêu Từ Lăng tỉnh táo lại từ trong tâm tình hưng phấn, cậu khôi phục lý trí liền cảm thấy thân thể mình có chút không thoải mái, cúi đầu thoáng nhìn, oa phắc, trên dưới toàn thân vậy mà bị bao bởi một tầng dơ bẩn dày dầy, mùi tanh hôi gay mũi thiếu chút nữa trực tiếp xông cho cậu choáng váng. Nhanh chóng nhảy vào phòng tắm hưng hăng tắm rửa một phen, khôi phục bản thân thành bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái vốn có.

Lúc này, bên ngoài, nhóm đội viên tiểu đội cũng nhất nhất đi ra, bọn họ đang trong sự hưng phấn cực độ, bởi vì tất cả mọi người đã đạt được chỗ tốt, thời gian luyện này rất dài, hai buổi tối cộng thêm một buổi sáng, thực lực của mọi người đều được đề cao rất nhiều.

Chỉ có một người trốn ở một bên sinh hồn dỗi, miễn cưỡng vui cười.

Ngô Khánh Vân sau khi thấy có người đi ra mới đi ra, liên tục hai đêm một ngày không ăn cơm khiến cho hân đói đến hốt hoảng, thiếu chút nữa cầm cự không nổi. May mắn, sau cùng vẫn đợi được người khác ra trước.

Người thức tỉnh trong khoảng thời gian tu luyện thì không có cảm giác đói. Ngô Khánh Vân ngoại lệ, hệ thống trò chơi mà hân mang theo khiến cho hân mất đi năng lực thức tỉnh, nói cách khác hân không có thức tỉnh thì không cách nào tu luyện. Hân chỉ có thể dựa vào giết tang thì thu hoạch giá trị kinh nghiệm để thăng cấp. Vì vậy lần tu luyện tập thể này của tiểu đội, chỉ có một mình hân ở trong phòng cố chống chịu qua đoạn thời gian chịu đói thống khổ đó. Hân không dám ra khỏi cửa, hân sợ khiến người ta hoài nghi, đặc biệt là Trần Cảnh Văn vẫn luôn ngồi ở đại sảnh tu luyện.

Khi nghe thấy có người đi ra, miễn bàn hân đã có bao nhiêu cao hứng. Vốn tưởng rằng rốt cục đã có thể ăn cơm lại phát hiện mọi người vây thành một cục phấn khích giao lưu thành quả tu luyện, căn bản không muốn ăn cái gì. Phát hiện này khiến cho hân vừa lo lắng vừa buồn bực, trên mặt còn phải nhất mực duy trì nụ cười hưng phấn, hân cảm thấy bản thân bị ai vô cùng.

Một bàn tay mạnh mẽ hữu lực vỗ lên vai Ngô Khánh Vân, Ngô Khánh Vân phiền muộn đầy bụng bị kinh hách nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn hóa ra là Đới Hồng Phi. Chỉ thấy anh toét miệng rộng về mặt hưng phấn thì biết lần này anh thu được không ít lợi ích.

Ngô Khánh Vân hữu khí vô lực nói: “Xem ra Đới đại ca thu hoạch không ít a.”

“Bình thường bình thường, hiện tại vừa vận đến cấp hai đỉnh cấp, chỉ chờ cơ hội thử đột phá vào cấp ba.” Đới Hồng Phi cũng không giấu diếm, cười ha ha trả lời.

Trong lòng Ngô Khánh Vân nhin không được chửi bới ông trời xảo trá, thập phần khó chịu. Rõ ràng hệ thống kỹ năng mà mình mang đề thăng được nhanh nhất, lại không có bình cảnh nào, mắt thấy mình sắp vượt qua Đới Hồng Phi, trở thành người thứ tư của tiểu đội Sở Chích Thiên, lại không ngờ tới đột nhiên xuất hiện đoàn năng lực chất lượng cao khó hiểu, để cho bọn Đới Hồng Phi được ích lợi cực lớn, thực lực chính thể đều được đề cao, cũng để cho hân rơi vào tầm thường.

Tuy rằng Ngô Khánh Vân không cam lòng, nhưng trên mặt vẫn lộ ra biểu tình cao hứng nói: “Vây chúc mừng Đới đại ca.”

“Ha ha, tiểu Ngô cậu thế nào? Thu hoạch không tồi chứ.” Đới Hồng Phi cười ha ha hỏi thăm.

“Ừm, cũng được!” Trong lòng Ngô Khánh Vân phải nói là hận a, đây là sáng loáng loáng giẫm lên vết thương của hắn. Đương nhiên hắn cũng không dám nói ra lời thật, chỉ có thể ứng phó mơ hồ cho qua chuyện.

“Đồng phó đội tới rồi. . .” Không biết ai hô một câu, liền phát hiện Đồng Hạo Triết đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đới Hồng Phi xông lên đầu tiên hỏi: “Đột phá cấp ba rồi?”

Đồng Hạo Triết lộ ra nụ cười, gật gật đầu.

“Quá tốt rồi!” Tin tức này khiến cho mọi người hưng phấn lên, ai cũng rõ chuyện này đại biểu điều gì. Ở thời điểm phần lớn vẫn lấy cấp một làm chủ lực, cấp hai xưng hùng, tiểu đội của bọn họ đã có được hai cường giả cấp ba, đây là một loại uy hiếp, để cho những tổ chức rục rịch quanh thân không dám có bất kỳ ý nghĩ nào nữa.

Lúc này, tiếng ục ục đấm bụng truyền tới. Mọi người nhìn qua, lại phát hiện Ngô Khánh Vân đỏ cả mặt có chút ngượng ngùng.

“Tôi tương đối dễ đói bụng.” Ngô Khánh Vân suy yếu nói một câu không được tính là lời giải thích. Được rồi, cứ để cho bọn họ trò chuyện tiếp như thế nữa, hắn sẽ thành thành viên chết đói đầu tiên của tiểu đội.

Mọi người cười to, không nói chuyện phiếm nữa, nhất tề giết đến nhà ăn chuẩn bị an ủi dạ dày một chút để chúc mừng.

Trần Cảnh Văn đứng ở chỗ góc chết của đường nhìn, về mặt trầm tư nhìn bóng lưng của mọi người, Chân Nhất Long bên cạnh yên lặng đứng ở một bên.

Trần Cảnh Văn đột nhiên quay đầu hỏi: “Thực sự rất đói sao?”

Chân Nhất Long cười cười: “Có lẽ tổ chức thân thể của mỗi người có chút không giống nhau, có một số người đích xác rất dễ đói.”

“Vây sao?” Ánh mắt Trần Cảnh Văn lóe một chút, khóe miệng mang theo một tia ý cười, dường như đã phát hiện món đồ chơi hay nào đó.

Chân Nhất Long hơi hơi thờ dãi một hơi trong lòng, nên làm anh đều đã làm. . . Chuyện khác, xem xem sau đi!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cười, thế mà bị cấm rồi!

Tiêu Từ Lăng tắm rửa sạch sẽ xong, nhìn nhìn ngoài cửa sổ đã tối đen, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã gần tám giờ, thời gian com tối còn chưa qua.

“Quá tốt rồi!” Tiêu Từ Lăng không hề chán chừ liền xông ra ngoài. Cậu phải đến nhà ăn ăn sạch phần com thuộc về cậu, tuyệt đối không thể lãng phí.

Có lẽ xông quá nhanh, Tiêu Từ Lăng mới ra khỏi cửa thì trước mặt đã đụng phải một người.

Tiêu Từ Lăng thấy đột nhiên xuất hiện bóng người, muốn nhanh chóng dừng lại, nhưng cậu quên đi năng tốc độ còn chưa khôi phục, căn bản không có cách nào không chế thân thể, vì vậy đành giương nanh múa vuốt hô to: “Tránh mau a!”

Người nọ không có phản ứng, dường như bị dọa đến mức đứng thẳng bất động, để Tiêu Từ Lăng vừa vịn đụng phải.

Tiêu Từ Lăng chỉ cảm thấy mũi nặng nề đánh lên một tấm sắt, sự đau đớn này khiến cho cậu lập tức chảy nước mắt.

“Đau đau đau. . .” Tiêu Từ Lăng bụng mũi nức nở, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn đầu sỏ gây nên trước mắt.

“Vì sao mỗi lần cậu đều xông đến cứ như muốn đầu thai?” Thanh âm thanh lãnh mang theo bất mãn, đối với loại hành vi ẩu tả này của Tiêu Từ Lăng, Sở

Chích Thiên thực sự nhìn không nổi.

“Sở ca, ăn cơm . . sắp kết thúc.” Câu trả lời của Tiêu Từ Lăng trong sự lo lắng mang theo ủy khuất, nếu không phải sắp hết thời gian, cậu đâu cần chạy vội như thế a.

Nghe thấy câu trả lời của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên nhú nhú đầu mày, anh hỏi: “Chẳng lẽ không ai thông báo cho cậu thời gian cơm tối đêm nay kéo dài đến mười giờ?”

Thấy trên mặt Tiêu Từ Lăng một mảnh mờ mịt, Sở Chích Thiên biết hỏi cũng như không, khẳng định tên nhóc này chẳng biết chuyện gì, bằng không sẽ không vội như thế.

Ngón trở tay phải anh nâng nâng cổ áo tay trái, khoe miệng dần ra một tia ý lạnh như có như không, thoát nhìn tổ hậu cần phải được tận tình chỉnh đốn một chút. Sở Chích Thiên rất tức giận, không ngờ tới vậy mà cũng dám lãnh đạm với người của anh.

Tiêu Từ Lăng bên cạnh cuối cùng cũng nhịn xuống đau đớn nơi mũi, dùng sức day day, cậu bất mãn nói: “Sở ca, ban nãy vì sao anh không tránh a.” Dựa theo năng lực của Sở Chích Thiên, thế nào có thể không né được, rõ ràng là cố ý.

“Hừ, không cho cậu một giáo huấn, cậu sẽ không biết sửa.” Câu trả lời của Sở Chích Thiên chứng thực điểm ấy.

Tiêu Từ Lăng bị ai a, chẳng lẽ đại ca không phải nên bảo hộ đàn em sao? Vì rằng đại ca của cậu luôn đã kích cậu chứ? Sở Chích Thiên tuyệt đối là một phúc hắc, bụng dạ gà con, vô si đáng hận. . .

Thấy biểu tình phong phú của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên không nghĩ cũng biết khẳng định tên nhóc này đang bôi nhọ mình, anh tức giận cốc đầu Tiêu Từ Lăng một cái: “Biểu tình của cậu. . . Về sau kéo căng một chút cho tôi.” Nói xong liền cất bước đi về phía trước, đi không quá hai bước lại quay đầu nghiêm túc giao phó một câu, “Còn có, trước mặt người khác không cho phép cười loạn.”

Ách? Ý tứ chi mô? Tiêu Từ Lăng bị lời nói của Sở Chích Thiên làm cho mê mang, chẳng lẽ đi theo Sở Chích Thiên làm đàn em của anh ta, biểu tình cũng phải giống anh ta? Tiêu Từ Lăng xoắn xuýt rồi. Cậu vốn là người thích cười, thế này không phải làm khó người ta sao. . .

“Sở ca, Sở ca. . . Anh nói rõ ràng a, vì sao không cho em cười? Đây là tự do của em a!” Tiêu Từ Lăng đuổi theo, vì quyền tự do bộ mặt của cậu, nhất định phải nói rõ ràng với Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên lãnh nhần đảo qua, thanh âm kháng nghị của Tiêu Từ Lăng nhất thời nhỏ xuống: “Sở ca, không cười rất khó chịu.”

“Chẳng lẽ cậu không biết nụ cười của cậu tiết lộ quá nhiều tin tức, nếu như không thay đổi, không thích hợp đi theo bên cạnh tôi.” Lời nói của Sở Chích Thiên rất thẳng.

Tâm tình Tiêu Từ Lăng suy sụp, cúi đầu không nói.

“Thế nào, cậu không muốn theo tôi.” Sở Chích Thiên thấy cậu như vậy, tâm tình rất không tốt.

Tiêu Từ Lăng lắc lắc đầu, ngẩng đầu về mặt quần quýt khổ não: “Em đang suy nghĩ, về sau có phải nên cười cho đủ ở trong mơ trước hay không, bằng không rất khó khống chế một ngày đều không cười a.”

“Ngốc!” Sở Chích Thiên thực hoài nghi cậu có phải đầu heo hay không, anh rõ ràng nói chính là trước mặt người khác, không có nghĩa là cậu không thể cười ở trước mặt anh a. Anh ngứa tay lần nữa cốc đầu một cái. “Khi chỉ có tôi với cậu, nặc cậu cười đủ.”

Nghe nói như thế, Tiêu Từ Lăng cười, cực ngọt cực ngọt, lão mẹ lúc còn sống từng nói qua, nụ cười này có thể khiến cho người ta đào tìm đào phổi ra mà sùng.

Vì vậy, liền thấy Sở Chích Thiên nhanh chóng quay đầu đi, nhanh hơn một bước đi vào nhà ăn.

Tiêu Từ Lăng phía sau đắc ý: Mợ nó! Cho anh hạn chế tôi cười. . .

Trong nhà ăn hết thảy đội viên đều có mặt, thấy Sở Chích Thiên đi vào, không hẹn mà cùng đứng dậy hô: “Sở đội trưởng!”

Sở Chích Thiên gật gật đầu, tỏ ý mọi người tiếp tục. Nhóm đội viên lúc này mới ngồi xuống tiếp tục ăn.

Mà Tiêu Từ Lăng khi mọi người cùng hô Sở đội trưởng, liền nhanh chóng dừng lại ở cửa, trong lòng lặng lẽ đếm ba trăm, mới dám đi vào nhà ăn.

Người của tiểu đội thấy Tiêu Từ Lăng đến, chỉ giương mắt nhìn nhìn, không có biểu tình dư thừa nào. Tiêu Từ Lăng âm thầm thấy may mắn, may mắn ban nãy cười một chút như vậy, làm Sở Chích Thiên đi trước, bằng không hai người mà đồng thời vào. . . Nhịn không được run run một cái, tình cảnh đó quá bị người ghen ghét, may mắn tránh được một kiếp.

Tiêu Từ Lăng vừa mới lấy xong phần cơm của mình, đang muốn tìm vị trí ngồi, Đồng Hạo Triết ở bên kia la lớn: “Tiểu Lăng, bên này, mau tới đây!”

Tiêu Từ Lăng giương mắt nhìn lên, trong lòng phải nói là hận a, Đồng phó đội, anh là cố ý, khẳng định là cố ý.

Hóa ra Đồng Hạo Triết ngồi cùng với Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn, tam đại đầu sỏ của tiểu đội đầu tề tụ.

Nếu có thể, Tiêu Tử Lăng thật hy vọng mình không nghe thấy tiếng gọi đó, ngồi cùng ba người này, rõ ràng là bị đặt trên lửa nướng a! Về mặt đội viên xung quanh hâm mộ, hử? Trong mắt hai nữ nhân kia đều là sát khí, xem ra thực khiến người ghen ghét.

Hóa ra Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải cũng ở chỗ này, thấy Đồng Hạo Triết gọi Tiêu Tử Lăng qua, trong lòng đổ kị, hận thù đủ loại a. Đường nhìn bắn về phía Tiêu Tử Lăng không chút nào hữu hảo.

Dường như cảm nhận được sự chần chừ của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên ngẩng đầu, một cái lãnh nhãn cảnh cáo quét qua.

Lần này Tiêu Tử Lăng nào dám suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lon ton chạy tới, chuẩn bị đỡ dành lão đại nhà cậu.

“Sở ca, khỏe! Trần phó đội, khỏe! Đồng phó đội, khỏe!” Tiêu Tử Lăng chào hỏi với mấy vị đại lão, lúc này mới ngồi xuống.

Mợ nó, vì sao chỗ trống vẫn là chỗ ngồi bên cạnh Sở Chích Thiên chứ? Tiêu Tử Lăng nhớ lại mỗi lần cậu rơi vào cảnh 囧 này, đều là Đồng Hạo Triết làm, cái tên này mặt ngoài một bộ hiền lành, trên thực tế tuyệt đối là một tên phúc hắc.

Trần Cảnh Văn nghe thấy tiếng vấn an của Tiêu Tử Lăng, gật gật đầu mỉm cười nói: “Nghe Nhất Long nói, thân thể của cậu đã phục hồi rất tốt, tình hình hiện tại thế nào?”

Tiêu Tử Lăng ngại ngùng cười đáp: “Có thể chạy có thể nhảy, không có vấn đề gì, còn có, mắt phải cũng khỏi rồi.”

Khụ khụ! Đồng Hạo Triết đột ngột ho khan, vì lời nói của Tiêu Tử Lăng mà chấn kinh.

Đũa trong tay Sở Chích Thiên dừng lại, kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng bên cạnh, dường như cũng vô cùng ngạc nhiên đối với tin tức này.

Trần Cảnh Văn thì há to miệng, cả người kinh ngạc đến ngây ngẩn. Tin tức này quá mức bất ngờ, Trần Cảnh Văn yêu nghiệt cũng không có cách nào tiếp tục duy trì hình tượng quý công tử văn nhả của anh nữa, trực tiếp biến thành một con ngỗng ngốc.

“Rốt cuộc là thế nào?” Đồng Hạo Triết kích động hỏi. Phải biết rằng mắt phải Tiêu Tử Lăng mù, là việc Đồng Hạo Triết bứt rứt nhất. Hiện tại phát hiện chuyển biến nào có chuyện không hưng phấn.

Cảm kích nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên, lời Tiêu Tử Lăng mang về may mắn nói: “May nhờ viên tinh hạch cấp ba mà Sở ca cho em, sau khi em thử hấp thu, phát hiện mắt phải có khả năng phục hồi. . . Vì vậy mấy ngày nay vẫn luôn tu luyện, bất quá buổi tối hôm nay khi tĩnh lại, đột nhiên phát hiện mắt phải của em đã thấy được, không biết có phải đã tới thời điểm hay không!

Đồng Hạo Triết như nhớ tới điều gì, bưng bình nói: “Chỉ sợ là công lao của một ngày hai đêm này, thoát nhìn năng lượng tinh thuần nồng đậm giúp mắt phải của Tiểu Lăng khôi phục thị lực, thật sự là quá tốt, như vậy dị năng tốc độ có hi vọng chứ?” Đồng Hạo Triết mong đợi nhìn Tiêu Tử Lăng, hy vọng có thể nghe thấy tin tốt, nếu dị năng tốc độ cũng có thể phục hồi, Đồng Hạo Triết đã có thể triệt để buông xuống sự bứt rứt kia rồi.

Tiêu Tử Lăng không phụ kỳ vọng gật gật đầu: “Tuy rằng trước mắt còn chưa khôi phục, nhưng tình hình cũng đang chuyển biến tốt, cũng không biết lúc nào có thể phục hồi triệt để.” Nói xong hài lòng cười, vui sướng vì dị năng mất mà sắp có lại được.

Sở Chích Thiên tán dương vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng: “Không tồi, tiếp tục nỗ lực lên, không nên lãng phí tinh hạch tôi đưa cho cậu a!”

“Vâng, Sở ca!” Tiêu Tử Lăng tinh nghịch làm một quân lễ, biểu thị tuyệt đối không cô phụ sự kỳ vọng của lão đại.

Trần Cảnh Văn mỉm cười nhìn chăm chú vào một màn này, đối với việc mắt phải Tiêu Tử Lăng có thể khôi phục thị lực, dị năng cũng có hy vọng, anh rất cao hứng. Chẳng qua. . . Một vẻ sầu lo nhanh chóng lóe qua trong mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Bỏ mặc? Đấu kế nhau từ đầu đến cuối!

Tức chết ta rồi, thằng nhóc Tiêu Tử Lăng đó chỉ biết bán manh, giả đáng yêu, vì sao người của tiểu đội đầu đều thích nó?” Trương Ngải Ngải trở lại phòng oán hận ngồi trên giường, vẫn còn cảm giận bất bình vì một màn trong nhà ăn.

Giang Khinh Ngữ theo sau thấy kiểu cách của Trương Ngải Ngải như thế nhìn không được nhũn mảy. Tuy rằng cô thấy trong lòng cũng không cao hứng, nhưng cô hiểu địa vị của các cô trong tiểu đội căn bản không thể sánh bằng Tiêu Từ Lăng. Rõ ràng Tiêu Từ Lăng đã chiếm được sự yêu thích của tam đại đầu sỏ, lúc này chỉ có thể giao hảo với cậu ta, về sau hẵng từ từ mưu tính.

Giang Khinh Ngữ cảm thấy cô dung hợp với thân thể này càng ngày càng tốt, cách làm với tư duy của bản tôn vốn dĩ, vậy mà đã dung hợp vào nhau. Hiện tại hành vi cử chỉ của cô không còn lỗ mãng như khi vừa tới nữa, bắt đầu học biết tùy mặt gửi lời, biết nhẫn nại.

“Cho dù không thích cũng phải chịu đựng, chúng ta còn phải lập được quan hệ tốt với cậu ta.” Giang Khinh Ngữ nhắc nhở Trương Ngải Ngải mục đích của các cô.

“Em chỉ nhìn không quen, Sở ca thế nào sẽ thu người như vậy ở bên cạnh?” Trương Ngải Ngải không cách nào lý giải, tên nhóc đó đứng ở bên cạnh Sở Chích Thiên, thấy thế nào cũng quái dị thế ấy, hoàn toàn phá hư khí phách của Sở Chích Thiên.

“Có lẽ có nguyên nhân chúng ta không biết!” Giang Khinh Ngữ nói một lời đánh trúng chân tướng, nếu không phải nguyên nhân đặc thù, khi Sở Chích Thiên tuyển người thì người đầu tiên bị đánh rớt là Tiêu Từ Lăng.

“Thực đáng tiếc, nếu chúng ta có thể ngồi cùng bọn họ thì tốt rồi.” Mắt Trương Ngải Ngải bốc lên tim hồng tựa lên giường, thật hận nơi đó không phải do cô ngồi.

Sẽ, một ngày nào đó, bên người Sở Chích Thiên sẽ chỉ có ta! Bên cạnh tam đại đầu sỏ tất sẽ có vị trí của ta! Giang Khinh Ngữ âm thầm siết chặt nắm tay, động viên cho chính mình. Cô không tin sự xuyên việt của bản thân chỉ là để đi ngang qua. Cô khẳng định sẽ giống như lịch sử đã phát sinh, có được tâm của Sở Chích Thiên, từng bước một trở thành phượng hoàng bay lượn phía chân trời, quyền khuyên thiên hạ.

Nghĩ tới điều này Giang Khinh Ngữ nhìn về mặt ước mơ, khó nén tâm ái mộ của Trương Ngải Ngải, trong lòng lại càng không thích. Bất quá còn chưa thể từ bỏ cô ta như vậy được, dù sao năng lực tiên đoán thực sự quá nghịch thiên. Tin tưởng không bao lâu sau Trương Ngải Ngải sẽ được trọng dụng, mà giai đoạn đầu mình còn cần dựa vào Trương Ngải Ngải để đứng vững gót chân. Xem ra mình nhất định phải nhắc nhở cô ta một chút, miễn cho cô ta mất đi sự tín nhiệm trong đội mà ảnh hưởng đến kế hoạch của mình.

“Tiểu Ngải, lần này em làm sai rồi.” Giang Khinh Ngữ thận trọng nhắc nhở. Cách làm đêm nay của Trương Ngải Ngải thực sự quá lỗ mãng, rất dễ khiến cho bản thân cái được không bù đắp đủ cái mất.

“Em đã gõ cửa, chẳng qua không ai trả lời, không thể trách em.” Trương Ngải Ngải có chút chột dạ, nhưng vẫn lớn tiếng biện giải.

“Mệnh lệnh mà Trần phó đội là nhất định phải thông báo đến mỗi một đội viên!” Đường nhìn bức người của Giang Khinh Ngữ chăm chăm vào Trương Ngải Ngải. Nếu Trương Ngải Ngải vẫn liều chết không chịu thừa nhận sai lầm, cô nhất định phải một lần nữa suy nghĩ lại kế hoạch, cô không thể đem hy vọng ký thác trên một người không có tư duy.

Trương Ngải Ngải có thể sống sót ở mặt thế, phải cảm tạ trực giác của cô. Cô rất dễ cảm nhận được sự vui buồn hờn giận của người mà cô dựa vào. Cô từng hoài nghi đây là năng lực thức tỉnh của cô, chẳng qua loại năng lực này chỉ phục vụ cho sự lựa chọn đầu tiên, trừ phi người đó chết đi mới có thể lựa chọn người tiếp theo, mà Trương Ngải Ngải ngay từ đầu ở lần diệt vong này, đã lựa chọn Giang Khinh Ngữ.

Trương Ngải Ngải rõ ràng cảm nhận được lửa giận ẩn tàng của Giang Khinh Ngữ, cùng với một loại dục vọng muốn từ bỏ. Cô sốt ruột, thật vất vả mới dỗ dành được Giang Khinh Ngữ, thế nào có thể vì một tên nhóc con mà ảnh hưởng đại kế của cô chứ.

Cô nhanh chóng cười nói: “Giang tỷ tỷ, chị yên tâm, em chỉ cầu nhậu ở trước mặt chị, về phần mệnh lệnh của Trần phó đội, vạn nhất chuyện bại lộ, em sẽ nhận sai. Tha em lần này đi, lần sau sẽ không như vậy nữa, Giang tỷ tỷ, có được không a?!” Dứt lời kéo tay Giang Khinh Ngữ lắc lắc, trên mặt là một bộ cầu xin, nết to tròn tròn đáng thương nhìn cô.

Trên mặt Giang Khinh Ngữ hòa hoãn đi rất nhiều, nhưng không đồng ý sự chủ trương của Trương Ngải Ngải: “Không được, chuyện này, em nhất định phải lập tức thừa nhận sai lầm với Trần phó đội.”

“A? Có thể không đi hay không?” Trương Ngải Ngải có chút không tình nguyện, lần đi này, khẳng định sẽ lưu lại ấn tượng xấu ở chỗ Trần phó đội. Cô có chút hoài nghi có phải Giang Khinh Ngữ thừa cơ để làm bại hoại hình tượng của cô hay không, thể hiện ra sự ưu tú của cô ta? Trong lòng âm thầm cảnh giác, cũng không thể bị Giang Khinh Ngữ bán. Năng lực thủ đoạn của nữ nhân này siêu nhất lưu, bằng không cũng không có khả năng cười được đến sau cùng.

“Tùy em, bất quá chị không cho rằng em có thể giấu diếm được Trần phó đội, chờ Trần phó đội tìm em hỏi, còn không bằng chủ động nhận sai, có lẽ có thể tránh được một kiếp.” Giang Khinh Ngữ lạnh lùng nói, bản thân đã tận tình tận nghĩa, có nghe hay không tất cả tùy Trương Ngải Ngải.

Trương Ngải Ngải lo nghĩ, phát hiện Giang Khinh Ngữ nói không sai, cô có chút hối hận hành vi lỗ mãng của bản thân. Cho dù không quen nhìn Tiêu Từ Lăng, muốn chinh cậu ta cũng không thể lưu lại chứng cứ rõ ràng như vậy.

“Đã biết.” Trương Ngải Ngải hữu khí vô lực tựa lên bên kia đáp.

————— phân cách tuyến vô sỉ —————

Trần Cảnh Văn ngồi trong thư phòng, loay hoay bật lửa tinh xảo trong tay, trầm mặc nhìn Trương Ngải Ngải cúi đầu, về mặt tự trách, còn rớt lệ thành khăn nhận lỗi trước mắt.

Ánh mắt sắc bén đến mức dường như có thể nhìn thấu lòng người của Trần Cảnh Văn khiến cho trong lòng Trương Ngải Ngải có chút thấp thỏm, không biết hành vi lần này của cô có giấu diếm được Trần Cảnh Văn hay không, ngón cái với ngón trỏ tay trái lần nữa vô ý thức ma sát.

Chiếc bật lửa gỗ nhẹ đặt bàn mấy cái, Trần Cảnh Văn nhàn nhạt nói: “Đã biết, lần sau không thể sơ sẩy như thế, cô trở về đi.”

Lời này vừa ra, tâm buộc chặt của Trương Ngải Ngải rốt cục cũng thả lỏng. Cô mạnh mẽ ngẩng đầu, nước mắt chưa lau khô còn vương ở trên mặt, một nụ cười an tâm theo đến: “Cảm tạ, Trần phó đội!” Sau đó cúi người một cái thật sâu, lúc này mới lui ra.

Chân Nhất Long vẫn luôn làm phong nền mặt không biểu cảm bên cạnh lúc này nhìn không được nhũn mảy: “Trần phó đội, cứ như vậy là xong?” Phải biết rằng vì chuyện này, Trần Cảnh Văn đã bị Sở Chích Thiên nhắc nhở một câu. Điều này đối với Trần Cảnh Văn mọi chuyện đều truy cầu sự hoàn mỹ mà nói là sự nhục nhã vô cùng. Anh còn cho rằng Trần Cảnh Văn sẽ hung hăng xử trí, chính lý tổ hậu cần một phen, không ngờ tới lại gió êm sóng lặng như thế.

“Còn có thể thế nào? Đều đã chủ động nhận sai, còn không thả cho người ta một con ngựa sao?” Trần Cảnh Văn day day bờ vai đau nhức, ngày hôm nay vẫn luôn thống kê vật tư, cả người đều ngồi ngốc rồi.

Về mặt Chân Nhất Long bày rõ cậu đừng lừa người, anh tuyệt đối không tin Trần Cảnh Văn thực sự có lòng tốt như vậy.

Trần Cảnh Văn cũng không muốn gạt tâm phúc từ nhỏ đã theo anh này, anh trào phúng cười: “Nữ nhân đó bày ra bộ dáng đáng thương thì cho rằng có thể lừa gạt được tôi? Nhất thời đã quên. . . Cái cơ đó mà cô ta cũng dám nói! Tôi ngược lại muốn xem một chút động tác kế tiếp của cô ta, hy vọng không nên ngu xuẩn như vậy, không công lãng phí cơ hội tôi cho cô ta.”

“Bỏ mặc? Có thể có bất lợi đối với Tiểu Lăng hay không?” Chân Nhất Long có chút lo lắng, anh vẫn rất thích tên nhóc Tiêu Từ Lăng đó.

Khinh bỉ liếc nhìn Chân Nhất Long một cái, Trần Cảnh Văn hừ lạnh một tiếng nói: “Tiêu Từ Lăng, không đơn giản như anh tưởng đâu. Ngoại trừ Sở ca, cậu ta là người duy nhất khiến cho tôi mê mang khó hiểu.”

Chân Nhất Long cười cười không trả lời, anh cũng không thể nói là do chính bản thân Trần Cảnh Văn nghĩ quá phức tạp, vì vậy nhìn cái gì cũng phức tạp.

“Còn có, chẳng lẽ anh không cảm thấy Sở ca. . . quá coi trọng đối với Tiêu Từ Lăng!” Trần Cảnh Văn lần đầu tiên tiết lộ sự lo lắng của anh trước mặt tâm phúc.

Chân Nhất Long nghĩ nghĩ mới đáp lại: “Là rất coi trọng, bất quá Tiêu Lăng là ân nhân cứu mạng của Sở ca, Sở ca coi trọng rất bình thường, cậu không cần lo lắng quá nhiều.”

“Hy vọng như thế. . .” Tuy rằng Chân Nhất Long ở một bên khuyên, Trần Cảnh Văn vẫn cau mày không cách nào yên tâm, anh chung quy cảm thấy có chút không ổn, nhưng không nói được nguyên do.

“Thôi đi, không nói chuyện này nữa. Nhất Long, tư liệu anh đã thu thập được rồi chưa? . . .” Trần Cảnh Văn không có cách nào tìm được đáp án chỉ có thể vứt phần lo lắng đó ra sau đầu, bắt đầu công tác kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Tử vong, còn có một bầu nhiệt huyết!

Tuy rằng mắt phải của Tiêu Từ Lăng đã hồi phục thị lực, nhưng do dị năng tốc độ cùng di chứng tiêu hao của hai chân còn chưa hoàn toàn kháng phục, vì thế Sở Chích Thiên tuyệt không để cho cậu đi theo hành động.

Cứ như vậy lại qua rất nhiều ngày, Tiêu Từ Lăng ngoại trừ tu luyện vẫn là tu luyện, cảm thấy trạng thái của bản thân càng ngày càng tốt, thân thể cường hóa do Thanh Tâm Thuật đột phá tầng thứ hai với luyện thể mang đến, cậu cũng đã hoàn toàn nắm giữ được. Tiêu Từ Lăng biết không thể tiếp tục như vậy nữa, không có thể nghiệm thực chiến, tu luyện tốt thế nào cũng là giả.

Giữa lúc cậu quyết định đêm nay tìm Sở Chích Thiên xin chiến, chợt nghe thấy ngoài cửa xôn xao một trận, dường như xảy ra sự kiện lớn nào đó.

Vội vã mở cửa đi ra ngoài, chợt nghe thấy chỗ đại sảnh dưới lầu truyền đến tiếng khóc rống tê tâm liệt phế.

“A Kỳ, con kêu mẹ phải sống thế nào a. . .”

“Ba ba, ba ba thức dậy ôm con đi. . .”

“Ông xã, anh tỉnh lại a! Vì sao anh nhẫn tâm bỏ lại em như vậy. . .”

Theo từng tiếng kêu gào khóc bi thương, Tiêu Từ Lăng đã đi tới chỗ thang lầu, thì thấy trong đại sảnh tầng dưới cùng, có ba khối thi thể bọc vải trắng nằm nơi đó, người nhà bên cạnh gào khóc thương tâm muốn chết.

Một bé gái trên dưới ba bốn tuổi, đang bàng hoàng đầy mặt máu tay của một thi thể trong đó, kêu ba ba thức dậy ôm bé. Một màn này, trực tiếp đánh trúng Tiêu Từ Lăng, cậu cảm thấy trong lòng đau xót, viên mắt nhất thời đã uớt.

Trương Ngải Ngải bên cạnh bé gái cố nén nước mắt, muốn ôm cô bé đi, thế nhưng cô gái nhỏ dường như biết vừa rời đi thì sẽ không nhìn thấy được ba ba nữa, liều mạng giãy dụa, hai tay liều mạng túm lấy tay ba ba cô bé, không chịu buông ra, miệng còn hét lớn: “Người xấu, người xấu, ba ba cứu con.”

Trương Ngải Ngải nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Lúc này, Trần Cảnh Văn lao tâm lao lực vì xử lý việc này mở miệng: “Thôi, để cho cô bé ở lại đây đi.”

Chân Nhất Long kiểm tra tỉ mỉ tình hình thi thể, về lại bên cạnh Trần Cảnh Văn, lắc lắc đầu: “Toàn thân ba cỗ thi thể đều là vết thương, có vết cắn của loại sinh vật họ nhà khuyển lưu lại. Bất quá nguyên nhân chết chân chính là nơi yếu hại bị đâm, một người là trái tim, một người là óc, còn có một người là trán, đều là một kích mất mạng.”

“Đội viên đồng đội khác nói như thế nào?” Trần Cảnh Văn thấp giọng hỏi thăm.

“Ba người bọn họ là cùng nhau hành động, phụ trách thanh lý chỗ nhà cũ bên cạnh tiệm hạt giống khu Đồng Tề, đội viên khác chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm của ba người, chờ bọn họ chạy đến, trong đại viện ngoại trừ thi thể thì cái gì cũng không thấy. Vì tình huống bất minh, xâm nhập điều tra sợ rằng sẽ có nguy hiểm nên đội trưởng của tiểu đội quyết định từ bỏ tiếp tục nhiệm vụ, mang theo thi thể trở về.” Giang Kinh Ngữ bên kia lão luyện trình bày nội dung cô biết rõ.

Trần Cảnh Văn khẽ gật đầu: “Xử lý không tồi, loại tình huống này đích xác không thể tiếp tục. Lần này đội trưởng dẫn đội là ai?”

“Ngô Khánh Vân!” Giang Kinh Ngữ đáp lại.

Trần Cảnh Văn phát tay một chút, tỏ ý bản thân đã biết. Giang Kinh Ngữ thấy thế tuyệt không lưu lại, mà lặng lẽ rời đi. Trong nháy mắt rời đi, cô hung hăng ngắt nắm tay một phen. Cuối cùng cũng lộ được chút mũi ở trước mặt Trần Cảnh Văn, tin tưởng Trần Cảnh Văn có thể thấy được năng lực của cô.

“Tiểu Giang, vẫn có chút năng lực.” Chân Nhất Long nhìn bóng lưng rời đi của Giang Kinh Ngữ, khẳng định sự nỗ lực của cô.

“Còn phải xem xem lại!” Trần Cảnh Văn nói có chút lầy lẹ, lúc này anh không có tâm tình suy nghĩ những việc nhỏ này.

“Bất quá tôi nhớ nhiệm vụ lần này là thu thập hạt giống, bọn họ đến nhà cũ làm gì?” Trần Cảnh Văn nghi hoặc.

“Việc này tôi có biết, hạt giống trong tiệm biến mất toàn bộ, mà nhóm đội viên kiểm tra vết tích, tựa hồ là bị chuyển tới trong mấy nhà cũ xung quanh, vì vậy bọn họ mới tách ra, đi vào kiểm tra. Chẳng qua không ngờ tới. . .” Chân Nhất Long thở dài một hơi thật sâu, người định không bằng trời định, lúc đó bọn họ thế nào sẽ ngờ đến căn nhà cũ kia vậy mà có sự tồn tại khủng bố như thế.

Đau đầu day day mi tâm, Trần Cảnh Văn chỉ có thể buông xuống việc truy tra chân tướng trước, ngược lại suy nghĩ nên giải quyết tốt vấn đề hậu quả như thế nào. Bước đầu tiên đương nhiên phải xử lý người nhà của ba vị đội viên đó, đây là lần đầu tiên tiểu đội xuất hiện tổn thất tử vong, nhất định phải an bài thích đáng, bằng không rất dễ khiến cho lòng người tiểu đội bất ổn, bởi vì chẳng ai biết người chết tiếp theo sẽ là ai, nếu chuyện sau khi qua đời không được bảo chứng, tin tưởng khẳng định đội viên sẽ ly tâm.

“Anh nói, những người đó nên an bài thế nào?” Trần Cảnh Văn có chút chần chừ bất định, quay đầu hỏi thăm Chân Nhất Long.

“Gia nhập tổ hậu cần, trở thành đội viên chính thức.” Chân Nhất Long không hề nghĩ ngợi trực tiếp trả lời.

“Đều là một số người không có thực lực a.” Trần Cảnh Văn nhìn những người trước mắt, không phải đứa trẻ ba tuổi, thì là lão thái lục tuần, nếu không thì là nữ nhân nhu nhược, những người đó gia nhập tổ hậu cần trở thành đội viên chính thức. . . Trần Cảnh Văn nhìn không được lần nữa nhú mày, tổ hậu cần trong lý tưởng của anh phải là chiến sĩ toàn năng, những người này gia nhập, rõ ràng không hợp với lý tưởng của anh.

Chân Nhất Long thấy Trần Cảnh Văn chần chừ thì thở dài một hơi trong lòng, Trần Cảnh Văn cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức lý trí, nói trắng ra thì là không có tâm đồng tình, vĩnh viễn dùng một trái tim mưu tính để xử lý mọi chuyện, không cách nào lý giải được tình cảm của những người thường như bọn họ.

“Nếu không, thì làm giống như Đồng phó đội, phân tiểu đội.” Không đành lòng thấy Trần Cảnh Văn quẩn quýt về điều này, Chân Nhất Long nhắc nhở một câu.

Tổ của Đồng Hạo Triết gần đây có không ít đội viên mới gia nhập, mỗi lần hành động, vì dễ dàng cho chỉ huy, đều sẽ tạm thời chia làm mấy tiểu đội, việc lựa chọn đội trưởng của tiểu đội rất kỳ lạ, là chơi đoán số xác định. . . Đây cũng coi như là một trong những kỷ cảnh của tổ chiến đấu.

Trần Cảnh Văn nghe xong lời này ánh mắt sáng ngời, anh đã biết nên làm như thế nào.

Tiêu Từ Lăng nắm nắm tay đi xuống lầu, thấp giọng hỏi thăm một đội viên duy trì trật tự trong đó, biết đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra đội của Ngô Khánh Vân nhận được nhiệm vụ, chín người đi tiệm hạt giống khu Đồng Tề thu thập hạt giống. Vốn tưởng rằng dễ như trở bàn tay, không ngờ tới sau cùng sẽ là kết cục như vậy.

Nhìn những người nhà khóc rống kia, Tiêu Từ Lăng nhìn không được siết chặt nắm tay. Đây là mạng thịt, thể giới máu tanh mà từ vọng là quy luật chính yếu. Sự mạnh mẽ của tiểu đội Sở Chích Thiên gần như khiến cho Tiêu Từ Lăng quên đi điều này. Chẳng qua cuối cùng từ vọng vẫn tìm tới cửa.

Bầu không khí trầm trọng ép tới mức Tiêu Từ Lăng thở không nổi, Tiêu Từ Lăng không thể không đi ra. Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Ngô Khánh Vân ngồi trên bãi cỏ khô vàng, vẻ mặt lạnh lùng ngửa đầu nhìn trời, ánh mặt trời nghiêng hướng tây phiếm tia sáng mỏng lung, khiến cho mặt của hắn cũng có chút mơ hồ không rõ.

Tiêu Từ Lăng đến làm bưng tỉnh Ngô Khánh Vân, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại quay lại tiếp tục động tác ban nãy.

“Kỳ thực, đây là việc không có cách nào dự liệu.” Khi Tiêu Từ Lăng giãy dụa có nên cứ như vậy rời đi hay không, sau cùng vẫn cảm thấy lưu lại một câu tương đối tốt. Cậu không muốn làm quá rõ, để cho mọi người nhận thấy được cậu căn bản không vừa mắt Ngô Khánh Vân.

“Tôi biết.” Ngô Khánh Vân trầm mặc nửa ngày, mới vút lại những lời này.

Tiêu Từ Lăng trầm mặc, cái gì gọi là ‘nói không ăn ý, nửa câu cũng nhiều’, cậu với Ngô Khánh Vân chính là vậy.

Kỳ thực Tiêu Từ Lăng thực sự rất muốn tiến lên, trực tiếp trào phúng một câu, người làm bộ làm tịch bày ra một bộ biểu cảm hối hận cho ai xem? Có thời gian rảnh này còn không bằng bắt đầu chuẩn bị báo thù như thế nào đi.

Tiêu Từ Lăng tin tưởng Sở Chích Thiên khẳng định sẽ ra mặt kiểm tra chỗ nhà cũ kia, anh sẽ không để cho đội viên của anh hi sinh uổng phí. Đây là phong cách của Sở Chích Thiên, cũng là điểm khiến cho mọi người tâm phục.

Tiêu Từ Lăng không muốn tiếp tục ở nơi đây nói mát với người dối trá này nữa, cậu quyết định đi tìm Sở Chích Thiên, nói cho Sở Chích Thiên cậu nhất định phải đi theo!

Tuy rằng Tiêu Từ Lăng tuyệt không quen ba người đã mất kia (ba người đó đều là sau này mới gia nhập, cậu vẫn luôn dưỡng thương còn chưa có cơ hội quen biết những đội viên mới đó), nhưng chỉ nhìn bé gái đã không còn nơi nương tựa, Tiêu Từ Lăng không cách nào không đếm xỉa đến.

Tuy rằng lẫn lộn qua mười năm mạng thịt, nhưng không biết vì sao cậu vẫn chưa chết tâm, vẫn còn có một bầu nhiệt huyết!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hung thủ? Đến tột cùng là cái gì?

Sáng sớm, mặt trời lờ mờ vừa nhô lên cuối chân trời, một tiểu đội mười người liền xuất hiện nơi đất trống trước cửa tiệm hạt giống khu Đồng Tề.

Hai người Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn đang kiên trì chờ đợi kết quả mà thành viên tiểu đội đi điều tra. Lần này bởi vì có thứ không biết xuất hiện, nên không thể thiếu Trần Cảnh Văn tri thức uyên bác, bởi vậy Đồng Hạo Triết chỉ có thể tọa trấn đại bản doanh.

Cửa nhà cũ mở rộng, đại viện bên trong vừa nhìn là thấy hết. Nơi góc tường có một cây tùng cứng cáp hữu lực trở ngại bước chân, cây chuối tây rơi rụng lá khô, dây trường xuân héo rũ chỉ còn lại dây mây rậm rạp bò đầy bức tường có chút niên đại, có mấy chỗ đã đổ nát chịu không nổi, lộ ra mấy lỗ thủng, rõ ràng có thể thấy được gạch màu than chì.

Mà bất mắt nhất chính là vết máu đỏ nâu đã khô có thể thấy ở khắp nơi trên mặt đất. Tiêu Từ Lăng đứng nơi cửa có thể nghĩ thấy được mùi máu tươi nồng đậm.

Người của tiểu đội là hôm kia chết ở đây, theo lý mùi máu tươi hẳn sẽ rất nhạt, thoạt nhìn mấy ngày nay, nơi đây có không ít người chết.

Tiêu Từ Lăng âm thầm cảnh giác, nơi đây đã bẻ cánh không ít người thức tỉnh, không biết trong những người đó có trên cấp hai hay không? Tiêu Từ Lăng biết rõ năng lực của bản thân trước mắt tương đương với người thức tỉnh cấp hai. Cậu cẩn thận, thận trọng không tiến vào nhà cũ, mà dẫn hai đội viên đi theo cậu lui trở lại.

Tiêu Từ Lăng đi đến bên người Sở Chích Thiên, thấp giọng nói: “Sở ca, Trần phó đội, trong viện nồng nặc mùi máu tươi, sợ rằng mấy ngày nay người chết ở chỗ này không phải số ít. Bởi vì tình huống không rõ, em không dẫn đội đi vào điều tra.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu, liền kêu Tiêu Từ Lăng đứng ở một bên chờ người khác trở về.

Trần Cảnh Văn nghe xong lời nói của Tiêu Từ Lăng, biểu tình có chút ngưng trọng: “Xem ra sân viện này là một cái bẫy. . .”

Rất nhanh, Chân Nhất Long mang theo hai đội viên cũng đã trở về, anh lắc lắc đầu với Sở Chích Thiên và Trần Cảnh Văn, biểu thị chỗ anh không có chút thu hoạch.

Đội Hồng Phi dẫn dắt một đội viên trở về sau cùng, trên mặt anh mang theo một tia vui sướng nói: “Sở ca, Trần phó đội, hạt giống trong tiệm đích xác đều đã không thấy, bất quá tôi kiểm tra tỉ mỉ nhà kho, ngược lại để tôi phát hiện được một số nơi dị thường, bất quá Sở ca với Trần phó đội phải tự mình đi xem, xem có phải hữu dụng hay không.”

Trần Cảnh Văn nghe vậy gương mặt nhìn Sở Chích Thiên, chờ đợi quyết định của anh.

Sở Chích Thiên gật gật đầu nói: “Có dị thường là tốt rồi, chúng ta cùng đi xem.”

Nói xong liền mang theo mọi người đi thẳng đến nhà kho của tiệm hạt giống.

Trong nhà kho, Đội Hồng Phi chỉ vào một lỗ nhỏ lớn cỡ miệng bát sâu không thấy đáy ở trong góc nói: “Sở ca, Trần phó đội, mấy cậu xem nơi này có lỗ này, còn có nơi đây, nơi đây.” Đội Hồng Phi đi mấy góc, chỉ ra cho mọi người phát hiện của anh.

Trần Cảnh Văn đột nhiên búng tay một cái, miệng nói nhỏ một tiếng: “Thủy Long Thuận!”

Theo tiếng này, một dòng nước có thể thấy được nhanh chóng quán lấy toàn thân Trần Cảnh Văn. Trần Cảnh Văn làm xong công tác phòng bị lúc này mới cẩn thận tới gần, chậm rãi vươn một tay sờ cửa lỗ.

Tiếp theo lại quát khẽ một tiếng: “Thủy Long Báo!” Chỉ thấy bàn tay sờ của Trần Cảnh Văn đột nhiên bao trùm cửa lỗ, bọn Tiêu Từ Lăng chỉ nghe thấy một dòng nước nhanh chóng nhảy vào trong. Do dòng nước dồn dập, cho dù che lại cửa lỗ, vẫn có vài cột nước từ trong khe ngón tay Trần Cảnh Văn bắn mạnh ra, xông đến trên người anh, lại bị thủy thuận trên người anh cản lại.

Thời gian đại khái qua ba phút, Trần Cảnh Văn mới dời tay đi, ngoại trừ những giọt nước bắn tung tóe ra, nhìn vào trong lỗ vẫn là sâu không thấy đáy, dường như những dòng nước ban nãy là hư huyền, không tồn tại.

“Cảnh Văn, cậu nhường ra chút!” Sở Chích Thiên thấy thế lập tức nói.

Trần Cảnh Văn nhanh chóng tránh ra, một tiếng “Điện Vũ”, theo sát mà đến là một tia chớp nhảy múa bay ra từ ngón tay Sở Chích Thiên, trực tiếp chui vào trong lỗ.

Hồi lâu, vẫn không có bất cứ phản ứng nào!

Đội Hồng Phi gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ chỉ là hang chuột?”

“Không phải!” Trần Cảnh Văn nói chắc như đinh đóng cột, “Cửa lỗ không hề có cọng lông nào, không có vết cào, vì vậy không phải các loại động vật như chuột, cũng không ướm át tron bóng. Tuy rằng rất sâu, rất khô ráo, thoát nhìn cửa lỗ là dạng hình tròn, nhưng thận trọng nhận rõ có thể thấy được có góc có cạnh, đồng thời chất đất thô ráp, vì vậy bài trừ động vật loại bò sát.”

“Vậy đến tận cùng lỗ này là cái gì làm ra?” Đội Hồng Phi mê mang, động vật có thể đào lỗ đều đã bị bài trừ, vậy còn có thứ gì có thể đào lỗ? Hơn nữa còn đào lỗ sâu như vậy?

Chân Nhất Long biết trước mắt cửa lỗ không có gì nguy hiểm, liền trực tiếp ngồi xổm xuống bắt đầu nghiên cứu, anh lấy từ trong lòng ra một tấm giấy, cẩn thận so sánh với cửa lỗ, rất nhanh anh quay đầu lại lớn tiếng nói: “Tôi nghĩ tôi đã tìm được hung thủ chân chính giết hại đội viên của chúng ta.”

Lời nói của Chân Nhất Long khiến cho tinh thần của mọi người rung lên, nhất tề nhìn chăm chú vào anh chờ đợi giải thích nghi hoặc.

“Hình dạng của lỗ hoàn toàn nhất trí với vết thương ở bộ vị yếu hại của ba đội viên chúng ta.” Chân Nhất Long một bên nói một bên lật tờ giấy trắng trong tay ra cho mọi người xem, chỉ thấy trên tờ giấy trắng miêu tả rõ ràng ba bức vẽ hình tròn kích cỡ không đồng nhất.

“Đây là do tôi dựa theo vết thương vẽ lại, ngoại trừ kích cỡ có chút khác biệt, còn lại góc cạnh hoàn toàn phù hợp.” Chân Nhất Long chỉ vào ba bức vẽ kia nói tiếp.

Mọi người thận trọng so sánh đối chiếu, quả thế.

“Như vậy xem ra, đó khẳng định là một loại sinh vật.” Trần Cảnh Văn cau mày, tuy rằng tìm ra một chút đầu mối, nhưng vẫn sương mù dày đặc nặng nề, trong những sinh vật đã biết không có thứ nào cùng loại với thứ này.

Mọi người lần nữa rơi vào khốn cảnh tư duy, quần quýt vạ phần.

Kỳ thực Tiêu Từ Lăng vừa nhìn thấy cửa lỗ kia, trong lòng đã mơ hồ hoài nghi là thứ đó. Lại nghe thấy lời nói của Trần Cảnh Văn với Chân Nhất Long, cậu càng thêm xác định.

Thứ khủng bố ở trung hậu kỳ của ngày diệt vong —— vương giả của loài thực vật tiến hóa, có dự vọng ăn thịt, công kích có thể kéo dài vô hạn, có mặt khắp nơi —— thực vật loại dây mây.

Mà cây thực vật loại dây mây tiến hóa thành công đó, khả nghi nhất chính là dây trường xuân dường như đã héo rũ bò đầy tường trong nhà cũ.

Tiêu Từ Lăng không đành lòng nhìn mọi người vì thế mà hao tổn tinh thần, cậu cúi đầu trầm tư theo một chút, đột nhiên ại nha một tiếng, trên mặt có một loại biểu cảm đôn ngộ.

Mọi người bị tiếng kinh hô của Tiêu Từ Lăng làm bừng tỉnh, nhất tề quay đầu nhìn về phía cậu.

Tiêu Từ Lăng vội vã nói: “Sờ ca, Trần phó đội, em nghe nói mấy ngày hôm trước, phát hiện động vật tiến hóa? Nghe nói cũng có dị năng.”

Sờ Chích Thiên gật đầu nói: “Không sai, là một con chó săn canh kho hàng, không ngờ đã tiến hóa, có thể phun ra hỏa diễm. Bất quá, con chó săn đó khôi phục hung tính của dã thú, có ý thức công kích mãnh liệt đối với nhân loại, vì an toàn, tôi đã xử lý rồi.”

Tiêu Từ Lăng đột nhiên cười dí dỏm: “Nếu động vật có thể tiến hóa, như vậy có phải thực vật cũng có thể hay không a? Em hoài nghi cửa lỗ này là do thực vật tiến hóa lưu lại, cũng chỉ có thực vật mới cảm thấy hứng thú với hạt giống đều cùng là thực vật. Bất quá đây chỉ là phỏng đoán nhất thời của em, không biết đáng tin hay không.”

Lời nói của Tiêu Từ Lăng mở rộng không gian suy tư của mọi người, Trần Cảnh Văn biểu thị khẳng định đầu tiên: “Tiểu Lăng nói không sai, đường nhìn của chúng ta không thể chỉ giới hạn trong tang thi với động vật, có lẽ thực vật cũng là kẻ địch của chúng ta.”

Biểu tình Sờ Chích Thiên trầm trọng, anh hiểu rõ chuyện này đại biểu điều gì, điều kiện sinh tồn của nhân loại lại càng thêm gian khổ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Cấp bốn! Dây trường xuân trong đại viện!

Trần Cảnh Văn bởi vì lời nói của Tiêu Từ Lăng, lại nghiêm túc kiểm tra hình dạng của mấy lỗ động, rất nhanh anh đã có suy đoán mới: “Sờ ca, nếu suy đoán của Tiểu Lăng chính xác, chế tạo mấy lỗ động này có thể là thực vật loại dây mây, anh xem, hình dạng như gai nhỏ xung quanh đây, rất giống cành lá của thực vật dây mây lưu lại, hơn nữa ban nãy tôi không chú ý, nơi đây còn có một cây gai lông rất nhỏ.” Nói xong, anh rút ra từ trên vách lỗ một cây gai nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, thị lực của Trần Cảnh Văn tuyệt đối sánh ngang được với mắt ung.

Sờ Chích Thiên gật gù đầu, thập phần tán thành dự đoán của Trần Cảnh Văn.

“Vậy chỉ cần tra tìm khu quanh đây có thực vật dây mây hay không là được.” Chân Nhất Long thở dài một hơi, có phương hướng tra tìm thì làm dễ hơn nhiều.

“À!” Một đội viên đi theo Tiêu Từ Lăng từng kiểm tra nhà cũ la hoảng lên, không đợi mọi người hỏi thăm, hấn đã lớn tiếng nói: “Trong đại viện của nhà cũ kia có một dây trường xuân rất lớn.”

Sờ Chích Thiên nhìn về phía Tiêu Từ Lăng, chờ đợi sự xác nhận của cậu.

Tiêu Từ Lăng gật nặng đầu, biểu thị đội viên đó nói không sai.

“Quá tốt rồi, cuối cùng cũng tìm được nó.” Đới Hồng Phi xoa tay chuẩn bị làm lớn một trận, mấy ngày nay anh rất nghẹn khuất, ngày hôm qua khi thanh lý kho hàng ở trung tâm hậu cần, vậy mà bị đội của Lưu Thiệu Long ngấm ngầm cười nhạo một phen, nói bọn họ chẳng qua chỉ được như vậy mà thôi, chết người vậy mà tìm không được hung thủ, lúc đó thực chọc tức anh.

“Phải cẩn thận, nếu dây trường xuân đó thực sự là hung thủ, nó vừa biết nguy trang vừa biết thiết trí cạm bẫy, khẳng định đã khai mở linh trí, sợ rằng rất khó đối phó.” Tâm tình của Trần Cảnh Văn tuyệt không nhẹ nhõm như Đới Hồng Phi, về mặt anh nghiêm túc phân phó.

“Ừm, mọi người phải cẩn thận một chút.” Sở Chích Thiên làm đội trưởng phi thường đồng ý cái nhìn của Trần Cảnh Văn.

Mọi người chạy tới cửa nhà cũ, từ cửa thấy dây trường xuân chiếm gần như đầy tường vây của đại viện, trong lòng nhin không được có chút thấp thỏm.

“Sở ca, không biết dây trường xuân này là cấp mấy, nghìn vạn lần không nên là cấp bốn a!” Tiêu Tử Lăng ở một bên chấp tay lạy một cái về phía không trung, trong miệng lầm bầm hy vọng vận khí của mọi người không nên kém như vậy. Tuy rằng có khoang nhiệt huyết, nhưng nhất định phải thành lập trong phạm vi an toàn, nếu nguy hiểm vượt qua năng lực thừa nhận của bản thân cậu, Tiêu Tử Lăng không nói hai lời khẳng định sẽ biến ngay.

Sở Chích Thiên thấy cử động này của Tiêu Tử Lăng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn chăm chăm một cái, tên nhóc không nên thân này. May mắn Đồng Hạo Triết không ở đây, bằng không khẳng định sẽ lại bị cậu ta chế nhạo một phen, Sở Chích Thiên vậy mà cũng bắt đầu cảm thấy may mắn.

“Trực tiếp đi vào?” Đối mặt chiến đấu, Trần Cảnh Văn không có cách, chỉ có thể nhìn Sở Chích Thiên, chờ đợi mệnh lệnh của anh.

“Hồng Phi, huy đi tường vây này cho tôi.” Sở Chích Thiên quay đầu nói với Đới Hồng Phi, đường nhìn từ cửa đi vào quá hẹp, rất dễ bị đánh lén, tuy rằng Sở Chích Thiên tự tin có thể tránh thoát, nhưng người dẫn đi lần này tương đối nhiều, vì vậy anh lựa chọn cách làm an toàn nhất, triệt để mở rộng đường nhìn, phòng ngừa khả năng đánh lén.

“Được ngay!” Về mặt Đới Hồng Phi hưng phấn nắm bóp hai tay, anh rút ra năm đoạn đoản côn buộc ở sau lưng, nhanh chóng lắp ráp lại, rất nhanh một cây côn sắt dài gần ba mét xuất hiện, thân côn u ám lóe tia sáng đặc biệt.

“Thuỳnh” một tiếng rung mạnh, bụi trên mặt đất vì thế mà bay vung lên, hóa ra Đới Hồng Phi đặt một đầu côn sắt lên trên mặt đất nên xảy ra một màn này.

Tiêu Tử Lăng âm thầm liếc lưỡi, côn sắt này nặng bao nhiêu cân a?

Dường như nhìn ra được nghi vấn của mọi người, Đới Hồng Phi cười nói: “500 cân mà thôi, không tính là quá nặng.” (500 cân = 250kg)

Đây là khoe khoang trắng trợn chọn chọn a, Tiêu Tử Lăng đổ kị nhìn Đới Hồng Phi. Đây là người thức tỉnh lực lượng, qua cấp hai, lực lượng của hai tay sẽ tăng trưởng gấp mấy lần.

Lúc này, chỉ thấy một tay Đới Hồng Phi cầm một đầu côn sắt, trong miệng quát to: “Đất Rung Núi Chuyển!”

Chỉ thấy côn sắt bị Đới Hồng Phi hưng hăng quăng lên, liều mạng đập lên mặt đất cách tường vây ước chừng trên dưới ba mét.

Một tiếng cực đại vang lên, mặt đất rung động mãnh liệt, khiến cho đội viên không có chuẩn bị nhiều bị đánh bay đi, Tiêu Tử Lăng là một trong số đó. . . Không đợi Tiêu Tử Lăng làm ra phản ứng, một bàn tay to đã nhanh chóng tóm cậu lại. Là Sở Chích Thiên, anh thấy Tiêu Tử Lăng bị đánh bay, không hề nghĩ ngợi trực tiếp đưa tay.

Không nói đến người ngã ngựa đổ phía sau, một kích này của Đới Hồng Phi, vậy mà khiến cho mặt đất cuộn cuộn lên, tuôn về phía chỗ tường vây kia, tường vây đổ nát như thế nào có thể ngăn cản được loại lực lượng này, ào rào ào một trận tiếng vang, tường vây sập toàn bộ, lộ ra toàn cảnh của đại viện.

Tay phải Sở Chích Thiên dùng sức vung hai cái, xua tan bụi bặm tung bay. Trước mắt phệ tích một mảnh, trong phệ tích có vài cọng dây mây của dây trường xuân bị đè ở phía dưới, cũng có mấy cọng lộ ở bên ngoài, đón gió lay động. Hết thấy những điều này là bình thường cỡ nào, dường như đang nói cho bọn Sở Chích Thiên, suy đoán của bọn họ là sai lầm.

Một đội viên của tiểu đội nhin không được thất vọng nói: “Thoạt nhìn chúng ta đã đoán sai.”

Trần Cảnh Văn lại lắc đầu, sắc mặt anh ngưng trọng nói: “Không, vừa vặn là chúng ta đã đoán đúng.”

A? Mọi người hiếu kỳ nhìn về phía Trần Cảnh Văn, chờ mong anh giải thích nghi hoặc.

Trần Cảnh Văn cười khổ: “Nếu thực sự chỉ là dây trường xuân bình thường, dây mây đã héo rũ, khi tường vây sập toàn diện, thế nào có thể sẽ không gãy? Mọi người nhìn xem, hiện tại trong mắt chúng ta, những cành dây mây này lại có cọng nào bị gãy?”

Trần Cảnh Văn thoáng nhắc nhở, mọi người thế nào còn có thể nhìn không ra được vấn đề nữa chứ. Không đợi Sở Chích Thiên mệnh lệnh, tất cả mọi người đã làm xong chuẩn bị chiến đấu.

“Vậy hiện tại làm sao giờ?” Đới Hồng Phi đứng ở phía trước nhất hỏi.

“Ừm, trước tiên đập những cành đó, xem có phải có phản ứng hay không.” Sở Chích Thiên không có làm bừa, vẫn thăm dò là chính.

Sở Chích Thiên vừa dứt lời, Đới Hồng Phi hai lời cũng chưa nói đã trực tiếp quăng lên côn sắt hưng hăng đập về phía một cành cây lộ ở bên ngoài trong đó.

Lại là một trận nổ điecc tai, lần này Tiêu Từ Lăng đã có chuẩn bị, tuy rằng mặt đất vẫn rung động lợi hại, nhưng vẫn đứng vững được gót chân.

“Chít!” Một tiếng rít kịch liệt chói tai đâm vào màng tai, khiến cho Tiêu Từ Lăng đầu thoáng choáng mắt thoáng hoa.

“Màn Điện!” Theo một tiếng này, một đạo lá chắn do điện quang cấu thành chắn trước mặt mọi người. Lúc này đường nhìn của Tiêu Từ Lăng mới thanh minh lại.

“Chát!” một tiếng giòn vang, một sợi dây mây to bằng cánh tay người trưởng thành giã lên trên Màn Điện, lại cấp tốc bắn về. Nếu không phải do Sớ Chích Thiên đứng lúc dùng Màn Điện ngăn trở, chỉ sợ lần này sẽ khiến cho tiểu đội bị giảm quân số.

Dây trường xuân một kích chưa thành biết bản thân đã bị nhìn thấu, không còn cần thiết nguy trang nữa. Vì vậy, trên mặt đất của đại viện cấp tốc dâng lên 5 cọng dây mây phẩm chất đồng dạng, đang giương nanh múa vuốt tìm kiếm cơ hội công kích, lại bởi vì sự tồn tại của Màn Điện mà khiến cho nó sợ ném chuột vờ đồ.

Trần Cảnh Văn nhìn con quái vật chưa thấy bản thể trước mắt, đầu mi nhăn gắt gao: “Sở ca, thứ này rất nhanh nhạy, vậy mà biết che giấu bản thể, nếu tìm không ra được bản thể, cho dù chúng ta chém hết thấy cành nhánh xúc tu của nó, cũng không làm nên được chuyện gì.”

“Ừm, nhất định phải nhanh chóng tìm được bản thể, bằng không chúng ta đều sẽ nguy hiểm.” Ngữ khí Sớ Chích Thiên dồn dập phân phó. Tên đó vừa lộ diện, Sớ Chích Thiên đã biết mọi chuyện khó làm rồi, chết hay chết dở thể nào bị miệng quạ đen của Tiêu Từ Lăng nói trúng rồi, cảm thụ được sự áp bách của đẳng cấp anh biết rõ con quái vật trước mắt này đã tới cấp bốn.

Sớ Chích Thiên rất hối hận, quyết định về sau mang Tiêu Từ Lăng đi ra thì kiên quyết không cho phép cậu nói chuyện!

Tiêu Từ Lăng không biết, chính bởi vì ngay từ đầu nhiều lời, cậu bị cấm chỉ lại nhiều thêm một mục, nếu biết sẽ có kết quả này, trước khi cậu muốn nói, cậu khẳng định sẽ ăn cái miệng của mình lại trước.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kịch chiến, quyết đấu che trời lấp đất!

Năng lượng của Màn Điện duy trì thời gian khoảng chừng một phút đồng hồ rồi biến mất, thân ảnh của mọi người hiện ra rõ ràng trước mặt dây trường xuân biến dị, không còn trở ngại nào nữa.

Dây trường xuân biến dị thấy thứ giết đau nó đã không còn, sáu sợi dây mây không chần chừ nữa, trực tiếp đánh tới phía mọi người. Nó rất có trí tuệ, không có lựa chọn Sớ Chích Thiên mạnh nhất, mà là thẳng đến sáu người nó cho rằng thực lực yếu kém.

Tiêu Từ Lăng bởi vì đứng ở bên người Sớ Chích Thiên, vì vậy lần công kích này dây trường xuân biến dị vòng qua cậu.

Năm đội viên mới tới cùng với Chân Nhất Long là đối tượng lần công kích này của dây trường xuân biến dị.

“Vàng Sáng!” Chân Nhất Long không chút hoang mang, hai tay chấp lại, một vàng sáng hình tròn xuất hiện từ trên người anh, cũng khuếch tán ra tựa như sóng điện. Tuy rằng năng lực công kích của anh thuộc về phần tử áp đáy ở trong tiểu đội, thế nhưng năng lực phòng ngự của anh có thể đứng hàng top ba ở trong tiểu đội, làm một nhân viên trị liệu, bảo vệ tốt bản thân chẳng khác nào bảo hộ được mọi người.

Một dây mây đụng ngay chính diện tia sáng toả ra đó, dây mây trực tiếp bị kiên định bắn ngược lại, tia sáng toả ra chỉ vận vẹo một chút, một lần công kích mạnh hữu lực đã được Chân Nhất Long dễ dàng hóa giải.

Năm đội viên mới, một người biến dị tốc độ, hai người biến dị lực lượng, một người dị năng hệ thổ, một người dị năng hệ đặc thù.

Người dị năng hệ đặc thù kêu Tào Dương, 22 tuổi, là một sinh viên, sự ứng đối của anh là nhẹ nhàng nhất, khi dây mây đánh tới thì thân thể nhất thời hóa thành một đoàn sương đen, phân tán xung quanh, dây mây mãnh lực kích trên mặt đất anh đứng, vụn đất vảy ra xung quanh, lưu lại trên mặt đất một vết roi thật sâu. Lúc này, bên người Trần Cảnh Văn, sương đen tứ tán tập trung lại bên này ngưng kết thành thực thể, Tào Dương cứ như vậy xuất hiện.

Tiêu Từ Lăng thấy một màn như vậy, kinh ngạc há to miệng, hóa ra trên đời này còn có dị năng như vậy a. Đừng trách Tiêu Từ Lăng kiến thức hạn hẹp, cho dù đã lăn lộn qua 10 năm ở mặt thể, nhưng thật đúng là chưa từng thấy qua loại dị năng kỳ lạ như thế này. Đương nhiên điều này có quan hệ tới địa vị của cậu, thế giới mà vật hy sinh lăn lộn, tiếp xúc cũng chỉ có vật hy sinh, như loại thuộc về hệ đặc thù này. . . Căn bản không có khả năng xuất hiện ở

thể giới tàng dưới chót.

Người biến dị tốc độ kia kêu Từ Tường Hoa, 25 tuổi, anh ứng biến xem như tương đối nhẹ nhàng, trực tiếp dựa vào tốc độ liền né qua, hai người biến dị lực lượng một người kêu là La Lập Hồng, 26 tuổi, một người kêu là Dư Nghị Vĩ, 22 tuổi, bọn họ không có lựa chọn nào khác chỉ có thể cố kháng, giờ lên vũ khí trong tay liền trực tiếp nghênh đón dây mây đánh tới.

Hai tiếng va chạm kịch liệt, dây mây bị cản lại, nhưng hai người lại đồng thời bay ngược đi, ở giữa không trung, máu tươi trong miệng không cách nào không chế phun ra.

Người dị năng hệ thổ kêu Đường Gia Anh, đại thúc 36 tuổi, anh ứng đối cũng không nhẹ nhàng, tuy rằng dựng lên tường đất dày cản trở sự công kích của dây mây, nhưng không có thủ đoạn phản kích khác, chỉ có thể bị động mặc dây mây kia công kích tường đất nhiều lần đến lúc tiêu hao năng lượng dị năng của anh. Mỗi lần công kích đến tường đất, anh liền cảm thấy trái tim bị va chạm mãnh liệt một lần, một luồng vị tanh xông thẳng lên mũi. Anh là người ôn trọng biết tường đất cảm cự không được bao lâu nữa, nhưng không chút kinh hoảng, anh biết đội trưởng của bọn họ sẽ không đứng nhìn bàng quan.

Quả nhiên, sáu đạo thiểm điện gần như đồng thời giáng lâm, lần lượt đánh tới phía sáu cọng dây mây.

“Chết!” Lần nữa vang lên tiếng rít chói tai kích thích, sáu cọng dây mây kịch liệt quay cuồng run rẩy trên mặt đất, dường như sáu đạo thiểm điện kia khiến cho nó thập phần thống khổ.

Trần Cảnh Văn nhắc nhở: “Sở ca, dường như thiểm điện của anh có sự thương tổn gia thành đối với thực vật biến dị.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu, công kích trong tay tuyệt không dừng lại, từng đạo từng đạo thiểm điện nhanh chóng đánh lên dây mây trên mặt đất. Một bên nói với Tiêu Từ Lăng bên người: “Tiêu Lăng, để cho người trọng thương cấp tốc rời khỏi nơi đây, để cho Nhất Long đi trị liệu, Từ Tường Hoa đi theo bảo vệ.”

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng gật đầu nói được, chạy đến phía sau cùng Chân Nhất Long còn có Từ Tường Hoa nâng La Lập Hồng cùng Dư Nghị Vĩ trọng thương nằm trên mặt đất rút khỏi chiến trường.

Thấy Tiêu Từ Lăng mang theo đội viên trọng thương rời đi, Sở Chích Thiên không còn cố kỵ nữa, khai hỏa toàn bộ mã lực, thiểm điện cứ trút xuống như không sợ hao năng lượng, trực tiếp giật sáu cọng dây mây thành sáu cọng than đen.

Rắc rắc sáu tiếng giòn vang, sáu cọng dây mây trực tiếp gãy, nện lên trên mặt đất trực tiếp vỡ thành bột phấn.

Lần bị thương này khiến cho bản thể dây trường xuân đau cực, nó phát ra một tiếng kêu thảm liệt, khiến cho đầu năm người ở lại choáng mãnh liệt, cả người mê mang.

Sở Chích Thiên cấp ba đỉnh cấp khôi phục thần trí nhanh nhất, chỉ trong lúc búng ngón tay, cho dù chút thời gian này, anh cũng đã cảm thấy được dưới đất chấn động mãnh liệt lên.

“Không tốt!” Sở Chích Thiên kinh hãi, anh trực tiếp giậm chân, điện lưu không lồ trên người theo một cước này, toàn bộ tiết vào mặt đất. Thế nhưng rung động chỉ dừng lại một lúc ngắn, liền tiếp tục quay cuồng lên.

Nhưng chính một lúc như thế, Đới Hồng Phi với Trần Cảnh Văn lại đứng lúc thanh tỉnh lại, bọn họ lập tức cảm thụ được mặt đất đã xuất hiện thứ gì đó, không hề nghi ngại, trực tiếp liền dùng ra tuyệt chiêu của mình, đánh về phía mặt đất, mà bản thân thì mượn lực bắn ngược đó bay vọt hướng lên không, đương nhiên không quên thuận tay mang theo Tào Dương cùng Đường Gia Anh bên người bay lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy mặt đất đột nhiên phun lên vô số cành nhánh, trên mỗi cành có gai nhọn rậm rạp đáng sợ, trên gai nhọn có vô số lỗ nhỏ, vừa nhìn đã biết là dùng để hút máu, có thể thấy được nếu bị mấy thứ đó cuốn lấy, không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

Tình hình thập phần nguy cấp, giữa lúc Trần Cảnh Văn cùng Đới Hồng Phi chuẩn bị liều đầu một phen, một tiếng quát lạnh lẽ đột nhiên giáng lâm: “Thiên La Địa Võng!”

Sở Chích Thiên trực tiếp dùng ra kỹ năng hệ lôi điện cường đại nhất của anh, vô số điện quang bao trùm lấy toàn bộ đại viện, chặn đứng vô số cành nhánh mà dây trường xuân biến dị bắn ra bạo liệt từ dưới nền đất.

Đới Hồng Phi bay ngược ở giữa không trung lòng còn sợ hãi nhìn những cành nhánh đáng sợ bị điện hồ quang bao phủ, bất quá anh rất nhanh đã phản ứng lại, trực tiếp hô: “Phác, mới thoát ly nguy hiểm, lại đối mặt tuyệt cảnh. . . Rút xuống thì trực tiếp bị giết chết rồi. Làm sao giờ?”

Trần Cảnh Văn vẫn rất bình tĩnh: “Thực sự rút xuống, Sở ca sẽ triệt kỹ năng này, giết không chết được anh.”

Được rồi, bởi vì là người thức tỉnh, có năng lực dừng lại trên không nhất định, vì vậy mà có một hồi trò chuyện lúc này.

Lúc này Đường Gia Anh với Tào Dương cũng tỉnh lại, đối mặt đại viện bị vô số điện hồ quang bao phủ phía dưới, hai người cũng nhìn không được sắc mặt đại biến, ngã xuống thì khẳng định sẽ chết vĩnh viễn.

“Nghĩ biện pháp dừng để cho chúng ta rơi xuống, hoặc rời khỏi phạm vi điện hồ quang này.” Trần Cảnh Văn nhanh chóng phân phó, có thể không rơi xuống thì không nên rơi xuống, dù sao thời gian điện hồ quang tồn tại càng dài thì sự thương tổn đối với dây trường xuân biến dị lại càng lớn, Trần Cảnh

Vấn không muốn thấy Sở Chích Thiên tiêu hao toàn bộ năng lượng hệ lõi điện thi triển đại chiêu này lại bởi vì bọn họ mà từ bỏ, đây chính là một loại lãng phí đáng thẹn, Trần Cảnh Văn hoàn mỹ không cách nào chấp nhận.

Tào Dương lo lắng nói: “Đẳng cấp dị năng của tôi quá thấp, chỉ có thể mang một người chạy!” Anh mới cấp một nên năng lực phụ trợ thực sự quá ít.

Đường Gia Anh cắn răng nói: “Tôi thử xem!”

“Thỏ La Môn!” Theo tiếng này, phía dưới mọi người, một bức tường đất rộng bốn mét, độ dày trên dưới một mét đột ngột mọc lên từ mặt đất, trực tiếp nâng bốn người lên tới độ cao hơn mười mét, mới dừng lại.

“Khụ khụ!” Sắc mặt Đường Gia Anh tái nhợt, trong miệng khụt ra hai ngụm máu tươi, thoát nhìn sử dụng chiêu này khiến cho dị năng của anh tiêu hao, nội tạng bị thương. Bất quá, vẫn đáng giá, dù sao hiện tại bọn họ tạm thời đã thoát ly nguy hiểm.

“Kỹ năng này, tôi chỉ có thể duy trì được một phút đồng hồ.” Đường Gia Anh cấp bách nói.

“Thời gian đó đủ rồi, kế tiếp xem tôi.” Tào Dương vừa dứt lời, trực tiếp liền hóa thành sương đen, mang theo Trần Cảnh Văn bay ra khỏi đại viện, đáp xuống ngoài phạm vi của điện hồ quang.

Tiếp theo là Đới Hồng Phi, sau cùng mới là người vận dụng tường đất, trong nháy mắt khi Tào Dương mang theo Đường Gia Anh bay ra, tường đất trực tiếp nổ tung, đổ xuống, hóa thành cơn đất.

Mà Tiêu Từ Lăng ở xa xa đột nhiên nghe thấy tiếng quát lãng lệ của Sở Chích Thiên, sau đó liền thấy trong đại viện có vô số điện quang nổ bắn ra, đã biết Sở Chích Thiên sử dụng đại chiêu, cậu rất rõ ràng sau khi Sở Chích Thiên sử dụng chiêu này, năng lượng hệ lõi điện sẽ bị tiêu hao sạch sẽ, tuy rằng còn có dị năng không gian, nhưng đối mặt công kích che trời lấp đất, anh ta có thể tránh qua được sao? Hơn nữa khi năng lượng của một hệ tiêu hao sạch sẽ, vẫn sẽ làm cho Sở Chích Thiên mệt mỏi chịu không nổi, tựa như một người chậm chạp. . .

Tiêu Từ Lăng càng nghĩ càng lo lắng, cũng chờ không được nữa, cậu quay đầu nói với Chân Nhất Long: “Nhất Long ca, em đi qua xem tình hình.”

Chân Nhất Long nghe thấy động tĩnh bên kia lớn như vậy, cũng rất lo lắng, nếu không phải trong tay còn có người bị thương, anh cũng nhịn không được muốn đến xem, nghe thấy Tiêu Từ Lăng nói như vậy, vội vã gật đầu nói: “Được, em đi đi, nơi này có anh với Từ Tường Hoa là được rồi.”

Nghe thấy câu đáp lời của Chân Nhất Long, Tiêu Từ Lăng cũng không quay đầu lại trực tiếp chạy đi về phía đại viện!

Nhìn Tiêu Từ Lăng biến mất trong nháy mắt, Chân Nhất Long nghi hoặc, không phải tên nhóc này mất đi dị năng tốc độ rồi sao? Sao lại chạy nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Giám Định, sơ lộ tài năng!

Tiêu Từ Lăng chạy tới đại viện, bốn người Trần Cảnh Văn vừa vận thoát ly khỏi phạm vi điện hồ quang. Đới Hồng Phi đỡ Đường Gia Anh, thấy Tiêu Từ Lăng đi tới vội hỏi: “Nhất Long ở chỗ nào?”

Tiêu Từ Lăng chỉ về phương hướng của Chân Nhất Long nói: “Ở bên kia, hiện tại tình hình thế nào?”

Về mặt Trần Cảnh Văn ngưng trọng nhìn bên trong đại viện, có chút không xác định nói: “Sở ca đang chiến đấu với dây trường xuân biến dị, chúng ta cần bản chèn tay vào không được trận chiến đấu này.”

Che trời chống lại lấp đất, đều là va chạm phạm vi lớn, khiến cho bọn họ thích hợp tác chiến đơn binh chỉ có thể không biết làm gì, không cách nào hạ thủ.

Trần Cảnh Văn biết hiện tại chỉ có thể chờ đợi, anh quay đầu phân phó: “Hồng Phi đại ca, phiền anh mang Đường Gia Anh với Tào Dương đến chỗ Chân Nhất Long trước, nơi đây quá nguy hiểm.”

Đới Hồng Phi nhìn thoáng qua Tào Dương, thấy sắc mặt cậu ta xám trắng, biết liên tục dẫn người ban nãy khiến cho cậu ta gánh vác không nhẹ, không cách nào tiếp tục chiến đấu, vội vàng gật đầu nói: “Được, tôi đưa bọn họ qua trước, lập tức sẽ quay lại.” Nói xong liền một tay túm một người, chạy đi phía phương hướng Chân Nhất Long.

Trần Cảnh Văn sau khi Đới Hồng Phi rời khỏi đã đem lực chú ý tập trung ở chỗ đại viện, không dám phân tâm, anh nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần điện hồ quang có xu thế yếu đi, liền xông vào yểm hộ Sở Chích Thiên suy yếu.

Tiêu Từ Lăng đối mặt đại viện bị điện hồ quang che kín toàn bộ, lặng lẽ mở ra Linh Nhân, tình cảnh trong đại viện hiện ra rõ ràng ở trước mặt cậu.

Chỉ thấy trên mặt đất có vô số cành nhánh đột ngột mọc lên từ mặt đất điên cuồng đánh về phía Sở Chích Thiên, sau đó bị thiểm điện che trời của Sở Chích Thiên giật cháy khô héo, sau cùng hóa thành một bãi tro tàn. Có lẽ dây trường xuân hiểu rõ lùi bước thì sẽ không còn cơ hội ăn tươi được đối thủ cường đại này nữa, vì vậy nó nhịn xuống sự đau nhức toàn tâm đó, vẫn dùng năng lực sinh sôi nảy nở vô cùng của nó thúc sinh vô số cành nhánh lần nữa cuộn cuộn mà đến, muốn tiêu hao sạch những điện lực kia.

Cứ va chạm tiêu hao qua lại như vậy, thì phải xem bên trong ai chống không nổi trước.

Dù sao kém một cấp, tuy nói Sở Chích Thiên là song hệ cấp ba, thực lực gần với cấp bốn, nhưng dù sao không phải là cấp bốn chân chính, ở trên nội tình vẫn kém hơn một đoạn, vì vậy rất nhanh điện lực che trời của Sở Chích Thiên từ từ yếu bớt. Hiện tượng này khiến cho dây trường xuân cấp bốn hưng phấn, cành nhánh mọc lên như nấm liên miên không ngừng vững chắc mà ra từ trong đất, nhao nhao tuôn về phía con mồi mang cho nó đau đớn vô biên, nó hiện tại thậm chí muốn nhanh chóng hút sạch con mồi đáng hận đó, biến thành chất dinh dưỡng của nó.

Sở Chích Thiên chau mày, tuy rằng điện lực của Thiên La Địa Võng sắp tiêu hao sạch sẽ, nhưng anh không chút kinh hoảng, dù sao anh còn có tuyệt chiêu bảo mệnh, anh thấy quấy nhiễu chính là đã không còn loại kỹ năng công kích phạm vi lớn đó nữa, thế nào mới có thể thuận lợi ở trong sự quấy rầy của cành nhánh rậm rạp, tìm ra được bản thể của dây trường xuân biến dị đây.

Sở Chích Thiên biết bản thể của dây trường xuân khẳng định trốn ở sâu bên trong phiên thổ địa dưới chân mình, bởi vì hết thấy công kích đều đến từ dưới nền đất. Thế nhưng đến tận cùng ở góc nào, vẫn không có manh mối. Chỉ cần bản thể của dây trường xuân không đi ra, thì sẽ phải kéo dài, cho dù tiêu hao sạch năng lượng của dây trường xuân, chỉ cần nó co rút lại xuống dưới nền đất. . . Cơ bản liền không có hy vọng tìm ra được nó.

Sở Chích Thiên tuyệt không muốn buông tha dây trường xuân này, thứ nhất đích xác là vì cho người nhà của đội viên hi sinh một sự giao phó, thứ hai tình hạch cấp bốn rất có trợ giúp đối với việc đột phá cấp bốn của anh, anh không muốn bỏ qua cơ hội này, dù sao có thể tìm ra một con quái vật cấp bốn ở hiện tại vẫn rất khó. Ngoại trừ dây trường xuân này cũng chỉ có con tang thi hệ tinh thần ở bên tàu kia, bất quá con tang thi hệ tinh thần đó phi thường khủng bố, phỏng đoán thực lực của nó đã gần đến cấp 5, anh chỉ hy vọng con tang thi đó không nên tiến hóa quá nhanh, anh còn muốn nhanh chóng báo thù một tiền trước đây.

Trong thời gian búng ngón tay, Thiên La Địa Võng của Sở Chích Thiên liền thu nhỏ lại tới một phần ba, mắt thấy sắp biến mất, Trần Cảnh Văn vẫn luôn kiên trì chờ đợi lúc này không chán chờ nữa, trực tiếp tiến vào trong đại viện.

Trần Cảnh Văn tới gần, khiến cho dây trường xuân biến dị phần nộ, ở trong mắt nó, khi lập tức đã sắp thu hoạch thành công, vậy mà lại chạy ra một tên Trình Giáo Kim, thúc thúc có thể nhịn, thậm chí không thể nhịn, vì vậy, năm sáu cành nhánh đột nhiên rời khỏi đại bộ đội, mãnh liệt đánh tới phía Trần Cảnh Văn, chuẩn bị giết chết cái người chướng mắt này.

“Thủy Long Thuận!” Dòng nước lượn vòng cấp tốc bảo vệ lấy toàn thân Trần Cảnh Văn, đối mặt cành nhánh đột kích, mặt Trần Cảnh Văn không đổi sắc trực tiếp tông lên, cấp tốc tới gần Sở Chích Thiên.

Cành nhánh bị dòng nước xoay tròn đánh văng ra, dây trường xuân thấy vài cành nhánh không hữu dụng, vì vậy càng nhiều cành nhánh tuôn về phía Trần Cảnh Văn.

Lần này cuối cùng cũng thấy được hiệu quả, Trần Cảnh Văn bị cành nhánh rậm rạp đó quấn rần rần chắc chắn, cấp tốc biến thành một cái kén lớn do dây mây làm thành.

Tiêu Từ Lăng ở bên ngoài quan sát tuyệt không lo lắng, dưới trạng thái Linh Nhân cậu thấy rất rõ hai tay Trần Cảnh Văn múa động, đang thi triển kỹ năng chuẩn bị đột phá, mà Sở Chích Thiên thì tuy rằng đã tiêu hao rất nhiều điện lực, nhưng biểu tình bình tĩnh trên mặt anh nói cho Tiêu Từ Lăng, anh đã phòng trước không họa.

“Thủy Long Báo!” Kén dây mây lớn trong nháy mắt bị dòng nước mãnh liệt trương nở, cành lá ào ào đứt gãy kèm theo dòng nước bay vụt ra. Trần Cảnh Văn không dính một hạt nước lững lờ đi ra, một bộ phong phạm nho nhã, phối hợp với những giọt nước tung toé xung quanh. . . Ách, có một bầu không khí quý dị nói không nên lời lan tràn ra.

Tiêu Từ Lăng thấy một màn như vậy thân thể nhịn không được run run lên, tóc gáy từng cọng dựng thẳng. Mạnh chà xát cánh tay mình hai cái, xua tan một chút rét lạnh, trong lòng Tiêu Từ Lăng nôn nóng nói: quý khí yêu khí mọi thứ không thiếu, quả nhiên Trần phó đội không phải người, anh ta là yêu nghiệt.

Dây trường xuân biến dị thấy Trần Cảnh Văn cũng là một người khó đối phó, nó đơn giản không để ý tới nữa, buông tay chân toàn lực tiến công chỗ Sở Chích Thiên, ở trong mắt nó Sở Chích Thiên dễ gặm hơn một chút. Sự thực đích xác như nó tưởng tượng, công kích phạm vi lớn không sợ hi sinh, đã tiêu hao sạch toàn bộ điện năng còn lại của Sở Chích Thiên. Vì vậy, Sở Chích Thiên không có điện năng cử như vậy bị nó trói lại rần rần chắc chắn, cấp tốc trở thành một cái kén lớn.

Giữa lúc nó cho rằng có thể thường thức thành quả thắng lợi, việc bất ngờ xảy ra. Không khí ngoài kén lớn đột nhiên vận vẹo một chút, Sở Chích Thiên cứ như vậy đi ra. . .

Một màn bất ngờ này khiến cho dây trường xuân sững sờ, trí tuệ vừa mới sản sinh của nó không cách nào lý giải được đến tột cùng đã xảy ra cái gì, nó chỉ có thể lý giải nó đã bị lừa. Vì vậy, nó bị chọc giận, nó không chịu bỏ qua để cho hết thảy cảnh nhánh cuộn trào mãnh liệt đánh tới phía Sở Chích Thiên, rõ ràng nhìn như nhào tới, sau cùng lại xuyên qua thân thể Sở Chích Thiên nện lên trên mặt đất.

Tiêu Từ Lăng rất rõ ràng khẳng định Sở Chích Thiên đã dùng dị năng không gian của anh ta, lần trước ở trung tâm hậu cần cũng như thế, rõ ràng nhìn như đã đánh trúng, trên thực tế chuyện gì cũng không có.

Trần Cảnh Văn tuyệt không kinh ngạc, ở trung tâm hậu cần khi quyết đấu với tang thi hệ hỏa cấp ba, lúc đó cũng là tình huống như vậy.

Rất nhanh Trần Cảnh Văn với Sở Chích Thiên đã hội hợp với nhau, Thủy Long Thuần trên người Trần Cảnh Văn đột nhiên mở rộng, đưa cả người Sở Chích Thiên vào trong phạm vi của Thủy Long Thuần bảo vệ lại.

Sở Chích Thiên tiến vào Thủy Long Thuần, về mặt vốn bình tĩnh thoáng cái mặt mày lên, Trần Cảnh Văn lo lắng hỏi: “Sở ca, không có việc gì chứ!”

Sở Chích Thiên lắc đầu nói: “Không có việc gì, chẳng qua rất mệt, tôi phải nghỉ ngơi một chút, bên ngoài còn có ai?”

“Chỉ có Tiểu Lăng.” Trần Cảnh Văn một bên trả lời, một bên chỉ huy dòng nước đánh văng cành lá dây mây đánh tới.

“Chờ lát nữa khi tôi đi ra chiến đấu, kêu Tiểu Lăng nhanh chóng tìm ra bản thể của dây trường xuân.” Sở Chích Thiên thấp giọng phân phó câu này liền nhắm mắt suy tưởng, tranh thủ khôi phục dị năng hệ lôi điện.

Trần Cảnh Văn nghe nói như thế, vốn có chút kinh ngạc, nhưng anh lập tức nhớ lại tinh thần lực có năng lực cảm tri vật thể dị thường của Tiêu Từ Lăng (một loại thuyết pháp mà Sở Chích Thiên công bố ra vì che giấu năng lực Linh Nhân của Tiêu Từ Lăng), cũng liền hiểu rõ.

Vì vậy anh hô to trong miệng, động tác trong tay lại không lộn xộn chút nào: “Tiểu Lăng, chờ lát nữa khi Sở ca chiến đấu, kêu cậu nhanh chóng tìm ra bản thể của dây trường xuân.” Trong lúc nói chuyện, lại đánh văng vô số cành lá dây mây đánh tới, anh tuyệt không muốn tiếp tục để cho dây trường xuân này vây quanh nữa, phải biết rằng sử dụng Thủy Long Bạo rất phí dị năng, hiện tại năng lượng còn lại anh chỉ có thể cầm cự được hai lần Thủy Long Bạo, vì vậy có thể tiết kiệm được một chút thì là một chút, dù sao ai cũng không biết kế tiếp sẽ đụng phải cái gì, chỉ có bảo lưu thực lực mới có thể ứng phó được chuyện đột phát.

“Hiểu rõ!” Tiêu Từ Lăng trả lời ngắn gọn lưu loát, lúc này lực chú ý của cậu đã tập trung tới dưới nền đất. Kinh nghiệm chiến đấu của 10 năm mặt thể, đương nhiên hiểu rõ bản thể của thực vật loại dây mây thường thường đều ẩn ở trong đất, chẳng qua trước đây tuy rằng biết, lại bỏ tay chịu trời, chỉ có thể giương mắt nhìn, mà hiện tại có Linh Nhân, hẳn sẽ có điều bất đồng.

Pạm vi có thể nhìn dưới nền đất không hề sâu với rộng như trong tưởng tượng, khoảng chừng chỉ có thể nhìn được chỗ sâu ba mét, phạm vi 30 mét vuông. Mà ở chỗ Tiêu Từ Lăng đứng, trong phạm vi đó lại không hề thấy vật gì, có lẽ đi vào đại viện sẽ thu hoạch được nhiều hơn.

Tiêu Từ Lăng đang chuẩn bị đi vào đại viện tiếp tục quan sát, lại phát hiện thứ mắt phải thấy hình như có chút bất đồng, kia là cái gì?

Dưới nền đất có rất nhiều khối gì đó tương đồng phân bố ở mỗi một góc, mắt phải nhận dạng rõ ràng.

Giám Định: Phân thân của dây trường xuân biến dị (cấp bốn), kỹ năng: Thuần Phát Đằng Biển, Hút Máu.

Phân Tích: tìm ra chân thân là có thể giải quyết.

Phắc, đây là cái phân tích quỷ gì vậy? Tiêu Từ Lăng vừa thấy phân tích này liền tức đến mức sắp thổ huyết. Cho dù không có phân tích này, cậu cũng biết phải tìm ra chân thân a. Mọi nó vậy vì cái răng không trực tiếp nói cho tao biết chân thân ở đâu đi a. Tiêu Từ Lăng nhin không được nổi mẩn.

Bất quá Giám Định vốn tưởng rằng vô dụng vậy mà có thể giám định ra được đẳng cấp với kỹ năng của quái vật. . . Tiêu Từ Lăng bị kinh hi bất ngờ này đập cho sững sờ! Không biết có thể giám định được đẳng cấp với năng lực nhân vật hay không nhỉ? Tiêu Từ Lăng che miệng cười xấu xa chuyển đường nhìn qua trên người Trần Cảnh Văn.

Mắt phải quả nhiên này sinh tin tức mới: Trần Cảnh Văn, người dị năng hệ thủy (cấp ba); A a! Hóa ra Trần phó đội đã cấp ba, quả nhiên là con hồ ly xảo trá, ẩn tàng sâu như vậy. Kỹ năng: Thủy Long Thuần, Thủy Long Bạo, Xuân Phong Hóa Vũ; Phân Tích: kiến nghị cậu trực tiếp từ bỏ!

Tiêu Từ Lăng đã thấy qua Thủy Long Thuần với Thủy Long Bạo của Trần Cảnh Văn, còn cái Xuân Phong Hóa Vũ kia lại là cái gì với cái gì a? Con hồ ly này thực sự quá giao hoạt, bí mật ẩn tàng một cái tiếp một cái, đánh với anh ta khẳng định sẽ bị anh ta âm chết. (Thân, cậu không phải đang nói chính mình đấy chứ!) còn có cái Phân Tích kia, quả nhiên là gân gà, vốn tưởng rằng là kỹ năng tốt, hiện tại xem ra bản thân nghĩ sai rồi.

Lại nhìn nhìn Sở Chích Thiên ngồi ở kia suy tưởng, quả nhiên tin tức mắt phải lại cải biến: Sở Chích Thiên, người dị năng song hệ không gian lôi điện (cấp ba), kỹ năng: hệ lôi điện: Liệt Điện, Mãn Điện, Điện Quang Hóa Thạch (kỹ năng tự ngộ), Thiên La Địa Võng. Hệ không gian: Trừ Vật, Cầm, Cầm Không (kỹ năng tự ngộ), Hư Không. Phân Tích: thân, xin trực tiếp đầu hàng đi (Mày còn có thể vô si hơn được chút nữa không? Tiêu Từ Lăng đã vô lực nổi mẩn, triệt để bị đánh bại)!

Kỳ quái, vì rằng Sở Chích Thiên có kỹ năng tự ngộ? Chẳng lẽ kỹ năng còn có thể tự ngộ? Tiêu Từ Lăng chấn kinh, cậu chỉ biết mỗi khi đề thăng một cấp sẽ có một kỹ năng mới, lại không biết hóa ra người dị năng còn có thể tự ngộ kỹ năng ngoài định mức. Bất quá loại tự ngộ này khẳng định rất khó, ngay cả tên yêu nghiệt Trần Cảnh Văn cũng không có biện pháp tự ngộ, mà Sở Chích Thiên lại tự ngộ hai kỹ năng. Phắc! Đây còn là người sao? Ủ, lần nữa khẳng định, quả nhiên ông trời là cha ruột của anh ta.

Tuy rằng Tiêu Từ Lăng đồ kị ngộ tính không phải người của Sở Chích Thiên, nhưng vẫn thỏa mãn len lén cười gian, cậu cũng không phải do mẹ kế nuôi. . . Có dị năng Giám Định này, còn có cái gì có thể giấu diếm được mình nữa? Đây thực sự là ‘kỹ năng ta có, thiên hạ khả thi’ a!

Bất quá, Tiêu Từ Lăng nhớ lại ban nãy khi dùng Linh Nhân nhìn Sở Chích Thiên với dây trường xuân chiến đấu, tuyệt không có biểu hiện những nội dung này, như thế lại là vì nguyên nhân gì đây? Cậu thử đem lực chú ý tập trung ở tràng diện chiến đấu của Trần Cảnh Văn với dây trường xuân, phát hiện tin tức của mắt phải toàn bộ biến mất, chỉ có khi chuyên chú chăm chú vào trên người Trần Cảnh Văn ba giây sau, mắt phải mới có thể lần nữa xuất hiện tin tức ban nãy. Xem ra nếu muốn biết tin tức của đối phương, nhất định phải hết sức chăm chú nhìn thẳng đối phương trên ba giây mới có hiệu quả, bằng không vẫn là trống rỗng.

Sau khi đã biết phương pháp sử dụng như thế nào, Tiêu Từ Lăng thật muốn ngửa mặt lên trời cười dài để phát tiết tâm tình hưng phấn của bản thân, bất quá hiện tại không đúng thời cơ, chỉ có thể cố nén lòng tràn đầy vui mừng, lần nữa đem lực chú ý tập trung tới dưới nền đất. Mặc kệ thế nào, phải hoàn thành nhiệm vụ lão đại bàn giao trước, bằng không khẳng định sẽ không có trái cây ngon ăn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Bản thể? Sự giám định có chứa đánh cược.

Tiêu Từ Lăng vốn muốn dùng biện pháp ngốc nhất dùng mắt phải giám định từng cái từng cái tìm ra bản thể, thế nhưng chỉ nhìn năm sáu lượt liền cảm thấy choáng đầu hoa mắt, nhất thời tình ngộ Giám Định cần thiết tiêu hao tinh thần linh lực, tuyệt không phải không có hạn chế, mà trước mắt một lần cậu nhiều nhất chỉ có thể Giám Định được mười lần. Ách, quả nhiên không thể hài lòng quá sớm.

Biết sự cực hạn của mình Tiêu Từ Lăng nhanh chóng ngồi xuống tu luyện, tranh thủ để cho tinh thần lực của bản thân đạt được trạng thái tốt nhất, chờ lát nữa khi Sở Chích Thiên chiến đấu mới có thể phát huy công dụng.

Lúc này Đới Hồng Phi đã trở về, tuy rằng anh rất hiếu kỳ vì sao lúc này Tiêu Từ Lăng lại suy tưởng, bất quá anh lo lắng cho người trong đại viện hơn. Anh thấy trong đại viện chỉ có Trần Cảnh Văn, quá sợ hãi hô: “Trần phó đội, Sở đội trưởng ở đâu?”

Trần Cảnh Văn tinh thần căng cứng kỳ thực đã ở vào nò mạnh hết đà, nghe thấy thanh âm của Đới Hồng Phi thì trong lòng mừng rỡ vội vàng nói: “Hồng Phi đại ca, Sở ca ở chỗ tôi, nhanh giúp tôi ngăn trở một chút.” Công kích của dây trường xuân khó lòng phòng bị, cho dù là Trần Cảnh Văn thận trọng như tóc khi ứng đối cũng cảm thấy cật lực vô cùng.

“Tới ngay!” Đới Hồng Phi nghe Trần Cảnh Văn nói như thế liền hiểu rõ, khó trách Thủy Long Thuần còn không lờ hơn so với khi ở trong nhà kho ở tiệm hạt giống, hóa ra còn che chở một người. Anh nhanh chóng mang theo côn sắt lớn năm trăm cân của mình xông qua, chạy tới trước người Trần Cảnh Văn không nói hai lời liền là một cái cuồng quét, cản lại hết cảnh lá dây mây đánh tới.

Sự gia nhập của Đới Hồng Phi để cho áp lực của Trần Cảnh Văn nhất thời giảm thiểu đi rất nhiều, anh hiện tại chỉ cần phụ trách chặn lại mấy dây mây nhỏ Đới Hồng Phi đề sót, năng lượng sắp cạn kiệt đột nhiên hòa hoãn lại, hấp thu cùng với tiêu hao đạt được cân đối.

Tuy rằng Đới Hồng Phi quét đi phần lớn công kích của dây mây, nhưng trong lòng bàn tay vậy mà bị lực mạnh của dây mây chấn đến mức ần ần tê dại, sự áp bách của thực lực vượt cấp bậc khiến cho Đới Hồng Phi cảm thấy cật lực vô cùng, dù sao anh chỉ có cấp hai, tuy rằng đạt được cấp hai đỉnh phong sắp tiến cấp, nhưng dù sao vẫn có sự chênh lệch hai cấp, lực áp bách tuyệt không ít đi bao nhiêu.

Trần Cảnh Văn rất nhanh thấy được sự không ổn của Đới Hồng Phi, lo lắng hỏi: “Hồng Phi đại ca, anh bị thương?”

Đới Hồng Phi lần nữa đỡ công kích của dây trường xuân, trong miệng hồi đáp: “Không có việc gì, chẳng qua lòng bàn tay có chút tê dại, khí lực của tên này không ít hơn so với tôi bao nhiêu.”

“Nó hẳn là cấp bốn, áp chế đẳng cấp sẽ có gia thành.” Trần Cảnh Văn cau mày, hiện tại cấp bậc của bọn họ đều thấp hơn so với dây trường xuân biến dị này, ngoại trừ Sở Chích Thiên có thể có lực đấu một trận với nó, người khác chỉ có năng lực phòng thủ. Hơn nữa đến bây giờ một chút manh mối cũng không có đối với việc bản thể ẩn ở nơi nào. Trần Cảnh Văn có ý nghĩ lui lại, bất quá Sở Chích Thiên sớm đã có an bài trước, Trần Cảnh Văn quyết định chờ Sở Chích Thiên tái chiến một trận rồi xem xem tình hình, nếu vẫn không có hiệu quả, cũng chỉ có thể quả quyết thu đội trở lại.

Cứ như vậy Đới Hồng Phi với Trần Cảnh Văn luân phiên lên chống chặn lại, rốt cục cũng cầm cự được tới khi Sở Chích Thiên thức tỉnh.

Lúc này Trần Cảnh Văn đã không còn bộ dáng quý công tử nữa, một thân tây trang trắng thớm sớm đã bị mồ hôi thấm ướt trở nên nhẵn nhúm, động tác kịch liệt bụi bặm tung bay khiến cho màu sắc y phục từ màu trắng vốn dĩ biến thành xám vàng, trên trán, mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống. Dị năng

ở vào trạng thái tiêu hao, sắc mặt một mảnh tái nhợt anh vẫn cắn răng, lần nữa thi triển dị năng chặn lại dây mây đánh tới.

Mà Đới Hồng Phi một bên đã sớm lộ trần cánh tay, hai tay anh chống côn sắt chạm đất thờ hồn hèn kịch liệt, dưới ánh nắng không tính là chói mắt, toàn bộ thân trên vậy mà lập lòe ánh kim, đó là do vô số giọt mồ hôi trên người dẫn phát tia sáng chói xạ. Anh không tốt hơn được chỗ nào so với Trần Cảnh Văn, hai người đều đã đến cực hạn.

“Nghỉ ngơi một chút đi!” Thanh âm thanh lãnh truyền đến dường như tiếng trời, khiến cho hai người mệt mỏi thiếu chút nữa lệ nóng doanh trùng, tới thực sự là đúng lúc, bọn họ đã được cứu trợ.

Một đạo Mãn Điện chặn lại ở trước mặt hai người! Sự đau đớn quen thuộc khiến cho dây trường xuân biến dị cấp bốn triệt để phần nộ.

Còn có thiên lý hồng hả? Vì rằng khi muốn thu hoạch chiến quả, thì luôn có người đi ra cắt ngang? Khi dễ thực vật trắng chọn chọn a, nó nhất định phải khiếu nại, thực vật cũng có thực vật quyền, không nên trêu đùa thực vật như thế. . .

Không nói đến đủ loại oán niệm của dây trường xuân cấp bốn, Tiêu Từ Lăng bên cạnh đại viện lúc này oán niệm cũng không ít hơn bao nhiêu so với dây trường xuân. . .

Con người nhỏ trong lòng Tiêu Từ Lăng khó có thể tin điên cuồng vô đầu: Trời ơi! Thế nào có thể như vậy? Vì rằng Sở Chích Thiên khôi phục nhanh như vậy? Minh mới khôi phục chưa tới một phần ba a, mất phải nhiều nhất chỉ có thể Giám Định được ba lần, thế này có còn để cho người ta sống hay không? Sở Chích Thiên anh không phải người không phải người không phải người. . . (trong tiếng vang vô hạn)

Sở Chích Thiên nào biết đâu rằng anh vậy mà chọc một người một thực vật oán niệm liên miên, anh kêu hai người Trần Cảnh Văn với Đới Hồng Phi cấp tốc rút lui khỏi đại viện đến bên ngoài nghỉ ngơi trước, bản thân thì tinh thần chấn hưng chuẩn bị tiếp tục chiến đấu với dây trường xuân biến dị cấp bốn, anh hô lớn trong miệng: “Tiêu Lăng, chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong!” Tiêu Từ Lăng nhanh chóng chỉnh lý tâm tình, ngữ khí sục sôi về mặt phản chấn hồi đáp. Đánh chết cũng không thể để cho lão đại biết mình đang chửi bới anh ta.

Nghe thấy câu trả lời hài lòng, trong tay Sở Chích Thiên xuất hiện một đạo điện quang. . . Chiến đấu khai hỏa như vậy.

Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết vừa đi đến ngoài đại viện, song song một mẻ liệt ngồi xuống.

Trần Cảnh Văn thờ hồn hèn mấy hơi liền nói với Tiêu Từ Lăng: “Bắt chặt thời gian, nếu như không có biện pháp, thì nhanh chóng thông tri Sở ca rút lui!”

“Đã biết, Trần phó đội!” Biểu tình Tiêu Từ Lăng thận trọng hồi đáp, sau đó ‘làm việc nghĩa không chùn bước’ bước vào đại viện.

Lần này, Sở Chích Thiên tuyệt không có lựa chọn Thiên La Địa Vọng phạm vi lớn, mà là dùng Liệt Điện ít nhất. Chẳng qua Liệt Điện này tuyệt không phải phát sinh từ ngón tay. . . Tiêu Từ Lăng chấn kinh nhìn một màn trước mắt, toàn thân Sở Chích Thiên bốc lên điện quang, chỉ cần có dây mây đột kích, liền có một đạo điện quang tự động phân giải ra từ trên người.

Tiêu Từ Lăng có điều cảm xúc, thủy cầu của mình có phải cũng có thể sử dụng giống như Sở Chích Thiên sử dụng Liệt Điện hay không? Nghĩ như thế trong lòng liền nóng rực một mảnh. Khó trách Sở Chích Thiên có thể ngộ ra kỹ năng, anh ta không bị phương pháp của kỹ năng cố hữu hạn chế, mà là không ngừng đi nghiên cứu mở rộng. . . Chỉ sợ anh ta đã thất bại vô số lần mới có thành quả hiện tại.

Tiêu Từ Lăng bội phục nhìn Sở Chích Thiên đang chiến đấu trước mắt, đây là vương trong vương ở mặt thể, tuy rằng thiên phú được trời ưu ái, nhưng sự thành công của anh ta đồng dạng không thoát ly khỏi sự nỗ lực không ngừng của anh ta, mình quả nhiên không chọn sai.

“Tiêu Lăng, chuyên chú dưới nền đất!” Thanh âm lạnh lùng của Sở Chích Thiên truyền tới, nhắc nhở Tiêu Từ Lăng hiện tại không phải thời điểm để nhìn anh.

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng cúi đầu, len lén lè đầu lưỡi, không ngờ tới đi vào cõi thần tiên một chút đã bị bắt được. Cậu cũng không muốn để cho lão đại cho rằng cậu làm việc không đáng tin, nhanh chóng mở ra Linh Nhãn, mật thiết chú ý tình hình dưới đất.

Phân thân vốn bảo trì bộ dáng hạt giống, lúc này nhao nhao biến thành dây mây đang quần đấu với Sở Chích Thiên trên mặt đất, những cái đó đều có thể bài trừ, nghĩ chắc bản thể không có can đảm lớn như vậy chạm vào lõi điện. Bất quá nếu như bản thể trốn ở bên trên không tới gần Sở Chích Thiên thì cũng có khả năng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Từ Lăng ngẩng đầu nhắc nhở Sở Chích Thiên: “Sở ca, chú ý một chút có dây mây thủy chung không tiếp xúc với anh hay không, có thể là bản thể.”

Sở Chích Thiên trả lời: “Đã biết, bên trên tôi sẽ chú ý, phía dưới liền giao cho cậu.”

“Được.” Tiêu Từ Lăng có được lời nói của Sở Chích Thiên liền không quan tâm đến chuyện bên trên nữa, hết sức chăm chú hết thấy động tĩnh dưới đất.

Có sự bài trừ của dây mây. . . Điều này để cho Tiêu Từ Lăng rất nhanh bài trừ đi tuyệt đại bộ phận hạt giống, mà hiện tại có năm thứ gì đó có bộ dáng hạt giống cùng loại không có bất kỳ động tĩnh nào, yên lặng ẩn núp ở các nơi. Tiêu Từ Lăng quần quýt, cậu chỉ có ba lần cơ hội, mà nơi đây lại có năm cái. . . Không hề nghi ngờ có hai cái cậu không thể xác định.

Vạn nhất vận khí siêu cấp kém, ba cái Giám Định đều không phải. . . Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Từ Lăng liền suy sụp xuống, nếu đúng như vậy, kết cục của bản thân khẳng định sẽ có đủ loại bi thảm.

Tiêu Từ Lăng tuyệt không do dự bao lâu, cậu rất nhanh hạ quyết tâm, cắn răng: mặc kệ, sớm chết sớm siêu sinh!

Cậu chọn một hạt giống lớn nhất Giám Định trước, nghĩ chắc bản thể cấp bốn sẽ không nhỏ bao nhiêu.

Sự thực chứng minh, sở dĩ cậu kiếp trước trở thành vật hy sinh, không thể phân ra khỏi sự phán đoán của cậu, sự lựa chọn của cậu vĩnh viễn là sai lầm.

Giám Định: Linh kiện rễ cây sấp hư thối (tôn hại). Phân Tích: Không có bất kỳ giá trị nào. Thân, sự thương thức của cậu gần bằng 0.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lựa chọn, một lần đã thành công!

Giám Định đầu tiên liền trực tiếp vấp phải trắc trở, Tiêu Từ Lăng thấy nội dung Phân Tích kia liền cảm thấy nghiêng rằng. Cậu rất buồn bực, vì sao mất phải biến dị, Phân Tích vậy mà lại biểu hiện có nhân tính như vậy?

Ba lần cơ hội cứ như vậy ít đi một lần, Tiêu Từ Lăng nhìn bốn hạt giống còn lại, nếu lớn không phải, như vậy thì đến phương pháp trái ngược, lần này đơn giản chọn cái nhỏ nhất để Giám Định.

Rất nhanh, nội dung mất phải biểu hiện lần nữa đã kích cậu: Giám Định: Hạt giống hạch đào (đã từ vong). Phân Tích: không có bất kỳ giá trị nào. Cảnh cáo: tiếp tục dùng rác rưởi trên đầu tôi sẽ bãi công.

Tiêu Từ Lăng bị đoạn văn tự này làm cho tức khí xung thiên, nôn mửa trào phúng còn chưa tính, cậu nhin. Hiện tại vậy mà tới cả uy hiếp. . . Phân Tích này cũng quả không có ý thức chủ tớ đi. Bất quá hiện tại cũng không có biện pháp gì để giải quyết việc này, chỉ có thể tiếp tục nhin. Tiêu Từ Lăng âm thầm phát thệ trong lòng, chỉ cần có cơ hội, cậu nhất định sẽ báo lại thù này.

Tiêu Từ Lăng làm bộ không nhìn đoạn lời nói kia, quay đầu nhìn về phía hạt giống bên cạnh, lần này thời gian có chút dài, hồi lâu mất phải mới miễn cưỡng nhảy ra một nhóm tin tức: Giám Định: ?? Chủng loại: ?? Phân Tích: Thứ phi thường kỳ lạ, có cần thiết nghiên cứu, kiến nghị thu.

Ách? Hóa ra còn có thứ Giám Định không ra, xem ra Giám Định này cũng không phải vạn năng. Bất quá, thứ đó tới cùng là cái gì với cái gì? Ngay cả chủng loại cũng không biết là gì.

Đầu Tiêu Từ Lăng đầy sương mù quăng cái thứ kỳ quái đó ra sau đầu, chuẩn bị Giám Định cái tiếp theo. Mới định nhìn lại, liền cảm thấy một trận chói mắt, hóa ra ba lần Giám Định đã dùng hết.

Khó nào nhìn hai hạt giống sau cùng, kết quả xấu nhất quả nhiên đã xuất hiện. Chắc hẳn bản thể là trong hai cái kia, nhưng đến tốt cùng là cái nào? Tiêu Từ Lăng nhìn trái nhìn phải, nhìn không ra có gì dị dạng, cậu biết vô luận như thế nào đều phải lựa chọn một cái để công kích. Thế nhưng vạn nhất cái nói cho Sở Chích Thiên vẫn không phải là bản thể, khẳng định cái thực sự sẽ để cho hết thầy phân thân hoàn nguyên, sau đó núp kín vào trong đó, cứ như vậy muốn tiếp tục tìm ra nó thì sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Tiêu Từ Lăng sợ nhất chính là điều này, đau khổ lâu như vậy, khi lập tức sắp thành công, lại vì đánh cược sau cùng thất bại mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cậu dường như đã thấy được Sở Chích Thiên dùng ánh mắt thất vọng nhìn cậu, sau cùng là bóng lưng tiều tuỵ rời đi. . .

Không muốn a! Tiêu Từ Lăng tuyệt đối không thể tiếp nhận loại kết cục này. Minh chảy mồ hôi chảy máu thiếu chút nữa trả giá đắt tàn phế, mới đạt được một chút tín nhiệm của Sở Chích Thiên, thế nào có thể để cho sự tín nhiệm đó biến mất chứ? Tiêu Từ Lăng, đừng có gấp, mày nghĩ nghĩ lại xem còn có biện pháp nào không? Nhất định có thể nghĩ ra, nỗ lực lên!

Bản thân Tiêu Từ Lăng cố vũ cho chính bản thân, để cho tâm tình mình bình tĩnh trở lại, bắt đầu tìm biện pháp giải quyết. Hắc, khỏi nói, một phen tự mình khuyến khích này thật sự có tác dụng, Tiêu Từ Lăng rất nhanh đã tìm được biện pháp giải quyết.

Khóa Định: có thể khóa định mục tiêu nào đó ở cự ly xa, ghi chép lại, mục tiêu sẽ được biểu hiện rõ ràng trong phạm vi Linh Nhãn, cho dù thoát ly khỏi phạm vi Linh Nhãn, chỉ cần lần nữa tiến vào, sẽ nhắc nhở trước tiên.

Tiêu Từ Lăng vui vẻ nhìn kỹ năng này, đây quả thực chính là kỹ năng chế tạo đặc biệt cho loại khốn cảnh này mà, có cái này cho dù lần đầu tiên lựa chọn thất bại, cậu cũng không sợ.

Có cơ sở Tiêu Từ Lăng trực tiếp ghi chép lại một hạt giống, quả nhiên trong tầm mắt trái, một đánh dấu màu lam xuất hiện rõ ràng trong vùng thế giới đường cong màu đỏ, kêu người không nhìn cũng không có khả năng.

Sau khi Tiêu Từ Lăng làm xong hết thấy điều này đã đem toàn bộ lực chú ý tập trung trên người hạt giống còn lại, cũng không thể bởi vì phân tâm mà để cho nó trốn thoát, có lẽ cái này chính là bản thể. Tiêu Từ Lăng làm xong hết thấy công tác nhìn chăm chăm viên hạt giống kia lớn tiếng nói: “Sở ca, tìm được hai cái, đều có khả năng, hiện tại làm sao giờ?”

Sở Chích Thiên không hề nghĩ ngợi trực tiếp trả lời: “Công kích một cái trước rồi lại nói.”

“Góc trên bên trái 30 độ, cự ly trên dưới một mét ba mươi!” Tiêu Từ Lăng đơn giản sáng tỏ báo cho Sở Chích Thiên vị trí đại khái nghi là bản thể.

Sở Chích Thiên không biến sắc mặt một bên thanh lý dây mây bên người một bên chuyển qua phương hướng Tiêu Từ Lăng nói.

“Lui về phía sau cự ly một bàn chân. . . Đúng, chính là nơi đó!” Tiêu Từ Lăng mật thiết quan tâm hành động của Sở Chích Thiên, thấy anh rút cục đã đạp đúng vị trí nhanh chóng xác nhận.

“Chiều sâu ước chừng trên dưới một mét! Dự tính tính ra độ chênh lệch chừng trên dưới hai mươi cm.” Tiêu Từ Lăng ngay sau đó trình bày ra chiều sâu phỏng đoán của bản thể khả nghi.

Trong lòng Sở Chích Thiên đã biết, anh đột nhiên liên tục hạ bốn đạo Mãn Điện, vây quanh bản thân lại ngăn trở những dây mây công kích không dứt kia cũng cản trở hết thấy đường nhìn.

Tiêu Từ Lăng là người duy nhất thấy rõ động tác của Sở Chích Thiên, chỉ thấy anh ngồi xổm xuống, đất dưới chân đột nhiên biến mất, cả người anh chìm xuống, khi sắp đụng tới bản thể khả nghi kia, tay Sở Chích Thiên đột nhiên thoáng cầm xuống, tay phải đầy điện hỏa trực tiếp vết thứ đó vào trong tay, nắm gắt gao.

Một tiếng rít xé rách gần như phá vỡ màng tai của bốn người ở đây, Tiêu Từ Lăng đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị tiếng rít xé rách đó chấn đến mức hai tai đau đớn, phản ứng duy nhất chính là gắt gao che lại hai tai, nỗ lực giảm bớt thống khổ.

Mặt Đới Hồng Phi thoáng cái xám trắng, thân thể còn chưa phục hồi bị tiếng rít lần này chấn động trực tiếp bị thương.

Trần Cảnh Văn so ra tốt hơn nhiều, hơn nữa anh phản ứng rất nhanh chóng, tiếng rít mới lên, Thủy Long Thuần đã bảo vệ anh lại, lần này Thủy Long Thuần bảo hộ là lỗi tai của anh.

Trương phân, ở vào điểm trung tâm của tiếng rít, về mặt Sở Chích Thiên vẫn bình tĩnh, dường như tiếng rít xé tai kia không tồn tại, tay nắm bản thể vẫn vững vàng, căn bản không có nửa phần dao động.

Xem ra vận khí lần này của Tiêu Từ Lăng không tồi, hạt giống đầu tiên mà cậu chỉ huy Sở Chích Thiên công kích chính là bản thể.

Bản thể thấy tiếng rít không có bất kỳ tác dụng nào, nó không cam lòng cứ bó tay chịu trôi như vậy, đột nhiên bản thể bạo phát, vô số dây mây cành lá cấp tốc kéo dài ra trên bản thể, đánh về phía Sở Chích Thiên nắm nó.

“Thiên La Địa Võng!”

Một Thiên La Địa Võng nhỏ trực tiếp vây bản thể bùng nổ dây mây cành lá lại, rất nhanh những dây mây cành lá đó đã biến thành tro tàn, bản thể lần nữa khôi phục bộ dáng hạt giống trụ lùi vốn dĩ.

Tiêu Từ Lăng đột nhiên thấy góc trên bên phải của bản thể trong mắt phải xuất hiện một điểm tròn màu tím rõ ràng, nhược điểm trí mạng?

“Góc trên bên phải, là nhược điểm.” Không hề nghĩ ngợi trực tiếp thốt ra.

Ngon trở ngón giữa tay trái Sở Chích Thiên mang theo điện quang, trực tiếp đâm vào chỗ mà Tiêu Từ Lăng nói, chỉ nghe thấy tiếng xuyên thủng thanh thúy, dây trường xuân biến dị chỉ để lại một tiếng khóc thét không cam lòng liền biến mất. Dây mây cành lá vốn điên cuồng công kích Sở Chích Thiên cấp tốc héo rũ, sau cùng từng cây ngã xuống trên mặt đất.

Mà bản thể trong tay Sở Chích Thiên đột nhiên toàn thân héo rũ trở nên nhũn nhèo, Sở Chích Thiên nhẹ nhàng niết, biểu bì héo rũ nhũn nhèo nứt ra, lộ ra một viên tinh hạch lỏng lẻo màu xanh rêu, năng lượng khổng lồ ẩn chứa bên trong, Sở Chích Thiên hoàn toàn có thể cảm thụ được.

“Tinh hạch cấp bốn, đã tới tay.” Khuôn mặt nghiêm túc của Sở Chích Thiên rút cục cũng nhẹ nhõm, lần này đến đây tuy rằng kẻ địch mạnh ngoài dự đoán, nhưng cuối cùng vẫn hoàn thành được mục tiêu, đáng mừng nhất chính là, có hi vọng đột phá cấp bốn.

Tiêu Từ Lăng bên cạnh cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, sắc mặt cậu tái nhợt đứng dậy, lòng còn sợ hãi nói: “Tiếng kêu của cấp bốn đã lợi hại như vậy, quá đáng sợ.”

“Chỉ sợ là thuộc về loại tuyệt chiêu cứu mạng, bất quá người tinh thần lực cường đại hẳn có thể miễn dịch.” Sở Chích Thiên vừa cười vừa nói, tâm tình anh rất không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thu lưu, một đại gia đình cầu cầu.

Lời này của Sở Chích Thiên là đang khoe khoang sáng loáng loáng a! Tiêu Tử Lăng khinh bỉ liếc anh ta một cái, mọi người tại hiện trường cũng chỉ có một mình Sở Chích Thiên có thể miễn dịch, còn lại đều trúng chiêu.

Lúc này, Trần Cảnh Văn Đới Hồng Phi đã đi tới, dây trường xuân biến dị cấp bốn rốt cục cũng bị trăm thủ, trong lòng hai người đều vui mừng.

Đới Hồng Phi thấy tinh hạch màu xanh rêu trong tay Sở Chích Thiên, hiếu kỳ hỏi: “Sở đội trưởng, đây là tinh hạch của dây trường xuân biến dị cấp bốn kia?”

Sở Chích Thiên đưa tay chuyển đưa qua: “Đúng vậy.”

Đới Hồng Phi cẩn thận tiếp nhận, thận trọng lật xem ở trong lòng bàn tay, tán thưởng nói: “Quả nhiên là tinh hạch cấp bốn, bất kể màu sắc hay là năng lượng ẩn chứa đều thuần túy hơn rất nhiều, cũng lớn hơn rất nhiều so với cấp hai.” Đới Hồng Phi từng thu hoạch qua tinh hạch của tang thi cấp hai, so sánh với tinh hạch cấp bốn này, năng lượng đó ngay cả phân nửa cũng chưa đến, hơn nữa còn có không hề ít tạp chất.

Trần Cảnh Văn tiếp nhận tinh hạch Đới Hồng Phi chuyển tới, niết ở trong tay cảm thụ năng lượng một chút: “Ừm, để xông cấp là một lựa chọn rất tốt, năng lượng không cuồng bạo như của tang thi.” Nói xong đem trả tinh hạch lại cho Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên tiếp nhận trực tiếp vút vào túi của mình, khiến cho Tiêu Tử Lăng vẫn luôn lo lắng chờ đợi chuẩn bị thương thức bên cạnh phiền muộn không thôi: Lão đại, anh thế nào quên còn có em chưa có xem đây. . .

“Tuy rằng đã giải quyết dây trường xuân biến dị, bất quá chỉ sợ bên trong đó cũng không đơn giản.” Lực chú ý của Sở Chích Thiên đã tập trung tới trong nhà, tinh thần lực anh cường đại đã cảm thụ được bên trong có hai khí tức có thực lực gần kề anh.

Tiêu Tử Lăng trước khi Trần Cảnh Văn Đới Hồng Phi tới gần đã đóng Linh Nhãn đương nhiên hiểu rõ bên trong là cái gì, chẳng qua khi chiến đấu với dây trường xuân cấp bốn, thứ bên trong vẫn luôn bàng quan không tương trợ, cậu cũng liền để qua một bên, chỉ cẩn thận phòng bị.

Trần Cảnh Văn đương nhiên cũng cảm thụ được: “Chỉ sợ cũng là mấy thứ lưu lại dấu răng gặm trên người ba đội viên kia đi, làm sao giờ?” Lời này của Trần Cảnh Văn không phải hỏi thăm vấn đề ứng đối sinh vật bên trong thế nào, mà là hỏi thăm trạng thái trước mắt của Sở Chích Thiên, có thể tiếp tục chiến đấu hay không? Hay là lui lại?

“Thanh lý đi!” Tuy rằng hệ lõi điện của Sở Chích Thiên tiêu hao tương đối nhiều, nhưng tuyệt không giảm thiểu bao nhiêu chiến lực, hơn nữa khí tức bên trong chỉ mới tới cấp ba, anh với Trần Cảnh Văn hẳn có thể ứng phó được.

“Hồng Phi lần này không tiến công, bảo vệ tốt bản thân!” Sở Chích Thiên quan tâm một câu, ban này Đới Hồng Phi vừa tới gần, anh đã biết anh ta bị thương không nhẹ, vì vậy hiện tại phản phó một câu.

“Tiểu Lăng, trốn một bên trước!” Được rồi, tên nhóc Tiêu Tử Lăng này luôn khiến cho Sở Chích Thiên lo lắng, tuy rằng có Linh Nhãn, nhưng dị năng tốc độ chưa khôi phục cậu thật đúng là không có thực lực gì để ứng phó chiến đấu kế tiếp.

Sau cùng gật gật đầu với Trần Cảnh Văn, tỏ ý chuẩn bị sẵn sàng. Một đạo thiểm điện sáng rực trong tay Sở Chích Thiên trực tiếp oanh về phía cánh cửa căn nhà nửa khép kia.

“Đùng!” một tiếng, là tiếng vang sau khi cửa căn nhà bị giật hủy, toàn bộ cửa căn nhà rơi xuống góc xuống đất.

“Rầm ầm ầm!” Ngay sau đó, cửa căn nhà ngã xuống thẳng tắp vào bên trong nhà, rung động đình tại nhức óc, khiến cho bụi trần tích bên trong nhà nhất thời tràn ngập ra, đường nhìn của mọi người thoáng cái mờ hồ.

Hai thân ảnh gần như mất thường không cách nào đuổi theo kịp trực tiếp đánh về phía hai người ở cửa.

“Thủy Long Thuần!”

“Màn Điện!”

Tiếng quát lảng lẽ gần như là đồng thời, hai người Sở Chích Thiên Trần Cảnh Văn dùng ra kỹ năng phòng thủ của mỗi người, trực tiếp bắn bay hai thân ảnh đó, hung hăng nện lên trên mặt đất.

“Ngao ô!” Con bên phải gãy dựa đứng lên, nó không có phản kích trước tiên, trái lại nhanh chóng chạy về phía con còn lại, dùng đầu đẩy đẩy thân thể đối phương, phát hiện không chịu thương tổn lớn nào, lúc này mới cong lưng một bộ cảnh giác nhìn chằm chằm hai người Sở Chích Thiên.

Đó là một con chó Husky trắng đen giao nhau, khác biệt với động vật biến dị khác, ánh mắt của nó là màu đen mà không phải màu đỏ.

Trần Cảnh Văn vốn muốn tiếp tục công kích, lại bị Sở Chích Thiên ngăn cản: “Chờ một chút, con chó này không giống với con lần trước gặp phải, xem xem trước rồi lại nói.”

Mà con ngã xuống đất kia lại là một con chó Samoyed màu trắng, nó công kích chính là Sở Chích Thiên, trực tiếp bị Mãn Điện giật cho có chút đầu óc choáng váng, trong lúc nhất thời không thể đứng lên.

Lúc này, năm con chó nhỏ gần như còn ở vào thời kỳ ấu niên đột nhiên tập tễnh lẫn lộn nhào từ trong góc xuất hiện ở trước mặt mọi người, chúng nó đứng mà còn chưa có cách nào đứng vững vậy mà không sợ chết sủa lao nhao một trận với Sở Chích Thiên cùng Trần Cảnh Văn.

Hai con hoàn toàn màu trắng cực giống chó Samoyed, ba con còn lại một con trong đó gần màu trắng, chỉ có phía sau lưng có một bộ lông màu xám nhạt đến mức cơ hồ không thể thấy được loáng thoáng hiện lên, hai con khác thì lại là trắng đen giao nhau, cực giống chó Husky.

Husky thấy năm con chó con xuất hiện, lại càng khẩn trương thấp giọng gầm gừ cảnh cáo người trước mắt không nên hành động thiếu suy nghĩ, xem ra đây là một gia đình.

Trần Cảnh Văn cười: “U, còn không sợ chết lại đây báo thù cho momy? Thực sự là vật nhỏ đáng yêu.” Nói xong muốn ngồi xổm xuống đùa chó con, chó Husky cảnh giác bên cạnh lần nữa điên cuồng kêu một tiếng, cảnh cáo Trần Cảnh Văn không được tới gần.

Sở Chích Thiên khinh bỉ nhìn lướt qua Trần Cảnh Văn, nhất định là momy sao? Chẳng lẽ không thể là papa?

Lúc này, chó Samoyed màu trắng cũng đứng lên, cùng chó Husky một trái một phải bảo vệ cục cưng nhỏ của chúng nó, cảnh giác nhìn những kẻ địch xâm lấn này.

“Sở ca, thoát nhìn mấy con chó này còn bảo lưu lý trí, không có cuồng hóa.” Lúc này Trần Cảnh Văn cũng đã nhìn ra.

“Ừm, thấy chó con thì rõ, chó cuồng hóa là không nhận họ hàng, mấy con chó con này đã sớm bị cắn chết, làm sao còn chiếu cố tốt được như vậy.” Sở Chích Thiên một bên trả lời một bên đi lại nhìn bốn phía xung quanh, tìm kiếm dấu mối.

“Trông bộ dáng của chó con, hẳn là sau ngày diệt vong mới sinh ra, không ngờ tới chúng nó chống qua được lần tập kích bệnh độc đó.” Trần Cảnh Văn có chút cảm thán, đại đa số người đều không chống qua được, mà một nhà cầu cầu này lại may mắn chịu qua được một cửa đó.

“Chủ nhân nhà này cũng rất có tâm, xem ra trước khi mất thế giáng lâm vừa vặn đi xa nhà, chuẩn bị rất nhiều thức ăn cho chúng nó. . . Cũng may mà không ở đây, vạn nhất trở thành tang thi, sợ rằng một nhà cầu cầu này cũng khó tránh vận rủi.” Sở Chích Thiên thấy được trong phòng bếp có rất nhiều túi thức ăn cho chó mở ra, nhiều chậu rửa mặt đã khô, đã biết một nhà này là dựa vào cái gì sống sót. Đương nhiên cũng không bài trừ khả năng ăn thịt người, dù sao trên người ba đội viên có vết cắn của chúng nó.

Sở Chích Thiên trái lại có chút trách lầm chúng nó, kỳ thực chúng nó công kích ba đội viên là muốn đuổi bọn họ ra khỏi đại viện, bởi vì chúng nó biết trong đại viện có thứ chúng nó đều kiêng kỵ, chẳng qua hành động việc làm của chúng nó tổn công vô ích, trái lại vì sự công kích của chúng nó để cho dây trường xuân biến dị có cơ hội có thể thừa dịp, nhất cử kích sát những người đó.

Năm tên nhóc con thấy dường như đã không còn nguy hiểm, cũng không sợ chỗ lạ bắt đầu đùa giỡn với nhau, một con chó nhỏ trong đó lại chui xuống dưới bụng của chó Samoyed, bộ dáng dường như tìm sữa uống. Thấy nhóm mấy nhóc con mạnh đến mức tận cùng này, Trần Cảnh Văn tâm động: “Sở ca, chúng ta thu nuôi chúng nó đi.”

“Trước xem xem, không biết chúng nó có thể nhịn xuống được bản tính thị huyết hay không. Hơn nữa, cũng phải do chúng nó nguyện ý mới được.” Sở Chích Thiên tuyệt không lạc quan, dù sao hai con lớn đã cấp ba, xem như là cường giả một phương, chưa hẳn thích bị người sai sử. Năm con nhỏ cũng có cấp một, một con trong đó vậy mà tiến hóa tới cấp một đỉnh cấp, sát biên giới cấp hai, vừa đến cơ duyên là sẽ có thể thăng cấp.

Trần Cảnh Văn nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, nhất thời hăng hái bừng bừng, anh ngồi xổm xuống, nói với chó Husky ở phía trước nhất: “Có nguyện ý theo bọn tao hay không a, tuy rằng uống thom ăn cay có chút trắc trở, bất quá tuyệt đối sẽ không để đối bọn mày, thế nào?”

Husky trực tiếp chuyển đầu đi, dường như chẳng thèm để ý đối với lời nói của Trần Cảnh Văn, biểu tình sinh động để cho Tiêu Từ Lăng mới vào cười khùng khục lên. Ban này thu được ám hiệu của Sở Chích Thiên, biết bên trong không có uy hiếp quá lớn, vì vậy cậu với Đới Hồng Phi cùng nhau vào, không ngờ tới vừa vào đã thấy được một màn cực buồn cười này.

Trần Cảnh Văn nghe thấy tiếng cười của Tiêu Từ Lăng, biết mình đã làm việc ngốc, bất quá anh không muốn không công buông tha Tiêu Từ Lăng như thế, muốn ngốc thì cùng nhau ngốc đi, ai biết cậu cười: “Tên nhóc này rất khó giao tiếp a, Tiểu Lăng cậu tới thử xem.” Nói xong anh liền đứng lên nhường ra vị trí.

Tiêu Từ Lăng tuyệt không dùn dẩy, trực tiếp ngồi xổm xuống cười nói: “Chào mấy nhóc, bằng hữu trung thực của chúng ta. Hiện tại bọn anh rất cần thiết

sự trợ giúp của mấy nhóc, đương nhiên bọn anh có thể chiếu cố tốt bảo bảo của mấy nhóc, xem như là đôi bên cùng có lợi. Xin hai nhóc suy nghĩ một chút đi.”

Nói cũng kỳ quái, Tiêu Từ Lăng vừa mới dứt lời, Husky liền nâng đầu, làm ra một bộ dáng suy nghĩ sâu xa, dường như đang suy nghĩ lời nói của Tiêu Từ Lăng là thật hay giả.

Rất nhanh, Husky vói chó Samoyed bên cạnh ô ô uống uống giao lưu một phen, lúc này mới uống một cái với Tiêu Từ Lăng, tiếp theo nhìn thân ảnh của Sở Chích Thiên, dường như muốn nghe lời hứa hẹn của Sở Chích Thiên.

Chúng nó rất rõ người mạnh nhất nơi đây là ai, nam nhân có thể diệt được quái vật trong đại viện, anh khiến cho chúng nó tâm phục.

Tiêu Từ Lăng thấy thế nhanh chóng gọi lại Sở Chích Thiên: “Sở ca, cậu cậu muốn nói chuyện với anh.”

Trán Sở Chích Thiên xuất hiện mấy cọng hắc tuyến, tên nhóc này nói cái quỷ gì thế, cái gì kêu cậu cậu muốn nói chuyện với tôi, chẳng lẽ tôi biết tiếng cậu sao? Bất quá anh vẫn đi tới, khi lướt qua Tiêu Từ Lăng, không lưu tình chút nào liền búng một cái búng tay qua, lưu lại Tiêu Từ Lăng ôm đầu của mình giậm chân không thôi.

Sở Chích Thiên chỉ đứng ở trước mặt hai con chó lớn, lạnh lùng nhìn chăm chú chúng nó, chúng nó cấp ba lớn hơn rất nhiều so với những con bình thường.

Dường như cảm thụ được khí thế ẩn tàng của Sở Chích Thiên, hai con cậu cậu rốt cục cúi đầu, sau khi kêu nhỏ một tiếng dùng đầu đẩy đẩy căng chân Sở Chích Thiên, dường như đang nói cho Sở Chích Thiên chúng nó nguyện ý đi theo anh.

Sở Chích Thiên sờ sờ đầu chúng nó, trấn an chúng nó một phen. Lúc này mới nói với Trần Cảnh Văn đang mắt bốc lên tim hồng về mặt hâm mộ: “Cậu an bài một chút, mang năm con chó con kia đi.”

Về mặt Trần Cảnh Văn hưng phấn gật gật đầu, khi vừa định tới gần năm con chó con, con chó con sắp thẳng cấp hai ngẩng đầu quăng qua một đạo băng tiễn, thiếu chút nữa đâm trúng Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn bắt đắc dĩ, tâm phòng bị cũng quá nặng đi, tới gần cũng không cho phép.

Tiêu Từ Lăng bên cạnh mang tính thăm dò sờ về phía con chó con phóng băng tiễn đó, lại phát hiện chó con chỉ dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn cậu, tuyệt không chống cự sự tiếp cận của cậu.

Tiêu Từ Lăng không dám dùng lực, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nó, chó con về mặt hưởng thụ hơi híp mắt, thực sự là càng đáng yêu hơn.

Trần Cảnh Văn lần nữa tâm động, đưa tay vừa định tới gần, chó con vốn hưởng thụ đột nhiên giương lớn mắt, há mồm lại quăng một đạo băng tiễn, dường như cực kỳ bất mãn đối với sự tới gần của Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn bi ai, vì sao có thể tiếp thu Tiêu Từ Lăng mà không thể tiếp thu anh chứ? Chẳng lẽ khuôn mặt đó vô hại như vậy?

Anh chưa từ bỏ ý định chuyển biến phương hướng, tiến công về phía mấy chó con khác, dẫn tới mấy chó con khác gào gào sủa một mảnh rồi ren, nhóm chó con muốn tránh cũng không được bắt đầu nóng nảy sủa điên cuồng, dường như chúng nó cũng thập phần không thích sự tới gần của anh.

Đới Hồng Phi vốn là quân nhân cũng rất thích loại động vật cậu này, thấy con chó con về mặt hưởng thụ trong tay Tiêu Từ Lăng, lại thấy nhóm chó con vì Trần Cảnh Văn đến mà hoảng loạn một đoàn, anh cũng nhịn không được nữa. Anh thoáng tới gần, liền sờ về phía một con chó con trong đó.

Con chó con đó như được cứu vớt, trực tiếp chui vào trong tay anh, Đới Hồng Phi cẩn thận nâng lên, vuốt ve đầu chó con, chó con lười biếng tựa lên lòng bàn tay anh, thỉnh thoảng lại vươn đầu lưỡi thân mật liếm ngón tay anh.

“Ha ha, nó thích tôi!” Đới Hồng Phi bị chó con trong tay làm cho mạnh mẽ, về mặt cười ngu nói với Sở Chích Thiên.

Đám người trước mắt này, bởi vì sự xuất hiện của chó con, chỉ số thông minh toàn bộ bị giảm xuống số âm. Trần Cảnh Văn hiện tại một lòng muốn thu được niềm vui của mấy con chó con kia, không chịu hết hy vọng tiếp tục trêu chọc chúng nó, Đới Hồng Phi với Tiêu Từ Lăng mỗi người nâng một con chó nhỏ về mặt say sưa vuốt ve, làm sao còn nghĩ đến làm chuyện khác nữa.

Sở Chích Thiên cảm thấy tiền đồ vô lượng, nhịn không được liếc nhìn hai con chó lớn trước mắt, suy nghĩ thu lưu chúng nó có phải thực sự thỏa đáng hay không.

Dường như nhìn ra được sự không thích của Sở Chích Thiên, hai con chó lớn lần nữa thân mật tựa lên trên đùi Sở Chích Thiên, bắt đầu lấy lòng.

Ừm, biểu tình này rất có hương vị của Tiêu Từ Lăng. Trong lòng Sở Chích Thiên nghĩ như thế.

Chương 58: Lỗ thùng, người mang theo hệ thống trò chơi!

Đám người Sở Chích Thiên kiểm tra hết một lần trong ngoài ngoài nhà cũ, không có phát hiện các loại hạt giống sót lại nào. Kỳ thực từ lúc ở nhà kho phát hiện mấy cái lỗ động, bọn họ đã biết có thể hạt giống không tồn tại, những vết tích di chuyển kia chỉ sợ là cái tròng mà đây trường xuân thiết lập ra để dẫn người đến đại viện.

Bất quá nhóm Sở Chích Thiên tuyệt không thất vọng, ngoại trừ Sở Chích Thiên thu được một viên tinh hạch cấp bốn, còn thu hoạch được một nhà khuyến biến dị, điều này so với cái gì cũng đáng giá hơn, phải biết rằng như vậy tương đương với việc tiêu diệt lại thêm được hai tay mạnh cấp ba, huống hồ năm tên nhóc con kia khi trưởng thành khẳng định sẽ không kém hơn chỗ nào. Quan trọng nhất là không cần lo lắng những tay mạnh này phản bội, cậu là đồng bọn trung thành nhất của nhân loại.

Sau cùng khi rời đi, Trần Cảnh Văn vẫn không thu được niềm vui của nhóm cậu cậu, bộ dáng nhóm chó con thê thảm liều mạng giãy dụa ở trong tay Trần Cảnh Văn khiến cho Sở Chích Thiên thực sự nhìn không được nữa, vì vậy liền mở miệng kêu Đới Hồng Phi trực tiếp đóng gói bốn con chó con đi, lúc này mới ngưng hẳn trận đánh giằng co giữa người với cậu cậu kia. Đương nhiên ánh mắt u oán của Trần Cảnh Văn dọc theo đường đi thì chưa từng ngưng. . .

Về phần còn có một con chó con, con sắp cấp hai kia, tên nhóc con miệng phun băng tiễn trực tiếp an cư ở trong túi áo của Tiêu Tử Lăng. Đới Hồng Phi vốn định cùng mang đi luôn, nhưng không ngờ tới tên nhóc con đó dùng cái miệng còn chưa mọc ra được mấy cái răng liều mạng cắn góc áo của Tiêu Tử Lăng, chết cũng không chịu nhả ra. Không làm sao được, chỉ có thể để cho nó theo Tiêu Tử Lăng.

Khi rút lui, Tiêu Tử Lăng lặng lẽ kéo Sở Chích Thiên lại, kêu anh chờ chốc lát. Chờ khi mọi người ra khỏi đại viện, lúc này Tiêu Tử Lăng mới nói: “Sở ca, không phải còn có một cái nghi là bản thể sao, em muốn xem một chút cái đó đến tột cùng là vật gì.”

Sở Chích Thiên tức giận liếc mắt nhìn cậu, còn tưởng rằng là chuyện lớn gì, không ngờ tới là vì cái này, có cần thần bí hề hề mi gian mắt chuột như vậy không?

“Nơi nào?” Tâm tình Sở Chích Thiên không tồi, nếu việc này tuyệt không lao lực, cũng liền cho phép.

“Nơi đây! Nơi đây!” Tiêu Tử Lăng cười rạng rỡ, toàn bộ đại viện đều sáng sủa hơn rất nhiều, tâm tình của Sở Chích Thiên cũng vui vẻ hơn so với ban này.

Rất nhanh, Sở Chích Thiên lấy được thứ kia, trực tiếp vứt cho Tiêu Tử Lăng, đang chuẩn bị rời đi, lại phát hiện ống tay áo của mình bị Tiêu Tử Lăng túm lại gắt gao.

“Làm sao vậy?” Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi, khí thế không giận tự uy khiến cho Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh (người có tật giật mình thường thường sẽ suy nghĩ nhiều).

“Cái này, Sở ca, kỳ thực còn có một thứ nghi là bản thể ở nơi kia. . .” Tiêu Tử Lăng cúi đầu, lấy ngón tay chọc nhau lần nữa nói ra thỉnh cầu của cậu.

“Không phải nói, chỉ có hai cái sao?” Sở Chích Thiên nhíu mày, tên nhóc này sẽ không phải nói dối quân tình cho anh đấy chứ.

“Ừm? Có lẽ cái đó biết tự mình phân liệt?” Một bộ biểu tình nghi hoặc của Tiêu Tử Lăng có vẻ đặc biệt vô tội, khiến cho Sở Chích Thiên nhất thời cảm lạnh, cậu tìm một cái cớ cũng phải tìm cái khiến cho người ta tin phục được một chút chứ.

Sở Chích Thiên đối diện khuôn mặt thích giả vô tội kia, bất đắc dĩ, anh cảnh cáo nói: “Chỉ một cái này, không có cái khác nữa.”

Tiêu Tử Lăng cười híp mắt liên tục gật đầu, dưới sự trợ giúp của Sở Chích Thiên, cậu rốt cục cũng lấy được thứ được mắt phải giám định đều là dấu chấm hỏi kia. Tiêu Tử Lăng thỏa mãn, cậu cao hứng bùng bùng nâng chó con chạy chạy nhảy nhảy rời khỏi đại viện, cứ tự nhiên bỏ lại lão đại của cậu như thế.

Sở Chích Thiên nhìn trăng cảnh tiêu điều hỗn độn xung quanh, cảm thán nói: Một khi lợi dụng xong, địa vị của lão đại so với chó con còn không bằng, thực sự là đáng buồn a!

Uông uông hai tiếng, đáp lại Sở Chích Thiên chính là hai con đại khuyến biến dị cấp ba kia. Sở Chích Thiên cười sờ sờ đầu của hai con đại khuyến, lúc này mới mang theo chúng nó rời khỏi đại viện, hội họp với đại bộ đội.

Năm con chó con rất được hoan nghênh, thành viên của tiểu đội đều muốn thu được quyền sở hữu của một con trong đó, bất quá yêu cầu mà chó con lựa chọn đối tượng đi theo rất cao, nhất định phải là trên cấp hai, dưới cấp hai thì là nhìn cũng không nhìn một cái.

Rất nhanh, hai con màu trắng cực giống chó Samoyed lần lượt được Chân Nhất Long với Lục Vân Đào giành được. Con hoàn toàn màu trắng chỉ có

lưng có một vết màu xám nhạt, tướng mạo đan xen giữa chó Husky với Samoyed chính là con chó con sắp cấp hai liệu mạng muốn theo Tiêu Từ Lăng, đương nhiên không có bất kỳ nghi vấn nào, trực tiếp về sở hữu của Tiêu Từ Lăng. Hai con cực giống Husky cuối cùng một con thì sớm đã bị Đới Hồng Phi thu vào trong túi, còn một con không hề nghi ngờ trực tiếp lựa chọn Đồng Hạo Triết.

Trần Cảnh Văn làm một cường giả cấp ba, lại bị hết thầy chó con phi nhỏ, chúng nó tình nguyện đi theo đội viên kém hơn so với Trần Cảnh Văn cũng không muốn đi theo anh. Trần Cảnh Văn không có cách nào giải thích hết thầy điều này chỉ có thể ai thán từ trường của anh không hợp với nhóm chó con.

Chiến đấu lần này lần nữa để cho danh vọng của Sở Chích Thiên vang vọng khắp xung quanh khu, tiểu đội người sống sót khác vốn vẫn còn quan sát vì thái độ lần hành động này của Sở Chích Thiên, cũng yên tâm, nhao nhao tới đầu nhập vào.

Thời gian nửa tháng tiếp theo, mỗi ngày đoàn đội của Sở Chích Thiên đều sẽ tiếp thu tiểu đội mới đến, bất quá tuyệt không tiến hành hủy phân đối với những tiểu đội đó, mà là để cho cả đội bọn họ biến thành một tiểu đội chiến đấu, tên gọi có thể bảo lưu vốn dĩ, cũng có thể một lần nữa đặt tên khác, điều này do đội trưởng tiểu đội tự mình quyết định. Mà phân phối thức ăn cũng tiến hành cải cách, bắt đầu lấy tính hạch làm tiền để đổi lấy thức ăn. Nói cách khác kỷ thực những tiểu đội gia nhập đó chỉ có thể tính là quan hệ hợp tác.

Mà nhà ăn đại bản doanh của tiểu đội Sở Chích Thiên, chỉ có một số đội viên trước kia mới có thể tiếp tục được hưởng thụ thức ăn nấu nướng đặc biệt cho bọn họ, người khác muốn ăn? Có thể, xin chuẩn bị tính hạch, tuy rằng thức ăn nơi đây mỹ vị, nhưng giá cả cũng rất cao. Vì vậy nơi đây liền trở thành địa phương mà hết thầy người biến dị hướng tới, bởi vì ăn cơm ở chỗ này, đại biểu cho thực lực cùng địa vị.

Trong nửa tháng nay, Tiêu Từ Lăng gần như không có cơ hội đi ra làm nhiệm vụ, chỉ có thể ở trong đại bản doanh kiên trì tu luyện, khi buồn chán dứt ăn cho bọn chó con, đương nhiên trong lúc đó cậu cũng quen biết Tiểu Duẩn Thư bảo mẫu của bọn chó con, chính là cô gái nhỏ bốn tuổi mất đi phụ thân kia. Làm đội viên vị thành niên nhỏ nhất của tiểu đội (Tiêu Từ Lăng cuối cùng cũng thoát khỏi xưng hào này), Trần Cảnh Văn người phụ trách tổ hậu cần liền an bài Tiểu Duẩn Thư đến trông nom năm con chó con gào khóc đòi ăn này, ở cùng với những nhóc con đáng yêu này, nụ cười của Tiểu Duẩn Thư lại về tới trên mặt cô bé, để cho người quan tâm cô bé yên lòng, ai cũng không muốn thấy một cô gái nhỏ đáng yêu như vậy trầm tĩnh trong bi thương.

Mà tổ công kiên của Sở Chích Thiên trong khoảng thời gian này cũng lục tục thu nấy người, như Lục Vân Đào, Ngô Khánh Vân, còn có Tào Dương hệ đặc thù mới gia nhập gần đây nhất.

Lục Vân Đào lên tới cấp hai đã được Sở Chích Thiên nhận lấy, là người trở thành thành viên đầu tiên của tổ công kiên ngoại trừ Tiêu Từ Lăng, Ngô Khánh Vân là mấy ngày hôm trước mới được thăng lên, là Đồng Hạo Triết Đồng phó đội đề cử, thực lực của hắn cũng đã đạt được cấp hai. Về phần Tào Dương, lại là Trần Cảnh Văn ngày hôm qua vừa mới đề cử, đồng dạng đến cấp hai.

Tiêu Từ Lăng từng mang kính râm lặng lẽ Giám Định qua mấy người này, kết quả Giám Định cho thấy, trước đây Tiêu Từ Lăng hoài nghi đúng. Tin tức của Lục Vân Đào với Tào Dương hiện ra cùng loại như với Trần Cảnh Văn Sở Chích Thiên, nhưng Ngô Khánh Vân thì rõ ràng không giống.

Lục Vân Đào: Người dị năng hệ phong (cấp hai) Kỹ năng: Phong Chi Triền Nhiều, Phong Chi Bạo. Phân Tích: có đặc tính của gió, không cách nào tiến hành đánh lén, hiệp lộ tương phùng cường giả thắng!

Tào Dương: Người dị năng hệ sương (cấp hai) Kỹ năng: Sương Hóa, Phân Thân Sương. Phân Tích: trong thời gian một giây trước khi sương hóa, công kích có hiệu quả, khi cậu phân rã được phân thân với chân thân, xin đừng lúc kích sát bản thân trước khi sương hóa!

Ngô Khánh Vân: Người mang theo hệ thống trò chơi (phát hiện lỗ thủng) Đăng cấp: 20 (tương đương với thực lực cấp hai), kỹ năng ma pháp: Minh Viêm, Minh Long Tức, Minh Diễm tam liên kích. Kỹ năng vật lý: Thiềm Nhận, Xung Phong, Thiên Dao Nhất Lưu. Kỹ năng sinh hoạt: thu thập, săn bắn. Phân Tích: phát hiện lỗ thủng, xin nhanh chóng kích sát.

Thấy Phân Tích kia, Tiêu Từ Lăng bĩu môi, kích sát? Lấy cái gì đi kích sát, rõ ràng năng lực chiến đấu của đối phương mạnh hơn nhiều so với mình, tuy rằng thực lực của mình cũng cùng là cấp hai, nhưng so với những cấp hai kia mà nói, lực công kích của bản thân thực không có gì có thể xem, ngoại trừ Thủy Cầu Thuật áp súc có chút uy lực, cái khác. . . Bằng không.

Tư liệu của Ngô Khánh Vân để cho Tiêu Từ Lăng nhớ lại một màn nhìn thấy lúc trước, cậu thoáng cái hiểu rõ, dị trạng hấp thu sương trắng thấy trước đây, kỳ thực là hấp thu giá trị kinh nghiệm sau khi giết quái. . . Sự thăng cấp của Ngô Khánh Vân là dựa vào giết tang thi hoặc sinh vật biến dị khác để thu được.

Không hề nghi ngờ, chỉ cần Ngô Khánh Vân càng không ngừng giết tiếp, khẳng định sẽ trở thành bá chủ một phương. Tiêu Từ Lăng mê mang, rõ ràng thực lực của Ngô Khánh Vân rất cường đại, thực sự là chênh lệch như trời với đất với thực lực vật hy sinh của mình, thế nhưng vì sao hắn còn muốn lựa chọn trở thành đàn em của Sở Chích Thiên? Tương đồng với mục tiêu của mình chứ?

Tiêu Từ Lăng nghĩ không rõ, cậu chỉ có thể cảm thán, làm đàn em đặc lực sao khó như vậy, đối thủ cạnh tranh đều là tiêu chuẩn vàng a.

Chương 59: Hội nghị, tin tức kinh thiên!

Kỳ thực, Tiêu Từ Lăng rất muốn biết Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải đến tốt cùng có lai lịch gì, có phải đều là trọng sinh giống cậu hay không. Bất quá hai người đó thuộc về tổ hậu cần, đồng thời ở trong biệt thự bên ký túc xá nữ, ngoại trừ ăn cơm sẽ rất khó chạm mặt, cho dù chạm mặt, cũng không có cơ hội Giám Định, người thấy qua ăn cơm mang kính râm chưa? Ừm, ngoại trừ người có ham thích đặc thù dị thường cực đoan, Tiêu Từ Lăng nhất quán biểu hiện thập phần đại chúng hoá, loại đó vô duyên với cậu.

Bất quá Tiêu Từ Lăng cũng không sốt ruột, trải qua quan sát trong khoảng thời gian này, chỉ nhìn thấy mấy cô ả hữu ý vô ý lấy lòng cậu, nỗ lực thông qua cậu để tiếp cận Sở Chích Thiên, tuyệt không có ý nghĩ khác. Xem ra cho dù mấy cô ả là trọng sinh, cũng không quá rõ tình hình tỉ mỉ cụ thể của đội viên Sở Chích Thiên lúc đầu.

Hôm nay, Tiêu Từ Lăng tu luyện kết thúc, liền nhận được thông tri của Chân Nhất Long, nửa giờ sau tiến hành hội nghị tiểu đội ở phòng hội nghị. Tiêu Từ Lăng nhanh chóng chỉnh lý xong hết thầy, chạy qua.

Vừa đến phòng hội nghị, liền thấy thành viên của tiểu đội trên cơ bản đều đã tới, bọn họ thấy Tiêu Từ Lăng đến lần lượt chào hỏi với cậu. Ai không nhận ra Tiêu Từ Lăng chứ, đội viên cũ vốn đã quen thuộc Tiêu Từ Lăng, đội viên mới vào thì mang theo sự ngưỡng mộ, cậu chính là thành viên đầu tiên của tổ công kiên Sở đội trưởng, là nhân vật mà bọn họ đồ kị, về sau có thành viên mới gia nhập, mới để cho bọn họ dời đi đường nhìn, bắt đầu điên cuồng đề thăng thực lực, bởi vì chỉ có thực lực mới là nước cờ đầu tiên tiến vào tổ công kiên.

Lục Vân Đào ngồi ở một hàng phía sau bàn hội nghị thấy Tiêu Từ Lăng đến, nhanh chóng kêu gọi cậu qua, Tiêu Từ Lăng thấy bên tay trái anh còn có một vị trí, nhanh chóng đi qua ngồi xuống, dưới sự buồn chán nên nhìn ngang nhìn dọc, lại phát hiện, lần này đội viên ngồi rất có quy củ, tuyệt không phải tự do lựa chọn như mình tưởng tượng.

Tỷ như Ngô Khánh Vân với Tào Dương an vị bên tay phải Lục Vân Đào, đều là tổ công kiên. Bên người Đới Hồng Phi bên kia đều là tổ chiến đấu, mà xung quanh Chân Nhất Long lại là tổ hậu cần. Mà một khu vực nào đó trong đó, thì là một số nhân vật Tiêu Từ Lăng không quen biết ngồi. Tiêu Từ Lăng hiểu kỳ dưới sự chỉ điểm của Lục Vân Đào, hiểu rõ ngồi ở khu vực đó đều là nhóm đội trưởng về sau dẫn đội vào.

“Vân Đào ca, biết là chuyện gì không?” Tiêu Từ Lăng nhìn tràng diện này đã biết không phải việc nhỏ.

“Hình như chỗ Trần phó đội trưởng được tin tức mới nhất, tình hình có chút không quá tốt.” Mấy ngày nay Lục Vân Đào vẫn luôn theo Sở Chích Thiên hành động, vì vậy cũng biết chút tin tức rai rác.

Tiêu Từ Lăng vừa nghe lời này, trong lòng đột nhiên căng thẳng, bỗng nhiên nhớ tới, sự kiện thi triều khiến cho vô số người sống sót táng thân hấn sẽ đến vào lúc này. Cậu yên lặng tính toán thời gian một chút, chính là buổi tối ba ngày sau.

Thế nào sẽ quên chuyện khủng bố này chứ, Tiêu Từ Lăng rất rõ hậu quả thảm thống mà thi triều lần đầu tiên mang đến, người sống sót không có bất kỳ chuẩn bị nào cứ như vậy bị đàn tang thi xông tới như thủy triều thôn phệ, chỉ có một bộ phận cường giả cực ít mới may mắn tránh khỏi khó khăn.

Giữa lúc Tiêu Từ Lăng ảo não, Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn, Đồng Hạo Triết tam đại đầu sỏ đã tới.

Ba người phân ba phương hướng ngồi bên bàn tròn, ngồi ở phía trước chỗ tổ viên của mình.

Trần Cảnh Văn nhìn nhìn xung quanh, cười nói với những đội trưởng kia: “Chư vị đội trưởng, xin tiến lên ngồi đi!”

Trong khu vực đó có ước chừng mười mấy người, sau khi cúi đầu hiệp thương một phen, một hán tử trung niên râu ria trong đó lớn tiếng hỏi đáp: “Cũng tốt, Lão Dương tôi đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Nói xong liền dẫn đầu đứng dậy, lần lượt ngồi xuống chỗ ngồi trước bàn tròn.

Chờ toàn bộ mọi người ngồi xuống hoàn tất, Sở Chích Thiên lúc này mới gật gật đầu với Trần Cảnh Văn, tỏ ý anh hội nghị bắt đầu.

Trần Cảnh Văn nhận được sự gọi ý của Sở Chích Thiên, lúc này mới nhuần nhuần cổ họng mở miệng nói: “Lúc này đây mời chư vị đội trưởng lại đây, chính là muốn thông tri một sự kiện lớn quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của chúng ta.”

Lời nói của Trần Cảnh Văn khiến cho mọi người gật mình trong lòng, nhưng đều không hề hé răng, kiên trì chờ đợi lời nói kế tiếp của Trần Cảnh Văn.

Trong lòng Trần Cảnh Văn hài lòng biểu hiện của những đội trưởng này, nếu như nghe thấy một chút mưa gió liền hô hô gào gào, bình thường đều là người khó làm việc lớn, sợ rằng rất khó sống sót trong trận nguy cơ này.

“Buổi tối ba ngày sau, sẽ xuất hiện đàn tang thi tập trung công kích doanh địa của người sống sót.” Trần Cảnh Văn rất nhanh công bố ra tin tức.

“Thế nào có thể?” Một đội trưởng trong đó nhin không được kinh hô lên. Đích xác rất khó khiến người ta tin tưởng, tang thi chỉ biết du dương vô ý thức, thế nào có thể hình thành tổ chức tập trung công kích chứ.

“Có thể nói rõ tin tức này có được từ nơi nào hay không?” Tuy rằng Lão Dương râu ria cảm thấy tin tức này không hợp lẽ thường, bất quá vẫn rất cần

thận hỏi thăm nguồn gốc của tin tức.

Trần Cảnh Văn như cười như không, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, lại không có mở miệng trả lời.

Lão Dương râu ria hiểu rõ điều này có thể quan hệ đến bí mật của tiểu đội Sở Chích Thiên, nhất thời có chút xấu hổ.

Lúc này, thanh âm thanh lãnh của Sở Chích Thiên vang lên: “Vốn không cần nói rõ, bất quá lần này quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của mọi người chúng ta, chỗ tôi cũng không giấu diếm mọi người, tiểu đội của chúng tôi có một người dị năng, năng lực của người đó là tiên đoán.”

Lời này vừa ra, các vị đội trưởng ồ lên một mảnh, loại năng lực tiên đoán trong truyền thuyết này vậy mà thực sự tồn tại?! Vẫn là Lão Dương, lần nữa mở miệng hỏi: “Sở đội trưởng, không phải không tin cậu, bất quá năng lực tiên đoán đó chúng tôi chưa từng thấy qua, muốn hỏi một chút đây là lần tiên đoán đầu tiên của người đó, hay là. . .”

Ngụ ý, nếu là lần đầu tiên, vậy tính chân thực liền nói không chính xác rồi, nếu từng có tiên đoán qua, vậy kết quả của tiên đoán trước đây là thế nào?

Trần Cảnh Văn tiếp nhận vấn đề này, sắc mặt anh nghiêm túc nói: “Mọi người hẳn biết Sở đội của chúng tôi từng chịu qua một lần bị thương nghiêm trọng.”

Các vị đội trưởng nhao nhao gật đầu, ánh mắt thỉnh thoảng lại trộm nhìn mái tóc bạc đường hoàng kia của Sở Chích Thiên, mái tóc bạc đó chính là chứng cứ lưu lại của lần bị thương đó. Việc này lúc đó đã dẫn tới oanh động ở xung quanh khu, nghe nói nghiêm trọng đến mức thiếu chút nữa mất đi tánh mạng (Tin tức giả mà Trần Cảnh Văn cố ý truyền ra, mục đích muốn xem thái độ của tiểu đội xung quanh cùng với thừa cơ thanh lý người ý chí không kiên của tiểu đội mình).

Trần Cảnh Văn đột nhiên cười: “Lúc đó đã tiên đoán chuyển đó rất nguy hiểm, sống hay không sống chỉ ở giữa một đường, chúng tôi đã làm tốt chuẩn bị vạn toàn, nhưng Sở ca vẫn thân bị trọng thương, bất quá cũng may chúng tôi đã làm tốt chuẩn bị, mới may mắn qua một cửa đó.” Trần Cảnh Văn rất thích khuyếch đại sự thực, phải biết rằng lúc đó Sở Chích Thiên ngoại trừ tiêu hao dị năng, chuyện gì cũng hồng có, ngược lại Tiêu Tử Lăng bị thương trầm trọng.

Bất quá nếu dựa theo kiếp trước mà Tiêu Tử Lăng biết, không chỉ có Sở Chích Thiên sẽ có đe dọa sinh mệnh, kể cả Lục Văn Đào với Đới Hồng Phi cùng đi cũng sẽ trực tiếp tử trận trong trận chiến dịch đó, chỉ có Đồng Hạo Triết lấy giá đắt thiêu đốt sinh mệnh tiêu hao lượng lớn dị năng lúc đó mới khó khăn lắm mang theo Sở Chích Thiên giết ra được một con đường máu, trốn thoát. Nguyên nhân chính là vì như thế, Đồng Hạo Triết mới qua đời sớm sau khi thành lập căn cứ Lăng Thiên, khiến cho Sở Chích Thiên thương tiếc suốt đời.

Mà hiện tại, Lục Văn Đào vốn đã không còn tồn tại tiến vào cấp hai, thành một thành viên của tổ công kiên, Đới Hồng Phi vốn đã tử trận trùng kích được cấp ba, trở thành cánh tay trái bờ vai phải của Đồng Hạo Triết. Mà Đồng Hạo Triết thì không có thiêu đốt sinh mệnh tiêu hao dị năng, vậy biểu thị anh tuyệt đối sẽ không có khả năng tráng niên sớm thế. Trong sự mờ mịt vô tri của Tiêu Tử Lăng, cậu bất tri bất giác đã cải biến số phận của ba người.

Lời nói của Trần Cảnh Văn xua đi sự nghi ngờ của phần lớn người, có sự thực là Sở Chích Thiên tồn tại, tin tưởng lần tiên đoán này cũng sẽ không lệch đi nơi nào. Huống hồ phòng bị một chút chung quy không có chỗ hỏng, phương hướng nghị luận của mọi người chuyển tới trên vấn đề phòng thủ như thế nào.

“Chúng ta nhất định phải tìm một địa phương dễ thủ khó công, bằng không chúng ta rất khó chống lại thi triều.” Trần Cảnh Văn lần nữa ném ra kiến nghị của bản thân.

Mọi người hợp mưu hợp sức, ngược lại đề cho bọn họ tìm được một địa phương tốt, cách nơi đây không xa, xưởng quân công nào đó nằm ở đường Điền Dương. Có được tường vây phòng hộ cao vót rắn chắc còn có đường dây cao thế, là một địa phương rất tốt để phòng thủ. Chẳng qua chưa rõ bên trong có phải có người sống sót tồn tại hay không.

Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn thấp giọng thương lượng, vật tư với nhân viên có thể hoàn thành dời đi trong ba ngày này hay không. Trần Cảnh Văn sau khi tính toán một phen, phát hiện chỉ cần an bài thỏa đáng hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Sở Chích Thiên nghe thấy câu trả lời của Trần Cảnh Văn, rốt cục ra lệnh: “Đồng Hạo Triết, cậu lập tức mang tổ chiến đấu đi xưởng quân công hiểu rõ tình hình, trong hai giờ tôi cần cậu triệt để khống chế được xưởng quân công.” Ngụ ý, nếu có người sống sót phản kháng thì trực tiếp trấn áp, ở trước mặt sinh tử tồn vong, không có bất kỳ đạo lý nào có thể nói.

“Vâng!” Đồng Hạo Triết trực tiếp đứng dậy, cấp tốc mang theo tổ chiến đấu của anh thẳng đến xưởng quân công. Thời gian Sở Chích Thiên cho không nhiều, anh không thể lãng phí.

Hai mắt lãnh lệ của Sở Chích Thiên nhìn xung quanh một vòng, đường nhìn băng lãnh khiến cho mọi người kinh hồn táng đảm. Sở Chích Thiên trầm mặc nửa ngày rốt cục cũng bàn giao một câu sau cùng: “Hiện tại, hết thảy tiểu đội trở lại chờ mệnh lệnh, tan họp!”

“Vâng!” Một tiếng lệnh xuống, mọi người tập thể đứng lên.

Tiêu Tử Lăng đang muốn rời đi, lại nghe thấy Sở Chích Thiên hô: “Tiêu Lăng, cậu lưu lại!”

“Vâng, Sở ca!” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng dừng bước, chờ Sở Chích Thiên phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Điều tra? Bí mật của xưởng quân công!

Rất nhanh, trong phòng hội nghị không còn người khác nữa, Sở Chích Thiên đứng dậy nói với Tiêu Từ Lăng: “Tiêu Lăng, cậu lập tức chuẩn bị một chút, mười phút sau chờ tôi ở dưới đại sảnh.”

“Được, Sở ca!” Tuy rằng Tiêu Từ Lăng lo lắng đối với thi triều sắp xảy ra, nhưng ngụ ý của Sở Chích Thiên là muốn dẫn cậu đi làm nhiệm vụ, chuyện này vẫn khiến cho cậu hưng phấn một chút. Mấy ngày nay vẫn luôn ở trong đại bản doanh, khiến cho thân thể cậu đều sắp mọc meo.

Tiêu Từ Lăng bước nhanh rời đi, chuẩn bị về nơi ở của mình lấy ra vũ khí mới nhất của cậu, thủ bút của Đường Gia Minh người chế tạo vũ khí cho tiểu đội, đường đao mới có chứa thuộc tính sắc bén.

Ở cửa, thiếu chút nữa lại đụng trúng một người, may mắn lần trước sau khi đụng trúng Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng thả chậm lại tốc độ rất nhiều, vì vậy đúng lúc thắng thân.

“Trần phó đội, chào anh!” Tiêu Từ Lăng lễ độ chào hỏi với Trần Cảnh Văn, liền cấp tốc rời đi, mười phút, thời gian tuyệt không đủ, không thể trì hoãn.

Trần Cảnh Văn nhìn bóng lưng Tiêu Từ Lăng rời đi nhú mảy, anh xoay người đi vào phòng hội nghị, ngăn Sở Chích Thiên đang muốn rời đi.

“Sở ca, không phải anh nói gần đây sẽ không mang Tiêu Lăng làm nhiệm vụ sao?” Ngực khí của Trần Cảnh Văn có chút bất mãn.

“Ừm, lần này cần thiết năng lực của cậu ấy, không thể không mang.” Sở Chích Thiên trả lời rất thân nhiên.

“Nói chung vẫn nên cẩn thận một chút, hiện tại Tiêu Lăng không có năng lực bảo hộ bản thân, nếu thái độ của Sở ca hơi thiên vị một chút, sẽ có thể mang đến nguy hiểm cho cậu ấy, bất luận là trong đội hay là ngoài đội.”

Một câu không nhẹ không nặng này của Trần Cảnh Văn, có ý ẩn hàm gì Sở Chích Thiên hiểu rất rõ, nắm tay phải của anh vốn nắm hờ, thoáng dùng sức nắm chặt, sau đó nhanh chóng buông ra. Về mặt anh bất biến, chẳng qua nhẹ giọng ừm một chút biểu thị trong lòng bản thân đều đã biết.

Trần Cảnh Văn lại không cách nào yên tâm, lần nữa đề xuất: “Lần trước tôi nói, kỳ thực là một biện pháp hay, đến tổ hậu cần của tôi, chỗ tôi không chỉ có nhiều người, hơn nữa ngay cả tiểu đội viên bốn tuổi cũng có, Tiêu Lăng ở chỗ tôi sẽ có vẻ bình thường.”

Sở Chích Thiên lại lần nữa cự tuyệt đề nghị của Trần Cảnh Văn: “Không cần, về sau người của tổ công kiên sẽ nhiều lên, tôi sẽ để cho Tiêu Lăng biên chuyên hóa.”

Trần Cảnh Văn biết Sở Chích Thiên đã hạ quyết định thì sẽ không thay đổi nữa, chỉ có thể tạm thời yên tâm trong lo lắng, không hé răng nữa.

Nói đến Tiêu Từ Lăng rất nhanh đã làm xong chuẩn bị, cậu thở hồng hộc chạy tới đại sảnh, không ngờ tới trên sofa ở đại sảnh, Sở Chích Thiên đã ngồi ở nơi đó, anh tới sớm một bước.

“Sở ca, em tới rồi!” Tiêu Từ Lăng la lớn.

Mở ra đồng hồ quả quýt, Sở Chích Thiên gật gật đầu nói: “Chín phút ba mươi giây. Không tồi, tôi thích người đúng giờ.”

Được khích lệ? Tiêu Từ Lăng vui vẻ lộ rõ trên nét mặt, ngày hôm nay vừa bắt đầu đã là khởi đầu tốt đẹp, được lão đại biểu dương, xem ra nhiệm vụ kế tiếp chắc hẳn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Tiêu Từ Lăng ngồi trên xe, liền hỏi Sở Chích Thiên bên người: “Sở ca, lần này chúng ta đi nơi nào?”

“Xưởng quân công!” Sở Chích Thiên trả lời rất đơn giản.

“Ách? Không phải Đồng phó đội đã đi rồi sao?” Tiêu Từ Lăng hiếu kỳ, chẳng lẽ xưởng quân công còn có miêu nị* gì hay sao? Cần chính phó đội trưởng đồng thời lên sân khấu?

*miêu nị = cắt mèo, mèo khi đi ị sẽ giấu cắt của mình đi, từ này ý chỉ những bí mật được giấu kín đi không cho ai biết tựa như mèo giấu cắt =))))))

“Điều tra địa hình!” Tuy rằng Sở Chích Thiên cảm thấy vấn đề Tiêu Từ Lăng hỏi rất ngu ngốc, đi xưởng quân công không có nghĩa là hành động cùng Đồng Hạo Triết. Bất quá nhìn ở trên phần khuôn mặt nhỏ nhắn ấu trĩ kia, anh vẫn trả lời cậu, coi như là giải thích nghi hoặc cho nhí đồng.

Tiêu Từ Lăng lần này đã hiểu rõ, cũng biết vì sao ngày hôm nay có cơ hội làm nhiệm vụ, vì nhiệm vụ này nhất định phải cần đến cậu mới được. Nếu như người khác có thể hoàn thành, tin tưởng khẳng định Sở Chích Thiên sẽ không nghĩ đến cậu.

Cảm giác nguy cơ trong lòng Tiêu Từ Lăng lại tới nữa, chung quy cảm thấy thân phận đàn em của cậu thập phần không vững chắc, rất dễ bị người khác thay thế. Trực giác của Tiêu Từ Lăng rất chính xác, cậu không ngờ tới là Trần Cảnh Văn động tay động chân ở bên trong, khiến cho Sở Chích Thiên vì vấn đề an toàn của cậu, mà nhượng hóa sự tồn tại của cậu. Trong một đoạn cuộc sống tương lai, tuy rằng Tiêu Từ Lăng vẫn luôn nỗ lực biểu hiện, nhưng thủy chung vẫn không chiếm được bảo tọa đàn em vẫn luôn mong đợi mà khiến cậu bóp cổ tay.

Rất nhanh, hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng đã tới cửa chính của xưởng quân công, cánh giới ở cửa chính là một thành viên trong tổ chiến đấu của Đồng Hạo Triết, thấy Sở Chích Thiên tới, nhanh chóng mở cửa, để cho bọn họ đi vào.

“Hiện tại tình hình thế nào?” Sở Chích Thiên quan tâm tiến triển hiện tại, liền hỏi một câu.

Đội viên này cũng là một người mới vào, nghe thấy câu hỏi của lão đại nhà mình, phải nói là kích động a, mặt đỏ lên bắt đầu gián đoạn hồi đáp: “Cơ bản, ờ, đã không chế. Hình như, hẳn là, đến điểm trung tâm rồi.”

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng che miệng lại, nhin cười, không ngờ tới đội viên mới vào này sùng bái Sở Chích Thiên như thế, ngay cả đáp lời cũng nói năng lộn xộn.

Sở Chích Thiên đã phát hiện sự mờ ám của Tiêu Từ Lăng, một cái liếc mắt quăng đến, khiến cho Tiêu Từ Lăng nhanh chóng buông tay che miệng xuống, về mặt nghiêm túc theo sát phía sau Sở Chích Thiên. Phắc, nhin cười thực sự là một động tác yêu cầu cao độ.

Sở Chích Thiên vỗ vỗ bờ vai của đội viên đó lấy làm cổ vũ, lúc này mới đi vào, lưu lại một mình đội viên đó hưng phấn nhảy nhót tại chỗ.

Đi mấy chục mét, cảm thấy đội viên đó chắc hẳn cảm thụ không được động tĩnh ở nơi đây, lúc này Tiêu Từ Lăng mới cười ra tiếng, lần nữa rước lấy một cái lãnh nhần của Sở Chích Thiên.

Lần này Tiêu Từ Lăng không thu liễm nụ cười, vẫn không có kỵ cười nói: “Sở ca đã từng nói, lúc chỉ có hai người, tùy tiện em cười nga.”

Nhìn Tiêu Từ Lăng không hề sợ hãi mà cười, Sở Chích Thiên bắt đắc dĩ, tên nhóc này quá biết tìm lỗ thủng ngôn ngữ của mình, muốn giáo huấn cậu ta cũng không có biện pháp.

Khoảng chừng đi được hai trăm mét, Sở Chích Thiên nhắc nhở: “Tiểu Lăng, mở Linh Nhãn.”

Tiêu Từ Lăng ứng tiếng lập tức mở ra Linh Nhãn, Sở Chích Thiên lấy ra giấy bút, chuẩn bị vẽ ra hết thấy bản đồ địa hình của xưởng quân công này.

Đột nhiên, Tiêu Từ Lăng kinh ngạc kêu lên: “Sở ca, xưởng quân công này không đơn giản.”

“Ngà?” Sở Chích Thiên thoáng nhích mi, chờ đợi lời nói kế tiếp của Tiêu Từ Lăng.

“Thế nào dưới đất có nhiều thông đạo như vậy, còn là không gian diện tích lớn.” Tiêu Từ Lăng hiếu kỳ kiểm tra hết thấy dưới đất, đó rõ ràng chính là một căn cứ dưới đất.

Cậu phản chấn nâng đầu lên, chuẩn bị báo cáo những thứ mình điều tra được cho Sở Chích Thiên, lại phát hiện Sở Chích Thiên đang cười chế nhạo nhìn chăm chú vào cậu.

Tiêu Từ Lăng đột nhiên hiểu được: “A, Sở ca, anh đã sớm biết.”

Khóe miệng Sở Chích Thiên hơi hơi cong lên, hài lòng đối với việc Tiêu Từ Lăng có thể nhanh chóng lĩnh ngộ được như vậy, anh gật gật đầu nói: “Ừm, trước đây đã biết nơi đây có một căn cứ quân sự bí mật, chẳng qua lấy danh nghĩa xưởng quân công để che giấu.”

Tiêu Từ Lăng nghe xong lời này, trong lòng mạnh nhảy dựng, xem ra thân phận của Sở Chích Thiên không tầm thường, bằng không không có khả năng biết chuyện cơ mật như thế. Nhưng nghĩ lại, hiện tại đều đã là ngày diệt vong, thân phận trước đây đều là phù vân, Tiêu Từ Lăng liền bình thường trở lại.

Sở Chích Thiên như thế nào nhìn không ra được sự biến hóa tâm lý của Tiêu Từ Lăng, anh cảm thấy đàn em này quả nhiên anh không hề thu sai, là một người đáng cho anh tin cậy.

Tâm tư của Tiêu Từ Lăng bị căn cứ không lồ dưới đất kia chiếm đầy, chẳng qua thủy chung vẫn tìm không được cửa vào, cậu khổ não nói: “Đáng tiếc không biết đi vào thế nào, thấy núi bảo vật mà không được vào, a, em muốn phát điên.”

“Tôi ngược lại biết vào thế nào, bất quá trước tiên điều tra xong địa hình với phân bố kết cấu phòng ốc bên trên đã, chờ lát nữa tôi mang cậu vào xem.” Sở Chích Thiên cười nói, đi vào là chuyện nhỏ, chân chính trắc trở chính là tang thi phía dưới tuyệt đối không phải ít, dù sao cũng là thành viên của một căn cứ, đến bây giờ đều không phát hiện có người trốn ra, đã biết căn cứ này sợ rằng dữ nhiều lành ít, trên cơ bản đã toàn quân bị diệt.

Nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng nhất thời tinh thần gấp trăm nhiệt tình mười phần, ai biết cậu chẳng qua chỉ là một người thường chứ, không có sức chống cự nhất đối với loại căn cứ quân sự thần bí này. Vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu, cậu bắt chấp hết.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61 Tư liệu, không bị canh tân!

Có lẽ là chuyện mà Sở Chích Thiên hứa hẹn quá có lực mê hoặc, Tiêu Từ Lăng bắt đầu ghét bỏ Sở Chích Thiên về sơ đồ xưởng quân công quá chậm, sau khi nhìn lần thứ bốn mươi, rốt cục không chịu nổi nữa, một phen lấy qua giấy bút trong tay Sở Chích Thiên, trực tiếp tựa lên trên mặt đất xi măng thoạt nhìn còn tương đối sạch sẽ nào đó, nhất nhất phục chế toàn bộ phân bố đồ mà Linh Nhân biểu hiện.

Trong mắt Sở Chích Thiên ẩn tàng ý cười, nhìn về mặt chuyên chú của Tiêu Từ Lăng, ở phía sau lưng lặng lẽ làm một thủ thế thắng lợi. Ủm! Ở cùng tên nhóc này, chung quy sẽ nổi tính trẻ con, muốn làm chút chuyện xấu. . . Được rồi, ban này khi mình về bản đồ, hình như. . . đích xác. . . cố ý chậm một chút.

Rất nhanh, Tiêu Từ Lăng đã vẽ xong bản đồ, cậu bò lên, vỗ bụi trên người sạch sẽ, sau đó cười đưa bản đồ cho Sở Chích Thiên: “Sở ca, sơ đồ mặt bằng chính thể của toàn bộ xưởng quân công đã chuẩn bị xong, hiện tại có phải hay không. . .”

Sở Chích Thiên như cười như không, một tay niết bản vẽ lắc lắc: “Nhớ người nào đó từng nói qua, sau khi mở Linh Nhân về bản đồ rất rắc rối. . .”

Tiêu Từ Lăng sững sốt, sơ xuất rồi, bản thân để sớm đi căn cứ dưới đất, vậy mà đã quên chuyện này. Trước đây cậu là vì muốn chinh Sở Chích Thiên, mới nói dối như vậy.

Mất to tròn trượt trượt chuyển một chút, Tiêu Từ Lăng một tay gãi ót của mình, trên mặt lộ ra nụ cười ngại ngùng nói: “Lần trước phải làm phiền Sở ca vẽ bản đồ, trở lại đã cảm thấy bản thân rất vô dụng nga, vì vậy vẫn luôn luyện tập mở Linh Nhân học vẽ bản đồ, hiện tại cuối cùng cũng có chút hiệu quả, vốn còn muốn luyện tốt mới cho Sở ca anh một kính hi đây. . .”

Biểu tình của Tiêu Từ Lăng là hồn nhiên, khẩn thiết, ở trong mắt người khác chính là một đứa trẻ thuần phác sống sờ sờ, cái loại ngượng ngùng sau khi chưa làm tốt một việc đã bị phát hiện đó đập vào mặt mà đến, khiến người ta không khỏi cảm thán, đây thực sự là một đứa trẻ tốt chân thành a.

Khóe miệng Sở Chích Thiên nhìn không được co giật hai cái, cảm nín. Còn kính hi nữa chứ, tên nhóc này chỉ biết giả vô tội nhất, quả nhiên da mặt dày đến mức tận cùng chính là một loại cường đại.

Tiêu Từ Lăng tiếp tục cười ngu, làm bộ bản thân nhìn không thấy sự khinh bỉ trong mắt Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên lắc lắc đầu, trực tiếp cốc đầu cậu một cái làm nghiêm phạt, nói: “Tên nhóc nhà cậu, chỉ biết lười biếng chơi xấu.”

Tiêu Từ Lăng vuốt đầu, vẻ mặt đau khổ, một bộ biểu tình anh đã sớm biết cần gì phải vạch trần em, khiến cho Sở Chích Thiên phì cười không thôi.

Lần nữa vỗ vỗ đầu Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên cười mắng: “Đừng làm bộ nữa, đi theo tôi!”

Tiêu Từ Lăng vừa nghe, lập tức lon ton đuổi theo, cậu biết hiện tại là muốn đi đến căn cứ dưới đất thần bí. Quả nhiên, Sở Chích Thiên chuyển mấy vòng đi qua vài tòa nhà lầu, rốt cục ở trước cửa một kho hàng rất không thu hút, ngừng lại.

“Tiêu Lăng, cậu nhìn xem bên trong có tang thi tồn tại hay không?” Sở Chích Thiên quay đầu bàn giao, Tiêu Từ Lăng nhanh chóng mở ra Linh Nhân, phát hiện trong kho hàng có hai con tang thi mặc quần áo lao động của nhà xưởng đang du dương qua lại ở bên trong: “Sở ca, có hai con tang thi.”

“Vị trí!”

“Một con ở chỗ bốn mét phía trên bên phải cửa chính, còn một con ở trong góc bên trái trên cùng.” Tiêu Từ Lăng rất nhanh báo ra cự ly thực tế.

Sở Chích Thiên nắm được phân bố của tang thi bên trong, lúc này mới tiến lên cuồn cuộn ấn một trận trên nút ấn cửa kho hàng, chợt nghe thấy “Tách” một tiếng, khóa bên trong thoáng cái buông lỏng ra.

“May mắn, thiết bị phát điện của căn cứ vẫn còn hoạt động.” Sở Chích Thiên lặng lẽ nói, ngữ khí mang theo may mắn, không cần bạo lực phá cửa thì sẽ không gây chú ý, điều này rất có chỗ tốt đối với hành động của bọn họ, Sở Chích Thiên còn chưa hy vọng căn cứ bí mật này hiện tại đã bị phát hiện.

Sở Chích Thiên tỏ ý Tiêu Từ Lăng trốn ở một bên, bản thân thì mở mạnh cửa kho hàng ra, trực tiếp xông vào. Tiêu Từ Lăng còn tưởng rằng sẽ phát ra tiếng vang, không ngờ tới sau khi Sở Chích Thiên đi vào vậy mà lặng yên không tiếng động. Dưới trạng thái Linh Nhân, cậu thấy sau khi Sở Chích Thiên đi vào liền trực tiếp sử dụng kỹ năng không gian Cấm Không, trực tiếp giam cầm hai con tang thi lại, sau đó liền vung tay lên, đầu tang thi trực tiếp bị hư

hóa, hai con tang thi không đầu lúc này mới chậm rãi ngã xuống, trong nháy mắt nện xuống đất, Sở Chích Thiên hơi hơi dùng chân nâng nâng, để cho hai con tang thi lặng yên không tiếng động rơi xuống đất.

Sở Chích Thiên nhỏ giọng kêu Tiêu Từ Lăng đi vào, Tiêu Từ Lăng lập tức theo vào.

Sở Chích Thiên đi đến một góc kho hàng, anh bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu đồ án trên mặt đất, rốt cục ở gần sát góc ước chừng trên dưới 2 mét, mới ngừng lại.

Khi anh vạch sàn nhà ra lộ ra một tay cầm, Tiêu Từ Lăng biết đây là chìa khoá mở ra căn cứ dưới đất. Quả nhiên Sở Chích Thiên chuyển xoay tròn tay cầm về phía trái, ở góc ngược lại, xuất hiện một lỗ động nhỏ trên dưới một mét vuông.

Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười, xem ra trình tự mở cửa viết trên tư liệu còn chưa bị thay đổi, phải biết rằng loại căn cứ này, mỗi mười ngày, sẽ đổi một loại phương thức ra vào, may mắn lúc đó khi thu được tư liệu thì mặt thể đã giáng lâm, căn cứ này còn chưa kịp đổi mới.

Hai người đi đến cửa động thoáng nhìn, phát hiện có một cầu thang vuông góc trực tiếp đi xuống, bởi vì vấn đề ánh sáng, không thấy được động này sâu bao nhiêu.

Sở Chích Thiên không chần chừ, trực tiếp từ cửa động đạp cầu thang vuông góc đi xuống.

Tiêu Từ Lăng theo Sở Chích Thiên đi xuống, leo ở trong một vùng tối đen khoảng chừng thời gian ba bốn phút, rốt cục cảm giác thấy bản thân đã đạp lên trên mặt đất.

Tiêu Từ Lăng kinh ngạc nói: “Không ngờ tới sâu như vậy, chắc hẳn có bốn năm mươi mét đi.”

Sở Chích Thiên lắc đầu: “Chính xác mà nói hẳn là chiều sâu sáu mươi mét.”

Tiêu Từ Lăng bởi vì mở ra Linh Nhãn, tuy rằng tối đen một mảnh, lại vẫn có thể nhìn ra được đường nét vị trí đại khái của địa phương hiện tại. Bất quá cậu vẫn tương đối lo lắng: “Sở ca, không có ánh sáng chúng ta đi vào thế nào?”

“Có biện pháp!” Sở Chích Thiên cũng không che giấu, anh trực tiếp sờ soạng ở trên vách tường.

“Sở ca tìm cái gì? Linh Nhãn của em hiện tại có thể nhìn ra được đường nét, có lẽ có thể giúp được một chút.” Tiêu Từ Lăng hiếu kỳ.

“Vây quá tốt rồi, cậu giúp tôi xem xem trên vách tường có một cái đèn tường hay không.” Sở Chích Thiên vừa nghe, nhanh chóng phân phó, lần này mình không cần bỏ loạn sờ loạn như thần lẫn nữa rồi.

“Sở ca lui về phía sau một bước, trực tiếp đưa tay, đúng, chính là ở đó.” Dưới sự gợi ý của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên thoáng cái đã tìm được đèn tường, anh cầm đèn tường, đột nhiên dùng sức kéo xuống.

Vốn luồng lực mạnh này khẳng định sẽ trực tiếp kéo đèn tường rơi xuống, không ngờ tới đèn tường chỉ miễn cưỡng bị kéo xuống một bậc, vốn độ cao một tay, biến thành độ cao nửa tay. Mà theo việc này, đột nhiên thông đạo thoáng cái sáng đèn lên. Mà cánh cửa bọn họ xuống, đột nhiên khép lại.

Hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng bị ngọn đèn lóe sáng làm cho hoa mắt, vô ý thức nhắm mắt lại, lại lập tức tỉnh ngộ lại, nhắm mắt ở địa phương không biết đó là cách làm ngu xuẩn nhất.

Hai người nhất thời mờ to hai mắt, lúc này, một thông đạo dài chừng mấy chục mét hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hai người. Trên trần, hết thảy đèn đều sáng, thấy trong thông đạo đã tích một tầng bụi dày dày, đã biết căn cứ này quả nhiên không còn người sống sót nào.

Sắc mặt Sở Chích Thiên nghiêm túc lên, anh thấp giọng nói câu cẩn thận, liền một mình đi vào thông đạo, lưu lại một cái lại một cái vết chân rõ ràng.

Tiêu Từ Lăng cũng không dám chạy loạn, cậu cẩn thận giẫm lên vết chân của Sở Chích Thiên đi theo phía sau Sở Chích Thiên.

Lúc này hai người tới đầu cùng cửa thông đạo, nghênh đón vẫn là một cánh cửa lớn bằng sắt đóng chặt. Tiêu Từ Lăng vô ý thức dùng Linh Nhãn kiểm tra hoàn cảnh bên trong, sau đó quay đầu nhìn phía Sở Chích Thiên nói: “Bên trong vẫn là hai con tang thi, địa hình là một gian phòng gần mười mét vuông.”

Sở Chích Thiên chờ đợi chính là điều này, anh gật gật đầu, lần nữa ấn loạn một trận trên nút ấn mặt mã phía trên khóa cửa, cửa đột nhiên tự động mở ra.

Hai con tang thi bên trong nghe thấy động tĩnh bên này, nhất tề quay đầu lại, về mặt phần nộ rộng giận về phía Sở Chích Thiên.

Từ sau khi cửa mà bọn họ xuống được khép lại, hành động của Sở Chích Thiên liền lớn mật hơn rất nhiều. Lúc này tang thi rộng giận cũng không khiến cho anh nhanh chóng đi lên giải quyết, tuyệt nhiên bất đồng với hành động cảm tiếng vang lúc mới bắt đầu.

Chương 62 Vũ khí, cho khẩu súng đã đủ ưu đãi rồi!

Quả nhiên, lần này thủ đoạn Sở Chích Thiên giải quyết tang thi không phải là dị năng không gian im hơi lặng tiếng nữa, mà là hệ lõi điện động tĩnh khá lớn.

Chỉ thấy hai đạo điện quang trực tiếp lao đến hai con tang thi kia, nhất thời tro tàn khói bay, tang thi biến thành than ngã xuống đất, nện trên mặt đất, đầu tang thi vừa rơi xuống liền vỡ vụn, hai viên tinh hạch nhỏ lăn ra từ đó.

Tiêu Từ Lăng đi vào, phòng này có chút giống phòng nghỉ, trung gian đặt một bộ sô pha, trước sô pha là bàn trà, tường đối diện treo TV tinh thể lỏng siêu lớn, trừ những cái này ra tuyệt không còn đồ vật khác, vừa nhìn thấy hết.

Tuy rằng thoạt nhìn gian phòng này thuộc về kiểu phong bế, nhưng Tiêu Từ Lăng biết khẳng định có cửa ngấm ẩn tàng.

Sở Chích Thiên đang hồi ức phần tư liệu kia, nhớ chột mở cửa ngấm kia ở trên bàn trà, bất quá lại không có nói tí mĩ mở ra thế nào. Sở Chích Thiên nghiêm túc nghiên cứu bàn trà trước mặt, thế nào cũng nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt, bàn trà này bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

“Tiểu Lăng, cậu nhìn xem bàn trà này có chỗ nào không đúng?” Sở Chích Thiên không quên dị năng của Tiêu Từ Lăng, nhanh chóng kêu cậu nhìn xem, thời gian đối với hai người bọn họ mà nói tuyệt không đầy đủ, cũng không thể lãng phí ở chỗ này.

Tiêu Từ Lăng trực tiếp mở ra Linh Nhãn, nhưng không phát hiện gì dị thường, bất quá nếu Sở Chích Thiên kêu xem bàn trà, vậy khẳng định trên bàn trà có vấn đề.

Có lẽ chuyên chú nhìn chăm chú một điểm nào đó trên bàn trà qua ba giây đồng hồ, đột nhiên mắt phải có tin tức xuất hiện.

Giám Định: bàn trà (cải tạo) Phân Tích: đây là một cái bàn trà từng được cải tạo qua, dường như dành cho nó sứ mệnh mới, có lẽ hẳn nên thử xem tìm ra bí mật của nó.

Tiêu Từ Lăng lần nữa cầm nín, hung hăng khinh bỉ đoạn Phân Tích sau khi Giám Định kia, lại là một chuỗi lời vô ích, chẳng lẽ không thể nói cải tạo ở bộ vị nào sao? Lúc nào mới có thể đắc lực được một chút chứ, không nên cô phụ hai chữ lớn Phân Tích kia a.

Bất quá nếu đã Giám Định ra được cải tạo, như vậy then chốt của cửa ngấm khẳng định ở trên người nó. Tiêu Từ Lăng xác định tác dụng của bàn trà, dưới Linh Nhãn, cậu lại càng dụng tâm, thận trọng kiểm tra mỗi một đường cong biểu hiện, rốt cục bên góc trên bên phải, phát hiện một số bất đồng.

Đường cong nơi đó hình như hơi thô hơn một chút, không giống bộ vị khác, phẩm chất đường cong tương đồng.

Tiêu Từ Lăng nhỏ giọng nhắc nhở: “Sở ca, chỗ góc trên bên phải dưới Linh Nhãn, đường cong biểu hiện ra hình như thô hơn.”

“Nơi nào?”

“Nơi đây.” Tiêu Từ Lăng chỉ chỉ chỗ Linh Nhãn biểu hiện.

Sở Chích Thiên nghiêm túc gõ gõ nơi đó, lại gõ một lần ở xung quanh nó, lúc này mới mở miệng nói: “Đích xác, thanh âm có chút trống rỗng, thoạt nhìn bên trong là rỗng ruột.”

Sở Chích Thiên cẩn thận cứ ấn ấn gõ gõ như thế trên đường tuyến đó, không biết đụng phải cái gì, đột nhiên mặt bàn đó lui vào bên trong, lộ ra một màn hình.

Màn hình còn có điện, nó rõ ràng viết: Đưa vào mật mã với vân tay.

Sở Chích Thiên tỏ ý Tiêu Từ Lăng thu thập lại hết tay của tang thi trên mặt đất, có lẽ vân tay còn phải dựa vào chúng nó.

Mật mã Sở Chích Thiên đã biết, sau khi trực tiếp đưa vào, cầm bốn cái tay đặt từng cái ở trên màn hình, rốt cục ở cái tay thứ ba, đã đạt được nhận định thông hành.

Nhận định này vừa ra, bức tường vốn treo TV đột nhiên nguyên cả mặt tường xoay chuyển, lộ ra một thông đạo chỉ có thể cho một người thông hành.

Sở Chích Thiên đầu tàu gương mẫu, đi vào đầu tiên, Tiêu Từ Lăng theo sát sau đó, vừa vào thông đạo, liền phát hiện bên trong cái gì cũng không có, phỏng đoán khi bệnh độc đột kích, thông đạo này không hề có người đi qua.

Đi không bao xa, phát hiện lại là đường cùng. Vẫn là Sở Chích Thiên, không hề chán chừ lần nữa tìm ra chốt mở.

Cánh cửa ngầm này mở ra, liền tiến vào căn cứ quân sự chân chính, không cần Sở Chích Thiên nhắc nhở, Tiêu Tử Lăng liền báo cáo kết quả cậu thấy: “Sở ca, bên ngoài là một không gian rất lớn, không ít tang thi, phỏng đoán phải có hai mươi mấy con.”

“Đã biết, cậu bảo vệ tốt bản thân, tang thi do tôi giải quyết.” Sở Chích Thiên trước khi hành động phân phó một câu.

Cửa ngầm được mở ra, Sở Chích Thiên liền xông ra, chợt nghe thấy một trận tiếng sấm điện quang, Tiêu Tử Lăng dưới trạng thái Linh Nhân, thấy rất rõ, Sở Chích Thiên vừa đi ra liền khai hỏa toàn bộ mã lực, toàn thân mang theo điện quang, tang thi chỉ cần tiếp cận đến trên dưới một mét, sẽ gặp phải điện quang công kích. Rất nhanh tang thi bên ngoài đã bị giải quyết không còn, lúc này Tiêu Tử Lăng mới đi ra.

Đây là một tràng cảnh rất kỳ lạ, cây trụ cao vót trảng kiền dường như chống lên một mảnh trời, bên trên vậy mà còn có một mặt trời nhân tạo treo cao, tản ra quang mang chói mắt, vô số thông đạo đi thông kiến trúc bất động. Nếu từ trên không nhìn xuống phía dưới, sẽ phát hiện đây chỗ nào là một căn cứ, quả thực có thể được xưng là một tòa thành thị loại nhỏ. Máy phát điện nơi đây vẫn còn hoạt động, nó hỗ trợ điện lực tiêu hao mà căn cứ này cần thiết, tỷ như đèn điện của thông đạo, tỷ như mặt trời nhân tạo chói mắt hiện tại kia. Mà mục đích lần này Sở Chích Thiên đến chính là muốn có được cái đó.

“Tiêu Lăng, cấp tốc tra tìm kho vũ khí với kho hàng, còn có chỗ máy phát điện.” Sở Chích Thiên trực tiếp báo cho biết mục tiêu của anh.

“Được, Sở ca, anh chờ một chút.” Tuy rằng Tiêu Tử Lăng một hơi đáp ứng, nhưng trong lòng lại đang nôn mắng, hóa ra mục đích ngay từ đầu của Sở Chích Thiên chính là nơi đây, lại giảo hoạt khiến cậu cho rằng chỉ là vì kiểm tra địa hình bên trên, nhớ lại bản thân không không chịu thua kém chủ động mắc câu, vì vào căn cứ dưới đất, còn chủ động vẽ bản đồ. . . Thực ngốc cùng cực.

Không nói trong lòng Tiêu Tử Lăng phiền muộn như thế nào, việc trên tay lại làm không tồi, rất nhanh, kho hàng hậu cần cùng với trang bị vũ khí của căn cứ đã được tìm được, về phân động cơ cũng tìm được mấy địa điểm hư hư thực thực, chỉ chờ hai người bọn họ tự mình đi xác nhận một chút.

Sở Chích Thiên nghe xong địa phương Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng biểu hiện, đầu tiên đi nhà kho trang bị vũ khí xem xem, tuy rằng lương thực rất quan trọng, nhưng đối với Sở Chích Thiên mà nói cũng không phải nhất định cần, 90% những thứ chứa trong không gian của anh đều là lương thực, trái lại vũ khí lại rất ít, thi triệu lần này chỉ dựa vào người thức tỉnh chiến đấu, sợ rằng không cách nào ngăn chặn được tang thi tựa như thủy triều, chỉ có ‘toàn dân đều binh’, những người không phải người thức tỉnh kia mới có cơ hội sống sót.

Mà điều Sở Chích Thiên có thể làm, chính là tìm kiếm cho những người thường đó vũ khí có thể sống sót, mà vũ khí có thể để cho người thường giết chết tang thi ở giai đoạn hiện tại, chỉ có súng ống đạn dược.

Hai người một bên thanh lý tang thi một bên cấp tốc tới gần kho vũ khí, rất nhanh đã đến được kho vũ khí, bên ngoài kho vũ khí có tang thi canh chừng, tuyệt không mang đến phiền phức nào cho bọn họ, chỉ cần không phải tang thi trên cấp ba, bất kỳ tang thi nào đến, Sở Chích Thiên đều không có áp lực.

Chủng loại vũ khí rất phong phú, chỉ cần súng ống, thì có gần mười loại, còn có các loại đạn dược như pháo sáng, đạn khói vân vân số lượng cũng không ít, trong vẻ mặt khao khát, cuồng chảy nước miếng của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên vứt toàn bộ những thứ khiến cho nổi một nam nhân đều nóng mắt đó vào không gian của bản thân.

Tiêu Tử Lăng nhụt chí, đã từng có một đồng súng ống đạn dược ở ngay trước mặt cậu, đáng tiếc cậu hồng có cơ hội chấm dứt. . .

Đột nhiên trong tay được nhét vào một món đồ, một thanh Desert Eagle mới tinh cứ như thế xuất hiện trong lòng bàn tay cậu, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện nhàn nhạt của Sở Chích Thiên: “Thu lấy, đừng làm mất.”

Nâng súng, Tiêu Tử Lăng chỉ biết cười ngu, cậu bị kinh hi này bao phủ, cả người ở vào trạng thái đại ra.

Khỏe miệng Sở Chích Thiên mang ý cười, nhẹ nhàng búng cái trán của Tiêu Tử Lăng: “Đừng ngốc nữa, mau đi theo.” Nói xong anh trực tiếp đi phương hướng kho hàng, bọn họ không thể biến mất quá lâu, bằng không sẽ khiến người khác chú ý.

Tiêu Tử Lăng bị búng tỉnh, cậu than khóc đuổi theo.

“Sở ca, vì sao không cho em đạn?” Tiêu Tử Lăng kháng nghị.

“Trong súng có đạn.” Sở Chích Thiên không thừa nhận điểm ấy.

“Mới có mấy viên mà thôi, vừa đánh liền hồng còn, chẳng lẽ súng này để cho em làm món đồ chơi sao?” Tiêu Tử Lăng đương nhiên rõ ràng trong súng có đạn, nhưng mấy viên đạn này không chịu nổi dùng a.

“Trẻ vị thành niên không có tư cách yêu cầu nhiều đạn như vậy, nếu khi cần thiết tôi sẽ cho cậu. . . Hiện tại, tôi bảo quản.” Thái độ của Sở Chích Thiên rất kiên quyết, trẻ vị thành niên được cho một khẩu súng đã đủ ưu đãi rồi, muốn nhiều đạn? Ừ, trưởng thành trước đã rồi lại nói, bây giờ vẫn nên do người làm đại ca anh đây bảo tồn trước.

Tiêu Tử Lăng tại chỗ cầm nín, trong lòng âm thầm nôn mắng, ai chưa thành niên a, tuổi tác tâm lý của cậu đã hơn 34 tuổi rồi đó, cho dù tuổi tác đời này cũng lớn hơn một tuổi so với Sở Chích Thiên, mợ nó đều là bọn Sở Chích Thiên tự ý quyết định. . . chết cũng không thừa nhận tuổi tác thực tế của cậu. Tiêu Tử Lăng hối hận a, trước đây khi mang theo sự chân thành đến chỗ Sở Chích Thiên tìm nơi nương tựa, làm sao lại đã quên mang tấm thẻ chứng minh nhân dân đến để chứng minh bản thân một chút chứ.

Trong sự ảo não của Tiêu Tử Lăng, hai người tới chỗ kho hàng hậu cần. Kho hàng của căn cứ dưới đất tuyệt không nhỏ, hơn nữa không chỉ có một cái, đặc biệt là một gian kho lạnh vẫn còn đang trong hoạt động, trực tiếp khiến cho Tiêu Tử Lăng thất thố. . . Cậu thiếu chút nữa cứ như thế bỏ nhào qua, bị Sở Chích Thiên mất sắc một phen tím lại.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63 Roi nước, năng lực mới của Tiêu Tử Lăng.

Kho lạnh vận chuyển bình thường đại biểu điều gì? Nguyên liệu nấu ăn tươi mới! Đối với Tiêu Tử Lăng gần đây vẫn luôn ăn thực phẩm đồ hộp ăn đến mức sắp nôn mà nói, sự tồn tại của kho lạnh đại biểu chính là một loại hạnh phúc. Vì vậy, mới vội rống rống tiến lên, xem nhẹ nguy cơ xung quanh.

May là Sở Chích Thiên đúng lúc tóm Tiêu Tử Lăng lại, anh thấp giọng nhắc nhở: “Linh Nhân!”

Tiêu Tử Lăng thất thố chẳng qua trong nháy mắt, kỳ thực khi Sở Chích Thiên tóm cậu lại, cậu đã linh ngộ lại được nơi này có nguy hiểm.

Linh Nhân được tiến hành cùng lúc khi Sở Chích Thiên nhắc nhở, tang thi vốn ẩn tàng bên kho lạnh từng con hiện ra trong thế giới màu đỏ của Tiêu Tử Lăng.

Thấy một màn như vậy, Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra một thân mồ hôi lạnh: “Thật nhiều tang thi ẩn nấp, nhất định có tang thi cấp cao!”

“Không sai, bằng không những tang thi đó sẽ không ẩn nấp đi, cũng không biết tang thi cấp cao trốn ở một bên kia đến tột cùng là cấp mấy.” Sở Chích Thiên vừa đến nơi đây, dĩ năng không gian đã nói cho anh nơi này có tang thi ẩn tàng, anh hiện tại chỉ hy vọng không nên vượt qua cấp ba, bằng không anh cùng với Tiêu Tử Lăng chỉ có thể chạy thoát thân.

Nhóm tang thi ẩn tàng có chút nghi hoặc, chưa rõ thức ăn trong mắt chúng nó vì sao sẽ dừng ở bên cạnh bấy không đi vào, phải biết rằng chỉ cần tiến thêm một bước nữa, sẽ bước vào khu vực có thể tiến công mà đầu lĩnh phân chia, cũng là thời khắc chúng nó xuất động.

Tang thi cấp không cơ bản không có trí tuệ gì, chúng nó nhiều nhất chỉ tiếp thu được mấy chỉ lệnh đơn giản, căn bản không biết suy nghĩ suy một ra ba. Vì vậy, nhóm tang thi vẫn lựa chọn chờ đợi, không có chút ý tứ xung đột vũ trang nào.

“Kỳ quái, vì sao chúng nó không tiến công?” Tiêu Tử Lăng buồn bực nói, rõ ràng trận hình này đã có thể vây quanh bọn họ, tuy rằng ở trong mắt cậu không thể xem như là điểm mai phục điều kiện tốt nhất, nhưng cũng không kém chỗ nào.

Sở Chích Thiên buông tay phải xuống gõ nhẹ hai cái ở trên đùi, đây là động tác nhỏ khi anh suy tư, rất nhanh khóe miệng anh mang chút ý cười: “Có lẽ, con tang thi cấp cao kia hiện không ở đây, nếu là chỉ huy hiện trường, sợ rằng những con tang thi đó sớm đã vây lên.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy, hai mắt sáng ngời, hắc hắc cười gian hai cái, lặng lẽ làm một thủ thế chém giết với Sở Chích Thiên, ý tứ của cậu là thừa lúc lão đại của nhóm tang thi không có mặt, trước tiên xử lý xạch nấy thứ tạp nham này.

Sở Chích Thiên khen ngợi gật đầu, Tiêu Tử Lăng nghĩ hoàn toàn giống với quyết định của anh, loại ẩn ý ngầm hiểu này khiến cho Sở Chích Thiên thỏa mãn vạn phần.

“Tôi đến!” Sở Chích Thiên muốn một mình giải quyết, mới muốn động thủ, lại bị Tiêu Tử Lăng tóm lại ống tay áo.

Hừm? Ánh mắt lếc nghiêng tới của Sở Chích Thiên mang theo nghi vấn.

“Sở ca, giao cho em!” Tiêu Tử Lăng đáng ngạo kiêu tự tin ngắt đầu, bước ra một bước kiên quyết về phía trước.

Như đám tổ ong vô vè, tang thi ẩn tàng đột nhiên bạo động lên, đánh tới phía Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên tin tưởng Tiêu Tử Lăng, nếu cậu đã nói như vậy, khẳng định là có nắm chắc. Bất quá vì bảo đảm vạn nhất, Sở Chích Thiên vẫn lựa chọn mở ra dĩ năng lôi điện của anh, lôi điện toàn thân anh nổ bắn ra, lôi điện phân tán xung quanh phát sinh tiếng điện giật bén nhọn, điện lưu cường đại khiến cho không khí bốn phía đều bắt đầu vận vận biến hình.

Tiêu Tử Lăng nhìn thấy vô số tang thi tuôn ra từ mỗi một góc, trong lòng tuyệt không hoang mang, trong tay phải cậu đột nhiên chậm rãi ngưng tụ xuất hiện một thủy cầu. Sở Chích Thiên thấy thế, khóe miệng hơi hơi cong, tên nhóc này vậy mà đã thức tỉnh dĩ năng hệ thủy, bất quá, biết giấu dốt thì đã biết tên nhóc này không phải người lỗ mãng.

Bất quá một màn kể tiếp khiến cho Sở Chích Thiên không cách nào bảo trì bình tĩnh, về mặt anh chấn kinh nhìn Tiêu Từ Lăng.

Hóa ra Tiêu Từ Lăng trong trận, tay trái ấn xuống thủy cầu trong tay phải, đột nhiên kéo ra, một dòng nước xuất hiện giữa hai tay, sau đó quăng hướng lên trên, dòng nước tiếp tục kéo dài, thẳng đến khi kéo dài tới độ dài ba mét, tay trái mới buông ra đầu kia dòng nước. Vì vậy, một sợi roi nước dài cứ như vậy xuất hiện.

Đây là một loại phương thức phóng thích do Tiêu Từ Lăng được dẫn dắt bởi việc Sở Chích Thiên tùy ý phóng thích lôi điện toàn thân, ở trong nửa tháng nay trải qua vô số lần thí nghiệm mới may mắn luyện thành, tuy rằng không cách nào tùy ý chỉ huy dị năng như Sở Chích Thiên, nhưng ít nhất không còn là phóng thích thủy cầu đơn thuần nữa, Tiêu Từ Lăng đã làm được biến hóa.

Roi nước vùng múa rất linh mãnh, Tiêu Từ Lăng bỏ không ít công sức, vì luyện tập cách dùng roi, cậu đã bị thương vô số lần, mới miễn miễn cưỡng cưỡng múa được ra hình ra dạng.

Hình thành roi nước kỳ thực cũng có thành phần áp súc ở bên trong, vì vậy uy lực của một kích tuyệt không nhỏ hơn thủy cầu sau khi áp súc. Tang thi bị roi nước quét qua, trên cơ bản đều mất đi năng lực chiến đấu, có một số không khéo bị trực tiếp quét đứt cổ, chỉ có thể tiếc nuối cáo biệt với thế giới này, trở về trong ôm ấp của thiên thần.

Rất nhanh, bốn phía Tiêu Từ Lăng vô số tang thi ngã xuống, tang thi đang kêu gào rống giận, vằn vẹo quay cuồng trên mặt đất, lại không có biện pháp tiếp tục tới gần Tiêu Từ Lăng, cho dù có thành công, nghênh tiếp chúng nó vĩnh viễn là roi.

Thời gian Tiêu Từ Lăng chiến đấu không tính là quá dài, phỏng đoán nhiều nhất chỉ mười phút mà thôi, trong thời gian ngắn, gần trăm tang thi cứ như vậy trở thành vật tể roi đầu nở hoa dưới roi nước của Tiêu Từ Lăng.

“Bốp bốp bốp!” Ba tiếng vỗ tay rõ ràng truyền tới trong tai Tiêu Từ Lăng vừa mới kết thúc chiến đấu, cậu ngẩng đầu nhìn qua, là Sở Chích Thiên.

“Tiêu Lăng, không tồi a, không ngờ tới cậu đã thức tỉnh dị năng hệ thủy.” Sở Chích Thiên không keo kiệt sự khích lệ của anh.

Tiêu Từ Lăng có chút xấu hổ, phân nửa là giả bộ, phân nửa là bởi vì dị năng hệ thủy này có chút ‘danh không đúng thực’, cậu ngượng ngùng gãi ót của mình cười nói: “Ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn.”

“Nga?” Sở Chích Thiên có chút hiếu kỳ.

“Chính là lần mất phải đột nhiên hồi phục thị lực, không biết thế nào thì có dị năng hệ thủy, bất quá ngay từ đầu chỉ là thủy cầu, lực công kích đó thực sự là... Vì vậy em không có mặt mũi nói.” Về mặt Tiêu Từ Lăng là phi nhỏ, lúc đó bị lực công kích gần như không có của thủy cầu kích thích, đến bây giờ còn chưa cách nào tiêu tan cảm giác đó.

Sở Chích Thiên cười, anh làm sao không rõ điểm ấy, dị năng hệ thủy anh đã nhìn thấy qua mấy người, cơ bản đều là thủy cầu mở đường, không có lực công kích gì, đại thể đều làm kho dự trữ tài nguyên nước của tiểu đội. Mà Trần Cảnh Văn vốn chính là yêu nghiệt, vừa thức tỉnh đã là kỹ năng phòng thủ siêu cường Thủy Long Thuần khởi bước!

“Về sau, ở chỗ nhà cũ, thấy chiến đấu của Sở ca cùng dây trường xuân biến dị cấp bốn, mới biết hóa ra kỹ năng không phải rập theo một khuôn, Liệt Điện của Sở ca vậy mà có thể thuần phát toàn thân, lúc đó khiến em chấn động ngây người, em đã nghĩ có phải em cũng có thể giống như Sở ca, thay đổi phương pháp phóng thích kỹ năng hay không. Về sau nửa tháng em vẫn luôn nghiên cứu, xem như đã nghiên cứu ra một loại phương pháp, chính là roi nước ban nãy em dùng.” Lời Tiêu Từ Lăng nói bày phần thật ba phần giả, có chỗ dựa của sự thực, thứ mà Tiêu Từ Lăng muốn giấu đã có thể được xử trí hợp lý hoá.

Sở Chích Thiên vỗ vỗ đầu Tiêu Từ Lăng, không nói gì, nhưng sự cổ vũ ẩn hàm Tiêu Từ Lăng vẫn hoàn toàn cảm nhận được. Tiêu Từ Lăng đắc ý cười, ngày hôm nay khẳng định là ngày may mắn của cậu, vậy mà liên tục hai lần được khích lệ.

Sở Chích Thiên tuyệt không nghỉ ngơi, anh trực tiếp dùng Liệt Điện nhất nhất gạt tang thi chưa chết trên mặt đất thành tro tàn, cuối cùng cũng thanh lý xong hết tang thi, lúc này, ánh mắt hai người đối diện kho lạnh đóng chặt kia, thừa lúc thủ lĩnh tang thi không có mặt, kho lạnh này nhất định phải lấy được.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64 Vẽ bản đồ? Sợ rằng không đơn giản như vậy.

Khóa của kho lạnh thiết trí mật mã, bất quá loại râu ria này đương nhiên sẽ không viết ở trên tư liệu quan trọng. Tuy rằng Tiêu Tử Lăng về mặt mong đợi nhìn Sở Chích Thiên, hy vọng lão đại nhà mình cuồn cuộn ẩn một trận như dĩ vãng, nhẹ nhàng giải quyết việc này.

Một câu đáp lại lạnh lùng của Sở Chích Thiên đánh nát kỳ vọng của Tiêu Tử Lăng: “Bạo lực phá cửa.” Sự thực chứng minh, lão đại cũng không phải vạn năng nha.

Tiêu Tử Lăng liếc lão đại nhà mình một cái, đường nhìn mang theo khinh bỉ đó khiến cho trên mặt Sở Chích Thiên có chút phát nóng, Sở Chích Thiên có chút xuống không được đài trừng nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, lạnh lùng nói: “Còn chưa động thủ?”

A? Đề cậu lên? Tiêu Tử Lăng nhất thời bị mèo ngấm đi đầu lưỡi, á khẩu không trả lời được. Lão đại, anh đang trả thù tôi! Anh khẳng định đang trả thù tôi!

Tiêu Tử Lăng nhìn ngang nhìn dọc một phen, sau cùng ngẩng mặt nhìn lên trên nói một câu: “A. . . Không biết người bên trên có tìm chúng ta hay không a!” Nhắc nhở lão đại nhà mình, để cho cậu lên, vậy thời gian sẽ không nói trước được a.

Sở Chích Thiên phiền muộn, tên nhóc này giẫm trúng nhược điểm của anh, thời gian chính là thứ bọn họ khan hiếm nhất. Anh ghen khuấy tiến lên, một đạo điện lưu mãnh liệt trong tay trực tiếp hòa tan khóa cửa của kho lạnh.

Crack! Một tiếng giòn vang, khóa cửa đã bị phá hư, Sở Chích Thiên kéo cửa ra, một luồng hàn khí nồng đậm nhào tới trước mặt.

Hai người nhìn nhau một cái, Sở Chích Thiên tỏ ý Tiêu Tử Lăng theo anh, lúc này mới cẩn thận bước vào kho lạnh. Tuy rằng trong Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng không có phát hiện thân ảnh của tang thi, bất quá cũng không thể thả lỏng cảnh giác, trên đời này còn có rất nhiều thứ không biết đến tồn tại, có lẽ có một số có thể miễn dịch sự điều tra của Linh Nhân.

Tòa kho lạnh này phi thường lớn, các loại thức ăn tươi mới đông lạnh chất đầy toàn bộ kho lạnh, xem ra trước khi ngày diệt vong giáng lâm, căn cứ vừa vận bổ túc vật tư.

Đối mặt nguyên liệu nấu ăn đầy ắp, Tiêu Tử Lăng thêm nhỏ dài ba thước, cậu thực hận không thể chuyển toàn bộ những thứ này vào trong không gian của mình. Đáng tiếc. . . Sở Chích Thiên đáng hận kia a! Cậu chỉ có thể trừng mắt nhìn những thức ăn đó cứ như vậy bị Sở Chích Thiên thu vào trong túi.

Có lẽ ánh mắt ai oán của Tiêu Tử Lăng quá mức cường liệt, Sở Chích Thiên quay đầu lại nghi hoặc hỏi: “Tiêu Lăng, có việc?”

“Ăn không được a ăn không được.” Tiêu Tử Lăng trả lời hữu khí vô lực. Bị Sở Chích Thiên thu vào, bằng với không còn, trừ phi ngày nào đó Sở Chích Thiên đồng ý nói cho người khác anh ta có dị năng không gian.

Sở Chích Thiên đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Tiêu Tử Lăng, anh nhìn nhìn vật tư trước mắt, có chút chần chừ nói: “Nếu không, tôi trước tiên không thu, lần sau sau khi mang đội viên tới rồi thu thập?”

“Không muốn!” Tiêu Tử Lăng phản ứng rất kịch liệt, ai biết đến lúc đó mấy thứ này còn có thể ăn được hay không, dù sao cậu biết, lần này chính yếu vẫn là thu máy phát điện nơi đây, không có máy phát điện kho lạnh liền không có biện pháp hoạt động, tin tưởng mấy thứ này rất nhanh sẽ hư mất.

Sở Chích Thiên cũng hiểu rõ điểm ấy, anh bắt đầu quần quýt, có vật tư cả một không gian, lại không có biện pháp lấy ra, đây cũng là một loại thống khổ.

Tiêu Tử Lăng nhụt chí nói: “Sở ca, trước tiên thu đi, chúng ta nghĩ biện pháp sau, thực sự không còn biện pháp, thì hai chúng ta liền lén nấu.” Câu sau cùng, ánh mắt lóe sáng lóe sáng.

“Ai nấu?” Sở Chích Thiên khinh miệt hừ nhẹ một chút, tên nhóc này chỉ biết nghĩ mè.

“Em a, em biết a!” Tiêu Tử Lăng kích động, đây thật đúng là một ý kiến hay a, có mỹ thực ăn còn có thể thuận tiện hời lộ lão đại nhà mình. Trên sách không phải từng viết qua sao, muốn lấy được tâm của ai trước hết phải chinh phục dạ dày của người đó. . . Tuy rằng đặt những lời này ở chỗ này có chút không thỏa đáng, nhưng hiệu quả chắc hẳn không kém. Tiêu Tử Lăng vẫn rất có lòng tin đối với tài nấu ăn của bản thân.

“Cậu?” Sở Chích Thiên xem xét liếc nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, trong mắt tràn đầy không tin. Đang khi nói chuyện, những thứ trong kho lạnh đã bị Sở Chích Thiên thu toàn bộ vào không gian.

“Hắc hắc, lần sau có cơ hội sẽ nấu vài món ăn cho Sở ca.” Tiêu Tử Lăng mặt mày rạng rỡ, đây lại là một thủ đoạn đạt được niềm vui của Sở Chích Thiên, trước đây thế nào lại quên.

Sở Chích Thiên vốn muốn trực tiếp cự tuyệt, dù sao com nước của tiểu đội đều là hậu cần cung ứng tập thể, làm sao đến phiên Tiêu Tử Lăng nấu com, bất quá thấy vẻ mặt hưng phấn của Tiêu Tử Lăng, anh mà xui quỷ khiến gật đầu nói: “Về sau có cơ hội sẽ nếm thử.”

Câu trả lời của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng càng thêm hưng phấn, cậu bắt đầu đốc thúc tốc độ của Sở Chích Thiên, cậu thực hận không thể lập tức đi xuống nhà bếp nấu món ăn bản thân thích nhất, thịt kho tàu kia, giò heo tương kia. . . Nước bọt đều sắp nhỏ xuống rồi.

Sở Chích Thiên bắt đầu đi lắc đầu, thực sự là một đứa con nít, đối với ăn chính là không có sức chống cự.

Vì vậy hai người bọn họ rất nhanh chạy về phía mục tiêu kế tiếp.

Tìm kiếm máy phát điện không phải quá thuận lợi, đi mấy điểm đều không phải, hiện tại là chỗ sau cùng, nếu còn không phải nữa, bọn họ chỉ có thể lui ra ngoài trước, dù sao hai giờ đã qua, bọn họ không thể biến mất quá lâu.

May mắn, chỗ sau cùng chính là mục đích của chuyến này, Sở Chích Thiên không chút khách khí thu toàn bộ hết thảy máy phát điện, máy phát điện dự bị, còn có một số tấm năng lượng mặt trời các loại vào không gian, Tiêu Từ Lăng đã tính qua, chỉ những thứ ngày hôm nay Sở Chích Thiên thu, đã chiếm cứ không gian gần nghìn thước vuông, có thể thấy được không gian của Sở Chích Thiên là siêu cấp lớn.

Hai người dựa theo đường cũ quay về, khi sắp đến cửa vào, một tiếng gào dài kinh thiên vang lên ở góc nào đó của căn cứ.

“Không tốt, chạy mau!” Sắc mặt của Sở Chích Thiên đại biến, khí thế này tuyệt đối không ít hơn cấp bốn, trong khoảng thời gian này tang thi cấp cao thực sự là tăng tăng lớp lớp.

Hai người nhanh chóng chạy về phía cửa, tiến vào thông đạo, Sở Chích Thiên cấp tốc ấn xuống nút ẩn, một cánh cửa sắt cực đại nện xuống. . . Trong nháy mắt đó, Sở Chích Thiên thấy được con tang thi cấp cao kia, một bộ quần phục rách nát treo ở trên người, nửa khuôn mặt đã nhìn không ra được nữa, hai tay nó chống đất, hai chân đập mạnh liệt, cấp tốc chạy tới, nếu không phải đường nhìn của Sở Chích Thiên có tiến hóa nhất định, sợ rằng nhìn không thấy thân ảnh của nó.

Cửa sắt rút rất đúng lúc, ngay khi tang thi sắp công kích đến Sở Chích Thiên, cửa sắt đã ngăn cản con tang thi đó.

Cho dù như thế, một tiếng rung động kịch liệt, khiến cho hai người trong thông đạo bị đánh bay đi, lần lượt ngã xuống trên mặt đất.

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng bò lên, rút đường đao phía sau nắm ở trong tay, gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa sắt vẫn còn rung động kia, tang thi không cam lòng thức ăn của nó cứ như vậy đào tẩu, vẫn chưa từ bỏ ý định công kích tới cánh cửa lớn kia, hy vọng có thể đập tan nó.

Bởi vì Sở Chích Thiên gần cửa nhất, trùng kích anh chịu lớn nhất, ho khan vài cái, lúc này mới đứng lên: “Nhanh chóng đi, tên này là tiến hóa song hệ lực lượng tốc độ, lực công kích này tuyệt đối không phải tang thi cấp bốn bình thường.”

Hai người không dám dừng lại, dù sao ai cũng không biết cánh cửa sắt này có thể chống chịu được sự phá huỷ cự lực của con tang thi đó hay không, nếu như thực bị phá huỷ, bọn họ ngay cả muốn khóc cũng không kịp. Khi hai người rời đi không quên đóng hết thảy thông đạo, con quái vật đó vẫn nên ở trong căn cứ thì tương đối an toàn hơn.

Hai người rốt cục thấy lại ánh mặt trời, lúc này mới thở dài một hơi, nhìn nhau cười, có loại cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn. Phỏng đoán khi bọn họ giết chết tang thi xung quanh kho lạnh, con tang thi cấp bốn đó đang trong ngủ gật. . .

Lúc này, chợt nghe thấy cách đó không xa có tiếng bước chân lại đây, đầu cùng đường nhìn, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện: “Sở ca, rốt cục đã tìm được các anh.” Chính là Đồng Hạo Triết.

Sở Chích Thiên thở dài một hơi, trở về rất đúng lúc.

Lấy ra sơ đồ xưởng quân công Tiêu Từ Lăng vẽ, Sở Chích Thiên giao cho Đồng Hạo Triết nói: “Đây là sơ đồ chúng tôi vừa mới vẽ xong, cậu dựa theo cái này thiết trí cảnh giới, an bài nhân viên tuần tra.”

Đồng Hạo Triết vốn còn nghi hoặc Sở Chích Thiên thế nào mang theo Tiêu Từ Lăng tới nơi này, thấy phần bản vẽ này anh liền hiểu rõ, chỉ có tốc độ cộng thêm suy đoán tinh thần lực mới có thể mò thấu được địa hình xưởng quân công nhanh chóng như thế.

“Đã biết, Sở ca.” Đồng Hạo Triết nhận được nhiệm vụ mới nhanh chóng phân phó tổ viên bên người thông tri đội viên khác tập hợp.

Sở Chích Thiên chờ Đồng Hạo Triết phân phó xong, lúc này mới tiếp tục nói: “Nơi đây liền giao cho cậu, tôi với Tiểu Lăng rời đi trước.”

“Yên tâm, Sở ca, nơi đây cứ giao cho tôi.” Đồng Hạo Triết một bên trả lời một bên theo Sở Chích Thiên đi về phía cửa chính xưởng quân công.

Trên nửa đường, Đồng Hạo Triết kéo kéo Tiêu Từ Lăng, tỏ ý cậu đi chậm một bước.

Tiêu Từ Lăng hiểu kỳ nhìn anh một cái, lập tức liền chậm chậm lại, kéo ra cự ly với Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết dùng thanh âm nhẹ đến mức không thể nghe hơn, mang theo một mặt ranh mãnh nói: “Thế nào trên người em với Sở ca đều có một tầng bụi a?”

Đây là ý tứ gì? Tiêu Từ Lăng khinh bỉ nhìn Đồng Hạo Triết một cái, phỏng khuôn mặt nhỏ nhắn cả giận nói: “Chẳng lẽ anh cho rằng về bản đồ có thể vẽ trên không? Em với Sở ca phải thay phiên nhau nằm úp sấp trên mặt đất vẽ đấy.” Thanh âm vang dội, tin tưởng khẳng định Sở Chích Thiên ở phía trước có thể nghe thấy, kính nhờ, lão đại, nhanh nhanh tiêu diệt chứng cứ đi.

“Ngà?!” Đồng Hạo Triết cười, Sở Chích Thiên sẽ nằm úp sấp trên mặt đất vẽ? Đó còn là Sở Chích Thiên mà anh quen biết sao?

Trán của Sở Chích Thiên ở phía trước rút xuống một giọt mồ hôi lạnh, chẳng lẽ tên nhóc này không biết nói lời này không có biện pháp lừa gạt được Đồng Hạo Triết sao, tên đó quá hiểu rõ mình.

Tiêu Từ Lăng vừa nói ra, đã biết không ổn, bắt quá cậu còn muốn tận lực bù đắp một chút: “Sở ca đương nhiên không muốn, bắt quá hừ hừ. . .” Được rồi, biên không nổi nữa, nói liền nói phân nửa, các anh tự mình đi bổ não đi.

Đồng Hạo Triết quả nhiên bổ não, Sở Chích Thiên là bị Tiêu Từ Lăng đẩy ngã? Hay là hai người làm chuyện gì cần thiết lẫn một thân bần? Được rồi, cái tên này càng nghĩ càng lệch, đôi mắt lóe sáng lóe sáng, nhìn chăm chăm Tiêu Từ Lăng muốn nhìn ra một kết quả.

Tiêu Từ Lăng bị Đồng Hạo Triết nhìn chăm chú làm cho trong lòng sợ hãi. Phắc, Đồng phó đội cũng không phải một người dễ ứng phó, còn chờ cái gì, nhanh nhanh chuồn đi. Tiêu Từ Lăng nghĩ liền làm, vội vã đẩy nhanh bước chân, đuổi theo Sở Chích Thiên, cậu cũng không tin Đồng Hạo Triết dám truy vấn ở trước mặt Sở Chích Thiên.

Quả nhiên, Đồng Hạo Triết đuổi theo không nói gì thêm, một đường tiễn bọn họ ra cửa chính.

Nhìn Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng lên xe, rời khỏi xưởng quân công, Đồng Hạo Triết cười hắc hắc một tiếng, phát phát địa đồ trong tay, thấp giọng tự nói: “Về bản đồ sao? Sợ rằng không đơn giản như vậy đâu.”

Hai người bọn họ khẳng định có bí mật không thể cho ai biết!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65 Tìm kiếm, tung tích của tiểu cô.

Lúc này, tất cả mọi người trong đại bản doanh đang vì một việc mà làm chuẩn bị, đó chính là di chuyển tới xưởng quân công.

Sở Chích Thiên vừa về đại bản doanh, còn chưa kịp uống một ngụm nước đã bị Trần Cảnh Văn kéo đi áp trận, lưu lại một mình Tiêu Từ Lăng nhàn đến phát hoảng tới trong hoa viên của biệt thự.

Tuy rằng hiện tại là tháng một, nhưng cỏ trong hoa viên vẫn bóng xanh mon mơn, không chút nào chịu giá lạnh ảnh hưởng, mặc sức bày ra phong tư của nó.

Lúc này trên mặt cỏ truyền đến một giọng trẻ con trong trẻo có chút hỗn hển: “Bọn em đừng chạy a, chạy nữa? Chị sẽ không cho các em sữa bò uống.” Nói chuyện chính là đội viên nhỏ nhất của tiểu đội Dẫn Thư, lúc này cô bé đang dẫn theo năm con chó con đi hóng gió.

Tiêu Từ Lăng hăng hái dạt dào nhìn sự tương tác giữa Tiểu Dẫn Thư với năm con chó con, đang muốn tiến lên chào hỏi Tiểu Dẫn Thư, lại bởi vì lời nói kế tiếp của Tiểu Dẫn Thư mà dừng lại.

“Các tiểu cầu cầu, bọn em có phải nhớ papa mony hay không? Chị cũng nhớ, rất nhớ rất nhớ.” Tiểu Dẫn Thư vuốt lông của một con chó con trong đó, tựa hồ là đang giao lưu với cầu cầu lại hoặc là chỉ đang lăm bằm.

“Tất cả mọi người nói papa mony đã đi thiên đường, chị biết bọn họ đều đã không còn nữa, thế nhưng chị vẫn rất nhớ rất nhớ bọn họ, rất muốn bọn họ ôm chị thêm một chút, cho dù trong mộng cũng tốt. . .” Tiểu Dẫn Thư thấp giọng nức nở, mắt đi song thân là sự đau xót khó có thể phai mờ trong lòng cô gái nhỏ này. Cho dù từ từ sáng sủa hơn, cũng không cách nào khiến cho cô bé quên phần đau đớn đó.

Năm con chó con dường như cảm thụ được sự bi thương của Tiểu Dẫn Thư, nhao nhao dựa qua dành cho an ủi, đặc biệt là con của Tiêu Từ Lăng, lại càng nhảy lên trên người Tiểu Dẫn Thư, vurun đầu lưỡi liếm vệt nước mắt chưa khô trên mặt Tiểu Dẫn Thư, khiến cho Tiểu Dẫn Thư ngửa nín khóc mỉm cười.

Khi thấy Tiểu Dẫn Thư cố nén bi thương, âm thầm tưởng niệm phụ mẫu của bản thân, tâm Tiêu Từ Lăng rung động, cậu nhớ tới thân nhân duy nhất hiện tại của cậu, tiểu cô Tiêu Tinh Vân, sau khi mặt thể giáng lâm, liền mất đi liên hệ, loại tưởng niệm này vô cùng bức thiết, đều cường liệt hơn so với bất cứ thời gian nào ở dĩ vãng.

Thi triều sắp tới, lần thi triều này sẽ trực tiếp đào thải phân nửa người sống sót, nếu tiểu cô còn sống, trong thành thị kia có thể tránh được một kiếp này hay không?

Đoạn thời gian trước Tiêu Từ Lăng không dám nghĩ sâu vấn đề này, cậu sợ hãi tiểu cô biến thành tang thi, hoặc sau khi ngày diệt vong giáng lâm chết vào trong miệng tang thi, ở sâu trong nội tâm, cậu vẫn luôn sợ hãi. Vì vậy cậu lừa dối chính bản thân, không ngừng ám chỉ cho bản thân, tiểu cô đang ở chỗ nào đó an toàn mà sống, chỉ có nghĩ như vậy, cậu mới có thể an tâm đứng ở nơi đây.

Nhưng lời nói ngày hôm nay của Tiểu Dẫn Thư lại đánh nát sự lừa mình dối người của cậu, trong lòng cậu vẫn luôn lo lắng cho tiểu cô, vì vậy nghe thấy thi triều tới, liền tâm thần bất định, trong nồn nóng mang theo một phần lo lắng. Kỳ thực lấy thực lực hiện tại của Tiêu Từ Lăng, hơn nữa theo cường giả là Sở Chích Thiên, tuy rằng thi triều đối với người thường mà nói là một trận đại kiếp nạn, nhưng đối với bọn họ mà nói, tuyệt không có uy hiếp quá lớn.

Tiêu Từ Lăng đột nhiên lĩnh ngộ, một đoạn thời gian gần đây không cách nào tu luyện Thanh Tâm Thuật, thủy chung học không được kỹ năng tiến cấp của tầng hai, không phải bởi vì bản thân tu luyện không tới nơi, mà là trong lòng mình có tâm ma, bị vây khốn.

Xem ra, nhất định phải trước khi thi triều giáng lâm, đi chỗ của tiểu cô một lần, bằng không cậu không cách nào tha thứ cho chính mình.

Tiêu Từ Lăng làm ra quyết định này, tâm tình vốn kiềm nén thoáng cái nhẹ nhõm hơn. Kỹ năng phòng thủ Thủy Kính bị quấy nhiễu hồi lâu, vẫn luôn không học được, thoáng cái nước chảy thành sông, cứ như thế học được. Mà Thanh Tâm Thuật đình chỉ bất động cũng bắt đầu lưu động lên, lại có thể tiếp tục tu luyện.

Tiêu Từ Lăng vui mừng trong lòng, cứ như vậy, đi chỗ tiểu cô, bản thân lại nhiều thêm một tầng bảo đảm. Hiện tại phải đến chỗ lão đại cậu xin nghỉ, tốt nhất có thể xin một chiếc xe, nếu như nhanh một chút, thời gian hai ngày là có thể hoàn thành, vừa vặn tranh thủ trở về trước khi thi triều giáng lâm.

Vì tranh thủ thời gian, Tiêu Từ Lăng không có bất kỳ dừng lại nào, trực tiếp đi chỗ Trần Cảnh Văn tìm được Sở Chích Thiên, nói ra quyết định của cậu. Việc xin của Tiêu Từ Lăng không thể nghi ngờ có chút đột ngột, bất quá Sở Chích Thiên rõ ràng cảm thụ được sự kiên quyết của Tiêu Từ Lăng, anh suy tư chốc lát, vẫn đáp ứng. Bất quá anh lại kêu Lục Vân Đào với Tào Dương cùng đi theo Tiêu Từ Lăng, cũng an bài một chiếc xe nhà việt dã đã trải qua xử lý gia cố đặc thù, mang đủ xăng đi lại.

Sau cùng Sở Chích Thiên rất thận trọng nói với Tiêu Từ Lăng: “Tiểu Lăng, cậu chỉ có thời gian chưa đến ba ngày, cần phải trở về trước khi thi triều giáng lâm, chú ý an toàn.”

“Vâng, Sở ca!” Tiêu Từ Lăng cảm động trong lòng, lão đại Sở Chích Thiên này thực sự là không cần phải nói, bản thân đã theo đúng người rồi.

Rất nhanh, Trần Cảnh Văn đã kêu người lái xe nhà việt dã đến. Lục Vân Đào với Tào Dương mang đủ thức ăn với quần áo tắm rửa cũng chạy qua, Tiêu Từ Lăng ngượng ngùng nói với hai người: “Phiền phức hai vị ca ca vất vả đi một chuyến.”

Lục Vân Đào cười nói: “Vừa vặn buồn chán, đi ra hóng cái gió, hơn nữa. . .” Anh vỗ vỗ thứ bự con bên cạnh, “Xe này, anh vẫn luôn muốn ngồi, lại không có cơ hội, lần này nhờ phúc của Tiểu Lăng a, ha ha!”

Tào Dương thì ở một bên cười mà không nói, vẻ mặt không có gì bất mãn, nghe xong lời nói của Lục Vân Đào, gật đầu theo, anh đang nói cho Tiêu Từ Lăng anh cũng nghĩ như vậy.

Tiêu Từ Lăng đương nhiên biết hai người là đang khuyên mình, để cho mình không cần để ở trong lòng. Cậu không cách nào cự tuyệt ý tốt đó, chỉ có thể dí dỏm cười nói: “Vậy kính nhờ hai vị ca ca chiều cố.”

Lục Vân Đào cười xua tay, sau đó sạch sẽ lưu loát ngồi lên ghế lái, xem ra anh muốn là người đầu tiên lái cho đã nghiền, mà Tào Dương thì ngồi ở ghế phó lái, Tiêu Từ Lăng thấy hai người nhanh hơn một bước chiếm cứ hết phía trước, chỉ có thể bất đắc dĩ mở ra sương sau, đi vào bên trong xe nhà tương đối xa xỉ này.

Trong phạm vi thể lực của Sở Chích Thiên, đường cái cơ bản đều thông suốt, nhưng một khi lái ra khỏi vòng tròn đó, trên đường đều là xe tông nhau, có một số thậm chí ngăn chặn cả con đường, may mắn xe nhà việt dã rất rắn chắc, vài lần đều là cổ leo lên đường đi bộ mới lái qua được. Cứ như vậy coi như thuận lợi lái ra khỏi Thân Thành, trực tiếp lái đến thành thị Phụ Thành mà tiểu cô đặt chân.

Trên đường, Tào Dương thế chỗ Lục Vân Đào lái xe, Tiêu Từ Lăng cũng ngồi lên ghế phó lái, Lục Vân Đào thì trở lại trong xe nhà ngủ nghỉ ngơi. Dọc theo đường đi, từng thấy qua người sống sót chặn đường xin giúp đỡ, nhưng căn cứ vào sự cẩn thận, ba người không nhìn những người đó, trực tiếp lái qua. Khi lên đường cao tốc, tuy rằng thường thường có tang thi du dương, trên đường cũng có không ít xe cộ tông nhau cháy, nhưng tổng thể mà nói coi như thông suốt, rốt cuộc cũng để cho bọn họ thuận lợi tới được Phụ Thành.

Vừa đến địa giới Phụ Thành, liền thấy không ít người tổ đội đi ra ngoài tìm thức ăn, thấy xe nhà việt dã của bọn họ, không hề nghi ngờ dẫn tới lòng tham của bọn họ, có mấy tiểu đội muốn trực tiếp chặn lại, lại bị dị năng của Lục Vân Đào trực tiếp ném bay đi, về phần có chết hay không, vậy phải xem vận khí của bọn họ.

Khi xử lý đánh lén của tiểu đội thứ năm, Lục Vân Đào có chút phiền: “Đám người đó thể nào không có đầu óc như thế, nếu chúng ta đã dám lái, đương nhiên là có thực lực, thể nào còn tre già măng mọc đi tìm cái chết như vậy?”

Tiêu Từ Lăng cười nói: “Xe này quá chói mắt, chói mắt đến mức khiến cho lý trí của bọn họ hoàn toàn không còn, chỉ để lại lòng tham. Vì vậy cũng chỉ có thể là kết cục này.”

Lời nói thản nhiên của Tiêu Từ Lăng khiến cho Lục Vân Đào hiếu kỳ nhìn cậu một cái, không ngờ tới tên nhóc này tuổi không lớn lắm, lại rất có kiến giải, cũng lĩnh được tâm, là hạt mầm tốt, khó trách Sở ca coi trọng như vậy.

Lục Vân Đào quá coi trọng Tiêu Từ Lăng rồi, Tiêu Từ Lăng có thể hình thành loại tính cách thờ ơ lạnh nhạt hiện tại này, cũng bởi vì đã lăn lộn mười năm trong ngày diệt vong ở kiếp trước, đã nhìn quen quá nhiều sinh ly tử biệt, tâm niệm thành thế nào cũng sẽ đông lại, huống hồ cậu vốn không phải là một người quá nhiệt thành.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66 Ra tay, ngẫu ngộ tiểu đội năm người.

Sắc trời đã muộn, ba người Tiêu Từ Lăng lúc này mới gần sát khu Đại Thành của Phụ Thành, so với vòng ngoài, tang thi nơi đây rõ ràng nhiều hơn rất nhiều, Tào Dương phụ trách lái xe dưới sự chỉ huy của Lục Vân Đào, không chút do dự tông qua. Lúc này nghìn vạn lần không thể chần chừ, bằng không sẽ rơi vào trong vòng vây của tang thi.

Trên đường cái, vắng vẻ không tiếng động, thoạt nhìn gần đến buổi tối, tiểu đội đi ra thu thập vật tư đều kết thúc công việc trở về, một đường đi tới không thấy một bóng người.

Tiêu Từ Lăng kiến nghị với Lục Vân Đào phụ trách cảnh giới: “Vân Đào ca, chúng ta hẳn nên tìm một điểm dừng chân.”

“Ừm, cũng đúng, chúng ta nhất định phải tìm người hỏi tình huống nơi này một chút, ban nãy thế nào lại quên điểm ấy.” Lục Vân Đào vỗ cái trán của mình, ảo não vì sự thất sách của bản thân. Bởi vì một đường đi tới thường thường có người đánh lén, khiến cho anh nổi trận lôi đình, rất không vừa mắt người nơi đây, vì vậy kêu Tào Dương đi nhanh một đường, căn bản không nghĩ tới phải tìm hiểu tình hình, ngược lại làm cho hiện tại tương đối xấu hổ, không biết đi đường nào.

Tiêu Từ Lăng cũng tương đối cảm nín đối với loại tình huống này, chuyện này cho thấy sự khác biệt giữa người với người, nếu như là tam đại đầu sỏ của tiểu đội đến, tình hình sẽ không giống.

Sở Chích Thiên khí phách vô song không cần ra mặt, trực tiếp dùng khí thế cường đại áp chế những người rục rịch đó, khiến cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau đó sẽ phái người đi lý giải tình huống nơi này, lúc đó không ai sẽ dám không nói, vì vậy tình báo cứ như vậy liền tới tay.

Trần Cảnh Văn khí chất văn nhã thì sẽ hữu hảo cùng người giao lưu, thái độ anh ta hòa ái khiến cho người ta không tự chủ được thả lỏng cảnh giác, sau đó rất nhanh sẽ ung dung thân nhiên mò thấu được tình huống vốn có. . .

Đồng Hạo Triết diện mạo trung hậu thì khẳng định sẽ tùy tiện hoà mình cùng người nơi đây, không cần thời gian bao lâu đã có thể xưng huynh gọi đệ, còn kém cái máu ăn thề nữa thôi, lúc này Đồng Hạo Triết muốn hỏi cái gì, người nơi đây đều sẽ rất thích ý báo cho biết, thuận tiện nhắc nhở một hai điểm gì đó cần chú ý.

Ba người tùy tiện ai đến, cũng sẽ không xuất hiện loại cục diện hiện tại.

Sắc trời càng ngày càng tối, có lẽ ông trời không đành lòng cho ba người Tiêu Từ Lăng ngủ đầu đường, lúc này vậy mà xuất hiện một nhóm người đang đào vong.

Tào Dương kích động, trực tiếp liền phanh gấp một cái, thiếu chút nữa khiến cho Lục Vân Đào bên cạnh đụng lên thủy tinh chắn gió phía trước. Tiêu Từ Lăng thì không may mắn như vậy, cậu ngồi ở ghế sau không thấy được tình hình phía trước, cậu không có chuẩn bị trực tiếp đụng lên ghế phó lái.

Tiêu Từ Lăng xoa cái trán bị đụng đau phiền muộn hỏi: “Tào Dương ca, thế nào vậy?”

“Phía trước có người.” Tào Dương nhẹ giọng hồi đáp.

Vừa nghe thấy là tình hình này, Tiêu Từ Lăng thoáng cái tinh thần phấn chấn, cậu nhanh chóng thò đầu ra, nhìn về phía trước, chỉ thấy là một tiểu đội 5 người, đang điên cuồng chạy trốn, mà phía sau, một con tang thi cao lớn trắng kiện bám sát sau đó, không chút nào chịu để cho con mồi trước mắt thoát đi.

Sắc mặt Lục Vân Đào ngưng trọng: “Cấp hai? Cấp ba?”

Tào Dương nhắm mắt nghiêm túc cảm thụ một chút: “Cảm giác có áp chế, nhưng không phải quá lợi hại, hẳn là cấp hai đỉnh cấp, chưa đến cấp ba.” Cao hơn một cấp bậc thì áp chế sẽ tăng gấp bội, tuyệt đối không phải loại cảm giác hiện tại.

“Ừm, tôi cũng nghĩ như vậy, có cứu hay không?” Áp lực mà Lục Vân Đào cảm thụ đích xác không phải quá lớn, liền hỏi thăm hai người bên cạnh.

“Cứu!” Tiêu Từ Lăng Tào Dương trả lời trăm miệng một lời. Hiện tại loại tình huống này, cho dù là siêu cấp bại hoại cũng phải cứu, bằng không ba người ở chỗ này sẽ chẳng biết chuyện gì, cái gì cũng làm không được. Hơn nữa những người đó ngay cả tang thi cấp hai cũng không thể chống lại, thì thế nào sẽ sản sinh được uy hiếp đối với bọn họ chứ?

“Tiểu Lăng lưu thủ, Tào Dương cùng tôi hành động.” Lục Vân Đào trực tiếp lưu lại Tiêu Tử Lăng nhỏ yếu nhất trong mắt anh, mang theo Tào Dương trực tiếp nghênh hướng tiểu đội đào vong.

Người trông như là cầm đầu của tiểu đội, nhìn thấy trên lộ tuyến đào vong có hai người đang tới gần phía bọn họ, nhìn không được hô to: “Chạy mau, đó là tang thi cấp hai.” Người thức tỉnh của Phụ Thành, đột phá cấp hai đều là lão đại của các đại căn cứ, mà tướng mạo của hai người trước mặt rất xa lạ, chỉ sợ cũng giống như bọn họ, người sống sót giãy dụa ở tầng dưới chót ngày diệt vong, cho dù là người thức tỉnh, cũng là người biến dị cấp thấp như anh ta.

Chính một câu kêu gọi này, khiến cho ấn tượng của Lục Vân Đào với Tào Dương đối với người này khá tốt, hai người nhìn nhau cười, tuyệt không muốn xoay người chạy trốn như người nọ dự liệu, mà là về mặt thoải mái tới gần bọn họ.

Người nọ vừa thấy hai người đó không nghe khuyên bảo, vậy mà không sợ chết nghênh tiếp qua, về mặt lo lắng khi đang muốn chửi ầm lên, bị đồng bọn chạy trốn theo bên người kéo lại, dồn dập nói: “Đại ca, đừng nóng vội, xem xem tình hình rồi lại nói.” Trông thần sắc hai người tiếp cận đó nhẹ nhõm, có lẽ là cường giả cũng nói không chừng, vị đội viên này vẫn có chút nhân lực.

Chỉ trong nháy mắt, một đội viên rơi lại sau cùng bị tang thi ôm lấy, cậu ta kinh hoàng kêu to: “Hứa ca, cứu tôi!”

Đại ca dẫn đầu cắn răng, nắm chặt rìu chưa cháy trong tay, xoay người liền chạy đến chỗ tang thi, hô to một tiếng, chém tới cánh tay bắt lấy đội viên của tang thi đó.

Ngao! Tang thi rống to một tiếng, bàn tay to còn lại đập về phía đại ca dẫn đầu, trực tiếp lật úp đại ca dẫn đầu trên mặt đất, trượt ra xa mấy mét mới dừng lại.

Lục Vân Đào thấy một màn như vậy, nói với Tào Dương bên người: “Cẩn thận, hẳn là tang thi biến dị lực lượng, cứu người trước.”

“Được!” Tào Dương vừa dứt lời, cả người liền hóa thành một luồng sương đen tán đi.

“Phong Chi Báo!” Âm thanh trong trẻo của Lục Vân Đào vừa xuất ra, một khối không khí hình cầu bạo ngược do toàn bộ phong nhận cùng loại tổ hợp thành trực tiếp đánh về phía cánh tay bắt người của tang thi.

“Grào!” Tang thi kêu thảm một trận, sự đau nhức nơi cánh tay khiến cho nó nhẹ buông tay theo tính phản xạ, đội viên kia liền trực tiếp ngã sấp xuống ở dưới chân tang thi. Tang thi không ngờ đến, con mồi nó vốn cho rằng không có chút nguy hiểm vậy mà khiến cho nó bị thương. Nó phẫn nộ, nó quyết định cho mấy con kiến đó một giáo huấn thật lớn, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhấc chân liền giẫm lên đội viên trên mặt đất, nó muốn để cho bọn chúng biết, phản kháng là không có tác dụng.

Đại ca dẫn đầu thấy thế nhìn không được bi thiết một tiếng: “Tiểu Lâm!” Mấy người khác cũng kêu lên: “Nhanh tránh a!”

Tiểu Lâm còn nằm trên mặt đất chỉ có thể tuyệt vọng nhắm mắt lại, cậu căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Mắt thấy thảm kịch sắp phát sinh, một luồng sương đen đột nhiên xuất hiện ở bên người Tiểu Lâm, thời gian chớp mắt, Tiểu Lâm liền xuất hiện ở bên cạnh mọi người, lúc này sương đen lần nữa ngưng kết thành một bóng người, chính là một trong hai người đón đánh tang thi ban nãy.

Tiểu Lâm sống sót sau tai nạn hoảng hồn chưa định, đại ca dẫn đầu kích động nói: “Cảm tạ! Cảm tạ!” Ngoại trừ cảm tạ anh không biết nói cái gì cho phải, không ngờ tới hai người đó vậy mà là cao thủ.

“Phong Chi Triển Nhiều!” Một luồng chùm gió trong suốt trói tang thi lại, tang thi không có lực lớn, lại không có bất kỳ phương pháp nào đối với loại ràng buộc vô hình này.

“Tào Dương, cấp tốc giải quyết.” Lục Vân Đào phân phó trong miệng, trong tay vẫn chỉ huy chùm gió trói lại tang thi.

“Phân Thân Sương!” Trên người Tào Dương bay ra hai luồng sương đen, lần nữa ngưng kết thành thực thể, hai Tào Dương cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mọi người, khiến cho nhánh tiểu đội năm người kia chấn kinh há to miệng, thuật phân thân này thực sự quá kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67 Tin tức, mười ba doanh địa cỡ lớn.

Hai phân thân cộng thêm một chân thân, ba Tào Dương rút ra vũ khí cột ở sườn ngoài bắp đùi —— chủy thủ, nhanh chóng đánh về phía tang thi bị trôi lại.

Chủy thủ không phải chủy thủ bình thường, mà là binh khí do người dị năng hệ kim chế tạo, có gia thành thương tổn đối với tang thi. Từ khi tiểu đội có được chế tạo sư binh khí, thành viên của tiểu đội cơ bản mỗi người đều có một thanh vũ khí sở trường.

Công kích của Tào Dương rất có tính mục đích, trán. Tuy rằng đầu của tang thi rất kiên cố, nhưng chủy thủ có được thuộc tính sắc bén cũng không phải ngồi không, hơn nữa ba thân ảnh Tào Dương công kích đều ở trên cùng một điểm, thương tổn lũy thừa, rất nhanh trán của tang thi cấp hai đã bị đập tan.

Con tang thi cấp hai đó chết rất nện khuất, nó bị trôi cứ như vậy bị quần ẩu sống sờ sờ đến chết, đến chết cũng không có cơ hội phản kháng một chút.

Khi tang thi ngã xuống đất, Lục Văn Đào đã xua tan dị năng của anh, mà hai phân thân của Tào Dương lần nữa biến thành sương đen về lại bản thể của anh, anh khôi phục thành một người đi đến chỗ tang thi, đào tỉnh hạch ra, lúc này mới tàn mạn về lại bên cạnh Lục Văn Đào.

Nhánh tiểu đội kia thấy tang thi cấp hai khiến cho bọn họ cử tử nhất sinh, trong tay hai người này lại đối phó được nhẹ nhàng, biết khẳng định hai người này là cường giả trên cấp hai, về mặt thoág cái co quắp lên.

Chỉ có đại ca dẫn đầu kia về mặt vẫn trấn định, anh đi lên trước lần nữa cảm tạ: “Cảm tạ hai vị ra tay cứu giúp, tôi kêu Hứa Tấn Dương, xem như là đội trưởng của tiểu đội này, lần này chúng tôi có góp nhặt một số thức ăn, nếu không chê, xin nhận lấy, để biểu đạt tâm tình cảm kích của chúng tôi.”

Năm người ban nãy giao lưu một chút, nhất trí nguyện ý dâng ra thức ăn thu thập được để báo ân cứu mạng.

Lục Văn Đào liên tục xua tay nói: “Không cần không cần, thức ăn các vị cứ cầm, đêm nay chúng tôi không tìm được điểm dừng chân, nếu có thể nói cho chúng tôi biết chỗ ở an toàn của nơi đây, coi như đã báo đáp chúng tôi rồi.”

Hứa Tấn Dương biết loại cường giả như họ khẳng định không ít thức ăn, chẳng qua bọn họ thực sự nghĩ không ra được phương pháp báo đáp khác, hiện tại nghe thấy Lục Văn Đào nói như vậy, nhanh chóng nói: “Nếu hai vị không chê bỏ, có thể đến chỗ chúng tôi nghỉ ngơi một đêm.”

Lục Văn Đào cũng không khách khí, gật đầu nói: “Được, chúng tôi cầu còn không được.”

“Không biết hai vị xưng hô thế nào?” Hứa Tấn Dương phát hiện nửa ngày trời vậy mà mình không hỏi thăm tính danh của ân nhân cứu mạng, vội vã hỏi.

Lục Văn Đào chỉ chỉ bản thân nói: “Tôi kêu Lục Văn Đào!” Lại chỉ chỉ Tào Dương, “Cậu ta gọi Tào Dương.” Tào Dương mỉm cười gật đầu chào hỏi với mấy người.

Sự thân mật của Tào Dương khiến cho đội viên của chi đội ngũ này về mặt hưng phấn, nếu không phải ánh mắt ngăn cấm của Hứa Tấn Dương, chi sợ sẽ xông tới rồi.

Thấy một màn như vậy, Lục Văn Đào với Tào Dương nghỉ hoặc nhìn nhau một cái, không rõ đám tiểu tử này vì sao hưng phấn như vậy.

Hứa Tấn Dương thấy thế giải thích: “Người thức tỉnh trên cấp hai ở chỗ chúng tôi đều là đội trưởng của các đội mạnh, hoặc là người lãnh đạo của doanh địa cỡ lớn. . . Đám tiểu tử này căn bản chưa từng thấy qua, vì vậy nhìn thấy hai vị liền có chút hưng phấn.”

Tào Dương nhin không được vô cùng kinh ngạc nói: “Nơi đây cấp hai đã là tuyệt đỉnh cao thủ?” Lục Văn Đào vội vã trừng Tào Dương một cái, Tào Dương biết bản thân lỡ lời.

Hứa Tấn Dương nghe thấy lời nói của Tào Dương, trong lòng sóng to gió lớn một mảnh, nghe lời nói của Tào Dương, dường như ở chỗ bọn họ, cấp hai không đáng kể chút nào. . . Đây đến tốt cùng là cường giả từ đâu tới?

Hứa Tấn Dương không dám hỏi, chỉ chuyên tâm dẫn đường, lại phát hiện Lục Văn Đào đi về phía một phương hướng khác, vội nói: “Lục tiên sinh, là bên này.”

Lúc này, Tào Dương bên người kiến nghị nói: “Chúng ta cùng nhau qua đi.”

Mấy người Hứa Tấn Dương hai mặt nhìn nhau, không biết đây là vì sao, nhưng căn cứ tín nhiệm, bọn họ vẫn theo Tào Dương đi qua, phát hiện ven đường có một chiếc xe nhà việt dã xa hoa dừng ở chỗ đó. Lục Văn Đào đang đứng ở bên đó ngoác với bọn họ.

Hứa Tấn Dương chấn kinh chỉ vào chiếc xe đó: “Đây là của các vị?”

Tào Dương cười nói: “Đúng vậy, chờ lát nữa các vị cũng lên xe, anh chỉ huy đi như thế nào là được.”

Hứa Tấn Dương trong sự hỗn loạn ngồi lên ghế phó lái, mà nhóm đội viên của anh ta đã sớm hưng phấn lên xe nhà, Tào Dương vẫn là tài xế, anh vỗ vỗ bờ vai của Hứa Tấn Dương nói: “Hứa đại ca, đi như thế nào?”

Hứa Tấn Dương rốt cục thanh tỉnh lại, nhanh chóng chỉ huy lộ tuyến, một đường thuận lợi về tới cứ điểm của anh ta.

Cứ điểm của Hứa Tấn Dương là một nhà xưởng không lớn nào đó, xe vừa lái vào cửa, bên trong liền tuôn ra bảy tám đứa trẻ lớn nhỏ không đồng nhất. Bọn nó mang về mặt hiếu kỳ nhìn cái tên bự con cho tới bây giờ chưa từng thấy qua kia.

Xe dừng lại, người trong xe đã đi xuống, chờ khi Tiêu Từ Lăng xuất hiện, một đứa bé gái ước chừng bảy tám tuổi trong đó hiếu kỳ hỏi: “Hứa ca, anh lại thu lưu một tiểu ca ca?”

Về mặt Hứa Tấn Dương mê mang: “Người nào a?” (Tiêu Từ Lăng ngồi ở chỗ thùng xe phía sau, cả đám người ngồi ở cabin phía trước nên không biết có Tiêu Từ Lăng.)

Bé gái đó thoáng chỉ Tiêu Từ Lăng nói: “Chính là vị tiểu ca ca này a.”

Giọng trẻ con ngây thơ vang dội của cô gái nhỏ dẫn tới hai nam nhân vô lương cười khùng khục không thôi, Tiêu Từ Lăng bất đắc dĩ lật cho một ánh mắt xem thường, được rồi, khuôn mặt này chạy đến nơi nào cũng trốn không thoát khỏi đả ngộ của vị thành niên, cậu rất trấn định.

Hứa Tấn Dương quay đầu lại thấy được Tiêu Từ Lăng, nhất thời sững sốt một chút, bất quá anh rất nhanh phản ứng lại thiếu niên này hẳn là đi cùng Lục Vân Đào, Tào Dương. Anh quay đầu lại sờ sờ đầu của bé gái đó cười nói: “Không phải nga, vị tiểu ca ca này là khách. Vân Oa phải tận tình chiêu đãi nga.”

Bé gái làm bộ cứ như người lớn gật đầu: “Được, em sẽ tận tình chiêu cố tiểu ca ca, yên tâm đi, Hứa ca.” Nói xong chạy đến bên người Tiêu Từ Lăng, kéo tay cậu nói: “Tiểu ca ca, em kêu Vân Oa, đến, em giới thiệu cho anh các bằng hữu của em, yên tâm đi, bọn họ đều rất hữu hảo.”

Lời nói này khiến cho hai người bên cạnh càng cười càn rỡ hơn, Tiêu Từ Lăng cười khổ nói: “Cảm tạ Vân Oa.” Còn có thể làm sao, cự tuyệt? Tức giận? Hay là. . . Tiếp tục giả bộ làm đứa nhỏ đi, Tiêu Từ Lăng làm không ra được chuyện thương tổn tình cảm của trẻ em

Không nói đến Tiêu Từ Lăng với đám con nít đó ở chung hòa hợp như thế nào, chỗ Lục Vân Đào Tào Dương với bọn Hứa Tấn Dương cũng trò chuyện với nhau rất vui. Hứa Tấn Dương nói cho bọn họ, khu Đại Thành của Phụ Thành tổng cộng có mười ba doanh địa người sống sót cỡ lớn, trên cơ bản đều là người sống sót xung quanh tự phát cấu thành, bất quá sau cùng đều do đội ngũ mạnh nhất khống chế. Đương nhiên còn có không ít gia đình nhỏ như Hứa Tấn Dương, bất quá Hứa Tấn Dương cũng nói qua mấy ngày sau sẽ gia nhập những doanh địa người sống sót cỡ lớn đó, nguyên nhân là trong khoảng thời gian này, buổi tối tang thi bắt đầu chủ động tập kích người sống sót lạc đơn quy mô nhỏ, gia đình nhỏ như bọn họ đã không còn an toàn.

Hứa Tấn Dương nói là nói như vậy, nhưng trên khuôn mặt lại u sầu đầy mặt, Lục Vân Đào hiếu kỳ hỏi thăm nguyên nhân, hóa ra gia nhập doanh địa người sống sót cỡ lớn nhất định phải giao nộp phí bảo hộ nhất định, có thể là thức ăn có thể là tinh hạch, hoặc là thứ đáng giá khác, bọn họ tổng cộng có 13 người, nhưng có sức chiến đấu chân chính lại chỉ có năm người, tám người khác đều là nhi đồng vị thành niên, trong tay bọn họ tuyệt không có nhiều vật tư như vậy để cho mười ba người đi vào toàn bộ. Hứa Tấn Dương chỉ có thể cảm thán nói, thực sự không được nữa thì để cho tám đứa trẻ đi vào trước.

Tào Dương nhìn không được bủi môi nói: “Cho dù vào doanh địa cỡ lớn, cũng không có tác dụng gì, lần thi triều này. . .” Một ánh mắt lảng lệ của Lục Vân Đào, khiến cho lời nói của Tào Dương tuyệt nhiên dừng lại.

Hứa Tấn Dương khẽ động trong lòng, biết đây khẳng định là một tin tức khó lường, lập tức liền ghi tạc trong lòng, trên mặt lại không biến sắc kéo chủ đề đi chỗ khác.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, ba người nói lời từ biệt với bọn Hứa Tấn Dương, bắt đầu chạy về phía mục tiêu của bọn họ.

Mười ba doanh địa, Tiêu Từ Lăng chỉ lựa chọn đi ba doanh địa trong đó, bởi vì ba doanh địa đó gần chỗ ở của bạn trai tiểu cô nhất, trừ phi có tình hình đặc thù, bình thường không có khả năng nhảy qua ba doanh địa đó đi địa phương cách xa hơn. Thời gian của Tiêu Từ Lăng không nhiều, cậu không có biện pháp chạy hết mười ba doanh địa trong một hai ngày, vì vậy chỉ có thể lựa chọn như vậy điều tra nghe ngóng.

Gần đến mục tiêu, Tiêu Từ Lăng lựa chọn một bãi đỗ xe dưới đất tương đối hẻo lánh, tang thi bên trong cũng không nhiều, Tào Dương với Lục Vân Đào rất nhanh thanh lý sạch sẽ tang thi, dừng xe nhà vệ sinh đã ở chỗ này.

Nghe xong giới thiệu của Hứa Tấn Dương, biết những doanh địa kia đều là cực kỳ tham lam, ba người nào dám tùy tiện lái chiếc xe này đi vào chứ. Ba người đi bộ một đoạn, liền đi tới doanh địa người sống sót đầu tiên, mỗi người giao nộp mười tinh hạch cấp 0, lúc này mới tiến vào doanh địa. Doanh địa này coi như có quy phạm, ba người trực tiếp tìm đến chỗ nhân viên đăng ký tra xét, lại không có bất kỳ tin tức nào, xem ra tiểu cô của Tiêu Từ Lăng tuyệt không ở chỗ này.

Tiêu Từ Lăng tuyệt không thất vọng, cậu cũng không hy vọng xa vời doanh địa đầu tiên thì đã có được tin tức tốt, ba người quyết định đi doanh địa tiếp theo.

Chương 68 Kinh hỉ, tin tức xác thực của tiểu cô.

Doanh địa thứ hai thay vì nói là doanh địa, còn không bằng nói là một trung tâm an trí tạm thời, nó không giống doanh địa trước là tiểu khu sa hoa nào đó, nơi đây vốn là sân vận động của thành thị. Nghe nói lúc đó người phụ trách nơi đây dẫn đội đến nơi đây, nhìn trúng sân vận động chỉ có vài cánh cửa lớn, tương đối dễ phòng thủ.

Mấy cánh cửa của sân vận động đều đóng, chỉ chừa một cửa vào dưới đáy. Dị năng của ba người Tiêu Từ Lăng đều có chứa ưu thế phương diện tốc độ, ngược lại không tốn quá nhiều thời gian tìm được cửa vào chính xác.

Vẫn giao nộp tình hạch tương đồng, ba người Tiêu Từ Lăng tiến vào doanh địa này, chẳng qua sự quản lý của doanh địa này thập phần hỗn loạn, căn bản không có cái gọi là đăng ký tin tức các loại, không có biện pháp, chỉ có thể túm một người lại hỏi thăm một chút, may mắn bởi vì điều kiện của doanh địa này tương đối gian khổ, người tới nơi này không nhiều như doanh địa trước. Ba người thương lượng một chút, mỗi người phụ trách một khu, bắt đầu tuần tra.

Bọn Tiêu Từ Lăng tốn thời gian tại doanh địa này tròn gấp ba so với doanh địa trước, mới tìm tòi được tình hình đại thể của sân vận động, đáng tiếc vẫn không có tin tức của tiểu cô, lúc này mặt trời đã dần dần xuống tây, ba người Tiêu Từ Lăng không dám chần chừ nữa, chạy thẳng đến mục tiêu sau cùng.

Tiêu Từ Lăng chỉ có mong đợi doanh địa sau cùng này có thể có tin tức tốt, bằng không cậu chỉ có thể mang theo tiếc nuối trở về.

Doanh địa sau cùng là một tiểu khu biệt thự, chi cần phí vào trảng thôi đã mắc hơn gấp ba so với hai doanh địa kia. May mắn bọn Tiêu Từ Lăng cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu mỗi tình hạch, Lục Vân Đào trực tiếp vứt ra một viên tình hạch cấp một liền đi vào trong. Đơn vị chuyển đổi của nơi đây là một viên tình hạch cấp một bằng 100 miếng tình hạch cấp 0. Vốn cần phí vào trảng là 90 miếng tình hạch cấp 0, một miếng tình hạch cấp một là đã có thể trung hoà được, thậm chí còn có dư.

Tuy rằng phí vào trảng mắc, nhưng phương tiện với quản lý bên trong so sánh với hai doanh địa trước, thì hoàn toàn không ở trên cùng một đẳng cấp. Ba người Tiêu Từ Lăng vừa mới đi vào, đã được nhân viên công tác trực ban mang đi chỗ đăng ký đăng ký tin tức.

Nhân viên tiếp tân chỗ đăng ký là một thiếu nữ diện mạo thanh tú, thấy ba người đến, cười lấy ra ba tấm bảng biểu, để cho ba người đăng ký.

Tiêu Từ Lăng thấy thế vội vàng đẩy lên biểu tình nghi hoặc hỏi: “Vị tỷ tỷ này, cái này là làm gì vậy?” Trong ba người chỉ có cậu có thể hỏi như vậy, ai biểu cậu có khuôn mặt ngây thơ kia chứ.

“Tiểu đệ đệ, đây là tin tức đăng ký của các em, có dị năng hay không quan hệ đến hoàn cảnh với nội dung làm việc mà các em cư trú, người sống sót đến nơi đây bất luận có dị năng hay không đều phải làm việc.” Thiếu nữ thanh tú thấy hỏi chuyện chính là một thiếu niên, khuôn mặt mang tính trẻ con mang theo nghi hoặc thấy thế nào cũng đáng yêu thế ấy, tâm tình cô tốt đương nhiên ‘biết sẽ không không nói, nói sẽ không không hết’, còn có lòng tốt nhắc nhở, “Đừng xem thường phần tư liệu này, người thường muốn sinh hoạt ở chỗ này, cần phải trả cái giá rất lớn, vì vậy có dị năng vẫn nên điền lên so ra tốt hơn, bằng không. . .” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, cô biến sắc, không dám nói thêm gì nữa. Trong lòng cô có chút hối hận, thế nào ban nãy xung động như thế, nói lời không nên nói.

Tiêu Từ Lăng nghe vậy cả kinh trong lòng, xem ra doanh địa này quản lý đối với người sống sót rất nghiêm ngặt, đối đãi người thường sợ rằng cực kỳ hà khắc, ba người nhìn thoáng qua nhau, không dám tùy ý điền phần bảng biểu này.

Tiêu Từ Lăng nghĩ nghĩ, điền dị năng tốc độ, sau đó để cho hai người bên cạnh nhìn nhìn, ánh mắt hai người sáng ngời, biết bản thân nên điền thế nào.

Tiêu Từ Lăng điền xong đầu tiên, liền giao bảng biểu cho cô gái kia, trên mặt treo lên nụ cười đáng yêu nói: “Tỷ tỷ, em còn có một thân nhân có thể cũng đi tới doanh địa này, không biết chúng em có thể tra tìm một chút hay không?”

Thiếu nữ thấy ba người tuyệt không có điều phản ứng đối với lời nói vừa rồi của cô, vốn còn có một chút lo lắng nhỏ liền biến mất, lúc này nghe thấy tiểu thiếu niên đáng yêu kêu thân thiết như thế, cũng không muốn làm khó cậu, liền nói: “Tra tìm thì có thể, bất quá phải trả phí cố vấn, như vậy đi, tỷ tỷ thu em giá thấp nhất, chỉ cần 50 viên tình hạch cấp 0, giúp em tra tìm toàn bộ.” Ba người này đều là người biến dị tốc độ, thoát nhìn sẽ không có quá nhiều tình hạch, bản thân vẫn nên cho một sự tiện lợi đi. Thiếu nữ thương xót trong lòng, liền tự chủ trương mở ra một cửa sau nhỏ.

Tiêu Từ Lăng lấy xuống ba lô, đưa tay vào, làm bộ đang móc tình hạch, kỳ thực là lấy ra một viên tình hạch cấp một từ trong không gian. Tình hạch cấp 0 vốn không nhiều, dù sao hiện tại bọn họ cơ bản đều dùng tình hạch cấp một để tu luyện, mấy viên tình hạch cấp 0 kia là chiến lợi phẩm khi xuống xe dọc đường giết tang thì có được, đều đã tiêu hao sạch ở hai doanh địa trước đó. Hiện tại chỉ có thể lấy ra tình hạch cấp một tồn kho.

Cẩn cẩn thận cầm một viên tình hạch cấp một trong tay giao cho cô gái kia, cô gái nhìn mà có chút lòng chua xót, đứa trẻ đáng thương bao nhiêu a, một viên tình hạch cấp một này chỉ sợ là đã phí sức của chín trâu hai hổ mới có được đi, bằng không thể nào có thể quý trọng như thế chứ, ngay cả giao ra cũng yêu thương với không nỡ như vậy.

Lục Vân Đào với Tào Dương thấy thế vội vàng cúi đầu cố nén nụ cười, lần này, lại bắt đầu giả bộ rồi, hiện tại tình hạch cấp một ở tiểu đội của bọn họ, thuộc về đơn nguyên phân phối cơ sở, mỗi tuần mỗi người có thể được phân phối ít nhất trên năm miếng, không tính là thứ khan hiếm thế nào có thể để cho Tiêu Từ Lăng biểu hiện đau lòng như vậy.

Năng lực làm việc của thiếu nữ thanh tú vẫn rất mạnh, sau khi Tiêu Từ Lăng cung cấp tính danh của tiểu cô với bạn trai của tiểu cô, không đến mười phút đã tìm được tin tức xác thực, điều này làm cho Tiêu Từ Lăng vừa mừng vừa sợ, thiếu chút nữa đã lẹ nóng doanh tròng, tâm vốn treo cao thoáng cái an ổn lại, cậu rất sợ lần này sẽ không công mà về, càng sợ tiểu cô khi mặt thế giáng lâm đã gặp bất hạnh.

Lục Vân Đào vỗ vỗ bờ vai của cậu, có cổ vũ cũng có chúc mừng, dọc đường đi tới, tuy rằng trên mặt Tiêu Tử Lăng hết thấy đều bình thường, thế nhưng anh lại có thể cảm thụ được tâm tình nôn nóng của cậu, đúng vậy, thân nhân của mình không biết sống hay chết, không thể nghi ngờ khiến cho người ta gầy vò.

Thiếu nữ thanh tú cười nói: “Kiều Tân Vũ là một người dị năng hệ phong đó, bọn họ ở tại biệt thự số 37 khu B, tiểu đệ đệ, lần này em có chỗ dựa rồi. Như vậy đi, ngày hôm nay, chị không an bài nhà ở cho các em trước, em đến chỗ Kiều Tân Vũ trước, nếu bọn họ nguyện ý tiếp nhận em, chỉ cần Kiều Tân Vũ lại đây làm một thủ tục là được.” Cô rất vui cho Tiêu Tử Lăng, nơi đây là cường giả vi tôn, có một chỗ dựa kiên cố so với cái gì cũng mạnh hơn nhiều.

Tiêu Tử Lăng cũng là một mảnh mừng rỡ, vẻ mặt cảm kích nói: “Cảm tạ tỷ tỷ nha.”

Ánh mắt tròn tròn mang theo cảm kích, toét miệng mỉm cười ngọt ngào, chữ mạnh trực tiếp từ từ dâng lên ở trong lòng thiếu nữ thanh tú, cũng không nhìn nổi nữa, trực tiếp hung hăng ngắt một phen trên khuôn mặt hồng mơn mẩn của Tiêu Tử Lăng, cười nói: “Không cần cảm tạ chị nha, thực sự là đáng yêu, để cho chị niết một phen coi như đã báo đáp chị rồi.”

Nụ cười của Tiêu Tử Lăng suy sụp xuống tại chỗ, ách. . . Cậu đừng phải sắc nữa?!

Lục Vân Đào với Tào Dương cũng nhìn không được nữa, bật cười tại chỗ, tên nhóc này, thích giả đáng yêu, vô sỉ bán manh, hiện tại bị ăn đậu hũ cũng là đáng đời.

Có lẽ vẻ mặt đau khổ của Tiêu Tử Lăng quá khôi hài, thiếu nữ thanh tú cũng phì cười không ngừng trực tiếp nở nụ cười khanh khách.

Ở trong một mảnh bầu không khí sung sướng, ba người đi ra chỗ đăng ký tin tức. Vừa ra khỏi cửa, Tiêu Tử Lăng giờ mạnh hai tay lên hô to một tiếng: “Ya!” Cậu rất vui vẻ, mặt thể cậu vẫn không phải cô đơn một mình, cậu còn có tiểu cô.

Ba người không hề dừng lại, trực tiếp chạy tới biệt thự số 37 khu B, dọc đường đi đến, không thấy một chút hỗn loạn, có thể thấy được người phụ trách của doanh địa này phi thường có thủ đoạn trên quản lý.

Rất nhanh ba người đã tìm đến nơi, cửa hoa viên mở rộng, ba người đi tới trước cửa biệt thự, Tiêu Tử Lăng cố nén tâm tình kích động, gõ vang cửa nhà biệt thự.

Hồi lâu, một thanh âm thanh thúy, mang một chút bất mãn vang lên ở bên trong: “Tiêu Tinh Vân, còn không đi mở cửa cho tôi.”

Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế, khuôn mặt vốn tràn đầy nụ cười thoáng cái âm trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69 Chuộc người, 500 miếng tinh hạch cấp 0.

Trong cửa truyền đến một trận tiếng chạy băng băng dồn dập, cửa biệt thự rốt cục mở ra, ánh vào trong mắt Tiêu Tử Lăng chính là một khuôn mặt quen thuộc, chính là tiểu cô Tiêu Tinh Vân, lúc này cô đã mất đi thần thái phẫn chấn vốn có, hình dáng tiêu tụy không thấy nửa điểm sinh cơ, cô rũ mắt về mặt một mặt đứng ở cửa.

Tiêu Tử Lăng đau lòng nhìn tiểu cô của mình, tuy rằng tiểu cô đã 37 tuổi, nhưng cô bảo dưỡng vô cùng tốt thoát nhìn trẻ hơn mười tuổi, mà hiện tại, cô vậy mà còn già hơn so với tuổi tác thực tế của cô, Kiều Tân Vũ không phải người dị năng hệ phong sao? Vì sao không thể chiếu cố tốt tiểu cô của mình, tức giận kịch liệt dâng lên trong lòng cậu, nhưng vẫn nhẫn nại, dù sao trước mắt không rõ tình hình. Yết hầu cậu động hai cái, rốt cục khàn khàn kêu lên: “Tiểu cô!”

Thanh âm quen thuộc khiến cho Tiêu Tinh Vân thoáng cái ngừng đầu, thấy khuôn mặt luôn nhớ thương trong mơ lần trong linh hồn kia, nước mắt nhất thời rớt xuống: “Là Tiểu Lăng, Tiểu Lăng của cô. . . Cháu còn sống, quá tốt rồi!” Nói xong gât gao ôm Tiêu Tử Lăng vào trong ngực, sợ hãi gấp tiếp theo cậu sẽ biến mất không còn thấy nữa.

“Ai tới? Tiêu Tinh Vân, cô đến tốt cùng đang làm gì? Thế nào không mang người vào?” Thanh âm trong cửa bắt đầu không kiên nhẫn, cô ta đi ra, thấy hai người ôm nhau ở cửa, nhất thời cười lạnh: “Tôi còn tưởng là ai chứ, không ngờ bà cô già như cô còn có tình nhân, chắc chắn, sớm nên cắt đi, quán quít chết lấy Kiều đại ca, thực sự là không biết xấu hổ.”

Lời nói chối tai khiến cho Tiêu Từ Lăng nhẹ nhàng buông Tiêu Tình Vân ra, cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, là một cô gái ước chừng trên dưới hai mươi hai tuổi, son phấn đậm đà, ăn mặc cực kỳ gọi cảm, đang về mặt khinh bỉ nhìn bọn họ.

Dung mạo của Tiêu Từ Lăng khiến cho biểu tình của cô gái đó cứng đờ, bất quá cô ả rất nhanh phản ứng lại, lần nữa cười lạnh nói: “Tiêu Tình Vân, đây sẽ không phải là con rơi của cô đấy chứ, tôi đã nói mà, bà cô già như cô thế nào có thể có người thích chứ, bằng không cũng sẽ không ý lại chết dính Kiều đại ca.”

Tiêu Từ Lăng lạnh mặt, thấp giọng hỏi tiểu cô trong lòng: “Tiểu cô, cô ta là ai?”

Tiêu Tình Vân ngẩng đầu, tuyệt không đáp lại, về mặt thoáng cái mờ ảo lên. Cô thấp giọng nói: “Tiểu Lăng, nếu không phải cháu trước khi ngày diệt vong nói muốn cô chờ ở trong căn cứ, chờ cháu tìm đến cô, cô đã sớm rời đi. Tiểu Lăng, thứ như lòng người, quá khó lường. . .”

Vừa nghe lời nói của tiểu cô, Tiêu Từ Lăng còn có thể không rõ điều gì nữa? Khẳng định Kiều Tân Vũ đã làm chuyện có lỗi với tiểu cô. Không đợi an ủi tiểu cô, nữ nhân kia lại bởi vì lời nói của tiểu cô mà nổi trận lôi đình: “Tiêu Tình Vân, cũng không xem xem cô là mặt hàng gì, có thể được Kiều đại ca thu lưu đã là không có lỗi với cô rồi, hiện tại chính là mặt thế, nam nhân có năng lực nuôi mấy nữ nhân đó là chuyện hiển nhiên, cô khó chịu thì cô cắt đi a, mặt dày mày dạn ý lại ở chỗ này, còn một bộ giả thanh cao, tôi nhổ vào!”

Lời này vừa ra, Tiêu Từ Lăng đã biết nữ nhân này là mặt hàng gì, hóa ra chính là tân hoan của Kiều Tân Vũ, tức giận trong lòng không cách nào khống chế được nữa, trước đây nếu không phải bởi vì chiếu cố cha mẹ của Kiều Tân Vũ, tiểu cô cũng sẽ không dừng lại ở chỗ này, lại càng sẽ không khiến cho mình thời khắc ở vào trong lo lắng, mà hiện tại, Kiều Tân Vũ lại đối đãi tiểu cô của mình như vậy, hiện tại Tiêu Từ Lăng thậm chí muốn giết nam nhân phụ lòng đó.

Tiêu Tình Vân hiểu Tiêu Từ Lăng rất rõ, tuy rằng trên mặt Tiêu Từ Lăng không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng cô cảm thụ được chính xác sự phẫn nộ phía dưới sự yên bình lặng sóng của Tiêu Từ Lăng. Nhanh chóng ôm lấy Tiêu Từ Lăng nói: “Tiểu Lăng, mang cô rời khỏi nơi đây, cô không muốn tiếp tục ở lại cái nơi dơ bẩn này nữa.”

Tiêu Từ Lăng thế nào sẽ không biết suy nghĩ của tiểu cô, cô rõ ràng sợ mình khống chế không được phẫn nộ, mà xung đột với Kiều Tân Vũ, cô tuyệt không phải lo lắng cho Kiều Tân Vũ mà là lo lắng cho cậu, sợ cậu không phải đối thủ của Kiều Tân Vũ.

Tuy rằng rất muốn nói với tiểu cô, nam cận bã như Kiều Tân Vũ cậu căn bản không để vào mắt, bất quá Tiêu Từ Lăng biết hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, khẳng định tiểu cô sẽ cho rằng cậu chỉ là đang an ủi cô. Vì vậy, Tiêu Từ Lăng chỉ có thể gạt đầu, chuẩn bị dẫn Tiêu Tình Vân đi.

Lúc này, ngoài biệt thự truyền đến một trận tiếng vang, một thanh âm ngọt ngào vô cùng vang lên: “Kiều đại ca, lúc nào đổi cho em bộ đồ trang điểm em nhìn trúng kia a?”

Một tiếng cười nhẹ truyền đến: “Vậy phải xem biểu hiện đêm nay của em.”

“Kiều đại ca, anh thật là xấu.” Thanh âm ngọt ngào bắt đầu nũng nịu.

Cứ như vậy, một đôi thân ảnh dính liền nhau như trẻ sinh đôi xuất hiện ở cửa hoa viên, chính là Kiều Tân Vũ đã trở về, một nữ nhân xinh đẹp dựa vào khuỷu tay của gã, khoảng chừng 24, 25 tuổi.

Kiều Tân Vũ thấy mấy người đứng sừng sững ở cửa, gã nhìn lướt sơ qua, thấy Tiêu Tình Vân đứng ở cửa, trên mặt lộ ra một vẻ không thích, nhất thời lạnh mặt nói: “Cô thế nào ở bên ngoài? Có làm xong chưa?” Gã rất kiêng kỵ Tiêu Tình Vân xuất đầu lộ diện, cho rằng sẽ làm mất thể diện của gã.

Kiều Tân Vũ vênh vao tự đắc một bộ dáng ghét bỏ Tiêu Tình Vân, khiến cho Tiêu Từ Lăng muốn đánh bẹp khuôn mặt vô sỉ đó ngay tại chỗ.

Tiêu Tình Vân gắt gao túm lấy Tiêu Từ Lăng, chỉ sợ cháu trai của mình nổi sung, cô rất rõ, Kiều Tân Vũ là một cường giả sắp cấp hai, ở trong căn cứ cũng có địa vị nhất định.

Nữ nhân xinh đẹp trong khuỷu tay Kiều Tân Vũ cũng mặt mang trào phúng nói: “Cái bộ da mặt của cô thì nên đứng ở trong nhà bếp, đi ra làm mất mặt xấu hổ làm gì.”

Tiêu Từ Lăng hung hăng xiết chặt nắm tay của mình, cố nhịn xuống luồng tức giận ngập trời, cậu nghiêm mặt nói: “Kiều Tân Vũ, ngày hôm nay tôi đến đưa tiểu cô đi, sự chiếu cố trước đây, tôi nhớ kỹ.”

Hai mắt Kiều Tân Vũ thoáng híp lại, hắc hắc cười lạnh nói: “Cậu chính là cháu trai trong miệng Tiêu Tình Vân a, chắc chắn, trông bộ dáng này của cậu, đã biết cậu sống cũng chẳng ra gì, thôi đi, vẫn nên ở lại chỗ này đi, tôi không ngại nuôi thêm một người.” Bọn Tiêu Từ Lăng trên đường đi tới chém giết không ít tang thi, trên quần áo khó tránh khỏi bị bắn lên một số vết máu, vì vậy thoạt nhìn hình như có chút nghèo túng.

“Không cần.” Tiêu Từ Lăng lạnh mặt, kéo Tiêu Tình Vân chuẩn bị rời đi, Tiêu Tình Vân dừng lại bước chân, nhỏ giọng nói: “Cô đi lấy chút quần áo.”

Tiêu Từ Lăng gạt đầu, để Tiêu Tình Vân đi vào thu thập quần áo, lúc này nữ nhân vốn ở trong biệt thự kia đi ra kéo cánh tay còn lại của Kiều Tân Vũ nói: “Cứ để cho cô ta đi như thế? Phải biết rằng chúng ta đã nuôi không công cô ta đến bây giờ này.” Cô ả cũng không muốn để một người hầu chịu la mắng chịu làm việc như thế rồi đi, về sau không phải không còn ai hầu hạ sao.

Ánh mắt của Kiều Tân Vũ lóe lóe, dung mạo của Tiêu Tình Vân so không bằng nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo, đây là điểm chính yếu khiến cho gã di tình biệt luyện, nam nhân luôn thích mới mẻ. Thế nhưng ngoại trừ điểm đó, mọi thứ khác Tiêu Tình Vân đều làm được, nếu như rời đi như thế, gã đã quen Tiêu

Tĩnh Vân lo liệu hết thấy trong nhà ngược lại có chút không nề.

Gã trầm mặc không nói khiến cho nữ nhân đó càng thêm lớn mật, cô ả quay đầu cười lạnh nói với Tiêu Từ Lăng: “Tiêu Tĩnh Vân trong thời gian tháng rưỡi nay đã tốn hao không ít, bất kể ăn dùng, đều là của Kiều đại ca chúng tôi, muốn mang cô ta đi, nhất định phải trả giá lớn đó.”

Lục Vân Đào với Tào Dương xem thường nhìn nam nhân trái ôm phải ấp trước mắt, cận bã thối nát không có điểm mấu chốt đạo đức vậy mà còn không biết xấu hổ đề xuất điều này, chẳng lẽ coi bọn họ đều là đũa ngọc sao, người sáng suốt đều biết rõ Tiêu Tĩnh Vân đã trải qua sinh hoạt thể nào, một nữ nhân vậy mà bị bạn trai của cô sai khiến như một người hầu, còn phải hầu hạ nhóm tân hoan của bạn trai, đây không chỉ là sự cực nhục trên thể lực, lại càng là sự vũ nhục trên tâm linh. Bất quá mặt thể giáng lâm, thì tựa như giải phóng gông xiềng trong lòng, ma quỷ giấu trong đó được phóng thích ra toàn bộ, có biểu hiện như vậy cũng không quá kinh ngạc, ở mặt thể, vô si hơn bọn họ cũng đã từng thấy qua, Lục Vân Đào Tào Dương cảm thấy bản thân đã rất bình tĩnh.

Không đợi Tiêu Từ Lăng mở miệng, Lục Vân Đào nhân nhát nói: “Vậy mấy người muốn gì?” Không muốn tiếp tục dây dưa với mấy thứ cực phẩm này nữa, còn không bằng thừa lúc màn đêm chưa đến, sớm dẫn Tiêu Tĩnh Vân rời khỏi nơi đây một chút, có lẽ có thể chạy tới được chỗ của Hứa Tấn Dương ở một đêm, sáng mai là có thể trở về, như vậy có thể đứng lúc chạy về đại bản doanh.

“Một ngày tính là mười tinh hạch cấp 0, tổng cộng năm mươi ngày, cho chúng tôi 500 tinh hạch cấp 0, mấy người có thể mang Tiêu Tĩnh Vân đi.” Nữ nhân đó công phu sư tử ngoạm.

Lục Vân Đào với Tào Dương hai mặt nhìn nhau. . . Hóa ra vô si là không có hạn cuối. . . Bọn họ xem như đã kiến thức được. Mấy tên SB (shǎbī = ngốc bi = ngu ngốc lưu manh) cận bã thối nát này thật đúng là không biết xấu hổ a, vốn 30 tinh hạch đã có thể trụ ở chỗ này được một tháng, lượng thức ăn một ngày một tinh hạch đã là dư dả rồi, dù tính thế nào, một trăm miếng tinh hạch cũng đã là nhiều, không ngờ tới bọn chúng cũng dám mở miệng đòi 500 miếng, chẳng lẽ thoát nhìn bọn họ dễ khi dễ như vậy? Trong lòng hai người hùng hực đẩy lên một luồng lửa không tên.

Lúc này Tiêu Tĩnh Vân vừa vận chính lý đồ đi ra, nghe câu đó, thoáng cái phần nộ, chỉ vào mũi Kiều Tân Vũ mắng: “Kiều Tân Vũ, anh thực khôn nạn, anh quả vô si.”

Kiều Tân Vũ vốn còn có chút chần chừ, nghe thấy lời nói của Tiêu Tĩnh Vân, lập tức lạnh mặt xuống: “Cô muốn đi? Không có cái giá đắt đó tôi xem ai dám mang cô đi khỏi chỗ tôi?”

Tiêu Từ Lăng giận dữ ngược lại cười: “Kiều Tân Vũ, 500 miếng tinh hạch cấp 0 có phải không? Ông nói có giữ lời?”

Kiều Tân Vũ ngạo nghễ nói: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Quân tử? Gã còn dám tự xưng quân tử? Khóe miệng ba người lộ ra nụ cười xem thường. Tiêu Từ Lăng nói với Lục Vân Đào: “Vân Đào đại ca, phiền anh cho em ba miếng tinh hạch cấp một.” Trong tay Tiêu Từ Lăng chỉ có hai miếng tinh hạch cấp một, chỉ có thể mượn ở chỗ Lục Vân Đào trước.

Lục Vân Đào không nói hai lời, trực tiếp móc ra ba miếng tinh hạch cấp một từ trong bao giao cho Tiêu Từ Lăng. Tiêu Từ Lăng lấy ra hai miếng tinh hạch cấp một sau cùng từ trong ba lô, thực tế là từ trong không gian. Cậu vút năm miếng tinh hạch cấp một cho Kiều Tân Vũ, liền kéo tay tiểu cô Tiêu Tĩnh Vân, không hề quay đầu lại đi ra khỏi biệt thự.

Nữ nhân thả công phu sư tử ngoạm kia nhìn không được lắc lắc cánh tay của Kiều Tân Vũ nói: “Chẳng lẽ thực sự để cho bọn chúng đi như thế?”

Kiều Tân Vũ nhìn năm miếng tinh hạch trong tay, trong lòng ần ần có loại bất an, giai đoạn hiện tại có thể lấy ra được 5 miếng tinh hạch cấp một, đều không phải là người yếu, chẳng lẽ bản thân đã bỏ lỡ điều gì? Lại đã đắc tội ai? Gã lo lắng trong lòng lãnh tính không được mắng: “Chẳng lẽ còn có thể cường chế lưu lại? Ngu xuẩn.”

Nữ nhân đó dẫu miệng, lại không dám chọc Kiều Tân Vũ nổi nóng, chỉ có thể xoay cái mông, bản thân đi vào trong biệt thự sinh hồn đổi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70 Thức ăn, khuyết thiếu mới là bình thường.

Ở trên đường, về mặt Tiêu Tĩnh Vân mê mang, cô không ngờ tới Tiêu Từ Lăng có thể thoáng cái đã lấy ra được năm miếng tinh hạch cấp 1, phải biết rằng có lần Kiều Tân Vũ chém giết được một con tang thi cấp một, đã khoe khoang rất lâu ở trước mặt các cô, đó không phải như tang thi bình thường, tang thi đã tiến hóa có dị năng, nguy hiểm hơn gấp trăm lần so với tang thi bình thường.

“Tiểu Lăng, tinh hạch cấp một đó thật là của cháu?” Tiêu Tình Vân vẫn không thể tin được, hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy, tiểu cô, thật là của cháu, lần này trở lại, cháu còn có thể có thêm ít nhất 5 miếng tinh hạch như vậy nữa.” Tiêu Tử Lăng vẫn kiên trì trả lời, tuyệt không cảm thấy phiền phức, trên khuôn mặt đáng yêu kia nổi lên ửng hồng hưng phấn, cười nở một đóa hoa.

“Ách? Tang thi đó không phải là do các cháu giết?” Tuy rằng Tiêu Tình Vân còn ở vào trong mơ hồ, nhưng sự khôn khéo trong nội tâm vẫn đề cho cô nghe ra được chút vấn đề.

Lục Vân Đào cười tiếp lời: “Không sai, tiểu cô, tiểu đội của chúng cháu sẽ phân phối tinh hạch mỗi tuần, không phải dựa vào bản thân chém giết.” Anh thân thiết kêu tiểu cô theo Tiêu Tử Lăng, đương nhiên chọc Tiêu Tử Lăng không vui cho anh một ánh mắt xem thường: Mơ nó đây là tiểu cô của tôi, vì cái răng lại đến cảm một chân?

“Tiểu Lăng có đội ngũ? Quá tốt rồi!” Tiêu Tình Vân rất nhanh bị hai chữ đội ngũ hấp dẫn, thoáng cái quên đi cái khác. Ở chỗ Kiều Tân Vũ, cô biết nếu muốn bình yên sinh tồn ở mặt thế, nhất định phải gia nhập chiến đội, có đội hữu cường lực mới là sự bảo đảm tất yếu để có thể tiếp tục sinh tồn.

“Ừm, Vân Đào ca với Tào Dương ca đều là một tổ. Lão đại của chúng cháu là một siêu cấp cường giả.” Lời Tiêu Tử Lăng mang sùng bái nói, Sở Chích Thiên tuyệt đối là đại ca đáng tin cậy nhất trên thế giới này. Lời nói của Tiêu Tử Lăng để cho Lục Vân Đào với Tào Dương liên tục gật đầu, ánh mắt cũng lộ ra sự bội phục đồng dạng.

“Vậy thì tốt.” Nghe xong câu trả lời của Tiêu Tử Lăng, tâm của Tiêu Tình Vân an ổn hơn rất nhiều, cô vốn nghĩ chỉ cần theo cháu trai của cô, chỉ cần rời khỏi cái nơi dơ bẩn kia, cho dù ngày thứ hai sẽ chết ở trong tay tang thi cô cũng cam tâm. Hiện tại nghe thấy, tình hình không không xong như cô tưởng tượng.

Kỳ thực Tiêu Tình Vân không chú ý tới lời nói của Lục Vân Đào, thử nghĩ một đội ngũ có thể phân phối cho đội viên mỗi tuần 5 miếng tinh hạch cấp 1, có thể kém được nơi nào? Chẳng qua lực chú ý của Tiêu Tình Vân tuyệt không ở đó, cũng khiến cho cô không hiểu rõ được trước tiên, vì vậy khi tới đại bản doanh của Sở Chích Thiên, bị hoạt động hiệu suất cao của nơi đó, bị thực lực cường đại của Sở Chích Thiên chấn kinh không gì sánh kịp.

Bốn người rất nhanh rời khỏi doanh địa này, nơi đây đi ra rất dễ, cơ bản không có người hỏi thăm, dù sao vẫn là đại bản doanh mới hình thành, rất nhiều nơi còn có rất nhiều lỗ thủng.

Ba người cẩn thận che chở Tiêu Tình Vân một đường đi đến bãi đỗ xe dưới đất nơi đỗ xe, xe đang ở chỗ đó, Tào Dương khởi động xe, Lục Vân Đào ngồi trên ghế phó lái, lúc này Tiêu Tử Lăng mới dẫn tiểu cô vào bên trong xe nhà.

Tiêu Tình Vân kinh ngạc nhìn trang bị xa hoa trong xe, ở trong cùng chính là một cái giường, bên ngoài là hai cái sofa hình tròn, bên trái có một cái tủ lạnh, chỗ sâu hơn vậy mà còn có một nhà bếp mini. . . Đây là xe sao?

Tiêu Tử Lăng lấy ra một ly đồ uống từ bên trong tủ lạnh đưa qua: “Tiểu cô, có mệt không? Mệt thì có thể ngủ một chút.”

Tiêu Tình Vân ngồi trên sofa mềm mại, về mặt chấn kinh: “Tiểu Lăng, thế nào sẽ có chiếc xe này?”

Tiêu Tử Lăng đắc ý cười nói: “Hắc hắc, cháu hỏi xin lão đại nhà cháu, lão đại liền an bài cái này cho cháu nga.”

Khỏe miệng Tiêu Tình Vân mang cười: “Chính là người mà cháu nói, người trước ngày diệt vong đã cho cháu tin tức chính xác?” Tiêu Tình Vân cũng không quên cái cơ của Tiêu Tử Lăng, hết thấy trước mắt, khiến cho cô phản ứng đầu tiên cảm thấy chắc hẳn là người đó, bằng không không có khả năng chuẩn bị được đầy đủ như thế.

Tiêu Tử Lăng nghèn nghẹn, thiếu chút nữa quên cái cơ trước đây, cậu nói quanh co một chút: “Ừm. . . Xem như vậy đi. Tiểu cô, trong lòng chúng ta biết rõ là được, nghìn vạn lần không nên nói ra.”

Tiêu Tình Vân cho cậu một ánh mắt xem thường: “Yên tâm, cô biết nặng nhẹ.” Tâm tình cô được thả lỏng thì có tinh thần hơn rất nhiều, lúc này mới uống đồ uống trong tay.

Miếng Tiêu Tử Lăng khẽ động, cậu rất muốn biết tình hình của tiểu cô trong khoảng thời gian sau ngày diệt vong, rồi lại sợ làm nứt vết sẹo khiến cho tiểu cô lần nữa thương tâm, đang trong do dự, Tiêu Tình Vân đã buông xuống đồ uống trong tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tử Lăng, nghiêm túc nói: “Tiểu Lăng, đừng quán quýt chuyện của cô, tiểu cô sẽ không bị đánh ngã. . . Về phần Kiều Tân Vũ, chúng ta không nên quán đến hắn nữa, cứ coi như chúng ta không hề quen biết nam nhân đó.”

“Thế nhưng. . .” Tiêu Tử Lăng thế nào có thể nuốt xuống được cục tức này, sự ủy khuất với vũ nhục mà tiểu cô đã chịu ở nơi đó tuyệt không thể cứ cho qua như vậy.

Tiêu Tình Vân lại ngắt lời: “Tiểu Lăng, tiểu cô thậm muốn cùng Tiểu Lăng, có thể an an ổn ổn sống sót ở mặt thế, về phần cái gì ủy khuất, cái gì thương tổn, cái gì khuất nhục, những thứ đó đều là râu ria, tiểu cô thậm muốn Tiểu Lăng vĩnh viễn bình an ở cùng bên cạnh.” Nói đến nói đi, Tiêu Tình Vân vẫn sợ Tiêu Tử Lăng trả thù không thành bị Kiều Tân Vũ thương tổn, vì vậy trong lời ngoài lời đều đang khuyên can.

Tiêu Tử Lăng thấy vẻ mặt Tiêu Tình Vân lo lắng, chỉ có thể thở dài một hơi, gật gật đầu, biểu thị cậu nghe tiểu cô.

Tiêu Tình Vân thấy Tiêu Tử Lăng không truy cứu chuyện này nữa, rốt cục cười mở miệng.

Tiêu Từ Lăng bắt đầu nói: “Tiểu cô, cháu làm chút đồ ăn cho cô.” Nói xong cậu chuyển thân qua, khuôn mặt vốn còn mang theo nụ cười nhất thời ngoan lệ lên, nghiêng rằng nghiêng lại: Kiều Tân Vũ, lần này coi như người gặp may, thả người một con ngựa trước, cho người đặc ý thêm một đoạn thời gian. Trừ phi người may mắn chết trong lần thi triều này, bằng không lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết. . .

Tiêu Từ Lăng hoàn toàn tin tưởng, dựa vào tám sát chỗ dựa vững chắc là Sở Chích Thiên, cậu sẽ có cơ hội chính lý được Kiều Tân Vũ.

Xe rất nhanh đã tới cứ điểm của Hứa Tấn Dương. Hứa Tấn Dương đang đứng ở sân bãi rộng lớn trước nhà xưởng phát sầu thấy chiếc xe quen thuộc, ánh mắt thoáng cái sáng lên. Anh vội vã mở cửa chính ra, để cho xe lái vào.

Lục Vân Đào nhảy xuống xe đầu tiên, cười nói với Hứa Tấn Dương: “Hứa ca, đêm nay lại phải quấy rầy anh.”

Hứa Tấn Dương cười nói: “Nói lời khách khí gì chứ, hoan nghênh còn không kịp đây.” Trong khi nói chuyện, Tiêu Từ Lăng với Tiêu Tinh Vân cũng xuống xe.

Hứa Tấn Dương thấy Tiêu Tinh Vân xuất hiện ở phía sau Tiêu Từ Lăng đã biết sợ rằng mục đích chuyến này của bọn họ đã hoàn thành, vội vã đón xuống, chà xát tay hai cái, cười nói với Tiêu Tinh Vân mới xuất hiện: “Vị này chính là mục đích lớn nhất mà Lục tiên sinh tới lần này đi, hoan nghênh hoan nghênh.” Hứa Tấn Dương vẫn luôn cho rằng ba người là lấy Lục Vân Đào dẫn đầu (trên thực tế cũng không kém bao nhiêu, chẳng qua chuyến này là vì Tiêu Từ Lăng mà thôi).

Sự nhiệt tình của Hứa Tấn Dương khiến cho Tiêu Tinh Vân có chút được sùng mà kinh: “Chào, chào anh!” Mặt thế giáng lâm, nhìn quen sự khinh bỉ với lạnh nhạt, đột nhiên có người nhiệt tình như thế, thật đúng là khiến cho cô nhất thời có chút không thích ứng.

“Không biết xưng hô thế nào?” Hứa Tấn Dương nhìn nhìn Lục Vân Đào bên cạnh, trong miệng lại hỏi thăm Tiêu Tinh Vân.

“Ách, tôi kêu Tiêu Tinh Vân.”

Lục Vân Đào bên cạnh tiếp lời: “Cô ấy là tiểu cô của chúng tôi.”

“Hóa ra là tiểu cô đại giá quang lâm, hoan nghênh hoan nghênh.” Hứa Tấn Dương đổi giọng kêu tiểu cô cực kỳ tự nhiên, khiến cho Tiêu Từ Lăng bên cạnh âm thầm lật cho ánh mắt xem thường, tuổi tác của người này nhỏ hơn không được mấy tuổi so với tiểu cô, vậy mà kêu tự nhiên như thế, thật là đa mặt dày tới cực điểm, không biết xấu hổ à không biết xấu hổ.

Lúc này Tào Dương đỗ xe xong cũng xuống, Hứa Tấn Dương nghênh đón bốn người vào trong nhà xưởng.

Tiêu Tinh Vân vừa vào nhà xưởng đã thấy điều kiện trong nhà xưởng phi thường gian khổ, mấy đứa trẻ đang ở một chỗ chơi đùa với nhau, quần áo đều đã rất bẩn còn mặc ở trên người, trên mặt đất bên trong góc tay trái được lót một tầng hơi mỏng, mấy cái chăn bông đã rách nát đang được gấp chỉnh tề ở bên trên, thoạt nhìn bọn họ rất yêu quý vật sưởi ấm khó có được đó.

Ở trung gian có một cái bàn dài được tạm thời chấp vá lại, trên bàn bày vài bộ bát đĩa, đương nhiên bát đều không tính là hoàn chỉnh. Góc trên bên phải, một cái đài bếp giản dị được dựng lên, lúc này có người đang rửa nồi chuẩn bị bắt đầu nấu cơm, hai người bên cạnh đang gọt gỗ, gọt thành từng miếng từng miếng, đặt ở bên cạnh, chỉ sợ là củi lửa cần cho nấu cơm. Còn có một người lại đang tìm cái gì đó trong một đồng hồ vật bên cạnh đài bếp.

Hứa Tấn Dương vừa vào cửa liền cao giọng hô với bọn nhỏ đang chơi đùa: “Các em nhỏ, còn không lại đây chào hỏi với tiểu cô? Thực sự là một đám nít ranh thất lễ.”

Tám đứa trẻ lớn nhỏ không đồng nhất nghe thấy thanh âm của Hứa Tấn Dương, vội vã chạy tới, nhiệt tình kêu Tiêu Tinh Vân là tiểu cô, bọn nhỏ líu ríu nói chuyện với Tiêu Tinh Vân. Khuôn mặt tươi cười đáng yêu, lời nói nhiệt tình ngây thơ chất phác của bọn nhỏ, khiến cho tính tình vốn còn có chút câu nệ của Tiêu Tinh Vân thoáng cái buông ra, trên mặt dần dần nở ra nụ cười ôn nhu.

Tiêu Từ Lăng biết hành vi này của Hứa Tấn Dương rõ ràng là có chứa tính mục đích, nhưng thấy tiểu cô từ từ khôi phục sinh cơ, nụ cười vốn hơi hột thoáng cái chân thực hơn, cũng liền bỏ mặc.

Lúc này, người đang tìm đồ đã lật hết một lượt đồng hồ vật kia, lại không tìm được thứ hữu dụng, phát sầu khổ cả mặt, thấy Hứa Tấn Dương đi vào, không nhìn kỹ người khác đã la lớn: “Hứa ca, gạo đã không còn, làm sao giờ a?”

Theo thời gian mặt thế càng ngày càng lâu, thực vật ra ngoài tìm thu hoạch được cũng càng ngày càng ít, tuy rằng bọn họ đã giảm bớt lượng của mỗi bữa, tận lực cần kiệm tiết kiệm, nhưng vẫn không có biện pháp chống cự được một ngày hết lương thực.

Hứa Tấn Dương nghe vậy nhú nhú mày, thế nào không khéo như thế, ngày hôm nay liền không còn gạo, anh đi qua, thấp giọng dò hỏi: “Còn có gì ăn?”

“Chỉ có một chút bánh bích quy với mì ăn liền.” Người nọ nhìn đồng hồ trong góc, nghĩ thầm chỉ sợ những cái này cũng không cầm cự được bao lâu, mà tính hạch thì bọn họ chỉ mới tích lũy được hơn bảy mươi miếng, căn bản chưa đủ cho toàn bộ bọn họ tiến vào doanh địa.

Hứa Tấn Dương thờ dãi nhẹ một hơi: “Vậy dùng những cái đó lót bụng đi.”

Người nọ gật gật đầu nói: “Được, Hứa ca. Vậy chúng em nấu nước sôi nấu mì ăn liền ăn trước.” Nói xong chạy đi bắt đầu làm việc cùng người trước đài bếp.

Hứa Tấn Dương trở về ngưỡng cửa xà tay nói: “Vốn tiểu cô đến, phải tận tình chúc mừng một chút, đáng tiếc chỗ chúng tôi không có vật gì, chỉ có thể ăn một bữa mì ăn liền, thực sự là xấu hổ a.”

Tiêu Từ Lăng sững sốt, lúc này mới nhớ tới, ở mặt thể thức ăn từng thiếu ra sao, cậu kiếp trước chính là bởi vì đói bụng cực kỳ mới có thể ăn thức ăn có chứa bệnh độc, khiến cho bản thân trúng độc toàn thân mọc đầy mụn lở. Kiếp này bởi vì ngay từ đầu đã gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, căn bản không cần lo lắng vấn đề phương diện ẩm thực, tổ hậu cần của tiểu đội đều đã chuẩn bị tốt toàn bộ. Đương nhiên chính yếu là trong không gian của cậu chất đầy thức ăn, cậu căn bản không cần phát sầu vì chuyện này. Những sự đảm bảo phong phú đó khiến cho cậu quên ở mặt thể, khuyết thiếu thức ăn mới là bình thường.

Lục Vân Đào cũng thoáng cái bừng tỉnh, vội vàng nói: “Trong xe chúng tôi còn có đồ ăn, tuy rằng không nhiều đồ, nhưng một bữa này vẫn có thể ăn no.” Anh không rõ nguyên liệu nấu ăn dự bị trong phòng bếp nhỏ là bao nhiêu.

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng nói: “Đề em đi lấy.”

Tào Dương đưa chìa khoá trong tay cho Tiêu Từ Lăng, Tiêu Từ Lăng cấp tốc về lại trên xe, mở nhà bếp nhỏ ra, phát hiện bên trong chỉ có một túi gạo trắng nhỏ, trong tủ lạnh còn có ba hộp chứa thịt bữa cơm trưa. Cậu mở không gian ra tra tìm một phen, lấy ra ở bên trong hai hộp cá, một cây lạp xường, một con vịt muối đóng gói, nghĩ nghĩ lại lấy ra một thùng sữa bò lớn, mấy đứa trẻ kia rất gây, sắc mặt cũng không phải quá khỏe mạnh, sợ rằng khuyết thiếu dinh dưỡng.

Tiêu Từ Lăng dùng một cái túi chứa lại mấy thứ đó, lúc này mới cầm đồ xuống xe, đi vào nhà xường, giao thức ăn cho Hứa Tấn Dương, để cho anh ta an bài một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71 Đường về, bạn đường bất ngờ.

Hứa Tấn Dương không nói gì thêm liền tiếp nhận thứ Tiêu Từ Lăng đưa qua, không phải cảm thấy theo lý thường phải làm, mà là áp lực khi nuôi sống tám đứa trẻ khiến cho anh chỉ có thể tiếp nhận ý tốt của bọn Lục Vân Đào.

Hứa Tấn Dương kêu bọn nhỏ tiếp chuyện bốn vị, bản thân thì một tay một túi đi tới chỗ nấu cơm.

Đội viên phụ trách nấu cơm thấy túi gạo trong tay Hứa Tấn Dương, trong mắt bốc lên ánh sáng hưng phấn nói: “Thức ăn cho chúng ta?”

Hứa Tấn Dương gật gật đầu, chuyển đưa túi gạo trong tay qua: “Nhóm Lục tiên sinh cho.”

Đội viên tiếp nhận túi gạo cảm thán nói: “Không biết bọn họ là từ đâu tới, thực lực siêu cường, nếu chúng ta có thể được theo bọn họ vậy thì tốt rồi, khẳng định không lo cơm ăn.” Đương nhiên cậu ta cũng biết hy vọng này rất xa vời, cường giả thu người cũng rất nghiêm ngặt, những người thường không có quá nhiều sức chiến đấu như bọn họ, căn bản sẽ không vào được trong mắt những cường giả đó.

Hứa Tấn Dương nghe vậy thân thể chấn động, thần sắc phức tạp nhìn hai người ngồi nghỉ ngơi bên kia, Lục Vân Đào với Tào Dương. Đứng vậy, nếu có thể theo bọn họ, bọn nhỏ cũng sẽ sinh hoạt được tốt hơn. Đường nhìn của Hứa Tấn Dương chuyển tới bên kia, nhìn tám đứa trẻ lúc này đang giao lưu chơi đùa với hai cô cháu Tiêu Tinh Vân Tiêu Từ Lăng, anh quyết định phải nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Anh giao túi đồ còn lại trong tay cho một vị đội viên khác, bản thân thì ngồi xuống, cầm lấy một tấm ván gỗ dày, rút ra chùy thủ cột trên đùi, một bên gọt một bên suy nghĩ tương lai của bọn họ.

Còn chưa gọt được vài cái, chợt nghe thấy đội viên cầm túi thét kinh hãi một tiếng, Hứa Tấn Dương ngẩng đầu nhìn qua, thấy lúc này đội viên đang lôi đồ ra ngoài từ trong túi, trong miệng lại thoáng xuất thoáng kinh theo những thứ xuất hiện.

Ba hộp thịt hộp, hai hộp cá hộp, một cây lạp xường, một con vịt muối, mấy thứ này từng cái một xuất hiện. Ở trước mặt thể, những thức ăn này đích xác rất bình thường, không đáng nhắc tới, thế nhưng sau khi mặt thể, mấy thứ này liền thuộc về vật tư trân quý, đặc biệt là hiện tại, chỉ có cường giả mới xứng hưởng dụng những thứ này, bởi vì mấy thứ này đều bị những đội ngũ với thể lực cường đại chia cắt sạch sẽ. Bọn họ người đơn lực mong căn bản không có biện pháp lấy được những thức ăn này từ trong siêu thị mà các thể lực lớn chiếm cứ.

Mà hiện tại, những thứ gần như là truyền thuyết này vậy mà xuất hiện ở trước mặt bọn họ, trở thành thức ăn của bọn họ, điều này khiến cho bọn họ nhất thời hoài nghi có phải đang nằm mơ hay không, mà hết thảy điều này đều là do nhóm Lục Vân Đào mang đến.

“Vậy mà còn có sữa bò tươi!” Thử được móc ra sau cùng, khiến cho mọi người càng thêm không bình tĩnh. . . Sau khi mệt thể gắng lắm, sữa bò tươi liền thực sự trở thành đồ uống trong truyền thuyết.

Ảnh mắt Hứa Tấn Dương trở nên nóng rực lên, nếu nói ban nãy còn có chút chán chừ, như vậy sự xuất hiện của sữa bò tươi trực tiếp đánh nát một chút do dự sau cùng của Hứa Tấn Dương. Bất luận kết cục thế nào, anh nhất định phải liều một lần, vì bọn nhỏ cũng vì những đội viên theo anh.

Hứa Tấn Dương tuyệt không quên câu buột miệng của Tào Dương tối hôm qua, thi triều. . . Chỉ cần một từ này, anh nghe xong liền cảm thấy phát lạnh trợn trợn, đây chỉ sợ là một chuyện cực kỳ khủng bố, cứ nhìn biểu tình ngay lúc đó của Tào Dương sẽ biết. Mà từ biểu hiện của bọn ba người Lục Vân Đào dễ xem, không chỉ rõ như lòng bàn tay với chuyện thi triều, còn có sự chuẩn bị nhất định —— bọn họ không hề sợ hãi.

Hứa Tấn Dương đã có quyết đoán trong lòng không suy nghĩ gì nữa, cúi đầu chuyên chú gọt ván gỗ, làm việc chuẩn bị sẵn sàng cho nấu com lát nữa, vật liệu gỗ nhóm lửa.

Bữa nay, là bữa com ăn vui sướng nhất của bọn nhỏ sau khi ngày diệt vong giáng lâm. Tối nay, là buổi tối vui sướng nhất của Tiêu Tinh Vân sau khi ngày diệt vong giáng lâm. Đêm nay, là buổi đêm Hứa Tấn Dương hạ quyết tâm. Ngày nay, cũng là ngày tâm tình của Tiêu Tử Lăng lên xuống nhấp nhô nhất.

Ngày hôm sau, mấy người Lục Vân Đào dễ sớm chạy về Thân Thành, liền thức dậy sớm. Vốn không muốn đánh thức nhóm Hứa Tấn Dương, không ngờ nhóm Hứa Tấn Dương ngủ rất nông, cũng thức dậy theo, nhiệt tình giữ bọn họ lại ăn điểm tâm rồi đi, bọn họ không thể chối từ thịnh tình đành phải đáp ứng.

Tâm tình Tiêu Tinh Vân rất tốt, thấy Hứa Tấn Dương đang nấu cháo, cách lúc ăn điểm tâm còn có chút thời gian, liền giúp mặc áo mang vớ cho mấy đứa trẻ tuổi tác rất nhỏ đang rời giường, rất nhanh đã chỉnh lý mấy đứa trẻ được thỏa thỏa đáng đáng.

Một nhóm người ăn sạch sẽ hết thấy mọi thứ, kỳ thực bốn người Lục Vân Đào chỉ uống một chén nước com nhỏ, thấy bọn nhỏ ăn ngấu nghiến, bọn họ nào dám ăn nhiều.

Sau khi ăn xong, Lục Vân Đào liền nói lời từ biệt với Hứa Tấn Dương, lúc này lòng muốn về của bọn họ dường như tiền.

Hứa Tấn Dương nhanh chóng tiễn bọn họ ra, tám đứa trẻ phía sau cũng ra theo, Vân Oa thậm chí vững vàng túm lấy tay Tiêu Tinh Vân không buông. Tối ngày hôm qua, Hứa ca đã lặng lẽ dặn dò, phải bám chết theo tiểu cô, đến nơi nào cũng không thể buông tay. Tám đứa trẻ đều hiểu rõ bản thân phải làm gì.

Tào Dương rất nhanh khởi động ô tô, Tiêu Tử Lăng mở cửa xe nhà ra, khi tỏ ý tiểu cô lên xe, Tiêu Tinh Vân phát hiện cô đi không được. Vân Oa cảm lấy tay cô không chịu buông, cô chỉ có thể ngồi xồm xuống an ủi cô gái nhỏ này trước.

Đúng lúc này, mấy đứa trẻ lớn hơn một chút đột nhiên lùi lên xe, sau đó mấy đứa trẻ nhỏ hơn một chút cũng leo lên, một đứa bé gái ba tuổi nhỏ nhất trong đó, được hai đứa bé trai lớn hơn một hai tuổi so với cô bé túm lên.

Vân Oa thấy một màn như vậy, vội vã buông tay Tiêu Tinh Vân ra, nhanh chóng lên xe, vì vậy tám đứa trẻ toàn bộ lên xe thành công. Hứa Tấn Dương thấy vậy, rốt cục thờ dài một hơi.

Mà Lục Vân Đào với Tiêu Tử Lăng thì bởi vì một màn này mà ngăn cả người, hai người nhất tề chuyển đường nhìn tới trên người Hứa Tấn Dương, hy vọng anh ta có thể cho một lời giải thích.

Hứa Tấn Dương cười khổ nói: “Lục tiên sinh, xin tha thứ tôi dùng loại cách làm vô lại này, những đứa trẻ này theo chúng tôi sợ rằng không có cách nào sinh tồn được ở mặt thế, mà Lục tiên sinh cậu, lại có năng lực chiếu cố tốt được bọn nhỏ.”

Lục Vân Đào bị lời này của Hứa Tấn Dương làm cho mê mang, đây xem như là ép buộc trúng thưởng sao? Hơn nữa anh không phải người phụ trách lần hành động này, vì sao phải kiểm anh phụ trách? Nghĩ như thế, anh trực tiếp vứt một ánh mắt qua cho Tiêu Tử Lăng, để cho cậu đến giải quyết chuyện này.

Tiêu Tử Lăng lập tức suy sụp mặt cười khổ, lần này đến chỉ là vì tìm tiểu cô, vì sao lại nhiều thêm tám củ cái đồ chứ? Cậu dường như đã thấy được hình tượng rống giận phun rồng lửa về phía cậu của Sở Chích Thiên, nếu như không thể giải quyết việc này hoàn mỹ, phỏng đoán cậu cách bảo tọa đàn em của cậu sẽ càng ngày càng xa.

“Hứa ca, anh phải biết rằng, chúng em chỉ là đến tìm người, tuyệt không có quyền lợi thu lưu người nào, chúng em trở về như vậy khẳng định sẽ không có cách nào bàn giao.” Tiêu Tử Lăng phát sầu a, nếu trực tiếp cự tuyệt, thực sự quá đã thương người, dù sao Hứa Tấn Dương chỉ là suy nghĩ cho những đứa trẻ này, tuyệt không phải ý gì xấu, đây cũng là điều khó xử lý nhất. Nếu như anh ta có tư tâm, vậy Tiêu Tử Lăng sẽ không còn gì phải lo lắng. . . Nói đến cùng, vẫn là lương tri của Tiêu Tử Lăng không bị mười năm mặt thế kiếp trước tiêu hao sạch sẽ.

Hứa Tấn Dương thấy Lục Vân Đào chỉ trầm mặc, trái lại là Tiêu Tử Lăng mà anh cho rằng chỉ là nhân vật đàn em ra mặt, anh nghi hoặc một chút, nhưng tuyệt không có nghĩ sâu, trực tiếp khẩn cầu với Tiêu Tử Lăng: “Tiêu tiểu đệ, cậu lớn hơn không được mấy tuổi so với những đứa trẻ này, chắc hẳn hiểu rõ đứa trẻ như cậu ở mặt thế rất khó sinh tồn, chỉ có đội mạnh mới có năng lực che chở, Hứa ca cầu cậu, cầu cậu nói chút lời hay với Lục tiên sinh, dẫn bọn nhỏ một đoạn đường, tôi tin tưởng lớn hơn một chút nữa khẳng định bọn nhỏ sẽ hữu dụng, tựa như cậu. . .”

Được rồi, lúc này Tiêu Tử Lăng lại thành một ví dụ rõ ràng, ở trong mắt Hứa Tấn Dương, nếu bọn Lục Vân Đào đã có thể thu lưu Tiêu Tử Lăng, cũng có thể thu lưu tám đứa trẻ kia. Anh hoàn toàn không ngờ đến Tiêu Tử Lăng vô hại đáng yêu ở trong mắt anh kỳ thực thực lực tuyệt không yếu hơn so với bọn Lục Vân Đào.

Lời nói của Hứa Tấn Dương khiến cho Tiêu Từ Lăng cảm nín, cậu quay đầu nhìn về phía Lục Vân Đào, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, anh xem, người ta đều đã kêu em hướng anh nói tốt, việc này do anh đến.

Lục Vân Đào phiền muộn, khuôn mặt của Tiêu Từ Lăng quá có tính lừa dối, không ai tin tưởng cậu là người phụ trách lần hành động này (tuy rằng dọc đường Tiêu Từ Lăng cũng không biểu hiện ra như một người phụ trách). Đến sau cùng vậy mà còn cần người qua đường A vô tội như anh đây lên chống giải quyết chuyện thập phần khó giải quyết này.

“Hứa ca, chúng tôi không có thời gian chiếu cố những đứa trẻ này, chúng tôi là người thuộc về chiến đội, lúc nào chết cũng không biết. . .” Lục Vân Đào thờ dài một hơi, chỉ có thể uẩn chuyện cự tuyệt.

Hứa Tấn Dương thất vọng cúi đầu, câu trả lời của Lục Vân Đào khiến cho anh không biết nói cái gì, dù sao Lục Vân Đào nói rất đúng sự thực.

Tiêu Tinh Vân đi đến cửa xe nhà, thấy mấy đứa trẻ tuổi nhỏ bên trong vui sướng lăn trên sô pha, mấy đứa trẻ lớn hơn một chút cẩn thận canh chừng bọn nhỏ, sợ bọn nhỏ ngã xuống, một màn hữu ái này dẫn phát tình thương của mẹ của cô. Nhịn không được quay đầu lại nói: “Có lẽ cô có thể chiếu cố một chút. . .”

Hứa Tấn Dương nghe vậy mừng rỡ, nhanh chóng tiếp lời: “Vậy phiền phức tiểu cô.”

Câu đáp lời của Tiêu Tinh Vân khiến cho mặt Tiêu Từ Lăng càng khó, tiểu cô a, cô thế nào luôn thích chiếu cố người a! Một mình cô cháu còn có thể lăn lê chơi xấu cầu một danh ngạch hậu cần của tiểu đội với lão đại nhà mình, một đám người lớn như thế, cô kêu cháu an bài thế nào a.

Có lẽ thấy sắc mặt của Tiêu Từ Lăng không phải quá dễ nhìn, Tiêu Tinh Vân biết bản thân đã nhiều lời, suy nghĩ không chu toàn, dù sao hiện tại Tiêu Lăng đã có đội ngũ, có lẽ có sự khó xử mà cô không biết. Cô không dám nhìn ánh mắt chờ mong của Hứa Tấn Dương.

Đang trong quán quýt, Tào Dương nhô đầu ra từ cửa sổ ghế lái lớn tiếng nói: “Vân Đào ca, mang Hứa ca bọn họ cùng đi đi, ở lại trong đại bản doanh cũng an toàn hơn nhiều so với nơi đây, về phần chuyện về sau, thì xem chính Hứa ca bọn họ thôi.” Ý tứ của Tào Dương rất rõ ràng, có thể dẫn mọi người một đoạn đường đi doanh địa của bọn họ, nhưng đường về sau thì phải dựa vào chính bọn Hứa Tấn Dương tự đi.

Lục Vân Đào nhịn không được gõ gõ đầu của mình, cảm thấy bản thân thế nào lại dễ tâm vào chuyện vụn vặt, trong đại bản doanh không chỉ có chiến đội, còn có vô số người sống sót bình thường từ những địa phương bất đồng tới. Bọn họ cũng sinh hoạt trong đại bản doanh, trả giá sức lao động hoặc là giá lớn khác câu được chiến đội che chở.

Đã có biện pháp giải quyết, Lục Vân Đào rốt cục cười, anh nói với Hứa Tấn Dương: “Hứa ca, kêu đội viên của anh cùng lên xe đi, chúng tôi có thể mang anh đi đại bản doanh của chúng tôi, thế nhưng chuyện về sau phải dựa vào chính các anh, bọn nhỏ còn cần các anh chiếu cố.”

Hứa Tấn Dương khó có thể tin, vốn anh chỉ là đánh liều, hy vọng bọn Lục Vân Đào có thể chiếu cố tám đứa trẻ, căn bản không ngờ tới năm người bọn họ cũng có thể cùng đi, lúc đó chuẩn bị sau khi tiến bước tám đứa trẻ, năm người bọn họ sẽ tùy tiện vào một đại doanh địa, để ứng phó thì triều theo như lời Tào Dương, sống chết thì phải xem vận khí của mọi người.

“Quá tốt rồi!” Mấy đứa trẻ trong xe nhà nghe thấy lời nói của Lục Vân Đào, vui vẻ nhảy dựng lên, mặc dù tối hôm qua nghe theo mệnh lệnh của Hứa ca rời khỏi nơi đây, nhưng nội tâm của bọn nó vẫn rất không nở rộ bàng hoàng, hiện tại nghe thấy Hứa ca có thể cùng đi với bọn nó, nhất thời cao hứng ghé gôm.

Rất nhanh năm người Hứa Tấn Dương cũng lên xe, bọn Lục Vân Đào Tiêu Từ Lăng rốt cục cũng bước trên lộ trình trở về nhà.

Tiêu Từ Lăng đột nhiên rất tưởng niệm lão đại nhà cậu, mới rời đi hai ngày mà thôi, cậu lại cảm thấy hình như đã qua rất lâu! (Kỳ thực là cảm thấy không có lão đại bao bọc, mọi thứ phải tự mình làm quá vất vả. . . Quả nhiên hoài niệm sinh hoạt như sâu gạo ở dưới tay Sở Chích Thiên a)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72 Trở về, đại bản doanh mới.

Khi bọn Tiêu Từ Lăng trở về tuyệt không suôn sẻ, hóa ra lúc này tang thi không còn du đăng từng con nữa,

mà đã bắt đầu tập hợp lại, hình thành một đàn lại một đàn tang thi nhỏ.

May mắn, xe nhà việt dã rất kiên cố, cường hành phá khai sự ngăn cản của đàn tang thi, cho dù như thế, về mặt người trong xe đều tái nhợt, phải biết rằng nếu rơi vào trùng vây, bọn họ đều sẽ trở thành thức ăn của tang thi, không có may mắn tránh khỏi. Trừ phi cường giả cấp hai như Lục Vân Đào, mới có thể tránh được một kiếp.

Lục Vân Đào cau mày, phát hiện càng đến về sau đàn tang thi càng khổng lồ, xem ra thi triều mà Trương Ngải Ngải tiên đoán đã bắt đầu hình thành, không biết thi triều chân chính ngày mai sẽ là một loại tràng cảnh thế nào, phỏng đoán sẽ rất đáng sợ đi.

Chỉ cần tượng tượng tang thi che trời lấp đất cuộn cuộn mà đến, Lục Vân Đào nhin không được rùng mình một cái, anh quay đầu nói với Tào Dương lái xe: “Có thể đẩy nhanh tốc độ hơn nữa được không?”

Tào Dương hồ nghi nhìn anh ta một cái, kỳ thực anh đã lái rất không chậm rồi.

“Thi triều đang hình thành, tôi sợ càng tới gần thời gian thi triều bùng nổ, đàn tang thi sẽ càng cường đại, đến lúc đó chúng ta sẽ phải rơi vào trong đó.” Cảm giác nguy cơ trong lòng Lục Vân Đào càng ngày càng đậm, vì vậy anh mới muốn bắt chặt thời gian.

Tào Dương thấy đàn tang thi chỗ nghìn mét phía trước đích xác còn khổng lồ hơn so với đàn tang thi xông qua lần trước, đã biết sự lo lắng của Lục Vân Đào tuyệt không phải không có căn cứ, anh gật gật đầu, mở ra thiết bị trò chuyện với trong xe nhà, lớn tiếng bàn giao: “Tiểu Lăng, cho các cậu thời gian hai phút đồng hồ, làm xong hết thủy phương sách cố định an toàn, hai phút đồng hồ sau tôi sẽ bạo lực trùng kích.”

Thanh âm vừa xuất ra, trong xe nhà liền hoảng loạn một mảnh, bọn Hứa Tấn Dương luống cuống chân tay, không biết nên làm gì.

Tiêu Từ Lăng thấy thế nhanh chóng phân phó: “Tiểu đội của Hứa ca với tiểu cô 6 người mỗi người phụ trách một đứa trẻ, ngồi sô pha, có đai an toàn.” Nói xong, cậu trực tiếp túm lấy Vân Oa với một đứa bé trai tuổi tác xấp xỉ với Vân Oa, ba bước làm thành hai bước trực tiếp chạy đến bên giường, trực tiếp ấn hai đứa trẻ ở trên giường, cấp tốc lấy ra đai an toàn từ bên cạnh vũng vàng cột hai đứa trẻ vào trên giường.

Làm xong việc này, cũng nhanh chóng bước trở lại sô pha, kiểm tra đai an toàn của 6 người có buộc lỏng hay không. 6 người Hứa Tấn Dương mỗi người ôm lấy một đứa trẻ, không dám buông tay. Tiêu Từ Lăng phát hiện tất cả mọi người đã được cố định xong, lúc này mới trở lại bên giường, một tay cầm chặt thanh nắm tay bên giường.

Thời gian hai phút đồng hồ búng ngón tay đã qua, Tào Dương nhấn mạnh ga, xe nhà việt dã như ngựa chứng thoát cương hung hăng nhảy vào đàn tang thi chưa tập kết hoàn tất kia. . .

Tốc độ xe cứ như bay, rung động kịch liệt khiến cho mỗi người trong xe như cũng bị quăng đi, may mắn trước đó đã làm xong việc cố định an toàn, tuy rằng mọi người rất khó chịu, nhưng vẫn cố cầm cự.

Cứ như vậy, xe bay nhanh một đường, rốt cục về tới Thần Thành sớm trước một giờ so với thời gian dự kiến, bất quá thân xe nhà việt dã đã chổng chát vết xước.

Trên đường ở Thần Thành ngược lại không thấy tang thi nào, nhưng càng là như thế, Lục Vân Đào càng khẩn trương, chỉ sợ phía trước sẽ xuất hiện đàn tang thi bọn họ không có biện pháp đột phá. Đã sắp đến điểm cuối, nếu như phát sinh tình cảnh như vậy, anh không thể không thổ huyết. Rốt cục bọn họ đã bình an tiến vào phạm vi thể lực của Sở Chích Thiên, lúc này Lục Vân Đào mới thở dài một hơi.

Tào Dương giảm bớt tốc độ, xoa xoa mồ hôi trên trán, phóng nhanh một đường anh cũng rất khẩn trương, tinh thần đều có chút tiêu hao, anh mệt mỏi hỏi: “Đi chỗ nào?”

“Hử?” Lục Vân Đào thoáng cái chưa phản ứng lại được, chẳng lẽ không phải trực tiếp quay về đại bản doanh sao?

“Đại bản doanh vốn dĩ hay là xưởng quân công?” Tào Dương cũng không quên hội nghị mở vào hai ngày trước, mấy ngày nay chắc hẳn đã di chuyển đến xưởng quân công.

“Đi xưởng quân công đi. Tin tưởng phần lớn mọi người đã ở đó.” Lục Vân Đào không hy vọng một chuyến tay không, nghĩ nghĩ vẫn đi xưởng quân công tương đối thỏa đáng hơn.

“Được!” Tào Dương chuyển tay lái, trực tiếp lái đến hướng xưởng quân công.

Rất nhanh, xưởng quân công đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ, không có tình cảnh bận rộn như trong tưởng tượng của bọn họ, trái lại chỗ cửa chính yên lặng một mảnh, cửa chỉ có hai người phụ trách canh giới.

“Đỗ xe!” Một người phụ trách canh giới trong đó thấy có xe lái đến, trực tiếp đề nghị đỗ xe lại kiểm tra.

Tào Dương chậm rãi dừng xe lại, Lục Vân Đào ló đầu ra từ cửa sổ, hô với một người tuổi trẻ cỡ trên dưới 25 tuổi trong đó: “Này, là Tiểu Mã a, ngày hôm nay cậu canh gác?”

Tiểu Mã thấy là Lục Vân Đào, vội vàng đi tới cười nói: “Hóa ra là Lục ca a, mấy ngày nay không thấy anh, làm nhiệm vụ đúng không?”

Lục Vân Đào gật đầu nói: “Đúng vậy, ngày hôm trước nhận một nhiệm vụ đi xa, mới trở về. Tình hình nơi đây thế nào?”

Tiểu Mã hồi đáp: “Đêm qua toàn bộ đã di chuyển thành công, vì vậy ngày hôm nay chỉ có hai người chúng tôi ở chỗ này canh gác.” Nói xong, cậu ta

móc ra từ trong lòng một gói thuốc lá, lấy ra một điếu thuốc đưa cho Lục Vân Đào, cười hỏi: “Lục ca, có muốn hút một điếu không?”

Lục Vân Đào khoát tay áo: “Thôi đi, cậu hút đi, lần sau có đồ tốt, tôi sẽ cho cậu một bao nữa.”

Tiểu Mã nghe xong nhất thời mặt mày rạng rỡ, cầm điếu thuốc trong tay quý trọng thả lại hộp thuốc: “Đều nhờ Lục ca anh chiếu cố, tôi mới có thể hút được vài ngậm, bệnh nghiện thuốc lá này, quá gian nan.”

“Cậu a. . . Có thể cai vẫn nên cai đi, luôn sẽ có lúc không có thuốc.” Lục Vân Đào cười lắc đầu nói.

“Đến lúc đó rồi nói đi.” Tiểu Mã chẳng hề để ý nói, tiếp theo cậu ta ân cần nói. “Lục ca, tôi mở cửa giúp các anh, các anh trực tiếp lái xe vào là được rồi, bất quá phải đi chỗ đăng ký một chút trước. . .”

“Nga? Xảy ra chuyện gì?” Vốn không có một bước này, Lục Vân Đào nghi hoặc hỏi.

“Ngày hôm qua khi di chuyển phát hiện một người cảm nhiễm bệnh độc, dẫn tới mọi người khủng hoảng, vì vậy hiện tại chỉ cần là người từ bên ngoài vào, đều phải tới chỗ đăng ký kiểm tra thân thể trước. . .” Tiểu Mã giải thích.

“Nga, thì ra là thế, cảm tạ nhắc nhở. Đăng ký ở chỗ nào?” Lục Vân Đào biết đây là vì an toàn, hơn nữa đại bản doanh đã quyết định như thế, thì không người nào có thể ngoại lệ.

“Vào cửa là được.” Tiểu Mã chỉ vào chỗ cách không xa sau cửa chính, một hàng phòng ở mới xây hình nửa cung tròn, chặn con đường vốn để đi vào kín kín kẽ kẽ. Mà tràng địa trống trải phía trước phòng ở vừa vận hình thành một bãi đỗ xe cỡ lớn, lúc này, trên bãi đỗ xe đã đỗ đầy các loại xe.

Xem ra muốn đi vào đại bản doanh, nhất định phải đi đến chỗ đăng ký.

Tào Dương lái xe vào xưởng quân công, cửa chính lần nữa đóng lại, xe đi một đoạn thời gian, ngừng lại phía trước hàng phòng ở kia.

Người ở trong đó nghe thấy có tiếng xe, liền có năm sáu người đi ra, dẫn đầu chính là Chân Nhất Long.

“Nhất Long, hóa ra là cậu phụ trách việc này a.” Lục Vân Đào thấy người quen, phi thường cao hứng.

“A, các anh rốt cục đã trở về, ngày hôm nay Sở ca còn nhắc tới các anh đấy, nói không biết các anh có thể đúng lúc trở về hay không.” Chân Nhất Long thấy mấy người Lục Vân Đào cũng mừng rỡ, anh phát hiện xác ngoài xe nhà việt dã gần như không có một chỗ hoàn hảo, kinh thần nói, “Xem ra, các anh dọc đường rất mạo hiểm a.”

Lục Vân Đào cười khổ nói: “Đúng vậy, ngày hôm nay tang thi đã bắt đầu tập kết, thi triều đã sơ thành quy mô.”

Chân Nhất Long nghe vậy vẻ mặt thoáng nghiêm nói: “Không sai, người của tổ chiến đấu đã báo cáo điều này với bọn tôi, kỳ thực bắt đầu từ tối hôm qua tang thi đã bắt đầu tập đoàn hóa rồi.”

Đang khi nói chuyện, cửa xe nhà mở ra, Tiêu Tử Lăng dẫn đầu vẻ mặt tái nhợt xuống xe, Tào Dương lái xe đủ xóc nảy, khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm thấy trong dạ dày đang quay cuồng, khiến người ta muốn nôn.

Sắc mặt mấy người còn lại cũng không dễ nhìn, mấy đứa trẻ càng không cần phải nói, nhất tề nôn đến mức không còn biết phương hướng. Mọi người xuống xe toàn bộ, lúc này Tào Dương mới một lần nữa khởi động xe, dừng xe ở bãi đỗ xe.

Chân Nhất Long thấy tám đứa trẻ lớn nhỏ không đồng nhất kia, trực tiếp sùng sốt! Anh kinh ngạc hỏi: “Tiêu Lăng a, những đứa này đều là em trai em gái của em? Tiểu cô của em thực sự là lợi hại, sinh nhiều như vậy?”

Lời này khiến cho Tiêu Tinh Vân xuống xe sau cùng xấu hổ đỏ mặt. . . Không biết làm sao.

Lục Vân Đào vừa nghe lời này, nhất thời cười: “Nhất Long, những đứa này đều là người sống sót mà bọn tôi thuận tiện dẫn theo, không có quan hệ gì với tiểu cô.”

Tiêu Tử Lăng thì trực tiếp lật một ánh mắt xem thường cho anh ta, quyết định không nhìn đến cái tên nói chuyện mà không suy nghĩ này.

Nghe xong lời nói của Lục Vân Đào, Chân Nhất Long biết bản thân lỡ lời, nhanh chóng lộ ra một nụ cười về phía Tiêu Tinh Vân lấy làm áy náy. Trong đám người này chỉ có một nữ, không cần giới thiệu, anh cũng biết ai là tiểu cô của Tiêu Tử Lăng.

“Nhất Long ca, làm gì đó, nhanh xử xong việc đi, tôi sắp mệt chết rồi.” Tào Dương dừng xe xong lại đây, bởi vì liên tục phóng xe, tinh thần với thân thể đều cảm thấy mệt mỏi, trực tiếp mở miệng yêu cầu.

“Ừm, vốn phải cách ly quan sát ở trong phòng cách ly mười hai tiếng đồng hồ, bất quá là các cậu, thì dùng dị năng của tôi nhanh chóng kiểm tra một chút là được, sẽ không làm lỡ các cậu quá lâu.” Chân Nhất Long thế nào sẽ không rõ trạng thái của Tào Dương chứ, trực tiếp mở cửa sau.

Nói xong trong tay anh xuất hiện một quả cầu ánh sáng, bắt đầu chỉ huy cầu ánh sáng lưu luyến một lần ở trên người mỗi người, quả nhiên rất nhanh, mười bảy người dùng không đến 5 phút, đã kiểm tra xong toàn bộ.

“Trên người các cậu không hề mang bệnh độc, được rồi, vào đi.” Theo câu nói này của Chân Nhất Long, cánh cửa ở chính giữa hàng phòng ở mới xây này được mở ra, mọi người đi vào, liền thấy ở bức tường đối diện kỳ thực cũng là một cánh cửa lớn, lúc này đang mở rộng, chờ đợi bọn họ bước vào đại bản doanh chân chính.

Tâm tình của đám người Hứa Tấn Dương Tiêu Tinh Vân rất phức tạp, có mừng rỡ, có lo lắng, cũng có bàng hoàng, bọn họ ‘năm vị hỗn loạn’ đi theo bọn Tiêu Tử Lăng tiến vào đại bản doanh của Sở Chích Thiên, mang theo tâm tình thấp thỏm nghênh tiếp sinh hoạt mới của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73 Sở ca, em đã trở về!

Mọi người xuyên qua cánh cửa lớn đó, ánh vào mi mắt chính là một mảnh cảnh tượng bận rộn. Vô số người sống sót đang cúi đầu làm việc cật lực, dựng lên một trận tuyến phòng thủ mới ở bên trong xưởng quân công. Xem ra doanh địa thiết kế là nhiều đạo phòng tuyến, sợ bị tang thi đột phá trận tuyến phòng thủ ngoài cùng mà rơi vào tuyệt cảnh.

Mấy người Hứa Tấn Dương vừa đến doanh địa liền thập phần thấp thỏm, không biết người phụ trách ở nơi đây có thể tiếp nhận bọn họ hay không, lúc này thấy tình cảnh trước mắt, vô số người sống sót bình thường làm việc ở doanh địa, sự lo lắng trong lòng thoáng buông xuống một chút.

Bên trong doanh địa, một tuyến đường chính ngang dọc nam bắc, mỗi khi cách vài trăm thước thì có một con đường hướng đông tây phân chia doanh địa ra một số khối. Hết thấy trận tuyến phòng thủ đều tiến hành trên những con đường đó.

Mỗi trăm mét trên tuyến đường chính thì có một vị người thức tỉnh canh ở bên đó, không chỉ là vì chấn nhiếp những người sống sót bình thường kia, cũng là vì duy trì trật tự, đương nhiên cũng có hàm nghĩa bảo hộ ở trong đó, tùy xem người lý giải thế nào mà thôi.

Dọc đường đi tới, hết thấy người thức tỉnh thấy ba người Lục Vân Đào, đều về mặt ý cười chào hỏi. Hứa Tấn Dương hiểu rõ nhìn hai người Lục Vân Đào Tào Dương một cái, thoát nhìn hai người này phi thường có địa vị tại doanh địa này (anh trực tiếp bài trừ Tiêu Tử Lăng. . . Khuôn mặt kia vừa thấy đã biết là một người được chiêu cô, chả có liên hệ gì với cường giả). Anh âm thầm thấy may mắn bản thân ngay lúc đó đã quyết định rất nhanh, nếu có thể thuận lợi ở lại nơi đây, có Lục Vân Đào Tào Dương chiếu cố, bọn họ sinh hoạt ở chỗ này sẽ không quá gian nan.

Lúc này, Tiêu Tử Lăng dọc theo đường đi nói chuyện với Tiêu Tinh Vân trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thấy gì đó, ánh mắt cậu thoáng cái sáng lập lòe, bước nhanh chạy vội qua, trong miệng hô lớn: “Sở ~ ca, em đã trở về!!” Một tiếng Sở ca này, thực sự là kêu rung động đến tâm can.

Được rồi, cậu kích động, bởi vì tìm được tiểu cô, cậu cao hứng, hy vọng có người có thể chia sẻ, không khéo Sở Chích Thiên chính là người duy nhất cậu muốn chia sẻ, đương nhiên chính yếu là vì cậu muốn tận tình biểu hiện một chút, bán manh chơi xấu thêm một phen, để cho Sở Chích Thiên có thể cho phép tiểu cô lưu lại đội. Vì vậy cậu quả quyết bỏ nhào qua. . .

Sở Chích Thiên đang cúi đầu nghiên cứu những việc về công trình phòng thủ với Trần Cảnh Văn, đột nhiên nghe thấy thanh âm mang theo lấy lòng vô hạn này, thân thể vốn cao ngất kiên định, run rẩy một chút cơ hồ không thể thấy được. Mặt không biểu cảm nhất thời rét đi ba phần, chân phải anh chuyển nửa bước nhỏ, vừa vịn né qua thân ảnh bỏ nhào tới của Tiêu Tử Lăng.

Hử? Vậy mà hồng có nhào tới được? Sở Chích Thiên thế nào phán đoán được phương hướng? Tiêu Tử Lăng tiếc hận đứng vững thân thể, vốn muốn nhiệt tình biểu hiện tâm tình tưởng niệm của bản thân một chút, nói cho lão đại nhà mình mặc dù cách anh ta hai ngày, nhưng vẫn thủy chung nhớ anh ta vào trong lòng, đàn em như cậu đây tuyệt đối từ trung không cần phải nói.

Không đợi Tiêu Tử Lăng xoay người, một cái cốc đầu cường lực đã đập lên trên đầu cậu, thanh âm băng lãnh gần như là bài trừ ra từ trong hàm răng vang lên sát lỗ tai cậu: “Tiêu Tử Lăng, cậu lại muốn làm xiếc gì đấy?”

Sở Chích Thiên cơ trí làm sao không rõ lần biểu diễn nhiệt tình này của tên nhóc này khẳng định là có việc cầu người, nếu không có mục đích, khẳng định tên nhóc này sẽ qua loa cho xong, chào hỏi với mọi người một câu xong liền biến người. Nói đến cùng, tên nhóc này chính là ‘không có lợi sẽ không dậy sớm’.

Trần Cảnh Văn đối mặt sự quấy rầy của Tiêu Tử Lăng, hơi hơi nhú nhú mày, nhưng rất nhanh buông ra. Anh quay đầu gật gật đầu nói với Lục Vân Đào cùng Tào Dương theo sau đó: “Các cậu vất vả rồi.” Loại lời nói trấn an này Sở Chích Thiên sẽ không nói, chỉ có anh ra mặt.

Lục Vân Đào với Tào Dương cảm động nhìn Trần Cảnh Văn một cái, nhóm lão đại tuyệt không có xem nhẹ sự trả giá của bọn họ.

Tiêu Tử Lăng cười ngu sờ đầu bị gõ đau hai cái, chạy đến bên người Tiêu Tinh Vân bị một màn trước mắt này làm cho cả kinh hoa mắt, kéo cô đến

trước mặt Sở Chích Thiên, cười giới thiệu: “Sở ca, đây là tiểu cô của em Tiêu Tinh Vân. Đây là lão đại nhà cháu Sở Chích Thiên.”

Tiêu Tinh Vân bị vị nam nhân toàn thân tràn ngập khí tức băng lãnh khí phách vô song trước mắt này làm cho kinh hách. Cô co quắp giương giương miệng, có chút nói lắp hô: “Cái này, Sở. . . Sở tiên sinh, chào cậu!

Sở Chích Thiên nhàn nhạt nhìn Tiêu Tinh Vân một cái trả lời: “Ừm, chào cô.” Nói xong tiếp tục thả lực chú ý lại trên bản đồ phòng ngự trong tay, đối với Sở Chích Thiên mà nói, Tiêu Tinh Vân chỉ là người xa lạ, một nhân vật bởi vì Tiêu Tử Lăng mà xuất hiện, dành cho đáp lại đã đầy đủ rồi, anh không cần coi trọng.

Biểu tình lãnh đạm của Sở Chích Thiên, khiến cho Tiêu Tử Lăng tức giận không thôi, oán hận cho lão đại nhà mình một ánh mắt trắng dã thật to làm khinh bỉ, sau đó an ủi tiểu cô bị khí thế băng lãnh của Sở Chích Thiên kinh hách.

Tuy rằng thoát đi đường nhìn áp lực mười phần của Sở Chích Thiên, Tiêu Tinh Vân vẫn qua thật lâu mới hồi thần lại, cô kéo Tiêu Tử Lăng nhỏ giọng hỏi: “Đó là đại ca của cháu? Đội trưởng của tiểu đội các cháu?” Nam nhân này quá cường đại. . .

“Đúng vậy, Sở ca rất lợi hại.” Tiêu Tử Lăng cười nói, tuy rằng cậu trọng sinh trở về, bàn tay vàng cũng được mở không ít, nhưng so sánh với Sở Chích Thiên, thì vẫn yếu đến bạo, bất kể đời trước hay là đời này, Sở Chích Thiên vĩnh viễn là người mạnh nhất.

Trên mặt Tiêu Tinh Vân treo lên nụ cười an tâm, tuy rằng cô bị khí thế của Sở Chích Thiên làm cho sợ hãi, nhưng cháu trai nhà mình theo một đại ca cường đại, không thể nghi ngờ an toàn hơn rất nhiều, bất quá cô rất nhanh nhẹn hoặc nói: “Tiêu Lăng, ban này cháu thế nào vậy? Cái loại biểu hiện đó với tuổi tác của cháu. . .” Lời nói tiếp sau còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị Tiêu Tử Lăng một phen che miệng lại.

Tiêu Tử Lăng cẩn thận ngắm lão đại nhà mình vài lần, phát hiện anh ta không chú ý đến nơi đây, ngón tay đặt ở bên miệng làm một nhắc nhở nhỏ giọng, lúc này mới buông tay che miệng tiểu cô ra, cậu lặng lẽ nói: “Tiểu cô, chuyện này chờ lát nữa giải thích với cô, ở chỗ này nghìn vạn lần nghìn vạn lần đừng đề cập đến tuổi tác của cháu.” Lúc này bị lão đại nhà mình biết tình hình thực tế, cậu không chết cũng sẽ bị lột một tầng da.

Tiêu Tinh Vân phản ứng rất nhanh, nhìn nhìn khuôn mặt mang tính trẻ con của cháu trai nhà mình, phỏng đoán là dựa vào khuôn mặt này trà trộn được vào tiểu đội, cô vội vã im tiếng không đề cập tới nữa, có một chỗ dựa vững chắc cường lực so với cái gì cũng quan trọng hơn, vì điểm ấy, thế nào cũng phải phối hợp cháu trai của mình.

Mọi người kiên trì đứng ở một bên chờ, khi thấy Trần Cảnh Văn đầy mặt nụ cười cuộn lại bản đồ phòng ngự, đã biết hai vị lão đại đã thương thảo hoàn tất.

Lục Vân Đào nhanh chóng tiến lên một bước mở miệng nói: “Sở đội, Trần phó đội, đây là bằng hữu mà chúng tôi gặp được ở Phụ Thành, kêu Hứa Tấn Dương, tiểu đội của bọn họ giúp chúng tôi rất nhiều, lần này hy vọng có thể gia nhập doanh địa của chúng ta, vì vậy tôi dẫn bọn họ lại đây.” Lục Vân Đào với Hứa Tấn Dương được cho là mới gặp như đã quen, vì vậy có thể giúp được một phen thì là một phen.

Sở Chích Thiên thoáng nhíu mày, một cái lãnh nhãn nhìn qua, Hứa Tấn Dương liền cảm thấy một luồng khí rét lạnh từ lòng bàn chân truyền tới đỉnh đầu, anh đột nhiên lĩnh ngộ, chỉ có cường giả như Lục Vân Đào mới có thể làm việc ở dưới tay vị bá chủ Sở Chích Thiên này, khí thế này quá khủng bố, thực lực kém chút nữa, tư cách đứng ở trước mặt cậu ta cũng không có.

Sự áp bách đẳng cấp vượt qua vài cấp khiến cho Hứa Tấn Dương thức tỉnh cấp thấp hoàn toàn cảm thụ được, nam nhân trước mắt này, tuyệt đối không dưới cấp ba, có lẽ, đã đạt được đẳng cấp trong truyền thuyết trước mắt —— cấp bốn. Anh lần nữa xem nhẹ biểu hiện tùy ý tự nhiên của Tiêu Tử Lăng ở trước mặt Sở Chích Thiên, thử nghĩ có thể biểu hiện thoải mái tự nhiên ở trước mặt cường giả như vậy, thực lực của bản thân tuyệt đối không kém hơn nơi nào, ít nhất cũng có tiêu chuẩn của Lục Vân Đào.

So với sự lãnh đạm của Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn lại ý cười đầy mặt nhìn người Hứa Tấn Dương mang đến xung quanh, anh hiểu rõ trong tâm hòa khí đó hỏi: “Xem ra tiểu đội của các anh chỉ có Hứa đội trưởng anh là người thức tỉnh, không biết Hứa đội trưởng thức tỉnh là năng lực phương diện nào?”

Hứa Tấn Dương không bị nụ cười ôn nhuận của Trần Cảnh Văn che mờ, tuy rằng khí thế của vị phó đội này không cường đại như Sở đội trưởng, nhưng khí tức ẩn hàm cũng là sâu không thấy đáy. Anh cẩn thận hồi đáp: “Tôi cũng không rõ được tỉnh là thức tỉnh phương diện nào, chỉ là được gia tăng rất nhiều ở trên mặt phụ trọng.”

Một đội viên bên cạnh Hứa Tấn Dương nhin không được giải thích: “Hứa ca có thể vác được thứ trên dưới nghìn cân (500kg), đi lại vẫn như bình thường, một chút chuyện cũng không có.”

Trần Cảnh Văn có chút hiếu kỳ, dị năng này thật đúng là hiếm thấy, trên cơ bản không ăn khớp được với chiến đấu, anh gật gật đầu: “Ngược lại là một tay vận tải giỏi, Hứa đội trưởng chắc hẳn vẫn là cấp một sơ đoạn đúng không.”

Hứa Tấn Dương gật gật đầu, dọc đường đi tới, khí tức của người thức tỉnh duy trì trật tự đều cường đại hơn so với anh, cho dù những người đó không phải cấp hai, khẳng định cũng là trình độ cấp một trung đoạn thậm chí là cấp một đỉnh cấp, ở chỗ này nói bản thân là người thức tỉnh cũng ngại mất mặt.

Trần Cảnh Văn suy nghĩ một chút, có chút tiếc nuối nói: “Hứa đội trưởng, bởi vì người thức tỉnh của tiểu đội các anh không vượt qua năm người, vì vậy không thể thành đối tượng hợp tác của chúng tôi, chỉ có thể ủy khuất các anh ở lại chỗ người sống sót bình thường.” Nếu muốn thu được địa vị ở chỗ này, không chỉ có bản thân phải có năng lực, bên người còn cần đồng bọn cường lực, mà những điều này Hứa Tấn Dương đều không có, cho dù Hứa Tấn Dương dành cho bọn Lục Vân Đào sự trợ giúp ở Phụ Thành, anh cũng không thể vi phạm chuẩn tắc của anh.

Bản thân Hứa Tấn Dương thì lại một chút tiếc nuối cũng không có, anh trái lại đặc biệt cảm kích, bởi vì Trần Cảnh Văn không đề cập tới bất kỳ giá cả nào liên thu lưu bọn họ, phải biết rằng bọn họ còn có tám đứa trẻ vị thành niên, không thể nghỉ ngơi những đứa đó sẽ làm nặng thêm gánh vác của doanh địa.

Lục Vân Đào sớm đã biết sẽ là kết quả như vậy, dù sao bọn Hứa Tấn Dương nói là tiểu đội, kỳ thực ngoại trừ Hứa Tấn Dương đều không phải là người thức tỉnh, ở chỗ này căn bản không có đủ tư cách thành lập tiểu đội, trừ phi Hứa Tấn Dương vứt bỏ những người đó, lựa chọn gia nhập tiểu đội khác, bằng không căn bản không có khả năng trở thành đồng bọn hợp tác của doanh địa, hoặc là thành viên của tiểu đội nhà mình.

Anh nghe thấy Trần Cảnh Văn nói như vậy, liền xung phong nhận việc dắt Hứa Tấn Dương đi điểm cư trú của người sống sót bình thường, tuy rằng chuyện khác anh không thể giúp, nhưng vẫn có biện pháp lấy được một điểm cư trú hoàn cảnh tương đối tốt cho những đứa trẻ kia.

Rất nhanh Hứa Tấn Dương dưới sự dẫn dắt của Lục Vân Đào rời khỏi nơi đây, lúc này Tào Dương bên cạnh nhin không được đánh ngáp, anh ngo ngoay nói với hai vị lão đại: “Sở đội, Trần phó đội, tôi đi xuống nghỉ ngơi trước.”

Trần phó đội cười phát phát tay, biểu thị bọn họ đã biết. Lúc này Tào Dương mới vội rống rống chạy đi, anh còn phải tìm người hỏi một chút, tổ công kiên được an bài nghỉ ngơi ở nơi nào, chỉ qua hai ngày, mà anh đã cảm thấy chả còn biết mô tê gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74 Đặc quyền? Sự làm khó dễ của Trần phó đội.

Tiêu Từ Lăng thấy tất cả mọi người đã không ở đây nữa, lúc này mới lớn mật lê đến bên người lão đại, nịnh nọt nói: “Sở ca, anh xem xem tiểu cô nhà em an bài thế nào?”

Sở Chích Thiên nhân nhật quét nhìn Tiêu Tinh Vân khẩn trương co quắp bên cạnh: “Dựa theo quy củ làm việc, ở khu người nhà.”

Đãi ngộ của người nhà so không bằng đãi ngộ của thành viên tiểu đội, Tiêu Từ Lăng chưa từ bỏ ý định truy hỏi một câu: “Sở ca, không thể mở một cửa sau thu tiểu cô vào tổ hậu cần sao?”

Lời này vừa ra, khí tức cả người Sở Chích Thiên thoáng cái trở nên nguy hiểm lên, anh hí hai mắt lại lạnh buốt nói: “Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng tôi là một người không có nguyên tắc?”

Tiêu Từ Lăng dường như bị kinh hách, cúi đầu không dám lên tiếng, một bộ thái độ tùy ý xử trí thành khẩn nhận sai khiến cho tâm tình của Sở Chích Thiên hơi tốt hơn một chút. . . Cuối cùng tên nhóc này cũng đã biết trời cao đất rộng!

Sở Chích Thiên không biết, kỳ thực nội tại tuyệt nhiên bất đồng với biểu hiện bên ngoài, Tiêu Từ Lăng đang nôn máng, lời này nói thật dễ nghe a, trước đây khi thu cậu cũng không nhìn ra có bao nhiêu nguyên tắc, lúc này bày đặt nói đến nguyên tắc. . .

May mà Sở Chích Thiên không có thuật đọc tâm, bằng không khẳng định sẽ tức đến mức ‘nhất phạt xuất thế, nhị phạt thăng thiên’, hô to đứa trẻ không thể dạy.

Lúc này, Trần Cảnh Văn lại mở miệng ngắt lời: “Kỳ thực, vào tổ hậu cần ngược lại cũng không phải không thể được.”

Tiêu Từ Lăng mạnh ngừng đầu, hai mắt tròn ướn ướn nhìn chằm chằm Trần Cảnh Văn, ánh mắt đó miễn bàn có bao nhiêu mong đợi.

Ở trong mắt Sở Chích Thiên, chính là một con chó con bị thịt xương câu dẫn sống sờ sờ, còn thiếu chút nữa không kêu lên hai tiếng gâu gâu về phía Trần Cảnh Văn, nhiệt tình lác đười. Anh đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, chẳng lẽ tên nhóc này không biết trực tiếp khẩn cầu anh càng có hiệu quả hơn sao? (Lão đại, chẳng lẽ anh quên nguyên tắc của anh?)

Trần Cảnh Văn bị bộ biểu tình này của Tiêu Từ Lăng làm cho tức cười, anh cười tiếp tục nói: “Phải biết rằng ở bến tàu lần trước. Sự trả giá của cậu có thể hưởng thụ một lần đặc quyền.”

“Thực sự?” Tiêu Từ Lăng bị kinh hi này đập cho hôn mê, cậu không biết còn có chỗ tốt này.

Sở Chích Thiên hồ nghi liếc nhìn Trần Cảnh Văn một cái, lúc nào có quyết định này? Vì sao người làm lão đại anh đây không biết? Bất quá Sở Chích Thiên sẽ không bác mặt mũi của Trần Cảnh Văn tại chỗ, chỉ cần không liên quan đến giới hạn của anh, anh đều có thể bao dung.

“Ừ!” Nụ cười của Trần Cảnh Văn ần hằm thâm ý, “Bất quá đặc quyền chỉ có một lần, trước đây không nói cho cậu là bởi vì cậu không có nhu cầu đặc biệt gì, vì vậy tự động dùng đặc quyền đó trên việc phân tổ. . .”

Sở Chích Thiên nghe vậy đầu mi hơi hơi nhếch lên. Như cười như không nhìn Trần Cảnh Văn một cái, anh đã biết Trần Cảnh Văn đang đánh chủ ý gì. Đáng tiếc. . . Khóe miệng Sở Chích Thiên hơi hơi vênh lên, lộ ra một chút hứng thú xem kịch.

Ách? Trần phó đội nói vậy là ý gì? Ánh mắt vốn sáng lập lờ trờn ngập mong đợi của Tiêu Tử Lăng, nhất thời trở nên tinh thuần trong suốt, một mảnh thanh minh.

Ý cười của Trần Cảnh Văn càng đậm, đây mới là Tiêu Tử Lăng chân thực, tuyệt đối không thiên chân vô tà như biểu hiện bề ngoài, đáng tiếc có mấy ai có thể chân chính hiểu rõ? Ngón trở tay phải anh nhấn hờ hai cái với Tiêu Tử Lăng nói: “Tôi biết cậu nghe hiểu. Không sai, nếu lựa chọn cho tiểu cô của cậu tiến vào tổ hậu cần, như vậy cái ghế tổ công kiên cậu nhất định phải nhường ra. . .”

Nghe vậy, Tiêu Tử Lăng cười tinh khiết tinh khiết: “Vì sao chứ?” Cậu cười rất thực rất thực, dường như thực sự không biết vì cái gì.

Trần Cảnh Văn lắc đầu nói tiếp: “Tôi biết cậu rất rõ vì cái gì, bất quá cậu đã mở miệng hỏi. Tôi sẽ trả lời cậu, một trong những yêu cầu của tổ công kiên là nhất định phải trên cấp hai mới có thể gia nhập, đây là nguyên tắc.”

Tiêu Tử Lăng khổ não lấy ngón tay gõ nhẹ trán của mình, thở dài một hơi thật sâu nói: “Ai nha nha, vì sao hai vị đội trưởng đều thích treo nguyên tắc ở ngoài miệng, điều này làm cho người không nói nguyên tắc em đây rất khó lẫn lộn được a, thực sự là quán quýt.”

Tiêu Tinh Văn bên cạnh lần này cuối cùng cũng nghe hiểu, hóa ra Tiêu Lăng tiến vào tổ công kiên là dùng đặc quyền, nếu để cho mình tiến vào tổ hậu cần, Tiêu Lăng nhất định phải rời khỏi. Tuy rằng cô không rõ tổ công kiên là làm cái gì. Nhưng nghe thấy yêu cầu đi vào là phải trên cấp hai, cấp hai là cái gì? Ở Phụ Thành chính là cấp bậc cao thủ đứng đầu, có thể nghĩ, khẳng định tổ công kiên rất cường đại. Tiêu Lăng ở nơi đó khẳng định rất an toàn, thế nào có thể bởi vì cô mà bỏ qua cơ hội tốt đội ngũ tốt như vậy chứ.

Nghĩ tới đây, tâm tình Tiêu Tinh Văn kích động lên, cô kháng cự nói: “Cô tuyệt đối sẽ không gia nhập tổ hậu cần, Tiêu Lăng, cô lập tức đi khu người nhà, dẫn cô đi.”

Không đợi Tiêu Tinh Văn xoay người, Tiêu Tử Lăng một phen giữ cô lại, hai mắt cậu gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Tinh Văn, chậm rãi nói: “Tiểu cô, việc này để cho cháu giải quyết đi, xin tin tưởng cháu.”

Tiêu Tinh Văn ở dưới ánh mắt chuyên chú kiên định của Tiêu Tử Lăng, tâm tình từ từ bình phục.

Ánh mắt này cô rất quen thuộc, đó là sau khi anh hai chị hai xảy ra chuyện, cô được biết tin tức thiếu chút nữa tan vỡ, chính là Tiêu Lăng giữ tay cô lại, nói những lời đồng dạng. . . Đồng dạng là ánh mắt này trấn an sự bàng hoàng bất lực của cô, sau cùng cũng như lời Tiêu Lăng nói, cháu nó đã an bài hết thấy mọi chuyện được thích đáng.

Có lẽ lần này cũng sẽ như thế, Tiêu Tinh Văn có một loại tin nhiệm mù quáng đối với Tiêu Tử Lăng, cô không kháng cự nữa, an tâm đợi ở một bên chờ đợi kết quả cuối cùng.

“Chỉ có thể sử dụng một lần đặc quyền? Chắc hẳn hạn định không phải quá nhiều đúng không, tỷ như em sử dụng đặc quyền đó, có phải hết thấy các tổ đều có thể vào được hay không?” Tiêu Tử Lăng trấn an xong tiểu cô nhà mình, ánh mắt lần nữa đối diện Trần Cảnh Văn, cậu muốn lợi dụng đặc quyền này một cách lớn nhất, nếu như để tiểu cô vào tổ công kiên. . . Vậy quá tốt rồi.

Yêu nghiệt như Trần Cảnh Văn làm sao sẽ để cho Tiêu Tử Lăng nghĩ đẹp như thế được, trực tiếp lắc lắc đầu nói: “Không phải người thức tỉnh, không thể gia nhập tổ chiến đấu với tổ công kiên, đây là nguyên tắc.”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời này, không hề nghĩ ngợi, thẳng tiếp lời Trần Cảnh Văn: “Trần phó đội, vậy em giao tiểu cô cho anh, hy vọng có thể nhận được sự chăm sóc của anh.” Biểu hiện này giống như ngay từ đầu đã hạ quyết tâm muốn vào tổ hậu cần vậy, Trần Cảnh Văn đều phải hoài nghi có phải mình đã trúng kế của Tiêu Tử Lăng hay không.

Trần Cảnh Văn nghe thấy lời nói mang kính nhờ của Tiêu Tử Lăng, có chút kinh ngạc nói: “Tiêu Lăng cũng có thể gia nhập tổ hậu cần, không phải có thể chiếu cố được tiểu cô nhà cậu rồi sao? Yên tâm, tôi sẽ an bài cậu với tiểu cô của cậu ở cùng một tiểu tổ.” Trần Cảnh Văn biết bản thân làm có chút tuyệt, vì vậy có chút ý tứ muốn bồi thường.

“Khiến Trần phó đội thất vọng rồi, em sẽ không đi tổ hậu cần.” Tiêu Tử Lăng tiếc nuối nói.

Trần Cảnh Văn hiếu kỳ hỏi: “Vậy cậu muốn đến tổ chiến đấu?” Kính nhờ, một người còn chưa có khôi phục dị năng như cậu đi chỗ đó không phải muốn chết sao?

“Không có a, em vẫn ở tổ công kiên a!” Về mặt Tiêu Tử Lăng nghi hoặc, tựa hồ nghe không hiểu lời nói của Trần Cảnh Văn.

Biểu hiện của Tiêu Tử Lăng khiến cho trong lòng Trần Cảnh Văn có một nhúm lửa, tên nhóc nhà cậu giỡn chơi tôi sao? Hóa ra ban nãy tôi nói vô ích một trận a. Anh miễn cưỡng treo nụ cười trên mặt nói: “Tiêu Lăng, đặc quyền chỉ có một lần.” Nói đến chữ đặc quyền lại càng nặng thêm ngữ khí.

Tiêu Tử Lăng cười càng vui vẻ, cậu gật đầu trọng trọng đáp: “Đúng vậy, thì một lần.”

Trần Cảnh Văn cố nhịn xuống con tức giận sắp bùng nổ, lần nữa hỏi: “Vậy cậu cho tiểu cô của cậu dùng hay là cho chính bản thân cậu dùng?”

“Đương nhiên là tiểu cô em a.” Biểu tình của Tiêu Từ Lăng đặc biệt vô tội, tựa hồ muốn nói không phải đã sớm nói xong chuyện này rồi sao? Vì sao còn phải hỏi chuyện này nữa chứ.

Trần Cảnh Văn rốt cục phá công, anh không nhịn được nụ cười trên mặt nữa, nghiêm mặt nói: “Vậy vì sao cậu còn nói bản thân ở tổ công kiên?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Từ Lăng cũng chậm chậm biến mất, một khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đóng băng lại, cậu nói như đinh đóng cột: “Thực lực cấp hai, em có.”

Trần Cảnh Văn bị lời này của Tiêu Từ Lăng làm cho kinh sợ, thốt ra: “Thế nào có thể.”

“Vì sao không thể?” Ngự khí của Tiêu Từ Lăng nhàn nhạt, rõ ràng học ngự khí của Sở Chích Thiên nói chuyện, được rồi, cậu gần mực thì đen, nhuộm lên một chút khí tức của Sở Chích Thiên.

Trần Cảnh Văn tỉnh táo lại đầu óc bắt đầu vận chuyển, dường như nghĩ tới cái gì, anh quay đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên, dường như muốn nghe lời giải thích của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên nhẹ nhàng gật gật đầu với anh, biểu thị Tiêu Từ Lăng nói không sai.

Đến tận đây, Trần Cảnh Văn chỉ có thể bất đắc dĩ nói với Tiêu Từ Lăng: “Tên nhóc nhà cậu quá gian trá, khôi phục dị năng vậy mà không nói cho chúng tôi biết, thôi đi, mang tiểu cô nhà cậu đến tổ hậu cần của tôi báo danh, tìm Nhất Long là được.” Được rồi, Trần Cảnh Văn lại hiểu lầm, cho rằng Tiêu Từ Lăng nói cấp hai là dị năng tốc độ.

Bất quá đối với sự hiểu lầm này, Tiêu Từ Lăng với Sở Chích Thiên cũng không đi giải thích, Sở Chích Thiên thì bởi vì đó là bí mật của Tiêu Từ Lăng, Tiêu Từ Lăng tin tưởng anh vì vậy mới thể hiện năng lực mới của cậu ở trước mặt anh, anh không thể cô phụ phần tín nhiệm đó. Mà Tiêu Từ Lăng vốn không muốn quá nhiều người biết, đối với người cẩn thận như Tiêu Từ Lăng mà nói, thực lực của bản thân càng được ẩn tàng sâu, cậu sẽ càng an toàn, mục tiêu đời này của cậu là an an ổn ổn sống sót, sống đến chết già. Vì vậy, hết thảy của hết thảy đều vì điều này mà phục vụ.

Tiêu Từ Lăng nghe xong phân phó của Trần Cảnh Văn, cười tủm tỉm gật đầu, mặc kệ mục đích lần làm khó dễ này của Trần Cảnh Văn là vì sao, dù sao mục đích của cậu bởi vậy mà đã đạt thành, vì vậy tâm tình của cậu phi thường tốt.

Cậu cao hứng bùng bùng sau khi cáo biệt với lão đại Sở Chích Thiên, liền dẫn tiểu cô Tiêu Tinh Vân rời đi, trực tiếp giết về phía chỗ cửa vào tìm Chân Nhất Long báo danh.

Chờ bóng lưng hai người Tiêu Từ Lăng biến mất trong tầm mắt, lúc này Trần Cảnh Văn mới nhỏ giọng kháng nghị nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, vì sao anh không nói cho tôi biết? Cố ý xem chuyện cười của tôi?” Trong lòng Trần Cảnh Văn bị phần a, anh khổ tâm thiết kế là vì ai? Còn không phải là vì bọn họ.

Sở Chích Thiên như cười như không nhìn Trần Cảnh Văn một cái, tràn đầy không tận tâm hỏi: “Không biết đặc quyền đó là ai cho?”

Một kích trúng đích, Trần Cảnh Văn á khẩu không trả lời được. Nói đến cùng vẫn là do anh tự tìm, nếu như anh không đề cập đặc quyền đó, căn bản sẽ không có những việc này, hiện tại ngược lại để cho Tiêu Từ Lăng không công được một chỗ tốt như thế, để tiểu cô của cậu ta không cần tốn nhiều sức đã vô được tổ hậu cần. Anh thực sự là ăn trộm gà không thành còn mất cả nắm gạo a, Trần Cảnh Văn hối hận.

Sở Chích Thiên mang tính an ủi vỗ vỗ bờ vai Trần Cảnh Văn nói: “Hiếm thấy sai lầm một lần cũng không tồi, gần đây cậu quá chú ý thập toàn thập mỹ.” Trần Cảnh Văn đã có chút đề tâm vào chuyện vận vật, phải biết rằng bảy mưu tính kế chỉ nhìn kết quả cuối cùng, chỉ cần đạt được giá trị lớn hơn, cho rằng đáng giá thì nên kiên định ra tay, mà Trần Cảnh Văn thì quá đề ý tổn thất, không phải không tốt, mà là có một số chỗ không phải quá thích hợp.

Sở Chích Thiên nói xong lời này, liền xoay người trở về, có một số lời, nói đến điểm thì dừng là được, then chốt còn phải xem chính bản thân Trần Cảnh Văn có nghĩ thông suốt hay không.

Trần Cảnh Văn một mình ở lại tại chỗ đột nhiên nở nụ cười, tâm tình dường như rất sung sướng: “Thú vị, thực thú vị, tên nhóc Tiêu Từ Lăng này quả nhiên không đơn giản, vậy mà để cho tôi ăn một món thiệt, cho tôi một kinh hi rất lớn a. Chắc chắn, không biết an bài của tôi có thể cũng cho cậu được một kinh hi hay không đây? Tiêu Từ Lăng, hy vọng cậu đừng khiến cho tôi thất vọng a.”

Chương 75 Cứu mạng, cậu không muốn làm bao cát thịt người!

Tiêu Từ Lăng dẫn Tiêu Tinh Vân làm xong hết thầy thủ tục, cũng đã gần chạng vạng, Chân Nhất Long lấy ra một tấm card công tác đại biểu cho thành viên tổ hậu cần giao cho Tiêu Tinh Vân, nhắc nhở hiện tại ăn cơm không có căn tin nhỏ nữa, tất cả mọi người phải đến căn tin lớn ăn cơm, mà cơm nước đều phải dựa vào tấm card công tác này để lĩnh.

Tiêu Từ Lăng vừa nghe thì sốt ruột, cậu còn chưa có lấy được card công tác đây, chẳng lẽ cậu ăn không được cơm? Mặt thế cái gì trân quý nhất, thức ăn a! Quyền lợi lớn nhất của cậu cứ mất đi khó hiểu như vậy?

Chân Nhất Long cười chỉ rõ phương hướng cho cậu, hóa ra card công tác của cậu ở chỗ lão đại cậu Sở Chích Thiên, khi phát card công tác cậu không có mặt, vì vậy trực tiếp bị Sở Chích Thiên tịch thu.

Sau đó, Tiêu Từ Lăng đưa tiểu cô Tiêu Tinh Vân đến cao ốc của tổ hậu cần, tòa cao ốc này vốn là tòa lầu ký túc xá của công nhân viên chức xưởng quân công, tổng cộng có năm tầng, hiện tại toàn bộ phân phối cho tổ hậu cần dùng.

Tầng lầu cao nhất là ký túc xá nữ, tầng thứ tư phía dưới là ký túc xá nam, tầng thứ ba là phòng làm việc của mỗi một thành viên tổ hậu cần, tỷ như phòng chế tạo vũ khí của Đường Gia Minh, phòng trị liệu của Chân Nhất Long, phòng sinh hoạt thường ngày của Tiểu Duẩn Thụ với cậu cậu, phòng làm việc của Trần Cảnh Văn. . . vân vân. Hai tầng phía dưới thì đặt đầy vật tư tương đối trân quý, như vũ khí, được phẩm các loại.

Ở dưới lầu, một cô gái nhỏ bốn năm tuổi lúc này đang khóc tang một khuôn mặt, vẻ mặt không biết làm sao ôm một con chó con ngo ngoe ngồi ở chỗ thang lầu, dường như đã bị thế giới này từ bỏ vậy.

Tiêu Từ Lăng thấy thế trong lòng chua xót khổ sở khó hiểu, cậu cho rằng Tiểu Duẩn Thụ lại nhớ tới papa mommy của cô bé, vội vàng đi lên dò hỏi: “Tiểu Duẩn Thụ, em thế nào vậy? Vì sao ngồi ở chỗ này?”

Tiểu Duẩn Thụ ngẩng đầu đại ra nhìn Tiêu Từ Lăng, đột nhiên thoáng cái tỉnh táo lại, như tìm được cửa phát tiết, oa một tiếng khóc rống lên.

Trên khuôn mặt non mịn hai hàng nước mắt chảy xuống. Thế nào cũng ngăn lại không được, cô bé khóc phải nói là thương tâm muốn chết a, khiến cho Tiêu Từ Lăng nhất thời bắt đầu chân tay luống cuống, không biết làm sao. Xin tha thứ Tiêu Từ Lăng không biết làm gì, dù sao cậu chưa từng dễ dàng con nít, người ta vẫn là độc thân đó.

Tiêu Tinh Vân bên cạnh thương tiếc không thôi, một phen túm Tiêu Từ Lăng chặn ở phía trước vướng chân vướng tay ra, vội vàng ngồi xổm xuống nhỏ giọng nhẹ nhàng an ủi: “Em gái nhỏ này. Bé ngoan thì không thể khóc nga, nói cho cô cô, có phải ca ca hư này khi dễ cháu không a? Chờ lát nữa cô cô sẽ thay cháu hung hăng đánh cậu ta.”

Nói lời này. . . Hóa ra mình thành đầu sỏ khi dễ con nít. Tiêu Từ Lăng rất cảm nín, cậu thực sự rất vô tội, trời biết, cậu chỉ là có lòng tốt tiến lên hỏi một câu mà thôi.

“Không. . . Không phải. . . Là Tiểu Tiểu nó ngã bệnh.” Tiểu Duẩn Thụ dưới sự an ủi của Tiêu Tinh Vân rốt cục cũng dừng lại tiếng khóc, bắt đầu thút thít nói ra tình hình thực tế, cũng rửa sạch oan tình cho Tiêu Từ Lăng.

Tiểu Tiểu? Đó là ai a? Tiêu Từ Lăng không nhớ trong độ ngũ của bọn họ có người kêu tên này. Chẳng lẽ là mới thu?

Tiêu Tinh Vân chưa rõ tình huống nơi này, nhưng vẫn kiên trì dò hỏi: “Tiểu Tiểu? Bạn ấy hiện tại ở nơi nào? Nếu ngã bệnh thì chúng ta dẫn bạn ấy đi xem bác sĩ.”

Tiểu Duẩn Thụ nâng lên chó con trong lòng: “Chính là nó, nó kêu Tiểu Tiểu, nguyên cả ngày hôm nay chưa từng tỉnh.”

Con chó con này trông thế nào lại nhìn quen mắt như vậy a? Tiêu Từ Lăng càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, khi nhìn thấy một đường văn đen nhạt nhát phía sau lưng, thoáng cái tỉnh ngộ lại. Đây không phải là con chó nhỏ biến dị thuộc về cậu đó sao? Tiểu Duẩn Thụ vậy mà kêu nó là Tiểu Tiểu? Tiêu Tiểu? Ách, phỏng đoán là lấy hài âm dựa theo dòng họ này. (họ Tiêu của Tiêu Từ Lăng)

Nếu là chó nhỏ của mình, Tiêu Từ Lăng cũng coi trọng hơn, cậu ngồi xổm xuống, dăm dăm thân thể chó con, phát hiện động thể nào nó cũng không hề có phản ứng, nếu không phải còn có nhiệt độ cơ thể, cậu thực hoài nghi con chó nhỏ này đã over.

“Tiêu Lăng ca ca, xin lỗi. Em không chiều cổ tốt cầu cầu của anh.” Viên mắt của Tiểu Duẩn Thụ lại bắt đầu đỏ lên. Bé rất khổ sở, phải biết rằng bé thực sự rất dụng tâm đối với năm con chó con, bé không rõ vì sao chó con vốn còn tốt đẹp lại đột nhiên vừa ngủ là không tỉnh nữa chứ?

Tiêu Từ Lăng sờ sờ đầu Tiểu Duẩn Thụ, an ủi nói: “Tiểu Duẩn Thụ nghiêm túc như thế. Thế nào có thể không có chiều cổ tốt chứ, phỏng đoán là nguyên nhân khác, không nên gấp gáp, để cho ca ca xem một cái.” Nói xong, cậu tiếp nhận Tiểu Tiểu từ trong tay Tiểu Duẩn Thụ, vận chuyển Thanh Tâm Thuật cẩn thận để cho một sợi linh lực tiến vào trong cơ thể chó con, điều tra tình hình bên trong nó.

Linh lực vừa mới tiến vào trong cơ thể chó nhỏ, một luồng năng lượng cường đại trực tiếp bổ nhào lên thôn phệ mất luồng linh lực đó. Trong nháy mắt đó, Tiêu Từ Lăng tìm được một chút tin tức. Lúc này luồng năng lượng cường đại có thể thôn phệ linh lực kia đang cải tạo thân thể chó con, rất giống tình cảnh lúc cậu tiến cấp.

Chẳng lẽ con chó con này hiện tại đã tiến vào cấp hai? Tiêu Từ Lăng có chút không xác định, cậu không dám chần chừ, chuẩn bị mang chó con đi tìm

lão đại Sở Chích Thiên nhà mình để hỏi rõ.

Cậu đang lo lắng nên không nói thêm gì với tiểu cô, trực tiếp nói tạm biệt với hai người, cũng hẹn xong thời gian cùng đi ăn cơm chiều. Trước khi đi lại đặc biệt giao lưu một phen với Tiểu Duẩn Thư, đùa cô bé nín khóc mỉm cười mới an tâm rời đi.

Tiêu Từ Lăng ôm chó con chạy một đường, chạy thẳng đến nơi ở của tổ công kiên. Nơi tổ công kiên ở không thể nghi ngờ là nơi điều kiện tốt nhất của toàn bộ xưởng quân công, nó là một tòa nhà đại dương* ba tầng, diện tích xây phòng đã đạt sáu bảy trăm thước vuông, vốn là nơi làm việc nghỉ ngơi của cao tầng xưởng quân công. (*tòa nhà thiết kế trang nhã, có hoa cỏ hồ nước)

Sở Chích Thiên ở tại tầng thứ ba, tầng thứ ba tổng cộng có bảy gian phòng. Gian phòng Sở Chích Thiên ở là lớn nhất, chỉ cần gian phòng của anh đã vượt qua 200 thước vuông, bên trong phân vài gian nhỏ, ngoại trừ phòng ngủ, còn có phòng khách tiếp đãi, nhà bếp nhỏ, phòng sách, thậm chí còn qua loa xây một gian phòng luyện công rắn chắc.

Sáu gian còn lại tuy rằng không lớn như của Sở Chích Thiên, nhưng cũng không nhỏ, bên trong có phòng ngủ, với phòng khách nhỏ, Tiêu Từ Lăng được một gian, những gian phòng còn lại trước mắt đều để trống. Tào Dương với Lục Vân Đào ở tại tầng hai, không phải không muốn trụ ở tầng ba, thật sự là khí tức của Sở Chích Thiên quá mức cường đại, tầng thứ ba khiến cho bọn họ hít thở rất không thông, chỉ có thể xuống một tầng, tuy rằng vẫn có thể cảm thụ được khí thế cường đại của Sở Chích Thiên, nhưng sẽ không nửa bước khó đi giống như ở cùng một tầng.

Cũng chỉ có người lạ đời như Tiêu Từ Lăng, mới có thể xem nhẹ sự áp bách khí thế của Sở Chích Thiên, vì để lưu lại đầy đủ không gian cư trú cho đồng bọn sau này, cậu trực tiếp bị Lục Vân Đào với Tào Dương vút tới lầu ba.

Tiêu Từ Lăng ôm chó con, tay phải đánh mạnh lên cửa phòng Sở Chích Thiên, cửa phòng bị Tiêu Từ Lăng nện vang thùng thùng, chỉ chớp lát sau, một thanh âm có chút biếng nhác truyền ra từ bên trong phòng: “Là ai?”

“Sở ca, là em, Tiểu Lăng a!” Tiêu Từ Lăng nghe thấy thanh âm này nhanh chóng lớn tiếng trả lời.

Rất nhanh, cửa mở, Tiêu Từ Lăng lại bị một màn cảnh tượng phun máu trước mắt làm cho sững sốt. . .

Tóc chưa lau khô của Sở Chích Thiên rũ xuống toàn bộ, giọt nước dưới ngọn tóc tích lên trên thân thể trần của anh, giọt nước từ trên vòm ngực rần rần của anh trượt đến phần eo, nhập vào trong quần. Quần chỉ là được tùy ý kéo khóa lên, nút cũng chưa kịp cài cứ như vậy lỏng lỏng sụp sụp treo trên hông, lộ ra phần hông khiêu gợi. . . Sở Chích Thiên vậy mà hồng có mặc quần trong.

Sở Chích Thiên một tay chống trên khung cửa, một tay vén lên mái tóc ướt sũng ngăn trở đường nhìn, hỏi: “Gỗ vôi như thế, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Từ Lăng đáp trả câu hỏi: “Ách, Sở ca đang tắm?”

Một cái búng trán không nhẹ không nặng trực tiếp búng vấn đề của Tiêu Từ Lăng thành không còn, Sở Chích Thiên lạnh lùng nói: “Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì?”

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng chuyển đưa Tiểu Tiểu trong tay qua, lo lắng nói: “Ngày hôm nay Tiểu Tiểu vẫn luôn mê man, Sở ca xem xem đến tột cùng là chuyện gì?”

Nhìn lướt qua chó con trong tay Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên vươn ngón trỏ tay phải, đặt trên trán của chó con, cảm thụ năng lượng bạo động trong đó, anh kinh ngạc giương mi lên: “Tiền cấp? Nhanh như vậy?”

Cha mẹ của chó con trong một tháng đã tiến cấp cấp ba, đó là bởi vì mặt thể giáng lâm, mang đến năng lượng phụ cường đại, ngay từ đầu đã hấp thu năng lượng phụ cực đại vì vậy mới có loại tiến cấp mang tính nhảy bước đó, thể nhưng chó con là ra đời sau mặt thể, ngoại trừ hấp thu một chút năng lượng phụ ở trong cơ thể mẹ, nó tiến cấp hoàn toàn dựa vào tố chất của bản thân, vì vậy Sở Chích Thiên kinh ngạc, không hề nghi ngờ, tố chất thân thể của con chó con này có thể nói là yêu nghiệt.

“Thực sự tiến cấp?” Tiêu Từ Lăng hưng phấn, không ngờ tới kiếp này cậu có thể có được đồng bọn cường lực như vậy, dường như nhân vật vật hy sinh đã cách cậu càng ngày càng xa.

“Xem tình cảnh này, chắc hẳn không sai, con này. . . ừm, Tiểu Tiểu, tình lại chính là cấp hai.” Biểu tình của Sở Chích Thiên có chút quái dị, dường như có chút khó có thể tiếp nhận tên của con chó nhỏ này.

Tiêu Từ Lăng độ lượng nói: “Tên là Tiểu Duẩn Thư đặt, Sở ca muốn cười thì cười đi.” Ít nhất tốt hơn nhiều so với Chân Chân Lộ Lộ, tin tưởng Chân Nhất Long với Lục Vân Đào khi biết tên chó con của bọn họ, đó mới là khóc không ra nước mắt chân chính. Tên của năm con chó nhỏ, Tiểu Tiểu xem như là dễ nghe nhất, Ngốc Ngốc với Đông Đông. . . Cũng không tốt hơn được chỗ nào. (Tiêu Từ Lăng -> Tiểu Tiểu -> Tiểu Tiểu, Chân Nhất Long -> Chân Chân, Lục Vân Đào -> Lục Lục -> Lộ Lộ, Đới Hồng Phi -> Đới Đới -> Ngốc Ngốc, Đồng Hạo Triết -> Đồng Đồng -> Đồng Đồng. =)))

Sở Chích Thiên lắc lắc đầu, thấy có chút may mắn nói: “May mắn, hai con cháu của tôi không để cho cô bé nuôi. . .” Sở Sở? Chi Chi? Điềm Điềm? Vừa nghĩ đến mấy cái tên này, Sở Chích Thiên cũng muốn đứng đưa trong gió.

Tầng đá lớn trong lòng Tiêu Từ Lăng được buông xuống, lúc này mới lớn mật nhìn vào người to lớn của lão đại nhà mình, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt cảm thán nói: “Nếu như em cũng có vóc người của Sở ca thì tốt rồi.”

“Muốn vóc người của tôi làm gì?” Một luồng khí tức cực nóng bên tai đang đầu độc Tiêu Từ Lăng.

“Như vậy nữ nhân sẽ tự động đưa lên cửa a.” Thoáng không cẩn thận nói ra lời trong lòng, Tiêu Từ Lăng liền cảm thấy đầu bị cốc một cái tàn bạo, thanh âm băng lãnh của Sở Chích Thiên truyền đến phía trên cậu: “Tuổi còn nhỏ mà đã nghĩ đến nữ nhân? Xem ra gần đây cậu quá buồn chán rồi. . .”

Một bàn tay to vững vàng tóm lấy Tiêu Từ Lăng đang muốn chạy trốn, Sở Chích Thiên trực tiếp xách Tiêu Từ Lăng vào cửa phòng, Tiêu Từ Lăng nhanh chóng tóm lấy khung cửa cầu xin tha thứ: “Sở ca, đại ca, lão đại. . . Em sai rồi, em thực sự sai rồi, tha em lần này đi.”

Cậu không muốn đi vào bị Sở Chích Thiên thao luyện a, tuy rằng cậu không dùng Linh Nhân giám định cấp bậc của Sở Chích Thiên, nhưng dựa vào khí thể toàn thân Sở Chích Thiên thì đã biết khẳng định anh ta đã thành công tiến cấp cấp bốn, thực lực cao hơn hai cấp, đánh nhau với anh ta, khẳng định mình sẽ bị ngược hoàn toàn.

Một đạo điện lưu trực tiếp bay về phía hai tay tóm lấy khung cửa của Tiêu Từ Lăng, Tiêu Từ Lăng chỉ cảm thấy hai tay tê rần, không tự chủ được buông khung cửa ra.

“Sầm!” Cửa phòng đóng lại thanh thúy vang dội, Tiêu Từ Lăng bị Sở Chích Thiên xách trong tay trừng mắt nhìn thế giới bị ngăn cách bên ngoài, cậu triệt để tuyệt vọng. . .

Ai tới cứu cứu cậu a! Cậu không muốn làm bao cát thịt người đâu!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76 Chữ số, ý nghĩa ẩn hàm.

Sở Chích Thiên không trực tiếp đưa cậu đến phòng luyện công, hung hăng thao luyện cậu một phen lấy làm giáo huấn như tượng tượng của Tiêu Từ Lăng. Mà lại trực tiếp xách cậu đến trong phòng tiếp khách, không chút khách khí vứt Tiêu Từ Lăng lên trên một tấm sofa ba người.

Bên kia, lại vẽ mặt cẩn thận nâng Tiểu Tiểu ở trong tay đặt lên sofa đơn người bên cạnh.

Tiêu Từ Lăng giãy dụa bò lên, vừa vận nhìn thấy một màn ôn nhu đó của Sở Chích Thiên, trong lòng lập tức dâng lên một chút vị chua. Phắc, người thực không bằng cậu a, lúc nào thái độ của lão đại đối với cậu mới tốt hơn được một chút chứ, không cần có bao nhiêu ôn nhu, chỉ cần không khinh bỉ không cốc đầu cậu là được.

Bất quá, Tiêu Từ Lăng cũng âm thầm may mắn, xem ra cậu không cần làm bao cát thịt người, xem như là đã tránh được một kiếp.

Sở Chích Thiên mới mặc kệ tâm tư đầy bụng của Tiêu Từ Lăng, anh trở về phòng ngủ của mình, rất nhanh liền lấy ra một túi đồ từ bên trong vứt cho Tiêu Từ Lăng.

“Quý trọng một chút, chỉ có một bộ này, hòng thì phải dùng điểm công hiến của bản thân đổi.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói.

Điểm công hiến là một loại phương thức phân phối dựa theo lao động đặc hữu của tiểu đội Sở Chích Thiên, tổ chiến đấu với tổ hậu cần đều nhất định phải dựa vào chiến đấu với làm việc để thu được điểm công hiến, chỉ có tổ công kiên ngoại lệ, không cần làm nhiệm vụ mỗi ngày cũng có điểm công hiến cố định vào sổ, đương nhiên xuất động một lần, điểm công hiến có được cũng không phải hai tổ khác có thể so sánh, đó chính là lượng gấp mấy lần.

Vì vậy nói, tổ công kiên là nơi bất kỳ kẻ nào cũng muốn vào, chẳng qua cánh cửa này tương đối cao, thực lực là một chuyện, còn phải được tam đại đầu sỏ đề cử, Sở Chích Thiên không cần suy nghĩ, cơ bản không chuẩn bị tự mình thu người, một lần trượt chân liền thành hận nghìn đời (chỉ sự kiện Tiêu Từ Lăng), anh sợ. Chỉ có ở chỗ Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn mới có thể lấy được danh ngạch, vì vậy việc cạnh tranh thập phần thảm liệt.

Bất quá tổ công kiên có đãi ngộ như vậy rất bình thường. Là lực lượng mạnh nhất của tiểu đội, bình thường sẽ không đơn giản xuất động. Chỉ có ở dưới tiền đề tổ chiến đấu với tổ hậu cần không có biện pháp giải quyết, mới có thể tiếp nhận, vì vậy bình thường không có nhiệm vụ chẳng lẽ bọn họ phải ăn không khí sao?

Sở Chích Thiên nói xong liền đến ngồi xuống trên một tấm sofa đơn người khác. Động tác này khiến cho khóa kéo tùy ý kéo lên của anh dường như trượt xuống một chút. Nhất thời cảnh xuân chợt lộ.

Tiêu Từ Lăng thấy thế nhanh chóng cúi đầu, cậu bị kinh hách. . . Có vẻ nơi đó của lão đại rất cường đại, quả nhiên không hổ là nam nhân cường đại nhất mặt thế. Linh kiện gì cũng vượt người ta một bậc.

Tiêu Từ Lăng hạ quyết tâm phi lễ chó nhìn bắt đầu nghiên cứu thứ trong túi.

Bên trong túi có một bộ đồng phục, một cái áo somi trắng rất đơn giản, kiểu dáng rất bình thường, phối hợp với một bộ quần quân đội với giày quân đội màu đen, áo khoác bên ngoài lại rất có đặc sắc, một cái áo khoác dài bó eo màu đen, vài đường cong màu bạc vô cùng đơn giản may men theo đường cong quần áo. Khiến cho áo khoác tràn ngập cảm giác hoạt bát, không nặng nề nữa.

Đặc điểm lớn nhất là chỗ cánh tay trái, đóng lên một khối phù hiệu dường như vải mà không phải vải, sắt cũng không phải sắt, lấy hình dạng một cái khiên đỏ như máu làm nền. Một đạo thiềm điện màu bạc bồng bồng buông xuống từ trên không, ở giữa hai đồ án là một chữ số 2 Ả Rập, cơ hồ không thể thấy được. Nếu không phải cậu sợ nhìn thấy thứ không nên nhìn mà đau mắt hột, vì vậy liều mạng ném đường nhìn ở trên y phục, phỏng đoán cũng sẽ xem nhẹ mất, vì chữ số đó thực sự quá khó phát hiện.

“Đây là cái gì?” Tiêu Từ Lăng hiếu kỳ hỏi.

“Đồng phục của tổ công kiên chúng ta.” Lúc này trong tay Sở Chích Thiên xuất hiện một chai bia, đang nhắm nhấp hương thụ, nam nhân có không gian chính là tiêu sái, cần cái gì thì có cái đó.

“Không phải. . .” Tiêu Từ Lăng ngẩng đầu. Lần nữa cấp tốc cúi đầu, cậu chỉ vào chữ số trong phù hiệu nói: “Em nói chính là chữ số bên trong.”

Phắc, lão đại, phiền anh có thể ngồi đoạn chính một chút hay không, tôi biết điều kiện của anh siêu cấp xịn, nhưng không cần kích thích tôi như thế chứ. . Anh đây là khoe khoang trắng chợn chợn đó. Đâm thùng vết sẹo người rải muối ở trong lòng tôi a! Quá không phúc hậu.

Sở Chích Thiên ngửa đầu uống một ngụm bia trong tay, lúc này mới liếc liếc nhìn Tiêu Từ Lăng bị đá kích rơi vào thế giới u ám không có biện pháp ngẩng đầu, có chút tán dương nói: “Sức quan sát của cậu không tồi, vậy mà bị cậu thấy được điểm ấy, sự huyền bí của đồng phục này chỉ có cậu nhìn ra.” Tiêu Từ Lăng là người sau cùng lĩnh đồng phục, người khác căn bản không hề chú ý tới điểm này, cho rằng đồ án trên phù hiệu chỉ là tiêu chí của tổ công kiên, không có hàm nghĩa khác.

Anh đứng dậy, đi đến bên người Tiêu Từ Lăng, sờ sờ đầu cậu có chút cảm thán nói: “Chữ số đó là trình tự trước sau tiến vào tổ công kiên, mà tôi lại là chữ số một, bất quá cậu phải nỗ lực lên, đừng bởi vì theo không kịp chúng tôi mà bị giáng xuống tổ khác.”

Sở Chích Thiên sẽ không nói cho Tiêu Từ Lăng hàm nghĩa chân thực của chữ số này, nó đại biểu cho địa vị thực tế của người đeo ở tổ công kiên, vì cái này, anh đã không lưu tình chút nào bác bỏ sự phản đối của Trần Cảnh Văn.

Tiêu Từ Lăng gật đầu trọng trọng, cậu lớn tiếng đáp: “Sờ ca, yên tâm đi, em sẽ nỗ lực.”

Sở Chích Thiên vui mừng gật đầu, tiếp theo khí thể cả người anh thay đổi, toàn thân tràn ra một luồng khí tức rét lạnh, hai tay anh nắm vào nhau, phát sinh tiếng xương vang crack crack, lạnh khốc nói: “Như vậy, kẻ tiếp chính là thời khắc cậu nỗ lực.”

Nguy hiểm!! Chuông cảnh báo của Tiêu Từ Lăng kêu điên cuồng, chẳng lẽ kết cục bao cát thịt người, cậu vẫn không có biện pháp tránh được?

Sắc mặt Tiêu Từ Lăng đại biến, nhanh chóng lấy lòng nói: “Sờ ca, anh là người bận rộn, thì không phiền anh vất vả thao luyện em. . . Em sẽ tìm Vân Đào ca tận tình luyện tập, tuyệt đối tuyệt đối nỗ lực. Sờ ca, xin tin tưởng em! Lão ngài tiếp tục tắm đi! Em đi. . .”

Tiêu Từ Lăng ôm túi muốn chạy trốn, chẳng qua không thực hiện được, sau cổ cậu bị Sở Chích Thiên vững vàng xách lên, Sở Chích Thiên hồ hững nói: “Tắm tôi không vội, chờ lát nữa có thể tiếp tục, hiếm thấy tôi rảnh rỗi, đương nhiên phải tận tình chiếu cố tổ viên của tôi một chút.”

Tiêu Từ Lăng biết lần này chạy trời không khỏi nắng, mắt to tròn tròn lập tức trượt trượt chuyển, đề nghị: “Cơ hội hiếm thấy như vậy, không bằng kêu bọn Vân Đào ca cùng đến, nghiêm túc học tập với Sờ ca anh. . . Thuận tiện gia tăng cảm tình trong tổ của chúng ta.” Muốn chết mọi người cùng chết, Tiêu Từ Lăng chuẩn bị kéo mọi người cùng nhau xuống địa ngục.

Khóe miệng Sở Chích Thiên nở ra một nụ cười khiến người ta rùng mình: “Không cần, cậu là số hai, ngày hôm nay cứ bắt đầu từ chỗ cậu đi. . .”

Cứ như vậy, Tiêu Từ Lăng bị Sở Chích Thiên túm vào trong phòng luyện công nghiêm hình tra tấn, hung hăng thao luyện một phen mới được thả ra. Về mặt cậu lập lòe ánh xanh, thống khổ toét miệng rộng đi tới bên xô pha ngã xuống.

Về mặt Sở Chích Thiên hồ hững đi ra, quần vốn miễn cưỡng treo ở phần hông vậy mà còn có thể kiên cường ở nơi đó, không có bất kỳ thay đổi nào, có thể thấy được Sở Chích Thiên ung dung như thế nào, dùng lực lượng mang tính áp đảo tuyệt đối ngược Tiêu Từ Lăng hoàn toàn.

Thấy bộ dáng thoi thóp tựa lên xô pha của Tiêu Từ Lăng, anh nhin không được giãn mặt ra nói: “Còn không quay về?”

Tiêu Từ Lăng miễn cưỡng ngẩng đầu, hung hăng cho lão đại nhà mình một ánh mắt khinh bỉ cực bực, đều đã bị ngược thành như vậy, còn không cho người ta nghỉ ngơi một chút?

Hai tay Sở Chích Thiên khoanh ngực tựa nghiêng ở cửa phòng ngủ, khóe miệng thoáng nhếch, một luồng khí tức tà mị đập thẳng vào mặt: “Chẳng lẽ cậu muốn tắm chung với tôi?”

Tiêu Từ Lăng như thỏ bị chấn kinh nhảy mạnh lên, cầm lấy túi trên bàn trà liền tông cửa mà chạy. . . Tốc độ đó, không kém hơn chỗ nào với tốc độ ở thời khắc đỉnh phong của cậu, nào còn thái độ uể oải nửa chết nửa sống ban nãy nữa.

“Đừng rồi, bắt đầu từ hôm nay, các tổ thực hành chế độ đồng phục, nhớ kỹ phải mặc, bằng không sẽ trừ điểm cống hiến.” Sở Chích Thiên ở phía sau Tiêu Từ Lăng có lòng tốt nhắc nhở một câu.

Trả lời Sở Chích Thiên chính là một tiếng vang lớn, cửa phòng bị Tiêu Từ Lăng tàn bạo đóng lại, luân phiên trêu chọc cậu nổi giận.

Sở Chích Thiên rốt cục cười ra tiếng, tiếng cười sang sảng vang vọng toàn bộ gian phòng. Phản ứng của tên nhóc này thực chơi quá vui, cho dù tấm chung thì có gì ngại, tất cả mọi người đều là nam nhân, nên có đều có, có cái gì phải kỵ.

Lão đại khôn nạn, lại đùa giỡn tôi a! Tiêu Từ Lăng bị phản trở lại gian phòng của mình, chẳng lẽ mình dễ khi dễ như vậy? Không thể không nói Tiêu Từ Lăng thực chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77 Nhân vật chính? Tử địch của vật hy sinh?

Tiêu Từ Lăng thấy cách lúc ăn cơm chiều còn ước chừng một giờ, vì vậy đã tọa vận chuyển Thanh Tâm Thuật ngay trong phòng.

Thanh Tâm Thuật có tác dụng trị liệu, hy vọng đến lúc ăn cơm chiều có thể để cho bề ngoài thoát nhìn không tàn tạ nữa, không phải cậu chú ý điểm này, mà là sợ tiểu cô thấy sẽ lo lắng.

Nửa giờ sau thu công, đến phòng tắm rửa mặt chỉnh lý một phen, tuy rằng trên mặt còn có chút xanh tím, nhưng không phải rõ ràng như trước nữa, không nhìn kỹ gần như có thể xem nhẹ. Cậu thay đồng phục của tổ công kiên, soi soi gương, rốt cục thỏa mãn gật gật đầu, quả nhiên phát cần kim trang người cần ăn mặc, mặc vào một thân như thế, cảm giác có tinh thần hơn, chính là không giống trước đây nữa.

Cậu làm dáng một phen, cuối cùng cũng thỏa mãn, lúc này mới chuẩn bị đi ra cửa đón tiểu cô với Tiểu Duẩn Thư cùng đi ăn cơm chiều, đương nhiên quan trọng nhất là khoe khoang bộ đồng phục này của cậu, đây chính là tổ công kiên, đối tượng để cho mọi người đồ kị hận.

Ách. . . Cậu hình như để quên Tiểu Tiểu ở trong phòng Sở Chích Thiên. Thôi đi, đêm nay để cho Tiểu Tiểu ở lại chỗ Sở Chích Thiên, ai biểu anh ta trêu đùa mình. . . Tốt nhất đêm nay Tiểu Tiểu liền tỉnh lại, sau đó tận tình lần qua lần lại Sở Chích Thiên một phen báo thù cho cậu.

Tiêu Từ Lăng lăm bà lăm bầm đi đến đầu cầu thang chuẩn bị xuống lầu, chợt nghe thấy bên gian phòng Sở Chích Thiên truyền đến động tĩnh. Quay đầu nhìn lại, hóa ra Sở Chích Thiên cũng vừa vận đi ra, lúc này không cần nghĩ, chắc hẳn cũng là đi ăn cơm chiều.

Sở Chích Thiên mặc đồng phục đồng dạng, sự khác nhau duy nhất là đường cong màu bạc trên áo khoác biến thành đường cong màu vàng kim, đạo thiểm điện màu bạc trên phù hiệu cũng biến thành màu vàng kim. Vải vóc sát người thập phần hiển lộ vóc người thon dài cao lớn của Sở Chích Thiên, khí phách vốn dĩ có chút thu liễm, nhưng giá trị đẹp trai thì tăng lên thẳng tắp.

Nếu nói khí phách vô song vốn dĩ của Sở Chích Thiên khiến người ta tin phục, như vậy dưới sự hiển lộ của bộ quần áo này, thì lại đẹp trai vô địch, triệt để miểu sát* mọi người (*giết chết trong vòng 1s). Bao gồm cả Tiêu Từ Lăng, lúc này cũng bất phục dưới bộ đồng phục này của Sở Chích Thiên.

Cậu kinh thán, vì sao kiểu dáng y phục đều như nhau, Sở Chích Thiên mặc vào thì hoá mất như vậy chứ? Cậu vốn tưởng rằng mình mặc coi như không tồi, không khiến cho đồng phục mất mặt. Hiện tại thấy khí thế mà Sở Chích Thiên mang đến, cậu cảm thấy quá có lỗi với bộ đồng phục này.

Sở Chích Thiên thấy được Tiêu Từ Lăng đứng ở đầu cầu thang, đánh giá trên dưới một phen, khẽ cau mày, trong tay đột nhiên xuất hiện một cái kính râm siêu lớn có thể che khuất nửa khuôn mặt, thấu kính màu đen phối với gọng kính màu bạc, thập phần xứng hợp với đồng phục của bọn họ.

Khỏe miệng Tiêu Từ Lăng hơi hơi giật, thập phần khinh bỉ Sở Chích Thiên, mợ nó cái tên này vậy mà còn muốn mang kính râm triệt để phá huỷ lòng tin của những nam nhân như bọn họ. Không ngờ tới khi Sở Chích Thiên đi ngang qua Tiêu Từ Lăng, liền chuyển đưa kính râm trong tay qua.

Ách? Tiêu Từ Lăng nghi hoặc nhìn Sở Chích Thiên, không hiểu ý tứ của động tác này của Sở Chích Thiên.

“Cho cậu mạng.” Trên mặt Sở Chích Thiên có sự bất đắc dĩ, xem ra anh cũng bị người nào đó đã kích, “Bằng không cậu cứ như trẻ con trộm mặc quần áo của người lớn. . .”

Mợ nó, anh mới là trẻ con. . . Tiêu Từ Lăng nổi giận, lúc cậu mặc đồng phục, ở trong gương rõ ràng thấy rất. . . đáng yêu.

Được rồi, tuy rằng không đến mức không thể chịu nổi như Sở Chích Thiên nói, nhưng cái từ đẹp trai thì thật đúng là không đáng gì với cậu, bộ quần áo này mặc ở trên người cậu, ngược lại khiến cho cậu có vẻ càng mạnh (hãy tưởng tượng một chút tạo hình chibi manga, chính là cái loại mạnh đó).

Oán hận tiếp nhận kính râm, ấn khuôn mặt nhỏ nhắn ấu trĩ dưới kính râm. Tiêu Từ Lăng nhìn nhìn xung quanh, rất là kinh ngạc, kính râm này bề ngoài thoát nhìn một mặt đen, từ bên trong nhìn ra lại rõ ràng vô cùng, không thiếu ánh sáng, căn bản không có cảm giác mang kính râm.

Không biết mình mờ Linh Nhãn, bên ngoài có thể thấy hay không? Nếu như nhìn không thấy, không phải mình có thể sử dụng được tùy thời tùy chỗ sao? Chẳng lẽ lão đại cho kính râm này, mục đích tiềm tàng chính vì điều này?

Như biết được nghi vấn của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên nhân nhạ giải thích: “Đây là thứ tiên tiến nhất trước mặt thế, bên ngoài nhìn không thấy bên trong, cậu muốn làm gì đều được.”

Tiêu Từ Lăng hưng phấn gật đầu, có tấm kính râm này, có sự cho phép của lão đại, cậu có thể tùy ý mờ ra Linh Nhãn. Phải biết rằng cậu còn có hai họa lớn tâm phúc chưa xử lý, lần này có thể triệt để giải quyết rồi. Đối với Giang Kinh Ngừ với Trương Ngải Ngải, Tiêu Từ Lăng tuyệt không quên sự uy hiếp tiềm ẩn của mấy cô ả.

Hai người đi đến dưới lầu, phát hiện ở đại sảnh tầng dưới cùng, Lục Vân Đào, Tào Dương, Ngô Khánh Vân đã ngồi ở chỗ đó chờ bọn họ. Thấy Sở Chích Thiên xuống lầu, bọn họ nhanh chóng đứng dậy nghênh tiếp.

Sở Chích Thiên quét nhìn bọn họ một cái, mặt không biểu cảm nói: “Đi thôi!”

Ba người đồng thời cúi đầu cung kính đáp: “Vâng!”

Ở trước mặt Sở Chích Thiên, không ai có thể thả lỏng được (Tên khác người Tiêu Từ Lăng, không nhìn).

Mọi người cùng nhau rời khỏi nơi ở của tổ công kiên, đi đến căn tin lớn. Trên đường Tiêu Từ Lăng cáo biệt rồi rời khỏi đội ngũ, đi chỗ tổ hậu cần đón tiểu cô với Tiểu Dẫn Thư.

Rất nhanh, Tiêu Từ Lăng đã dẫn hai người tiểu cô với Tiểu Dẫn Thư tới căn tin lớn, do tiểu cô mới gia nhập, còn chưa có đồng phục của cô, Tiểu Dẫn Thư thì bởi vì tuổi quá nhỏ, chỉ có thể tính là đội viên ngoài biên chế của tổ hậu cần, vì vậy đồng phục tạm thời còn chưa được suy xét đến cô bé.

Ba người đi đến căn tin lớn, căn tin vốn ảm ỉ, bởi vì sự xuất hiện của bọn họ mà đột nhiên thoáng cái yên tĩnh xuống.

Ngồi trong đại sảnh đều là người sống sót bình thường, bởi vì bọn họ tham dự công tác xây dựng phòng thủ xưởng quân công, vì vậy được cho phép mỗi ngày ba bữa cơm có thể đến nơi đây ăn, thức ăn của bữa tối tuyệt không nhiều, một chén cháo coi như là đích thực, một cái bánh mì khô cứng, cộng thêm canh thập cẩm đặc biệt nấu cho bọn họ, bên trong có khoai tây để dự trữ, còn thêm vài miếng thịt chân giò hun khói phi thường mỏng. . .

Mặt thế đã qua gần hai tháng, chủng loại thức ăn càng ngày càng ít, rau củ không dễ dự trữ cơ bản đã tuyệt tích, chỉ có các loại như khoai tây khoai lang củ cải còn có thể thấy, thịt tươi từ một tháng trước đã tìm không được nữa, chỉ có một số thịt chân giò hun khói, hoặc là thực phẩm đóng hộp để dự trữ. Vì vậy tổ hậu cần còn có thể bảo chứng được thức ăn cho nhiều người sống sót như vậy, không thể không bội phục tiểu đội Sở Chích Thiên trừ bị vật tư phi thường đầy đủ ở giai đoạn trước.

Tiêu Từ Lăng nhìn xung quanh căn tin một vòng, không hề thấy thân ảnh quen thuộc, chẳng lẽ bọn Sở Chích Thiên không ăn cơm ở chỗ này?

Giữa lúc cậu nghi hoặc, một người thức tỉnh nào đó lưu thủ duy trì trật tự của căn tin hôm nay đi đến. Hắn mặc một thân trang phục vận động lam trắng giao nhau, bởi vì được Sở Chích Thiên nhắc nhở hôm nay là ngày thực hành chế độ đồng phục, vì vậy dọc đường đi tới Tiêu Từ Lăng có chú ý một chút.

Người thức tỉnh cậu gặp được gần như đều mặc trang phục vận động, chẳng qua kiểu dáng màu sắc có chút bất đồng. Về sau Tiêu Từ Lăng ngẫm lại cũng hiểu rõ, những người thức tỉnh đó phân thuộc mỗi một đội ngũ hợp tác, phỏng đoán mỗi một đội ngũ đều lựa chọn một kiểu dáng màu sắc khác nhau, vì vậy những người đó trộn lẫn với nhau mới có vẻ có chút mất trật tự, bởi vì phiên trực ở xưởng quân công, hết thấy đội ngũ phải chia nhỏ tổ đội.

Trần Cảnh Văn tuyệt đối sẽ không để cho một đội ngũ nào đó toàn quyền phụ trách vấn đề an toàn của xưởng quân công. Với anh ta mà nói, tín nhiệm là tương đối, phòng bị là nhất định.

Người nọ vừa tới gần Tiêu Từ Lăng, liền lộ ra ánh mắt kính nể, hắn đoán chính làm một lễ về phía Tiêu Từ Lăng, đây là sự tôn kính đối với cường giả. Đồng phục trên người Tiêu Từ Lăng đã nói cho hắn hết thảy, người trước mắt này khẳng định là một cường giả, tổ công kiên, đó là đoàn thể cường đại mà hết thảy người thức tỉnh của doanh địa này đều hướng tới gia nhập.

Tiêu Từ Lăng rất bị động đáp lại một cái, trạng thái đột phát này khiến cho động tác của cậu có chút cứng ngắc. Bất quá loại cứng ngắc này ở trong mắt người thức tỉnh kia, liền thành một loại phong phạm, một loại phong phạm của cường giả cường đại có thể coi rõ hết thảy.

Được rồi, ở trong mắt người sùng bái, bất kể chuyện người làm thất thố bao nhiêu, hắn cũng thấy người vô cùng cool. . .

“Tiên sinh, thành viên của tổ công kiên ăn cơm ở trên lầu.” Người nọ nói cho Tiêu Từ Lăng tin tức cậu muốn biết.

Nhe răng cười, Tiêu Từ Lăng thái độ ôn hòa gật đầu cảm tạ: “Đa tạ anh.” Nói xong liền dẫn tiểu cô với Tiểu Dẫn Thư đi lên từ cầu thang bên cạnh.

Tuy rằng người thức tỉnh kia không thấy rõ khuôn mặt của Tiêu Từ Lăng, nhưng nụ cười của Tiêu Từ Lăng hắn vẫn thấy được. Thái độ hòa ái, nụ cười

có chứa khí tức mùa xuân với lời nói cảm tạ tuyệt không có lệ của Tiêu Tử Lăng khiến cho trái tim chịu đủ khi nhục bị thương của hắn thoáng cái đã được trị liệu.

Hắn ở trong tiểu đội của hắn vẫn luôn là người bị ức hiếp nhục mạ, sờ dẫm như vậy, là bởi vì dị năng hắn thức tỉnh chỉ là dị năng cường hóa thân thể rất bình thường, dị năng rất gần gài khiến cho hắn ở trong tiểu đội không được coi trọng, thậm chí có chút bị coi khinh, chỉ cần đội viên có chút gì khó chịu sẽ lấy hắn khai đao. Hắn cho rằng hết thảy cường giả đều là như thế, cá lớn nuốt cá bé, ức hiếp là sự thể hiện bình thường của mặt thể. Thế nhưng cử động của Tiêu Tử Lăng để cho hắn biết hóa ra không phải như thế.

Tổ công kiên là địa phương mà hết thảy người thức tỉnh đều hướng tới, cường giả trong đó vậy mà hòa ái có lẽ độ như thế, cho dù một người yếu tới cực điểm như hắn cũng có thể được dành cho tôn trọng. Hắn cảm động, cũng kích động, hắn chưa từng có ý thức phản kháng đột nhiên rất muốn gia nhập tổ công kiên.

Tiêu Tử Lăng không ngờ đến một cử động trong lúc vô tình của cậu, vậy mà ảnh hưởng số phận của một người, chính bởi vì chuyện này, người thức tỉnh đó đụng phải vô số trắc trở vẫn tiếp tục kiên trì, cuối cùng thành công gia nhập tổ công kiên. Chẳng qua khi đó, Tiêu Tử Lăng đã không còn là một thành viên của tổ công kiên nữa.

Trong nháy mắt ba người Tiêu Tử Lăng đi lên trên lầu, căn tin lần nữa khôi phục trạng thái yên ả huyền ảo, chẳng qua chủ đề mà mọi người nghị luận, đa phần là suy đoán ba người Tiêu Tử Lăng là thần thánh phương nào.

Vừa đến trên lầu, Tiêu Tử Lăng liền thấy bên trong ngồi đầy rất nhiều người quen biết với không quen biết.

Người thuộc về tiểu đội Sở Chích Thiên cơ bản đều đã ở bên trong, một số người xa lạ phỏng đoán là về sau gia nhập, Tiêu Tử Lăng nghĩ vậy.

Tiểu Duẩn Thư vừa lên trên lầu, liền tự động kéo tiểu cô Tiêu Tinh Vân đến ngồi xuống bên cạnh Chân Nhất Long, các cô là tổ hậu cần, đương nhiên lựa chọn ngồi cùng người đứng thứ hai của tổ hậu cần.

Sở Chích Thiên là người lóe sáng nhất, đặc biệt bắt mắt người, cơ hồ không cần tìm kiếm, người đầu tiên nhảy vào mi mắt chính là anh ta. Khi Tiêu Tử Lăng đang muốn đi lên, một người cậu thấp phần không vừa mắt xuất hiện ở bên cạnh Sở Chích Thiên, bước chân cậu hơi chậm lại.

Là Giang Khinh Ngữ!

Chỉ thấy vẻ mặt Giang Khinh Ngữ đỏ ửng đứng ở bên cạnh Sở Chích Thiên, sự ái mộ trong mắt rõ ràng có thể thấy được, cô đang nói chuyện với Sở Chích Thiên, sau cùng liên tục gật đầu rồi đi.

Tiêu Tử Lăng trong lúc đi lặng lẽ liếc liếc nhìn Giang Khinh Ngữ lúc này đang nhỏ giọng giao tiếp với nhân viên phục vụ căn tin, có chút hiếu kỳ đến tận cùng cô ta nói gì với Sở Chích Thiên, phải biết rằng Sở Chích Thiên không phải một người dễ đáp lời.

Bất quá lúc này là thời cơ tốt để Giám Định, Tiêu Tử Lăng không chút khách khí mở ra Linh Nhãn.

Tin tức chân thực của Giang Khinh Ngữ không chút nào bảo lưu rõ ràng xuất hiện ở trong mắt phải của cậu.

Giang Khinh Ngữ: Người dị năng, người xuyên qua thời không (lỗ thủng, xin loại bỏ) Đăng cấp 0, kỹ năng: Vàng sáng nhân vật chính. Phân Tích: đang trong thức tỉnh dị năng, vàng sáng nhân vật chính của đối phương quá cường đại, xin tránh lui ba mét.

Người xuyên qua thời không. . . Thấy năm chữ này, Tiêu Tử Lăng nổi giận, thiếu chút nữa liền lật bàn dựng lên.

Mợ nó quá vô sỉ, có một người mang theo hệ thống trò chơi tranh đàn em với cậu, cậu nhện. Lần này vậy mà còn có xuyên qua, ghé thăm hơn chính là còn có vàng sáng nhân vật chính, rõ ràng là nhắm vào vật hy sinh, Tiêu Tử Lăng cảm thấy đại thần xuyên qua làm ra cái đó chính là vì đối phó cậu.

Phải biết rằng cậu đã đắc tội thăm nữ nhân này, cô ta là nhân vật chính, không phải đại biểu cậu triệt để là vật hy sinh sao? Chẳng lẽ hình thức tốt mà cậu cay cay đắng đắng liều chết liều sống mới lấy được, liền bị hủy trong tay nữ nhân này?

Tiêu Tử Lăng sau kính râm, hai mắt lộ ra ánh rét lạnh rậm rạp, nữ nhân này muốn thượng Sở Chích Thiên lão đại cậu, cậu không ý kiến. Nếu muốn hủy sự nỗ lực của cậu, ngăn cản cậu thoát khỏi số phận vật hy sinh, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua nữ nhân này, cậu mới mặc kệ cái gì mà vàng sáng nhân vật chính, cho dù bởi vậy mà trả giá cả sinh mệnh, cậu cũng phải trả miến lại.

Giang Khinh Ngữ bên kia còn chưa biết nội tình của cô đã bị Tiêu Tử Lăng biết rõ rõ ràng ràng, càng đang suy nghĩ có phải nên giải quyết cô hay không. Tâm tình cô lúc này vui sướng giao tiếp với nhân viên công tác căn tin, lúc này mới hài lòng trở về.

Không nhìn người mang kính râm đứng ở giữa đường, Giang Khinh Ngữ nhanh chóng chạy tới trước mặt Sở Chích Thiên, thấp giọng nói: “Sở ca, những thứ anh yêu cầu đều đã chuẩn bị xong, chờ lát nữa sẽ đưa đến chỗ tổ công kiên.”

Sở Chích Thiên hài lòng gật đầu nói: “Không tồi, cô tới tổ công kiên chúng tôi làm việc một đoạn thời gian trước, về phần có thể lưu lại hay không, tôi sẽ thông tri cô sau.”

Cái gì? Giang Khinh Ngữ muốn ở lại tổ công kiên? Tiêu Tử Lăng bản năng muốn phản đối, nhưng vẫn nhịn xuống, chuyện mà một khi Sở Chích Thiên đã quyết định, đó là tuyệt đối sẽ không thay đổi. Lúc này đề xuất phản đối, sẽ chỉ làm Sở Chích Thiên càng thêm coi trọng nữ nhân này. . . Cậu không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

của bọn họ rất có sự trùng kích thị giác, cũng là bộ trang phục giống quân phục nhất.

Cổ đứng, hai bên cổ áo thêu đồ án thiềm điện tương đồng. Đồng Hạo Triết là màu vàng kim, Đới Hồng Phi là màu bạc. Vạt áo xẻ tà xuống phía bên phải. Áo trên rất dài, gần như tới chỗ đầu gối, một sợi dây lưng quân đội màu đen rộng bốn ngón tay thắt chặt trên thắt lưng, dưới thân là quần đồng màu, mang giày quân đội ống cao màu đen, thập phần oai hùng. Trên cánh tay trái của bọn họ cũng có một phù hiệu, nên là một đao một kiếm giao nhau, thiềm điện vuông góc xuống chính giữa, đồng dạng Đồng Hạo Triết là màu vàng kim, Đới Hồng Phi là màu bạc. Ba tổ lấy hai màu vàng bạc để phân chia người phụ trách với đội viên. Hai người Đồng Hạo Triết với Đới Hồng Phi cúi đầu áp tai giao lưu với nhau, đôi khi cũng ra dấu mỗi một phương hướng vị trí của nhân viên tra xét trên bản đồ bố trí canh phòng, xem xem có phải có điều để sót hay không.

Bất kỳ một chỗ sai lầm nào, đều có thể mang đến cho bọn họ tai ương ngập đầu, vì vậy bọn họ không được phép buông lỏng. Trên sofa mặt nam, lại là ba đại biểu của chiến đội hợp tác: lần lượt là đội trưởng của chiến đội Hy Vọng Dương Bình Chương, đội trưởng của chiến đội Bất Khuất Vương Quang Lương cùng với đội trưởng của chiến đội Tự Cường Lý Mạc Ngôn. Ngồi ở chính giữa chính là Dương Bình Chương, đã 48 tuổi, nhân xưng Lão Dương râu ria, mặc đồng phục trang phục vận động màu lục nhạt thuộc về chiến đội của bọn họ, để cho cả người ông ta trẻ tuổi hơn rất nhiều, lúc này ông ta đang nghiêm túc nhìn bản đồ bố trí canh phòng trên bàn trà, xác nhận vị trí lát nữa mình cần đi. Thực lực chính thể của chiến đội Hy Vọng tuyệt không tính là quá mạnh mẽ, nhưng bản nhân Dương Bình Chương lại là một cường giả cấp hai, dị năng của ông ta là một chi nhánh của hệ thổ, hệ thạch (đá), có lực phá hoại siêu cường. Lão Dương là một người lòng dạ cởi mở sang sảng, từng vô số lần cứu trợ người sống sót, rất được sự tín nhiệm sâu sắc của chiến đội khác, vì vậy lần này để cử ông ta là đại biểu thứ nhất.

Ngồi bên tay trái Dương Bình Chương là một nam thanh niên mang kính mắt có phong độ của người trí thức rất nồng, tuổi tác trên dưới 27, 28 tuổi, mặc một thân trang phục vận động màu trắng chỉ có chỗ bờ vai thêu đồ án trừu tượng màu lam. Anh ta là đội trưởng của chiến đội Bất Khuất Vương Quang Lương, cường giả cấp hai, người dị năng hệ mộc. Dị năng hệ mộc của Vương Quang Lương rất đặc lực, thuộc về dị năng không chế phạm vi lớn, không ít chiến đội thích tìm tiêu diệt bọn họ hợp tác làm nhiệm vụ, vừa dùng ít sức lại an toàn, đây cũng là một trong những nguyên nhân lớn nhất anh ta được tiêu đội khác để cử làm đại biểu.

Lúc này anh ta đang hỏi thăm Chân Nhất Long nên an bài lực lượng phòng ngự thế nào ở mấy vị trí tương đối khó phòng thủ trên bản đồ bố trí canh phòng. Ngồi bên tay phải Dương Bình Chương thì là một vị nữ nhân khoảng chừng trên dưới 30 tuổi cứng cỏi cool mười phần, cô mặc một thân trang phục vận động màu đen, tóc cắt ngắn hoạt bát, không có bất kỳ biểu tình nào nhắm mắt ngồi. Cô là đội trưởng của chiến đội Tự Cường Lý Mạc Ngôn, cường giả cấp hai, dị năng rất kỳ lạ —— Hàn Diễm, một loại hỏa diễm băng lãnh đến mức tận cùng. Miễn cưỡng xem như là dị năng hệ hỏa.

Chiến đội Tự Cường của Lý Mạc Ngôn gần như thuần một sắc đều là nữ, hơn nữa thực lực của chiến đội tuyệt không yếu, không ngừng tự cường là khẩu hiệu của các cô, hoàn thành các loại nhiệm vụ cũng không thua kém chiến đội khác, bởi vậy chiến đội Tự Cường ở trong đại bản doanh rất nổi tiếng. Chiến đội khác cũng suy nghĩ đến việc hai đại biểu đã là nam, thế nào cũng phải suy nghĩ một chút đến bên nhóm người thức tỉnh nữ, vì vậy mọi người nhất trí đồng ý giao danh ngạch đại biểu thứ ba cho Lý Mạc Ngôn.

Cứ như vậy. Thời gian chậm rãi trôi qua, khi đồng hồ chỉ về phía mười giờ, ở ngay cửa lớn đột nhiên rối loạn một trận, hóa ra đội viên của nhóm phụ trách điều tra đầu tiên đã trở về.

Ở cửa sở tổng chỉ huy. Một đạo màu đỏ lóa mắt xuất hiện, là người phụ trách của đội tra xét thứ nhất, Tàn Thượng Phong lệ thuộc tổ chiến đấu. Anh nhanh chóng chạy vội tới, la lớn: “Thị triều đã tới.”

Một tiếng này khiến cho tất cả mọi người ở sở tổng chỉ huy đều xôn xao lên, tuy rằng Sở Chích Thiên đã phái người thông tri mọi người ngày hôm nay chuẩn bị chiến đấu, nhưng vẫn có rất nhiều người tuyệt không tin cái gọi là thị triều, dù sao bọn họ không cách nào tưởng tượng thị không có ý thức tụ tập lại chủ động công kích doanh địa của nhân loại, điều này thực sự quá không có đạo lý.

Trần Cảnh Văn nhảy dựng lên: “Đến tốt cùng là tình hình gì, nói tỉ mỉ chút.” Không ngờ tới dự cảm của Sở ca đã trở thành sự thật.

Tàn Thượng Phong chạy đến bên người Đồng Hạo Triết. Không hề nghĩ ngợi trực tiếp cầm lấy cái chén nào đó trên bàn trà điên cuồng uống một ngụm, khiến cho Lý Mạc Ngôn bên kia hơi hơi nhíu đầu mi một chút, cái chén mà Tàn Thượng Phong lấy không khéo chính là của cô. Tàn Thượng Phong buông chén xuống, dùng tay áo lau một chút thờ hờn hên một hồi lúc này mới nói: “Vẫn còn chưa có động tĩnh gì, nhưng bắt đầu từ chín giờ tối. Tang thi liền bắt đầu dị thường, mấy đoàn thể nhỏ gần nhau bắt đầu chính hợp thành đoàn tang thi cỡ lớn, gần đến mười giờ, xung quanh chúng ta đã hình thành sáu đoàn tang thi cỡ lớn, không chỉ như vậy, đoàn tang thi cỡ lớn vẫn còn đang trong gia tăng, tôi phát hiện tình hình không ổn, liền nhanh chóng trở về báo cáo. Bất quá tôi đã lệnh đội viên tiếp tục giám sát, có tin tức mới sẽ tiếp tục đưa về.”

“Sáu. . . Vẫn còn gia tăng. . .”

“Chúng ta thế nào có thể địch nổi? Nếu như bị bao vây. . .”

“Có phải chúng ta trốn không thoát được hay không? Có thể chết hay không a.”

Tin tức mà Tàn Thượng Phong mang đến quá mức kinh hãi. Khiến cho một bộ phận người sống sót bình thường bắt đầu tan vỡ, không ít người rơi vào trong tuyệt vọng. Không biết ai hô một câu: “Sợ cái gì, chúng ta có Sở đội trưởng.”

Một câu này khiến cho tinh thần của mọi người rung lên, không sai, người đã từng kiến thức qua thủ đoạn của Sở Chích Thiên đều biết, lực sát thương của dị năng Sở Chích Thiên chính là đại diện tích. Có lẽ không hòng như bọn họ tưởng tượng.

Sở Chích Thiên đột nhiên nắm chặt tay phải, gắt gao nắm những trái cầu nhỏ tán loạn trong lòng bàn tay, hai mắt anh lãnh liệt ngẩng đầu quả quyết mệnh lệnh Tàn Thượng Phong: “Kêu người của anh trở về toàn bộ.”

“Vâng, Sở đội!” Tần Thượng Phong ba một cái động thân đứng thẳng, tiếp theo lập tức xoay người đi đến tuyến đầu kêu đội viên của anh trở về. Sở Chích Thiên đứng lên, một luồng khí thể vô hình khiến cho tất cả mọi người ở đây không hèn mà cùng đứng lên, im tiếng chờ mệnh lệnh của Sở Chích Thiên.

“Hết thầy tiểu đội, vào vị trí mỗi đội. Bắt đầu hành động!”

Thanh âm âm vang hữu lực của Sở Chích Thiên truyền vào trong tai mỗi người.

“Vâng!” Toàn bộ người của ban chỉ huy đều chỉnh tề hô lớn. Mỗi một người phụ trách bắt đầu mang theo đội ngũ của mình lao tới chiến trường của mỗi người, tất cả mọi người không biết khi thì triều qua đi, bọn họ còn có thể sống hay không, nhưng vì người thân, bằng hữu, người yêu ở phía sau, bọn họ không chút sợ hãi.

“Tiểu Lăng, theo tôi đi hiện trường xem xem.” Sở Chích Thiên không quay đầu lại phân phó một câu, tay phải kéo đồng phục khoác trên vai, vung ra sau mặc lên, một bước không ngừng đi đến phía cửa.

“Vâng, Sở ca.” Tiêu Từ Lăng nhanh chóng đuổi theo. Thấy Sở Chích Thiên đi ra, mọi người tự động tránh ra nhường ra một con đường rộng mở, mà ba người Lục Vân Đào, Ngô Khánh Vân, Tào Dương trốn ở một bên lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên cạnh Tiêu Từ Lăng, theo Sở Chích Thiên một đường chạy tới cửa lớn mặt nam của xưởng quân công.

Sở Chích Thiên hơi nghiêng đầu, ám chỉ Tiêu Từ Lăng điều tra tình hình. Dưới kính râm, Tiêu Từ

Lăng mở ra Linh Nhãn, phạm vi thăm dò của Linh Nhãn được thăng cấp đã tới 500 mét, lúc này cậu phát hiện khoảng chừng ở chỗ 400 mét đã xuất hiện đàn tang thi, hơn nữa số lượng cực kỳ khổng lồ, rậm rạp kéo dài đến phạm vi cực hạn của Linh Nhãn cũng chưa thấy ít đi. Tay phải bày ra một thủ thế bốn, đây là ám hiệu cậu cùng với Sở Chích Thiên ước định, chỉ cần đàn tang thi xuất hiện trong phạm vi của Linh Nhãn, thì dùng tay ra hiệu ám chỉ, một ngón tay đại biểu cự ly 100 mét.

“Xem xem mặt đồng.” Sở Chích Thiên nhanh chóng đi đến mặt đồng, Tiêu Từ Lăng đồng dạng đưa ra bốn ngón tay. Tiếp theo lại đến mặt bắc, sau cùng tới mặt tây, khi tới mặt tây, thủ thế của Tiêu Từ Lăng có biến hóa, trong bốn ngón tay có một ngón nửa gấp, điều này đại biểu cự ly của đàn tang thi ở mặt này cách bọn họ đã rút ngắn tới 350 mét. Xem ra thi triều đã hình thành, mà chúng nó đã bắt đầu hành động.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phẫn Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79 Tử chiến! Bi thương không chỗ nào không có.

Vì ứng phó lần thi triều này, Trần Cảnh Văn vận chuyển toàn bộ mấy cái máy phát điện lấy được từ khi bắt đầu mặt thế đến giờ,

làm cho cả tòa xưởng quân công đèn đuốc sáng trưng.

Phi thường may mắn chính là trong nhà kho nào đó của tòa xưởng quân công này, tìm được một máy phát điện phi thường tiên tiến, có thể tự động thu thập năng lượng tự do trong không khí, tỷ như năng lượng mặt trời, tỷ như năng lượng âm. . . Điều này làm cho Trần Cảnh Văn thở dài một hơi, dù sao mấy loại máy phát điện khác đều phải tiêu hao nguồn năng lượng.

Bất quá đối với việc tòa xưởng quân công này có một cái máy phát điện tiên tiến như thế, Trần Cảnh Văn cũng nghĩ không thông, phải biết rằng loại máy phát điện này bình thường chỉ có căn cứ cao cấp của quân đội mới có thể được phân phối, ngay cả căn cứ bình thường cũng không thể có được, xưởng quân công này lại làm sao sẽ có được cái đó chứ? Bất quá Trần Cảnh Văn nghĩ lại, chỉ sợ quân đội cũng không sạch sẽ như vậy, nhất định có tám màn đen, khẳng định bên trong đó có chuyện không thể cho ai biết. Anh bình thường trở lại, gác hoài nghi đó ra sau đầu. Mặc kệ bộ thiết bị đó làm sao có được, nói chung, tiện nghi cho bọn họ, đây là chuyện tốt.

Kỳ thực bộ máy phát điện đó là do Sở Chích Thiên lấy ra từ căn cứ bí mật dưới đất, sau khi anh đi ra tiện tay đặt ở trong nhà kho nào đó của xưởng quân công, để khi Trần Cảnh Văn thu thập vật tư có thể phát hiện. Anh không ngờ tới, bởi vì sự xuất hiện của bộ máy phát điện đó, khiến cho Trần Cảnh Văn quần quýt một phen, lãng phí rất nhiều tế bào não.

Do nhân viên đông đảo, hơn nữa nhóm những người sống sót kia trước đây chỉ là người thường, vì vậy tập kết chạy đến hiện trường tuyệt không phải cấp tốc hữu hiệu, chờ khi mọi người đến được vị trí mà bọn họ hẳn nên đến, thời gian đã trôi qua hơn nửa giờ. Mà lúc này, đám người Sở Chích Thiên đã điều tra hoàn tất tuyệt không có đối mặt với những người đó, lặng yên không tiếng động về lại bộ tổng chỉ huy, bắt đầu thông tri cho các đại đội trưởng cự ly thực tế mà tang thi tập kết.

Đồng Hạo Triết phản ứng nhanh nhất, khi Sở Chích Thiên mới vừa rời đi cửa chính nam đến địa phương khác điều tra, thì đã mang theo tổ chiến đấu của anh, xuất hiện ở cửa chính nam của xưởng quân công, sở dĩ phụ trách phương hướng này, bởi vì đây là chỗ khó thủ nhất, khác với ba mặt khác là tường vây kiên cố, đã được người dị năng hệ thổ gia cố qua, cường độ phòng ngự của cửa chính nam không thể nghi ngờ mỏng yếu hơn rất nhiều.

Sau đó đàn tang thi xuất hiện đã chứng minh điểm này, chúng nó tuyệt không dễ sót nhược điểm này, số lượng tang thi tụ tập ở cửa nam tăng gấp bội, một giờ sau, khi tang thi vây quanh tòa xưởng quân công này, tang thi ở cửa chính nam là nhiều nhất cũng là dày đặc nhất, xem ra chúng nó chuẩn bị chủ công nơi đây.

Mà ba mặt khác thì có tiểu đội hợp tác phụ trách phòng ngự, mặt bắc là Dương Bình Chương dẫn đội phụ trách, mặt đông là Vương Quang Lương phụ trách, mặt tây là Lý Mặc Ngôn. Đương nhiên số lượng tham dự phòng thủ nhiều nhất là đội ngũ do nhóm người sống sót bình thường cấu thành, đối mặt tang thi không tiến hóa che trời lấp đất, một người thức tỉnh dù cường đại thế nào cũng không tạo được tác dụng mang tính quyết định, chỉ có lượng lớn người sống sót bình thường mới là lực lượng chủ yếu của lần phòng thủ này.

Bộ phận bên trong tường vây của xưởng quân công, có người dị năng hệ thổ làm chủ đạo, người sống sót bình thường toàn lực phối hợp, cầu thang bằng đất được tạm thời xây lên, để cho mọi người có thể dễ dàng lên trên tường vây. Lúc này, mỗi chỗ cách một mét ở đầu tường sẽ có một người nằm úp sấp, trong tay là một cây súng trường tự động loại 03 gần như mới tinh gác ở phía trước. Đây là đoàn súng trường được tỉ mỉ chọn ra từ doanh địa người sống sót bình thường cấu thành, lệ thuộc vào tổ hậu cần.

Chỉ cần tang thi phát động tiến công, phụ trách phản kích đầu tiên chính là đoàn súng trường, sau đó mới là đoàn phòng ngự của người sống sót bình thường do người thức tỉnh dẫn dắt.

Mặt bắc xưởng quân công, hỗn tạp trong đoàn đội của người sống sót bình thường xuất hiện mấy khuôn mặt quen thuộc, chính là tiểu đội Hứa Tấn Dương vừa mới gia nhập đại bản doanh. Bọn họ vừa mới đến, bởi vì nhân số khá đông, lần này khi đi bộ tổng chỉ huy tập kết, chỉ có thể đứng ở bên ngoài, vì vậy không rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Nửa giờ trước, chợt nghe thấy người phụ trách tạm thời của đoàn đội bọn họ hô to tên đoàn đội, yêu cầu nhanh chóng tập hợp, bởi vì tương đối hỗn loạn, nửa giờ sau mới tập hợp hoàn tất, sau cùng đi tới địa phương hiện tại.

Bọn họ là dàn quân thứ hai, tuy rằng không thấy tình hình bên ngoài tường vây, nhưng từ tin tức mà phía trước truyền đến, xác nhận bên ngoài tường vây đã tập kết vô số kẻ đàn tang thi không lồ. Tin tức này khiến cho bọn họ nghe xong nghĩ lại mà sợ không thôi. Nếu như không có bọn Lục Vân Đào, có lẽ bọn họ đã chết trong lần tập kết thi triều này, số lượng không lồ như thế, một đường nghiền ép qua, không có kết cấu phòng ngự cứng như mai rùa, không có thực lực siêu cường, tuyệt đối không có bất kỳ kẻ nào có thể may mắn tránh khỏi tai nạn, cho dù bọn họ gia nhập doanh địa cỡ lớn bên kia cũng khó trốn thoát kiếp nạn này.

Bọn họ đã từng đi qua doanh địa nơi đó trao đổi vật tư, bên đó không có năng lực tổ chức hữu hiệu cùng với lực lượng phòng ngự cường đại giống như thế này. Hơn nữa. . . Lần tập kích thi triều này quá đột nhiên, cho dù bên Sở Chích Thiên đã báo cho biết khả năng thi triều tập kích, nhưng vẫn có rất nhiều người không tin tưởng, những doanh địa đó không có chuẩn bị thực sự có thể sinh tồn được trong lần tập kích này sao?

Nghĩ tới đây, một tiểu đội viên trong đó nhìn không được cảm thấy may mắn nói: “Hứa ca, may mắn chúng ta đã tới doanh địa này, bằng không. . .” Tuy rằng không có tiếp tục nói, nhưng ý tứ trong đó đã được biểu lộ rõ ràng.

Một đội viên khác cảm thán nói: “Lần này may nhờ Lục ca hỗ trợ, Lục ca thực sự quá tốt, an bài cho chúng ta chỗ nghỉ ngơi tốt nhất.” So với rất nhiều người chỉ có thể chen chúc ở trong kho hàng cỡ lớn, bọn họ có thể ở cùng nhau trong căn phòng nhỏ của nơi vốn là tòa lầu dừng chân nào đó, tuy rằng chen chúc một chút, nhưng không có người xa lạ khác quấy rầy, thực sự được cho là dễ chịu.

Hứa Tấn Dương gật đầu nói: “Đúng vậy, người phụ trách an bài dừng chân vừa nghe thấy là Lục tiên sinh yêu cầu, không nói hai lời đã an bài xong, có thể thấy được Lục tiên sinh rất có địa vị ở trong căn cứ.” Trong giọng nói chứa kính ý, trong lòng đang suy đoán Lục Vân Đào thuộc về thế lực nào trong đại bản doanh này.

“Hứa ca, anh nói có thể là tổ công kiên trong truyền thuyết hay không?” Một đội viên nào đó có chút hưng phấn suy đoán.

Lời này vừa ra, khiến cho tất cả người của tiểu đội đều phấn chấn lên.

Trong lòng Hứa Tấn Dương lại càng nóng rực, anh vừa đến nơi đây, rất nhanh đã thăm dò kết cấu thế lực của đại bản doanh, Sở Chích Thiên không hề nghi ngờ là thủ lĩnh tuyệt đối của đại bản doanh này, tổ công kiên mà cậu ta phụ trách là lực lượng mạnh nhất toàn bộ doanh địa, tùy tiện một người đi ra từ bên trong đó, tuyệt đối là siêu cấp cường giả có thể chấn động các thế lực lớn xung quanh (kỳ thực những lời đồn đãi này có chút nói quá sự thật, tuy rằng đội viên của tổ công kiên đều là trên cấp hai, nhưng chấn động thế lực xung quanh. . . Chỉ có Sở Chích Thiên mới có thể. Bất quá đại bản doanh cần thiết loại lời đồn đãi có thể ổn định nhân tâm này, vì vậy người quản lý thực tế – Trần Cảnh Văn hữu ý vô ý bỏ mặc).

Nếu như Lục tiên sinh là thành viên của tổ công kiên. . . Ngẫm lại liền cảm thấy hưng phấn cùng kích động, tổ công kiên là địa phương nào? Đó chính là địa phương mà người của toàn doanh đều nhiệt liệt sùng bái cùng hâm mộ, cho dù người thức tỉnh cũng không ngoại lệ, mà bọn họ lại quen biết ba người trong đó. . .

Ách? Ba người? Tiêu Từ Lăng? Hứa Tấn Dương đang khi kích động, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt của Tiêu Từ Lăng, nhất thời nhụt chí. Anh không quên Lục Vân Đào từng nói qua cậu ta với Tiêu Từ Lăng là cùng một đội ngũ, tên họ của Tiêu Từ Lăng đó trông thế nào cũng không giống như là người đi ra từ tổ công kiên. . . Anh không có biện pháp lừa dối bản thân.

Hơi hơi hít một ngụm, Hứa Tấn Dương hỏi ngược lại: “Các cậu cho rằng tổ công kiên có thể có đội viên như Tiêu Tử Lăng sao?”

Một câu hỏi này, khiến cho người của tiểu đội đều cảm nín. . . Quả nhiên huyền tường là hư huyền không hiện thực, thực sự quá chịu không nổi sự suy nghĩ thấu đáo.

Bên này bọn Hứa Tấn Dương căng thẳng thần kinh, thời khắc chuẩn bị chiến đấu. Bên kia, bộ tổng chỉ huy, Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm bản đồ phòng ngự trên bàn trà.

Chân Nhất Long rốt cục buông xuống cái nhai sau cùng đại biểu cho đoàn đội nào đó, Trần Cảnh Văn biết hết thầy đoàn đội đều đã đến khu vực mà bọn họ phụ trách, tâm vốn khẩn trương nhất thời thả lỏng. Anh vẫn luôn lo lắng khi tang thi đã tiến công, mà đoàn đội phòng thủ vẫn còn đang trên đường đi.

So sánh tâm tình thả lỏng của Trần Cảnh Văn, biểu tình của Sở Chích Thiên lại tuyệt nhiên tương phản, trái lại càng thêm nghiêm túc, đầu mi của anh nhăn càng ngày càng căng. Xem ra anh rất sầu lo đối với việc tang thi không có tiến công đúng lúc.

Trần Cảnh Văn phát hiện biểu tình của Sở Chích Thiên có chút không đúng, vội hỏi: “Sở ca, thế nào vậy? Có gì không đúng?”

Về mặt Sở Chích Thiên trầm trọng chậm rãi nói: “Tôi rất để ý, vì sao tang thi đều đã tập kết hoàn tất, còn chưa tiến công. . .” Phải biết rằng tiến công dưới tình huống chưa có chuẩn bị trở tay không kịp, là có lợi nhất, thế nhưng trước mắt đàn tang thi lại vi phạm lẽ thường này, điều này rõ ràng không hợp lý, sợ rằng bên trong tuyệt không đơn giản.

“Có lẽ. . . Chúng nó còn chưa có tập hợp hoàn tất?” Trần Cảnh Văn nói một nguyên nhân ngay cả anh cũng không thể tin tưởng, liên tục lắc đầu, cả người cũng lâm vào trầm tư.

Khi kim đồng hồ chỉ hướng hừng đông 0 giờ, tang thi vốn vẫn luôn không có động tác, đột nhiên như đã nhận được mệnh lệnh chỉ thị gì đó, không hẹn mà cùng phát động tiến công về phía xưởng quân công.

Nhân viên liên lạc phụ trách tiếp nghe tin tức hồi báo từ khắp nơi, cấp tốc quay đầu lại hô lớn: “Tang thi đã tiến công.”

Hai mắt Sở Chích Thiên thoáng hiện lãnh mang, anh thấy ngay từ đầu tang thi không có lựa chọn tiến công, liền phỏng đoán chắc hẳn sẽ công kích vào giờ này, vì giờ này là thời gian tăng phúc lớn nhất đối với năng lực của tang thi, mà lại là đoạn thời gian áp chế lợi hại nhất đối với năng lực của người thức tỉnh. Bất quá, điều này tuyệt không thể giải thích vì sao đàn tang thi dừng lại ở bên ngoài thời gian dài như vậy, tuy rằng người thức tỉnh bị áp chế vào đoạn thời gian này, nhưng có thời gian chuẩn bị đã trung hoà được chỗ sở đoản đó, phải biết rằng nếu như lúc đó đàn tang thi lựa chọn trực tiếp công kích, không những có thể đánh cho bọn họ trở tay không kịp, cộng thêm sự áp chế 0 giờ sau đó vẫn có thể được tiếp tục lợi dụng.

Lúc này Trần Cảnh Văn quay đầu phân phó với Chân Nhất Long: “Nhất Long, anh lập tức kêu tiểu đội chữa thương chuẩn bị cứu trợ, kế tiếp nơi đó liên giao cho anh.”

“Vâng, Trần phó đội.” Về mặt Chân Nhất Long nghiêm túc gật đầu, trọng trách trên vai anh không hề nhẹ, lần sự kiện thi triều này khẳng định sẽ thương vong thảm trọng, đội chữa thương của anh là sự tồn tại duy nhất có thể tranh đoạt sinh mệnh với tử thần, anh không được phép có nửa điểm qua loa.

Sở Chích Thiên không ngẩng đầu, khinh miếu đạm tả nói một câu: “Ưu tiên cứu người thức tỉnh.”

Không phải Sở Chích Thiên lãnh huyết, chẳng qua ở dưới điều kiện tương đồng, anh chỉ có thể lựa chọn người có năng lực sinh tồn mạnh ở mặt thể để cứu vớt. Đội chữa thương của Chân Nhất Long không có thực lực với tài nguyên cứu trợ được hết mọi người, nhất định phải có lấy hay bỏ.

Chân Nhất Long nghe thấy lời nói nhắc nhở của Sở Chích Thiên, thân thể tránh không được chấn động, khi đi ra, đầu của anh suy sụp, xem ra lựa chọn này với anh mà nói tuyệt không dễ chịu.

Trần Cảnh Văn chỉ có thể thở dài một hơi thật sâu, Chân Nhất Long cái gì cũng tốt, chỉ là mềm lòng, anh biết Sở Chích Thiên nói không sai, nếu như không từ bỏ, cho dù một mình Chân Nhất Long tiêu hao toàn bộ dự năng cũng không có biện pháp cứu trị được hết.

Lúc này, hết thầy địa phương trên toàn cầu, vào cùng một đoạn thời gian, tang thi tổ chức thành đoàn thể khổng lồ phát động tiến công mãnh liệt về phía doanh địa của người sống sót, bởi vì công kích tới quá đột nhiên, khiến cho mỗi một căn cứ từ vong thảm trọng. Lần sự kiện này về sau được định là sự kiện thi triều hắc ám nhất.

Hưởng ứng sự tiến công của tang thi, đầu tiên là tiếng súng của đoàn súng trường, khi tang thi bước ra bước đầu tiên phát động tiến công về phía xưởng quân công, đoàn súng trường dưới mệnh lệnh của đội trưởng mỗi một tiểu đội, bắt đầu điên cuồng bóp cò súng. . .

Đạn đang phát tiết, máu thịt đang bay loạn. Tang thi không phải nhân loại, bọn chúng không có cảm giác đau cho dù đứt chân cũng muốn kiên định bỏ về phía doanh địa của người sống sót nhân loại, lại bị đàn tang thi khổng lồ phía sau chà đạp thành một bãi máu thịt. Một màn địa ngục nhân gian này khiến cho đội viên có chút nhất gan nhắm mắt lại không dám nhìn, bọn họ chỉ có vô ý thức mà bóp cò súng, thẳng đến khi một hộp đạn đã bị bắn sạch, mới dám mở mắt.

Số lượng tang thi quá khổng lồ, công kích của đoàn súng trường tuyệt không khiến cho đàn tang thi giảm thiểu bao nhiêu, bất quá chỉ cần còn có cự ly xạ kích, đoàn súng trường sẽ không lui lại, mà cấp tốc thay đạn mới, tiếp tục bóp cò súng công kích tang thi trước mắt, bọn họ giết càng nhiều, áp lực cho đoàn phía sau sẽ càng nhẹ.

Rất nhanh, cự ly trăm mét đã không còn, tang thi ngã xuống phía dưới tường vây bắt đầu chổng chất lên, chậm rãi trở thành đá kê chân cho tang thi theo sát sau đó. Rốt cục khi con tang thi đầu tiên đập thi thể của đồng bọn chúng nó thành công leo lên tường vây, đoàn súng trường ở dưới mệnh lệnh của các đội cấp tốc lui lại đến phòng tuyến thứ hai, mà lúc này tổ hậu cần cấp tốc vận chuyển đạn đã chuẩn bị trước qua, để đoàn súng trường nhanh chóng bổ sung đạn, để khi thủ vững không được trận tuyến thứ nhất nữa, có thể yểm hộ nhóm chiến hữu dân quân phía trước triệt thoái đến phòng tuyến thứ hai.

Thời khắc chuẩn bị, dân quân thứ hai do người thức tỉnh dẫn dắt, đoàn đội người sống sót bình thường cấp tốc thay thế đoàn súng trường lên chổng.

Người thức tỉnh dẫn dắt đoàn đội những người sống sót bình thường đó là người biến dị cận chiến, bọn họ trực tiếp chổng ở phía trước nhất, bắt đầu thịt đối thịt đánh giáp lá cà với tang thi, một trận chiến sinh tử mờ mịt từ đây.

Phía sau, dân quân thứ ba do người dị năng cấp một cấu thành, đoàn công kích viễn trình không bảo trì trăm mét nữa, bọn họ không có bất kỳ bảo lưu nào thả ra hết thủy kỹ năng của bọn họ, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất thanh trừ tang thi nhiều nhất.

A! Tiếng kêu thảm sấp chết đầu tiên của nhân loại rốt cục vang lên! Một tiếng này dường như đã mở ra chiếc hộp Pandora, ngay sau đó liên tiếp tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vang vọng toàn bộ doanh địa, vô số người phấn đấu vì lần đại chiến sinh tồn này đã ngã xuống trong doanh địa này. Đồng bọn bên cạnh bọn họ bắt đầu đổ thối mất, nắm chặt vũ khí trong tay rống giận xông lên. . . Đây là một trận chiến sinh tồn, là chiến tranh tàn khốc người chết ta sống, không có may mắn tránh miễn, chỉ có liều chết thì mới có một con đường sống, hết thủy người tham gia chiến đấu đều có giác ngộ.

Trận đại chiến này vừa mới bắt đầu, khiến cho người sống sót bình thường thương vong thảm trọng, lúc này chỗ chữa thương hậu cần rồi ren một mảnh, phụ trách vận chuyển người bị thương ở tiền tuyến đến chỗ chữa thương trong doanh địa chính là một số lão nhân bình thường với nữ nhân thân thể yếu ớt (nữ nhân khỏe mạnh cũng tham gia chiến đấu) cùng với bọn trẻ trên mười tuổi dưới mười ba tuổi (trẻ vị thành niên mười bốn tuổi đến mười sáu tuổi ưu tiên được đoàn súng trường thu đi).

Bọn họ lúc này bùng nổ toàn bộ năng lượng của thân thể, cố gắng lấy tốc độ nhanh nhất vận chuyển người bị thương, phải biết rằng thời gian chính là sinh mệnh. Bọn họ nhanh chóng chạy băng băng, bởi vì lực kiệt mà té ngã, rồi lại cắn răng bò lên, bọn họ sợ bởi vì sự chậm trễ của bọn họ mà để cho những dùng sĩ phấn đấu tại tiền tuyến kia mất đi sinh mệnh.

Chân Nhất Long chỉ huy đội chữa thương vốn trước mặt thể chính là nhân viên công tác chữa thương, cấp tốc cứu giúp những người bị thương được vận chuyển trở về, có một số người bị thương thậm chí còn chưa tới được đội chữa thương đã chết ở giữa đường, khi người ở chỗ này thấy thi thể người thân được đưa về, nhịn không được gào khóc lên. . . Không ai có thể tiếp nhận đã kích này.

“Không muốn, mấy người cút ngay, bọn họ là anh hùng, vì sao phải xử lý thân thể bọn họ. . .” Khi tổ xử lý hậu cần ra mặt muốn xử lý những thi thể đó, bọn họ phản nộ.

“Tiểu Nam của mẹ a. . . Mẹ sẽ ở cùng con. Muốn xử lý thân thể của con tôi, thì mang tôi cùng đi xử lý đi.” Một lão nhân khóc thương chảy nước mắt ôm mặt con trai mình, đối với bà mà nói ý nghĩa sống sót đã không còn. Bà mất hết can đảm, thậm chí muốn cùng con trai mình đi đến thế giới khác.

“Baba, baba. . . Bại hoại muốn cướp baba đi. Oa. . .” Một đứa trẻ bám víu thân mình của một nam nhân nằm trên mặt đất, hai mắt khóc sưng đỏ, toàn thân dính đầy vết máu nhưng thế nào cũng không chịu buông tay, nó tuyệt đối sẽ không để cho baba rời khỏi mình.

“A Vân, anh đang đùa giỡn với em đúng không? Cố ý chọc em, hi hi, em xem anh ngủ đến khi nào, con của chúng ta cũng thực bướng bỉnh, không biết đã trốn đi đâu. . . Chờ lát nữa tìm ra em sẽ đánh mông nó, anh nghìn vạn lần đừng ngăn a. Để em hát cho anh bài hát anh thích nghe nhất. . .” Nữ nhân nào đó ôm chặt lấy ông xã của mình, vuốt mặt anh bắt đầu cười hát lên, cô đã điên rồi. Mặt thể mất đi đứa con vốn đã ở vào trạng thái tan vỡ, có thể bình yên sống sót, đều dựa vào ông xã của cô liều mạng bảo hộ, cô vốn đang trong khạng phục lần này thực sự tan vỡ.

Loại tình cảnh này khiến cho những nhân viên công tác nhịn không được rơi nước mắt, thế nhưng cứ bỏ mặc như vậy sẽ chỉ mang đến nguy hiểm cho căn cứ, ai cũng không biết những người hi sinh này mười hai tiếng đồng hồ sau có thể biến thành tang thi hay không, nếu như thực sự thành tang thi, không chỉ những người già yếu bọn trẻ con kia sẽ có nguy hiểm, cũng sẽ mang đến nguy hiểm với tồn thất không tất yếu cho căn cứ.

Chính khi bọn họ chân tay luống cuống, một cô gái nhỏ bảy tám tuổi đột nhiên xuất hiện bên người một nữ nhân quý nhiều xử lý thi thể cách bé gàn nhất, một cái bạt tai vang dội trực tiếp đánh qua.

“Chát” một cái bạt tai vang dội khiến cho tiếng khóc rống toàn trường thoáng chốc dừng lại. Lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người cô gái nhỏ đó, cô bé chính là Vân Oa được Lục Vân Đào mang về ở Phụ Thành.

“Bọn họ vì sao mà chết? Chính là bởi vì nơi này có các vị, vì vậy bọn họ mới có thể liều chết bảo vệ ở phía trước. Bọn họ vì các vị có thể nói là chết cam tâm tình nguyện. Mà các vị thì sao? Đang làm gì? Mười hai tiếng đồng hồ sau thi thể sẽ biến thành tang thi, chẳng lẽ các vị muốn để cho sự hi sinh của bọn họ trở nên không còn giá trị? Còn có khí lực khóc, không bằng trợ giúp những người bị thương kia.” Vân Oa chỉ vào người bị thương chờ đợi băng bó vết thương, bị thương tuyệt không phải đặc biệt nghiêm trọng bên cạnh, một khi bọn họ được băng bó tốt xong sẽ trở lại chiến trường. “Để cho bọn họ có thể nhanh chóng trở lại, giết nhiều thêm mấy con tang thi báo thù cho người thân của các vị, cũng có thể lựa chọn tự mình đến tiền tuyến, giết tang thi báo thù cho bọn họ.”

Vân Oa rất phản nộ, bé cũng đã mất đi baba mommy, nhưng bé rất kiên cường tuyệt không khóc, bởi vì baba mommy của bản thân là vì bảo hộ bé mà chết. Bé tuyệt không quên nụ cười, cùng với câu nói dùng toàn bộ tình yêu sâu sắc hô lên trước khi baba mommy chết kia: “Vân Oa, phải hạnh phúc sống sót.” Bé nhất định phải mang theo tình yêu dày nặng như núi đó kiên cường sống sót trong mặt thể này. Chỉ có như vậy mới không có lỗi với tình yêu mà baba mommy dành cho. Viền mắt của Vân Oa đã ươn ướt. . . Bé cố gắng chịu đựng, bé đã từng hứa bé tuyệt đối sẽ không khóc.

Lời nói của Vân Oa khiến cho mọi người trầm tĩnh xuống, rốt cục có người đầu tiên buông tay, cô lau khô nước mắt đứng lên, trầm mặc cầm lấy băng gạc với thuốc sát trùng bên cạnh đi đến chỗ một người bị thương gần nhất, yên lặng băng bó, khiến cho vẻ mặt của người bị thương đó có chút kích động, anh âm thầm xiết chặt vũ khí trong tay, anh tuyệt đối sẽ không cô phụ phần mong đợi đó.

Có người buông tay đầu tiên, thì có người thứ hai, người thứ ba. . . Tuy rằng không cách nào khống chế tiếp tục khóc, nhưng không còn quá nhiều tổ xử lý hậu cần xử lý những thi thể kia nữa. Càng có không ít người học người đầu tiên bắt đầu làm việc, đúng vậy, khóc không có tác dụng, còn không bằng kính dâng lực lượng của bản thân, để cho những người có thể chém giết tang thi này nhanh chóng trở lại chiến trường, giết nhiều thêm mấy con tang thi cho bọn họ, báo thù cho người thân của bọn họ.

Mọi người yên lặng làm việc, toàn bộ đội chữa thương không huyền não nữa, bầu không khí thấp phần ngưng trọng, nhưng một loại năng lượng tâm linh đang uân nhường ngưng kết, bọn họ không biết, chờ những người bị thương này lần nữa trở lại chiến trường, bọn họ không chỗ nào sợ hãi sẽ bộc phát ra chiến lực khủng bố.

Chân Nhất Long đi đến bên người Vân Oa, cảm kích sờ sờ đầu bé, trong miệng lại thở dài một hơi thật sâu. Thấy quá nhiều tử vong tâm của anh đã có chút mệt mỏi.

Vân Oa lau một phen nước mắt trong viền mắt, nhẹ răng cười: “Em tiếp tục đi băng bó. Nỗ lực lên, bác sĩ.” Bé làm một thủ thế nỗ lực lên, khuyến khích nỗ lực lên cho Chân Nhất Long. Hóa ra Chân Nhất Long khoác lên bên ngoài đồng phục một chiếc áo dài trắng, khiến cho Vân Oa hiểu lầm anh là bác sĩ. Nụ cười của bé không vì mặt thể này mà yếu bớt chút nào, vẫn cười rục rịch.

Chân Nhất Long bởi vì nụ cười này mà đột nhiên hết thấy mệt mỏi đều biến mất, anh đột nhiên cảm thấy mặt thể này tuyệt không phải chỉ có bi thương.

Vân Oa nói xong liền dẫn theo một đám đồng bọn nhỏ của bé đi đến chỗ hộ sĩ phân phát được phẩm lĩnh băng gạc với thuốc sát trùng, tiếp tục giúp những người bị thương kia tiêu độc băng bó, về mặt bé nghiêm túc mà chăm chú, bởi vì liên tục băng bó, thủ pháp của bé rõ ràng lưu loát hơn rất nhiều so với lúc đầu.

May mà được phẩm lĩnh được vào đoạn thời gian trước rất nhiều, còn có thể cầm cự lần hành động cứu trị này của đội chữa thương. Chân Nhất Long âm thầm tính toán lượng được phẩm dự trữ, trong lòng có chút thấy may mắn, nếu như không có những được phẩm này hỗ trợ, nhân số tử vong của trận chiến dịch này sẽ còn nhiều hơn nữa. Anh vỗ vỗ mặt, để cho bản thân có tinh thần hơn một chút, bắt đầu trị liệu người thức tỉnh tiếp theo.

Hai giờ gian khổ nhất đã qua, lúc này phòng tuyến đã lùi bước đến phòng tuyến thứ hai, mà ở giữa phòng tuyến thứ nhất đến phòng tuyến thứ hai thì đã máu chảy thành sông, tứ chi khắp nơi trên đất, tuyệt đại đa số đều là của tang thi.

Đầu số tạo thành một màn này là người biến dị người thức tỉnh cận chiến, tang thi bọn họ kích sát là nhiều nhất. Có lẽ một màn này làm tức giận thủ lĩnh của đàn tang thi này, đột nhiên nơi đâu cùng bóng tối truyền đến một tiếng gào xa xoi mà lạnh lẽ, theo thanh âm đó vang lên, tang thi ở tiền tuyến đột nhiên nóng nảy lên, công kích cũng càng thêm hung ác độc địa.

Đột nhiên, một người biến dị thức tỉnh tuổi trẻ đang trắng trợn chém giết tang thi, đột nhiên kêu thảm một tiếng, liền thấy phía sau tìm cậu ta lộ ra một móng vuốt khô gầy, sau đó cậu ta bị tang thi vút qua, vút vào trong đám người sống sót.

Hai mắt cậu ta tròn tròn, trong miệng lớn tiếng thở hỗn hển, máu tươi phun ra từng ngụm. . . Cậu tuyệt không muốn chết, cậu còn có hứa hẹn chưa hoàn thành, khuôn mặt cười như hoa trước mắt kia, vẫn còn tha thiết dằn dò hết thấy phải cẩn thận. . . Một giọt nước mắt tuyệt vọng rơi xuống, một mặt thần quang sau cùng trong ánh mắt lặng yên tiêu tán.

“Quê Từ. . .” Bên kia một người thức tỉnh đột nhiên ngửa mặt lên trời bi thiết, hai mắt đỏ đậm, anh phải bàn giao thế nào với em gái anh. . .

“Là tang thi cấp hai!” Có người đã thấy rõ. Cũng chỉ có tang thi cấp hai mới có thể trực tiếp miểu sát người thức tỉnh cấp một.

A!!! Ngay sau đó hai ba tiếng kêu thảm lần nữa vang lên, trong đàn tang thi bắt đầu xuất hiện tang thi biến dị, có cấp một càng có cấp hai, vì vậy người thức tỉnh cũng xuất hiện thương vong.

“Cẩn thận, người thức tỉnh tìm tang thi biến dị chiến đấu, đừng cho bọn chúng đồ sát người sống sót bình thường.” Người phụ trách khu này điên cuồng hét lên một tiếng, vì vậy có mấy người thức tỉnh đi ra từ trong đám người, trực tiếp nghênh hướng những tang thi biến dị ẩn tàng trong tang thi bình thường.

Grào! Đây là tiếng vang cuối cùng của tang thi bị trảm thủ! Người thức tỉnh cấp hai của nhân loại chiến đấu ở tiền tuyến tuyệt đối sẽ không cho phép những con tang thi cấp hai đó mang đến cho bọn họ uy hiếp cực đại, vị cường giả cấp hai cận chiến nào đó hợp tác với đồng bọn bên người, cấp tốc giải quyết con tang thi cấp hai đó.

Loại tràng diện này tuyệt không mới, ở mỗi một góc của xường quân công đều xuất hiện nhiều lần, bởi vì lượng lớn tang thi cấp một cấp hai xuất hiện, khiến cho mỗi một chiến đội không có phòng bị mà tổn hại không ít người thức tỉnh.

Lúc này bất kể là người sống sót bình thường hay là người thức tỉnh đều giết đỏ cả mắt rồi, không biết mệt mỏi chiến đấu với đối thủ của mỗi người.

Trong bộ tổng chỉ huy, nhân viên liên lạc lần nữa hồi báo động thái mới nhất: “Tang thi biến dị đã xuất hiện, cấp bậc cao nhất là cấp hai.”

Sở Chỉ huy Thiên quay đầu nói với bốn người Tiêu Từ Lăng bên cạnh: “Các cậu chia ra đi bốn phương hướng áp trận, có chuyện đột phát thì đúng lúc liên hệ với tôi.”

“Vâng!” Bốn người cùng đáp lời, cấp tốc chạy về phía phương hướng của mỗi người.

Sở Chích Thiên hữu lực gõ lên bản đồ bố trí canh phòng trên bàn trà, lạnh lùng mệnh lệnh với nhân viên liên lạc: “Mệnh lệnh, hết thấy đội trưởng của đội ngũ thức tỉnh xuất động, bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết tang thi biến dị. Tôi hy vọng trong vòng mười phút, xung quanh xưởng quân công không còn bất kỳ tang thi cấp hai nào.”

“Vâng!!!” Nhân viên liên lạc nối tiếp với hét thấy loa phóng thanh có thể nghe được trong xưởng quân công, thuật lại một năm một mười lời nói của Sở Chích Thiên, vì vậy toàn bộ tiểu khu, đạo mệnh lệnh đó vang vọng toàn bộ doanh địa:

“Mệnh lệnh, hết thấy đội trưởng của đội ngũ thức tỉnh xuất động, bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết tang thi biến dị. Sở đội trưởng hy vọng, trong mười phút, xung quanh xưởng quân công không còn bất kỳ tang thi cấp hai nào. Lần nữa nhắc nhở, Sở đội trưởng hy vọng, trong mười phút, xung quanh xưởng quân công không còn bất kỳ tang thi cấp hai nào.”

Theo đạo mệnh lệnh này, mỗi một trận khu phòng thủ đều cấp tốc lui ra gần 20 bóng người, lao đến tiền tuyến của mỗi người.

Mà quân chúng bình thường cùng với người thức tỉnh cấp thấp chiến đấu ở tiền tuyến nhìn không được điên cuồng hô một tiếng, sĩ khí tăng vọt lên. Không còn những tang thi biến dị cấp hai đó, đối với bọn họ mà nói cơ hội sinh tồn sẽ nhiều hơn rất nhiều, đạo mệnh lệnh này của Sở Chích Thiên, là cứu hết thầy bọn họ.

Tiêu Từ Lăng đang cấp tốc chạy về phía phương bắc xưởng quân công, trong lúc chạy băng băng nghe thấy đạo mệnh lệnh mạnh hữu lực đó, tâm tình nhất thời thả lỏng, cậu biết Sở Chích Thiên sẽ không bỏ mặc tang thi tiếp tục tàn rở như vậy. Mà cậu cũng phải nhanh chóng chạy đến tiền tuyến, phòng ngừa có chuyện khác xảy ra, lúc này tiền tuyến đã thừa nhận không nổi biến cố mới nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80 Dị biến, sự hiện thân của tổ công kiên.

Tiêu Từ Lăng chạy tới khu bắc, cậu lặng yên xuất hiện trên nóc nhà của nhà xưởng nào đó ở khu bắc gần trận tuyến phòng thủ thứ hai nhất,

cậu đứng ở nơi đó yên lặng nhìn tràng diện chiến đấu đang hùng hực khí thế phía dưới, ánh mắt thấu ra bi thương. . . Cậu nhớ tới thời gian mười năm mạt thế ở kiếp trước, từng giống như những người phía dưới, vì sinh tồn mà liều hết toàn lực, một vật hy sinh không chút thu hút, sau cùng vẫn trở thành vật hi sinh.

Gió tây bắc thổi áo khoác của cậu vang phần phật, vạt áo lẳng không bay lượn sau người, chỗ sau thắt lưng lộ ra một đoạn thân với chuỗi đao của thanh đường đao mang vồ. Kính râm che khuất nửa khuôn mặt, hoàn toàn che giấu sự ấu trĩ với đáng yêu của cậu, khiến cho cả người Tiêu Từ Lăng có vẻ thần bí mà phiêu dật, có một loại phong phạm của cường giả.

Bởi vì đội trưởng của các đại chiến đội đúng lúc xuất hiện, thoáng cái ổn định được tràng diện chiến đấu, vì vậy Tiêu Từ Lăng chỉ yên lặng để ý, tựa như Sở Chích Thiên phân phó, cậu chỉ là áp trận.

Tuy rằng Sở Chích Thiên yêu cầu là mười phút, nhưng chân chính thực hành tuyệt không phải dễ dàng, tang thi cấp hai tuyệt không phải dễ giết như vậy. Đương nhiên mục đích cuối cùng của đạo mệnh lệnh kia của Sở Chích Thiên không phải thực sự muốn kêu bọn họ hoàn thành nhiệm vụ trong mười phút, mà là cho nhóm người sống sót sắp tan vỡ một lòng tin, đó chính là thực lực của đại bản doanh rất mạnh, tang thi cấp hai là không đáng kể, bọn họ có thể chiến thắng lần thi triều này.

Ước chừng sắp qua nửa giờ, sau khi hết thấy đội trưởng chém giết toàn bộ tang thi cấp hai xuất hiện xung quanh xưởng quân công, còn chưa để cho bọn họ thở phào một hơi, dị biến mới lại xuất hiện, một tiếng rống giận dữ bị làm cho tức giận đột nhiên vang vọng toàn bộ chiến trường.

Theo tiếng rống giận đó, chỗ đầu cùng đàn tang thi bên Tiêu Từ Lăng, sâu bên trong bóng đêm hắc ám, một thân ảnh toàn thân hơi hơi mang theo tia sáng long lánh đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, nó đột ngột đập đất mà lên, giẫm lên đỉnh đầu của tang thi phía trước cấp tốc đánh tới bên này. . . Khi nó giẫm xuống một cước, phạm vi năm mét xung quanh bao gồm tang thi ở trong đó đều trong nháy mắt bị đóng băng. Một cước rồi đi, thế giới đóng băng nhất thời tan vỡ, biến thành mảnh vỡ long lánh rét lạnh bay tán ở trong không khí. . . Mỹ lệ khiến người ta sợ hãi.

Tiêu Từ Lăng thấy một màn như vậy lập tức mở ra Linh Nhãn. Mắt phải gắt gao đi theo con tang thi biến dị đó, rất nhanh tin tức của tang thi biến dị đã xuất hiện: Tang thi biến dị hệ băng (cấp ba) kỹ năng: Hàn Băng Tiến, Hàn Băng Chở, Thế Giới Đóng Băng (phạm vi). Phân Tích: không cách nào chống lại, kiến nghị cậu cấp tốc đào vong.

Cấp ba, vậy mà là cấp ba! Tiêu Từ Lăng không thể tin được tin tức trước mắt. Cậu chấn kinh, cậu không ngờ tới tang thi cấp ba sẽ xuất hiện trong lần thi triều này, phải biết rằng lần đầu tiên thi triều ở kiếp trước, chưa từng xuất hiện qua tang thi cấp ba a, chỉ có cấp hai tồn tại. Cậu cảm thấy thế giới này, có một số việc đã đang cải biến. Cậu bàng hoàng, nếu thay đổi quá nhiều, cậu còn có thể dựa vào kinh nghiệm của mười năm kiếp trước mặc sức lăn lộn tiếp được không?

Cậu cố nén sự hoảng loạn trong lòng, móc ra tai nghe vô tuyến từ trong không gian mang lên, cậu trực tiếp liên hệ Sở Chích Thiên, trong nháy mắt nói được, cậu lo lắng nói: “Sở ca, tang thi cấp ba xuất hiện, chỗ em xuất hiện chính là tang thi cấp ba hệ băng. Làm sao giờ?”

Sở Chích Thiên cả kinh trong lòng, vô ý thức xiết chặt tai nghe trong tay. . . Chuyện anh lo lắng nhất vẫn xảy ra, xuất hiện tang thi biến dị cấp một cấp hai rất bình thường, dù sao cường giả nhân loại tiến hóa đến cấp hai đã không ít, tang thi không có khả năng lạc hậu quá nhiều, thế nhưng cường giả nhân loại tiến hóa đến cấp ba ít lại càng ít. Hiện tại xuất hiện tang thi cấp ba, liên đại biểu lần thi triều tập kích này, bên nhân loại thực sự dư thừa nhiều lắm.

Ngữ khí có chút trầm trọng, anh chậm rãi nói: “Có thể ngăn chặn con tang thi cấp ba đó hay không?” Anh nhất định phải xác định tình hình của mấy phương hướng khác trước mới có thể chạy qua, mà đoạn thời gian trì hoãn đó nhất định phải dựa vào bọn Tiêu Từ Lăng chống qua.

Tiêu Từ Lăng nghĩ nghĩ nói: “Nhiều nhất chỉ có thể ngăn chặn hai phút đồng hồ.” Tuy rằng dị năng tốc độ của cậu còn chưa đạt được tốc độ trước khi cậu chưa bị thương, nhưng đã vượt qua người biến dị tốc độ cấp một bình thường, cộng thêm roi nước bản thân nghiên cứu ra, vẫn có nắm chắc quán lấy con tang thi cấp ba đó hai phút đồng hồ.

“Ba phút có thể được không?” Thời gian hai phút đồng hồ quá ngắn, anh không có biện pháp an bài tốt hết thảy.

Tiêu Từ Lăng âm thầm tính toán một chút, muốn an toàn vượt qua một phút đồng hồ thêm vào đó tuyệt không dễ dàng, nhưng cậu vẫn cắn răng đáp: “Được, Sở ca.” Hiếm thấy Sở Chích Thiên yêu cầu một lần, thế nào cũng phải hoàn thành, bằng không sẽ hạ thấp địa vị của cậu ở trong lòng Sở Chích Thiên. Tiêu Từ Lăng thuyết phục bản thân như vậy, cậu tuyệt không thừa nhận cậu là bởi vì không có biện pháp cự tuyệt Sở Chích Thiên mới đáp ứng.

“Tốt, bên đó liên lạc cho cậu.” Ngữ khí của Sở Chích Thiên thận trọng, anh giao trọng trách an toàn của phương bắc xưởng quân công cho Tiêu Từ Lăng.

“Yên tâm đi, Sở ca.” Tiêu Từ Lăng cười nói, cậu tuyệt không muốn cho Sở Chích Thiên quá lo lắng, vì vậy ngữ khí mang theo sự ung dung.

Thông tin vốn hẳn nên gác, bên Sở Chích Thiên lại không ngắt. Tiêu Từ Lăng không dám chủ động gác điện thoại của lão đại, cậu cũng không phải không muốn sống. Ăn ăn có chút hiếu kỳ bên kia đến tốt cùng làm sao, chẳng lẽ Sở Chích Thiên quên đóng? Hay là có chuyện gì xảy ra?

Trăm mặc ba giây, Sở Chích Thiên rốt cục nói ra ba chữ: “Cậu cẩn thận.” Sau đó liền cấp tốc gác điện thoại.

Tiêu Từ Lăng sửng sốt, Sở Chích Thiên là đang lo lắng cho cậu?! Không phải mới vừa nghe làm đầy chứ? Mặt của cậu bắt đầu nóng lên, điều này có phải đại biểu cậu cách bảo tọa đàn em đặc lực lại gần thêm được một bước nữa hay không?

Tiêu Từ Lăng bị tin tức tốt này làm cho tinh thần phấn khởi, sự bàng hoàng vừa rồi thoáng cái hoàn toàn bị quăng không còn. Chỉ cần đạt được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên, cho dù không biết đối với tương lai, cũng có thể lăn lộn rất tốt.

Tiêu Từ Lăng cười tủm tỉm thu lại tai nghe vô tuyến để vào trong không gian, hai tay cậu thoáng kéo ra, một sợi roi nước cứ như vậy xuất hiện trong tay cậu. Cậu nhất định phải thời khắc chuẩn bị, chỉ cần con tang thi đó xuất hiện trong trận địa phía dưới, thì đại biểu đã đến thời khắc cậu xuất động.

Sở Chích Thiên ở bộ tổng chỉ huy kết nối thông tin với ba người khác, nói tình hình mới nhất Tiêu Từ Lăng phát hiện cho bọn họ, cũng hỏi thăm tình hình hiện trường. Quả nhiên, ba mặt khác cũng xuất hiện tang thi mới, tuy rằng bây giờ còn chưa rõ cấp bậc tí m, nhưng khí thế lên đài thì đã bất đồng với tang thi cấp hai lúc trước, xem ra hẳn là tang thi cấp ba không sai. Mà tương đối nghiêm trọng chính là cửa chính nam vậy mà đồng thời xuất hiện hai con tang thi cấp ba.

Trần Cảnh Văn bên cạnh nghe thấy tin tức này lo lắng nói: “Tôi đi cửa nam.” Cửa nam chỉ có một mình Đồng Hạo Triết là cấp ba, sự xuất hiện của hai con tang thi cấp ba rất có thể khiến cho bọn họ diệt đoàn, là bạn bè chí giao anh không thể ngồi xem Đồng Hạo Triết gặp nguy hiểm.

“Được, cậu nhanh chóng chạy qua đi.” Sở Chích Thiên không chút do dự gật đầu đồng ý.

Trần Cảnh Văn nghe câu nói đó, không có bất kỳ do dự nào. Trực tiếp chạy vội đến cửa chính nam xưởng quân công, thời gian không đợi người, anh nhất định phải trước tiên chạy tới.

Sở Chích Thiên bước nhanh ra ngoài theo, vừa đến cửa bộ tổng chỉ huy. Giơ lên một ngón tay trái đặt ở bên miệng, vì vậy, một tiếng huyết sáo vang dội vang lên.

Ở địa phương cách khá xa loáng thoáng truyền đến hai tiếng gào hô ứng. Rất nhanh tiếng bước chân chạy vội càng ngày càng gần, đầu cùng đường nhìn đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh chạy băng băng, chính là hai con khuyến biến dị cấp ba thu lưu ở nhà cũ lần trước. Phần cổ hai con khuyến biến dị mang một phù hiệu cổ, chính là tiêu chí của tổ công kiên, xem ra chúng nó cũng là thành viên của tổ công kiên, Sở Chích Thiên tuyệt không xem chúng nó là súc vật. Chúng nó chạy vội tới bên người Sở Chích Thiên, thân mật dùng đầu cọ cọ chân Sở Chích Thiên. Tỏ ý chúng nó đã tới.

Sở Chích Thiên sờ sờ đầu hai con khuyến biến dị, thận trọng nói với chúng nó: “Tiểu Kỳ, Tiểu Tát, tang thi cấp ba đã xuất hiện, anh không có biện pháp đi hai chỗ khác. Vì vậy mặt đông với mặt tây liên lạc cho mấy nhóc.” Sở Chích Thiên chỉ chỉ hai phương hướng đông tây, kêu chúng nó nhanh chóng đi

đến gần căn tang thi cấp ba xuất hiện ở nơi đó. Không thể không nói, Sở Chích Thiên đặt tên cho khuyển biến dị cũng không tốt hơn được chỗ nào so với Tiểu Dẫn Thư, đồng dạng không có sáng ý. (Husky phát âm theo tiếng Trung là Cấp Sỹ Kỳ -> Tiểu Kỳ, Samoyed là Tát Ma Da -> Tiểu Tát)

Hai con khuyển biến dị phát sinh tiếng ư ư thấp giọng, gật gật đầu biểu thị đã rõ. Tiểu Kỳ chủ động dùng đầu chạm chạm Tiểu Tát, dường như đang dặn đối phương cẩn thận. Tiểu Tát lúc này mới đáp lại cọ cọ cổ Tiểu Kỳ. Hai con cầu biến dị sau cùng kêu tháp một tiếng với nhau, lúc này mới xoay người rời đi. Chúng nó một con đi đông một con đi tây, cấp tốc chạy về phía mục tiêu của chúng nó.

Mà Sở Chích Thiên không chút do dự chạy về phía phương bắc, anh rất lo lắng. Tuy rằng anh yêu cầu Tiểu Từ Lăng kiên trì ba phút, nhưng anh biết rõ hai phút đồng hồ đã là cực hạn của Tiểu Từ Lăng, tên nhóc đó là vì thỉnh cầu của anh mới đáp ứng, nếu như mình không nhanh chóng chạy đến, sợ rằng tên nhóc đó sẽ làm ra việc ngốc, tỷ như lần ở bên tàu kia. Cậu vậy mà dùng hai chân với mắt phải của cậu để đánh cược, nếu không phải may mắn gặp được năng lượng bạo động, sợ rằng đến hiện giờ cũng không có biện pháp khôi phục, anh không muốn thấy Tiểu Lăng như vậy lần thứ hai.

Khó nhin sự lo lắng trong lòng, Sở Chích Thiên tự nhủ: Tiểu Lăng, ngàn vạn lần đừng làm việc ngốc, tôi lập tức sẽ tới, nhất định phải an toàn a.

Nói đến bên Tiểu Từ Lăng, tang thi cấp ba rốt cục bước lên trận địa tiền tuyến, Dương Bình Chương phụ trách phương bắc đầu tiên đi lên nghênh tiếp. Khí thế lên đài của con tang thi đó không tầm thường như thế, khẳng định rất khó đối phó. Mà nơi đây ông ta là người phụ trách toàn bộ khu bắc, thực lực cũng là cao nhất, đã đạt được cấp hai đỉnh cấp, kém một đường thì đã có thể đột phá cấp ba, bất kể thực lực hay là trách nhiệm đều hẳn nên là ông ra mặt chống đỡ.

“Thiên Ngoại Lai Khách!” Dương Bình Chương không chút do dự dùng ra kỹ năng cường lực của ông, theo tiếng rống giận này của ông, trên bầu trời đột nhiên bay tới một tảng đá cực đại, tàn bạo đập về phía con tang thi kia.

Tang thi thấy thế rống giận, vung mạnh tay lên, một bàn tay cường hữu lực trực tiếp đánh tảng đá đó bay đi.

Tảng đá đập về phía trận địa, nhóm người sống sót phụ cận nhanh chóng thoát đi hiện trường. Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn nặng nề, vì va chạm kịch liệt khiến cho người xung quanh rung động ngã trái ngã phải, thiếu chút nữa đứng không được. Lúc này, toàn cảnh khỏi cự thạch kia ánh vào mi mắt của mọi người. Hiện tại toàn thân cự thạch bị bao bởi một tầng băng sương dày dày, không hề nghi ngờ một chương ban nãy của con tang thi đó khẳng định là đã sử dụng Hàn Băng Chương.

Dương Bình Chương thấy tang thi dễ dàng phản kích đã biết con tang thi đó khẳng định là cấp ba, ông nhin không được la lớn: “Mau lui lại, đây là tang thi cấp ba.” Ông kêu người thức tỉnh chuẩn bị tiến công xung quanh nhanh chóng rời đi, người thức tỉnh dưới cấp ba căn bản không phải là đối thủ của nó, càng là cao cấp sự chênh lệch cấp bậc càng lớn, nếu nói cấp một chống lại cấp hai, ứng đối thoả đáng còn có thể chống lại được một đoạn thời gian, chạy trốn căn bản không có vấn đề. Nhưng cấp hai chống lại cấp ba, hoặc là ngay từ đầu bỏ chạy, không cho đối phương đuổi kịp, bằng không vừa đối mặt thì sẽ có thể trọng thương thậm chí tử vong. . .

Theo một tiếng nhắc nhở này của Dương Bình Chương, trên trận địa hoảng loạn một trận, tang thi cấp ba, đó chính là cấp bậc trong truyền thuyết, bọn họ thực sự có thể sống sót trong trận chiến đấu này sao? Mọi người tuyệt vọng, bọn họ chỉ có thể nhanh chóng lui trở về đạo phòng tuyến thứ ba, đây đã là đạo phòng tuyến sau cùng của bọn họ, nếu không thể bảo vệ được nữa, phía sau bọn họ chính là lão nhân, nữ nhân còn có trẻ con không có sức chiến đấu. Đó là một trận thảm kịch thể nào, một trận đồ sát nghiêng về một bên.

Mọi người trầm mặc, bọn họ nhìn trận địa phía trước, con tang thi cấp ba toàn thân toả ra khí lạnh kia, trong lòng băng lãnh một mảnh, còn có ai có thể chiến thắng được nó?

Tang thi cấp ba không ngờ đến nó mới vừa bước lên trận địa đã bị công kích, đây là sự khiêu khích đối với nó, là một loại coi rẻ đối với nó. Nó phẫn nộ hai mắt đỏ đậm nhìn chằm chằm Dương Bình Chương, nó quyết định cho cái tên đáng hận đó một giáo huấn, cho gã biết tôn nghiêm của tang thi cấp ba là không được phép bôi nhọ.

Đột nhiên miệng nó thoáng mở, một đạo Hàn Băng Tiễn đột nhiên bắn ra từ trong miệng, thủ đoạn công kích bất ngờ này khiến cho Dương Bình Chương một chút chuẩn bị cũng không có.

Tất cả mọi người nhin không được kinh hô lên: “Cẩn thận!”

Đạo Hàn Băng Tiễn đó tới vừa nhanh vừa mạnh, Dương Bình Chương căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, ông không phải người dị năng tốc độ, năng lực phản ứng căn bản theo không kịp. Mắt thấy sắp bắn trúng Dương Bình Chương, thảm kịch sắp sửa phát sinh, đột nhiên không trung bay ra một bóng roi, trực tiếp đập Hàn Băng Tiễn sắp bắn tới Dương Bình Chương rơi xuống.

“Chát” một tiếng, roi thuận thế phát tới mặt đất, phát sinh một tiếng giòn vang, tiếp theo lại bùng nổ về chỗ chủ nhân.

Tầm mắt mọi người đi theo bóng roi đó nhìn qua, chỉ thấy trên nóc nhà kho hàng giữa đạo phòng tuyến thứ hai với thứ ba, không biết lúc nào đã có một người đứng, người đó mặc một thân áo khoác màu đen, đường cong màu bạc trên áo khoác theo gió lớn bay lượn nhiệt liệt, chỗ sau thắt lưng lộ ra một đoạn thân vô với chuỗi đao nghiêng nghiêng. Mà trong tay phải người đó, một dây roi rủ xuống vuông góc, roi lông lảnh trong sáng, dưới ngọn đèn tán mát ra một mặt quang mang động nhân.

Thấy một màn như vậy, mọi người chỉ có một cảm giác, dùng một chữ hình dung đó gọi là cool, dùng hai chữ vậy gọi là cực cool. . . Dù sao chính là cool đến tận nhà, bất mất ghê gớm, một loại phong phạm cường giả đập thẳng vào mặt.

“Tổ công kiên, là tổ công kiên.”

“Quá tốt rồi, tổ công kiên rốt cục đã xuất hiện.”

“Chúng ta được cứu rồi.”

Người phía dưới bắt đầu kích động lên, nhin không được hưng phấn hô lớn, thảo luận. Cường giả trong truyền thuyết rốt cục đã xuất hiện, đó chính là lực lượng chung cực của doanh địa bọn họ, mà hiện tại họ rốt cục đã xuất hiện trên trận địa, tuy rằng chỉ có một người, nhưng đã biểu thị, Sở Chích Thiên không có vứt bỏ bọn họ.

Hứa Tấn Dương đứng trong đám người cũng vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt anh nhiệt liệt nhìn chăm chú vào người trên nóc nhà kia, tổ công kiên, đội ngũ cường giả trong truyền thuyết, hiện tại rốt cục đã lộ ra một chút tranh vanh, anh cảm thấy phương thức cường giả xuất hiện chính là không giống như người thường, phi thường có khí thế tuyệt đối bắt mắt.

Cứ nhiệt tình nhìn vài lần như thế, Hứa Tấn Dương liền cảm thấy có chút không thích hợp. . . Vì sao cảm giác mà người trên nóc nhà kia mang đến cho anh, có loại cảm giác quen thuộc khó diễn tả chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tuyệt cảnh, Sở Chích Thiên giá lâm!

Tang thi hệ băng cấp ba mắt thấy sắp có thể giáo huấn được cái tên mạo phạm nó trước mắt kia,

cho dù không chết cũng có thể khiến cho gã bị thương nặng để tiêu mỗi hận trong lòng. Khi tâm tình nó đang vui vẻ, vậy mà phát hiện có người phá hỏng chuyện tốt của nó, một kích tất sát vậy mà đã bị ngăn cản.

Đôi mắt to bởi vì cơ bắp héo rút mà lòi ra đang oán hận nhìn chằm chằm Tiêu Từ Lăng đứng ở trên đỉnh nhà xưởng. Người khiêu khích mạo phạm nó đích xác đáng hận, nhưng phá hỏng chuyện tốt của nó cũng hủy tâm tình của nó tuyệt đối không thể tha thứ. Vì vậy, Tiêu Từ Lăng rất dễ hấp thu qua được giá trị cừu hận.

Dương Bình Chương may mắn tránh được một kiếp, phản ứng đầu tiên chính là liên tục lùi lại mấy bước, cấp tốc kéo ra cự ly với con tang thi cấp ba trước mắt. Ông kinh hoàng chưa định lúc này mới có thời gian ngẩng đầu tìm kiếm người giúp ông.

Đồng phục quen thuộc, cùng với bộ kính râm siêu lớn che khuất nửa khuôn mặt, Dương Bình Chương đã biết đó là người yên lặng đứng phía sau Sở Chích Thiên ở trong bộ tổng chỉ huy. Trong lòng ông an tâm một chút, người dưới tay Sở Chích Thiên thế nào cũng sẽ không yếu hơn nơi nào, có lẽ có thể chống lại được một đoạn thời gian. Ông tuyệt không hy vọng xa vời người trước mắt có thể chiến thắng được con tang thi cấp ba kia, phải biết rằng cấp ba không phải dễ thắng cấp như vậy, phỏng đoán toàn bộ doanh địa ngoại trừ Sở Chích Thiên là cường giả cấp ba, thì ngay cả Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn cũng vẫn là số hai hai, chưa hẳn đã đạt được trình độ kia.

Tang thi cấp ba không có kiên trì tiếp tục dây dưa với cái tên đáng hận trước mắt kia, nó mạnh nhún chân, cả người đột ngột đập đất mà lên, cấp tốc đánh về phía Tiêu Từ Lăng trên nóc nhà, mưa bụi hai tay đang tản ra trận trận hàn khí lạnh.

Linh Nhân của Tiêu Từ Lăng biểu hiện rất rõ ràng, xung quanh hai tay tang thi có một luồng năng lượng khổng lồ đang ngưng tụ, xem ra lần này kỹ năng con tang thi đó sử dụng là Hàn Băng Chương.

Tiêu Từ Lăng đã thấy rõ tiên cơ không chút do dự, uy lực của Hàn Băng Chương cậu đã kiến thức qua. Có thể đánh bay Thiên Ngoại Phi Thạch, thân thể nhỏ bé của cậu tuyệt không chịu nổi công kích như vậy. Vì vậy, cậu dùng lực thoáng đập lên mái nhà, dựa vào luồng lực bắn ngược đó né qua. Bay đến giữa không trung.

“Đùng” một tiếng vang lớn, liền thấy nóc nhà bay loạn đá vụn mái ngói. Nóc nhà xưởng bị bàn tay của tang thi cấp ba trực tiếp oanh ra một lỗ thủng cực đại. Một vòng xung quanh lỗ thủng đã bị đóng băng, treo bông tuyết lỏng lẻo trong sáng, dài ngắn không đồng nhất. Một luồng hàn khí bắt đầu tràn ngập ra.

Tiêu Từ Lăng giữa không trung thấy toàn bộ phía sau lưng của tang thi đều lộ ra, đầu chịu bỏ qua cơ hội này, chỉ thấy tay phải cậu vung lên, liền thấy roi nước trong tay như thiểm điện quét về phía lưng tang thi.

“Chát” một tiếng, roi nước trực tiếp quét lên phía sau lưng tang thi, cái này còn chưa tính, Tiêu Từ Lăng trực tiếp rung cổ tay. Roi nước cứ như linh xà sống lại tự động bò leo quấn lên, bao vây lấy tang thi, khiến cho tang thi trong lúc nhất thời không thể động đậy.

Sau đó tay phải Tiêu Từ Lăng thoáng kéo, cả người cậu bay qua phía tang thi. Trên đường, tay trái cậu nắm ngược chuôi đao. Dừng sức rút.

“Choeng” một tiếng vang nhỏ, không trung xuất hiện một đao lãnh quang, theo phương hướng lưỡi đao, cấp tốc chém về phía chỗ cổ tang thi. . .

“Két” Tiếng chói tai như chém vào thủy tinh, bén nhọn vang lên, khiến cho người xung quanh không hẹn mà cùng chau mày, lộ ra biểu tình không thoải mái, thậm chí có mấy người nhin không được che lại lỗ tai.

Cổ tang thi lúc này được một tầng băng dày dày bao lấy, nói cách khác, một đao ban nãy của Tiêu Từ Lăng chỉ chém tới mặt băng ngoài tầng, căn bản không hề thương tổn đến một cọng lông tơ của tang thi.

Tiêu Từ Lăng vừa thấy công kích mất đi hiệu lực, phản ứng phi thường nhanh nhẹn, chân trái theo đó đạp mạnh một cái, không mong đợi đạp bay con tang thi này, mà là nựa lực lượng của một đạp đó để cho cậu nhanh chóng kéo ra cự ly với tang thi. Quyết đấu với tang thi cao hơn một cấp. Thời khắc phải cảnh giới cự ly của hai bên.

Lúc này tang thi cấp ba bị ràng buộc rốt cục phần nộ, nó ngửa mặt lên trời điên cuồng rống, một luồng hàn khí lạnh đến mức tận cùng đột nhiên bộc phát ra từ trên người nó, roi nước quán trên thân tang thi từng chút ngưng kết thành băng, sau cùng biến thành một cây băng. Thân thể tang thi rung lên, trên cây băng bắt đầu xuất hiện vô số vết rạn, sau cùng vỡ vụn, biến thành bột phần tán ra trong không khí.

“A!” Hết thấy người mặt thiết quan tâm trận chiến đấu này đều nhin không được kinh hô lên, Tiêu Từ Lăng không còn roi đến tột cùng như thế nào chiến đấu với tang thi chứ?

Tiêu Từ Lăng trong lúc bay ngược, cổ tay trái rung lên nhẹ buông tay, đường đao đột nhiên bị quăng bay lên bầu trời, hai tay cậu chấp lại, lần nữa tách ra, một sợi roi nước mới lần nữa xuất hiện giữa hai tay.

Tay phải vung lên, roi nước mới sinh trực tiếp đánh về phía đường đao trên không trung, gát gao cuốn lấy nó. Cổ tay Tiêu Từ Lăng thoáng thu lại, đường đao như tiễn bay tới phía cậu.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người xiết chặt nắm tay, là sai làm sao?

Roi nước lần nữa vung múa, trực tiếp treo trên một góc của nóc nhà xương. Tiêu Từ Lăng dùng sức kéo, toàn bộ thân thể cậu vì lực đạo đó mà cải biến phương hướng phi hành, đường đao vừa vụn lướt qua bộ phận tay trái cậu, thuận tay nắm chặt, chuôi đao lặng yên không tiếng động rơi vào lòng bàn tay.

Tiêu Từ Lăng lần nữa vững vàng đáp xuống một góc nóc nhà, tay trái cậu buông xuống, mũi đường đao chỉ xéo góc dưới bên trái, roi nước trong tay phải như một con linh xà thức tỉnh, ngẩng đầu xa xa đối diện với tang thi cấp ba ở nóc nhà bên kia, thời khắc chuẩn bị công kích.

Tâm treo cao của mọi người rốt cục cũng rơi xuống, ban nãy hai bên giao phong mấy lần, tuy rằng chỉ là thời gian mấy chục giây ngắn ngủi, nhưng lại khiến cho bọn họ như ngồi tàu lượn cao tốc, khẩn trương kích thích.

Tang thi cấp ba không ngờ tới lần công kích kia của nó vậy mà không chiếm được chỗ tốt, trong khoảng thời gian đó vậy mà bị cái tên nó cho rằng chỉ là người yếu trước mắt làm cho xoay quanh, chuyện vốn hãn là dễ như trở bàn tay, hiện tại lại vừa vụn tương phản. Điều này đối với nó mà nói, tuyệt đối là một loại sỉ nhục, nó không cách nào tiếp thu.

Tang thi cấp ba triệt để phần nộ, nào còn tâm tình giáo huấn đùa bỡn lúc đầu, hiện tại nó hận không thể lập tức đông lạnh cái người đáng hận trước mắt kia thành tượng băng, đập thành bột phần, như vậy mới có thể tiêu mỗi hận trong lòng nó.

Nó ngửa mặt lên trời rống giận, uy áp cấp ba của nó mang theo băng hàn đặc hữu nhất thời lan tràn ra trên trận, cấp hai còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, cấp một nhất định phải mở ra dị năng của bọn họ mới có thể chống lại, đáng thương nhất chính là phần lớn người thường, luồng khí tức áp lực đó vừa xuất hiện, chỉ thấy sắc mặt của bọn họ xám trắng, toàn thân run rẩy, bọn họ cảm thấy trên người bị áp xuống một tòa núi lớn, toàn thân lạnh sắp mất đi tri giác, căn bản không có biện pháp nhúc nhích.

Không chỉ có bên nhân loại như thế, ngay cả nhóm tang thi vẫn luôn tiến công doanh địa cũng đình chỉ lại, khí tức của tang thi cấp cao khiến cho chúng nó không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chiến trường vốn hùng hực khí thế thoáng cái lâm vào tĩnh mịch, tầm mắt mọi người tập trung toàn bộ tới bên trận chiến đấu của Tiêu Từ Lăng với tang thi cấp ba.

Uy áp cấp cao hữu hiệu đối với người khác, nhưng đối với Tiêu Từ Lăng mà nói, căn bản vô dụng. Cậu không rõ đây là phúc lợi sau khi trọng sinh mang đến, hay là kết quả sau khi tu hành Thanh Tâm Thuật, nói chung đối thủ cao tới mấy cấp, tỷ như uy áp trên người Sở Chích Thiên, cậu đều có thể không nhin, hành động tự nhiên. Đây cũng là nguyên nhân cậu có thể ở trong tay con tang thi cao hơn cậu một cấp này, ứng đối thành thạo.

Trên thực tế. Nguyên nhân cấp thấp không cách nào đấu với cấp cao ngay bởi trên uy áp đó, uy áp sản sinh do cấp bậc cao thấp khiến cho người cấp thấp nhất định phải phân tâm để chống lại, có người thậm chí còn phải hi sinh một bộ phận dị năng mới có thể trung hoà được loại áp lực đó, như vậy thực lực cấp thấp sẽ trực tiếp bị giảm xuống mấy tầng, chênh lệch thực lực vốn đã có một cấp, lại yếu bớt đi vài phần, đương nhiên không còn có khả năng lật bàn nữa.

Tiếng hô của tang thi cấp ba đó dừng lại. Chợt nghe thấy nóc nhà dưới chân nó vang động một tiếng, toàn bộ mái nhà chấn động xuống, bắt đầu đổ nát. Tiêu Từ Lăng bị chấn động bất ngờ này làm cho nhất thời mất đi cân đối, kịch liệt lay động.

“Cẩn thận!” Người phía dưới nhin không được trăm miệng một lời kinh hô. Hóa ra tang thi đã nhào tới trước mặt Tiêu Từ Lăng, hai bàn tay hung hăng

đánh về phía Tiêu Từ Lăng lúc này còn chưa đứng vững.

“Bang” một tiếng chưa hết. Đã thấy một thân ảnh bay ngược đi. Hóa ra Tiêu Từ Lăng thấy đã không còn cơ hội né tránh, chỉ có thể dựng lên đao roi trong tay, cố đón lần công kích này của tang thi.

Cho dù thực lực của Tiêu Từ Lăng không bị áp chế, nhưng sự chênh lệch kém hơn một cấp bậc, vẫn khiến cho Tiêu Từ Lăng chịu nội thương không nhẹ. Cậu bị lực lượng của tang thi đánh bay đi, liền cảm thấy ngực nặng nề, chỗ yết hầu tuôn ra dòng nhiệt, một luồng vị tanh ngọt. Cậu cố nhịn xuống cảm giác muốn nôn máu tươi. Một khi để cho người phía dưới biết cậu bị thương, lòng tin vừa mới thành lập lên, sẽ tan vỡ, cậu không cho phép loại tình huống đó phát sinh.

Nếu đã đáp ứng lão đại phải kiên trì ba phút, như vậy cậu nhất định phải làm được.

Tay phải vung múa roi nước trong tay quán lên trên một cái đèn đường, kéo lấy thân thể bay ngược đi của mình, phần eo thoáng ươn. An ổn đáp xuống trên mặt đất.

Tiêu Từ Lăng hô lớn: “Toàn bộ nhanh chóng tránh ra.” Công kích của cấp ba thế nào có thể là phạm vi nhỏ, nhất định phải nhanh chóng để cho người xung quanh rời đi, bằng không cậu không cách nào bảo chứng được sự an toàn của bọn họ.

Theo một tiếng nhắc nhở này, tất cả mọi người nhanh chóng tránh ra, người có năng lực cũng dẫn người sống sót bình thường gần chiến trường nhất đi ra theo. Vì vậy xung quanh Tiêu Từ Lăng thoáng cái trống trải.

Tang thi làm sao sẽ cho Tiêu Từ Lăng cơ hội thở dốc, rất nhanh, công kích của tang thi lại tới nữa.

Tiêu Từ Lăng lần nữa xoay người lui về phía sau, mỗi lần đều là cực kỳ nguy hiểm né qua, khiến cho người trốn ở bên cạnh quan chiến đều lo lắng không thôi, sợ hãi giây tiếp theo sẽ thấy tràng diện máu thịt nhầy nhụa. Phải biết rằng vị thành viên của tổ công kiên đang chiến đấu kia chính là hy vọng của bọn họ, nếu ngay cả người đó cũng không chống lại được, bọn họ còn có đường sống nào?

Tang thi thấy liên tục công kích không có hiệu quả, nhãn cầu lồi ra của nó chuyển chuyển, công kích trên tay không hề chậm lại, vẫn điên cuồng như trước, giữa lúc Tiêu Từ Lăng lần nữa mượn trụ đèn bên cạnh, dùng roi nước kéo thân thể cậu khỏi phạm vi công kích của hai tay tang thi, một công kích ngoài ý liệu xuất hiện.

Hàn Băng Tiền! Chỉ thấy trên mặt tang thi lộ ra nụ cười âm hiểm, miệng rộng thoáng giương, một đạo băng tiễn bén nhọn bắn thẳng đến phần mặt của Tiêu Từ Lăng.

“A!” Mọi người chỉ có thể tuyệt vọng hô lên một tiếng này, bọn họ cho rằng Tiêu Từ Lăng tuyệt đối không thể tránh được một kích này, dù sao nó tới đột nhiên như thế, cự ly còn gần như thế.

Nếu như Tiêu Từ Lăng không phải người biến dị tốc độ, nếu như Tiêu Từ Lăng không có kinh nghiệm chiến đấu mười năm ở mặt thể, như vậy một chiêu cực kỳ âm hiểm này đã bị tang thi cấp ba kia thực hiện được. Đáng tiếc, hiện tại Tiêu Từ Lăng đều có đủ hai dạng đó, chỉ thấy cậu trực tiếp nghiêng ra sau một cái, tốc độ cực nhanh đã đột phá thần kinh phản ứng của nhân loại, nhưng dù như thế, băng tiễn vẫn kích roi kính râm của cậu xuống, cũng khiến cho Tiêu Từ Lăng kinh hách ra một thân mồ hôi lạnh.

Tiêu Từ Lăng lộ ra hình dáng, khiến cho người xung quanh toàn bộ hóa đá. Đứa trẻ ở tuổi tác đó không phải nên ở phía sau bọn họ tiếp nhận bảo hộ sao?

Hứa Tấn Dương mở to hai mắt nhìn, không cách nào tin tưởng nhìn người trong trận. . . Khuôn mặt ấu trĩ đó vẫn đáng yêu hồn nhiên như vậy, chẳng qua lúc này bị vẻ mặt nghiêm túc thay thế, thực lực siêu cường với năng lực chiến đấu của Tiêu Từ Lăng trực tiếp phá vỡ nhận thức của anh.

Đội viên bên cạnh kích động toàn thân phát run (có lẽ là bị đông lạnh), cậu ta bắt lấy tay Hứa Tấn Dương lắp bắp nói: “Là, là, là Tiểu Lăng. . . Tiểu Lăng a!” Hóa ra suy đoán của cậu là thật, bọn Lục tiên sinh quả nhiên là tổ công kiên, ngay cả Tiểu Lăng yếu nhất cũng vậy!

Không thể không nói hình tượng cố định rất khó bị đánh vỡ, cho dù Tiêu Từ Lăng đã thể hiện ra thực lực của cậu, những người này vẫn tự động bỏ não xem cậu thành người yếu nhất tổ công kiên (Tiêu Từ Lăng lẹ roi – ing (TT^TT)).

Hứa Tấn Dương dùng sức dụi dụi mắt, phát hiện bản thân xác thực không nhìn lầm, anh nhìn không được thốt ra: “Phắc. Tên nhóc này khẳng định uống thuốc kích thích!” Được rồi, Hứa Tấn Dương không cách nào tiếp thu sự thực rằng Tiêu Từ Lăng mạnh hơn so với anh, không cách nào thừa nhận đối tượng được cho rằng phải được bảo vệ trong lòng anh hóa ra đang bảo hộ bọn họ.

Một số tiểu đội viên của đoàn súng trường súng bái nhìn Tiêu Từ Lăng tuổi tác xấp xỉ với bọn chúng giữa trận, hóa ra trong độ tuổi của bọn chúng cũng có cường giả cường đại như vậy. Như vậy có phải bọn chúng cũng có thể trở nên mạnh được như vậy hay không?

Sự xuất hiện của Tiêu Từ Lăng để cho những thiếu niên bàng hoàng đó không mê mang nữa, bọn chúng không cần vì tuổi tác của bản thân mà nản lòng. Chỉ cần nỗ lực, bọn chúng cũng có thể đứng trên đỉnh núi, tựa như Tiêu Từ Lăng trong trận. Bọn chúng không hề quên một màn Tiêu Từ Lăng xuất hiện, cái loại phong phạm cường giả khiến người ta nhìn lên đó, bọn chúng rất nóng mắt.

Không thể không nói, trải qua trận chiến đấu này, thiếu niên sống sót trong doanh địa, đặc biệt là khu bắc, sau đó xuất hiện rất nhiều người thức tỉnh, bọn họ sau cùng trở thành người thủ hộ trung thực của căn cứ Sở Chích Thiên, có mấy người đặc biệt nổi bật, sau cùng cũng tiến vào tổ công kiên mà bọn họ hướng tới, trở thành đồng bọn của Tiêu Từ Lăng.

Tang thi cấp ba thấy đòn đánh lên có nắm chắc nhất vậy mà cũng thất bại. Nó nổi giận đã không còn bất kỳ tính nhẫn nại nào nữa, hai tay nó nâng lên cao, đập mạnh về phía mặt đất, một luồng hàn khí có thể thấy được đột nhiên cấp tốc lan tràn ra trên mặt đất.

Tiêu Từ Lăng đang muốn né tránh, lại phát hiện thân thể của bản thân đã bị chậm lại. . . Roi nước trong tay từng chút động thành băng từ đỉnh roi, rất nhanh kéo dài đến lòng bàn tay cậu. Tiêu Từ Lăng thấy thời cơ không ổn, nhanh chóng huỷ bỏ thuật thức roi nước.

Không có Thanh Tâm Thuật của Tiêu Từ Lăng duy trì, roi nước kết băng nhất thời bắt đầu rạn nứt, sau cùng roi lên mặt đất. Sau khi va chạm phân liệt thành vô số khối vỡ. Mà cự ly trăm mét quanh thân tang thi đều biến thành thế giới băng, hết thấy mặt đất với kiến trúc đều treo lên kết tinh băng. Nhiệt độ không khí xung quanh giảm xuống thẳng tắp, đạt đến nhiệt độ đóng băng, không trên 0 độ.

Tiêu Từ Lăng chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, sự băng lãnh vượt qua năng lực thừa nhận của thân thể người khiến cho thân thể cậu không thể động đậy. Cho dù cậu không mở Linh Nhân, cũng biết đây khẳng định là đại chiêu kỹ năng phạm vi “Thế Giới Đóng Băng” của tang thi. Không khéo chính là, cậu lại vẫn nhất mực ở vào điểm trung tâm của phạm vi đó, trực tiếp trúng chiêu.

Tang thi thấy con bọ chó đáng hận đó rốt cục đã bị cố định (Năng lực nhanh chóng né tránh của Tiêu Từ Lăng khiến cho nó cảm thù đến tận xương tủy, trực tiếp định vị cậu thành loại sinh vật nó ghét nhất), phần nộ tích lũy từ từ lên trong thời gian hai phút vừa rồi rốt cục bạo phát, nó không chút do dự nhào tới, chuẩn bị dùng nắm tay của nó tươi sống đánh chết cái tên đáng hận đó, tốt nhất đập thành một bãi máu thịt mới có thể tiết được sự phần nộ trong lòng nó.

Tiêu Từ Lăng liều mạng vận chuyển Thanh Tâm Thuật trong cơ thể, hy vọng có thể trung hoà sự rét lạnh xâm lấn trong cơ thể, để cho cậu khôi phục năng lực hành động, nhưng Thế Giới Đóng Băng không phải dễ dàng có thể phá giải được như vậy, con tang thi cấp ba trước mắt này căn bản không cho cậu quá nhiều thời giờ.

Mắt thấy Tiêu Từ Lăng sắp bị bàn tay của tang thi đánh tới, mọi người phát sinh tiếng kêu kinh hoàng, Hứa Tấn Dương lại càng không để ý thực lực bản thân liều mạng nhào qua. . .

Không còn kịp rồi! Mọi người tuyệt vọng! Cho dù như thế bọn họ vẫn hy vọng có kỳ tích phát sinh, tựa như vô số lần nguy cơ trước đó được Tiêu Từ Lăng hóa giải, tiếp tục được hóa giải.

Một thanh âm thanh lãnh trầm thấp mang theo phần nộ vô cùng vang lên ở không trung: “Cấm!”

Liền thấy tang thi cấp ba dường như bị phong ấn lại đỉnh chỉ công kích của nó, đầu ngón tay nó còn kém chút xíu nữa sẽ đâm bị thương Tiêu Từ Lăng.

Bên người Tiêu Từ Lăng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, sau đó trong nháy mắt biến mất, lại xuất hiện trên một nóc nhà xương khác, mà giữa trận ngoại trừ con tang thi bị giam cầm kia, đã không còn thân ảnh của Tiêu Từ Lăng.

Đường nhìn của mọi người nhất tề soàn soạt nhìn về phía nóc nhà kia, liền thấy một thanh niên tóc bạc bay bay thần tình lạnh lùng đứng ở nơi đó, đồng phục tương đồng với Tiêu Từ Lăng, ngoại trừ đường cong màu bạc biến thành màu vàng kim, cái khác cơ bản không khác biệt, vạt áo phía sau đón gió bay múa trong gió lạnh lạnh liệt.

Đường nhìn băng lãnh của anh ta chỉ nhàn nhạt quét qua, mọi người liền cảm thấy như một lưỡi đao sắc bén xẹt qua cơ thể, một loại đau đớn đánh thẳng nội tâm, cho dù như thế, bọn họ cũng không dám phát sinh bất kỳ thanh âm nào, khí thế đó khí phách đó khiến cho bọn họ căn bản không dám huyền não.

Anh ta chỉ đơn giản đứng ở nơi đó như vậy, khiến cho người ở đây đều cảm thấy áp lực trầm trọng, không thờ nổi, luồng cảm giác trầm trọng này vượt xa con tang thi cấp ba kia mang đến, phải nói căn bản không thể cùng bàn luận.

Sự giả lâm của Sở Chích Thiên không thể nghi ngờ là khí phách uy nghiêm. . . Chẳng qua mọi người cảm thấy không hài hòa chính là, vì sao trong khuỷu tay anh ta lại có một người nằm, nếu là nữ nhân thì còn có một chút mỹ cảm hài hòa anh hùng cứu mỹ nhân.

Thế nhưng. . . Mọi người cũng đang suy nghĩ có phải nên xem như không thấy được gì hay không.

“Sở ca, anh rốt cục đã tới!” Tiêu Từ Lăng bị Sở Chích Thiên ôm nhất thời chưa phản ứng lại tư thế hiện tại của bọn họ có chút quái dị, tay nhỏ bé của cậu khoắc lên trên vai Sở Chích Thiên, vẻ mặt hưng phấn nói.

Ban này thực sự là mạo hiểm vạn phần a, cậu thiếu chút nữa đã dùng ra tuyệt chiêu cứu mạng, chuẩn bị vào không gian để trốn tránh nguy cơ đó, không ngờ tới thời khắc mấu chốt, Sở Chích Thiên vậy mà đứng lúc chạy tới, để cho tuyệt chiêu bảo mệnh sau cùng của cậu hồng có bị lộ.

Ánh mắt Sở Chích Thiên thâm trầm, mang chút áy náy nói: “Tiểu Lăng, khiến cậu vất vả rồi. Tội vẫn tới có chút muộn.”

Tiêu Từ Lăng cười mặt như hoa: “Nào có, tới sớm không bằng tới khéo, Sở ca uy vũ!” Tiêu Từ Lăng ở bất kỳ tình hình nào đều không quên vỗ mông ngựa của lão đại, quả nhiên hiểu được sâu sắc tính tùy tâm đắc em.

Xem đi, quả nhiên Sở Chích Thiên rất chịu ăn một bộ này, khoe miệng anh mang cười nói: “Như vậy Tiểu Lăng liền xem đại ca tiếp tục uy vũ đi, tôi sẽ tận tình giáo huấn con tang thi đó xả giận cho cậu.”

Tiêu Từ Lăng hưng phấn vỗ bờ vai Sở Chích Thiên: “Được, em sẽ chờ xem sự biểu hiện của Sở ca.”

Sau đó. . . Hai người đột nhiên lâm vào trầm mặc, bởi vì bọn họ đều phát hiện tư thế của bọn họ hình như có chút xấu hổ.

Tiêu Từ Lăng bị phẫn trong lòng, mợ nó, vì sao là ôm công chúa? Sở Chích Thiên anh chẳng lẽ không biết trực tiếp xách cậu lên sao? Hình tượng của cậu a, triệt để bị hủy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phẫn Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Tang thi, cũng có xuyên đến từ cổ đại?

Phía dưới, tang thi cấp ba bị giam cầm rốt cục đã gãy thoát khỏi ràng buộc, nó triệt để bạo phát, không nên khi dễ tang thi chúng nó như thế, rõ ràng khi sắp thu hoạch thành quả, thì lại có Trình Giáo Kim đi ra, một lần xuất hiện không tính, còn đến lần thứ hai, hai lần đã đủ quá phận đi, vẫn nhất mực còn đến lần thứ ba, chẳng lẽ tang thi chúng nó không có tang thi quyền như thế?

Nó phẫn nộ rộng giận về phía hai người trên nóc nhà, nó mất đi lý trí không quan tâm nhào tới, nó hiện tại muốn trực tiếp giết mổ hai người đó dưới chường.

Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng phối hợp phi thường ăn ý, một người hai tay thoáng ẩn bờ vai của đối phương bay lên trời từ trong lòng anh, một người thì phối hợp nâng lên thất lung đối phương, cấp tốc đưa người lên giữa không trung.

“Thiên La Địa Võng!” Một tiếng quát chói tai, một Thiên La Địa Võng siêu nhỏ trực tiếp che phủ tang thi bỏ nhào tới, chợt nghe thấy một trận tiếng lách tách giòn vang, tang thi giữa không trung trực tiếp ngã xuống trên mặt đất, toàn bộ thân thể đã biến thành than. Sở Chích Thiên đã điều khiển thành thạo đối với kỹ năng Thiên La Địa Võng, tùy tiện không chế được kích cỡ.

Mọi người ghen hòng nhìn trần trời, cứ kết thúc như vậy? Con tang thi cấp ba khiến cho mọi người bó tay chịu trói, quần áo một phen với thành viên của tổ công kiên cứ dễ dàng được giải quyết như thế?

Mọi người dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn Sở Chích Thiên trên nóc nhà vẫn vẻ mặt lạnh lùng hai tay chấp sau lưng, anh ta còn đứng ở chỗ đó, ngoại trừ trong lòng không còn người không hài hòa kia, cái khác hết thấy vẫn như cũ, bộ dáng vân đạm phong khinh dường như chiều tuyết sát ban này không phải anh ta gây nên.

Đến tận đây, tất cả mọi người đã biết rõ thực lực của Sở Chích Thiên tuyệt không phải chỉ có cấp ba như người ngoài truyền, có thể đơn giản chém giết tang thi cấp ba, chỉ có đẳng cấp trên cấp bốn. Không hề nghi ngờ khẳng định Sở Chích Thiên đã tới cấp bốn. Đây chính là cấp bậc trong truyền thuyết a, trước đây căn bản chưa từng nghe nói qua nhân loại đã tiến hóa đến loại trình độ này. Trong nhân tâm ở hiện trường dâng lên một loại cảm giác tự hào khôn kể, đây chính là thủ lĩnh của doanh địa bọn họ, tuyệt đối có thể uy hiếp được cường giả xung quanh. Có cường giả như vậy áp trận. Bọn họ thế nào có thể không chống lại được trận thi triều này chứ? Lòng tin của tất cả mọi người gấp trăm lần, sĩ khí thoáng cái tăng cao hơn rất nhiều.

Tiêu Từ Lăng giữa không trung thấy tang thi cấp ba đã bị trảm thủ, nhất thời mừng rỡ vạn phần. Vốn trong lòng có một ít xấu hổ thoáng cái bị vứt ra ngoài bầu trời. Cậu vội vàng thi triển thuật thức rơi nước. Nhanh chóng quần lên một cột đèn bên cạnh, để cho bản thân an toàn đáp xuống trên mặt đất.

Cậu thu hồi rơi nước, nắm đường đao, cẩn thận đi đến bên cạnh tang thi cấp ba. Cảnh giác dùng mũi đường đao đâm đâm đầu tang thi, cơ bắp căng chặt, thời khắc phòng bị tang thi trên mặt đất đột nhiên nhảy dựng lên đánh lên.

“Póc” một tiếng vang nhỏ, đầu tang thi nhất thời vỡ tan. Một viên tinh hạch màu lam lớn bằng nắm tay lặn ra, chứng minh con tang thi cấp ba này đã chết không thể chết lại. Lúc này Tiêu Từ Lăng mới trầm tĩnh lại, cậu cúi người nhặt lên tinh hạch, sau đó giơ lên cao với Sở Chích Thiên trên nóc nhà, cười phi thường nịnh nọt: “Sở ca uy vũ, đa tạ đã tặng.”

Nói xong không đợi Sở Chích Thiên trả lời. Liền đương nhiên nhét vào túi của mình (thực tế là vứt vào không gian), cậu hạ quyết tâm nhất định phải ý lại miếng tinh hạch này. Cậu không thể để cho Sở Chích Thiên bỏ lại mình quá xa, bằng không bảo tọa đàn em đặc lực sẽ không còn bóng dáng nữa. Hiện tại có miếng tinh hạch cấp ba này, cơ hội đột phá tiến cấp sẽ lớn hơn rất nhiều.

Bộ dáng đã vào túi cậu thì đừng mong lấy lại của Tiêu Từ Lăng khiến cho Sở Chích Thiên cảm nín. Kỳ thực, cho dù Tiêu Từ Lăng không làm như vậy, miếng tinh hạch đó cũng sẽ cho cậu, nếu như không có Tiêu Từ Lăng liều mạng kéo dài thời gian dài như vậy, khẳng định khu bắc sẽ thương vong thảm trọng, thưởng cho công lao lớn như vậy một viên tinh hạch cấp ba thế nào cũng không quá phận. Nào cần dùng một bộ biểu tình đắc ý chiếm tiện nghi lớn như thế chứ?

Mọi người bị loại hành vi vô sỉ này của Tiêu Từ Lăng đã kích hồng còn chỗ nói. Đây là tổ công kiên khiến người ta kính ngưỡng sao? Vì sao lại khác biệt

cực lớn với tưởng tượng của bọn họ? Sở Chích Thiên là thủ lĩnh doanh địa, vậy mà cũng là vẻ mặt bỏ mặc. . . (Sở Chích Thiên giận mắng: Con mắt nào thấy tôi bỏ mặc? Tôi chỉ là không nói gì, với bỏ mặc là hai việc hoàn toàn khác nhau có được không. Tác giả yếu ớt trả lời: Thật đúng là không nhìn ra có gì khác nhau. . . Sở Chích Thiên nhìn lên trời, một bộ dáng cái gì cũng không nghe thấy.)

Đám người không thể tiếp thu sự thực này, chưa từ bỏ ý định lần nữa nhìn về phía Tiêu Từ Lăng. Bọn họ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia bởi vì chiếm tiện nghi mà cười đắc ý, mạnh đến mức khiến cho người ta không thể nói ra lời trách cứ. . . Vì vậy, hết thầy nghi vấn đều đã có lời giải thích.

Một đứa trẻ choai choai, người có thể sử dụng tiêu chuẩn của người trưởng thành để yêu cầu cậu ta sao? Lại nói trẻ con đòi chút đồ, đề nghị một yêu cầu nhỏ, cũng không phải chuyện rất khó, hà tất phải khó xử cậu ta chứ? Cho dù là thủ lĩnh doanh địa, cũng phải để ý đến chút cảm tình đúng không?

Mọi người tìm được đáp án mà bản thân cho rằng, một bộ sáng tỏ, đối với cách làm của Tiêu Từ Lăng nhất thời bao dung hơn. Thậm chí có một số người nữ nổi lên tình thương của mẹ, cho rằng bình thường khẳng định Sở Chích Thiên quá cật xén đối với Tiêu Từ Lăng, bằng không đứa trẻ đáng yêu như thế thế nào có thể làm ra chuyện như vậy. Vì vậy nữ nhân bị cảm tình thao túng là không có đạo lý nào có thể nói.

Đang khi mọi người cho rằng trận thi triều này đã gần kết thúc, đầu cùng bóng tối, thủ lĩnh vẫn luôn âm thầm tổ chức lần thi triều này, chỉ huy tang thi công kích, vì sự xuất hiện cường thế của Sở Chích Thiên mà bị chọc giận. Nó không ngờ tới chỉ vừa mới đối mặt, đã tồn thất một trong những đàn em đặc lực nhất của nó, loại kết quả này nó như thế nào có thể chấp nhận, vì vậy một tiếng rống đình tai nhức óc vang lên, nó muốn quyết chiến với cường giả nhân loại đó.

Về mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng, nhìn bầu trời đêm xa xa, dường như cùng con tang thi kia cách không nhìn nhau. Có lẽ người khác nghe không hiểu, tiếng hô đó đại biểu điều gì, anh lại biết rõ, tên thủ lĩnh trong bóng tối tổ chức thi triều kia, đang mời chiến về phía anh. Nếu có thể có tang thi cấp ba làm thủ hạ, đó khẳng định là một con tang thi cường đại đạt đến trên cấp bốn. Mà hiện tại nó chuẩn bị quyết chiến với anh, đề quyết định kết quả cuối cùng của trận thi triều này. Anh thắng thì thi triều lui, anh bại thì doanh địa phá. . .

Tiêu Từ Lăng trên mặt đất nghe thấy tiếng rống giận đó, trong lòng cả kinh, trực tiếp cảm thấy đại sự không ổn, cậu liên tục nhảy mấy cái, trực tiếp giẫm lên đèn đường bên cạnh mượn lực nhảy lên, lúi lên trên mái nhà, đi tới bên người Sở Chích Thiên. Cậu khẩn trương thấp giọng hỏi: “Sở ca, có phải lại có tang thi cấp cao xuất hiện hay không?”

Sở Chích Thiên gật gật đầu: “Chỉ sợ là một con tang thi cấp bốn, chỉ hy vọng con tang thi đó không tiến hóa đến cấp bốn đỉnh cấp, hoặc là. . .” Tuy rằng Sở Chích Thiên chưa nói lời kế tiếp, nhưng Tiêu Từ Lăng cũng hiểu được, nếu tới là tang thi cấp năm, như vậy mọi người ở đây, bao gồm cả Sở Chích Thiên đều chỉ có một con đường chết.

Chỉ có thể mong đợi con tang thi đó là cấp bốn, đồng thời không đạt đến cấp bốn đỉnh cấp. Bằng không cho dù mạnh như Sở Chích Thiên cũng sẽ rơi vào khổ chiến, thắng bại khó liệu.

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh bay đến như đạn pháo trong trời đêm, thời gian chớp mắt, đã tới nơi đây.

“Ầm!” Theo một tiếng vang lớn này, mặt đất kịch liệt rung động, hiện trường bụi mù một mảnh, che khuất tầm mắt mọi người ở đây. Ngoại trừ người dị năng cấp hai ca biệt còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng trong rung động kịch liệt đó, những người khác đều té ngã xuống đất, một mảnh kêu thảm.

Sương bụi tan đi, ánh vào đường nhìn của mọi người chính là một con tang thi toàn thân gầy gò tinh xảo, hai mắt nó thoáng hiện thần quang, cả người ẩn ẩn toả ra một loại ánh kim.

Trên mặt Tiêu Từ Lăng cả kinh, đây không phải là con tang thi hệ tinh thần ở bến tàu sao? Thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này? Hiện tại nó lại có chút bất đồng với lần trước khi ở bến tàu. . .

Tiêu Từ Lăng lập tức tỉnh ngộ lại. Thi triều công kích đương nhiên cần người tổ chức, mà có thể tổ chức đàn tang thi khổng lồ như thế công kích, đương nhiên là tang thi cường đại nhất khu bản địa, vì vậy con tang thi ở bến tàu xuất hiện ở chỗ này, căn bản không cần kinh ngạc.

Con tang thi này lúc đó đã khiến cho cậu với Sở Chích Thiên rất chật vật. Thiếu chút nữa đã không còn sống trở về. Cậu muốn xem một chút con tang thi này đến tột cùng là đẳng cấp nào. . . Tay phải phủ lên khuôn mặt mình, che đi hai mắt mình, ngón tay hơi hơi mở, lộ ra một khe nhỏ, Tiêu Từ Lăng lặng yên mở ra Linh Nhãn. Mọi người bị tang thi đột nhiên xuất hiện trước mắt hấp dẫn, cơ bản không ai chú ý tới động tác của Tiêu Từ Lăng, cho dù có vài người nhìn thấy tràng cảnh này, cũng chỉ thoáng thấy trong khe ngón tay cậu mơ hồ có hai màu đỏ tím hiện ra, cũng không dám khẳng định có phải bản thân hoa mắt hay không.

Ba giây qua đi. Từ liệu của tang thi cấp bốn đó đã rõ ràng hiện ra trong mắt phải của Tiêu Từ Lăng: Tang thi biến dị song hệ tinh thần thể chất (cấp bốn) Kỹ năng: hệ tinh thần: Tắm Chấn Tinh Thần, Biến Áo, Công Kích Tinh Thần, Linh Vực Tinh Thần (phạm vi). Hệ thể chất: Kỹ năng: Hóa Cứng Chất Da, Hóa Cứng Chất Xương, Chữa Trị Chi Đứt, Thuật Thủ Nhận (có thể cải tạo phần tay thành vũ khí). Phân Tích: nếu có thể thoát được, nhân phẩm của Thân tuyệt đối cao đến mức khó giải.

Tiêu Từ Lăng thổ huyết đóng Linh Nhãn, một bên vì lời nói của Phân Tích mà ngực trầm ngộp nôn ra máu, một bên thất kinh vì kỹ năng hệ thể chất của con tang thi này rất kỳ lạ. Cậu buông tay xuống, lặng lẽ nhắc nhở Sở Chích Thiên bên người: “Sở ca, là tang thi cấp bốn song hệ, một hệ trong đó xác định là hệ tinh thần, chính là con ở bến tàu kia, cẩn thận.” Không phải cậu không muốn nói ti mi hơn, chẳng qua cậu biết rõ kỹ năng Giám Định của bản thân quá nghịch thiên, quá bị người ghen ghét. Cậu không có lòng tin xác định Sở Chích Thiên có thể không khúc mắc tiếp nhận. Ai cũng không muốn bí mật của bản thân bị người khác nhìn thấu trong bất tri bất giác, trừ phi là chủ động.

Sở Chích Thiên nghe vậy con người tới xuống, hai tay buông xuống âm thầm nắm chặt, mặt anh không biểu cảm nhìn con tang thi mời chiến phía dưới, một lời không phát. Người quen thuộc anh sẽ biết, lúc này Sở Chích Thiên tuyệt không yên bình như anh biểu hiện bề ngoài.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lặng yên treo lên một mặt cười lạnh, cho dù con tang thi trước mắt này đã tới cấp bốn đỉnh cấp, vượt xa thực lực của anh, anh cũng muốn cho nó có đi không về.

“Điện Quang Hóa Thạch” Theo một tiếng quát của Sở Chích Thiên, liên tiếp thiểm điện cấu thành vật thể dạng cầu cấp tốc bay về phía tang thi cấp bốn, đôi mắt tang thi đồng dạng là cấp bốn, kỹ năng Liệt Điện không có hiệu quả gì, Sở Chích Thiên trực tiếp bỏ qua. Vừa đến liền thi triển kỹ năng tự ngộ của anh.

Thế nhưng khi công kích đến tang thi, bên người nó dường như có một tầng lá chắn trong suốt, nhất nhất đánh văng những Điện Quang Hóa Thạch đó ra.

Sở Chích Thiên nhú mày, thoát nhìn lá chắn hộ thể của con tang thi này rất kiên cố, Điện Quang Hóa Thạch vậy mà phá không được. Tang thi phi thường tức giận đối với việc Sở Chích Thiên trực tiếp ra tay công kích, nó điên cuồng gào lên một tiếng, đột nhiên một tiếng kêu lạnh lạnh từ xa xa ứng thanh, rất nhanh sâu bên trong bầu trời đêm lại xuất hiện một bóng đen, đang nhanh chóng tiếp cận nơi đây.

Sở Chích Thiên nhú mày, về mặt ngưng trọng, chẳng lẽ còn có tang thi cấp bốn khác?

Tiêu Từ Lăng đứng ở nóc nhà nhìn ra xa xa, lần nữa dùng phương pháp đồng dạng yểm hộ bản thân thi triển Linh Nhân, tư liệu của con tang thi đang tới gần kia rất nhanh hiện ra trước mặt cậu.

Tang thi biến dị hệ thủy (cấp ba) Kỹ năng: Thủy Hoàn, Thủy Vũ, Thệ Thủy Lưu Tinh. Phân Tích: Thân, sắc không mê người người tự mê, tự mình bảo trọng!

Tiêu Từ Lăng thấy Phân Tích này thực muốn chém người, đó là tang thi a tang thi, cậu cũng không ham khẩu vị nặng như thế. Nếu thực lựa chọn, vậy còn không bằng trực tiếp lựa chọn nam nhân thì còn đáng tin hơn chút, dù sao vẫn là đồng loại có phải hay không. . .

Đây là một con tang thi mặc chiếc váy màu đỏ tươi, thủy tự* rất dài, làn váy rất lớn, mái tóc rất dài cài một cây ngân châm tinh xảo. Vậy mà là một con tang thi nữ mặc váy mềm kiểu cổ, nếu không phải khuôn mặt khô gầy, ngược lại thật đúng là nhìn không ra đó là một con tang thi. (*tay áo rất dài dùng để múa trong các tuồng hát)

Tiêu Từ Lăng nhất thời có một loại cảm giác sai lầm rằng đã xuyên qua thời không. . . Chẳng lẽ tang thi cũng có xuyên đến từ cổ đại?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thẻ Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Quỷ dị, kỹ năng Chữa Trị Chi Đứt!

Đương nhiên điều này là không có khả năng, con tang thi trước mắt này có lẽ trước đây là một nữ diễn viên,

lại hoặc là đang quay phim nghệ thuật nào đó các loại, nói chung có rất nhiều loại khả năng. Chẳng qua kỹ năng mà con tang thi này có được khiến cho Tiêu Từ Lăng mê mẩn nghĩ hoặc, khác với kỹ năng của con tang thi còn lại đều rất trắng ra, của nó thì lại không có biện pháp suy tính ra được tình hình tí mĩ trên tên gọi, chẳng lẽ Giám Định cũng có phân nam nữ? Đặc biệt tôn trọng đối với nữ tính? Không muốn tiết lộ tư ẩn của nó?

“Thoạt nhìn là cấp ba.” Sở Chích Thiên liếc mắt một cái liền phán đoán ra cấp bậc của con tang thi mới xuất hiện đó. Bất quá đầu mi của anh tuyệt không thả lỏng, vẫn nhú chặt lại.

Tuy rằng không phải tang thi cấp bốn nói như thế nào cũng là một chuyện tốt, nếu như lại đến thêm một con cấp bốn, anh chỉ có thể kêu mọi người của doanh địa đột phá vòng vây, đi được một người thì là một người, căn bản không cần đánh. Nhưng tang thi cấp ba cũng không tốt hơn được chỗ nào, hiện tại khu bắc cũng không có ai có thể chống lại.

Anh rút cục tiếp nối với bên Trần Cảnh Văn: “Cảnh Văn, bên cậu đối phó xong chưa?”

Trần Cảnh Văn không thể đúng lúc trả lời, truyền đến chỉ là tiếng đánh nhau kịch liệt đỉnh tai nhức óc. Sở Chích Thiên lập tức sáng tỏ sợ rằng tình hình bên đó cũng không tốt hơn được bao nhiêu so với nơi đây. Quả nhiên chỉ chốc lát sau liền truyền đến tiếng trả lời gián đoạn của Trần Cảnh Văn. Hóa ra hai con tang thi ở cửa chính nam đều là cấp ba đỉnh cấp, đồng thời dẫn theo không ít đàn em cấp hai, không chỉ có anh cùng với Đồng Hạo Triết đánh rất vất vả, ngay cả thành viên khác của tổ chiến đấu đều lâm vào khổ chiến, căn bản không có biện pháp giải quyết trong ngắn hạn.

Sở Chích Thiên không tiếp tục nói gì nữa, chỉ kêu bọn họ cẩn thận. Anh cũng không tiếp nối với hai địa phương khác, đến bây giờ Lục Vân Đào với Ngô

Khánh Vân không liên hệ với anh, đã biết tình hình bên đó cũng sẽ không quá tốt. Tuy rằng Tiểu Kỳ với Tiểu Tát đều là khuyến biến dị cấp ba, nhưng khác với người, rõ ràng kinh nghiệm chiến đấu thô sơ hơn rất nhiều, nghĩ chắc cũng không có khả năng giải quyết được đối thủ quá nhanh, hiện tại anh chỉ hy vọng hai con cầu đó đừng bị tang thi giải quyết.

Tiêu Từ Lăng đứng ở bên người Sở Chích Thiên, đã nghe rõ đối thoại giữa hai người. Biết khẳng định khu bắc sẽ không có viện quân. Sở Chích Thiên phải chuyên biệt đối phó con tang thi cấp bốn kia, không cách nào phân tâm ứng phó nữa, vì vậy con tang thi cấp ba mới xuất hiện kia nhất định phải để người khác ứng phó. Cậu biết quyết định kế tiếp của bản thân rất mạo hiểm. Nhưng cậu không thể không làm như vậy, bằng không mọi người ở hiện trường khu bắc, trừ cường giả cá biệt có thể tránh được một kiếp, những người khác đều khó thoát vận rủi.

“Sở ca, con tang thi cấp ba đó giao cho em đi.” Tiêu Từ Lăng nói như thế.

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói của Tiêu Từ Lăng, quay đầu lại, đôi mắt của anh rất u ám. Chuyên chú nhìn Tiêu Từ Lăng, ánh mắt vậy mà mang theo một luồng ý lạnh khôn kể.

Tiêu Từ Lăng cười thân nhiên, cậu không có ý đồ bắt lương nào căn bản không sợ đường nhìn bén nhọn của Sở Chích Thiên.

Chậm rãi gật gật đầu, Sở Chích Thiên thu hồi ánh mắt bức người của anh, thấp giọng phân phó: “Hết thầy cẩn thận!”

Anh đột nhiên chỉ về phía con tang thi cấp ba tiếp cận kia. Cao giọng mệnh lệnh: “Hết thầy người thức tỉnh cấp hai chặn lại con tang thi đó!”

Vừa dứt lời, Tiêu Từ Lăng bay ra đầu tiên, trực tiếp nghênh đón về phía thân ảnh màu đỏ kia. Cậu bỏ qua roi nước, lấy ra đường đao với dị năng tốc độ cậu sở trường nhất. Kiếp trước cậu chính là dựa vào hai đại pháp bảo này sống sót tròn mười năm ở mặt thế, không có gì để cho cậu quen thuộc hơn so với hai dạng kỹ năng này, đối mặt cường địch, Tiêu Từ Lăng quả quyết lựa chọn.

Đương nhiên khiến cho Tiêu Từ Lăng từ bỏ thuật thức roi nước, quan trọng nhất là do con tang thi cấp ba đó là dị năng hệ thủy, chơi roi nước ở trước mặt nó, căn bản là múa rìu qua mắt thợ, tuyệt đối chiếm không được chỗ tốt nào.

Dương Bình Chương là người thứ hai nhào qua, là người phụ trách khu bắc, ông nhất định phải làm gương tốt, đảm nhiệm trọng trách. Huống hồ ông nhất định phải có điều biểu hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên, bằng không ông thực sự không còn mặt mũi nào làm người phụ trách khu bắc này.

Cường giả cấp hai khu bắc kỳ thực cũng không nhiều. Cộng thêm Tiêu Từ Lăng chỉ có năm người, tuy rằng ba người khác phản ứng chậm hơn Tiêu Từ Lăng Dương Bình Chương, nhưng vẫn đúng lúc chặn lại được con nữ tang thi cấp ba đó, khiến cho nó không có biện pháp hội hợp với con tang thi cấp bốn kia.

Tang thi cấp ba thấy một đám kiến nhỏ cũng dám ngăn cản nó, phi thường phẫn nộ. Không nói hai lời, hai dải thủy tụ nhất tề đánh ra. Chợt nghe thấy hai tiếng đánh nặng nề, hai cường giả cấp hai phản ứng tương đối kém bị đánh bay đi.

Nó còn muốn làm lại trò cũ, Tiêu Từ Lăng lại đoạt trước một bước xông qua. Cổ tay cậu rung lên, đường đao vẽ ra vô số vòng trong phạm vi nhỏ ở không trung, gắt gao cuốn lấy một dải thủy tụ của tang thi.

Tang thi cấp ba nhìn thấy một dây thủy tụ của mình bị giam cầm, thập phần tức giận. Thủy tụ này là vũ khí của nó, cuốn lấy thủy tụ bằng phong bế vũ khí của nó. Nó không thể bị một con kiến ràng buộc tay chân, vì vậy liền không công kích người khác nữa, mà toàn lực muốn giải quyết Tiêu Từ Lăng, nó thu hồi dải thủy tụ bay lượn ở không trung còn lại, trực tiếp bắn ra, công kích Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng dù sao cũng là người dị năng tốc độ, cho dù tốc độ của cậu còn chưa phục hồi lại đến đỉnh phong nhất, nhưng dưới sự tăng phúc của Thanh Tâm Thuật, tuyệt đối không kém người thức tỉnh tốc độ cấp ba nào. Chỉ cần không phải tang thi biến dị tốc độ trên cấp ba, muốn thắng cậu trên tốc độ, cơ bản không có kịch. Cậu chỉ nghiêng người né tránh, liền né qua được công kích như tiếng sấm thiểm điện đó, khiến cho công kích của tang thi cấp ba uống công vô ích.

Lúc này, Dương Bình Chương vẫn luôn tìm kiếm cơ hội, rốt cục tìm được khe hở phòng bị của tang thi cấp ba, Thiên Ngoại Phi Thạch của ông lặng yên tới. Đây là một kỹ năng công kích phạm vi nhỏ.

“Né!” Dương Bình Chương nhắc nhở một tiếng, kêu Tiêu Từ Lăng cấp tốc tránh ra.

Lúc này tang thi cấp ba không có Tiêu Từ Lăng ngăn trở đường nhìn rốt cục thấy được phi thạch đập tới trước mắt nó.

Nữ tang thi không hề phòng bị một chiêu này nên không có cơ hội né tránh, chỉ có thể cố mà ăn một kích này. Trước người nó đột nhiên xuất hiện một lồng nước có thể thấy được cấp tốc mở rộng ra xung quanh, khi tiếp xúc với phi thạch của Dương Bình Chương, phi thạch bị đẩy lùi, mà lồng nước cũng bị phi thạch liên miên không ngừng đập nát, biến thành một bãi nước đỏ xuống mặt đất.

Tiêu Từ Lăng nhắc nhở: “Là kỹ năng phòng thủ.” Thủy Hoàn, hẳn là không sai.

Tang thi cấp ba phẫn nộ, nó không ngờ vậy mà bị năm con kiến nhỏ đùa giỡn, nó phẫn nộ múa loạn thủy tụ, tất cả mọi người dường như bị đặt trong một thế giới vũ đạo xa hoa, nhất thời quên mất đây là một trận chiến sinh tử, công kích trong tay dừng lại.

Tiêu Từ Lăng cắn răng một cái, một trận đau nhức, để cho thần trí của cậu thanh tỉnh một chút, kỹ năng Thủy Vũ vậy mà có chứa kỹ năng mê hoặc. . . Khó trách Phân Tích sẽ có câu nói kia, thoát nhìn chính là ám chỉ kỹ năng này. (cái câu ‘sắc không mê người người tự mê’ ấy)

Tiêu Tử Lăng tỉnh táo lại, liền thấy trước mắt vô số cái bóng màu đỏ đánh tới phía cậu, Tiêu Tử Lăng đứng lúc né tránh. Lại nghe thấy bốn tiếng kêu thảm thiết vang lên bên cạnh, thoạt nhìn bốn người khác đã trúng chiêu.

Quả nhiên, bốn người khác đều ở dưới lúc không có phòng bị, bị hung hăng đánh bay đi. Nặng nề trên mặt đất. Một người thức tỉnh cấp hai sơ cấp yếu nhất trong đó lại càng học ra mấy ngụm máu tươi, xem ra một kích này khiến cho anh ta bị trọng thương.

Dương Bình Chương cấp tốc bò lên, liền cảm thấy ngực nặng nề muốn nôn. Có thể thấy được một kích đó phi thường lợi hại, may mà lúc đó cảm thấy không ổn, vì vậy dùng tới kỹ năng phòng ngự Thạch Bì, ăn hết phần lớn lực đạo, vì vậy không có bị thương. Đáng tiếc Đàm Á Bản không may mắn như vậy, ông không dám quay đầu kiểm tra, gât gao nhìn chăm chú tang thi trước mắt là lớn: “Á Bản. Không có việc gì chứ.”

Đàm Á Bản gian nan bò lên, thở hổn hển thấp một hơi lúc này mới khàn khàn nói: “Dương đại ca, tôi không sao.” Anh là đội trưởng của một tiểu đội khác, với Dương Bình Chương là một trong những đội ngũ kết minh, vì vậy Dương Bình Chương phi thường săn sóc.

Mà người quan chiến xung quanh chỉ có thể xiết chặt nắm tay. Mật thiết nhìn chăm chú vào trong trận, những người thực lực thấp như bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn, căn bản giúp không được gì.

Hứa Tấn Dương trong lúc quan chiến, trong lòng có một luồng dự cảm muốn trở nên mạnh mẽ cường liệt, khi Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa bị con tang thi cấp ba kia đâm chết, bản thân lại chỉ có thể bất lực nhìn, cái loại cảm giác vô lực đó kích thích anh thật sâu. Anh không thể tiếp tục như vậy, dùng tâm lý may mắn để vượt qua mỗi một ngày, vì bằng hữu của anh, đội viên của anh, cùng với những đứa trẻ kia, anh nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Đúng vậy, tiếp theo, khi bằng hữu chiến đấu, bản thân sẽ không còn là một người đứng xem nữa. . . Trong ánh mắt Hứa Tấn Dương lộ ra một loại quyết tâm. Anh muốn đứng ở bên người bằng hữu mà không phải phía sau.

Trong trận, năm người Tiêu Tử Lăng cùng nữ tang thi cấp ba đánh hừng hực khí thế, bên kia Sở Chích Thiên cùng tang thi cấp bốn lại vẫn xa xa nhìn nhau, không có giao thủ. Đặc biệt là Sở Chích Thiên, lại càng khép hờ hai mắt, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần, không có một tia dự cảm muốn chiến đấu.

Kỳ thực đó chỉ là hiện tượng mặt ngoài, tình hình chân thực, chiến đấu bên Sở Chích Thiên lại càng hung hiểm hơn, bởi vì chiến đấu giữa Sở Chích Thiên với tang thi cấp bốn là đối kháng trên tinh thần. Hóa ra hai bên thoạt nhìn ung dung thản nhiên, ngầm đã giao thủ mấy hồi.

Đối kháng tinh thần theo lý hần là Sở Chích Thiên ở vào thế hạ phong, dù sao Công Kích Tinh Thần là kỹ năng sở trường của con tang thi cấp bốn đó, hơn nữa con tang thi cấp bốn đó đã ở vào cấp bốn đỉnh cấp, mà Sở Chích Thiên mới chỉ vừa đột phá cấp bốn, đồng thời dị năng thức tỉnh cũng không phải hệ tinh thần.

Thế nhưng Sở Chích Thiên là người dị năng thức tỉnh song hệ, đặc biệt là hệ thứ hai, là dị năng không gian cực kỳ hiếm thấy, thức tỉnh dị năng không gian, tinh thần lực được tăng trưởng tuyệt đối không kém hơn hệ tinh thần, huống hồ, kỹ năng Hư Không trong dị năng không gian là một kỹ năng rất biến thái, trước đây Sở Chích Thiên còn chưa phải quá hiểu rõ, cho rằng chỉ có thể miễn dịch công kích vật lý, mà lần này so đấu tinh thần lực cùng con tang thi cấp bốn này, lại bất ngờ để cho anh phát hiện một công năng khác, cùng với chỗ tốt vô hạn của Hư Không.

Hóa ra kỹ năng Hư Không có thể miễn dịch áp lực tinh thần vượt qua cực hạn của năng lực thừa nhận, nói cách khác, Công Kích Tinh Thần của tang thi cấp bốn, chỉ cần vượt qua cực hạn thừa nhận của Sở Chích Thiên, kỹ năng Hư Không sẽ trực tiếp miễn dịch bộ phận tinh thần lực dư ra kia. Phải biết rằng phương pháp tu luyện tinh thần lực nhanh nhất chính là vẫn luôn ở vào điểm giới hạn dưới loại áp bách cực hạn tinh thần này, rất dễ để cho tinh thần lực đột phá.

Vì vậy, Sở Chích Thiên dưới Công Kích Tinh Thần của tang thi cấp bốn, bất ngờ đạt được chỗ tốt, để cho tinh thần lực vốn ngưng kết của anh nhất thời được dư dả lên.

Dưới lần Công Kích Tinh Thần thứ mười, trong đầu Sở Chích Thiên liền vang lên một tiếng vang nhẹ đánh vỡ lá chắn, tinh thần lực của anh dưới sự đối kháng với tang thi cấp bốn bất ngờ được đề cao một cấp. Anh vốn còn ở vào cấp bốn sơ cấp thoảng cái nhảy vọt đến cấp bốn trung cấp. Chênh lệch của hai bên nhất thời được kéo gần lại.

Sở Chích Thiên đột nhiên mở mắt ra, mọi người chỉ cảm thấy thần quang chợt lóe trong đôi mắt anh, chợt nghe thấy con tang thi cấp bốn kia đột nhiên ngửa mặt lên trời quát chói tai, hóa ra Sở Chích Thiên đã đột phá không lưu tình chút nào trực tiếp bắn một đạo Liệt Điện về phía mắt của tang thi cấp bốn. . .

Kỹ năng của Sở Chích Thiên đã được anh chơi xuất thần nhập hóa, ngay cả mắt cũng có thể phát sinh ra một sợi điện quang cực kỳ âm mật, tang thi cấp bốn không có phòng bị điểm này, trực tiếp trúng chiêu.

Chỉ thấy hai mắt tang thi cấp bốn đen xám, vậy mà còn có một mùi khét nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, hai mắt của nó bị một kích bất ngờ của Sở Chích Thiên thiêu hủy triệt để.

Giây tiếp theo, mọi người bị động tác của tang thi cấp bốn làm cho tóc gáy dựng đứng. Chỉ thấy tang thi cấp bốn giơ cao tay phải, vươn ngón trỏ ngón giữa, cắm vào viền mắt của bản thân, kiên quyết móc ra nhãn châu đã bị thiêu hủy.

Hai tiếng vang nhẹ thịch thịch, hai hạt nhãn châu cháy đen rơi xuống trên mặt đất, lăn hồi lâu mới đình chỉ bất động.

Thấy một màn kinh hãi này, có một số nữ nhân, nam nhân lá gan có chút nhỏ, thiếu niên tuổi trẻ nhẹn không nổi nữa, nhao nhao nôn mửa.

Thế nhưng, kế tiếp, toàn trường kinh hô lên, một tràng cảnh quỷ dị xuất hiện. . .

Trong viên mắt của tang thi cấp bốn, đột nhiên xuất hiện một điểm nhỏ, sau đó càng lúc càng lớn, đến sau cùng một đôi tròng mắt hoàn hảo mới tỉnh lại xuất hiện. . .

Chữa Trị Chi Đứt! Quả nhiên kỹ năng nghịch thiên không chỗ nào không có.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ôm? Chuyện này quá đáng sợ rồi.

Một màn trước mắt, khiến cho vẻ mặt của Sở Chích Thiên càng thêm ngưng trọng, đầu mi của anh nhăn càng chặt, con tang thi cấp bốn đó có năng lực chữa trị này, sợ rằng một trận chiến này không dễ giải quyết, nếu có thể sử dụng vô hạn, trừ phi thoát cái đánh chết nó, bằng không dù nó chịu thương nặng thế nào, cũng có thể để cho nó khôi phục được trong nháy mắt. Bất quá Sở Chích Thiên cũng không cho rằng, loại kỹ năng nghịch thiên đó không có hạn chế, anh chỉ hy vọng hạn chế đó lớn một chút, bằng không trận chiến đầu này thực sự nhìn không thấy một chút phản kháng.

Suy đoán của Sở Chích Thiên là chính xác, sự hạn chế của kỹ năng đó vẫn rất lớn.

Tang thi cấp bốn khôi phục thị lực rất cục không bình tĩnh nữa, một cái sơ sẩy khiến cho nó bị thương nghiêm trọng như thế, nếu không có kỹ năng Chữa Trị Chi Đứt, sợ rằng nó sẽ triệt để nói tạm biệt với ánh sáng. Tuy rằng kỹ năng này rất nghịch thiên, nhưng hạn chế của nó cũng rất lớn, đầu tiên kỹ năng này bốn mươi tám tiếng đồng hồ mới có thể sử dụng được một lần, kỳ thực bộ vị bị hủy hư không thể vượt qua hai giờ, bằng không sẽ không có cách nào phục hồi. Điều này biểu thị bốn mươi tám tiếng đồng hồ kế tiếp, bất kỳ một bộ phận nào của thân thể nó đều không thể có tồn thương nữa, bằng không sẽ không còn khả năng chữa trị.

Thoáng cái đã dùng đi kỹ năng dùng để bảo mệnh, tang thi cấp bốn phần nộ không công kích mang tính thăm dò nữa, nó trực tiếp đánh về phía Sở Chích Thiên trên nóc nhà, một đạo Linh Vực Tinh Thần cường hân công kích tới phía Sở Chích Thiên.

Đây là một loại linh vực bá đạo, nó bài trừ đi hết thủy năng lượng trong không khí, Sở Chích Thiên liền cảm thấy dị năng hệ lôi điện của bản thân dường như đột nhiên bị phong ấn, không có cách nào hưởng ứng với năng lượng hệ lôi điện quanh thân nữa.

Tang thi cấp bốn âm âm cười, vươn một cánh tay, cánh tay khô gầy đó cấp tốc biến hóa, biến thành một thanh đao tam lăng thứ đen sẫm không ánh sáng, hung hăng đâm tới Sở Chích Thiên. Đây là Thuật Thủ Nhận. Có thể cải tạo cánh tay biến hóa thành bất kỳ vũ khí nào.

Mọi người kinh hô, ngay cả mấy người quán đấu với tang thi cấp ba cũng vì tiếng kinh hô của mọi người mà chậm lại thể tiến công trong tay. Chỉ có Tiêu Từ Lăng không hề bị ảnh hưởng, vẻ mặt hờ hững một mảnh. Cậu chuyên chú quán đấu với tang thi cấp ba, tuyệt không phân tâm bởi chỗ Sở Chích Thiên.

Bởi vì sự lãnh tĩnh của cậu. Đúng lúc bù đắp lỗ thủng xuất hiện vì người khác thả chậm tốc độ, cuối cùng không để cho con tang thi cấp ba đó thừa cơ đột phá vòng vây đi ra hội họp với tang thi cấp bốn.

Tiêu Từ Lăng không phải không quan tâm Sở Chích Thiên, mà là cậu biết rõ. Sở Chích Thiên chính là bá chủ của mặt thể mười năm sau, thế nào có thể chết trong lần thi triệu nho nhỏ này chứ. Vì vậy cậu tin tưởng vững chắc, Sở Chích Thiên có thể dễ dàng giải quyết được khốn cảnh đó.

Quả nhiên, Sở Chích Thiên không cô phụ sự tín nhiệm của Tiêu Từ Lăng, tuy rằng trong không khí đã không còn năng lượng khác, thế nhưng dị năng không gian cực kỳ đặc thù, tuyệt không phải một linh vực nho nhỏ là có thể phong ấn được. Sở Chích Thiên đột nhiên biến mất khỏi nóc nhà. Sau cùng địa điểm xuất hiện là bên tay trái Tiêu Từ Lăng.

Một màn ngoài dự đoán này khiến cho bốn người khác dừng lại thể tiến công, đường nhìn của Tiêu Từ Lăng với Sở Chích Thiên giao nhau, ngầm hiểu.

Tiêu Từ Lăng hơi hơi nghiêng thân, cầm tay trái đưa tới của Sở Chích Thiên, nhận lấy lực lượng đẩy lên của anh. Đột nhiên cả người bay lên trời, cậu nhường ra vị trí của bản thân. . .

“Thiên La Địa Vọng!” Tay phải của Sở Chích Thiên thoáng mở thoáng nắm, trong nháy mắt liền dùng ra một chiêu này, toàn bộ bao trùm lấy tang thi cấp ba vốn ở trước người Tiêu Từ Lăng. . .

Anh ngay từ đầu ở trên nóc nhà không động, chính là vì bố cục này, đó chính là muốn dẫn con tang thi cấp bốn kia rời khỏi khu vực bên Tiêu Từ Lăng, tránh khỏi để cho nó có cơ hội dùng Công Kích Tinh Thần, anh lúc trước đã biết địa phương chiến đấu của Tiêu Từ Lăng với tang thi cấp ba, vừa vặn ở

trong phạm vi Công Kích Tinh Thần của tang thi cấp bốn. Cho dù anh thuận di* qua (di chuyển trong chớp mắt), giúp Tiêu Tử Lăng giải quyết tang thi cấp ba, khẳng định tang thi cấp bốn cũng sẽ trả thù dùng Công Kích Tinh Thần công kích bọn Tiêu Tử Lăng. Lưỡng bại câu thương không phải điều Sở Chích Thiên muốn, vì vậy anh vẫn luôn chờ đợi cơ hội này.

Không sai, dị năng không gian của Sở Chích Thiên đã lên tới cấp bốn, kỹ năng mới anh thu được chính là chuyển hoá không gian, chuyển hoá gần có thể làm được thuận di. Chuyển hoá cự ly dài nhất định phải thỏa mãn mấy điều kiện, một cái là phải có tọa độ không gian, một cái là phải có đủ năng lượng tương xứng với đoạn cự ly đó, nếu như cự ly vượt xa năng lượng không gian mà bản thân có được, sẽ bị phản phê, thậm chí sẽ bị không gian nuốt mất. Từ khi Sở Chích Thiên có được dị năng này, cũng chỉ từng tiến hành chuyển hoá qua cự ly dài một cây số, cho dù như thế, cũng khiến cho dị năng không gian của anh tiêu hao hơn phân nửa, phải biết rằng cự ly càng xa, dị năng tiêu hao sẽ tăng gấp bội.

Tang thi cấp ba không ngờ đến Sở Chích Thiên sẽ đột nhiên xuất hiện công kích nó, trực tiếp bị Thiên La Địa Võng bao rần rần chắc chắn, nhưng cho dù như thế, nó vẫn phản ứng nhanh chóng mở ra kỹ năng Thủy Hoàn, trực tiếp chặn Thiên La Địa Võng ngoài Thủy Hoàn.

Chênh lệch cấp bậc cứ như vậy hiện ra, Thủy Hoàn như thế nào có thể chống lại được Thiên La Địa Võng chứ, rất nhanh năng lượng của Thủy Hoàn đã bị tiêu hao sạch trực tiếp vỡ tan, dư uy của Thiên La Địa Võng để cho tang thi cấp ba thừa nhận toàn bộ.

Grào! Một tiếng kêu thê lương phát sinh từ trong miệng tang thi cấp ba, chính trong thời gian chớp mắt, tang thi cấp ba đã trọng thương, mà tang thi cấp bốn trên nóc nhà căn bản không kịp cứu viện. Hai mắt nó đỏ đậm biết bản thân đã trúng kế, khi đang chuẩn bị nhảy xuống mặt đất dùng Công Kích Tinh Thần để trả thù, một đạo Thiên La Địa Võng uy lực càng thêm khổng lồ trong nháy mắt giáng lâm lên trên đầu nó, hóa ra Sở Chích Thiên lại thuận di trở về, trực tiếp dùng một chiêu này đánh tan dự định của tang thi cấp bốn.

Tang thi cấp bốn chỉ có thể ứng phó chuyện đột phát này trước, nó cau giận cắn răng, bất quá nó biết rõ, nếu muốn giải cứu tang thi cấp ba, nếu muốn trả thù lại, đầu tiên phải giải quyết nhân loại đáng hận đều là cấp bốn trước mắt này.

Tâm Chấn Tinh Thần rất kiên cố, nhưng Thiên La Địa Võng uy lực càng cường đại vẫn đập tan lá chắn hộ thân của tang thi cấp bốn, nó tự thể nghiệm sự đau đớn bị điện quang đốt thân.

Nhưng cấp bốn dù sao cũng là cấp bốn, hơn nữa kỹ năng Hóa Cứng Chất Da trên thể chất đã để cho nó chống lại được công kích lôi điện cường đại này, chỉ chịu một chút vết thương nhẹ. Nhưng cho dù như thế, da thịt toàn thân tang thi cấp bốn cũng bị bao trùm bởi một tầng xám đen, thập phần chật vật.

Mà nữ tang thi cấp ba lại không có may mắn như tang thi cấp bốn, tuy rằng được Thủy Hoàn ngăn chặn phần lớn điện năng, nhưng dư uy của Thiên La Địa Võng vẫn khiến cho tang thi cấp ba thân bị trọng thương, thiếu chút nữa đã bị giết chết.

Dương Bình Chương thấy thế mừng cực, hô to một tiếng: “Tang thi đã trọng thương, mọi người gia tăng sức lực giết chết nó.” Tinh thần ba người khác rung lên, nhanh chóng tăng cường công kích trong tay, tranh thủ lúc con tang thi cấp ba đó còn chưa hồi thần lại liền giải quyết nó.

Chỉ có Tiêu Tử Lăng tuy rằng thế tiến công trong tay không ngừng, nhưng trong lòng lại cẩn thận lên, cậu không quên kỹ năng Thệ Thủy Lưu Tinh từng thấy kia, chỉ cần đối thủ còn có con bài chưa lật. Cậu vĩnh viễn sẽ không coi thường đối thủ, bởi vì một cái sơ xuất sẽ có thể bị lật bàn, Tiêu Tử Lăng cẩn thận sẽ không phạm sai lầm này.

Quả nhiên, tang thi cấp ba bị thương thảm trọng tuyệt không bó tay chịu trời như Dương Bình Chương tưởng tượng. Trái lại bắt đầu xoay tròn ở dưới công kích của bọn họ, nó nhẹ nhàng linh hoạt né tránh công kích, múa may thủy tú phiêu dật. . .

Dương Bình Chương khổ chiến đã lâu. Rốt cục kiên định đập Thiên Ngoại Phi Thạch lên trên đầu tang thi, tang thi đã bị trảm thủ, ông vui cực mà khóc, ông không có cô phụ sự phó thác của Sở Chích Thiên, khu bắc vẫn kiên quyết bảo vệ được phòng tuyến của bản thân.

Lúc này, Sở Chích Thiên đã giải quyết con tang thi cấp bốn kia, đi tới khen ngợi vỗ vỗ bờ vai ông. Do tang thi cấp bốn đã bị trảm thủ. Tang thi cấp ba cũng chết trong tay ông, vì vậy toàn bộ tang thi phụ trách công kích khu bắc rời khỏi doanh địa, mọi người điên cuồng hô, điên cuồng chúc mừng sự kết thúc của thi triều. . .

Do ông chém giết tang thi cấp ba biểu hiện xuất sắc, ông trở thành anh hùng của doanh địa. Đã được Sở Chích Thiên mời, gia nhập tổ công kiên. . .

Nhiều năm sau, ông từng bước một bước đến đỉnh phong, bên người cũng có mấy hồng nhan tri kỷ, sau cùng được mọi người ủng hộ trở thành phó thủ lĩnh của doanh địa, khi ở trong nhà giảng đèn kết hoa tiếp nhận sự chúc phúc của hết thảy đàn em với các bằng hữu của ông, một thanh âm đỉnh tai nhức óc vang lên sát bên tai ông: “Cẩn thận!”

Dương Bình Chương nghi hoặc, vì sao phải cẩn thận? Đây vốn chính là một chuyện đáng ăn mừng, ông dựa vào thực lực với công trạng của ông đi tới được một bước này. . .

Dương Bình Chương còn chưa có phản ứng lại liền cảm thấy ngực dường như bị một khối cự thạch đập trúng. Cả người trực tiếp bay ngược đi, nện trên mặt đất, yết hầu thoáng ngọt, máu tươi trong miệng không cách nào khống chế phun ra.

Tràng cảnh vốn vui mừng một mảnh trước mắt biến mất, dần dần rõ ràng lên lại là tràng diện chiến đấu của ông cùng với tang thi cấp ba. Dương Bình Chương biết khẳng định bản thân đã trúng ảo thuật, hóa ra trong nội tâm ông cũng có mộng cường giả. Cũng muốn có được thực lực, quyền thế với nữ nhân như Sở Chích Thiên.

Tâm Dương Bình Chương trầm xuống, ba người thức tỉnh cấp hai đồng dạng hoàn cảnh với ông bên cạnh, cũng bị mê tâm trí, sau cùng bị đánh cho tàn

phế triệt để mất đi năng lực tái chiến, mà ngăn chặn áp lực của con tang thi cấp ba kia toàn bộ đặt ở trên người Tiêu Từ Lăng.

Đúng vậy, hiện trường chỉ có Tiêu Từ Lăng vẫn còn thanh tỉnh, may mắn. Lúc này về mặt cậu lạnh lùng nghiêm nghị ngăn ở phía trước tang thi cấp ba, cẩn thận phòng bị.

Kỹ năng Thệ Thủy Lưu Tinh đó, cậu rốt cục đã kích thức được. Dương Bình Chương khí thế hưng phấn, ba người khác không phải về mặt say sưa, thì là nụ cười dâm dăng, hoặc là vẻ mặt cao ngạo, đã biết đó là một loại kỹ năng phóng đại vô hạn chấp niệm của nội tâm bản thân, khiến người ta rơi vào trong mỹ cảnh không cách nào tự kiềm chế. May mắn cậu vẫn luôn cảnh giác, Thanh Tâm Thuật thủy chung chưa từng đình chỉ vận chuyển, mới phát hiện không ổn, nhanh chóng rời khỏi phạm vi công kích của tang thi cấp ba, vọt đến bên cạnh.

Cậu vừa ra khỏi phạm vi đó, liền thấy bốn người mang về mặt quái dị đứng bất động, nhưng cho dù như thế, cậu cũng không thể đứng lúc nhấc nhờ bọn họ, công kích kế tiếp của tang thi quá nhanh. Nói cách khác thời gian phóng thích kỹ năng Thệ Thủy Lưu Tinh rất ngắn, bọn họ chẳng qua chỉ mới ngốc lảng một chút, đã bị công kích.

Cứ như vậy cục diện vốn vẫn là năm người vây công, thoáng cái biến thành Tiêu Từ Lăng với tang thi cấp ba đơn đối đơn. Mà Sở Chích Thiên bắt đầu đại chiến với tang thi cấp bốn ngấm thấy cục diện này thì sắc mặt trầm xuống. Không ngờ tới sau cùng vẫn để cho Tiêu Từ Lăng quyết chiến đơn đối đơn với tang thi cấp ba, ưu thế anh khổ tâm an bài bởi vì mấy người khác không đặc lực, mà để cho con tang thi cấp ba kia đảo ngược được. Hiện tại chỉ có thể thấy may mắn rằng lúc này tang thi cấp ba đã thân bị trọng thương, áp lực của Tiêu Từ Lăng sẽ ít đi rất nhiều.

Tiêu Từ Lăng với tang thi cấp ba trong nháy mắt giao thủ mấy lượt, hai bên lại không có biện pháp gì với đối phương. Rất nhanh, Tiêu Từ Lăng liền cảm thấy có chút không thích hợp, bởi vì một đao lần này của cậu vậy mà đã đơn giản bỏ xuống được đầu của tang thi cấp ba. . . Đây là tình hình gì? Chẳng lẽ thương thế của tang thi cấp ba đột nhiên nặng thêm, nhất thời tránh không được?

Bên Sở Chích Thiên cũng kết thúc chiến đấu, tang thi cấp bốn rốt cục đã bị trăm thủ, anh ta vậy mà nụ cười đầy mặt đi tới phía cậu, tất cả toát ra trong mắt đều là khen ngợi. . . Ách? Nam nhân mặt tề liệt đó đối tính rồi?

Không đúng. . . Cho dù bản thân làm tốt thế nào, Sở Chích Thiên sẽ chỉ lạnh mặt giáo huấn mình, ở trong mắt Sở Chích Thiên, cậu chính là một đứa trẻ thấy thế nào cũng có vấn đề. . . Chẳng lẽ bởi vì Sở Chích Thiên đã giết được tang thi cấp bốn, tâm tình đặc biệt vui sướng, vì vậy lòng từ bi mà cho mình một khuôn mặt tươi cười?

Đột nhiên chuông cảnh báo kêu dài trong lòng. . . Chẳng lẽ bản thân cũng trúng chiêu? Lâm vào trong ảo cảnh? Đây là chấp niệm trong lòng ta, một lòng muốn đạt được sự tán thành khen ngợi của Sở Chích Thiên. . . Nhưng vì rằng sẽ là nụ cười đầy mặt? Chẳng lẽ trong tiềm thức của ta muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Sở Chích Thiên?

Kế tiếp, một màn càng đáng sợ hơn xảy ra. Sở Chích Thiên làm ra động tác anh ta tuyệt đối sẽ không có khả năng làm, anh ta vậy mà. . . Một phen ôm lấy cậu, trong miệng còn lo lắng nói: “Tiêu Lăng, cậu biết tôi ban này có bao nhiêu lo lắng. . .”

OMG (oh my god), Tiêu Từ Lăng rung mình một cái, chuyện này quá đáng sợ. Đây tuyệt đối không phải Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên thế nào có thể nói ra lời buồn nôn như thế. . . Chẳng lẽ trong nội tâm của ta vậy mà huyền tưởng như vậy? Ta phắc, tuyệt đối không có khả năng!

Đường đao trong tay đột nhiên đảo ngược, Tiêu Từ Lăng hung ác độc địa đâm vào bắp đùi trái của mình.

Sự đau đớn truyền đến từ bắp đùi thiếu chút nữa khiến cho cậu ngất đi, nhưng Sở Chích Thiên ôm cậu lại biến mất, tình cảnh trước mắt lại về tới tràng diện chiến đấu với tang thi cấp ba, hết thấy khôi phục bình thường.

Đường nhìn của Tiêu Từ Lăng vừa mới rõ ràng, liền thấy một bóng đỏ đập thẳng vào mặt. . . Đó là thủy tự của tang thi cấp ba, công kích của nó vừa vọt tới, Tiêu Từ Lăng ứng biến rất đúng lúc, vừa lúc ở thời khắc nguy hiểm nhất đã phá giải được Thệ Thủy Lưu Tinh.

Tiêu Từ Lăng thần kinh phản xạ siêu cường lần nữa hữu kinh vô hiểm né qua được, cậu liên tục nhảy lùi lại hai cái, thoát ly phạm vi công kích của tang thi cấp ba.

Tay trái thi triển Thanh Tâm Thuật ấn xuống bắp đùi trái đang tuôn máu, hy vọng tranh thủ thời gian để cho vết thương khép kín, mất máu quá nhiều sẽ ảnh hưởng sức chiến đấu của cậu, tay phải nâng đao ngang cảnh giới, chỉ sợ tang thi cấp ba thừa cơ đánh lên.

Tiêu Từ Lăng mồ hôi lạnh đầy đầu, Thệ Thủy Lưu Tinh này quá lợi hại, vậy mà có thể liên hệ lại với hiện thực, khó trách người thức tỉnh cấp hai khác đều không có biện pháp phòng bị, thử nghĩ tận mắt thấy bản thân giết chết tang thi, thấy Sở Chích Thiên đã giải quyết tang thi cấp bốn, toàn bộ thi triều kết thúc. . . Làm sao không khiến người ta buông cảnh giác. Nếu không phải hành vi cử chỉ của Sở Chích Thiên trong ảo giác thực sự quá quái dị, chỉ sợ cậu cũng không có biện pháp đứng lúc tỉnh lại được.

Cảm kích liếc nhìn Sở Chích Thiên đang chiến đấu với tang thi cấp bốn, Tiêu Từ Lăng cảm thán, kỳ thực Sở Chích Thiên tiếp tục lãnh khốc cũng không tồi, thời điểm máu chốt có thể cứu người một mạng. . .

Bất quá, chân trái bị thương khiến cho cậu không thể tiếp tục đánh lâu dài, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, mà có thể làm được điểm này, chính là bộ kiếm pháp vô danh mà cậu học được từ một lão nhân vô danh ở kiếp trước.

Bốn mươi chiêu đầu của kiếm pháp, là kiếm pháp cơ sở bình thường, chỉ có chín chiêu sau cùng, mới là tuyệt chiêu kinh thiên hải thể chân chính, kiếp trước trước khi Tiêu Từ Lăng chết, cậu cũng chỉ lĩnh ngộ được một chiêu yếu nhất, đồng thời chỉ có thể phát huy ra được 20% uy lực của nó, nhưng cho dù như thế, một chiêu đó cũng đủ cho Tiêu Từ Lăng nhiều lần thoát khỏi được tuyệt cảnh hắc phái chết, bằng không cũng không có khả năng lấy thân vật

hy sinh kéo dài hơi tàn sống qua mười năm ở mặt thể.

Vốn dựa vào thực lực hiện tại của cậu còn chưa đủ để kích phát được kiếm chiêu đó, thế nhưng tình hạch cấp ba mà trước đó bất ngờ có được, ngược lại có thể bù đắp được thực lực bản thân cậu, giúp cậu thực hiện một chiêu này.

Trong tay Tiêu Từ Lăng lặng yên xuất hiện miếng tinh hạch cấp ba hệ băng kia. . . Tiếc nuôi chột lóe mà qua trong lòng, vốn còn muốn dùng để đột phá, xem ra phải dùng ở chỗ này trước.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tiến cấp? Tên nhóc này điên rồi!

Tiêu Từ Lăng vận chuyển Thanh Tâm Thuật, hấp thu hết sạch toàn bộ năng lượng của tinh hạch cấp ba trong tay,

năng lượng khổng lồ nhất thời dâng trào lên trong cơ thể Tiêu Từ Lăng.

“Hạo. . . Nguyệt. . . Đương. . . Không. . .” Theo âm thanh trong trẻo của Tiêu Từ Lăng chậm rãi ngấm ra kiếm chiêu này, bầu trời đêm vốn hắc ám một mảnh, đột nhiên một vầng trăng tròn sáng ngời xuất hiện. . .

Đương nhiên đó tuyệt không phải ánh trăng chân chính, mà là đường đao trong tay Tiêu Từ Lăng cấp tốc múa xoay tròn, thân đao hấp thu ánh đèn xung quanh mà hiện ra một loại hiện trạng kỳ lạ.

Tất cả mọi người bị loại hiện trạng kỳ dị này hấp dẫn, nín thở quan tâm, chính vào lúc này, vầng trăng tròn đó đột nhiên nổ tung, vô số tia sáng nhao nhao phun ra đến chỗ tang thi cấp ba đứng.

Kiểm chiêu này vậy mà là một chiêu thức mang tính khu vực, cho dù tang thi cấp ba muốn tránh cũng không có chỗ tránh. Vô số đạo kiếm khí đêm không hét che trời lấp đất bay về phía tang thi cấp ba, quang mang chói mắt sáng lóa ánh mắt mọi người, chột nghe thấy tang thi cấp ba phát sinh tiếng kêu gào thảm liệt, thẳng đến lúc chậm rãi yên lặng, sau cùng lặng yên không còn tiếng động.

Thanh âm kiếm khí bay vang vu vu vu khoảng chừng trên dưới nửa phút, lúc này mới dừng lại. Vị trí của tang thi cấp ba đã không còn thấy rõ, bị bụi bắn tung lên bao phủ, sương mênh mông một mảnh.

Rốt cục, bụi sương tán đi, khi người xung quanh rốt cục thấy rõ được hiện trường, mọi người đều hít ngược một hơi khí lạnh. Toàn bộ tràng địa vốn đã hỗn loạn một mảnh, trên mặt đất lưu lại vô số lỗ đen nhỏ bé bị kiếm khí đục ra, thẳm nhất chính là con tang thi cấp ba kia, đã không còn phân rõ là cái gì nữa, nó bị vô số kiếm khí đánh thành một bãi máu thịt, chỉ lưu lại vài miếng vài màu đỏ, bay bay giữa bãi máu thịt đó. Một viên tinh hạch màu xanh da trời lóng lánh lặng yên phơi bày ở trong đó.

Tiêu Từ Lăng thấy tang thi cấp ba rốt cục đã được giải quyết, ngum máu tươi cổ nén rốt cục cũng nhin không được nữa, ọc một tiếng phun ra. Chiêu này ít nhất phải vào lúc cấp ba đỉnh cấp mới thích hợp kích phát, tuy rằng lần này mượn năng lượng của tinh hạch cấp ba. Nhưng dù sao chỉ là tinh hạch mà không phải thực lực bản thân, vì vậy vẫn khiến cho cậu tiêu hao dị năng. Chính một kiếm như thế, ngoại trừ tiêu hao sạch năng lượng của tinh hạch cấp ba với bản thân cậu, còn khiến cho cậu tiêu hao một phần dị năng tương đối, điều này làm cho cậu bị thương không nhẹ.

Đáng hận nhất chính là, tuy rằng năng lượng của tinh hạch hệ băng cấp ba đã bị chiêu Hạo Nguyệt Đương Không hấp thu toàn bộ tiêu hao hết, nhưng sự băng hàn mà bản thân tinh hạch mang theo lại bị động lại, lúc này cậu cảm thấy toàn bộ thân thể đều sắp đóng băng. Trong lúc run rẩy vội vã ngồi xuống vận chuyển Thanh Tâm Thuật để hóa giải luồng rét lạnh này.

Đây là tổ công kiên. . . Ánh mắt mọi người đều cực nóng, tuy rằng con tang thi cấp ba đó đã bị Sở Chích Thiên đã thương nặng, nhưng dù sao cũng là cấp ba. Cho dù bị trọng thương cũng không phải người cấp hai bình thường có thể chống lại. Mà hiện tại một thiếu niên của tổ công kiên một mình đã đối phó được nó, điều này thực sự quá mạnh mẽ. Biểu hiện của Tiêu Từ Lăng lần nữa để cho tổ công kiên mang lên vầng sáng thần bí (tiềm thức của mọi người cho rằng Tiêu Từ Lăng chắc hẳn là người kém nhất trong đó).

Bên kia, tuy rằng Sở Chích Thiên đang đấu kịch liệt với tang thi cấp bốn, nhưng vẫn thời khắc quan tâm đến chiến đấu chỗ Tiêu Từ Lăng, anh thấy Tiêu Từ Lăng đột nhiên thi triển ra chiêu thức lợi hại như vậy, trong lòng phi thường kinh ngạc, thoạt nhìn bí mật ẩn tàng của tên nhóc này còn không ít, mỗi lần đều sẽ mang đến kinh hi cho anh.

Anh phát hiện Tiêu Từ Lăng sau khi giải quyết xong tang thi cấp ba thì miệng phun máu tươi ngã xuống đất chữa thương, biết chắc hẳn là Tiêu Từ Lăng đã vượt cấp sử dụng cấm thuật, cũng không biết phải trả giá gì. Lòng anh nóng như lửa đốt, mỗi lần đều bởi vì anh mà khiến cho Tiêu Từ Lăng trả giá

đất thăm thẳm, bến tàu như thế, hiện tại cũng như thế. . . Người làm đại ca như anh đây quá vô năng.

Trong lòng ngực Sở Chích Thiên có một luồng bức bối không cách nào phát tiết, con tang thi cấp bốn đáng hận trước mắt này. Anh hận không thể lập tức bóp chết nó. . . Đúng vậy, đều bởi vì sự tồn tại của nó, mới gọi tới con tang thi cấp ba kia, mà hiện tại lại bởi vì nó mà không thể đứng lúc đi xem xét thương thế của Tiêu Từ Lăng.

. . . Được rồi, tang thi cấp bốn bị xem thành đầu sỏ gây nên rất vô tội thành vật hi sinh phát tiết lửa giận của Sở Chích Thiên.

Nếu Tiêu Lăng đều đã dùng ra tuyệt chiêu bí mật của cậu, anh lại thế nào có thể che che giấu giấu nữa chứ.

Chỉ thấy hai tay Sở Chích Thiên chấp lại. Quát lạnh nói: “Âm Dương Lưỡng Cực Hiện!” Chỉ thấy từ trên trời hai phương hướng nam bắc giáng xuống hai đạo trụ điện chói mắt, xung quanh trụ điện phát sinh vô số tia sáng điện từ nhỏ bé lách tách. Lúc này cự ly hơi xa, nhưng tất cả mọi người đều biết năng lượng điện từ mà hai trụ đứng đó ẩn chứa sợ rằng có thể dễ dàng hủy diệt hết thảy vật thể trong phạm vi vài trăm dặm. Hết thấy người thấy một màn này đều nhìn không được sắc mặt trắng bệch, chỉ sợ luồng năng lượng đó bị mất khống chế.

Tang thi cấp bốn thấy hai trụ đứng đó, năng lượng ẩn hàm bên trong nói cho nó đại sự không ổn, nó phản ứng đầu tiên chính là muốn lui lại đào tẩu. Nhưng Sở Chích Thiên quán đầu hồi lâu với nó mới thăm dò được tình hình, sau cùng hạ quyết định dùng tuyệt chiêu siêu cấp lớn khiến cho năng lượng của anh tiêu hao không còn này để một chiêu định thắng bại, lại thế nào có thể đơn giản để cho tang thi cấp bốn chạy chứ.

“Thiên La Địa Võng!” Một cái Thiên La Địa Võng siêu nhỏ, trực tiếp bao lấy tang thi cấp bốn, không phải không muốn dùng Thiên La Địa Võng cường đại hơn một chút, nhưng thực sự đã không còn năng lượng, cái siêu nhỏ này vẫn là do anh cố rút ra một chút năng lượng cuối cùng.

Sở Chích Thiên chiến đấu với con tang thi cấp bốn này lâu như vậy, đã phán đoán ra kỹ năng chữa trị thân thể lúc đầu kia hiện tại con tang thi cấp bốn này không thể dùng lại nữa, rất nhiều lần công kích lưỡng bại câu thương đều lấy sự lùi bước của nó mà bỏ dở. Mà Sở Chích Thiên tin tưởng chỉ cần con tang thi cấp bốn này bị đại tuyệt chiêu của anh công kích đến, không chết cũng sẽ trực tiếp nửa chết nửa sống, mà nó không còn công năng chữa trị tuyệt đối khó thoát cái chết.

Song chương của Sở Chích Thiên tách xa về ra một vòng tròn ở không trung, trong miệng tiếp tục ngâm nói: “Thiên Địa Song Long Xuất!” Theo một tiếng này, hai trụ đột nhiên bay lên không một trên một dưới xuất hiện thành hai con cự long điện hỏa, cấp tốc bay tới phía Sở Chích Thiên.

Hai con cự long điện hỏa đó lướt qua bầu trời của doanh địa, hết thảy thiết bị đang vận chuyển trong toàn bộ doanh địa, bao gồm cả những chiếc đèn đường sáng ngời kia cũng không cách nào thừa nhận được luồng điện áp cực đại này, nhất thời nổ tung, toàn bộ doanh địa đột nhiên lâm vào bóng tối, chỉ có cự long điện hỏa trên không trung chói sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Thời gian thực sự rất ngắn, chỉ là thời gian vài giây, hai con cự long điện hỏa đã giả làm bầu trời khu bắc, chúng nó một đầu một đuôi vờn quanh, vừa vận cấu thành một vòng tròn.

“Ba” một tiếng vỗ tay, tóc bạc của Sở Chích Thiên đột nhiên điên cuồng dài ra, không gió tự động ở trong trời đêm, anh mở trừng mắt, hét lớn một tiếng: “Hợp Kích!”

Chỉ thấy hai con cự long điện hỏa trên bầu trời đột nhiên quán lấy nhau, nhanh chóng cấu thành thân thể một con cự long càng thêm khổng lồ, mở miệng rộng đánh tới phía tang thi cấp bốn trên mặt đất.

Tuy rằng tang thi cấp bốn đã gãy thoát khỏi Thiên La Địa Võng, nhưng dưới sự áp bách của luồng năng lượng này, nó nửa bước khó đi, chỉ có thể trừng mắt nhìn bản thân bị luồng lực lượng này thôn phệ.

Grào ~! Đây là tiếng vang tuyệt vọng sau cùng của tang thi cấp bốn! Khi hết thảy năng lượng biến mất, mọi người xung quanh thấy kho hàng ở chỗ chiến đấu sớm đã bị san thành bình địa, toàn bộ mặt đất trở thành một vùng than đen, mà tang thi cấp bốn lại thi cốt vô tồn, ngay cả tinh hạch cũng triệt để bị hủy diệt dưới luồng lực lượng này, không để lại nửa điểm vết tích.

Sở Chích Thiên đã xuất hiện ở bên người Tiêu Từ Lăng, anh đưa ngón tay dò xét về phía trán Tiêu Từ Lăng, phát hiện tình hình của Tiêu Từ Lăng còn không xong hơn so với anh tưởng tượng, bên trong cậu vậy mà hỗn loạn một mảnh, năng lượng bên trong vậy mà tồn tại nhiều loại, mà hiện tại mỗi một năng lượng vậy mà bắt đầu đấu tranh với nhau, bên nào cũng không phục bên nào.

Càng không xong chính là, năng lượng của anh cũng đã tiêu hao sạch sẽ, không cách nào giúp Tiêu Từ Lăng thanh lý những năng lượng hỗn độn đó.

Đột nhiên, Sở Chích Thiên biến sắc. . . Tên nhóc này điên rồi! Cậu vậy mà không quan tâm để cho toàn bộ những năng lượng đó trùng kích lá chắn cấp hai, cậu muốn đột phá tiến cấp, dưới loại tình huống ác liệt cực đoan này.

Thế nhưng, đã không còn biện pháp bỏ dở, một khi trùng kích, không phải thành công, thì là thất bại. Chẳng qua thất bại sẽ phản phệ bị thương, mà trạng thái thân thể của Tiêu Từ Lăng vốn cũng rất không xong, nếu như thất bại, sợ rằng năng lượng phản phệ đó sẽ hủy thân thể cậu. . .

Sở Chích Thiên vừa tức vừa vội, tên nhóc này thế nào xung động như thế. Anh quyết định bất luận kết quả như thế nào, anh nhất định phải tận tình giáo huấn cậu một trận, người làm đại ca như anh phải chịu trách nhiệm vì tên nhóc này, không thể để cho cậu ta tiếp tục khinh suất như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Bắc thượng*, lão đại hung như thế tôi không cần!

Cửa chính nam, Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đang chiến hừng hực khí thế, đối thủ của bọn họ như là gặp phải đả kích trọng đại nào đó, đột nhiên tinh thần bắt đầu uể oải, không còn có cái loại khí thế với ý chí chiến đấu tràn đầy như ban đầu nữa.

Đồng Hạo Triết thấy thế vội vã hô to một tiếng: “Cảnh Văn, khẳng định Sở ca đã giải quyết tang thi dẫn đầu, chúng ta cũng gia tăng sức lực đi!”

Trần Cảnh Văn không trả lời, nhưng thế tiến công trong tay lại rõ ràng mãnh liệt hơn. Việc tang thi cấp bốn hướng Sở Chích Thiên mời chiến, cho dù ở cửa chính nam bọn họ cũng có thể cảm thụ được, mà tang thi cấp ba xuất hiện loại trạng thái ủ rũ này, thoát nhìn chắc hẳn là Sở Chích Thiên đã thắng lợi.

Hai con tang thi cấp ba đột nhiên nhất tề kêu gào một tiếng, gần như đồng thời xoay người bỏ chạy, một màn bất ngờ này khiến cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết trở tay không kịp, để cho chúng nó thoát cái thoát khỏi phạm vi công kích của bọn họ.

Đồng Hạo Triết đang muốn đuổi theo, Trần Cảnh Văn nhanh chóng hô: “Hạo Triết, gác cùng đường chờ đuổi.” Ai biết tang thi cấp ba đó có thể vì mạng sống mà liều chết hay không chứ. Thi triều mất thấy đã sắp kết thúc, vẫn nên cẩn thận một chút thì thỏa đáng hơn.

Đồng Hạo Triết chỉ có thể tiếc nuối nhìn con tang thi cấp ba chiến đấu với anh kia rất nhanh không còn bóng dáng, vốn anh muốn lấy được miếng tình hạch đó cho Đới Hồng Phi dùng để tiến cấp kìa.

Theo tang thi cấp ba rời đi, đàn tang thi vây kín ở cửa lớn bởi vì không còn tang thi dẫn đầu cũng bắt đầu lui lại tản ra. Không đến một giờ, xung quanh xưởng quân công không còn nhìn thấy một con tang thi nào nữa.

Mọi người đã chiến đấu đến tinh疲力竭, khi tiến bước con tang thi cuối cùng, rốt cục bộc phát ra tiếng hoan hô rung trời. Bọn họ lấy điều này để chúc mừng sự thắng lợi của bản thân. Bọn họ thực sự đã chiến thắng thi triều, trên mặt mỗi người nở ra nụ cười sống sót sau tai nạn. Khi thấy chiến hữu ngã xuống bên người, một mặt bị thương nhàn nhạt đánh vào trong lòng, có lẽ tiếp theo sẽ chính là bản thân. . .

Mạt thế giáng lâm khiến cho mọi người có chút tuyệt vọng, bọn họ còn có thể được cứu sao? Thế giới này còn được cứu sao? Vì sao đến bây giờ không hề nghe thấy thanh âm của quốc gia, không thấy chính phủ ra mặt. Càng không thấy được bộ đội xuất động chứ?

Sau khi Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn nhìn theo hết thấy tang thi rời đi, cũng kiên trì không được nữa, trực tiếp tê liệt ngồi xuống. Hai người nhìn nhau cười, cười nhạo sự chật vật của đôi bên.

“Cảnh Văn, không ngờ tới cậu cũng có ngày hôm nay.” Đồng Hạo Triết thấy trên người Trần Cảnh Văn dính đầy nước bùn, không hề có hình tượng mà tê liệt ngồi ở kia, nhìn không được cười trêu, cái tên này chính là người có bệnh sạch sẽ, trên người vĩnh viễn chính lý sạch sẽ chỉnh chỉnh tề tề.

“Hạo Triết. Đừng năm mươi bước cười một trăm bước, cậu cũng không tốt hơn được chỗ nào.” Trần Cảnh Văn chỉ thấy sao trả lời, bệnh sạch sẽ đứng là anh có, nhưng không phải quá nghiêm trọng, anh cũng sẽ không bắt phân trường hợp mà yêu cầu sạch sẽ chỉnh tề.

Trần Cảnh Văn nghi ngại một chút liền bò lên. Chiến đấu đã kết thúc, anh nhất định phải quay về bộ tổng chỉ huy tổ chức công tác xử lý giải quyết tốt hậu quả. Mà Đồng Hạo Triết thì bắt đầu thanh lý chiến quả bên cửa chính nam này, cùng với đúng lúc đưa người bị thương đến chỗ chữa thương hậu cần trị liệu.

Bên Chân Nhất Long lại nghênh đón một vòng bận rộn mới, vốn rất nhiều người mang thương chiến đấu, cũng được đưa trở lại, thoáng cái khiến cho nhân thủ ở chỗ chữa thương bắt đầu eo hẹp.

Buổi tối hắc ám nhất rốt cục đã qua, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống mặt đất, khu bắc dưới sự dẫn dắt của Sở Chích Thiên, là nơi tiến hành công tác giải quyết tốt hậu quả nhanh nhất. Hiện tại trên cơ bản đã ở vào giai đoạn kết thúc công việc.

Mà chỗ Tiêu Từ Lăng xông cấp bị Sở Chích Thiên vạch thành cấm địa, đám người Lục Văn Đào cùng với khuyến biến dị cấp ba Tiểu Kỳ với Tiểu Tát đã về đơn vị điều cảnh giác canh giữ ở bên người Tiêu Từ Lăng, phòng ngừa người khác không cẩn thận quấy nhiễu cậu.

Lúc này, người Trần Cảnh Văn phải tới tìm đến Sở Chích Thiên, nói có chuyện gấp thương lượng, mời anh lập tức quay về bộ tổng chỉ huy một lần. Sở Chích Thiên không làm sao được. Đành phải rời đi một chút, trước khi đi anh kêu Lục Văn Đào mật thiết chú ý, có tình hình gì thì lập tức thông tri cho anh.

Sở Chích Thiên trở lại bộ tổng chỉ huy, lúc này ban chỉ huy thập phần rối ren, tất cả mọi người đều bận rộn vì công tác giải quyết tốt hậu quả. Sở Chích Thiên đi đến bên cạnh Trần Cảnh Văn đang về mặt nghiêm túc tựa lên bàn trà xem nguyên tắc địa đồ Trung Quốc, thấp giọng hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Trần Cảnh Văn nghe thấy thanh âm của Sở Chích Thiên, vội vã ngừng đầu nói: “Sở ca tới rồi, lần này có một tin tức đặc biệt xấu.”

“Nga?” Sở Chích Thiên ngồi xuống trên một sô pha khác, chờ đợi Trần Cảnh Văn nói cho anh tin tức xấu kia.

“Ban nãy nhận được tin tức của chính phủ mới, lần thi triều này khiến cho không ít khu triệt để trở thành thành chết, hiện tại bọn họ đã công bố danh sách thành chết, cùng với các căn cứ lớn mà chính phủ với quân đội cộng đồng thành lập, hy vọng người sống sót của mỗi một địa phương đi đến đó.” Trần Cảnh Văn nói tin tức mới nhất cho Sở Chích Thiên.

“Chính phủ mới?” Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một mặt châm chọc, “Hiện tại bọn họ cũng đã ra mặt, thật không dễ dàng a.”

“Hình như người lãnh đạo của chính phủ trước đây gặp phải bất hạnh trong lần mặt thế này, vì vậy lần này một lần nữa chọn ra người lãnh đạo mới, nên có chút chậm trễ. . .” Trần Cảnh Văn giải thích.

“Sợ rằng không phải chọn mà là tranh quyền máu tanh đi.” Sở Chích Thiên nói trúng phóc, bằng không thể nào có thể đến bây giờ mới có tin tức của chính phủ phát ra, những chính khách còn sống kia, không nghĩ nhanh chóng cứu viện như thế nào, trái lại cầm đầu vào trong tranh quyền đoạt lợi, nếu như dựa vào bọn họ, người trong nước mới thực sự đã không còn cách cứu.

Mặt thế giáng lâm, ngoại trừ người lãnh đạo của khu cá biệt ra mặt dẫn đầu tổ chức tự cứu, nơi khác cơ bản đều là hành vi tự phát tự cứu của người sống sót, tỷ như bọn họ, tỷ như mấy thế lực quanh đây.

Trần Cảnh Văn có chút xấu hổ, không biết trả lời thế nào thì tốt, bên trong đó đến tột cùng là chuyện thế nào, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ.

“Quân đội có tin tức gì?” Sở Chích Thiên tiếp tục hỏi.

Trần Cảnh Văn trả lời: “Ý kiến của chính phủ mới với quân đội đã đạt thành nhất trí, thế nhưng bởi vì bản thân quân đội vào lúc mới bắt đầu mặt thế đã bị thương nghiêm trọng, không có biện pháp tổ chức hành động cứu viện hữu hiệu, vì vậy. . .”

“Vì vậy hết thảy còn phải dựa vào bản thân. . .” Sở Chích Thiên nhàn nhạt tiếp lời, không cần phải nói anh cũng biết khẳng định là câu này.

“Điều này cũng là không có biện pháp, nghe nói vài quân khu đã bị diệt toàn quân, toàn bộ rơi vào tay giặc.” Trần Cảnh Văn vẫn giải thích một chút cho quân đội.

“Chỉ cần có quan hệ thì ai cũng thu vào, mấy quân khu rơi vào tay giặc là rất bình thường.” Sở Chích Thiên tuyệt không kinh ngạc, anh biết rõ có một số quân đội bất kể thực lực hay là quân kỷ đều trở nên rất không xong, thậm chí có một số quân khu đã thối nát đến trong rề rồi, a miêu a cầu bần nhảo các loại gì đó chỉ cần bên trên có người, trên vai đã có thể thêm được vài dấu gạch mấy dấu sao, người có năng lực chân chính chỉ có thể phấn đấu ở địa phương gian khổ nhất, hoặc là chiến đấu ở tuyến đầu.

“Quân khu còn có thể giữ được, sợ rằng là ở bắc bộ đi.” Sở Chích Thiên nói khẳng định.

Mặt Trần Cảnh Văn âm trầm gập đầu. Mấy quân khu ở bắc bộ đều bảo tồn lại được hoàn hảo, trái lại phía nam bọn họ lại không có mấy quân khu lớn còn sống sót: “Ngoại trừ quân khu Nam Đô, quân khu Hoàn Đông vẫn còn tốt, nơi khác. . .” Liên tục lắc đầu. Nhớ trước đây quân phí của quân khu nam bộ chính là chiếm toàn bộ bảy thành của quân phí, trước đây Trần gia bọn họ đã vì nơi đó mà làm không ít công tác. . . Đáng tiếc bị một đám cận bả thối nát bên trên làm hỏng.

“Cậu tìm tôi đến chỉ là nói mấy chuyện này?” Sở Chích Thiên nhếch mi, mấy tin tức này chờ lát nữa nói cũng không sao. Vì sao vội như thế?

“Không phải, mà là kế tiếp chúng ta chuẩn bị làm sao giờ.” Trần Cảnh Văn vội vã nói.

“Có vấn đề gì?” Sở Chích Thiên nghe ra trong lời của Trần Cảnh Văn có chuyện.

“Trong danh sách thành chết có Thân Thành.” Lời nói của Trần Cảnh Văn rất trầm trọng.

“Ngoại trừ chúng ta, những doanh địa khác đều không may mắn tránh khỏi?” Sắc mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng.

“Trong điện đài vô tuyến nói như vậy, tôi đã phái vài người đi mấy doanh địa gần chúng ta nhất, mấy địa phương đó hỗn loạn một mảnh, ngoại trừ người sống sót cực cá biệt may mắn sống sót, cơ bản đã toàn quân bị diệt.” Câu trả lời của Trần Cảnh Văn xác định nghi vấn của Sở Chích Thiên.

“Có phải bọn họ căn bản không hề chống lại. Trực tiếp từ bỏ người sống sót bình thường mà chạy hay không?” Sở Chích Thiên tuyệt không tin sự thực đơn giản như vậy.

“Theo những người sống sót trả lời, thì đúng như vậy.” Trần Cảnh Văn thở dài một hơi, vì thế giới mặt thế không có tính người này mà thờ dài.

“Nói cách khác ngoại trừ chúng ta, cơ bản không còn có doanh địa khác.” Lúc này Sở Chích Thiên cũng nhìn tám địa đồ trên bàn trà, bắt đầu suy nghĩ tương lai của bọn họ.

“Đúng vậy. Chỉ dựa vào chúng ta thì không có biện pháp chống lại cả tòa thành thị tang thi.” Lời nói của Trần Cảnh Văn đã rất rõ ràng, ai cũng không biết thi triều tiếp theo sẽ là lúc nào, nếu đến một lần nữa, chỉ dựa vào những người như bọn họ căn bản không có khả năng chống lại thi triều tụ tập đủ tang thi của toàn thành, vì vậy anh kiến nghị nhanh chóng rút lui khỏi Thân Thành.

“Vậy cậu nói xem, chuẩn bị đi nơi nào?” Sở Chích Thiên tuyệt không trả lời có đồng ý hay không, trái lại hỏi thăm an bài kế tiếp của Trần Cảnh Văn.

“Căn cứ Nam Đô của quân khu Nam Đô.” Trong những căn cứ được công bố, Nam Đô cách bọn họ gần nhất, hơn nữa có Trần gia bọn họ, tin tưởng căn cứ Nam Đô sẽ không cự tuyệt, Trần Cảnh Văn chỉ vào vòng tròn mà anh vẽ trên bản đồ.

Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ, sau cùng lắc đầu cự tuyệt: “Không ổn! Khổng chế quân khu Nam Đô chính là Bành gia.” Bành gia rất cường thế, không cho phép có thanh âm bất đồng, mà Sở Chích Thiên tuyệt không phải một người ăn nhờ ở đậu.

Hoàn Đông tuyệt đối không có khả năng đi, nơi đó là quân khu mạng tính khu vực, rất bài ngoại. Xem ra chỉ có thể bắc thượng. Trần Cảnh Văn hỏi ngược lại: “Bắc thượng?”

Sở Chích Thiên đứng lên, nhìn xuống địa đồ, đường nhìn của anh nhìn chăm chăm trên một điểm nào đó ở phương bắc, suy tư một lúc lâu, sau cùng rút cục đập một quyền lên trên điểm đó: “Không sai, chính là bắc thượng!”

Trần Cảnh Văn thấy được điểm mà Sở Chích Thiên đánh tới, ánh mắt mạnh mẽ co rút lại, là nơi đó sao? Quả nhiên là một địa phương tốt, bắt quá dọc đường sẽ không thoải mái a!

“Vậy người sống sót bình thường của doanh địa thì làm sao?” Trần Cảnh Văn nghĩ đến con đường kế tiếp quá xa xôi, mang nhiều người sống sót bình thường như vậy lên đường sẽ rất nguy hiểm.

“Nói cho bọn họ sự thật, chúng ta muốn bắc thượng, không muốn theo chúng ta, chúng ta tiễn bọn họ đến căn cứ Nam Đô gần nhất.” Sở Chích Thiên tuyệt không ngại người theo anh là nhiều hay ít, anh chỉ cần làm không thẹn với lương tâm là được.

“Ừm, tôi đã biết.” Trần Cảnh Văn biết nên làm như thế nào.

Lúc này, một trận tiếng sỏi tru kích liệt đột nhiên vang lên ở khu bắc, Sở Chích Thiên trực tiếp bỏ lại một câu liền biến mất: “Khu bắc có việc, tôi đi.”

Trần Cảnh Văn còn chưa phản ứng lại, Sở Chích Thiên đã biến mất ngay trước mắt, Sở Chích Thiên bởi vì nóng ruột, liền sử dụng kỹ năng thuận di rời khỏi bộ tổng chỉ huy.

Trần Cảnh Văn nhìn địa phương Sở Chích Thiên biến mất, hơi híp mắt nói nhỏ: “Một dị năng thức tính khác sao? Sở ca quả nhiên giấu đủ sâu. . .”

Sở Chích Thiên không đến vài giây đã chạy tới khu bắc, thấy Lục Vân Đào lo lắng một mảnh, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Năng lượng trong cơ thể Tiêu Lăng đột nhiên bạo động lên, không biết phát sinh chuyện gì.” Lục Vân Đào thấy Sở Chích Thiên đã tới, vội vàng nói chuyện đã xảy ra cho Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên nhanh chóng tiến lên, một ngón tay dò xét về phía Tiêu Từ Lăng, phát hiện năng lượng trong cơ thể vậy mà còn khổng lồ hơn mấy lần so với lúc anh rời đi. Anh kinh nghi tự nói: “Thế nào năng lượng lại vô duyên vô cớ khổng lồ lên? Cho dù hấp thu năng lượng cũng không nhanh như vậy a. . . Chẳng lẽ cậu ta lại hấp thu thêm một tinh hạch?” Thanh Tâm Thuật là thuật tu tiên, sự huyền bí trong đó ngay cả Sở Chích Thiên cũng nhìn không thấu.

Tiêu Từ Lăng một chút cũng không cảm tri được đối với chuyện xung quanh, cậu chỉ cảm thấy thân thể của bản thân sắp nổ tung, năng lượng khổng lồ tìm không được một cửa phát tiết, cậu chỉ có thể để cho những năng lượng đó đi trùng kích lá chắn cấp hai, bởi vì cậu nghĩ không ra còn có phương pháp nào có thể đuổi những năng lượng không nghe lời kia ra khỏi thân thể.

Chính khi cậu cảm thấy thân thể của bản thân sắp bị nổ, đột nhiên một luồng năng lượng cường đại tuôn vào từ sau lưng, ngăn chặn năng lượng bạo động, luồng năng lượng đó rất cẩn thận hướng dẫn luồng năng lượng trong thân thể va chạm có mục tiêu vào một điểm nào đó của lá chắn, một lần lại một lần, rốt cục tảng lá chắn kia đã trở nên chắc chắn kiên cố nữa, Tiêu Từ Lăng vui vẻ trong lòng, lần này được cứu rồi!

Luồng năng lượng kia kiên trì chỉ dẫn hơn mười lần, khi cảm giác thấy tảng lá chắn kia trở nên thập phần yếu đuối, nó đột nhiên cấp lấy hết thảy năng lượng thượng vàng hạ cám trong thân thể cùng nhau hung ác độc địa va chạm một điểm kia. Chợt nghe thấy phốc một tiếng, lá chắn tựa như bị đâm rách, hết thảy năng lượng đã có nơi về, thân thể Tiêu Từ Lăng vốn no đến mức thập phần khó chịu, thoáng cái trở nên dễ chịu hơn, cả người ảm áp dào dạt lên, tinh thần lại càng rung lên.

Cậu đột phá cấp ba thành công rồi! Một luồng mừng như điên nảy lên trong lòng.

Lúc này, cậu phát hiện phạm vi tinh thần lực vốn chỉ có thể nội thị đã được mở rộng, vậy mà có thể thấy được cự ly trên dưới mười mét xung quanh thân thể, cậu thấy được Sở Chích Thiên đang ngồi phía sau cậu, hai tay chống phía sau lưng cậu, đang khai thông kỳ kinh bát mạch cho cậu.

Tiêu Từ Lăng đột nhiên cảm thấy viên mắt ướt, tâm tình ảm áp một mảnh. Kiếp trước vẫn luôn cô độc một mình chiến đấu, mỗi ngày đối mặt áp lực sinh tồn nhưng không có ai để có thể bộc bạch dựa vào, loại cô đơn đó mỗi một đêm đều cắn ngược tâm cậu. Mà hiện tại cậu đã theo được một lão đại đáng tin, ở thời điểm nguy hiểm nhất, lão đại không để ý an nguy của anh mà giúp mình đột phá (nếu như hỗ trợ đột phá thất bại, cũng sẽ gặp phải phản phệ, nghiêm trọng sẽ khiến dị năng mất đi không chế. . . Vì vậy người bình thường đều không muốn giúp người khác đột phá).

Trước đây Tiêu Từ Lăng chỉ là vì an ổn sống sót ở mặt thế, cho nên đối tốt với Sở Chích Thiên đều là có chứa tính mục đích, có chút ít ý tứ lợi dụng. Nhưng hiện tại, nhận được sự thật tình đối đãi như vậy của Sở Chích Thiên, cậu lại thế nào không cảm động? Tiêu Từ Lăng quyết định cậu phải chân chính xem Sở Chích Thiên là lão đại của bản thân. . .

“Tĩnh rồi? Tiêu Từ Lăng, cậu là tên ngu ngốc ngu xuẩn nhất, vô tri nhất, không thể nói lý nhất mà tôi đã thấy. . . Tôi rất muốn mở đầu cậu ra xem xem bên trong đến tốt cùng mọc cái gì?” Tiêu Từ Lăng vừa thanh tỉnh Sở Chích Thiên đã biết, anh thu hồi tay đặt phía sau Tiêu Từ Lăng, ngón trỏ tay phải hung hăng gõ đầu Tiêu Từ Lăng, liên tiếp lời nói không tốt che trời lấp đất đánh tới.

Liền thấy Tiêu Từ Lăng bắt lực ôm đầu mình chạy trốn thực mạng xung quanh, trong miệng lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Sở ca, đừng gõ nữa. . . Buông tha em đi, lần sau, lần sau em không dám nữa. . .” Một câu nhận lỗi là có thể vãn hồi? Sở Chích Thiên căn bản không đồng ý, vì vậy hình phạt thân thể của Tiêu Từ Lăng còn đang trong tiến hành.

Mấy người Lục Vân Đào canh giữ ở xung quanh thấy một màn như vậy, nhìn không được cười ra tiếng, sự mệt mỏi của một buổi tối dường như cũng biến mất không còn.

Tiêu Từ Lăng chạy trốn cầu xin tha thứ bị thiết trong lòng: “Tôi muốn thu hồi lời nói vừa rồi, Sở Chích Thiên rất tốt với tôi chỗ nào? Cái gì cảm động cái gì thật tình đều là giả. . . Lão đại hung như thế đánh chết tôi cũng không cần, hồng có nhân quyền a!”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Đàn em, chính là để chặn tai cho đại ca.

Sau khi Tiêu Từ Lăng nhiều lần phát thệ về sau làm cái gì cũng phải nghe sự chấp thuận của lão đại,

Sở Chích Thiên rốt cục thả cho cậu một con ngựa, Tiêu Từ Lăng cuối cùng cũng thoát khỏi trận nghiêm phạt cực kỳ hồng có mặt mũi này.

Đổi mặt sự cười trên nỗi đau của người khác của đội hữu, Tiêu Từ Lăng oán hận quăng ánh mắt khinh bỉ cực bực cho bọn họ, trong lòng nguyên rửa, về sau đừng để cho cậu thấy được lúc bọn họ bị lão đại giáo huấn, nếu không cậu nhất định phải giẫm lên thêm mấy đá cực độc, để trả thù bọn họ thấy chết mà không cứu.

Sở Chích Thiên kêu thành viên của tổ công kiên trở lại nghỉ ngơi hồi phục cho tốt một chút, Tiêu Từ Lăng mừng cực, khi đang muốn thoát khỏi bên cạnh đại ma vương mặt lạnh này, Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng: “Tiêu Lăng lưu lại!”

Chẳng lẽ lão đại còn chưa muốn buông tha cậu? Cậu đã bồi tội rất nhiều rồi mà? Tiêu Từ Lăng cảm thấy nhân sinh u ám một mảnh, nhân quyền ở nơi nào a. . . Tiêu Từ Lăng liếc ánh mắt cầu cứu về phía đội hữu bên người, trong lòng hứa hẹn, chỉ cần có người mở miệng giúp cậu, cậu sẽ quên sự thấy chết mà không cứu của bọn họ trước đó, về sau hết thảy dễ nói.

Đáng tiếc tất cả mọi người không nhìn lần thu ba mà Tiêu Từ Lăng ngấm đũa, quả quyết xoay người rời đi, bất cứ ai mọi người cũng có thể đắc tội, chỉ không thể đắc tội ông chủ nhà mình, tiêu Từ Lăng, cậu tự cầu nhiều phúc đi.

Được rồi, đều không cứu đúng không, Tiêu Từ Lăng bất chấp hết, một bộ dáng mặc cho xử trí khiến cho Sở Chích Thiên phì cười không thôi, đến tốt cùng tên nhóc này muốn giỡn tới khi nào nữa, trực tiếp một chương đập lên ốt cậu: “Nghiêm chỉnh chút cho tôi, không xấu như cậu nghĩ đâu, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi cậu.”

“Vâng, lão đại!” Vừa nghe thấy không phải chuyện xấu, Tiêu Từ Lăng nhất thời tinh thần gấp trăm lần, vẻ mặt lập tức nịnh nọt lên, biểu thị bản thân chờ đợi lão đại sai phái.

“Lão đại?” Sở Chích Thiên nguy hiểm nheo lại hai mắt, hình như anh không có lẫn lộn trong hắc đạo đi.

“Không phải, là Sở ca! Nói sai nói sai!” Tiêu Từ Lăng thiếu chút nữa đã muốn cho bản thân một cái tát. Thế nào lại nói ra cái nhân định cho Sở Chích Thiên trong lòng chứ, mình gần đây thực sự càng ngày càng không nghiêm cẩn. . . Như vậy không tốt.

Sở Chích Thiên hiểu rõ trùng cậu một cái, biết là xưng hô mà tên nhóc này ngấm đặt cho mình, tên nhóc này càng lúc càng lớn mật. Quả nhiên giáo huấn trước đó là chính xác.

“Xác định con tang thi cấp bốn kia là con ở bến tàu?” Sở Chích Thiên rất coi trọng chuyện này.

Tiêu Từ Lăng sung sướng gật đầu: “Đúng vậy, Sở ca, hắc hắc. Thù này cuối cùng cũng báo được rồi.” Không chỉ có Sở Chích Thiên ghi hận, Tiêu Từ Lăng cũng quan tâm việc này không ít, dù sao cũng bởi vì con tang thi đó, thiếu chút nữa khiến cho hai người đều hồng còn trở về, mục tiêu vĩ đại của cậu thiếu chút nữa là chung kết ở chỗ đó!

“Việc này, đừng nói cho bất kỳ kẻ nào!” Sở Chích Thiên thỏa mãn gật đầu, đặc biệt dặn dò một câu.

Nhân châu Tiêu Từ Lăng xoay tròn. Cười xấu xa nói: “Đã biết, hi hi! Sở ca muốn. . .” Lão đại muốn làm việc tư, có phải làm đàn em cũng có thể lấy được chỗ tốt ở phía sau hay không?

Sở Chích Thiên bắt đắc dĩ, vì ngăn chặn miệng của tên nhóc này, xem ra phải cho cậu ta chút chỗ tốt rồi: “Đêm nay theo tôi cùng hành động. Về sau cần cái gì cứ hỏi tôi lấy, thế nhưng nếu như bị người khác phát hiện. . .” Đường nhìn lạnh lẽo của anh liếc về phía cái đầu nhỏ của Tiêu Từ Lăng, ám chỉ nếu cậu để lộ phong thanh, cậu nhất định phải chết.

Tiêu Từ Lăng nghe vậy vừa vui vẻ lại cả kinh, vui đương nhiên là vì về sau ăn uống không lo, tuy rằng bản thân cũng có không gian, nhưng ăn không uống không của nhà người ta, chính là hạnh phúc a. Kinh chính là lời cảnh cáo của Sở Chích Thiên, ý tứ đó là nếu như bị người khác bởi vì cậu mà phát hiện bí mật không gian của Sở Chích Thiên. Sợ rằng muốn cậu lấy chết tạ tội.

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng nâng lấy đầu của mình, cười nịnh nọt nói: “Lão đại, đầu của em sống ở chỗ em rất tốt, tuyệt đối hồng có ý nghĩ dọn nhà. . .” Lão đại, ngôn hành cử chỉ của cậu khẳng định một nghìn một vạn cái cẩn thận, tuyệt đối không có chỗ sơ xuất. Vì vậy xin không nên dùng ánh mắt rừng mình như thể nhìn cậu, lá gan cậu thực sự rất nhỏ đó!

Sở Chích Thiên vỗ vỗ ót của cậu, khen ngợi nói: “Vậy thì tốt!”

Sở Chích Thiên kêu Tiêu Từ Lăng buổi tối sau mười giờ đến gian phòng của anh, lúc này mới nói tạm biệt với Tiêu Từ Lăng. Hai con cầu phu thê đang đùa giỡn thấy chủ nhân nhà mình muốn đi về, nhanh chóng theo ở sau người, đương nhiên Tiểu Kỳ đều sẽ thường thường chọc chọc Tiểu Tát, đến khi khiến cho Tiểu Tát không chịu được quá nhiều nữa, trực tiếp một chưởng đánh bay. Có lẽ là thuộc tính giống đực đều phải bị giáo huấn một chút mới có thể trở nên ngoan, Tiểu Kỳ nhanh chóng lon ton theo ở bên người bà xã, thường thường lấy lòng một phen. Mà Tiểu Tát thì ngưỡng đầu xoay bước, một bộ dáng nữ vương tuần thị nhìn như không thấy đối với sự lấy lòng của Tiểu Kỳ.

Tiêu Từ Lăng thấy biểu hiện của hai con manh cầu này, không biết vì sao, chung quy cảm thấy tràng cảnh này nhìn có chút quen mắt. . . (y chang em lon ton lấy lòng lão đại =)))

Tiêu Từ Lăng không nghĩ ra được gì vút sự hoang mang đó ra sau đầu, thừa lúc rảnh rỗi liền đi bộ hậu cần vấn an tiểu cô Tiêu Tình Vân, thấy cô đang ở bộ trị liệu bận bịu chân không chạm đất cũng không quấy rầy cô, chỉ chào hỏi cái rồi rời đi, lưu lại sự kinh thán với sùng bái đầy đất.

Được rồi, tên nhóc này lại một lần nữa mang lên kính râm mà Sở Chích Thiên đưa cho cậu, mặc đồng phục tổ công kiên, thật là có vài phần phong phạm cường giả, khiến cho một đám em gái hỗ trợ ở hậu cần thấy mà xuân tâm nhộn nhạo. Người của tổ công kiên chính là thom nước mũi, hiện thực tàn khốc khiến cho mấy cô gái rất muốn tìm một cường giả dựa vào.

Buổi tối, Tiêu Từ Lăng phi thường đúng giờ vào lúc sắp đến mười giờ gõ cửa chính phòng Sở Chích Thiên.

Về mặt Sở Chích Thiên lãnh khí mở cửa phòng ra, mặt âm trầm nói: “Thế nào hiện tại cậu mới đến? Còn có quan niệm thời gian hay không?”

Chi mô? Còn kém không chams không một giây nữa mới đến thời gian có được không, khi đang muốn mở miệng phản bác, liền thấy ý lạnh trong mắt Sở Chích Thiên càng tăng lên, rất có một bộ dáng cậu dám phản bác xem xem. . . Vô hạn uy hiếp ở trong đó!

Được rồi, lão đại luôn luôn đúng, cậu nhin, trực tiếp nhận sai đi: “Xin lỗi, Sở ca, tạm thời có việc nên tới chậm!”

Thấy thái độ tốt đẹp nhận sai của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên thỏa mãn. Anh tránh người ra, tình cảnh bên trong phòng liền hiện ra trước mắt Tiêu Từ Lăng, đột nhiên giác ngộ được sự tức giận khó hiểu của Sở Chích Thiên là đến từ nơi nào, một nữ nhân rất không vừa mắt cậu lúc này đang đứng trong phòng khách của Sở Chích Thiên!

Giang Kinh Ngữ! Phắc, nữ nhân này muện như thế vì cái răng sẽ ở trong phòng lão đại? Có JQ gian tình? Ánh mắt Tiêu Từ Lăng nhất thời tràn ngập ham muốn dò thám, nhin không được liếc về phía Sở Chích Thiên. . . Hửm? Hình như hồng có bộ đáng quần áo không chỉnh!

Ánh mắt dí dỏm kia của Tiêu Từ Lăng khiến cho thần sắc của Sở Chích Thiên có chút chật vật, ánh mắt lãnh lệ hung ác độc địa lăng trì Tiêu Từ Lăng cười trên nỗi đau của người khác, lửa giận không tên trong lòng càng thêm tràn đầy, vì sự không chừng mực của nữ nhân trong phòng mà phiền lòng, càng vì sự đúng giờ của Tiêu Từ Lăng mà bốc lửa, chẳng lẽ tên nhóc này không biết đến sớm hơn một chút hay sao?

Sở Chích Thiên cho rằng tạo thành loại cục diện này, khiến cho tâm tình anh thập phần khó chịu, đều là do Tiêu Từ Lăng không đến sớm một chút, vì vậy trực tiếp vút một ánh mắt qua cho Tiêu Từ Lăng, kêu cậu lập tức đối phó nữ nhân này, để bù đắp sai lầm của cậu. Sở Chích Thiên giao ra được chuyện phiền lòng, thoáng cái cảm thấy tâm tình nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, anh đi đến sofa trong phòng khách ngồi xuống, chờ đợi biểu hiện kế tiếp của Tiêu Từ Lăng.

Điều này làm cho Tiêu Từ Lăng có một loại cảm giác sai lầm rằng đã lấy tảng đá đập chân mình, vì rằng chuyện hoàn toàn không liên quan đến cậu phải để cậu phụ trách giải quyết? Chẳng lẽ nhiệm vụ hàng đầu của làm đàn em chính là chặn kiếp đào hoa cho lão đại? Tiêu Từ Lăng nôn mắng trong lòng. Bất quá cũng không dám mặc kệ, trời đất bao la lão đại lớn nhất, nếu đã kiếm cơm ăn ở trong tay Sở Chích Thiên, chỉ có thể nghe anh ta sai phải.

Tiêu Từ Lăng đau khổ bức bối trong lòng, trên mặt lại đẩy lên cụ cười ngọt ngào, một bộ dáng hiếu kỳ hô với Giang Kinh Ngữ: “Hử? Giang tiểu thư? Đến chính lý gian phòng cho Sở ca?”

Ánh mắt Giang Kinh Ngừ chợt lóe, lập tức lộ ra nụ cười lễ độ nói: “Đúng vậy, ngày hôm nay là thanh lý cho Sở ca, ngày mai sẽ đến phiên chỗ Tiêu tiểu đệ cậu, còn xin cậu chiếu cố nhiều hơn đây!” Tuy rằng Giang Kinh Ngừ mặt cười như hoa, nhưng Tiêu Tử Lăng vẫn cảm thụ được sự khó chịu bên trong của Giang Kinh Ngừ, xem ra, sự xuất hiện của cậu đã phá hủy tính toán của cô ta, thật bất mãn a. . .

Haiz~! Kỳ thực làm đàn em xứng chức thực sự rất khó, không chỉ có chặn đao cho lão đại, còn phải chặn một số đao hoa lung tung lộn xộn gì đó cho lão đại. . . Ừm, quả nhiên rất dễ chiều đến giá trị cừu hận, Tiêu Tử Lăng cảm thấy bản thân thực sự rất vô tội.

Tiêu Tử Lăng cảm thán đàn em khó làm một chút rồi vội vã lộ ra biểu tình ngưng ngừng nói: “Kỳ thực không cần vội như vậy, ngày hôm nay chỗ Sở ca đã chuẩn bị xong chưa? Nếu như chưa thì có thể ngày mai tiếp tục, em không vội.” Nói xong gãi ót của mình, một bộ dáng ngây thơ, rất không thích ứng đối với việc Giang Kinh Ngừ qua giúp cậu chỉnh lý gian phòng.

Lời này vừa ra, khiến cho Sở Chích Thiên ngẫm nghĩ chừng cậu một cái, đến tận cùng tên nhóc này làm việc thế nào vậy? Ngày mai lại đến? Chẳng lẽ không biết anh rất khó chịu nữ nhân này sao?

Ánh mắt Giang Kinh Ngừ sáng ngời, rồi lại thu liễm, có chút hối hận mình làm việc quá nhanh, không nghĩ tới phải làm tách xa, chưa một số việc để ngày mai tiếp tục lại đây chỉnh lý, như vậy thời gian ở chung với Sở Chích Thiên sẽ nhiều hơn một chút, đáng tiếc. . . Ngày hôm nay đều đã làm xong hết việc, Sở Chích Thiên không để lừa như vậy. Cô mỉm cười lắc đầu nói: “Đã làm xong, ngày mai vẫn dựa theo kế hoạch sớm định ra qua chỉnh lý cho cậu, như vậy Sở ca, em đi trước!”

Tay trái của Sở Chích Thiên ở trên tay vịn sofa hơi hơi giơ lên phát phát, biểu thị anh đã biết. Đối với người anh ngại phiền, thực sự không có nửa điểm hứng thú đáp lại, nếu không phải Giang Kinh Ngừ là do Trần Cảnh Văn đề cử tới, anh cũng đã đáp ứng để cho cô ta làm một tuần trước xem xem, bằng không dựa vào hành vi việc làm của cô ta đêm nay, phải để cho cô ta rời khỏi tổ công kiên, quả nhiên nữ nhân đại biểu cho phiền phức.

Tiêu Tử Lăng lễ độ tiễn bước Giang Kinh Ngừ, lúc này mới đóng cửa phòng, đi đến trước mặt Sở Chích Thiên, cười hi hi nói: “Sở ca, muộn như thế mà cũng có người tới cửa phục vụ a! Quả nhiên tính phúc a. . .”

Sở Chích Thiên thế nào nghe không ra một lời hai ý nghĩa của Tiêu Tử Lăng, trực tiếp đứng lên búng trán một cái, khó chịu nói: “Tên nhóc nhà cậu, ban nãy là chuyện gì? Cũng dám nói ra lời kêu cô ta ngày mai tiếp tục tới? Tôi cho cậu giải quyết mọi chuyện, chính là giải quyết như thế?”

“Vậy còn có thể nói thế nào? Trực tiếp đuổi người? Cô ta lại hồng có đặc tội em, em cũng không thể mất đi lễ độ.” Tiêu Tử Lăng ôm đầu bị búng kháng nghị nói, cậu chính là một bức em bé ngoan người gặp người thích đó, nói không nên lời nói ác như vậy đâu.

“Thế nhưng đại ca nhà cậu rất phiền cô ta, vì vậy cậu phải hi sinh một chút.” Sở Chích Thiên trực tiếp cho ra lý do dừng mảnh của anh.

Đại ca phiền cô ta thì muốn đàn em ra mặt hi sinh? Nói gì vậy a, hoàn toàn là bá quyền. . . Tiêu Tử Lăng còn chưa có kháng nghị xong, Sở Chích Thiên đã vươn ngón tay phải, đang chờ Tiêu Tử Lăng tự chui đầu vào lưới.

Phắc, vậy mà lại dùng ra chiêu này, đây là uy hiếp sáng loáng loáng a! Được rồi, ai kêu cậu đã hứa hẹn hết thảy đều nghe anh ta, cậu chỉ có thể nhận! Tiêu Tử Lăng quả quyết lộ ra nụ cười nịnh nọt nói: “Sở ca, lúc nào hành động?”

Sở Chích Thiên rất thỏa mãn đối với sự thức thời của Tiêu Tử Lăng, anh thu hồi ngón tay, khoe miệng lộ ra một tia ý cười: “Nửa đêm mười hai giờ. . .”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Âm chiến? Nữ xuyên qua pk nam trọng sinh!

Hừng đông bốn giờ rưỡi, Tiêu Tử Lăng có chút mệt mỏi đi ra khỏi cửa phòng Sở Chích Thiên, lúc này cậu tuyệt không mặc đồng phục của tổ công kiên, mà mặc một chiếc áo sơ mi tuyệt không vừa người, một cái quần có chút lớn, ông quần tùy ý cuốn lên hai vòng, trên người khoác một chiếc áo khoác ngoài màu đen, bắt mắt nhất chính là tóc của cậu ẩm ướt, khuôn mặt đỏ hồng hồng một bộ dạng manh non mềm, vừa nhìn đã biết vừa mới tắm xong. . .

Cậu đánh một cái ngáp lớn, về mệt mỏi nồng đậm lâu bầu một câu với người trong phòng: “Sở ca, em đi.”

Bên trong phòng, một thanh âm biếng nhác mang chút từ tính đáp lại: “Ừm, cẩn thận một chút.” Trong nháy mắt đóng cửa, lộ ra thân ảnh thân trên trần, phía dưới chỉ tùy ý quấn một chiếc khăn tắm, anh đang dùng một chiếc khăn lông lớn lau mái tóc bạc ướt sũng của bản thân.

Tiêu Tử Lăng vẫy vẫy tay về phía bên trong nói lời tạm biệt, lúc này mới đóng cửa phòng lại, cậu đi về phía gian phòng của bản thân, đắm đắm bờ vai mệt mỏi có chút căng cứng của mình, lầm bầm: “Tình lực của Sở ca thực sự là tốt a, mệt chết mình rồi, anh ta còn rất tinh thần, vậy mà lòng tham còn

muốn. . . (chạy thêm vài chiếc thuyền hàng) may mắn mình cự tuyệt, bằng không ngay cả khí lực đi về phòng cũng không có. . .”

Ừm, tinh thần cũng sắp tiêu hao sạch, thực sự là mệt a! Phải biết rằng là phải mở Linh Nhân nguyên một buổi tối tìm vật tư hữu dụng đó, cường độ làm việc thực sự rất lớn. Bất quá. . . Hi hi, may mắn cậu thừa lúc Sở Chích Thiên không chú ý, lén nhét không ít hàng tốt vào không gian của mình, vét đủ vốn rồi, nghĩ đến điều này liền hưng phấn.

Nét đỏ ửng trên mặt Tiêu Từ Lăng càng đậm, phối với vẻ mặt biếng nhác mái tóc ướt sũng. . . Được rồi, rất dễ khiến người ta hiểu sai được không.

Lần nữa đánh một cái ngáp lớn, lúc này cậu tưởng niệm chiếc giường ấm áp của cậu nhất, mở cửa phòng ra, Tiêu Từ Lăng nóng lòng nghỉ ngơi tiện tay đóng cửa lại, tuyệt không chú ý tình cảnh quanh thân.

Chỗ góc hàng lang, một ánh mắt ghen ghét thiếu đốt lửa giận thiếu chút nữa có thể thiêu cháy cửa phòng của Tiêu Từ Lăng, Giang Kinh Ngữ cắn nhẹ môi, một màn bất ngờ này đã kích cô ngay cả tâm đi chết cũng có. Cô chưa từng nghĩ tới Sở Chích Thiên sẽ sủng ái nam nhân. . . Tuy rằng có tiểu thuyết bl, nhưng đó đều là bịa đặt, cô căn bản không để ở trong lòng. Thế nhưng sự thực đêm nay lại đã chứng minh, Tiêu Từ Lăng quả nhiên là người bên gối của Sở Chích Thiên, không ngờ tới buổi tối mỗi ngày, bọn họ đều len lén hoan ái đến lúc này. . .

Nếu không phải cô nghi hoặc trong lòng, vì sao tối hôm qua Sở Chích Thiên lại không yên lòng, giữa trán có một luồng không kiên nhẫn, một bộ dáng muốn cho cô lập tức rời đi. Phải biết rằng, sự ám chỉ của cô rất rõ ràng, chỉ cần Sở Chích Thiên có nhu cầu, cô cái gì cũng nguyện ý trả giá, không có nam nhân nào có thể cự tuyệt sự chủ động nhào vào lòng của nữ nhân như cô. . .

Khi thấy Tiêu Từ Lăng qua muộn như vậy, tuy rằng cô nói cho bản thân, khẳng định là Sở Chích Thiên tìm Tiêu Từ Lăng phân phó một số chuyện. Nhưng không biết vì sao trong tâm luôn luôn có chút bất an, sẽ không tự chủ được mà nhớ tới tràng cảnh của một số tiểu thuyết bl mà bản thân đã từng xem qua. Cô đứng ngồi không yên vì chứng minh điều đó chẳng qua là sự miên man suy nghĩ của bản thân, cho nên cô lại về lại lầu ba, trốn ở vị trí trong góc đường đi, chỉ cần Tiêu Từ Lăng mở ra cửa phòng của Sở Chích Thiên, cô sẽ có thể thấy.

Nhưng vừa chờ chính là 6 giờ, mới nhìn thấy Tiêu Từ Lăng mang một bộ dáng được thương yêu qua xuất hiện, mặc trên người khẳng định là quần áo của Sở Chích Thiên, thậm chí còn tắm bể uyên ương. . . Giang Kinh Ngữ nghĩ đến bộ dáng khiêu gợi vừa tắm xong của Sở Chích Thiên khi mở ra cửa phòng, lần nữa hưng hăng cắn môi, cho dù bị cắn rách cũng không cảm thấy đau đớn.

Giang Kinh Ngữ một khi hiểu sai, liền bỏ não hết thấy nội dung, càng nghĩ càng khẳng định. . . Không được, không thể để cho Sở Chích Thiên tiếp tục sai như vậy, cô nhất định phải nghĩ biện pháp xử lý Tiêu Từ Lăng, tuyệt đối không thể để cho nó trở thành chứng ngại vật của mình. . . Cô phải cứu vớt Sở Chích Thiên, cho anh biết chỉ có nữ nhân mới là tốt đẹp nhất.

Đường nhìn của Giang Kinh Ngữ lộ ra một luồng âm ngoan, cô biết bản thân nhất định phải nhẫn nại. Hiện tại cô còn chưa có tư cách đấu với Tiêu Từ Lăng, nhất định phải chậm rãi chiếm cứ tâm của Sở Chích Thiên, để cho Sở Chích Thiên biết chỗ tốt của mình, cô tuyệt không tin sau khi Sở Chích Thiên hưởng qua hương vị của nữ nhân, thể hội nhu tình của nữ nhân, còn sẽ thích hoan ái với một người nam nhân?

Tiêu Từ Lăng đóng cửa phòng, vẻ mặt mệt mỏi thoáng cái biến mất, ánh mắt âm trầm xuống, khoe miệng lộ ra một mặt ý cười châm chọc. Tự cho là ẩn trốn rất tốt? Xem ra cậu thực sự bị xem thường nga, cho dù mệt mỏi thế nào đi nữa, nhưng vẫn có thể cảm giác được một người ẩn núp trên đường chứ, phải biết rằng cậu chính là cấp ba, cấp ba a. . .

(Trên thực tế việc Tiêu Từ Lăng tấn chức cấp ba chỉ có tổ công kiên biết, Sở Chích Thiên sớm đã ra lệnh, phong tỏa tin tức này, vì vậy người khác trong doanh địa tuyệt không biết. Kỳ thực phạm là người quen biết Tiêu Từ Lăng, ngoại trừ mấy người biết rõ thực lực của Tiêu Từ Lăng, người khác đều cho rằng Tiêu Từ Lăng của tổ công kiên là đi cửa sau vào. . .)

Được rồi. . . Giang Kinh Ngữ, cô đã thích lão đại nhà tôi như thế, tôi sẽ đẩy cô một phen. Lo lắng rồi chứ! Phẫn nộ rồi chứ! Như vậy rất tốt, mất đi lý trí chủ động xuất kích, luôn tốt hơn so với một con rắn độc biết ẩn tàng không biết lúc nào sẽ cắn một người.

Tiêu Từ Lăng đã sớm hiểu rõ, bản thân với nữ nhân này tuyệt đối không thể chung sống hoà bình, bắt đầu từ lần đầu tiên cậu đắc tội cô ta, cho dù mặt ngoài là hoà thuận như thế nào, sự bất mãn trong nội tâm của nữ nhân đó đối với cậu sẽ không lừa được cậu, đã như vậy, vậy đơn giản liền đâm rách tầng giấy đó đi, dù sao cậu tuyệt đối sẽ không để cho Giang Kinh Ngữ bò lên trên giường của lão đại nhà cậu.

Cậu biết rõ, nếu như để cho Giang Kinh Ngữ thực hiện được, cho dù cậu làm tốt thế nào, cũng không thể bảo chứng Sở Chích Thiên bình thường bị “thổi gió bên gối” sẽ không thay đổi thái độ, như vậy mục tiêu đàn em đắc lực của cậu sẽ không thể thực hiện được. Vì ngăn chặn khả năng này, cậu phải phòng ngừa từ thủ, không thể để cho Giang Kinh Ngữ tìm được cơ hội có thể thừa dịp.

Bất quá cậu sợ bản thân cẩn thận mấy cũng có sơ sót, vì vậy không bằng hiện tại liền kích thích Giang Kinh Ngữ một chút, để cho cô ta xung động lên, nhanh chóng dùng hành động lớn mật hơn nữa để câu dẫn Sở Chích Thiên, phải biết rằng hiện tại Sở Chích Thiên rất phiền cô ta, cô ta làm càng nhiều Sở Chích Thiên lại càng chán ghét. . . Sau khi Sở Chích Thiên triệt để chán ghét một người, tin tưởng anh ta sẽ không có hứng thú thượng một người mà bản thân chán ghét!

Tiêu Từ Lăng cười đắc ý, Giang Kinh Ngữ, cho dù cô có vàng sáng nhân vật chính thì thế nào? Có lẽ cậu không đối phó được cô ta, nhưng cậu có thể khiến cho Sở Chích Thiên càng thêm chán ghét cô ta. . . Cậu ngược lại muốn xem Giang Kinh Ngữ bị Sở Chích Thiên triệt để chán ghét thì còn bỏ lên được trên giường của Sở Chích Thiên thế nào nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Từ Lăng liền xuống phòng khách dưới lầu, Giang Kinh Ngữ đã mang điểm tâm của tổ công kiên qua, đã bày xong toàn bộ.

Tào Dương vừa đến liền kinh hi nói: “Oa, Kinh Ngữ tỷ vừa đến, chúng ta liền có phúc rồi, không cần chạy xa như trước đến căn tin ăn nữa.” Lục Vân

Đào liếc thấy thân ảnh của lão đại trên cầu thang, nhanh chóng đẩy đẩy Tào Dương bên cạnh, kêu cậu chú ý đứng mực.

Sở Chích Thiên đang chỉnh ống tay áo từ trên cầu thang đi xuống, thấy điểm tâm được bày trên bàn trà phòng khách, liền gật gật đầu với Giang Kinh Ngữ, liền ngồi xuống sô pha. Nữ nhân này ngoại trừ có chút đã tâm một lòng muốn bò lên giường của anh, chuyện khác chỉnh lý ngược lại cũng ngay ngắn rõ ràng, bói móc không ra được chỗ sai nào, Cảnh Văn đề cử cô ta lại đây cũng có chút đạo lý.

Thấy mấy người xung quanh không dám vào ngồi, Sở Chích Thiên chỉ chỉ nói: “Ngồi xuống ăn đi, về sau cứ như vậy.”

Lục Vân Đào Tào Dương trước một bước đoạt đi sô pha ba người đối diện Sở Chích Thiên, Ngô Khánh Văn nhìn sô pha kia gần như bị hai người tay lớn chân lớn hoàn toàn chiếm cứ, cẩn thận ngồi xuống kế bên Lục Vân Đào Tào Dương. Chỉ có Tiêu Từ Lăng tùy tiện ngồi ở cạnh tay Sở Chích Thiên, không có một chút không thích ứng.

Khi Giang Kinh Ngữ vừa định đi đến bên người Sở Chích Thiên hầu hạ, Tiêu Từ Lăng đã phi thường chân chó cảm đưa đến đưa cho Sở Chích Thiên. Bước chân Giang Kinh Ngữ thoáng chậm lại, một màn chói mắt này, khiến cho nụ cười của cô cứng ngắc một chút, bất quá rất nhanh khôi phục bình thường, bảo trì nụ cười lại lui trở lại.

Sở Chích Thiên tiếp nhận đĩa, thuận tay gõ nhẹ ‘ngôi sao mộng ngựa’ này một chút, lúc này mới ăn điểm tâm sáng. Sở Chích Thiên vừa động đĩa, người khác mới bắt đầu giờ lên bát đĩa, nhanh chóng ăn.

Ngày hôm nay nhiệm vụ của tổ công kiên rất nặng, phải cùng tổ chiến đấu điều tra tình hình của Thân Thành, nhanh chóng thăm dò tình hình phân bố tang thi của cả tòa thành thị, bọn họ đã biết cả tòa Thân Thành đã là một tòa thành chết, ngoại trừ chỗ bọn họ đã không còn doanh địa khác, ngoại trừ người sống sót may mắn sống sót không biết rải rác ở góc nào. Bọn họ nhất định phải nhanh chóng tìm được một con đường dễ lui lại nhất, bằng không, thì triều tiếp theo, doanh địa xung quanh chính là kết cục về sau của bọn họ.

Tiêu Từ Lăng rất nhanh ăn điểm tâm sáng, khi đang muốn đứng dậy hoạt động một chút, Sở Chích Thiên đột nhiên đưa qua một miếng khăn giấy.

Ách? Tiêu Từ Lăng nghi hoặc, không biết Sở Chích Thiên vì sao làm vậy, chẳng lẽ có ám chỉ gì? Vì sao cậu không có cách nào lĩnh ngộ? Trước đây cậu với Sở Chích Thiên rất có ấn ý đó a.

Chỉ chỉ khoe miệng của cậu, Sở Chích Thiên trực tiếp dùng khăn giấy lau thay Tiêu Từ Lăng một chút.

Tiêu Từ Lăng lúc này mới phát hiện hóa ra khoe miệng mình có dính một hạt cơm, cậu ngượng ngùng cười cười với Sở Chích Thiên.

Mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm buồn khổ khăn giấy xuống, ngẩng đầu nói: “Tiêu Lăng lát nữa hành động với tôi, Vân Đào, Khánh Văn, Tào Dương ba người các anh trực tiếp tìm Đồng Hạo Triết Đồng phó đội, cậu ta sẽ an bài nhiệm vụ hành động kế tiếp của các anh.”

“Vâng!” Bốn người nhất tề gật đầu đáp.

Giang Kinh Ngữ nhìn theo năm người Sở Chích Thiên rời khỏi đại sảnh, lúc này mới mở nắm tay nắm chặt ra, lòng bàn tay đã bị móng tay bấm ra một vết đỏ. Lúc ăn cơm, sự tương tác lơ đãng giữa Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng, đều chứng minh cơ tình* của hai người vô hạn, cô đồ kị sắp phát cuồng, thiếu chút nữa đã muốn cào nát cái khuôn mặt luôn thích bán manh kia của Tiêu Từ Lăng. (*cơ tình: tình cảm giữa nam và nam, đều có thể hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng =)) giữa 2 người nam chỉ có tình bạn thuần khiết nhưng nếu có chút gì đó hơi ‘mờ ám’ cũng gọi là có cơ tình =)), nói chung là hint =)))

Có lẽ chính bởi vì khuôn mặt đó, khiến cho Sở Chích Thiên hưởng thụ được một loại khoái cảm biến thái đi. . . Cô nhất định phải hủy khuôn mặt đó, cô muốn xem, nếu như đã không còn khuôn mặt đó, Tiêu Từ Lăng lấy cái gì để hấp dẫn Sở Chích Thiên, lấy được sự sủng ái của anh ấy!

Ba người Lục Vân Đào rất nhanh tách xa hành động với Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng ở một ngã ba đường, bởi vì bọn họ phải đi tổ chiến đấu báo danh, Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng thì phải đi bộ tổng chỉ huy, vì vậy không phải cùng một đường.

Tiêu Từ Lăng nhìn theo bóng lưng bọn họ biến mất ở trước mắt, lúc này mới gia tốc tiến lên một bước, một phen kéo Sở Chích Thiên phía trước, trên mặt tràn đầy dấu chấm hỏi nói: “Sở ca, anh đang đánh chủ ý gì thế?”

“Hửm?” Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi, liếc mắt nhìn Tiêu Từ Lăng, dường như không rõ Tiêu Từ Lăng nói là chuyện nào.

“Lúc ăn cơm làm gì lại làm cái điệu bộ đó? Khẳng định anh có mục đích.” Tiêu Từ Lăng rất khẳng định, Sở Chích Thiên sẽ không vô duyên vô cớ giúp cậu lau mặt, khẳng định có mưu tính gì đó, cậu phải hỏi rõ, bằng không bị bán vẫn còn giúp anh ta đếm tiền kia, như vậy quá nguy hiểm.

“Không phải tôi thay cậu làm tròn câu nói lúc hùng đông của cậu sao. . .” Khoe miệng Sở Chích Thiên hơi nhếch, như cười như không nhìn Tiêu Từ Lăng một cái.

Chương 89: Ngựa giống? Xử phạt ôn lại thời đại nhi đồng.

Ách! Lão đại vậy mà đã biết! Trần Tiêu Từ Lãng toát mồ hôi lạnh một phen, cậu thế nào quên Sở Chích Thiên còn cao hơn một cấp so với cậu, thế nào có thể không biết lâu ba có thêm ra một người chứ, xem ra bản thân chuyên chú trên người Giang Khinh Ngừ, ngược lại xem nhẹ Sở Chích Thiên.

Cậu xấu hổ cười nói: “Hóa ra Sở ca anh đã biết a!”

Sở Chích Thiên hơi hơi gật đầu nhàn nhạt nói: “Ừ, buồn cười cô ta còn tưởng rằng bản thân nắp đủ kín, xem ra thật sự không biết năng lực của người thức tỉnh chúng ta. . . Bất quá, nếu cô ta thích rình coi như vậy, tôi đây đơn giản để cho cô ta xem rõ ràng!”

Khí tức toàn thân Sở Chích Thiên theo những lời này trở nên băng lãnh, việc làm của Giang Khinh Ngừ đã xúc phạm tới điểm mấu chốt của anh, khiến cho anh bất mãn tới cực điểm, cho nên mới sẽ phối hợp Tiêu Từ Lãng một chút, hy vọng có thể triệt để giải quyết phiền phức này. Nếu như Giang Khinh Ngừ thức thời, không dây dưa anh nữa, quy củ làm việc cô ta nên làm, đồng thời không vi phạm lệnh cấm nữa (đặc biệt chỉ sự kiện rình coi), anh sẽ mở một tấm lưới. Nếu như vẫn chấp mê bất hối. . . Ý lạnh trong mắt Sở Chích Thiên càng đậm, vậy nhất định phải xử lý.

Thấy Sở Chích Thiên lạnh lẽo cả mặt, tuy rằng biết Sở Chích Thiên không phải hướng về phía cậu, nhưng trong lòng vẫn có chút phát lạnh. Được rồi, tên nhóc này thật phần lo lắng lão đại nhà cậu có thể trách cứ đoạn lời nói mà cậu cố ý khiến Giang Khinh Ngừ hiểu lầm kia hay không.

Tiêu Từ Lãng cẩn thận liếc nhìn Sở Chích Thiên một cái thấp giọng giải thích: “Lời nói tối hôm qua em cũng chỉ là cái khó ló cái khôn, Sở ca không phải anh kêu em triệt để đối phó nữ nhân đó sao, em nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ được biện pháp gì hay, hừng đông bốn giờ rưỡi sau khi đi ra từ chỗ Sở ca anh, liền phát hiện cô ta đang rình coi, lúc đó chợt lóe linh quang. Đoạn lời nói đó liền ra như thế. . .”

Về mặt Tiêu Từ Lãng có chút áy náy, lại mang chút ngạo kiều, mắt to tròn tròn chớp chớp lộ ra một chút ý tứ tranh công. Kỳ thực, cậu vẫn rất đặc ý đối với việc bản thân lúc đó phản ứng nhanh như vậy: “Hắc hắc. Lần này nữ nhân đó hẳn sẽ không đến phiền Sở ca nữa. . .” Nói như thế nào cũng là hi sinh hình tượng của cậu a! Haiz ~ Làm đàn em xứng chức thực sự là trắc trở, phải có chuẩn bị hết thảy hi sinh vì lão đại.

“Vì vậy tôi còn phải cảm tạ cậu sao?” Sở Chích Thiên tức giận gơ tay phải lên, vuron ngón trở nặng nề nhấn trán Tiêu Từ Lãng mấy cái. Ngừ khí thập phần nguy hiểm, “Tiêu Lãng, nếu như đại ca cậu tôi đẩy bởi vì có đồn đãi đoạn tụ chi phong gì đó, về sau không có nữ nhân nào thích nữa thì sao? Cậu, chuẩn bị lấy gì để bồi thường tôi?”

Tiêu Từ Lãng thật vất vả ổn định lại cái đầu như con lật đật của mình ở dưới đầu ngón tay của Sở Chích Thiên, nghe xong lời này chẳng hề để ý trả lời: “Yên tâm đi, Sở ca. Trên thế giới này có lẽ nam nhân khác còn có thể có khả năng đó, Sở ca anh thì tuyệt đối tuyệt đối sẽ không không có nữ nhân, em chỉ sợ về sau anh bận bịu không rảnh nổi ấy chứ. . .”

Kiếp trước Sở Chích Thiên là một con đại ngựa giống siêu cấp, nữ nhân nhiều đếm không hết, cho dù không có Giang Khinh Ngừ, còn có vô số Hà Khinh Ngừ, Thủy Khinh Ngừ đến chủ động nhào vào lòng, căn bản không cần phát sầu vì chuyện này. Vì vậy sự lo lắng của Sở Chích Thiên căn bản là dư thừa, tạ tội bồi thường các loại căn bản không có khả năng tìm tới cậu.

Về mặt Tiêu Từ Lãng ung dung một mảnh, đối với sự uy hiếp của Sở Chích Thiên, nửa điểm phản ứng cũng không có, vẫn cười đến vô tâm vô phách, điều này làm cho tâm tình Sở Chích Thiên cực độ khó chịu, cái gì gọi là sợ anh bận bịu không rảnh nổi? Coi anh là đại ngựa giống siêu cấp? Phải biết rằng hiện tại anh căn bản không có nữ nhân nào, áp lực của mặt thể phi thường lớn. Tốc độ tiến hóa của tang thi phi thường nhanh, anh thời khắc lo lắng bản thân thoát thai gian sẽ không có cách nào bảo hộ được nhóm những đội viên tín nhiệm mình nguyện ý đi theo mình kia, vì vậy chỉ cần có thời gian sẽ bận bịu tu luyện. Tiêu khiển nữ nhân? Anh nào có thời gian rảnh đó a.

Sở Chích Thiên cũng không biết ở kiếp trước của Tiêu Từ Lãng, tang thi tiến hóa còn xa mới nhanh với cường đại như hiện tại, Sở Chích Thiên vẫn luôn dẫn đầu chạy ở phía trước, ngoại trừ sơ kỳ còn có chút áp lực. Áp lực ở trung hậu kỳ gần như là không có, cho nên tuyệt đối không có cự tuyệt đối với nữ nhân tự động đưa lên cửa, ở trong mắt Sở Chích Thiên của kiếp trước, kết hợp lao động nghỉ ngơi là nhất định cần thiết.

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng: “Không ngờ tới Tiêu Lãng vậy mà nghĩ như vậy. . . Sợ tôi về sau bận bịu không rảnh được?! Tuổi còn nhỏ mà đã nghĩ đến mấy chuyện đó, thoát nhìn thao luyện của tôi đối với cậu vẫn có chút chưa đủ a, để cho cậu còn có nhàn rồi nghĩ bậy nghĩ bạ.”

Hai tay Sở Chích Thiên nắm vào nhau, khớp xương ngón tay đang vang loạn crack crack, một bộ dáng lập tức thi hành cực hình khiến cho Tiêu Từ Lãng nhanh chóng né đi, trốn xa xa, trong miệng lại không chịu thua nói: “Sở ca, em nói chính là sự thực, chỉ có Sở ca không muốn, không có nữ nhân không muốn leo giường, Sở ca uy vũ!” Nói xong lưu lại một chuỗi tiếng cười dí dỏm liền chạy đi như một trận gió, Tiêu Từ Lãng rất thông minh, chẳng lẽ ở lại để thực sự bị Sở Chích Thiên giáo huấn một trận?

Sở Chích Thiên chỉ có thể lắc đầu thờ dài, mặt của tên nhóc này càng ngày càng mập, cũng dám đùa giỡn anh. . . Ừm, có một đàn em vô lại cảm giác cũng không tồi (Sở đại nhân, sự dung túng của ngài đối với Tiêu Từ Lãng thực sự đã tới mức độ không hạn cuối rồi). Một mặt ý cười như ẩn như hiện hiện lên ở khóe miệng anh, không nhanh không chậm đi đến phía mục tiêu. Khẳng định Tiêu Từ Lãng sẽ bị xử phạt, bất quá anh không sốt ruột, hòa thượng chạy đâu cũng chạy không ra khỏi chùa, dù sao đến chỗ Cảnh Văn là sẽ có thể bắt được tên nhóc đó.

Bộ tổng chỉ huy, Chân Nhất Long đang báo cáo với Trần Cảnh Văn tồn thất của toàn bộ doanh địa tạo thành bởi trận thi triều lần này cùng với con số

nhân viên thương vong cuối cùng.

“Nói như vậy, kỳ thực sức chiến đấu của doanh địa chúng ta đã rất yếu?” Khi Trần Cảnh Văn nghe thấy người thức tỉnh hi sinh vậy mà chiếm tới bốn mươi ba phần trăm, gần như là phân nửa thì đầu mi nhăn gắt gao.

“Ừm, trước mắt thoát nhìn là như vậy, bất quá qua một chút thời gian thì không nói chắc được.” Chân Nhất Long nghĩ nghĩ sau đó trả lời như thế.

Trần Cảnh Văn nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Chân Nhất Long hy vọng anh có thể giải thích.

“Lần này người bị thương trải qua mười hai tiếng đồng hồ giám sát, ngoại trừ một số rất ít biến thành tang thi, còn có một bộ phận tương đối đã thức tỉnh dị năng, không chỉ như thế, bên đoàn sủng trường của chúng ta cũng truyền đến tin tức tốt, nhóm những thiếu niên trải qua chiến đấu còn sống sót cũng có không ít đã bắt đầu thức tỉnh. . .” Chân Nhất Long dừng một chút, đột nhiên cười nói: “Đặc biệt là những thiếu niên phụ trách khu bắc, thức tỉnh nhiều nhất, xem ra chiến đấu của Sở đội trưởng đã kích phát lòng tin của bọn họ rất lớn a.”

Về mặt Trần Cảnh Văn mừng rỡ: “Đây thực sự là tin tức tốt a, khó trách nói tuyệt cảnh dễ khiến nhân loại thức tỉnh nhất, như vậy chúng ta rất nhanh sẽ có thể bổ sung được sức chiến đấu.”

Chân Nhất Long cũng về mặt vui mừng liên tục gật đầu: “Đúng vậy, tổ chiến đấu lại có thể bổ sung nhân viên, áp lực của bọn họ sẽ nhẹ hơn một chút.”

Trần Cảnh Văn gật đầu nói: “Không sai, lần này tổ chiến đấu thương vong thảm trọng, nghe nói điều hồi Sở ca mượn người.”

Chân Nhất Long thờ dãi nói: “Không có cách nào, chiến trường ở cửa chính nam là tàn khốc nhất. . .”

Trần Cảnh Văn vừa định trả lời, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc vang lên ở bên ngoài: “Trần phó đội, Tiêu Tử Lăng đến đây báo danh.”

Trần Cảnh Văn kinh ngạc nói: “Cậu ta thế nào lại tới?”

Chân Nhất Long nghĩ nghĩ không xác định nói: “Có phải Sở đội trưởng đã tới hay không?” Anh biết ngày hôm nay Sở đội trưởng sẽ cùng Trần phó đội trao đổi chi tiết việc thối lui, có phải Tiêu Lăng cũng cùng theo tới hay không?

Trần Cảnh Văn gật gù, cao giọng trả lời: “Vào đi, Tiêu Lăng.”

Ở cửa một khuôn mặt đáng yêu dò xét vào, Tiêu Tử Lăng cười hỏi: “Không quấy rầy Trần phó đội làm việc chứ.”

Trần Cảnh Văn lắc lắc đầu nói: “Vậy thì thực sự không có, Sở ca chưa tới?”

“Tới rồi, ở phía sau.” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng vào cửa, sau đó quay đầu lại thập thập thò thò, một bộ dáng vẽ khăn trương.

Chân Nhất Long hiếu kỳ hỏi: “Thế nào vậy? Em trốn ai đấy?”

“Sở ca đó, không cần thận đắc tội đại Boss.” Tiêu Tử Lăng lè đầu lưỡi một chút, đến bây giờ cũng cảm thấy có chút khó tin đối với sự lớn gan của bản thân, khẳng định thần trí cậu lúc đó bị mê muội rồi.

“Cậu lại làm chuyện xấu gì đấy?” Lần này ngay cả Trần Cảnh Văn cũng hiếu kỳ.

“Không có gì, chẳng qua nói một câu. . .” Không đợi Tiêu Tử Lăng nói xong, một thanh âm lạnh lùng thanh lãnh tiếp lời: “Chẳng qua nói tôi là một con đại ngựa giống mà thôi. . .”

Hai người Trần Cảnh Văn Chân Nhất Long nhất thời hít ngược một ngụm khí lạnh, bọn họ thật muốn bỏ đầu Tiêu Tử Lăng ra xem xem đến tột cùng là dùng cái gì làm thành, lời nói dừng nhanh như thế cũng dám nói.

Tiêu Tử Lăng phồng hai gò má không phục nói: “Nào có nói như vậy, Sở ca oan uổng người ta.”

Một cái lãnh quang trực tiếp quét qua, sự kháng nghị của Tiêu Tử Lăng thoáng cái không còn, bắt đầu cúi đầu chơi ngón tay. Được rồi, cậu là một tuấn kiệt thức thời, cái cổ còn chưa có cứng rắn như vậy, nếu trốn không được cũng vô lại không xong vậy nhận sai đi.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng rốt cục nhận ra được sai lầm, lúc này mới hừ lạnh một tiếng nói: “Tuy rằng chưa nói rõ như vậy, nhưng ý tứ trong nội tâm chính là như thế, không oan uổng cậu chứ.”

Tiêu Tử Lăng đáng thương hê hê gật gù đầu lại lắc lắc đầu, một bộ dáng cậu có lời muốn nói ngược lại khiến cho Chân Nhất Long bên cạnh có chút không đành lòng. Anh nhanh chóng bênh vực: “Sở đội, có lẽ có hiểu lầm gì đó cũng không chừng a.” Đứa trẻ thuần khiết như thế, chắc hẳn sẽ không nói ra loại lời nói đó đi.

Trần Cảnh Văn phía sau Chân Nhất Long chỉ có thể bất lực đỡ trán, anh đau đầu vì sự nhận thức người không rõ của trợ thủ mình. Quả nhiên Sở Chích Thiên trực tiếp vút qua một ánh mắt ‘quản tốt thủ hạ của cậu’.

Trần Cảnh Văn chỉ có thể yếu ớt nói: “Nhất Long, chuyện của tổ công kiên, chúng ta không thuận tiện nhúng tay.”

Ánh mắt Chân Nhất Long mê mang nghi hoặc, thế nào lại nhắc quan hệ đến tổ công kiên? Bất quá nếu đầu lĩnh của anh đã nói chuyện, cho dù không rõ thế nào, anh cũng biết không thể nhiều lời.

Sở Chích Thiên đi đến sô pha kia ngồi xuống, chỉ chỉ một góc đối diện: “Đứng!”

Tiêu Từ Lăng lết qua một chút, lại lết qua một chút, rốt cục lết tới điểm Sở Chích Thiên chỉ định.

Trần Cảnh Văn với Chân Nhất Long buồn cười nhìn một màn này, đột nhiên có một loại cảm giác như lão ba đang giáo huấn đứa con.

Bỏ lại một câu ‘nghiêm túc tự kiểm điểm đi’, sau đó Sở Chích Thiên liền không còn để ý tới Tiêu Từ Lăng nữa. Anh nghiêm túc thương lượng với Trần Cảnh Văn hết thấy hạng mục công việc của doanh địa, cùng với công tác chuẩn bị tương quan đến việc thối lui.

Trong lúc đó thường thường có người đến báo cáo công tác với Trần Cảnh Văn, đều sẽ thấy kỳ quái mà xem xét liếc nhìn bóng người không nhúc nhích đứng ở trong góc. . .

Đừng trách những người đó hiếu kỳ, chỉ trách quần áo trên người Tiêu Từ Lăng quá phong cách, tổ công kiên a, địa phương mà người của doanh địa đều hướng tới, đoàn đội mà cường giả tụ tập.

Khi mỗi người đi ra đều là vẻ mặt mê mang nghi hoặc, người của tổ công kiên kia đang làm gì vậy? Hình như là đang bị phạt đứng. . . Trong đầu mọi người hiện ra ý nghĩ này, lập tức bị bóp diệt. Đó là tổ công kiên a, đoàn đội hội tụ cường giả khắp nơi, cho dù đội trưởng Sở Chích Thiên cũng phải cho những đội viên đó một chút mặt mũi chứ, thế nào sẽ có khả năng phạt đứng. . .

Tiêu Từ Lăng bị ai đứng ở kia, thực sự quá mất mặt! Vì cái răng cậu còn phải ôn lại kiếp sống bị phạt đứng của thời đại nhi đồng? Người nào của tổ công kiên sẽ lăn lộn thành bi thảm như cậu?

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, cậu là úp mặt vô tường, còn chưa có bị người thấy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90 : Đắt lún? Sự kiện đột phát!

Khi Tiêu Từ Lăng đang thương xuân thu buồn vì việc mất mặt, đột nhiên cảm thấy mặt đất kịch liệt rung động lên, thiếu chút nữa khiến cho cậu không đứng vững được, mà bên ngoài thì lại truyền đến một trận huyền ảo.

Trần Cảnh Văn đang nghị sự với Sở Chích Thiên kinh hãi, cấp tốc đứng lên la lớn: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Một thành viên tổ hậu cần xông vào lo lắng báo cáo: “Một kho hàng ở phía góc tây đột nhiên trũng xuống, bên trong truyền đến tiếng đập nện kịch liệt, có thể có tang thi!”

Nghe nói như thế, Tiêu Từ Lăng mạnh quay đầu lại, nhìn nhau một cái với Sở Chích Thiên đã đứng lên, hai người ngẫm hiểu đồng thời đã có đáp án tương đồng —— Tang thi cấp bốn của căn cứ dưới đất.

Sở Chích Thiên chuẩn bị cùng Trần Cảnh Văn đến bên ngoài kiểm tra, vút qua một ánh mắt tỏ ý Tiêu Từ Lăng đi theo. Tiêu Từ Lăng lập tức móc ra kính râm từ trong không gian mang lên, thứ nhất là thuận tiện cho cậu thi triển Linh Nhân điều tra, thứ hai cũng là vì ẩn tàng gương mặt thật, bị phạt đứng ban này thực sự quá mất mặt, vẫn nên mang tương đối an toàn hơn, ít nhất hồng có người biết gương mặt thật của cậu. . .

Sở Chích Thiên Trần Cảnh Văn mang theo người tới chỗ bị sụp, so với sự hoang mang của Trần Cảnh Văn, hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng lại biết rõ ràng trong lòng, đích thật là con tang thi kia làm, bởi vì chỗ bị sụp chính là cửa vào mà bọn họ ra vào.

“Làm sao giờ?” Tiêu Từ Lăng lặng lẽ ném qua cho Sở Chích Thiên một ánh mắt hỏi thăm.

Sở Chích Thiên lặng lẽ làm một động tác an tâm, để cho Tiêu Từ Lăng an tâm một chút chớ nóng nảy.

Trần Cảnh Văn suy nghĩ một chút, liền nói với đội viên phụ trách công trình mặt đất nào đó của tổ hậu cần: “Đào cho tôi, tôi ngược lại muốn xem xem phía dưới đến tột cùng có cái gì.” Tuy rằng bọn họ qua mấy ngày nữa sẽ phải rời đi, nhưng mang theo đầy bụng nghi vấn rời đi không phải tác phong của Trần Cảnh Văn anh. Anh nhất định phải biết rõ đến tột cùng là chuyện gì.

Cho dù phía dưới có tang thi? Thi thể nào? Ngay cả cấp bốn bọn họ cũng đã giải quyết, còn sợ những tang thi phẩm cấp thấp đó sao? Trong lòng Trần Cảnh Văn rất ung dung, đương nhiên nếu như biết phía dưới thực sự có một con tang thi cấp bốn, sợ rằng còn có thể cần nhắc một phen, sẽ không kiên quyết như thế.

Rất nhanh người phụ trách kia tìm tới mấy người phụ trách đào móc với một số khí giới nhỏ, bắt đầu đào móc. Không lâu sau, loáng thoáng liền có thể thấy được hình như dưới đất còn có một gian phòng tối.

Sắc mặt Trần Cảnh Văn ngưng trọng. Anh cảm thấy mọi chuyện tuyệt không phải đơn giản như anh tưởng tượng, đi đến bên người Sở Chích Thiên thấp giọng nói: “Sở ca, xem ra xưởng quân công này không đơn giản, hiện tại làm sao giờ?”

Mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm cú đầu trầm tư, sau đó ngẩng đầu phân phó Trần Cảnh Văn: “Hiện tại không rõ tình huống, kêu hết thầy nhân viên phi chiến đấu rời khỏi nơi đây trước, không biết chỗ Hạo Triết rời khỏi doanh địa chưa. Nếu chưa thì kêu bọn họ tạm dừng kế hoạch định trước, cấp tốc dẫn dắt tổ chiến đấu phong tỏa hiện trường nơi đây.”

“Vâng!” Trần Cảnh Văn lĩnh mệnh. Chân Nhất Long bên cạnh thấy thế lập tức tổ chức người không phận sự xung quanh rút lui khỏi, mà Trần Cảnh Văn thì liên hệ với Đồng Hạo Triết, may mắn Đồng Hạo Triết tuyệt chưa xuất phát, sau khi nghe thấy tin tức lập tức mang theo mọi người chạy lại đây.

Sở Chích Thiên trong lúc đó. Lặng lẽ cho Tiêu Tử Lăng một ánh mắt, kêu cậu kiểm tra tình hình dưới đất. Tiêu Tử Lăng buông tay phải xuống làm một thủ thế OK nhỏ, cậu mở ra Linh Nhãn, tỉ mỉ quan sát, phát hiện con tang thi cấp bốn kia không hề nhúc nhích ở phía dưới căn phòng tối mà bọn họ đang đào móc, dường như đã cảm thụ được bên trên có động tĩnh.

Chưa đến ba phút, chợt nghe thấy thanh âm của Đồng Hạo Triết truyền tới từ xa xa: “Chiến Đấu tổ một, phụ trách mặt đông, tổ hai mặt tây. Tổ ba mặt nam, tổ bốn mặt bắc, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào trong đó. Những tiểu tổ khác, theo tôi qua.”

“Vâng!” Đội viên của những tiểu tổ lĩnh mệnh, cấp tốc phân ra bốn nhánh tiểu đội đến địa điểm phân phối của nhiệm vụ mà bọn họ chấp hành, bọn họ cấp tốc ngăn người đứng xem nào nhiệt xung quanh ở bên ngoài. Cầm bắt kỳ kẻ nào đi lại, phong bế toàn trường.

Đồng Hạo Triết mang theo người của những tiểu tổ còn lại tới bên người Sở Chích Thiên, thấp giọng hỏi thăm: “Phát sinh chuyện gì?”

Lúc này Tiêu Tử Lăng đang nhỏ giọng báo cáo địa điểm trước mắt của tang thi ở bên tai Sở Chích Thiên, nghe thấy tiếng hỏi của Đồng Hạo Triết, quay đầu mỉm cười với Đồng Hạo Triết, sau đó lặng lẽ lui về phía sau một bước, hoàn mỹ chấp hành một trong những hành vi chuẩn tắc của đàn em——Nhóm lão đại thương thảo chuyện, đàn em phải thức thời rời đi.

“Tiểu Lăng nói phía dưới có tang thi!” Sở Chích Thiên khẽ nhíu mày, anh không ngờ tới lực phá hoại của con tang thi này lại mạnh như thế, vậy mà có thể hủy cánh cửa sắt lớn kia, để cho nó đi vào trong thông đạo, đi tới dưới phòng tối này.

Đồng Hạo Triết vừa nghe nhất thời khản trương lên, chẳng lẽ là ẩn núp lại sau thi triều?

“Phía dưới là chỗ nào?” Biểu tình Đồng Hạo Triết nghiêm túc hỏi.

Sở Chích Thiên tỏ ý Đồng Hạo Triết chờ một chút, anh trực tiếp mệnh lệnh với mọi người: “Mỗi người của tổ công kiên phụ trách một mặt hình thành phòng tuyến thứ nhất. Đội Hồng Phi dẫn dắt tổ chiến đấu còn lại cấu thành phòng tuyến thứ hai, vòng ngoài cùng là phòng tuyến thứ ba. Mỗi đạo phòng tuyến cách nhau ba mươi mét, bắt đầu hành động.”

“Vâng!” Người toàn trường cùng đáp lời. Ba đạo phòng tuyến một lần nữa được thành lập lên, ngoại trừ nhân viên công tác tương quan, toàn bộ những người không phận sự đọng lại bên trong bị phong tỏa ngoài phòng tuyến thứ ba. Mà Tiêu Tử Lăng là một thành viên của tổ công kiên đoạt trước một bước lựa chọn phương hướng cách tang thi gần nhất. Sở Chích Thiên nói với Trần Cảnh Văn cùng Đồng Hạo Triết bên người: “Các cậu cùng theo tôi qua xem.”

Sở Chích Thiên dẫn theo hai người đi tới bên cạnh cánh cửa ngầm kia, dùng đầu ngón chân nhấn nhấn vị trí đó, nói với nhân viên công tác đang đào móc: “Đào nơi đây trước.”

Nhân viên công tác cấp tốc tập trung lại bắt đầu đào bùn đất nơi đó, khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ sau, một nhân viên công tác cảm thấy đụng phải cái gì đó kiên cố, đào không xuống được nữa.

“Sở ca, phía dưới hình như có vật gì đó, đào không xuống được.” Đồng Hạo Triết phụ trách quan sát bên cạnh thấy thế vội hỏi báo với Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên gật đầu: “Xem ra hẳn là nơi đây.” Sở Chích Thiên đi qua, lúc này nhân viên công tác đã thanh lý sạch sẽ bùn đất bám bên trên, một mặt bàn nhỏ làm bằng thép trơn bóng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Hình như là thép tinh luyện.” Trần Cảnh Văn ngồi xổm xuống, sau khi nghiêm túc nghiên cứu cho ra kết luận này.

“Nếu như là thép tinh luyện, vậy đó là vật liệu thép kiên cố nhất. . .” Đồng Hạo Triết cũng ngồi xổm xuống, nghiêm túc sờ sờ, rất nhanh nhíu mày. Trần Cảnh Văn nói không sai, đích thật là thép tinh luyện, vật liệu thép này chịu nhiệt cao, chống ăn mòn, lại càng kiên cố đáng sợ, thoạt nhìn không có biện pháp bạo lực phá cửa.

“Không có khả năng toàn bộ là thép tinh luyện, thép tinh luyện phá không được, chỗ tiếp nối luôn sẽ có nhược điểm.” Sở Chích Thiên tuyệt không cho rằng không thể giải quyết. Chỉ cần nghiêm túc tìm, chung quy có thể tìm được phương pháp giải quyết.

Lúc này, phía dưới lại truyền đến một trận tiếng đập kịch liệt, cho dù là bên trên cũng có thể cảm thụ được sự rung động kịch liệt. Có thể thấy được lực lượng đập nện phía dưới to lớn ra sao. Đồng Hạo Triết yên lặng cảm thụ luồng lực lượng này, chờ tiếng đập đó qua đi, sắc mặt thập phần nghiêm trọng: “Luồng lực đạo này rất mạnh. Nếu thực sự là tang thi, sợ rằng không phải ít hơn cấp ba, hẳn là tiến hóa thuộc về loại lực lượng.”

Sở Chích Thiên gật đầu tán thành, anh đương nhiên biết tình hình tỉ mỉ của con tang thi này, cấp bậc cấp bốn, hơn nữa không chỉ là biến dị lực lượng còn có biến dị tốc độ.

Sở Chích Thiên kêu nhân viên công tác thanh lý sạch sẽ toàn bộ bùn đất xung quanh thép tinh luyện, bày biện ra toàn bộ nguyên khối thép tinh luyện.

Dù sao cũng là tài liệu khan hiếm, thép tinh luyện ở nơi đây không phải quá lớn, chỉ có không đến hai mét vuông.

Lúc này lại truyền đến tiếng đập kịch liệt, uy lực từng lần càng lúc càng lớn, liền thấy góc nào đó sát rìa thép tinh luyện bắt đầu xuất hiện khe nứt rất nhỏ.

Về mặt Đồng Hạo Triết khản trương đứng dậy: “Hình như sắp bị phá rồi.”

Trần Cảnh Văn tỉ mỉ quan sát, gật đầu nói: “Không sai, chỗ tiếp nối đã thừa nhận không nổi luồng lực lượng này nữa, đã lỏng lẻo rồi.” Nói xong cũng đứng dậy lui ra phía sau mấy bước.

Sở Chích Thiên kêu mọi người triệt thoái, cho dù là tổ công kiên ở trong cùng cũng lui lại thêm hai mươi mét ra phía ngoài. Rất nhanh trong không gian năm mươi mét ngoại trừ ba người Sở Chích Thiên Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết, không còn người nào khác nữa.

“Chúng ta cũng lui lại ngoài hai mươi mét, Cảnh Văn mở thuận phòng thủ, Hạo Triết dùng kỹ năng mạnh nhất công kích nơi đây.” Sở Chích Thiên chỉ chỉ chỗ khe nứt lớn nhất ngoại vi thép tinh luyện.

Đồng Hạo Triết lĩnh mệnh, sau khi anh thối lui đến hai mươi mét, hít sâu một hơi. Hai tay mạnh chấp lại, một luồng năng lượng cực đại sản sinh ở giữa hai tay, trong miệng nhẹ hô một tiếng: “Không Long Chi Nộ!” Một con cự long vô hình vô sắc mãnh liệt đập ra từ hai tay của Đồng Hạo Triết, nó mở miệng rộng, cả mặt dữ tợn bay về phía mục tiêu.

“Uỳnh!” Một tiếng vang lớn, khe nứt kia trực tiếp xuất hiện một mặt cắt. Ngoại trừ thép tinh luyện vẫn bảo trì hình dạng, chỗ tiếp nối lại sớm đã biến thành một lỗ đen không đáy!

“Grào!” Dưới nền đất truyền đến một tiếng tang thi tru lên rõ ràng, tiếp theo một tiếng oanh kích cực đại vang lên, theo thanh âm đó vang lên, bụi đất vung ra xung quanh, khối thép tinh luyện kia cũng bay lên không, trực tiếp ném tới Tiêu Tử Lăng ở hướng tây bắc.

Roi nước của Tiêu Tử Lăng quấn một vòng lên trên, vung qua phải, đã quảng nguyên khối thép tinh luyện tới bên cạnh bỏ xuống, dễ dàng giải quyết uy hiếp nhỏ đột phát này.

Một thân ảnh đồng thời nhảy ra từ phía dưới, nó đứng trên mặt đất. Đợi bụi bặm tan đi, mọi người lúc này mới nhìn rõ đó là gì, không khỏi hít ngược một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy đây là một con tang thi cường tráng khôi ngô, trên người khoác quần phục rách nát, nó hai tay chống đất, hai đùi hơi hơi gập cong, một bộ dáng chuẩn bị công kích, nó ngửa đầu phát sinh tiếng rít gào uy hiếp với ba người vây quanh nó.

Tang thi vừa xuất hiện, liền hoàn toàn có thể cảm thụ được uy áp mang theo trên người nó, sắc mặt của Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đồng thời biến đổi, gần như trăm miệng một lời nói: “Tang thi cấp bốn!”

Lời còn chưa dứt, công kích đầu tiên của tang thi cấp bốn đã tới, đối tượng nó lựa chọn công kích đầu tiên là Trần Cảnh Văn. Ở trong mắt nó, trong ba người trước mặt thì Trần Cảnh Văn yếu nhất, may mắn Trần Cảnh Văn đã nhận được sự phản phó của Sở Chích Thiên, sớm đã mở Thủy Long Thuận phòng thủ, cho dù như thế anh vẫn bị một chưởng của tang thi cấp bốn trực tiếp đánh bay lui về phía sau mấy mét, Thủy Long Thuận lại càng trực tiếp bị phá.

Nhìn xuống cảm giác nặng nề nơi ngực, lúc này Trần Cảnh Văn mới hô lớn: “Sở ca, là tang thi biến dị song hệ tốc độ lực lượng, cẩn thận a!”

“Pháo Không Khí!” Tuy rằng lực công kích của Không Long Chi Nộ mạnh, nhưng tốc độ phát chiêu chậm, sợ rằng đánh không đến được con tang thi biến dị song hệ tốc độ lực lượng này, vì vậy Đồng Hạo Triết trực tiếp dùng tới Pháo Không Khí, là tuyệt học sở trường, Đồng Hạo Triết đã dùng kỹ năng này được rất thuận buồm xuôi gió.

Chỉ thấy Pháo Không Khí vốn cỡ trái bóng rổ biến thành vô số miếng Pháo Không Khí nhỏ như đạn hình thành một phạm vi bắn về phía con tang thi cấp bốn kia. Tuy rằng tốc độ của tang thi rất nhanh, nhưng đối mặt Pháo Không Khí che trời lấp đất căn bản nhìn không thấy, chỉ dựa vào cảm giác của nó thì không có cách nào né tránh được toàn bộ.

Quả nhiên, trên người tang thi rốt cục cũng lưu lại vết tích của Pháo Không Khí, tuy rằng chỉ là vết thương nhẹ, thế nhưng trong nháy mắt đánh trúng, sự đau đớn kịch liệt đó, vẫn khiến cho tang thi phẫn nộ lên, nó thậm chí muốn giết chết cái tên đáng hận này trước, vì vậy nó từ bỏ Trần Cảnh Văn, quay đầu chuẩn bị công kích Đồng Hạo Triết.

“Thiên La Địa Võng!” Không đợi nó công kích Đồng Hạo Triết, Thiên La Địa Võng cỡ lớn của Sở Chích Thiên liền chụp xuống đầu. Sở Chích Thiên không có nắm chắc dùng Thiên La Địa Võng nhỏ có thể bao được con tang thi biến dị tốc độ đến cấp bốn này lại, vì vậy vừa lên liền dùng siêu cỡ lớn.

Bởi vì anh biết rõ tang thi cấp cao trong căn cứ phía dưới chỉ có một con này, mấy con khác đều là tang thi cấp thấp cấp 0 cấp 1, tuyệt không thể sản sinh uy hiếp với doanh địa của bọn họ, vì vậy Sở Chích Thiên tuyệt không hề suy nghĩ đến chuyện tiết kiệm dị năng.

Tốc độ của tang thi cấp bốn dù nhanh thế nào, nhưng đối mặt loại kỹ năng phạm vi siêu cỡ lớn này cũng chỉ có thể bó tay đầu hàng. Bất quá cho dù tốc độ của nó nhanh đến mức có thể trốn ra khỏi được phạm vi của Thiên La Địa Võng, cũng không có cơ hội đó, bởi vì có hai người Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết chặn, điều này cũng chưa tính, sau đó còn có đạo phòng tuyến thứ nhất của Tiêu Tử Lăng Lục Vân Đào chờ nó, vì vậy vô luận như thế nào nó cũng không có biện pháp thoát khỏi được phạm vi của kỹ năng này (Phạm vi của Thiên La Địa Võng bao trùm lấy toàn bộ trung tâm, trực tiếp kéo dài tới tận phòng tuyến thứ nhất bên chỗ Tiêu Tử Lăng).

Điện lực vô cùng của Thiên La Địa Võng đã khiến cho tang thi cấp bốn bị thương nặng, nếu là cấp ba, sợ rằng đã tro tàn khói bay. May mắn nó đã là cấp bốn, còn có thể sống sót trong đại chiêu này.

Tang thi cấp bốn chống qua được một kiếp này, mắt thấy tình hình đối với nó không ổn, cũng vô tâm ham chiến nữa, tuy rằng sự mê hoặc của thức ăn tươi mới đối với nó rất lớn, nhưng nơi này có người canh giữ rất mạnh, mấy người liên hợp lại, dựa vào thực lực hiện tại của nó chỉ có thể từ bỏ. Nó biết ở lại tiếp nữa sẽ lại càng không có lợi đối với nó.

Đôi mắt đỏ máu của tang thi cấp bốn nhìn chằm chằm Sở Chích Thiên, dường như sắp muốn liều mạng cùng với anh.

Ba người Sở Chích Thiên cảnh giác phòng bị, bởi vì ai cũng không biết nó sẽ công kích ai. Một giây kế tiếp, tất cả mọi người sững sốt, hóa ra tang thi cấp bốn đột nhiên xoay người đánh về phía chỗ nó đi ra, chuẩn bị trốn về sào huyệt của nó. Vốn chính là tang thi biến dị tốc độ cấp bốn, tốc độ đó cực nhanh, cho dù Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết ở bên cạnh nó cũng phản ứng không kịp, chỉ có thể trừng mắt nhìn nó chạy trốn.

Mất thấy tang thi cấp bốn sắp vào động biến mất, giữa lúc Sở Chích Thiên phải thờ dài, một sợi roi nước lấy thế sét đánh không kịp bưng tai quán lên một cánh tay của nó, cổ găng kéo lấy con tang thi đó.

Vì vậy, trước mắt mọi người thể hiện một tình cảnh như vậy, tang thi cấp bốn một chân sắp bước vào trong động, thân thể lại bị một sợi roi nước cuốn lấy không thể nhúc nhích, toàn bộ thân thể cứ như vậy cứng ở cửa động.

“Tiểu Lăng, làm tốt!” Đồng Hạo Triết mừng rỡ vạn phần, trực tiếp dựng lên ngón tay cái biểu thị sự tán dương của anh.

“Cảm~!” Sở Chích Thiên thấy thể tâm tình thả lỏng, trực tiếp thấp giọng khẽ quát, giam cầm lấy tang thi cấp bốn đang muốn tránh khỏi roi nước.

“Cảnh Văn, Hạo Triết, đại chiêu lên!” Sở Chích Thiên cao giọng nhắc nhở.

“Thủy Long Bạo!”

“Không Long Chi Nộ~!”

Theo hai tiếng quát lăng lệ này, một con rồng nước, một con rồng không khí vô hình vô sắc nhất tề đánh tới phía tang thi cấp bốn.

“Thiên La Địa Võng!” Kỹ năng của Sở Chích Thiên tới sau đó.

Tang thi cấp bốn rốt cục lưu lại tiếng kêu tuyệt vọng sau cùng của nó, chết dưới đại chiêu liên thủ của ba người. Sở Chích Thiên sớm đã biết, trải qua sự thiết lập của Thủy Long Bạo trước đó, uy lực Thiên La Địa Võng của anh sẽ trực tiếp đè thắng gấp ba, cho dù không cần kỹ năng hệ lôi điện cấp bốn của anh cũng có thể giải quyết được con tang thi này, mà sự thực cũng chính như anh dự liệu!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Thiên sứ? Khẳng định cậu bị choáng đầu rồi.

Ba người giải quyết xong tang thi cấp bốn cuối cùng trong lòng cũng thở dài một hơi, nếu như bị con tang thi này trốn về bên trong động, sẽ rất khó tìm được nó. Sở Chích Thiên biết rõ sự khổng lồ của căn cứ dưới đất, nếu như trốn ở một góc nào đó, thật đúng là tìm không ra được nó.

Bên kia Đồng Hạo Triết đã móc ra tinh hạch của con tang thi cấp bốn kia, anh hưng phấn đi tới hỏi: “Sở ca, tinh hạch này cho ai?”

“Cậu với Cảnh Văn tự mình thương lượng đi!” Tuy rằng giết chết con tang thi cấp bốn này, Sở Chích Thiên là chủ lực, bất quá tác dụng của tinh hạch

cấp bốn đối với anh không phải quá lớn, trái lại khi Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết tiến cấp bốn rất cần thiết, vì vậy Sở Chích Thiên liền trực tiếp để cho hai người bọn họ tự mình thương lượng.

“Được nha, cảm tạ Sở ca.” Đồng Hạo Triết đang muốn nhét tinh hạch vào trong túi mình, liền thấy Trần Cảnh Văn đã chạy tới bên người, tay anh đưa qua.

“Tớ là hậu cần, quản phân phối.” Trần Cảnh Văn cười tủm tỉm nói, lý do nói ra khiến cho Đồng Hạo Triết tìm không được cớ cự tuyệt.

Đồng Hạo Triết chỉ có thể tiếc hận giao ra tinh hạch, đương nhiên đó chỉ là cớ ý mặt ngoài, anh với Trần Cảnh Văn bất kể ai dùng đều không quan trọng.

Trần Cảnh Văn thu xong tinh hạch, lúc này mới hỏi thăm Sở Chích Thiên: “Sở ca, có muốn phái người xuống phía dưới xem xem hay không?”

Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ, cảm thấy phía dưới chắc hẳn không có gì ury hiếp, liền gật đầu đồng ý: “Được, kêu Hạo Triết dẫn đội đi đi.”

Đồng Hạo Triết lập tức đáp: “Đã biết, Sở ca, tôi sẽ an bài tốt.”

Sở Chích Thiên nghĩ đến máy phát điện tiên tiến phía dưới cùng đã bị anh cầm đi, sợ rằng hiện tại đã là một mảnh tối đen, liền nhắc nhở: “Mang nhiều dụng cụ chiếu sáng một chút, tôi phỏng đoán phía dưới không có nguồn sáng.”

Trần Cảnh Văn liên tục gật đầu: “Sở ca suy nghĩ cực đúng. Tôi sẽ chuẩn bị tốt mấy thứ đó.”

“Được, nhân viên với trang bị các cậu tự mình chăm chú quyết định, nếu như không có chuyện khác, tôi đi trước.” Sở Chích Thiên thấy nơi đây đã không còn chuyện của anh. Liền chuẩn bị rời đi. Đối với loại việc vất vả lung tung lộn xộn này, Sở Chích Thiên tuyệt không muốn tham dự, anh phải tranh thủ nhiều thời gian để tu luyện. Với anh mà nói, để thắng thực lực là nhiệm vụ đệ nhất.

“Được, Sở ca đi thông thả!” Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết không để ý đối với việc Sở Chích Thiên đi, hiện tại lực chú ý của bọn họ đều ở dưới đất, đối với địa phương thần bí chưa biết đến, bọn họ có lòng hiếu kỳ tràn đầy.

“Tiểu Lăng, đi.” Sở Chích Thiên dẫn Tiêu Từ Lăng rời khỏi hiện trường.

Mà đám người tổ công kiên Lục Vân Đào thì ở lại hiện trường chờ đợi Đồng Hạo Triết an bài, ngày này, ba người bọn họ đã bị Đồng Hạo Triết mượn tạm.

Trên đường quay về nơi ở của tổ công kiên, Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng một trước một sau bước chậm, Tiêu Từ Lăng có chút lưu luyến nhìn kiến trúc xung quanh, lập tức sẽ nói lời từ biệt với nơi đây, nói lời từ biệt với tòa thành thị này, cậu vậy mà nổi lên một chút nỗi buồn ly biệt. Ban này tuy rằng bị phạt đứng, thế nhưng lỗi tại rất tự do, cậu rất chuyên tâm nghe Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn thương nghị các hạng mục sự vụ, đã biết thời gian thối lui xác thực.

Bọn Sở Chích Thiên quyết định một tuần sau sẽ toàn bộ rút lui khỏi Thân Thành, không có sự tồn tại của doanh địa khác thì lưu lại ở Thân Thành nhiều một ngày sẽ nguy hiểm thêm một ngày, vốn các phương diện chuẩn bị trong ba ngày là có thể hoàn thành, ngày thứ tư có thể thối lui, nhưng vì phải chờ đi toàn bộ vật tư gom góp được với mang đi toàn bộ người sống sót, mà xe cộ doanh địa hiện có rõ ràng chưa đủ, vì vậy phải dự lưu thời gian đi tìm nhiều xe cộ kiên cố hơn, sau cùng quyết định lùi lại thêm ba ngày sau xuất phát.

Kỳ thực Tiêu Từ Lăng đang suy nghĩ vì sao Sở Chích Thiên không nói cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết anh ta có năng lực dự trữ không gian, bọn họ chính là bạn bè* của anh ta a (*bạn bè ở đây dùng từ ‘tử đảng’, từ trước đến giờ khi nhắc tới quan hệ của 3 người luôn dùng từ này, ý chỉ những người có thể chết vì nhau, có nghĩa thân thiết hơn rất nhiều so với từ ‘hảo hữu’), nếu bọn họ biết năng lực đó của Sở Chích Thiên, bọn họ sẽ không cần phải phiền não vì những vật tư đó nữa. Bất quá nghĩ đến không gian dự trữ của bản thân, mình cũng không nói cho tiểu cô, có lẽ Sở Chích Thiên cũng có sự lo lắng tương đồng, dù sao nhiều vật tư như vậy thoắt cái không còn, những người khác của doanh địa cũng sẽ sinh nghi. . .

Đang lúc Tiêu Từ Lăng miên man suy nghĩ, Sở Chích Thiên đi ở phía trước đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Lăng, ban này cậu biểu hiện không tồi, xem ra dị năng tốc độ của cậu đã khôi phục.”

Tiêu Từ Lăng nghe vậy hài lòng cười nói: “Ừm, đêm thi triều, dưới sự trợ giúp của Sở ca, đột phá cấp ba, lúc đó còn chưa biết, về sau mới phát hiện dị năng tốc độ của em đã khôi phục.”

Sở Chích Thiên đột nhiên dừng lại bước chân, Tiêu Từ Lăng theo ở phía sau không biết vì sao anh dừng lại, nhưng cũng vội vàng dừng bước chân, bất quá cũng đã tới bên người Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Sở Chích Thiên một cái, ánh mắt có hỏi thăm.

Sở Chích Thiên chuyển nửa thân, vươn tay phải vỗ vỗ đỉnh đầu Tiêu Từ Lăng, lộ ra một nụ cười tán dương, mặt Tiêu Từ Lăng nhất thời đỏ bừng, không biết vì sao cậu vậy mà cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Sở Chích Thiên thấy bộ biểu tình này của Tiêu Từ Lăng, cười càng vui, tâm tình anh vô cùng tốt dùng sức xoa xoa tóc Tiêu Từ Lăng, tâm tình không biết vì sao vậy mà khẽ động mở miệng trêu đùa: “Tiểu Lăng, bộ dáng này của cậu chẳng lẽ biểu thị cậu thực sự thích đại ca tôi? Chẳng lẽ những lời cậu nói vào hừng đông ngày hôm nay kỳ thực là điều Tiểu Lăng vẫn luôn muốn?”

Mặt Tiêu Từ Lăng đỏ bừng lên, không phải xấu hổ, mà là tức giận, cậu xấu hổ giận dữ đan xen, trong miệng hét lớn: “Sở ca! Anh khi dễ người a!”

Đáp lại Tiêu Từ Lăng lại là tiếng cười sang sảng của Sở Chích Thiên, đây là lần đầu tiên Tiêu Từ Lăng thấy Sở Chích Thiên cười tùy ý cuồng lãng như

thể, khuôn mặt vốn lạnh khốc băng hàn lúc này không còn tìm thấy một chút ý lạnh, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp dào dạt, khiến tâm tình người ta tốt lên theo. Tiêu Từ Lăng đột nhiên không còn sự buồn bực nữa, có lẽ có thể thấy tư thái khó gặp này của Sở Chích Thiên, bị chế nhạo cũng đáng giá.

Thế nhưng dù sao Tiêu Từ Lăng không phải một thiếu niên tuổi trẻ chân chính, đại thúc nội tâm đã 34 tuổi rất nhanh tìm về được lý trí, cậu làm sao cho phép Sở Chích Thiên cười càn rỡ đắc ý như thế, vì vậy oán hận nói: “Sở ca, anh chế nhạo em nữa, em sẽ không phối hợp anh.”

Sở Chích Thiên từ từ thu liễm nụ cười, mặt mang nghi hoặc hỏi: “Phối hợp gì?”

Tiêu Từ Lăng hai tay chấp lưng, ngẩng đầu vênh vào tự đắc nói: “Chẳng lẽ anh cho rằng Giang Kinh Ngữ sẽ từ bỏ đơn giản như vậy? Khẳng định cô ta sẽ không hết hy vọng đơn giản như vậy, còn có thể giám thị ngôn hành cử chỉ của chúng ta, nếu như bị cô ta phát hiện chúng ta không có chuyện gì, hắc hắc, Sở ca, phiền toái của anh sắp tới rồi.” Khi nói xong câu cuối cùng, Tiêu Từ Lăng trêu tức nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên, trong mắt có chút ít ý tứ xem kịch vui.

“Tên nhóc nhà cậu này, xem ra đang uy hiếp tôi sao?” Sở Chích Thiên bắt đầu vỗ vỗ đầu Tiêu Từ Lăng, kỳ thực anh đã sớm quyết định, chỉ cần Giang Kinh Ngữ tiếp tục dây dưa, anh sẽ trục xuất cô ta khỏi tổ công kiên, vì vậy lời uy hiếp này của Tiêu Từ Lăng thật đúng là không có tác dụng gì, bất quá anh biết ban này nói giỡn quá mức, phải cho Tiêu Từ Lăng một bậc thang xuống, bằng không cậu ta sẽ thực sự thẹn quá thành giận. Vì vậy anh thở dài một tiếng nói: “Coi như cậu uy hiếp thành công, về sau không chế nhạo cậu nữa.” Nói xong một cái búng trán búng qua, Sở Chích Thiên cười nhẹ xoay người tiếp tục đi tới.

Tiêu Từ Lăng day day cái trán bị búng, biểu tình có chút hoang mang, coi như là uy hiếp thành công? Trời biết cậu đã chuẩn bị trường kỳ kháng chiến a.

“Còn không đuổi theo?” Sở Chích Thiên nghe thấy phía sau không có thanh âm theo tới, quay đầu lại cười nói.

“Nga, tới.” Tiêu Từ Lăng sừng sốt một chút, nhanh chóng đuổi theo, trong đầu vẫn hiện lên một màn ban nãy, Sở Chích Thiên một đầu tóc bạc dưới ánh nắng vậy mà lóe quang mang chói mắt, bộ dáng nụ cười đầy mặt khiến cho cậu trong nháy mắt có loại ảo giác, thiên sứ giáng lâm. . .

Ừm, khẳng định cậu bị choáng đầu rồi, Sở Chích Thiên là thiên sứ? Ác ma còn không chừng! Tiêu Từ Lăng nôn máng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Rời thành, người quen.

Trong một tuần sau đó, một đoàn xe khổng lồ đi ra từ Thân Thành.

Có một số người may mắn còn sống sót trong thi triều đều thấy đoàn xe này đang đã thông đường đi ra khỏi thành, nhanh chóng lái xe theo phía sau, bọn họ biết đây là cơ hội sống trốn ra khỏi Thân Thành của bọn họ, bọn họ chỉ khẩn cầu đoàn xe phía trước không nên xua đuổi bọn họ.

Đối mặt loại tình huống này, thái độ của tam đại đầu sỏ là bỏ mặc, dù sao dọc đường vẫn phải xông giết qua, phía sau có đuổi đi theo hay không cũng không ảnh hưởng tốc độ với kế hoạch của bọn họ. Đã như vậy, thuận tiện dẫn bọn họ một đoạn đường cũng không trở ngại, dù sao đều là nhân loại may mắn còn tồn tại, có thể giúp một phen thì là một phen.

Bởi vì sự không để ý với sự bỏ mặc của đoàn xe, khiến cho xe theo bọn họ càng ngày càng nhiều, gần như hết thấy người còn sống của Thân Thành đều đang hành động, tranh thủ thừa cơ hội tốt này thoát khỏi tòa thành chết này.

Trong đoàn xe khổng lồ này, trong một hàng xe buýt, trong chiếc xe nào đó, vậy mà có mấy khuôn mặt quen thuộc đang ở trong đó, bọn họ chính là nhóm Lý Dũng Quân lúc ban đầu mặt thể từng cùng Tiêu Từ Lăng tổ đội đi siêu thị thu thập thực phẩm.

Lúc này bọn họ đang thương lượng vấn đề đi nơi nào, Sở Chích Thiên ngay từ đầu đã công bố mục đích chuyến này của anh là bắt thượng, không muốn đi theo có thể đưa bọn họ đến căn cứ Nam Đô. Phần lớn mọi người lựa chọn đi căn cứ Nam Đô, dù sao tương đối gần, hơn nữa là căn cứ mà quân đội thành lập khẳng định sẽ có bảo đảm, mà bắt thượng, Sở Chích Thiên căn bản không hề công bố mục tiêu, đi nơi nào là một điều bí ẩn, điều này khiến cho phần lớn mọi người lùi bước.

Lý Dũng Quân tuyệt không mở miệng nói, chỉ kiên trì nghe ý kiến của mấy người khác.

Thái độ của Quý Cường Phong rất kiên quyết, ông ta muốn đi căn cứ Nam Đô, lộ trình bắt thượng thực sự quá xa xôi. Hơn nữa không biết muốn đi làm gì, vẫn là tới căn cứ Nam Đô ổn định hơn.

Trình Dung Nhi cũng có khuynh hướng ý kiến này, có thể sớm an ổn một chút cũng tốt, dù sao người nhà đều chịu không nổi xóc nảy. Hơn nữa căn cứ là quân quán. Kỳ luật gì gì đó khẳng định tốt hơn nhiều so với địa phương khác.

Tần Lăng thấy không sao cả, cậu ta lẻ loi một mình đã định theo Lý Dũng Quân. Là Lý Dũng Quân cứu cậu lại từ trong tay tang thi, bằng không cậu cũng sẽ giống như cha mẹ. Trở lại vòng tay ôm ấp của đất mẹ.

Mấy người khác cũng phát biểu ý kiến, trên cơ bản đều lựa chọn đi căn cứ Nam Đô, con đường bắc thượng không có người chọn.

Lý Dũng Quân nhìn nhìn vợ con bên cạnh, dưới ánh mắt tín nhiệm của vợ anh rốt cục nói ra quyết định của anh: “Tôi quyết định bắc thượng. . .”

Mọi người lấp bắp kinh hãi: “Bắc thượng, đó là cự ly mấy vạn km đó, dọc đường khẳng định rất nguy hiểm!” Quý Cường Phong nhìn không được nhú đầu mũi, khuyên can một câu.

“Ừm. Tôi cũng không biết sau cùng cả nhà chúng tôi có phải có thể an toàn tới đó được hay không, thế nhưng. . . Dù sao vẫn phải liều một lần!” Anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua vợ đang mỉm cười nhìn mình, cùng với đứa con còn tỉnh tỉnh mê mê đang gặm bánh mỳ nhân thịt, anh nhất định phải cho người nhà của anh một nơi ở an ổn tuyệt đối, anh tin tưởng vững chắc chỉ có Sở Chích Thiên mới có thể cho anh địa phương an ổn đó. Cứ nhìn hết thấy doanh địa của Thân Thành toàn quân bị diệt, chỉ có chỗ Sở Chích Thiên bình yên vượt qua, đã biết nên lựa chọn thế nào, anh không tin những nơi gọi là căn cứ kia có thực lực như Sở Chích Thiên.

Lý Dũng Quân biết, sau khi mặt thể giáng lâm, quan niệm trước đây đều nhất định phải có điều thay đổi. Anh tin tưởng mặt thể chỉ có cường giả mới có quyền ngôn ngữ, cái gì chính phủ, cái gì cơ quan quyền lực, ở trong mắt cường giả căn bản cái gì cũng không phải. Hơn nữa anh tin tưởng Sở Chích Thiên nhất định sẽ không phiêu bạt hồi lâu, lần này bắc thượng cậu ta không chịu nói ra mục tiêu, khẳng định là vì thành lập một căn cứ bí mật, đến lúc đó những người ngay từ đầu đã đi theo cậu ta như bọn họ tất nhiên sẽ được trọng dụng. . . Khẳng định đại ngộ được hưởng thụ cũng tốt hơn nhiều so với người đến sau này.

Tần Lăng nghe thấy lời nói của Lý Dũng Quân, nhất thời hưng phấn vùng lên nắm tay: “Lý đại ca nói rất đúng, em khẳng định đi theo Lý đại ca, mọi người thì sao?”

Mấy người khác trầm mặc một chút, vẫn không có biện pháp lựa chọn đi một lộ trình nguy hiểm lại không biết tương lai như thế. Vì vậy lần lượt tỏ vẻ tiếc nuối, tới căn cứ Nam Đô sẽ chia tay với nhóm bọn họ. Sau khi mọi người lâm vào trầm mặc, tất cả mọi người có chút thấp thòm đối với lựa chọn của bản thân, không biết đến cùng đúng hay không.

Lúc này, Tần Lăng đánh vỡ trầm mặc, cậu ta mở miệng hỏi một vấn đề tất cả mọi người đều quan tâm: “Lý đại ca, còn chưa có tin tức của Tiểu Lăng sao?” Tuy rằng chỗ đăng ký không tra tìm được tin tức của Tiểu Tử Lăng (tin tức của tổ công kiên là bảo mật, nhân viên công tác bình thường không cách nào điều tra), nhưng cậu vẫn chưa từ bỏ ý định, mấy ngày hôm trước khi ở hậu cần hỗ trợ chính lý vật tư có từng nghe ngóng ở chỗ đội viên hậu cần nơi đó, đáng tiếc chỗ tổ hậu cần cũng không có tin tức xác thực nào.

Lý Dũng Quân tiếc nuối lắc đầu nói: “Ngày hôm qua anh có trò chuyện với một thành viên tổ chiến đấu có phiên trực ở chỗ chúng ta một hồi, tiểu đội của bọn họ cũng không có người như vậy, bất quá tiểu đội của tổ chiến đấu rất nhiều, có lẽ ở tiểu đội khác đi. . .” Lý Dũng Quân cũng chỉ ôm tâm lý may mắn đi hỏi thăm, dù sao chỗ đăng ký đều không có tin tức, cơ bản chứng minh Tiểu Lăng đã dữ nhiều lành ít.

Bọn Lý Dũng Quân trước thi triều đã tới xưởng quân công, khi anh nghe thấy Sở Chích Thiên tổ chức chuyển dời đến nơi đó, nguyên nhân là có tin tức nói thi triều sắp tới. So sánh với sự nửa ngờ nửa tin của người khác, Lý Dũng Quân lại tin tưởng Sở Chích Thiên tuyệt không phải một người bán tiếng đe dọa, vì vậy liền thương lượng với các hàng xóm, tất cả mọi người cho rằng mặc kệ có phải hay không, cẩn thận luôn luôn không sai, vì vậy mọi người mang theo người trong nhà đều cùng nhau chạy qua.

Trên đường, bất ngờ gặp được một nhà Tần Lăng, bọn họ bối vì không có thức ăn, liền đi ra ngoài tìm, lại không ngờ bị tang thi bao vây, lúc đó cha mẹ của Tần Lăng đã bị tang thi giết chết. . . Mà Tần Lăng ở thời điểm nguy hiểm nhất, được anh phát hiện, đúng lúc cứu Tần Lăng, để cho cậu ta tránh được tử kiếp.

Tới xưởng quân công không bao lâu, đã được người của doanh địa cấu thành đoàn đội tạm thời chống lại tang thi. Nhóm bọn họ cơ bản phân phối ở hai phương hướng đông nam. Lý Dũng Quân phân phối ở cửa chính nam, sự chém giết thảm liệt đó đã chứng minh sự tàn khốc của mặt thể, anh trong lúc chém giết bị trọng thương, may nhờ tổ chữa thương liều mạng cứu giúp, mới còn sống, cũng may mất thức tỉnh được dị năng. Kỳ thực cũng bởi vì thức tỉnh dị năng, mới có thể phục hồi được nhanh như vậy, ngày thứ ba đã có thể đi lại bình thường, ngày thứ tư đã có thể nhận nhiệm vụ thu được thức ăn.

“Chẳng lẽ Tiểu Lăng đã. . .” Tâm tình Tần Lăng suy sụp, chẳng lẽ đứa em trai nhỏ đáng yêu đó thực sự đã không thể tránh được trận đại tai nạn này sao?

Tất cả mọi người trầm mặc, nếu như Tiểu Tử Lăng vẫn còn trong đội ngũ của Sở Chích Thiên, có lẽ sự lựa chọn của bọn họ sẽ khác đi cũng nói không chừng. Có một người quen ở trong đội ngũ hạch tâm, bọn họ cũng có thể sống bảo đảm hơn được một chút.

“Đừng nghĩ hòng như vậy, có lẽ em ấy tuyệt không có đăng ký tin tức, dù sao em ấy ngay lúc đầu đã đi theo Sở Chích Thiên mà.” Trình Dung Nhi nói một lý do không thể nào đứng được chân, nhưng vẫn khiến cho tâm tình của những người đang ngồi đây tốt hơn một chút.

“Ừm, dù sao dọc đường bắc thượng, chúng quy sẽ tìm được em ấy.” Tần Lăng vỗ vỗ khuôn mặt mình, để cho tinh thần của bản thân chấn tỉnh một chút, chỉ cần Tiểu Lăng còn sống, bất kể em ấy ở nơi nào, luôn sẽ có dấu vết.

Mọi người không tự chủ được ném đầu nhìn đến nhóm đội viên tổ chiến đấu mặc đồng phục màu đỏ ở phía ngoài, Tiểu Lăng thực sự ở giữa những

người đó sao?

Ánh mắt Lý Dũng Quân nóng rực nhìn chăm chăm thân đồng phục đường hoàng kia, anh rất khát vọng có thể gia nhập trong đó, đáng tiếc anh thức tỉnh chính là lực lượng cấp thấp nhất, cơ bản phân nửa người thức tỉnh đều thuộc về loại người biến dị thức tỉnh cấp thấp này, mà yêu cầu của tổ chiến đấu rất cao, anh vừa mới thức tỉnh căn bản không đạt được yêu cầu thu người thấp nhất của tổ chiến đấu, anh chỉ có thể buồn bã thần thương. Lúc này anh thực sự hy vọng Tiêu Lăng vẫn còn ở nhân thế, bởi vì có nhân viên trong đội đề cử, có thể hạ thấp yêu cầu thu người.

Tiêu Từ Lăng đang ở bên trong chiếc xe nhà cao cấp nào đó phiu phiu ngủ say không hề biết có một đám người đang tìm cậu, bởi vì thời gian một tuần nay, mỗi một tối đều bị Sở Chích Thiên kêu đi làm việc, những thứ trong không gian của Sở Chích Thiên thực sự quá nhiều quá loạn, chính anh cũng không rõ đến tối cùng có những gì, vì vậy kêu Tiêu Từ Lăng qua giúp anh chỉnh lý. Dựa theo cách nói của Sở Chích Thiên, anh muốn tu luyện, không muốn lãng phí thời gian trên xử lý việc nhà. . .

Kỳ thực Tiêu Từ Lăng rất kháng nghị, chẳng lẽ cậu không cần tu luyện? Chẳng lẽ cậu phải xử lý việc nhà? A phi! Bị lão đại làm cho nhầm theo luôn, là chỉnh lý vật tư. Đáng tiếc hể ngón tay của lão đại vừa đưa ra, cậu lập tức héo, ngoan ngoãn chỉnh lý vật tư bị Sở Chích Thiên chất đầy trong phòng luyện công. Mỗi ngày làm đến hùng đông ba bốn giờ mới kết thúc công việc trở về phòng, thậm chí một tối mức trực tiếp nằm ở đó ngủ nguyên một giấc cũng nói không chừng, làm cho cậu có chút thần hồn điên đảo.

Đương nhiên loại hiện tượng này cũng khiến cho Giang Kinh Ngữ thời khắc chú ý bọn họ tức giận đến gần chết, hùng đông mỗi ngày đều thấy Tiêu Từ Lăng mất buồn ngủ mông lung quay về gian phòng của cậu, thậm chí có một ngày đồng thời ra khỏi cửa với Sở Chích Thiên, điều này làm cho cô ta đồ kị sắp phát cuồng. Đáng tiếc đại di chuyển đã tới, không đợi Giang Kinh Ngữ có điều hành động, liền trực tiếp bị gọi trở về tổ hậu cần cùng thối lui, khiến cho Sở Chích Thiên quên nhắc nhở Trần Cảnh Văn chuyển tổ công kiên cự tuyệt Giang Kinh Ngữ, sinh uổng phí một phen phong ba.

Nguyên nhân chính là vì như thế, sáng sớm ngày hôm nay sau xe nhà cao cấp chuyên dụng của tổ công kiên, Tiêu Từ Lăng liền không khách khí chiếm lấy giường lớn nghỉ ngơi của lão đại cậu, hung hăng ngủ bù một giấc.

May mắn mấy người khác của tổ công kiên đều ở đầu xe, tuyệt không thấy một màn như vậy, bằng không khẳng định trông mắt sẽ rơi xuống đầy đất, là bị kinh rớt, bọn họ không có biện pháp tưởng tượng có người có thể làm càn như thế ở trước mặt Sở Chích Thiên băng lãnh khí phách.

Sở Chích Thiên buồn cười nhìn Tiêu Từ Lăng ngủ đĩnh đạc, biết đây là sự trả thù của cậu. Cường độ làm việc của mấy buổi tối nay đích xác rất lớn, may mắn anh không lấy ra vô số rương đóng gói cỡ lớn chiếm cứ hơn phân nửa không gian, bằng không khẳng định Tiêu Từ Lăng sẽ bãi công, trực tiếp chạy trốn.

Sau khi trải qua sự chỉnh lý của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên phát hiện lấy đồ thuận tiện hơn nhiều, Tiêu Từ Lăng chia hết thấy đồ làm mấy loại lớn dựa theo phương thức sử dụng. Cho nên muốn lấy cái gì, chỉ cần tìm một khu vực nào đó là được, mà không phải tìm kiếm toàn không gian, thực sự là bớt lo dùng ít sức hơn rất nhiều.

Sở Chích Thiên được lợi ích thực tế cũng bỏ mặc hành vi của Tiêu Từ Lăng, anh bắt đầu tìm kiếm đồ trong những loại thức ăn lớn từ trong không gian, vì vậy trên bàn trà trước sofa có thêm một vài thứ.

Hồng trà? Trà xanh? Đầu lấy một chút ra cho Tiểu Lăng nhuận nhuận cổ họng. Đồ ăn vặt? Tuổi nhỏ chắc hẳn thích ăn đi, đơn giản lấy nhiều thêm vài loại cho Tiểu Lăng giải thèm. Hừm? Vậy mà còn có kem ly? Lúc nào thu? Mặc kệ, cũng lấy ra một chút, xem như là phần thưởng thêm vào cho Tiểu Lăng. . Anh lạnh lẽo nhét tủ lạnh trong xe nhà vốn chỉ có hai bình trà lạnh đến đầy tràn, xem như là một chút kính hi nho nhỏ cho Tiêu Từ Lăng, thưởng cho biểu hiện vượt trội của cậu trong khoảng thời gian này.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93 : Tìm kiếm, cậu ấy kêu Tiêu Từ Lăng!

Toàn bộ đoàn xe, như một con rắn dài bò trên công lộ đi căn cứ Nam Đô.

Dẫn đầu chính là hai chiếc xe tải cỡ lớn đã trải qua cải tạo đặc thù, tuyệt đối vững chắc, bất kể phía trước có vật gì, đều không thương tiếc tông qua, mở ra một con đường cho đoàn xe phía sau.

Sau đó chính là xe của Đới Hồng Phi, anh dẫn dắt ba nhánh tiểu đội thực lực chiến đấu siêu cường, hộ giá hộ tống cho xe phía trước. Theo kế tiếp là nhiều chiếc xe quân, ngồi đầy bên trong là đoàn súng trường mang theo vũ khí của bản thân, nếu có đoàn tang thi cỡ lớn, phải dựa vào bọn họ toàn lực ngăn chặn.

Tiếp theo chính là đoàn xe của tổ chiến đấu do Đồng Hạo Triết dẫn dắt, xe của tổ chiến đấu đều do các loại xe việt dã cấu thành, mã lực mạnh, thân xe linh hoạt khiến cho bọn họ có thể ứng phó được các loại chuyện đột phát.

Trên đây thuộc về tuyến tiền phong, do Đồng Hạo Triết toàn quyền phụ trách.

Theo sát sau đó mới là vô số chiếc xe buýt, người sống sót của doanh địa cơ bản đều ngồi ở bên trên, bao gồm hết thầy thành viên người nhà của tiểu đội đều ở trong đó. Đương nhiên bên cạnh xe buýt đôi khi sẽ có xe việt dã nhỏ đi ngang qua, đó là đội tuần tra lệ thuộc tổ chiến đấu, trước mắt trực tiếp do Sở Chích Thiên phụ trách, bởi vì người phụ trách trung bộ là Sở Chích Thiên.

Đội viên của đội tuần tra, lúc này thần kinh căng chặt, phải nói cho tới bây giờ chưa từng khẩn trương như vậy, bọn họ không dám lơ là, mật thiết chú ý tình hình quanh thân, phòng ngừa tang thi đột nhiên tập kích từ bên cạnh.

Người nói tuần tra vốn là một chuyện nhẹ nhàng, vì sao phải khẩn trương như vậy? Có lẽ tuần tra dưới tay Đồng Hạo Triết, đích xác không được tính là chuyện gì lớn, dù sao Đồng phó đội phi thường thấu tình. Thế nhưng, người đến xem một cái đầu lĩnh hiện tại là ai? Khuôn mặt băng hàn kia, nhìn thôi cũng khiến cho người ta sợ. . . Một khi phạm sai lầm, nghĩ đến khả năng này, người của đội tuần tra nhin không được toàn thân run lên, có lẽ lấy chết tạ tội đã xem như là một loại xử phạt thống khoái nhất đi. . .

Xe của Sở Chích Thiên đi theo phía sau đoàn xe buýt, nhân viên phòng thủ trung bộ ít nhất, nhất định phải dựa vào tổ công kiên của anh trấn thủ. Bởi vì theo sát sau đó chính là đoàn xe vật tư không hề quan hệ đến việc tiếp tục sinh tồn của mọi người, không thể lơ là.

Vô số đoàn xe container chứa đầy vật tư đầu vào đẩy theo sát phía sau xe của Sở Chích Thiên, đoàn xe thường trực của tổ hậu cần thì theo ở bên cạnh. Bọn họ nắm chặt súng ống trong tay, cẩn cẩn thận thận nhìn động tĩnh xung quanh, thường thường trao đổi tin tức với người của đội tuần tra đi ngang qua, thu hoạch tình hình mới nhất quanh thân, bảo đảm sự an toàn của vật tư mà bọn họ trông coi. Bọn họ đồng dạng được phân phối đến dưới tay Sở Chích Thiên, do Sở Chích Thiên phụ trách.

Đội viên trực ban của tổ hậu cần vẫn luôn nhớ ánh mắt mà Sở Chích Thiên quét về phía bọn họ sáng nay, ánh mắt lạnh lẽo đến mức tận cùng đó đã nói cho bọn họ. Sở Chích Thiên tuyệt đối là một người lãnh khốc vô tình, không có ảm áp thân mật như Trần phó đội của bọn họ, một khi phạm sai lầm, không ai cứu được bọn họ.

Áp trận cuối cùng là Trần Cảnh Văn, tiểu đội chữa thương của Chân Nhất Long, cùng với hết thầy thành viên của tổ hậu cần cũng ở chỗ này. Trần Cảnh Văn dẫn dắt đoàn súng trường còn lại, cùng với tiểu đội chiến đấu của tổ hậu cần mật thiết chú ý phía sau, không chỉ vì phòng ngừa tang thi, cũng phải phòng ngừa vô số xe cộ theo sát sau đó, với người sống sót cùng rút lui với bọn họ. Tuy rằng Trần Cảnh Văn không ngại họ đi theo, nhưng cũng phải phòng bị họ công kích đoàn xe của bọn họ, dù sao vật tư mà bọn họ mang theo quá khiến người ta nóng mắt, không thể không phòng.

Trương Ngải Ngải nghe thấy tiếng súng tiếng sấm phía trước, đã biết tổ chiến đấu đang thanh lý tang thi chắn phía trước đoàn xe. Tâm tình cô rất kích động, chỉ cần qua Nam Đô, cô sẽ có thể biết dọc đường sẽ phát sinh chuyện gì, như vậy thân phận người tiên đoán của cô sẽ càng thêm không gì phá nổi, có thể chiếm được vị trí nhỏ nhoi trong đội ngũ của Sở Chích Thiên. . . Hai mắt cô lóe ra quang mang cừu hận, những người đã từng lăng nhục cô ở kiếp trước, kiếp này, cô tuyệt đối sẽ không tha cho bọn chúng!

Đoàn xe rốt cục vào lúc chạng vạng, tiến vào phạm vi Nam Đô, đoàn xe tuyệt không trực tiếp lái đến căn cứ Nam Đô, cũng không tiến vào thành Nam Đô, mà xây dựng cơ sở tạm thời trên trấn nhỏ nào đó ở Nam Đô chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục.

Khi bọn Lý Dũng Quân xuống xe, liền nghe thấy nhân viên công tác nào đó của tổ hậu cần đang dùng loa lớn hô: “Muốn bác thượng đến chỗ tôi đăng ký, sau đó phát cho biển số xe, xin chú ý, sáng mai lên xe có số, xe không muốn bác thượng thì nhường đường. Lập lại lần nữa, muốn bác thượng đến chỗ tôi đăng ký, sau đó phát cho biển số xe, xin chú ý, sáng mai lên xe có số, xe không muốn bác thượng thì nhường đường.”

Lý Dũng Quân kéo vợ đang ôm con nói với Tần Lăng: “Chúng ta đi qua đăng ký.”

Tần Lăng gật đầu nói: “Được.”

Rất nhanh bọn họ đã đăng ký xong tin tức, lấy được phần biển số xe đăng ký thuộc về bản thân, ba miếng giấy trắng viết 13, 14, 15 xe số 2.

Tần Lăng lật lật, có chút nghi hoặc nói: “Thư viết tay? Không phải tất cả mọi người đều có thể phỏng chế?”

Lý Dũng Quân tức giận nói: “Hiện tại muốn bác thượng, chỉ cần đăng ký, là có thể lấy được tờ giấy trắng như vậy, đáng giá đi phỏng chế sao? Hơn nữa. . .” Anh chỉ chỉ một đồ án cực nhạt trên tờ giấy trắng, nói tiếp, “Không thấy còn có đồ án này sao? Đó chính là tiêu chí của đội ngũ Sở Chích Thiên.”

Tần Lăng nhìn kỹ, quả nhiên trên tờ giấy trắng ấn một dấu mộc tròn nhỏ nhàn nhạt, bên trong chỉ có một đồ hình thềm điện từ trời giáng xuống, đơn giản lại rõ ràng. Cậu ngượng ngùng sờ sờ đầu, không dám nói gì nữa, liền theo Lý Dũng Quân đi tìm nơi đặt chân đêm nay của bọn họ.

Sáng sớm ngày hôm nay khi lên xe, hậu cần doanh địa đã phát cho bọn họ vài bữa thức ăn đến căn cứ Nam Đô, điều này biểu thị đội ngũ của Sở Chích Thiên chỉ phụ trách đưa bọn họ đến căn cứ, chuyện khác phải dựa vào chính bọn họ giải quyết, gồm cả địa phương đặt chân nghỉ ngơi đêm nay đều phải tự hành giải quyết.

Nếu trong quá trình tìm nơi đặt chân, phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đụng phải tang thi mà chết, tiểu đội Sở Chích Thiên sẽ không quản. Bất quá nếu phát sinh loại hành vi ác liệt như cướp đoạt thức ăn của người khác, tiểu đội Sở Chích Thiên sẽ lập tức trục xuất người đó, sẽ không nhân nhượng. Vì vậy mọi người tuyệt không lo lắng điểm ấy, trừ phi có người cao siêu đến mức có thể im hơi lặng tiếng giết chết đối phương, đồng thời có thể phỏng theo tình cảnh bị tang thi giết chết. Đã từng có sự kiện máu tanh như vậy, nhưng dưới sự kéo to lọt kén của Trần Cảnh Văn, rất nhanh đã tìm được hung

phạm, mà chờ đợi gã chính là bị trực tiếp vút vào trong đàn tang thi, đội ngũ của Sở Chích Thiên tuyệt không cho phép có con sâu làm rầu nồi canh như vậy.

Tất cả mọi người ngay ngắn rõ ràng làm chuyện của bản thân, Lý Dũng Quân rất nhanh tìm được một gian phòng cửa phòng đóng chặt trong tòa nhà nào đó, anh lợi dụng lực lượng của anh phá cửa mà vào, bên trong có hai con tang thi, nhìn như một đôi vợ chồng.

Không có tang thi biến dị đối với Lý Dũng Quân đã thức tỉnh lực lượng mà nói, giết tuyệt không có sức, rất nhanh anh đã giải quyết tang thi bên trong. Liên kêu Tần Lăng dẫn vợ con của anh đi vào.

Gian phòng này ngoại trừ bụi đầy đất, những thứ khác đều không tệ lắm, có một cái giường lớn sáu thước, đệm chăn đầy đủ hết. Phũ sạch bụi bên trên, tuyệt không ảnh hưởng sử dụng, có thể cho vợ con anh ngủ ngon được một giấc.

Tần Lăng bên cạnh lật xem tủ áo ở góc. Thấy bên trong còn có chăn, có chút kinh hi, điều này biểu thị cậu có thể ngủ ngon được một giấc rồi, không cần lui ở một góc tạm bợ một đêm.

Dưới sự thanh lý của ba người, gian phòng trở nên ngăn nắp sạch sẽ hơn rất nhiều, khi bọn họ đang chuẩn bị ăn cơm, cửa phòng dùng tủ đầu giường chống đột nhiên bị người đẩy ra.

Chỉ thấy một đội nhân mã xuất hiện ở cửa. Một người mày gian mắt chuột trong đó thăm dò nhìn vào, vội vàng nói với một đại hán đầy mặt dữ tợn bên cạnh: “Quần ca, phòng này thật không tồi a.”

Đại hán đó còn chưa nói gì, nữ nhân trong khuỷu tay gã đã làm nũng nói: “Quần ca, nơi đây thật không tồi. Địa phương sạch sẽ, còn có một cái giường lớn nữa kia.”

Đại hán đó cười ha ha, vỗ vỗ mông của nữ nhân đó trêu đùa: “Không tồi không tồi, buổi tối phải tận tình hầu hạ anh a.” Nữ nhân đó e thẹn xì một tiếng, không nghe theo nói: “Quần ca, anh nói gì vậy chứ, không để ý tới anh.”

Nghe thấy đối thoại của Quần ca nhà mình với nữ nhân kia, đã biết nơi này gã rất thỏa mãn, kẻ mày gian mắt chuột lập tức vênh vào tự đắc nói với bọn Lý Dũng Quân: “Bọn mày. Không nghe thấy sao? Còn không nhường chỗ cho tao.”

Tần Lăng giận dữ đứng dậy, lớn tiếng nói: “Dựa vào cái gì, nơi này là chỗ chúng tôi tìm được, cũng là chúng tôi thanh lý, ông muốn chỗ thoải mái thì tự mình tìm đi, cút ra cho tôi.”

Nghe thấy lời nói không chút khách khí của Tần Lăng. Sắc mặt cả nhóm người đều thay đổi, trước đây chỉ cần bọn họ nhìn trúng chỗ nào đó, chỉ cần vừa mở miệng, những người đó lập tức sẽ thu thập đồ rồi đi, không ngờ tới lần này vậy mà đụng tới một tên ngoan cố, kẻ mày gian mắt chuột hắc hắc cười lạnh một tiếng: “Xem ra, không cho chút giáo huấn thì không biết trời cao đất rộng. Lên cho tao!”

Theo lời này, bốn năm người bộ dáng cùng loại như tay chân bên người đại hán đi ra từ trong đám người, chuẩn bị trực tiếp đánh bọn Lý Dũng Quân ra. Lý Dũng Quân yểm hộ vợ con ở sau người, trên tay vận lên năng lực lực lượng, chuẩn bị trực xuất đàn khách không mời này ra.

Bốn năm người kia là tay chân bình thường, tuyệt không mang đến phiền phức gì cho Lý Dũng Quân, rất nhanh, một mình Lý Dũng Quân đã lật úp bọn chúng trên mặt đất. Thấy cục diện này, đại hán kêu Quần ca kia cảm thấy mất mặt mũi, gã đẩy nữ nhân trong lòng ra, trực tiếp đi đến trước mặt Lý Dũng Quân, một mặt hòa hoãn đột nhiên dấy lên trên tay, gã phải tận tình giáo huấn cái tên đuôi mù này, cho hắn biết ai là không thể đắc tội.

Người dị năng hệ hỏa, hơn nữa đã là cấp một. Lý Dũng Quân thấy như vậy, kinh hãi trong lòng, biết lần này sợ rằng đã chạy trời không khỏi nắng, một người biến dị vừa mới thức tỉnh lực lượng như anh căn bản không phải đối thủ của đại hán trước mặt.

Đang trong lúc nguy cấp, một thanh âm tức giận vang lên ở cửa: “Mấy người thế này là đang làm gì?”

Một người mặc đồng phục màu đỏ của thành viên tổ chiến đấu xuất hiện ở cửa, Quần ca kia thấy người đó xuất hiện, nhanh chóng thu hồi hỏa diễm trong tay, trên mặt chất đầy nụ cười nói: “Đây không phải Tần ca sao? Thế nào ngày hôm nay đến phiên quý ngài tự mình ra trực ban?” Đại ca gã đã cảnh cáo, chỉ cần thấy người của đội ngũ Sở Chích Thiên, nhất định phải nhường nhịn, huống hồ người này còn là đội trưởng của đội tuần tra, cường giả cấp hai Tần Thượng Phong.

Tần Thượng Phong giận tím mắt, nói với Quần ca kia: “Thạch Nhạc Quần, lại là ông, ngày nào ông không làm chút chuyện có phải rất khó chịu hay không a?”

Thạch Nhạc Quần cười hi hi nói: “Tôi đây không phải đang tìm đồng bọn hợp ý sao, đây là khảo nghiệm vào đội.”

Trực tiếp nói đen thành trắng, Tần Lăng thật không ngờ tới nam nhân này tiện như thế, cậu tức giận không nổi nói: “Ai muốn vào cái đội thối nát đó của gã, nếu không phải bọn họ muốn cướp nơi ở của chúng tôi, chúng tôi mới lười tranh đấu với bọn họ.”

“Thạch Nhạc Quần, tôi biết ngay là ông kiếm chuyện mà, đừng khiêu chiến độ nhẫn nại của chúng tôi.” Tần Thượng Phong khó nén vẻ chán ghét trên mặt, nếu không phải ca gã là đội trưởng của tiểu đội liên minh doanh địa, anh đã sớm hạ lệnh giam gã lại. Đặc quyền có mặt khắp nơi a, thật hy vọng gã chọn phải một người không thể chọc. . .

“Đã biết, Tần ca, tôi tuyệt đối sẽ không gây sự.” Về mặt Thạch Nhạc Quần nịnh nọt, lấy lòng cười với Tần Thượng Phong.

“Vậy còn không mau rời khỏi nơi đây cho tôi? Còn muốn kiếm chuyện?” Tần Thượng Phong tuyệt không ăn một bộ này của gã, trực tiếp đuổi gã đi.

Thạch Nhạc Quân thấy người xem kịch xung quanh đều đang che miệng cười thầm, đã biết lần này mất mặt hết rồi, gã không dám ghi hận Tần Thượng Phong, lại đầy ngập cừu hận đối với bọn Lý Dũng Quân bên cạnh, gã cho rằng đều do sự không thức thời của những người này, mới khiến cho gã rơi vào quần cảnh này.

Thạch Nhạc Quân dẫn một đám đàn em xám xịt mà đi, lúc gần đi, một ánh mắt phần hận ‘mày cẩn thận cho tao’ khiến cho trong lòng Lý Dũng Quân trầm xuống, đặc tội một người thức tỉnh mạnh hơn so với anh như vậy, không thể nghi ngờ cho thấy ngày tháng về sau tuyệt đối không dễ qua.

Ánh mắt phần hận đó đã để cho Tần Thượng Phong thấy được, trong lòng anh cũng lo lắng cho Lý Dũng Quân, nhưng không có biện pháp, doanh địa nhiều người như vậy, anh không có khả năng thời khắc quan tâm một người nào đó. Có lòng tốt nhắc nhở một câu: “Cái tên Thạch Nhạc Quân đó rất mang thù, anh cẩn thận một chút, tốt nhất ở cùng đồng bọn tương đối mạnh, như vậy tương đối an toàn.”

Lý Dũng Quân rất cảm kích, nếu không nhờ vị Tần ca này tới đúng lúc, hiện tại anh đã không có kết quả gì tốt, hiện tại lại nghe thấy anh ta có lòng tốt nhắc nhở, vội nói: “Cảm tạ Tần ca nhắc nhở, nếu không nhờ Tần ca anh, chỉ sợ hiện tại tôi không chết cũng mất nửa cái mạng. . .”

Tần Thượng Phong xua tay nói: “Không cần phải nói cảm tạ, đây là phạm vi công tác của đội tuần tra chúng tôi, anh vẫn nên suy nghĩ nhiều về chuyện về sau nên làm gì đi, đại ca của tên đó chính là đội trưởng của tiểu đội liên minh, nếu anh chuẩn bị đi Nam Đô, chỉ cần cố chống qua đêm nay là được.”

Tần Lăng ở một bên lo lắng nói: “Thế nhưng chúng tôi chuẩn bị bắc thượng theo a.” Cậu lấy ra mảnh giấy trắng trong tay lấy làm chứng minh.

Tần Thượng Phong nhíu mày: “Như vậy thì tương đối khó làm. . . Xem vị lão ca này, chắc hẳn là người thức tỉnh lực lượng, tôi kiến nghị anh gia nhập tiểu đội liên minh nào đó tìm kiếm sự che chở.”

Lý Dũng Quân kiên định nói: “Tôi chỉ muốn gia nhập đội ngũ của Sở đội, tôi muốn gia nhập tổ chiến đấu.”

Tần Thượng Phong đánh giá Lý Dũng Quân từ trên xuống dưới một phen, tiếc nuối nói: “Người dị năng vừa mới thức tỉnh lực lượng a, yêu cầu thấp nhất của tổ chiến đấu cũng chưa đến a.” Yêu cầu của tổ chiến đấu là người biến dị ít nhất phải cấp một, nếu là người dị năng cũng phải đạt đến cấp bậc cao, Lý Dũng Quân căn bản không đạt được yêu cầu.

“Tôi biết, vì vậy tôi muốn tìm người trong đội đề cử một chút.” Tâm tình Lý Dũng Quân có chút mất mát.

“Nga? Anh có người quen?” Tần Thượng Phong có chút hiếu kỳ, “Ai a, có lẽ tôi có quen.” Có lẽ có thể giúp anh ta một phen, gia nhập đội ngũ của bọn họ, khẳng định tên Thạch Nhạc Quân kia sẽ không dám trả thù.

Câu hỏi của Tần Thượng Phong khiến cho Lý Dũng Quân mừng rỡ như điên, anh kích động nói: “Cảm tạ Tần ca, người tôi quen kêu Tiêu Tử Lăng, ngày diệt vong vừa mới bắt đầu không quá mấy ngày đã gia nhập đội ngũ của Sở đội trưởng, không biết Tần ca có quen biết hay không?”

Tần Thượng Phong nghe nói như thế đột nhiên kịch liệt ho khan, anh không thể tin tưởng hỏi: “Anh nói là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Sở ca, anh ăn vụng thịt kho tàu của em a!

“Cậu ấy kêu Tiêu Tử Lăng, không biết Tần ca anh có nghe thấy qua tên này chưa?” Lý Dũng Quân cẩn thận nhìn Tần Thượng Phong một cái, có chút mê mang không hiểu đối với phản ứng kịch liệt của anh ta.

Trên mặt Tần Thượng Phong lộ ra nụ cười, khi vừa định nói rõ, đột nhiên nghĩ đến điều gì, anh cười hắc hắc, an ủi Lý Dũng Quân: “Tên này rất quen a, chắc hẳn đã nghe qua, bất quá tôi phải nghiêm túc tìm xem, anh biết người của đội ngũ chúng tôi rất nhiều. . . Đúng rồi, lão ca anh xưng hô thế nào, nếu như tôi tìm được Tiêu Tử Lăng sẽ nói cho cậu ta một chút.”

“Vậy kính nhờ Tần ca, tôi kêu Lý Dũng Quân. Thực sự ngưng ngưng, đến bây giờ còn chưa hỏi xin đại danh của Tần ca.” Lý Dũng Quân đột nhiên phát hiện anh vậy mà chưa từng hỏi tên của người giúp anh, không khỏi có chút ngại ngùng.

“Ha ha, không cần khách khí, tôi kêu Tần Thượng Phong, có lẽ về sau chúng ta sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn đấy.” Tần Thượng Phong cười nói, nếu đúng quen biết Tiêu Lăng như anh ta nói, dựa theo địa vị trước mắt của Tiêu Lăng, khẳng định có thể để cho anh ta gia nhập tổ chiến đấu. Nếu về sau có thể trở thành đội hữu, đương nhiên cơ hội tiếp xúc sẽ nhiều hơn.

Tần Thượng Phong rất nhanh nói lời tạm biệt với Lý Dũng Quân, anh sốt ruột đi tìm Tiêu Từ Lăng nói cho cậu tin tức này. Đương nhiên anh nhiệt tâm như thế cũng là có mục đích.

Tốt nhất để cho Thạch Nhạc Quần vào lúc trà thù đựng phải Tiêu Từ Lăng. . . Tình cảnh đó, ngẫm lại phải nói là khoái a! Tần Thượng Phong phúc hắc nghĩ.

Được rồi, Tần Thượng Phong đã không thể nhịn được nữa đối với những hành động việc làm gần đây của Thạch Nhạc Quần, thúc thúc* anh không muốn nhịn nữa! (*trích từ câu ‘thúc thúc có thể nhịn, thâm thâm không thể nhịn’)

Xe nhà việt dã siêu lớn của Sở Chích Thiên, lúc này đã đỗ trên quảng trường trung tâm trấn nhỏ, xung quanh có xe tải container chứa vật tư sắp hàng theo thứ tự.

Vì bảo đảm sự an toàn của vật tư, hết thấy nhân viên chiến đấu của đội ngũ Sở Chích Thiên đều nghỉ ngơi trong xe. Hết thấy xe lấy xe của Sở Chích Thiên làm trung tâm, tản ra bốn phía, âm thầm yểm hộ hết thấy vật tư, không chế trong phạm vi đường nhìn của bọn họ.

Bên trong xe nhà, chỉ có hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng ở. Lúc này Sở Chích Thiên đang ngồi trên sofa thành thạo uống bia, mà Tiêu Từ Lăng đang ở trong nhà bếp nấu vài món mỹ thực ngon miệng cho lão đại.

Về phần ba người Lục Vân Đào Tào Dương Ngô Khánh Vân, thì ở lại đầu xe. Chỉ cần không có chuyện gì cần thiết báo cáo với Sở Chích Thiên, ba người này cơ hồ không muốn ở cùng chỗ với Sở Chích Thiên, uy áp cấp bốn của Sở Chích Thiên đối với bọn họ vẫn còn là cấp hai mà nói thì áp lực quá lớn, cho dù trong xe nhà thoải mái thế nào, đó cũng là một loại giày vò. Vì vậy ba người lựa chọn ở trong phòng đầu xe ăn cơm nghỉ ngơi (phía sau phòng điều khiển của xe nhà cũng có một gian phòng nghỉ nhỏ, có giường tầng, một đôi ghế dựa hai người, chính giữa có bàn ăn).

Dưới tình huống chỉ có hai người ở trong xe, Tiêu Từ Lăng liền có tâm tư nhỏ, cậu lớn mật đề nghị, nấu chút đồ ăn ngon cho Sở Chích Thiên.

Đề nghị này khiến cho Sở Chích Thiên rất động tâm, vẫn luôn ăn thức ăn tiêu chuẩn mà tổ hậu cần đưa tới, anh cũng đã ăn có chút ngán, cũng muốn thay đổi khẩu vị. Tuy rằng anh phi thường lo lắng đối với tài nấu nướng của Tiêu Từ Lăng, nhưng có thể ăn được món ăn đã lâu không thấy vẫn đã động anh, vì vậy anh hào phóng cung cấp nguyên liệu nấu ăn.

Dựa theo yêu cầu của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên lấy ra một khối thịt ba chỉ ngon với một con cá hổ, cùng với một số rau củ hiện tại không thể nhìn thấy nữa từ trong không gian.

Tiêu Từ Lăng nấu rất ra sức, có thể nói đem ra hết toàn bộ thực lực của bản thân. Cậu nỗ lực biểu hiện như thế đương nhiên là có mục đích. Thứ nhất là vì vỗ mông ngựa của lão đại, đồ dành lão đại cao hứng, thuận tiện nuôi khẩu vị của lão đại thành kén ăn. Hắc hắc, ngẫm lại về sau, mỗi ngày ba bữa cơm Sở Chích Thiên ăn không được cơm nước mà cậu nấu sẽ toàn thân khó chịu, cậu liền vui vẻ. Chỉ cần khiến cho Sở Chích Thiên không rời khỏi cậu, mặc kệ là loại nào, mục đích của cậu liền đạt thành, bảo tọa đàn em đắc lực không phải của cậu thì còn có thể là của ai chứ? (Thế nào cảm thấy như là thành bà nội trợ. . . Tiêu Từ Lăng nhanh chóng bóp diệt ý nghĩ mới dâng lên này, cậu tuyệt không thừa nhận điều này.)

Mà thứ hai sao. Đương nhiên là con sâu thềm trong bụng chính cậu đã đang kêu gào, nhất định phải thỏa mãn sự thèm ăn của bản thân một chút, bằng không cậu cũng sắp chống đỡ không nổi nữa, muốn trộm lấy cơm nước trong không gian của mình ra ăn. . . Việc này tương đối nguy hiểm, phải biết rằng cậu gần như luôn ở cùng với Sở Chích Thiên, hơn nữa Sở Chích Thiên lại là người dị năng không gian, phi thường nhạy cảm đối với sự mờ ra của không gian.

Lần trước khi ở bên tàu còn thiếu chút nữa đã bị phát hiện, may mắn tay chân cậu nhanh, không để cho Sở Chích Thiên nhìn ra. Lúc đó Sở Chích Thiên còn hoang mang có phải do chính anh mờ ra không gian quá nhiều cho nên có chút mất cảm đối với năng lượng của không gian hay không. Tiêu Từ Lăng hiện tại ngẫm lại đều mồ hôi lạnh một phen, nếu như bị Sở Chích Thiên biết chân tướng, có thể tưởng tượng kết cục của bản thân sẽ tuyệt đối ‘sui sẻo’.

Tiêu Từ Lăng đạt được mục đích rất nhanh bụng từng món thịt kho tàu, cá hổ kho tàu, canh rau củ đã nấu xong lên bàn ăn.

Phải nói, tài nấu nướng của Tiêu Từ Lăng tốt thần kỳ, điều này làm cho Sở Chích Thiên ăn thập phần vui vẻ, anh nhanh chóng cắn ăn. Mà Tiêu Từ Lăng gặm thịt kho tàu bản thân nấu rơi lệ đầy mặt, cảm thán hàng vạn hàng nghìn, đã hơn hai tháng hồng có ăn được, thực sự là tương niệm a.

Đang lúc Tiêu Từ Lăng vẫn còn trong cảm thán, chợt nghe thấy cửa xe truyền đến tiếng đập cửa thành thành, xem ra có người tìm đến.

Đầu Sở Chích Thiên không hề nâng, tay trái vươn ngón trỏ chỉ chỉ Tiêu Từ Lăng, tỏ ý kêu cậu ra mặt giải quyết, tay phải cầm đũa chính xác không lầm rơi lên trên bàn thịt kho tàu, gấp đi, sau đó há mồm ăn tươi.

Tiêu Từ Lăng giật mình nhìn thịt kho tàu trong đĩa chỉ còn lại không đến mấy cục, cậu vừa mới gặm một cục thôi có được không, cứ như vậy sắp không còn? Nhìn tốc độ của Sở Chích Thiên, không chừng mình đi ra một chút trở về thì cái gì cũng không còn. Chẳng lẽ mình vất vả nấu một bàn lớn, cũng chỉ có thể ăn được một cục?

Tiêu Từ Lăng đỏ mắt, nhìn nhìn thịt kho tàu đã cắn một miếng trên đũa, nghĩ nghĩ, lập tức để nó vào trong chén của mình, sau đó cấp tốc liên tục gấp ba cục thịt kho tàu trong đĩa để vào trong bát cơm của mình, lúc này mới yên tâm chuẩn bị đứng dậy.

Đột nhiên cậu lại nghĩ tới chuyện gì, nhanh chóng ngồi xuống, cắn hết ba cục thịt kho tàu hoàn chỉnh mỗi cục một miếng nhỏ, chứng minh mấy cục thịt này là của cậu. Tiêu Từ Lăng hoàn thành một bước này rất cục thỏa mãn, khi đứng dậy đi đến cửa, chợt nghe thấy phía sau, loáng thoáng truyền đến một tiếng cười khùng khục.

Tiêu Từ Lãng âm thầm lật cho một ánh mắt xem thường, còn không phải là vì đề phòng con động vật ăn thịt Sở Chích Thiên này sao, cũng chỉ biết nhìn chăm chăm thịt kho tàu ăn, bằng không cậu thế nào sẽ làm ra loại chuyện mất mặt đó. Nhưng vì mỷ thực, mất mặt thì mất mặt đi, ai biết lần sau ăn được nữa sẽ là lúc nào. . .

Tiêu Từ Lãng đang muốn mở cửa, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên phía sau nhẹ nhàng nhắc nhở một câu: “Khỏe miệng có nước tương.”

Tiêu Từ Lãng cả kinh trong lòng, nhanh chóng lấy mu bàn tay lau khỏe miệng, buông xuống nhìn. Hử? Hồng có. . . Cậu biết ngay đã bị Sở Chích Thiên đùa giỡn, cậu quay đầu hung hăng trừng lão đại xấu xa kia một cái, lúc này mới mở cửa xe.

Ngoài cửa, Tần Thượng Phong một thân áo đỏ đứng trong gió, cười chào hỏi với cậu: “Tiểu Lãng, hiện tại có rảnh không a.”

Tiêu Từ Lãng gật gật đầu, đi xuống xe, đóng cửa lại, lúc này mới hiếu kỳ hỏi: “Thượng Phong ca thế nào rảnh rồi tới tìm em?” Từ sau khi Tần Thượng Phong thành đội trưởng của đại đội tuần tra, liền thập phần bận rộn, cả ngày ở trong doanh địa xử lý các loại chuyện đột phát, Tiêu Từ Lãng đã vài ngày không gặp được anh.

“Vốn cũng là không rảnh tới, bắt quá ban nãy xử lý một sự kiện tranh đấu, trùng hợp biết một phương trong đó có quan hệ với Tiểu Lãng.” Tần Thượng Phong cười tùm tùm nói.

“Có quan hệ với em?” Tiêu Từ Lãng càng hiếu kỳ.

“Ừ, hơn nữa người đó vẫn đang tìm em.”

“Tìm em? Là ai a?” Tiêu Từ Lãng suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên do.

“Anh ta kêu Lý Dũng Quân, Tiểu Lãng có quen hay không?” Tần Thượng Phong nói đáp án cho Tiêu Từ Lãng.

“Lý Dũng Quân?” Tiêu Từ Lãng cảm thấy tên này siêu quen, đột nhiên nhớ tới trong hàng xóm cùng đi thu thập thức ăn khi bắt đầu mặt thể có người kêu tên này. Lúc đó Lý Dũng Quân khi chưa rõ thực lực của mình luôn chồn chồn chiếu cố mình, về sau biết được cậu gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, còn từng cổ vũ cậu nữa, những điều này cậu đều ghi tạc trong lòng, không ngờ tới bọn họ cũng đã tới.

Tiêu Từ Lãng hưng phấn gật gật đầu nói: “Em quen anh ấy, không ngờ tới bọn họ cũng tới, hiện tại ở nơi nào? Em sẽ đi gặp bọn họ.” Có người quen đến tìm cậu, là một chuyện vui sướng, huống hồ Lý Dũng Quân là một người đáng giá tín nhiệm, Tiêu Từ Lãng rất có hảo cảm đối với anh ta.

“Tiểu Lãng quen là tốt rồi, như vậy anh cũng hoàn thành hứa hẹn của anh, bọn họ hiện tại ở nơi đó, trong nhà lầu số 23 đường Hòa Bình, nếu hiện tại em đi thì anh có thể dẫn đường.” Tần Thượng Phong chỉ chỉ phương hướng đại thể nói với Tiêu Từ Lãng.

Tiêu Từ Lãng suy nghĩ một chút nói: “Chờ lát nữa em tự mình đi tìm thôi, Thượng Phong ca chuyện của anh rất nhiều, không làm phiền anh.”

Tần Thượng Phong cười gật đầu: “Như vậy cũng tốt, anh còn phải đi khu bắc xem xem, bận bịu qua đêm nay, sau khi tiễn bước phần lớn người thì làm việc sẽ nhẹ nhàng hơn, đến lúc đó tiếp tục tìm em trò chuyện.”

“Được, Thượng Phong ca anh bận chuyện của anh đi. Lần này rất đa tạ anh, đặc biệt lại đây nói cho em biết.” Tiêu Từ Lãng cảm kích nói.

“Ha ha, Tiểu Lãng em chính là tổ công kiên đó, anh đây không phải đang lấy lòng em sao, hy vọng về sau nhờ em chiếu cố a.” Tần Thượng Phong trong lúc cười đùa nói lời tạm biệt với Tiêu Từ Lãng.

Tiêu Từ Lãng ngâm nga ca hát trong miệng, nhảy lên xe nhà, Sở Chích Thiên vẫn còn ăn cơm hiếu kỳ liếc liếc nhìn Tiêu Từ Lãng một cái: “Cậu hình như rất vui vẻ, có chuyện tốt gì?”

Tiêu Từ Lãng toét miệng cười nói: “Hàng xóm trước đây tới tìm em, em ăn xong cơm tối sẽ đi tìm bọn họ tâm sự, xem xem có gì có thể giúp đỡ được không.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu: “Ừm, bắt quá nhớ kỹ phải trở về sớm một chút, không nên quá muộn.” Nói xong gấp một miếng cá ăn, Tiêu Từ Lãng cảm thấy bất ngờ, không phải thích ăn thịt sao, thế nào không gấp thịt kho tàu ăn? Nhìn vào trong đĩa, ax, hoàn toàn không còn.

May mắn mình quyết định nhanh lấy ba cục thịt kho tàu, bằng không khẳng định hiện tại một cục cũng không còn. Giữa lúc Tiêu Từ Lãng ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, cậu kỳ quái nhìn thịt kho tàu trong bát, vì cái rằng hình như số cục có chút không đúng a.

Tiêu Từ Lãng dùng đũa đếm đếm, một hai ba, ba cục, khi đi cậu gấp ba cục, vậy chính là ba cục. . . Hẳn là không sai.

Cậu bắt đầu ăn ngấu nghiến, khi ăn đến cục cuối cùng, đột nhiên nhớ lại không phải trước đó cậu còn có một cục nữa sao?

Vỗ mạnh bàn nổi xung: “Sở ca, anh ăn vụng thịt kho tàu của em a!”

Chương 95 : Ai dám! Chém tứ chi của thành viên tổ công kiên?

Từ sau khi Tần Thượng Phong rời đi, trong lòng Lý Dũng Quân vẫn luôn không an ổn, anh luôn cảm thấy đêm nay sẽ có chuyện lớn phát sinh, trong lòng anh thấp thỏm cùng vợ con với Tần Lăng ăn xong cơm tối, lại hàn huyên một hồi. Anh thời khắc chú ý hoàn cảnh xung quanh thấy hết thấy yên bình, liền an ủi bản thân, có lẽ là suy nghĩ quá nhiều.

Thấy sắc trời đã muộn, ngày mai lại phải dậy sớm, vì vậy khi mấy người chuẩn bị nghỉ ngơi, chợt nghe thấy bên ngoài huyên náo một trận, thanh âm càng ngày càng gần. Lý Dũng Quân theo tính phản xạ kêu vợ con trốn ở tận cùng bên trong, lúc này, chợt nghe thấy một tiếng vang kịch liệt, cửa phòng cứ như vậy bị người oanh mở.

Sáu bảy người xa lạ đột nhiên xông vào, ngăn cản hết thấy địa phương có thể chạy trốn của Lý Dũng Quân. Lúc này, một thanh âm kiêu ngạo truyền đến từ phía sau những người đó: “Lần này, tao xem ai tới cứu mày.”

Là Thạch Nhạc Quân, không ngờ tới Thạch Nhạc Quân ngay cả một buổi tối cũng chờ không được, cứ như vậy vội rống rống mang người đến trả thù.

Lý Dũng Quân nắm chặt nắm tay, lạnh mặt nói: “Thạch Nhạc Quân, ông đừng quá đáng, nơi đây chính là địa bàn của Sở Chích Thiên Sở đội trưởng.”

Thạch Nhạc Quân kiêu ngạo nói: “Cho dù là địa bàn của hắn thì thế nào? Chỉ cần tay chân của tao nhanh một chút, tao cũng không tin Sở Chích Thiên sẽ vì một người qua đường căn bản không quen biết mà bắt hoà với ca tao.” Nói xong, gã âm âm cười, mấy người này gã sẽ giết chết toàn bộ, tuyệt đối không để lại bất kỳ người sống nào, không có ai sẽ vì người chết râu ria mà đắc tội ca gã.

Lý Dũng Quân nghe vậy sắc mặt trắng bệch, anh biết lần này Thạch Nhạc Quân tới là đã hạ quyết tâm, đêm nay chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng. Sớm biết như thế, trước đây nên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, hiện tại lại hại vợ con mình với Tần Lăng.

Tần Lăng thấy thế trận của Thạch Nhạc Quân, đã biết bọn chúng không muốn để cho bọn họ sống sót, cậu nắm một thanh côn sắt trong tay, hai mắt đỏ đậm cắn răng nói: “Cho dù chết cũng phải tìm một đệm lưng.” Nói xong, cậu trực tiếp xông về phía Thạch Nhạc Quân. Cho dù chết cậu cũng phải cắn xuống một miếng thịt của Thạch Nhạc Quân lấy làm trả thù.

Thế nhưng Tần Lăng không hề thức tỉnh thế nào có thể xông phá được những người chắn phía trước Thạch Nhạc Quân chứ, chỉ thấy một người trong đó mở bàn tay to, bao lấy đầu Tần Lăng, nhấn xuống một cái, đã kiềm định ấn Tần Lăng ngã xuống đất. Một người khác theo đó hung hăng giẫm xuống một cước, liền thấy Tần Lăng ọc một tiếng, miệng phun máu tươi, hai mắt trắng bệch hôn mê bất tỉnh.

Lý Dũng Quân vừa thấy động tác của hai người đó đã biết đều là người thức tỉnh, đều là người biến dị lực lượng như anh. Một người đã có thể sẽ đánh không lại, huống hồ là hai người. Hơn nữa còn có một Thạch Nhạc Quân cấp một. . .

Tuy rằng đã là tuyệt cảnh, nhưng Lý Dũng Quân tuyệt không phải một người bó tay chịu trói, chính như Tần Lăng nói, chết cũng phải tìm một đệm lưng. Anh xông về phía Thạch Nhạc Quân, đều là tên này, sự mạn ngạn của gã không nói lý của gã, sau cùng lại còn muốn lấy mạng của bọn họ.

Không đợi Lý Dũng Quân tiếp cận, sáu bảy người Thạch Nhạc Quân mang đến liền đi lên nghênh đón, nhất tề vây ầu Lý Dũng Quân, trực tiếp đã đánh Lý Dũng Quân gần chết, sau cùng bị người giẫm lên trên mặt đất, vô lực nằm úp sấp.

Anh nghe thấy tiếng vợ khóc kêu cầu xin, cùng với tiếng khóc của đứa con, không ngờ tới một nhà bọn họ tránh thoát được sự tập kích của bệnh độc, lại chết trong tay đều là người sống sót, chỉ vì người đó có thực lực có đặc quyền. . . Lý Dũng Quân chưa từng thống hận bản thân như bây giờ, nếu như thực lực của mình mạnh hơn một chút, hết thấy đều sẽ không giống.

Thạch Nhạc Quân chậm rãi đi đến bên người Lý Dũng Quân ngồi xổm xuống, gã vỗ vỗ khuôn mặt Lý Dũng Quân, mắng: “Mày phản kháng nữa đi. Một người biến dị lực lượng nho nhỏ, dám nói không với bố mày, thực sự là muốn chết.”

Nói xong, gã hung hăng túm tóc Lý Dũng Quân, hung hăng đập xuống mặt đất điên cuồng kêu gào: “Cho mày phản kháng, tao cho mày phản kháng.” Đập mấy cái, rốt cục phát tiết được sự tức giận của mình, lúc này mới buông tay ra đứng lên, miệng nhỏ một ngụm nước bọt: “Đây là kết cục đắc tội tao.”

Lý Dũng Quân trên mặt đất đã đầu rơi máu chảy, cả khuôn mặt đã bị máu tươi phủ kín, anh nôn ra vài ngụm máu, hai mắt đỏ đậm, hai tay anh cào mặt đất, gãi gượng cào ra vài vết máu. . . Anh tuyệt vọng nói: “Tôi đắc tội ông, ông giết tôi không câu oán hận, nhưng không có bất kỳ quan hệ nào với vợ con tôi, tôi cầu ông buông tha bọn họ.”

Vì kịch liệt tranh đấu bên này, đã sớm làm bùng tỉnh người sống sót nghỉ ngơi trong phòng xung quanh, bọn họ mở cửa ra thấy loại tràng diện thảm liệt này, nhao nhao kinh hách, căn bản không dám ra. Bọn họ sợ hãi trốn ở trong phòng mình, sợ hãi người điên kia sẽ giết ra nghiệm mà tìm tới bọn họ.

Thạch Nhạc Quần nghe thấy tiếng cầu xin của Lý Dũng Quân, đắc ý cười to: “Ha ha, hiện tại mới biết cầu xin, muộn rồi! Bất quá mày yên tâm, tao sẽ cho cả nhà bọn mày đoàn viên.”

Lý Dũng Quân điên cuồng, hai mắt vỡ toang tơ máu, vậy mà chảy ra lệ máu, anh hét lớn: “Thạch Nhạc Quần, tao liều mạng với mày!”

“Mày lấy cái gì để liều mạng?” Thạch Nhạc Quần một phen kéo vợ Lý Dũng Quân qua, đoạt đi đứa trẻ trong lòng cô, giơ bé lên cao giữa không trung.

Đứa trẻ bị hành động bất ngờ này làm cho cả kinh liễu mạng gãy dựa, khóc rống hô to: “Baba, baba cứu con!”

“Tao cho mày tận mắt thấy, vợ con mày là chết như thế nào. . .” Thạch Nhạc Quần ác độc âm hàn nói. Nói xong, liền cầm đứa trẻ trong tay hung hăng ném xuống mặt đất. Vợ của Lý Dũng Quân thấy thế trông mặt đảo ngược trực tiếp hôn mê bất tỉnh, ngã xuống mặt đất.

Lý Dũng Quân thấy thể liễu mạng gãy dựa muốn nhào qua, đáng tiếc anh bị mấy người giẫm lên trên mặt đất, căn bản không thể động đậy, anh tuyệt vọng kêu to: “Tiểu Tuấn!”

Mắt thấy thảm kịch sắp phát sinh, một sợi roi nước đột nhiên xuất hiện, quần lên trên cánh tay bắt lấy đứa trẻ của Thạch Nhạc Quần, cứ như vậy trong nháy mắt cố định lại đứa trẻ sắp bị đập lên trên mặt đất.

Một thanh âm đậm nhiên ở cửa truyền vào: “Rất tốt, cánh tay của ông tôi nhận.”

Vừa dứt lời, một bóng người lóe qua, ánh đao trong nháy mắt lấp lánh, chợt nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết kịch liệt vang lên.

Đứa trẻ đã được người ôm vào trong ngực, mà tay kia của người đó thì nắm một thanh đường đao lóe sáng.

Trên mặt đất, một cánh tay cụt nằm ở nơi đó, mà ban nãy nó vẫn còn làm ác, nỗ lực hủy đi sinh mệnh của một đứa trẻ.

Sự đau đớn cụt tay khiến cho Thạch Nhạc Quần gần như không có biện pháp đứng vững, gã thống khổ dùng tay trái còn lại đè lại chỗ đứt cánh tay phải của gã, máu phun ra từ trong khe ngón tay gã, chỉ trong một nháy mắt ngấn ngui, gã đã mất đi cánh tay phải của gã, mà gã căn bản không hề thấy hành động của đối phương, gã biết người đến rất mạnh.

Người đó toàn thân màu đen, một chiếc áo khoác màu đen đơn giản choàng bên ngoài, mang một bộ kính râm siêu lớn gần như có thể che cả khuôn mặt của người đó. Người đó chậm rãi cầm đường đao trong tay cắm về lại vô đao cột sau thắt lưng, lúc này mới chậm rãi xoay người.

Lý Dũng Quân từ cực bi đến cực hi, thiếu chút nữa ngất đi, bất quá ý chí của anh rất cường đại, vẫn cố chống đỡ được. Anh thấy con mình đã an toàn, trong lòng cảm kích không gì sánh kịp, lần này nếu có thể sống được, anh biết mạng này sẽ là của người áo đen trước mắt.

Lúc này Thạch Nhạc Quần biểu hiện ngược lại như một hán tử, gã cố chịu đựng sự đau đớn, hai mắt đỏ đậm nhìn chằm chằm người áo đen, cắn răng, cố gắng bài trừ ra một câu nói: “Các hạ đến tốt cùng là ai, vì sao lại đến tranh vùng nước đục này.”

“Tôi? Chỉ là đến thăm bằng hữu cũ, không ngờ lại thấy được có người không mọc mắt vậy mà khi dễ tới cửa.” Người áo đen lãnh đạm nói. Cậu bị thảm trạng trước mắt khơi dậy lửa giận, cậu nhớ tới kiếp trước của cậu, cũng từng bị nhân vật đặc quyền ức hiếp, cũng từng bắt lực như vậy. . . Đây là cái gọi là vật hy sinh, vĩnh viễn là đá kê chân cho những nhân vật chính nhân vật đặc quyền kia.

Chẳng qua, ngày hôm nay, cậu sẽ cho mọi người biết, khi vật hy sinh phản kích, cho dù là móng heo*, cho dù là phần tử đặc quyền cũng không thể may mắn tránh khỏi. (* = ‘trư cước’, hài âm của ‘chủ giác’ = nhân vật chính)

Tiêu Từ Lăng lấy kính râm xuống, một khắc khi lộ ra hình dáng, hai mắt Lý Dũng Quân nhất thời chảy xuống nước mắt, xen lẫn vết máu loang lổ, trong lòng anh có các loại cảm thụ khó có thể nói rõ, Lý Dũng Quân thậm muốn thống khoái chảy nước mắt một lần để phát tiết tâm tình phức tạp lúc này.

Thạch Nhạc Quần thấy chém đứt cánh tay mình vậy mà chỉ là một thiếu niên vị thành niên, gã vốn còn lo lắng có phải trong lúc vô tình đã đắc tội một nhân vật lợi hại nào hay không, vừa thấy là khuôn mặt xa lạ, tuyệt không ở trong phạm vi cảnh cáo của ca ca gã, nhất thời dũng khí lớn mạnh, gã lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ mày không sợ đắc tội tao? Ca tao chính là đội trưởng của tiểu đội liên minh, là Can Tương* đặc lực dưới tay Sở Chích Thiên Sở đội trưởng. . .” (* tên 1 thanh thần kiếm thời xưa, bộ đôi của nó là Mạc Tà, thường khi ví ai với 2 thanh kiếm này có nghĩa nói người đó là 1 trợ thủ, cánh tay đắc lực.)

“Can Tương đặc lực? Tiểu đội liên minh? Tiểu đội nào?” Tiêu Từ Lăng nghi hoặc, có chút hiếu kỳ người trước mắt nói đến tốt cùng là ai, cậu ngược lại muốn biết tiểu đội liên minh nào lại can rõ như thế.

“Tiểu đội Cuồng Phong” Thạch Nhạc Quần kiêu ngạo nói ra tên của tiểu đội bọn chúng, nghĩ thầm người này đã sợ rồi đúng không, dám chém đứt tay gã? Gã nhất định phải trả thù, chém đứt tứ chi của người này mới có thể tiết được mối hận trong lòng gã.

“Tiểu đội Cuồng Phong? Chưa nghe nói qua.” Tiêu Từ Lăng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, lại tìm không được một chút cảm giác quen thuộc. Kỳ thực Tiêu Từ Lăng ngoại trừ biết ba tiểu đội đại biểu từng xuất hiện trong bộ tổng chỉ huy ở xưởng quân công, cái khác thì hoàn toàn không biết gì cả.

Thạch Nhạc Quần lại không biết điều đó, gã cho rằng bị Tiêu Từ Lăng trêu chọc, gã phần nộ không còn nữa điểm lý trí, tàn bạo hô với người bên cạnh: “Bắt lấy nó cho tao, tao muốn đích thân chém đứt tứ chi của nó.”

Không đợi mấy người đó động thủ, một uy áp che trời lấp đất đột nhiên đánh tới, trực tiếp đè những người muốn động thủ đó xuống mặt đất.

Một thanh âm cực độ băng lãnh âm u truyền đến: “Ai dám!”

Trong lòng Thạch Nhạc Quần sợ hãi, thanh âm này gã nằm mơ cũng sẽ không quên. Sở Chích Thiên, nam nhân cường đại nhất doanh địa, cũng là thủ lĩnh cao nhất của doanh địa, lại càng là người ca già cực độ bội phục mà run rẩy.

Gã quay đầu lại, thân thể run rẩy kịch liệt, kinh hoàng nói: “Sở, Sở, Sở đội trưởng!”

Chỉ thấy ở cửa xuất hiện một nam nhân lãnh liệt, anh mặc áo somi quần tây đơn giản, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác ngoài màu đen. Khí thế vô hình khiến cho hai chân mọi người đều đang run lên.

“Tiểu đội Cuồng Phong. . . Rất tốt, cũng dám chém tử chi của đội viên tổ công kiên tôi!” Sở Chích Thiên rung rung ống tay áo của mình, đường nhìn không có bất kỳ nhiệt độ nào quét nhìn Thạch Nhạc Quần một cái.

Thạch Nhạc Quần bị đường nhìn đó trực tiếp đóng băng, tâm của gã rơi xuống sông băng vạn trượng, gã vậy mà đã đắc tội tổ công kiên. . . Vì sao người này căn bản không ở trong mấy người mà ca già nói tới chứ? Tuy rằng gã rất kiêu ngạo, sẽ tác oai tác quái khi dễ người yếu, nhưng cũng biết đúng mực, vẫn luôn cẩn thận tránh khỏi đắc tội những người không thể đắc tội. . . Gã không cách nào tiếp nhận được đối với kết quả hiện tại, gã nghĩ không thông.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Thiện tâm? Đội trưởng uống lộn thuốc rồi!

Tiêu Từ Lăng thấy Sở Chích Thiên long trọng lên đài, tuy rằng trong lòng có chút oán giận anh ta đa sự, cậu vốn định trực tiếp hạ thủ giải quyết những cận vệ thối nát đó, bất quá biểu hiện ra vẫn một bộ tôn kính, cậu cung kính cúi đầu nói: “Đội trưởng, chào!”

Tiêu Từ Lăng hiểu rõ trước mặt người ngoài nhất định phải giữ gìn quyền uy tuyệt đối của Sở Chích Thiên, tuyệt đối không thể không lớn không nhỏ như bình thường. Là một đàn em đắc lực đủ tư cách, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt bản phận của bản thân, không thể mất sự đúng mực của bản thân —— Tiêu Từ Lăng có một bộ hành vi chuẩn tắc của đàn em hạch tâm do bản thân lập ra.

Mặt Sở Chích Thiên lạnh lùng, anh từng bước một đi vào gian phòng, đi tới trước mặt Thạch Nhạc Quần, chỉ vài bước đường đơn giản như vậy, đã khiến cho Thạch Nhạc Quần tê liệt ngã xuống đất, mắt không chế tại chỗ. Sát khí không hề che giấu trên người Sở Chích Thiên, khiến cho gã hiểu rõ lần này gã chết chắc rồi.

“Kêu Thạch Nhạc Quần có phải không, ông còn lời gì muốn nói? Tôi cho ông một chút thời gian sau cùng cho ông để lại di ngôn ông muốn lưu lại.” Sở Chích Thiên lãnh đạm liếc nhìn Thạch Nhạc Quần trên mặt đất một cái, tuyên án kết cục của gã.

Thạch Nhạc Quần bò mạnh lên, phủ phục trên mặt đất, gã khóc rống chảy nước mắt nói: “Sở đội trưởng, Sở đội trưởng, xin tha tôi đi, tôi khẳng định sẽ thay đổi triệt để, lần sau không dám nữa.”

Sở Chích Thiên đột nhiên quay đầu nói với ngoài cửa: “Ra đi!”

Chỉ thấy ở cửa xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, là Tần Thượng Phong. Ban nãy anh cảm giác thấy một luồng khí thế kinh khủng xuất hiện ở chỗ này, vì vậy lập tức dẫn đội chạy lại đây, không ngờ vậy mà là đội trưởng không có khả năng xuất hiện ở chỗ này đã tới.

Tần Thượng Phong cảm giác thấy đường nhìn băng lãnh như đao cắt của Sở Chích Thiên, mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra trên lưng, anh đi đến trước mặt Sở Chích Thiên, cúi đầu cung kính nói: “Đội trưởng!”

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn anh ta một cái. Tuy rằng anh rất bất mãn doanh địa sẽ xuất hiện loại chuyện kiêu ngạo bá đạo này, nhưng vẫn hài lòng đối với việc Tần Thượng Phong có thể đứng lúc chạy tới, anh nói: “Dựa theo quy định của doanh địa mà làm.”

“Vâng!” Hai mắt buông rũ của Tần Thượng Phong hiện lên một tia khoái trá, anh nhanh chóng kêu đội viên bên người qua áp Thạch Nhạc Quần đi ra.

Thạch Nhạc Quần bị áp giải đi liều mạng giãy dụa nói: “Sở đội trưởng. Nhìn trên mặt mũi của ca tôi, tha tôi lần này. . . Sở đội trưởng, Sở đội trưởng. Tha mạng a. . .” Thanh âm mê loạn rốt cục biến mất trong màn đêm.

Mà mấy người thức tỉnh theo Thạch Nhạc Quần tới, toàn thân run lên quỳ rạp xuống đất, bọn chúng sợ hãi chờ đợi tuyên án cuối cùng của Sở Chích Thiên.

“Về phần mấy người. . .” Sở Chích Thiên hơi hơi nhíu nhíu mày, tuy rằng kẻ cầm đầu đã đi, nhưng đám đồng lõa này cũng không thể không phạt, đáng tiếc, phải biết rằng người thức tỉnh hiện tại vẫn rất thưa thớt. Những người này chính là lực lượng trung kiên đối kháng tang thi. Bất quá Sở Chích Thiên sẽ không bởi vì bọn chúng là người thức tỉnh thì mở một tấm lưới, khi anh vừa định muốn nói hủy đi căn nguyên thức tỉnh của bọn chúng, Tiêu Từ Lăng đột nhiên mở miệng nói: “Đội trưởng, có thể để bọn họ làm tiên phong mở đường cho đoàn xe, qua vài trận chiến dịch nếu may mắn không chết. . .”

Tiêu Từ Lăng rất ác. Cậu muốn để cho bọn chúng chịu đủ sự gầy vò của tử vong, để cho bọn chúng cảm thụ được khi sinh mệnh không được khống chế trong tay bản thân nữa sẽ là loại bất lực với tuyệt vọng như thế nào, thế hội cảm thụ thống khổ của những người mà trước đây bọn họ khi dễ.

Mấy người đó nào biết tâm lý hiểm ác của Tiêu Từ Lăng, cảm kích nhìn Tiêu Từ Lăng một cái, mặt bọn chúng lộ vẻ kinh hi liên tục đập đầu nói: “Sở đội trưởng, chúng tôi nguyện ý làm tiên phong mở đường cho đoàn xe, chúng tôi nguyện ý tiếp nhận nghiêm phạt, xin Sở đội trưởng khai ân, xin Sở đội trưởng khai ân.”

Sở Chích Thiên như có chút đắm chiêu nhìn Tiêu Từ Lăng một cái. Suy nghĩ một chút phát hiện đề nghị này rất khả thi, liền chậm rãi gật đầu nói: “Cũng tốt, Tàn Thượng Phong, đưa bọn chúng đi gặp Đồng phó đội, để cho cậu ta an bài!”

Tàn Thượng Phong nhanh chóng đáp: “Vâng, Sở đội!” Nói xong lặng lẽ đưa cho Tiêu Từ Lăng một ánh mắt bội phục. Đề nghị này của Tiêu Từ Lăng quá tuyệt, tuyệt đối có thể chấn nhiếp một đám phần tử kiêu ngạo tự cho là có đặc quyền trong doanh địa.

Vì vậy, quân đoàn cảm tử khiến người ta sợ hãi xuất hiện ngay dưới một câu nói của Tiêu Từ Lăng, thành binh đoàn thiết huyết chấn nhiếp thiên hạ của căn cứ Lăng Thiên, kỷ thực nguyên nhân không sợ chết của những người đó chỉ có một, đó chính là liều mạng mới có cơ hội sống, mới có cơ hội bắt đầu một lần nữa, bằng không chờ đợi bọn họ chỉ có tử vong.

Ánh mắt Lý Dũng Quân quỳ rạp trên mặt đất nóng rực nhìn nam nhân cường đại trước mắt này, đơn giản nói mấy câu đã quyết định được kết cục của những người đã khi nhục anh. Chỉ có nam nhân như vậy mới đáng giá anh đi theo, anh nắm chặt nắm tay mình, tín niệm trong lòng càng thêm kiên định.

Anh quay đầu nhìn về phía Tiêu Từ Lăng mang vẻ mặt cung kính, trong lòng không khỏi cảm thán: Không ngờ tới Tiêu Từ Lăng trước đây vẫn là tiểu đệ đệ cần người bảo hộ vậy mà đã trưởng thành đến loại tình trạng này, lại càng tiến vào tổ công kiên, tiểu đội thuộc về Sở Chích Thiên, có thể cận thân đi theo cậu ta, đội ngũ mà hết thầy cường giả đều hướng tới.

Có phải có một ngày anh cũng có thể gia nhập hay không?! Lý Dũng Quân nhìn không được hy vọng xa vời, trong lòng nóng rực một mảnh.

Rất nhanh Tàn Thượng Phong đã dẫn người áp giải đám người Thạch Nhạc Quần đi, Tiêu Từ Lăng nhanh chóng buông đứa trẻ trong lòng xuống, đi đến trước mặt Lý Dũng Quân, thấp giọng hỏi: “Lý đại ca, anh không sao chứ.”

Lý Dũng Quân toét miệng rộng, đầy mặt lệ máu, mang theo sự vui sướng sống sót sau tai nạn cùng với sự thống khoái của tâm tư, anh cười nói: “Không chết được, Tiểu Lăng, đêm nay may nhờ em, còn có, cảm tạ Sở đội trưởng.” Lý Dũng Quân cảm kích nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên đứng ở một bên.

Anh dưới sự nâng đỡ của Tiêu Từ Lăng, bò lên tựa nghiêng nghiêng bên tường, sự đau đớn toàn thân khiến cho anh thiếu chút nữa ngất đi, cho dù như thế anh vẫn lo lắng nói với Tiêu Từ Lăng: “Tiểu Lăng, mau đi xem Tàn Lăng một chút, em ấy bị đã thương. . .”

Tiêu Từ Lăng gật đầu, chạy tới kiểm tra Tàn Lăng cùng với vợ của Lý Dũng Quân hôn mê ngã xuống đất. Vợ của Lý Dũng Quân chỉ bị kinh hách hôn mê, không bị thương gì, dưới sự trợ giúp của Tiêu Từ Lăng đang từ từ tỉnh lại. Ngược lại Tàn Lăng bị nội thương nghiêm trọng, tình hình thập phần nguy cấp.

Tiêu Từ Lăng vừa thấy loại tình huống này, nhanh chóng xin giúp đỡ về phía Sở Chích Thiên: “Sở ca, hỗ trợ kêu đội chữa thương một chút, Tàn Lăng nguy hiểm.”

Sở Chích Thiên liếc tên nhóc còn chưa tự giác kia, phân phó anh vậy mà đương nhiên như vậy, quả nhiên mình đối với cậu ta quá tốt rồi. Bất quá nghĩ lại bản thân trước đó có chút đuối lý, cũng tha cho cậu một con ngựa.

Anh tiếp nối thông tin, nói với đầu kia: “Cảnh Văn, kêu Nhất Long mang đội chữa thương đến nhà lầu số 203 đường Hòa Bình.” Chưa cho Trần Cảnh Văn cơ hội hỏi thăm, trực tiếp ngắt. Sở Chích Thiên không biết phải giải thích sao với Trần Cảnh Văn, lão đại anh đây vì sao sẽ buồn chán mà xuất hiện ở chỗ này.

Rất nhanh đội chữa thương đã đến, còn chưa tới nơi, đã nghe thấy Chân Nhất Long ở xa xa khẩn trương hô lớn: “Đội trưởng, đội trưởng, cậu bị thương chỗ nào?”

Sở Chích Thiên nhìn chằm chằm Tiêu Từ Lăng đang ở một bên che miệng cười trộm một cái, đóng băng nguyên cả mặt. Đều là một đám e sợ thiên hạ không loạn, anh hừ lạnh một tiếng nói: “Ồ ào vớ vẩn cái gì, chỉ là một người sống sót của doanh địa bị thương.”

Chân Nhất Long đi tới trước mặt Sở Chích Thiên, thấy đội trưởng nhà mình vẹn toàn không tổn hao gì, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Lúc đó nghe thấy còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, đội trưởng vậy mà gác thông tin của Trần phó đội, còn cần đội trị liệu ra mặt, khiến cho hậu cần bọn họ hoảng loạn một trận.

“Còn không tới xem xem người bị thương? Xem tôi làm gì?” Sở Chích Thiên đối mặt biểu tình khoa trương của Chân Nhất Long, hàn khí trên mặt càng

đậm. Đầu của cái đám này đều mọc thế nào vậy, anh thế nào có thể bị thương chứ, lại nói chiến đấu có thể khiến cho anh bị thương, sẽ yên bình không gọn sóng như vậy sao? (Lão đại, anh quên còn có vụ ám sát)

Chân Nhất Long bị hàn khí của Sở Chích Thiên kinh hách nhanh chóng tránh ra, chạy tới chỗ Tiêu Từ Lăng gọi.

Anh nghiêm túc kiểm tra thân thể của Tần Lăng, vẻ mặt Tiêu Từ Lăng khẩn trương nhìn động tác của Chân Nhất Long, hy vọng nhận được tin tức tốt rằng Tần Lăng không có việc gì.

“May mắn, chỉ chịu chút nội thương, nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Chút vết thương nhỏ đó đối với Chân Nhất Long mà nói căn bản không có độ khó nào, rất nhanh đã dùng dị năng chữa khỏi xuất huyết bên trong, giải quyết tai họa ngầm, chỉ cần Tần Lăng tu dưỡng tốt thêm một đoạn thời gian, thì lại có thể vui vẻ nhảy nhót.

Sau đó lại đi qua xem xem thương thế của Lý Dũng Quân, Lý Dũng Quân là người thức tỉnh, bản thân tự mang năng lực lành vết thương, Chân Nhất Long vừa kiểm tra đã biết không có gì nguy hiểm, nhưng vẫn dùng dị năng trị liệu một chút giúp anh ta, gia tốc sự phục hồi của Lý Dũng Quân.

“Đều không có việc gì, yên tâm đi.” Sự khẩn trương của Tiêu Từ Lăng khiến cho Chân Nhất Long biết mấy người này khẳng định có quan hệ với Tiêu Từ Lăng, vì vậy an ủi.

“Cảm tạ Nhất Long ca.” Tiêu Từ Lăng cảm kích nói.

Chân Nhất Long cười xua tay tỏ ý Tiêu Từ Lăng không cần khách khí, anh len lén liếc nhìn Sở Chích Thiên một cái, phát hiện cậu ta không chú ý tới bọn họ, liền dùng bờ vai khẽ đẩy Tiêu Từ Lăng một chút, nhỏ giọng hỏi: “Em thế nào sai sử được đội trưởng vậy?”

Sở Chích Thiên cũng không có lòng tốt như vậy, tìm đội chữa thương cho những người sống sót bình thường không quen biết này, còn trực tiếp gác thông tin của Trần phó đội. Duy nhất có thể khiến cho Sở Chích Thiên làm như vậy, chỉ có Tiêu Từ Lăng trước mắt. Được rồi, Chân Nhất Long kỳ thực là một nam nhân rất buồn đưa lễ.

Tiêu Từ Lăng đến giờ mới phát hiện, ban nãy hành vi của cậu có sự khác biệt, vậy mà trái với chuẩn tắc đàn em, không tự giác sai sử Sở Chích Thiên. Toàn thân cậu không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, mình thực sự là quá sơ suất.

Tiêu Từ Lăng lấy tay lau mồ hôi trên trán vội vàng giải thích: “Không có không có, là đội trưởng thấy em quá lo lắng, hơn nữa tâm tình của đội trưởng đêm nay không tốt, vì vậy quá thiện tâm, ừm, kết quả của quá thiện tâm.” Nói như vậy chắc hẳn có thể lừa bịp được qua cửa ải nhỉ.

Chân Nhất Long hồ nghi liếc liếc Tiêu Từ Lăng một cái, trong miệng em ấy nói chính là Sở đội trưởng sao? Sở đội trưởng có thiện tâm? Vì sao anh theo lâu như vậy mà cho tới bây giờ chưa từng phát hiện chứ? Anh nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ đội trưởng uống lộn thuốc?” Chỉ có khả năng này mới có thể giải thích được sự bất thường đêm nay của Sở Chích Thiên.

Miệng Tiêu Từ Lăng giật một cái, cái gì mà uống lộn thuốc, là ăn lộn thịt kho tàu thì có. . . Nhớ lại thịt kho tàu của cậu, Tiêu Từ Lăng liền ‘thuron tâm’ a.

Sở Chích Thiên đứng ở cửa nghe thấy đối thoại của hai người triệt để cầm nín, chẳng lẽ hai người đó coi anh là đồ giả sao? Vậy mà buồn đưa lễ ngay trước mặt anh. . . Còn có, Tiêu Lăng a, cậu tìm một lý do cũng phải đáng tin chút chứ. Thiện tâm? Sở Chích Thiên không cho rằng bản thân có thứ đó.

Sở Chích Thiên thực sự nghe không nổi nữa đặt nắm tay ở bên miệng, hung hăng ho khan một cái, nhắc nhở hai người phía sau thu liễm một chút.

Tiếng ho khan này để cho hai người nhất thời im tiếng, không dám nói thêm nữa, cũng để cho Tiêu Từ Lăng âm thầm may mắn tránh được sự truy vấn của Chân Nhất Long, khó tránh khỏi vút một ánh mắt cảm kích về phía Sở Chích Thiên.

Lão đại thực sự là đặc lực, thời điểm mấu chốt biết giải vây cho cậu (Lão đại nhà cậu là nghe không nổi nữa mới ra mặt, hồng có tốt đẹp như cậu nghĩ đâu)!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Cấn người? Cậu cảm tình con cầu sao?

Bởi vì là Sở Chích Thiên ra mặt, Chân Nhất Long quyết định đón một nhà Lý Dũng Quân cùng với Tần Lăng đến đội chữa thương ở bộ hậu cần dưỡng thương.

Khi Lý Dững Quân chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhớ đến chuyện anh vẫn nhớ mong nhất, vội vàng bắt lấy tay Tiêu Tử Lăng nói: “Tiểu Lăng, anh muốn gia nhập đội ngũ của Sở đội trưởng, muốn kính nhờ em làm một đề cử trong đội cho anh.”

Nghe thấy khẩn cầu của Lý Dững Quân, Tiêu Tử Lăng khóc không ra nước mắt: Lý đại ca a, anh muốn gia nhập đội ngũ của lão đại, không có vấn đề gì, muốn em làm đề cử trong đội cũng không có vấn đề gì. . . Thế nhưng chẳng lẽ không phải hẳn nên lặng lẽ nói với em vào lúc hồng có người sao? Đi của sau mà còn đi ngay trước mặt chủ nhân đương gia, cho dù muốn chết cũng không phải muốn như vậy chứ. Còn có, anh yêu cầu người, cũng phải tìm đúng người a, không thấy lão đại đang ở đây sao?! Không trực tiếp tìm lão đại, tìm đàn em em đây có tác dụng cái mông a!

Tiêu Tử Lăng không cự tuyệt cũng không đáp ứng, cậu cẩn thận liếc liếc Sở Chích Thiên ở cửa. . . Phát hiện biểu tình của lão đại hồng có biến hóa, thoát nhìn không có tức giận, thậm chí phả một hơi, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng thấp giọng nhắc nhở: “Lý đại ca, đội trưởng của chúng em ở đây.” Nói xong không quên dùng miệng héch héch về phía Sở Chích Thiên, ám chỉ Lý Dững Quân trực tiếp tìm lão đại.

Thu hay không thu người chỉ cần một câu nói của Sở Chích Thiên, nào cần cậu đề cử chứ. Lại nói, chỉ cần Lý Dững Quân mở miệng khẩn cầu, cậu có thể mở miệng hỗ trợ một phen, nói tốt cho anh.

Lý Dững Quân lập tức lĩnh ngộ, anh nhanh chóng cung kính nói với Sở Chích Thiên: “Sở đội trưởng, hy vọng cậu có thể cho tôi có cơ hội vào đội, tôi. . . sẽ nỗ lực.”

Lý Dững Quân nắm chặt nắm tay, mặt đỏ gầu, thực lực của anh thực sự quá kém, ngay cả mở miệng khẩn cầu cũng khiến cho anh xấu hổ.

Sở Chích Thiên nghe thấy khẩn cầu của Lý Dững Quân. Quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Lý Dững Quân tuy rằng bị thương, nhưng vẫn đứng thẳng người, trên mặt đỏ bừng, là vì thực lực của bản thân quá kém mà xấu hổ, đây là một người thành thật an phận.

“Xem ra, trước đây anh chắc hẳn là một quân nhân.” Tư thế đứng của Lý Dững Quân còn mang theo phong phạm cường tráng của quân nhân, xương cốt sắt thép loong coong ảm hãm để cho Sở Chích Thiên thoáng cái đã nhìn ra.

Lý Dững Quân cúi đầu đáp: “Đúng vậy, tôi năm ngoái mới xuất ngũ.”

Tiêu Tử Lăng ở bên cạnh nhanh chóng nói tốt: “Lý đại ca là người rất tốt, hàng xóm xung quanh như chúng em có thể bình yên sống sót đều nhờ Lý đại ca chăm sóc.” Vì đề cho Sở Chích Thiên thu người, Tiêu Tử Lăng không chút do dự khuyếch đại sự thực. Bất quá cách làm người của Lý Dững Quân không tồi là sự thực, bằng không cũng không có khả năng khi mới quen đã thập phần chiều chuộng, phải biết rằng khuôn mặt của cậu sẽ bị người hiểu lầm là người yếu, sau mặt thế không ai sẽ nguyện ý tiếp thu một trời buộc để liên lụy bọn họ.

Sở Chích Thiên gật gật, nói với Tiêu Tử Lăng: “Cậu đi làm đề cử một chút, làm một thủ tục cho anh ta, vào tổ chiến đấu.”

Tiêu Tử Lăng cười tùm tùm dạ một tiếng, có sự phân phó của lão đại, cậu làm việc này sẽ danh chính ngôn thuận, không sợ bị người làm khó dễ.

Thấy vẻ mặt Lý Dững Quân hưng phấn kích động, Sở Chích Thiên nhắc nhở: “Gia nhập đội ngũ của tôi, rất nguy hiểm, anh phải có chuẩn bị tâm lý.”

“Vâng, đội trưởng!” Lý Dững Quân kính một quân lễ tiêu chuẩn, anh dường như lại về tới quán doanh, tâm vốn trôi nổi bất định thoáng cái đã an ổn.

Nhìn theo Lý Dững Quân theo đội chữa thương rời đi, Tiêu Tử Lăng sau khi nhìn không thấy bóng lưng của anh nữa rốt cục thở ra một hơi, có chút nghỉ mà sợ nói: “May mắn. Ban này em chạy tới đúng lúc.”

“Không biết là ai vì một cục thịt kho tàu mà dây dưa với tôi lâu như vậy? Nếu không phải tôi nhắc nhở, sợ rằng người nào đó đã quên luôn chuyện tới gặp bạn bè đi.” Sở Chích Thiên như cười như không liếc liếc Tiêu Tử Lăng trước mặt một cái, không nhẹ không nặng đâm cái chân đau của Tiêu Tử Lăng một chút. Nếu không phải Tiêu Tử Lăng dây dưa việc đó, thì sẽ không đến trễ đến bây giờ, có lẽ bọn Lý Dững Quân sẽ không tham như vậy.

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng nhện không được quảng cho anh ta một ánh mắt khinh bỉ cực bực, dây dưa? Nói cái gì a. . . Không biết là ai không biết xấu hổ ăn vụng thịt kho tàu của người ta? Nếu không phải sự vô sỉ của Sở Chích Thiên, cậu cũng không đến mức mặt không chế thành như vậy.

Lúc này, trong đầu Tiêu Tử Lăng lại hiện ra hành vi vô bổ bàn cãi của mình, nhất thời có chút ngượng ngùng, cậu vậy mà vì một cục thịt kho tàu mà mặt không chế. . . Guồng mặt trắng mịn bắt đầu đỏ rực lên. Cậu ngửa đầu nhìn về phía nóc nhà, đột nhiên phát hiện đèn treo của gian phòng rất cần thiết nghiên cứu.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng làm bộ làm tịch nghiên cứu đèn treo, đã biết cậu lại bắt đầu giả vô tội ý đồ lấp liếm hành động việc làm của cậu, sờ sờ môi mình, dường như còn cảm giác được một chút đau đớn, tên nhóc này cũng dám cắn anh. . . Lá gan thực sự là càng lúc càng lớn.

Trong đầu Sở Chích Thiên lại về tới tình cảnh Tiêu Tử Lăng vô bổ bàn cãi. . .

“Sờ ca, anh ăn vụng thịt kho tàu của em a!” Tiêu Tử Lăng bị phản lên án.

Sở Chích Thiên rất bình tĩnh gấp một đĩa rau, rất ưu nhã ăn, nhai vài cái mới nhàn nhạt nói: “Thịt kho tàu ở trong bát cậu, hơn nữa cậu cũng ăn rồi.”

“Bốn cục, em có bốn cục.” Tiêu Tử Lăng giậm chân.

“Cậu nhớ làm.” Câu trả lời của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa phìền muộn đến mức nôn máu mà chết, chưa thấy qua tên tặc ăn

vụng nào vô si như thế, bị bắt còn nguy hiểm.

“Em vốn đã có một cục có được chưa? Sau đó em lại gắp ba cục có được chưa? Tổng cộng là bốn cục có được chưa?” Tiêu Từ Lăng vẫn chưa từ bỏ ý định, hồi tưởng lại tình cảnh trước đây với lão đại nhà mình.

Sở Chích Thiên nghe vậy nghiêm túc suy tư một chút, sau cùng quả quyết nói: “Cậu thực sự nhớ lắm.”

“Sở ca, anh nói玩笑!” Tiêu Từ Lăng thiếu chút nữa lật bàn, cho dù là lão đại cũng không thể bẻ cong sự thực như vậy.

Thấy bộ dáng tức giận của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên rút cục buồng đũa trong tay xuống, một bộ dáng bất đắc dĩ bao dung nói: “Cậu thật sự nhớ lắm.” Ánh mắt đó rõ ràng chính là đang nhìn một đứa trẻ cố tình gây sự.

Mợ nó! Nhớ lắm cái đầu quỷ bự của anh chứ! Thái độ của Sở Chích Thiên khiến cho dây thần kinh gọi là lý trí của Tiêu Từ Lăng triệt để đứt phứt, cậu trực tiếp nhắc chân, liền đá tới Sở Chích Thiên. . .

Sở Chích Thiên nhanh chóng đưa tay, nắm cổ chân đá tới của Tiêu Từ Lăng, nhàn nhạt nhắc nhở: “Không phải cậu muốn đi gặp hàng xóm của cậu sao? Thời gian sắp muộn rồi, đã đến lúc đi.”

“Em nên báo thù cho thịt kho tàu của em, sau đó đi cũng không trễ.” Tiêu Từ Lăng làm sao chịu bỏ qua, một chân bị khống chế, cậu còn có tay.

Tay phải trực tiếp đánh tới một chiêu Hắc Hồ Đào Tâm ngoan lệ, cậu muốn xem tim của Sở Chích Thiên đen bao nhiêu, ăn vụng thịt kho tàu của cậu còn muốn nguy hiểm. . .

Sở Chích Thiên vừa thấy uy lực của một quyền này, trong lòng mạnh cả kinh: Dùng lực thật sao, tên nhóc này thực sự điên rồi, vậy mà chơi thật.

Anh nhanh chóng dùng tay kia, cấp tốc túm lấy tay đánh tới. Sau đó hai tay thoáng dùng lực, túm một tay một chân của Tiêu Từ Lăng, nhắc cậu lên toàn bộ, vút vào trong sô pha sau bàn ăn.

Bởi vì Tiêu Từ Lăng tuyệt không cam lòng bị Sở Chích Thiên khống chế, vì vậy liều mạng giãy dụa. Sở Chích Thiên bất đắc dĩ đành phải dùng thân thể ngăn chặn Tiêu Từ Lăng liều mạng giãy dụa dưới thân, vì vậy liền thấy hai người tay chân quấn nhau, thân thể gắt gao kề sát nhau, hai bên được bao bọc trong sô pha, thân mật không thể phân.

“Tiêu Lăng, cậu hiện tại làm gì đấy, cậu còn muốn tiếp tục quần đấu? Đánh nhau với tôi? Thực không muốn đi gặp hàng xóm của cậu?” Sở Chích Thiên nỗ lực để cho Tiêu Từ Lăng khôi phục lý trí, bắt đầu lớn tiếng nhắc nhở việc Tiêu Từ Lăng còn chưa làm.

Tay chân Tiêu Từ Lăng bị Sở Chích Thiên cố định không cách nào nhúc nhích, thấy Sở Chích Thiên đáng hận vẫn còn ở bên trên lại nhai nói chuyện, cậu mất khống chế làm ra một động tác khiến cho hai người đều chấn kinh, chỉ thấy cậu đột nhiên thoáng nhắc đầu, cắn môi Sở Chích Thiên. . .

Hai người nhất thời hóa đá. . . Cứ như vậy miệng đối miệng mấy giây.

Tiêu Từ Lăng đột nhiên tỉnh táo lại, nhanh chóng nhả ra, có chút chấn kinh nhìn khuôn mặt trước mắt, ban nãy cậu đã làm gì?

Sở Chích Thiên lấy tay che môi bị cắn đau, phiền muộn nói: “Tiêu Lăng, cậu cảm tình con cháu sao? Vậy mà cắn người. . .” Không ngờ tới cậu ta còn có năng lực phản kháng, mình sơ xuất rồi.

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng đẩy Sở Chích Thiên ra, cuống quýt nói: “Ai kêu anh nói玩笑. . . Không còn kịp rồi, em phải đi gặp hàng xóm của em!” Tiêu Từ Lăng tỉnh táo lại biết mình đã làm một chuyện cực ngu xuẩn, cậu phải thừa lúc trước khi Sở Chích Thiên còn chưa phản ứng lại, nhanh chóng chạy trốn, bằng không khẳng định sẽ bị Sở Chích Thiên trả thù. . .

Vì vậy liền thấy Tiêu Từ Lăng tiện tay cầm một chiếc áo khoác, mở cửa xe bỏ chạy, lời nói nhắc nhở của Sở Chích Thiên còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, cậu đã bỏ chạy không còn bóng dáng!

“Ách, áo khoác đó là của tôi. . .” Sự thờ ơ khinh suất của Tiêu Từ Lăng khiến cho Sở Chích Thiên cảm lạnh, không chỉ có người gây chuyện chạy trốn, ngay cả y phục cũng bị ‘tiện tay trộm đi’.

Anh sờ sờ môi mình, tuy rằng không rách, nhưng cũng đủ đau, tên nhóc đó cắn thực nặng a. Bất quá tên nhóc đó muốn dựa vào chạy trốn để bỏ qua chuyện cắn người, cũng không dễ như vậy. . .

Sở Chích Thiên lấy ra một chiếc áo khoác ngoài màu đen từ trong không gian, tùy ý khoác lên. Anh nhất định phải đuổi theo, để cho tên nhóc đó biết, làm sai chuyện, chạy trốn là không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào, người phải học biết chịu trách nhiệm.

Vì vậy, anh đã chạy tới sau Tiêu Từ Lăng không bao lâu, lại không ngờ trực tiếp nghe thấy có người muốn chém đứt tứ chi của Tiêu Từ Lăng, anh nhất thời nổi giận. . .

Tuy rằng tên nhóc đó có vấn đề như vậy như vậy, nhưng cho dù phải nghiêm phạt cũng phải tự mình làm. . . Tên nào ăn tim gấu mật báo dám khi dễ người của anh?

Cứ như vậy, Thạch Nhạc Quần bê kệch.

Sở Chích Thiên lúc này mới nhớ mình lại đây giáo huấn Tiêu Từ Lăng, mà không phải cho cậu ta chỗ dựa, vì vậy băng hàn đầy mặt nói với Tiêu Từ Lăng vẫn còn làm bộ nghiêm cứu đèn treo nóc nhà: “Làm sai chuyện thì muốn chạy trốn? Chạy trốn không thành thì muốn lấp liếm? Tiêu Từ Lăng cậu thực sự là càng lớn càng con nít.” Nói xong còn oán hận nhún nhún đầu Tiêu Từ Lăng, có chút tiếc hận rên rỉ không thành tiếng.

Tiêu Từ Lăng thấy lấp liếm không được, vì vậy nhanh chóng cúi đầu, làm bộ bản thân rất hối lỗi.

“Sáng mai cậu đi lên tuyến tiên phong áp trận cho tôi!” Thấy thái độ nhận lỗi của Tiêu Từ Lăng coi như không tồi, Sở Chích Thiên cũng chỉ ‘tiếng sấm to mưa roi nhỏ’ tiến hành cái gọi là xử phạt, lúc này mới dẫn đầu rời khỏi gian phòng.

Nghe thấy xử phạt cuối cùng của Sở Chích Thiên, tâm tình Tiêu Từ Lăng nhất thời tốt lên. May mắn, kết quả cuối cùng không phải quá xấu, chỉ là ngày mai làm cu li một chút mà thôi, Tiêu Từ Lăng thấy may mắn.

Tiêu Từ Lăng xác định mình đã an toàn lọt qua cửa, tâm tình thập phần sung sướng theo sát phía sau Sở Chích Thiên, cùng nhau trở về chỗ bọn họ đỗ xe.

Trăng tròn trên trời chiếu nghiêng nghiêng xuống, kéo bóng của Sở Chích Thiên ra thật dài, Tiêu Từ Lăng cúi đầu, ý xấu đập lên bóng của Sở Chích Thiên, trong lòng oán hận nói: “Cho anh ăn thịt kho tàu của tôi, tôi đập, tôi đập, tôi đập, tôi đập đập đập.”

Tiêu Từ Lăng không biết loại hành vi ấu trĩ này của cậu, bị Sở Chích Thiên phía trước thấy rõ rõ ràng ràng.

Sở Chích Thiên bắt đầu dĩ nhiên khoe miệng, tên nhóc này. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Mất không chế, một bản thân khác!

Cảm nhận được Sở Chích Thiên ngồi ở trên giường đã tiến vào cảnh giới tu luyện sâu, Tiêu Từ Lăng vẫn luôn vận chuyển Thanh Tâm Thuật nhắm mắt tu luyện mở mắt ra, bắt đầu tự kiểm điểm hành vi cử chỉ của mình ngày hôm nay.

Cậu lập chí tranh thủ lưu lại ấn ký quan trọng ở trong lòng Sở Chích Thiên, để cuối cùng thu hoạch được bảo tọa đàn em đặc lực, vì vậy khi ở chung với Sở Chích Thiên chồn chồn bán manh, thậm chí sẽ có chút càn quấy. Sở dĩ lớn mật như vậy, là bởi vì nhìn thấu ở bên cạnh anh ta đều là những người tôn kính anh ta, bội phục anh ta, lại có chút e ngại anh ta, bao gồm cả hai người bạn thân của anh ta, đều có một loại tâm lý kính ngưỡng. Nếu như biểu hiện giống như bọn họ, cuối cùng cũng chỉ có thể bị dập tắt trong đại chúng, căn bản không cách nào lấy được bảo tọa đàn em mà cậu tâm tâm niệm niệm.

Bởi vì, các phương diện của cậu đều không bằng người khác, so thực lực, cậu so không qua được hai vị phó đội, ngay cả mấy đội viên gia nhập trước đó đều lợi hại hơn nhiều so với cậu, nếu không phải khi thi triều bất ngờ nhận được sự trợ giúp của Sở Chích Thiên mà đột phá cấp ba, thực lực hiện tại của cậu sợ rằng chỉ có thể bồi hồi ở trên dưới top mười của tiểu đội, cho dù như thế, cậu cũng không cách nào khẳng định cậu có thể vẫn luôn bảo trì được ưu thế này, lần đột phá này của cậu có cơ duyên xảo hợp nhất định, lần sau chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng như vậy, cậu có thể dự liệu được, rất nhanh những người khác sẽ vượt qua, ưu thế của cậu sẽ không còn sót lại chút gì.

So thời gian đi theo, so cảm tình, cậu cũng tới chậm hơn so với mấy người khác, chồn chồn đều là hoàn cảnh xấu. Vì vậy nếu muốn chiếm được vị trí nhỏ nhoi ở bên cạnh Sở Chích Thiên, nhất định phải ‘kiếm tầu thiên phong’ (nghĩa là không đi theo thường quy, tìm một số biện pháp mới, khác với dĩ vãng để giải quyết vấn đề).

Vì vậy cậu lựa chọn một loại biểu hiện khác với những người khác để hiển lộ bản thân, đó cũng là do may mắn ông trời cho cậu một khuôn mặt hoà nhã, có thể dễ cho cậu thuận lý thành chương bán manh, giả ngây thơ chất phác, giả đáng yêu, giả ngốc nghếch, thường thường chọc chút phiền toái nhỏ, để cho Sở Chích Thiên đau đầu. Cứ như vậy chậm rãi để cho Sở Chích Thiên khắc sâu nhớ kỹ rằng anh ta có một đàn em rất phiền phức. . . Khi phiền phức trở thành thói quen, cậu tin tưởng Sở Chích Thiên sẽ không có khả năng xem nhẹ cậu.

Nhưng biểu hiện ngày hôm nay lại không phải chủ ý của cậu. Thịt kho tàu bị ăn, tuy rằng cậu phiền muộn, nhưng cũng không phải thực sự bốc lửa như vậy. . . Tranh luận với Sở Chích Thiên cũng là có chút cố ý. Nhưng vì sao sau đó liền mất không chế chứ?

Tiêu Từ Lăng cảm thấy là một bản thân khác ảnh hưởng cậu, sự phần nộ đột nhiên bùng nổ lúc đó, triệt để ràng buộc lý trí của cậu. ‘Cậu’ đột nhiên xuất hiện đó cừu thị cực đoan hết thầy người bá quyền, có lẽ thái độ lúc đó của Sở Chích Thiên đã dẫn nổ cậu. Oán khí với lửa giận tận trời đó, cùng với sự

bất lực sau khi bị Sở Chích Thiên khống chế, khiến cho cậu triệt để biến thành một dã thú công kích theo bản năng.

Loại phần nộ với oán khí đó, Tiêu Từ Lăng rất quen thuộc. Là tâm tình khi cậu bị cường giả cao cao tại thượng áp bách ở kiếp trước, vốn tưởng rằng mình sống lại đã quên hết thầy những điều đó, không ngờ tới cậu vẫn luôn ẩn giấu sâu trong nội tâm của bản thân, chờ đợi bùng nổ.

May mắn cậu cực lực khống chế, cuối cùng đúng lúc khống chế được thân thể. Nhưng cũng đã chậm, cậu đã cắn Sở Chích Thiên. Lúc đó cậu mê mang vậy mà không biết phản ứng thế nào, cuối cùng chỉ có thể chạy trốn chết, cậu không có biện pháp giải thích với Sở Chích Thiên, vì sao cậu sẽ mất khống chế đến như thế.

Tuy rằng bởi vì có chuyện của Lý Dũng Quân làm giảm xóc, hơn nữa sau cùng bản thân đã cố ý bán manh giả ấu trĩ giả đáng yêu che giấu qua, nhưng hiện tại nghĩ lại, loại biểu hiện đó kỳ thực có chút giấu đầu hở đuôi, vô cùng gượng ép. Duy nhất cảm thấy may mắn chính là, Sở Chích Thiên tuyệt không quá hoài nghi, có lẽ bán manh đoạn thời gian trước vẫn có hiệu quả, để cho Sở Chích Thiên không suy nghĩ sâu xa.

Tiêu Từ Lăng thầm thở dài một hơi trong lòng, dù sao không phải thiếu niên mười bốn tuổi chân chính, làm không được kín không kể hở chân chính. Bất quá bản thân khác đột nhiên xuất hiện kia đến tột cùng là chuyện gì? Về sau cậu ta còn có thể tiếp tục xuất hiện ảnh hưởng lý trí của mình nữa không?

Trong lòng Tiêu Từ Lăng lo lắng trọng trọng. Cậu tuyệt không muốn vì vậy mà hủy tình thế tốt do cậu đã khổ tâm xây dựng ra, không có ai sẽ cho phép một người bình thường không khống chế được ở lại bên cạnh để uy hiếp sự an toàn của người đó, cho dù bản thân Sở Chích Thiên thấy không quan trọng (Thực lực anh siêu cường, dù Tiêu Từ Lăng mất khống chế thế nào cũng không thể làm gì được anh), phó đội tiểu đội Trần Cảnh Văn cũng không có khả năng để cho cậu ở lại, tuy rằng không biết là nguyên nhân gì, nhưng chuyện Trần Cảnh Văn không hy vọng cậu ở lại bên cạnh Sở Chích Thiên cậu vẫn rất rõ ràng. Chỉ cần có cơ hội, khẳng định Trần Cảnh Văn sẽ ra tay, hơn nữa để cho Sở Chích Thiên khó có thể cự tuyệt.

Miễn man suy nghĩ một trận, Tiêu Từ Lăng rốt cục đã trầm lại được tâm tư, tiếp tục tu luyện Thanh Tâm Thuật. Bán manh gì gì đó đều là phụ trợ, có thể leo lên được bảo tọa đàn em đặc lực hay không, then chốt nhất vẫn phải xem thực lực bản thân. Tổ chất thân thể của cậu không tốt, nhất định phải nỗ lực gấp bội, thế nào cũng không thể để cho bản thân rớt ở tụt phía sau, bằng không cho dù Sở Chích Thiên sùng tín mình thế nào, cũng sẽ không để cho cậu trở thành đàn em đặc lực. . .

Sở Chích Thiên là một người rất lý trí rất tuân quy củ. Mà cậu tuyệt không hy vọng bản thân lưu lạc thành một con chó săn chỉ biết nịnh nọt, Tiêu Từ Lăng tự nhận bản thân vẫn là một thanh niên có chí lớn đầy hứa hẹn.

Tiêu Từ Lăng tiến hành xong suy nghĩ, khi tu luyện Thanh Tâm Thuật thì hiệu quả vậy mà tốt hơn nhiều so với trước đây, khó trách nói tu tiên chú ý tâm tình, quả nhiên không sai. Tiêu Từ Lăng mừng rỡ trong lòng rất nhanh chuyển chú tu luyện, một lát sau đã lâm vào trạng thái không minh. . .

‘Thình’ một tiếng giòn vang, kỹ năng hệ thủy cấp hai Xuyên Lưu Bất Tức vốn vẫn luôn học không được nhất thời nước chảy thành sông, liền thấy bên người Tiêu Từ Lăng đột nhiên ngưng tụ vô số rồng nước nhỏ bé điên cuồng xoay tròn, vây quanh lấy cả người cậu, như ẩn như hiện.

Sở Chích Thiên nghe thấy tiếng vang bên cạnh, hơi hơi mờ mắt, thấy loại tình huống này của Tiêu Từ Lăng, trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng nhàn nhạt, sau đó lần nữa nhắm mắt trầm tĩnh vào trong tu luyện.

Lần tu luyện này rất có thành quả, khi Tiêu Từ Lăng tỉnh lại, phát hiện trời đã sáng rõ, cậu đột nhiên nhớ ngày hôm nay Sở Chích Thiên muốn cậu đi lên tuyến tiên phong áp trận. Cậu cuống quýt nhanh chóng đứng dậy, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, thiếu chút nữa lại cảm đầu trở lại, mà bụng lại vang lộn ục ục, cả người đói đến mức đi đứng như nhũn ra. Chẳng qua chỉ là một buổi tối, vì sao đói thành như vậy?

“Tỉnh rồi?” Lúc này Sở Chích Thiên ngồi trên sô pha đang nghiên cứu địa đồ nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại hỏi.

“Tỉnh rồi, Sở ca, em lập tức đi lên tuyến tiên phong áp trận.” Tiêu Từ Lăng leo xuống giường. . . Giường? Vì sao cậu sẽ chạy đến trên giường? Đó không phải là chỗ Sở Chích Thiên nên ngồi sao?

Giờ cậu mới phát hiện vị trí của cậu với Sở Chích Thiên đã đổi một chút.

“Không cần, cậu ăn cơm trước đi.” Sở Chích Thiên chỉ chỉ mấy phần thức ăn trên bàn cơm phía trước, tỏ ý chuyện Tiêu Từ Lăng hiện tại nên làm.

Tiêu Từ Lăng sờ cái bụng đói bẹp chạy đến bên bàn ăn, vậy mà thấy có bốn phần cơm nước, nhìn không được kinh ngạc nói: “Thế nào nhiều như vậy? Chẳng lẽ bọn Vân Đào ca cũng hồng có ăn cơm?” Chẳng lẽ thời gian không muộn như cậu tưởng tượng?

“Đều là của cậu.” Câu trả lời của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Từ Lăng lâm vào hoang mang, chẳng lẽ lượng thức ăn của tổ công kiên đã gia tăng? Một người bốn phần?

Thấy bộ biểu tình manh đến mức tận cùng đó, Sở Chích Thiên không lưu tình chút nào búng một ngón tay qua: “Cũng không xem xem là ngày mấy rồi, cậu đều đã tu luyện một ngày một đêm. . .”

A! Vậy mà dài như vậy, ngoại trừ một ngày khi bắt đầu mệt thế, cậu vẫn là lần đầu tiên tu luyện dài như vậy, khó trách các phương diện thân thể của mình đều có sự tiến bộ nhảy vọt, một lần tu luyện trình độ cao đúng là không tầm thường. Xoa trán bị búng đau, trong lòng Tiêu Từ Lăng lại vui rạo rục.

Nếu đều là của mình, vậy tha hồ ăn rồi. Tiêu Từ Lăng không chút khách khí cứ như sói đói, rất nhanh thanh lý trống toàn bộ cơm nước trong hộp cơm, sau cùng sờ cái bụng tròn tròn của mình, thỏa mãn nằm trên sô pha bên cạnh, vẻ mặt biếng nhác như một con mèo, còn thiếu chút nữa không kêu vài tiếng để hợp cảnh luôn.

Sở Chích Thiên ghét bỏ nhìn hộp cơm bị liếm sạch sẽ không để lại một hạt cơm, tên nhóc này, biểu hiện này chẳng lẽ là lên án anh chưa từng cho cậu ăn cơm no sao? Quá mất mặt tổ công kiên của anh rồi.

Tiêu Từ Lăng nằm trên sofa rất nhanh cảm giác thấy thức ăn trong bụng đang chuyển hóa thành một loại năng lượng, tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, chứng nó đang thẩm thấu nuôi thân thể cậu, khiến cho thể chất vốn bạc nhược vậy mà đề cao hơn một chút. Tuy rằng nhỏ đến mức cơ hồ không thể tra, nhưng vẫn là đề cao không phải sao?

Tiêu Từ Lăng kinh hi lập tức nhớ tới một câu nói trong tông chương của Thanh Tâm Thuật: Khi Thanh Tâm Thuật đạt tới một cảnh giới nào đó, là có thể hấp thu năng lượng của thức ăn để cải thiện thể chất bản thân, cảnh giới này cần cơ duyên xảo hợp, có thể gặp mà không thể cầu.

Chẳng lẽ cậu thực sự đã có thể hấp thu năng lượng trong thức ăn? Cậu vẫn luôn cho rằng cảnh giới này không có quan hệ gì đến cậu, đều đã nói có thể gặp mà không thể cầu, cậu là một người phê phán như thế, khẳng định loại cảnh giới trong truyền thuyết đó không có duyên phận với cậu. Không ngờ tới nhân phẩm của cậu vậy mà tốt đến mức này, một lần tu luyện trình độ cao đã đề cho cậu tông vào được cảnh giới này như tông trần nhà. . .

Tiêu Từ Lăng nhìn không được miễn man suy nghĩ, chẳng lẽ là đại thần sống lại nhìn không nổi nữa, bởi vì các loại lỗ thủng bên cạnh quá nhiều, đối thủ quá cường đại, không muốn để cho mình trở thành một vật hy sinh, vì vậy lặng lẽ cho cậu bàn tay vàng này?

Xem ra, vì đề cao thể chất của bản thân, về sau cậu phải trở thành một cái thùng cơm bụi rồi. Cậu có chút lo lắng, Sở Chích Thiên có thể bởi vì cảm thấy nuôi cậu quá phí lương thực, trả giá với thu hoạch không tỉ lệ thuận mà vứt bỏ cậu hay không?

Nghĩ tới đây, Tiêu Từ Lăng liền 囧, mở bàn tay vàng này cũng quá vãi đạn, nếu như bị Sở Chích Thiên ghét bỏ, thể chất cậu tốt thế nào thực lực cao tới đâu thì có tác dụng cái mông. . .

Ngồi trên một sofa khác, Sở Chích Thiên đang khỏ tâm nghiên cứu lộ tuyến đi lại của đoàn xe bọn họ trên địa đồ, vừa ngừng đầu thì thấy biểu tình hoảng thụ bộ dáng biếng nhác của Tiêu Từ Lăng, trong lòng nhất thời khó chịu. Lão đại anh đây vẫn còn vất vả làm việc, làm đàn em thế mà trốn ở một bên hưởng thụ. . . Đàn em nhà ai lại thoải mái như thế?

Anh dùng chân đá đá Tiêu Từ Lăng đối diện, lạnh lùng thốt: “Đừng quên xử phạt của cậu, ngày hôm qua bởi vì tình hình đặc thù, tôi liền khai ân ngoài định mức không tính toán với cậu, nhưng ngày mai cậu nhất định phải đi lên tuyến tiên phong, không nên quên.”

Sở Chích Thiên có chút hối hận xử phạt này quá nhẹ, ừh, hẳn nên để cho tên nhóc này nấu cơm tối liên tục một tháng cho anh, một tháng hình như cũng có chút ít. . . Nửa năm? Một năm? Nói đến ngày hôm qua ăn cơm nước tập thể một ngày, thật là có chút tương niệm thịt kho tàu Tiêu Từ Lăng làm tối hôm trước. . .

“Vâng, Sở ca!” Tiêu Từ Lăng vì bản thân sắp sửa trở thành thùng cơm bụi, sợ bị lão đại nhà mình ghét bỏ nên hữu khí vô lực nhấc tay đáp. Cậu tuyệt không ngờ tới lão đại nhà cậu hiện tại vậy mà có dụng tâm hiểm ác để cho cậu trở thành bà nội trợ chuyên thuộc cho anh ta. . .

Tiêu Từ Lăng nằm một hồi, đột nhiên nghĩ đến không phải ngày hôm qua đã đưa một bộ phận người sống sót đến căn cứ Nam Đô rồi sao. . . Hiện tại đoàn xe có thể ít đi rất nhiều xe hay không a.

Tiêu Từ Lăng lười nhúc nhích, trực tiếp mở ra Linh Nhãn. . . Vì vậy lấy cậu làm trung tâm, tình cảnh phạm vi 500 mét rõ ràng hiện ra ở trước mặt cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Hậu cung? Đại ca thực sự không ngựa giống.

Trên con đường cao tốc đoàn xe thật dài đang thông thả bò tới, tuyến tiên phong phía trước đang thanh lý xe cộ ngăn giữa đường, cùng với tang thi linh tinh du đăng, dù sao cũng là đường cao tốc hoàn toàn phong bế, không có nhiều tang thi ở trong đó.

Một bảng hiệu quốc lộ giắt ngang không trung cho cậu biết bọn họ đã rời khỏi khu vực Nam Đô, tiến vào khu vực Hoài Thành. Hai bên quốc lộ thỉnh thoảng có xe bị thanh lý qua bên cạnh, cùng với một số thi thể của tang thi, cho dù có tang thi cá biệt bị bỏ sót từ trên tuyến tiên phong, khi vẫn còn thò dúc giấy dựa, đã bị tuần tra viên của đội tuần tra qua lại bên cạnh đoàn xe nhanh chóng giải quyết.

Đoàn xe ít đi không ít xe, Tiêu Từ Lăng sớm đã có dự liệu quả nhiên xe buýt ít đi rất nhiều, vốn mấy chục chiếc xe buýt nhanh chóng giảm còn tám chiếc. Xem ra ngoại trừ người nhà của tiểu đội cùng với một số rất ít người sống sót vẫn nguyên ý đi theo Sở Chích Thiên bác thượng, phần lớn người khác vẫn lựa chọn căn cứ Nam Đô xem ra rất an ổn trước mắt.

Tiêu Từ Lăng tiếc hận thay những người thiện cận đó, bọn họ bỏ lỡ cơ hội tốt nhất đi theo bá chủ cường đại nhất mặt thế. . . Cậu biết rõ, mục tiêu cuối cùng của chuyến này, chính là địa phương thành lập căn cứ Lăng Thiên, điều này đại biểu Sở Chích Thiên sẽ chính thức bước lên hàng ngũ có thể tranh giành bá chủ thiên hạ.

Mà người lúc ban đầu đi theo anh ta, theo sự hoàn thiện của căn cứ, sự đề thăng của thực lực với sự đề cao của địa vị Sở Chích Thiên, lợi ích thực tế đạt được sẽ càng ngày càng nhiều, đó không phải thứ mà người hậu kỳ đi theo anh ta có thể hưởng thụ được. . .

Tiêu Từ Lăng sau khi cảm thán liền có chút buồn chán, cậu nhìn nhìn lão đại Sở Chích Thiên một bộ trạng thái làm việc, xin miễn hết thầy quấy rầy ở bên cạnh, biết hiện tại không phải lúc gây phiền anh ta. Một trong những chuẩn tắc của đàn em, nhất định phải thời khắc nắm giữ nhu cầu trạng thái của lão đại. Không làm được hỗ trợ giải quyết, cũng không thể thêm phiền phức cho lão đại.

Vì vậy, cậu không có đối tượng nói chuyện phiếm bắt đầu nhằm chán đếm xe tải lớn chuyên chở vật tư, 1, 2, 3. . . 18. Hừ? Hết rồi? Rõ ràng lúc xuất phát có hai mươi sáu chiếc, ít đi gần một phần ba. Chẳng lẽ là bọn họ ăn quá nhiều, tiêu hao mất nhiều vật tư như vậy? Hiện tại lên đường chỉ mới hai ngày a!

Dân lấy lương làm gốc. Huống hồ thức ăn ở mặt thế vốn đã là vật tư trân quý nhất, không thể không khiến cho Tiêu Từ Lăng coi trọng, cậu không để ý đến chuẩn tắc đàn em gì nữa, nhanh chóng tìm lão đại lấy đáp án. Cũng đừng trách Tiêu Từ Lăng khản trương, kiếp trước vì tìm chút đồ ăn, cậu phải hao tổn tâm cơ. . . Sau cùng không có cách nào vì mạng sống nên ăn thịt có chứa bệnh độc, khiến cho cả người cậu người không ra người quỷ không ra quỷ. Vừa nghĩ đến đoạn từng trải đó, Tiêu Từ Lăng lại càng không bình tĩnh.

“Sở ca, vì sao xe vận chuyển vật tư ít đi nhiều như vậy? Ít nhất một phần ba đã không còn, phát sinh chuyện gì?” Về mặt Tiêu Từ Lăng rất khản trương, tuy rằng cậu có không gian có thức ăn, nhưng xin tha thứ tư tưởng nông dân cá thể của cậu, lấy ra từ trong túi cậu chút đồ, đó là đầm tâm can của cậu a. Vì vậy không đến thời khắc sau cùng, Tiêu Từ Lăng tuyệt đối sẽ không sử dụng thức ăn trong không gian của cậu, rất có ý đồ tiểu nhân ăn sạch lấy sạch của người khác.

Sở Chích Thiên vẫn chuyên chú vào địa đồ trong tay, nghe vậy nhàn nhạt nói: “Hóa ra cậu cũng sẽ phát hiện?”

Tiêu Từ Lăng nhìn không được lật cho một ánh mắt xem thường cực bực, sự thực rõ ràng như thế, cậu không mù cũng không ngu, thế nào có thể không phát hiện được chứ? Lão đại nói lời này là có ý gì? Là châm chọc cậu tri độn sao?

Sở Chích Thiên tuyệt không giải thích nghi hoặc. Anh đứng lên, đấm đấm bờ vai có chút cứng ngắc của bản thân, sau đó gấp lại địa đồ trong tay, trong miệng hời hợt lại một câu: “Vậy cậu không phát hiện còn ít đi cái gì sao?”

Còn ít đi đồ nữa? Tiêu Từ Lăng ngược lại không chú ý, bởi vì sau khi thấy xe vận tải vật tư ít đi, thì không chú ý tới thứ khác nữa. Được Sở Chích Thiên nhắc nhở, cậu liền dùng Linh Nhân kiểm tra xung quanh, xem xem tới cùng còn có gì khác biệt.

Sau khi nghiêm túc kiểm tra so sánh đối chiếu, rốt cục đã để cho cậu tìm được: “Xe việt dã cũng ít đi rất nhiều, xe tuần tra của chúng ta thế nào thừa thớt như thế? Mỏ đường phía trước cũng ít đi không ít người, khó trách tốc độ chậm như thế, chẳng lẽ đội viên của tiểu đội chúng ta làm phản?” Nghĩ đến khả năng này, Tiêu Từ Lăng nổi giận, cậu ghét nhất phản đồ các loại.

Pạch một tiếng, Sở Chích Thiên không thể nhịn được nữa, bản vẽ đã gấp lại trong tay không chút nào lưu tình đập lên trên đầu Tiêu Từ Lăng, khẩu khí băng lãnh nói: “Cậu không thể nghĩ đến việc bình thường hơn chút sao?” Chẳng lẽ tên nhóc này cho rằng anh không có năng lực khống chế thù hạ? Làm phản? Thật đúng là một cho cậu ta nghĩ ra được. . . Sở Chích Thiên lần nữa xác nhận phương thức tư duy của tên nhóc này khác hẳn với người thường.

Làm phản thì không bình thường sao? Tiêu Từ Lăng cảm thấy bản thân rất vô tội, cậu nói là lời trong lòng đó, hổng có bán manh mà nói đầu.

Thấy vẻ mặt vô tội của Tiêu Từ Lăng, đã biết cái đầu nhỏ của tên nhóc này có chút đơn giản, phi thường cách biệt đối với một số phân tranh lợi ích, đấu mưu tính kế các loại, vì vậy Sở Chích Thiên mở miệng giải thích: “Cậu không nghĩ tới còn có chiến đội liên minh sao? Đừng chuyện gì cũng kéo đến trên người của tiểu đội chúng ta.”

Tiêu Từ Lăng lĩnh ngộ, hóa ra ít đi chính là tiểu đội liên minh a? Cậu đột nhiên nghĩ đến một đội nhân mã, thốt ra: “Chiến đội Tự Cường cũng đi rồi? Thực đáng tiếc a.”

“Đáng tiếc cái gì?” Sở Chích Thiên cảm thấy mê mang nhìn Tiêu Từ Lăng một cái, không biết vì sao chiến đội chả có quan hệ gì với cậu ta lại khiến cho cậu đề tâm như thế, còn bày vẻ mặt tiếc nuối.

“Trong tiểu đội đều là mỹ nữ nha.” Tiêu Từ Lăng rốt cục nói ra nguyên nhân cậu tiếc hận, mấy cô ấy ở đây để nuôi đẹp mắt cũng tốt, bằng không đều là đàn ông đàn anh ở cùng nhau, thời gian dài qua đi, khi nhìn lại nữ nhân, lợn mẹ cũng sẽ thành Điều Thuyền. Về phần những nữ nhân ở tô hậu cần, nghĩ đến Giang Kinh Ngừ nguy hiểm, cùng với Trương Ngải Ngải bị Trần Cảnh Văn bí mật ăn tâng đi, cậu liền không có hứng thú tới đó bái phỏng.

Sở Chích Thiên cảm nín, tên nhóc này mới mấy tuổi a, nhanh như vậy đã hiểu kỳ đối với nữ nhân? Chẳng lẽ thời kỳ trưởng thành đã tới? Vì vậy anh nói đùa: “Chẳng lẽ Tiểu Lăng muốn kết giao với một bạn gái nhỏ? Có muốn tôi giới thiệu một người cho cậu không?”

Tiêu Từ Lăng quả quyết lắc đầu: “Không muốn!”

Sở Chích Thiên hiểu kỳ: “Vì sao?”

Tiêu Từ Lăng bày một bộ dáng hơi sờ sọ: “Sở ca giới thiệu đến, còn gì tốt nữa chứ.”

Khi Sở Chích Thiên vừa định hỏi vì sao không tin nhiệm đối với ánh mắt của anh như thế, chợt nghe thấy Tiêu Từ Lăng lại tự nhủ nói: “Người tốt cơ bản đều đã bị Sở ca thu vào hậu cung, còn lại còn có thể nhìn sao. . .” Nói xong còn xem thường bĩu môi lấy làm khinh thường.

Nghe vậy, Sở Chích Thiên không nói hai lời, trực tiếp vỗ một chưởng xuống: “Nói vậy, vì sao cậu luôn nghĩ đại ca nhà cậu không thể thiếu nữ nhân?” Sở Chích Thiên cảm thấy bản thân rất oan, anh trước mắt một nữ nhân cũng không có, không biết Tiêu Từ Lăng từ nơi nào nhìn ra anh là ngựa giống?

Tiêu Từ Lăng sờ đầu bị vỗ của mình liếc nghiêng Sở Chích Thiên, trong mắt tràn ngập khinh bỉ, sự thực ở kiếp trước đã chứng minh Sở Chích Thiên là một con đại ngựa giống siêu cấp, tuy rằng kiếp này còn chưa có nữ nhân, đó là bởi vì còn chưa tới lúc, chờ khi căn cứ Lăng Thiên thành lập lên, tin tưởng khẳng định Sở Chích Thiên sẽ ai đến cũng không cự tuyệt. . . Ừ, không sai, lúc buồn đưa lê trước đây, khi nghe thấy chuyện xấu của Sở Chích Thiên, đều là bắt đầu từ sau khi có căn cứ.

Sở Chích Thiên làm sao nhìn không ra được sự khinh bỉ với không tin trong mắt Tiêu Từ Lăng, trong lòng cười khổ, thoát nhìn hình tượng ngựa giống của anh đã thâm căn cố đế trong lòng đàn em nhà anh rồi, nếu muốn vẫn hỏi lại, chỉ dựa vào ngôn ngữ thuyết phục sợ rằng không được, xem ra nhất định phải dùng sự thực để chứng minh sự thuần khiết của anh. Sở Chích Thiên không cho rằng bản thân có thời gian dây dưa với nữ nhân, vì vậy từ hình dung ngựa giống này tuyệt đối vô duyên với anh.

Sở Chích Thiên vì vẫn hỏi hình tượng quang huy của anh ở trong cảm nhận của đàn em nhà mình, trong thời gian sau này khinh thường ra mặt đối với hết thảy những nữ nhân có ý đồ quấy rối nỗ lực tiếp cận anh, kiên quyết bảo trì cự ly trên ba mét với mấy cô ả, để chứng minh đại ca anh đây thực sự không ngựa giống.

Sở Chích Thiên biết tiếp tục chủ đề này rất bất lợi đối với anh, vì vậy liền nói sang chuyện khác giải thích nghi hoặc cho Tiêu Từ Lăng: “Chiến đội Hy Vọng với chiến đội Tự Cường vẫn còn ở lại chỗ chúng ta, vì vậy mấy nữ cậu có thể tiếp tục nhìn. Bất quá chiến đội khác đều đã đi căn cứ Nam Đô, bởi vì vật tư có một phần là do bọn họ lấy được, vì vậy tôi đã đem phần đó để cho bọn họ mang đi.”

Sở Chích Thiên là người kiêu ngạo, sẽ không vì một chút vật tư mà bất hoà với người, anh cho rằng không đáng, không cho rằng mấy thứ đó đáng cho đội viên của anh dùng sinh mệnh đi cướp đoạt.

Vì vậy khi những chiến đội đó đề xuất muốn lấy đi vật tư, tuy rằng Trần Cảnh Văn phản đối, nhưng anh vẫn đáp ứng. Đương nhiên anh có thể sảng khoái đáp ứng cũng bởi vì có không gian vật tư làm hậu thuẫn, bằng không khẳng định sẽ không đơn giản đáp ứng như vậy, có lẽ sẽ đàm phán với nhau, sau cùng thu được kết quả hai bên đều thỏa mãn mới được.

Bất quá cũng bởi vì như vậy, đoàn xe trực tiếp giảm mạnh đi phân nửa, từ đoàn xe siêu cỡ lớn trước đây biến thành cỡ trung tương đối. Để cho tiểu đội vốn bởi vì chiến đội liên minh rời đi, phương diện nhân thủ bảo hộ giặt gấu vãi vai nhưng vẫn có thể tiếp tục vận chuyển, chẳng qua đội ngũ tuần tra trung gian rõ ràng ít đi rất nhiều.

Nhân viên của đội ngũ Sở Chích Thiên trước mắt như sau: tổ chiến đấu, trước mắt có 7 tổ, mỗi tổ 10-12 người, tổng cộng 79 người. Tổ công kiên ít nhất, cộng thêm Sở Chích Thiên mới có 5 người, người của tổ hậu cần nhiều nhất, bộ hậu cần có 9 người, đoàn súng trường lệ thuộc vào tổ hậu cần hơn 300 người, tổ chiến đấu hậu cần 15 người, tổ chữa thương 9 người. . .

Hơn nữa người nhà của các tiểu đội cùng với bộ phận nhỏ người sống sót nguyện ý đi theo Sở Chích Thiên bắc thượng, hợp thành một đội ngũ gần nghìn người, tiến hành đại di chuyển cự ly xa.

Tiêu Từ Lăng trải qua sự giải thích của Sở Chích Thiên, hiểu rõ chuyện vì sao vật tư ít đi, nghĩ tới Thạch Nhạc Quần bị Sở Chích Thiên rằng rắc kia, hiểu kỳ hỏi: “Chiến đội Cuồng Phong gì gì đó kia, không có phản ứng gì đã đi?” Dù sao chết chính là em trai của đội trưởng tiểu đội, đội trưởng ca ca kia sẽ không thờ ơ đẩy chứ.

Sở Chích Thiên liếc liếc nhìn Tiêu Từ Lăng một cái, nhàn nhạt nói: “Còn có thể thế nào?” Khi đội trưởng của chiến đội Cuồng Phong rời đi, ánh mắt đích xác mang theo cừu hận, bất quá Sở Chích Thiên thấy không quan trọng, một người biến dị cấp hai nhỏ nhỏ, nhảy nhót thế nào cũng không thành được chuyện lớn gì. Đương nhiên tiền đề là anh phải tiếp tục bảo trì loại áp chế vượt cấp bậc hiện tại, đây cũng là một trong những nguyên nhân Sở Chích Thiên cho rằng hồng có thời gian tìm nữ nhân.

Tiêu Từ Lăng nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, gật gật đầu. Cũng đúng, ở trước mặt Sở Chích Thiên, còn có thể thế nào, đội trưởng Cuồng Phong kia dù hận thế nào cũng phải nuốt cục tức này vào.

“Đi cũng tốt, bằng không cuối cùng sẽ gây chuyện.” Tai hoạ ngầm trong lòng Tiêu Từ Lăng đã được tiêu trừ, cậu không còn ưu phiền khi vừa định nói chút lời hay dở dành lão đại nhà mình hài lòng, cậu dưới trạng thái Linh Nhãn, thấy được một tình huống dị thường, sắc mặt cậu đại biến hô to: “Không tốt, bầu trời có cái gì đó đánh tới phía đoàn xe của chúng ta.”

Nghe vậy, Sở Chích Thiên lập tức tiếp nối đến phát thanh của đoàn xe: “Toàn thể chú ý, bầu trời có dị vật, chú ý tránh né.”

Chương 100 : Chứng cứ! Vì sao giống anh như thế?

Nhưng vẫn muộn, vừa dứt lời, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, chợt nghe thấy một tiếng nổ,

toàn bộ mặt đất truyền đến rung động kịch liệt, xe nhà vẫn còn chạy, tuy rằng đã phanh mạnh xe lại, nhưng bởi vì mặt đất chấn động kịch liệt, đánh bay toàn bộ xe đi, thiếu chút nữa đã đụng phải dải phòng hộ của đường cao tốc.

Chỗ bọn họ xem như là may mắn tránh thoát nguy cơ, địa phương khác của đoàn xe lại không may mắn như bọn họ, không hề ít xe bởi vì chuyện đột phát này mà xảy ra tai nạn xe cộ, có xe đụng vào dải phòng hộ, có xe việt dã trực tiếp bị lật tung trên mặt đất, thậm chí có vài chiếc xe tông vào đuôi xe nhau, tổn thất thảm trọng, toàn bộ đoàn xe rơi vào một mảnh hoảng loạn.

Hai người Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng khi xe còn chưa dừng ổn, đã rời khỏi xe nhà trực tiếp lên đỉnh xe, kiểm tra đến tột cùng đã xảy ra tình hình gì.

Liền thấy địa phương cách bọn họ không đến trăm mét, thể lửa đang lan tràn, khói đặc cuộn cuộn, vật bay tới kia hiem hiem sát qua đường cao tốc rơi vào trong cánh rừng xanh hoá bên cạnh, không mang đến cho đoàn xe bọn họ tai nạn lớn hơn nữa.

“Tiêu Lăng, có thể thấy rõ là vật gì không?” Sở Chích Thiên hỏi.

Tiêu Từ Lăng nhú mày, bên trong có vô số đá vụn các loại gì đó, chẳng qua bên cạnh những tạp vật đó vì sao sẽ có một vật thể hình người nằm ở đó? Là tang thi? Hay là nhân loại? Hoặc là khách đến từ vũ trụ? Ừm, có khả năng này, nếu vật thể đều đã tới, thêm ra một người ngoài hành tinh cũng không hiếm lạ.

Cậu suy nghĩ một chút nói: “Không xác định được đó là gì, nhưng cùng loại với vật thể hình người.”

“Tiêu Lăng, chúng ta đến gần xem.” Sở Chích Thiên bị câu trả lời của Tiêu Từ Lăng dẫn phát lòng hiếu kỳ, nói xong liền phi thân xuống xe, nhanh chóng chạy về phía điểm sự cố.

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng chạy theo. Trên tốc độ, Tiêu Từ Lăng tự nhận sẽ không thua bất cứ ai trong tiểu đội, bao gồm cả Sở Chích Thiên.

Hai người rất nhanh đã tới gần nơi đó, người của đội tuần tra đã có người kiểm tra ở bên đó. Thấy hai người lại đây, nhanh chóng báo cáo với Sở Chích Thiên: “Đội trưởng, vật rơi từ bầu trời trực tiếp rơi vào trong rừng xanh hoá kia. Bất quá thể lửa xung quanh rất lợi hại, chúng tôi không có biện pháp tiến vào điều tra.”

Sở Chích Thiên gật đầu, phân phó đội tuần tra: “Tôi tự mình đi kiểm tra, kêu mọi người cảnh giới ở xung quanh.”

“Vâng, đội trưởng!” Đội viên tuần tra nhanh chóng đáp, cũng lập tức truyền đạt mệnh lệnh của Sở Chích Thiên xuống, rất nhanh hiện trường đã được bao vây phong tỏa. Tất cả mọi người rời xa hiện trường.

Nhiệt độ không khí xung quanh càng ngày càng cao, thể lửa tương đối nhanh chóng mãnh liệt, rất nhanh toàn bộ mấy chục mét cự ly rừng xanh hoá đã bị hỏa diễm thôn phệ, cho dù Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng đứng ở bên quốc lộ cũng cảm thấy có chút nóng thiêu khó nhịn, khói đặc đen đen sắc khiến người khó chịu, căng hun khiến người chảy ròng nước mắt.

“Xuyên Lưu Bất Tức!” Tiêu Từ Lăng trực tiếp mở ra thuật hộ thân, nhiệt độ xung quanh thoáng cái giảm xuống rất nhiều, khói đen cũng bởi vì vòng nước cách ly, không ảnh hưởng đến cậu nữa.

Bất quá, Tiêu Từ Lăng phát hiện một việc khó xử, bởi vì thể lửa quá mạnh, khiến cho cậu thi triển tiên thuật hệ thủy rất cật lực, năng lượng thủy trong không khí đã bị bốc hơi không còn, cậu tuyệt không thể thu được nước từ bên ngoài để có thể bổ sung.

Chỉ có thể tiêu hao linh lực bản thân, vậy có nghĩa Xuyên Lưu Bất Tức của cậu sẽ cầm cự không được bao lâu.

Đột nhiên một cánh tay đột phá vòng phòng hộ nước quán ở trên thất lưng, Tiêu Từ Lăng cả kinh, theo tính phản xạ kích khuỷu tay về phía sau, lại bị một bàn tay to chống lấy, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên ở phía sau nói nhỏ: “Tiêu Lăng, là tôi.” Cả người Sở Chích Thiên đã áp sát phía sau cậu, mà Xuyên Lưu Bất Tức của cậu đột nhiên mất đi liên hệ với linh lực trong cơ thể, nhất thời tan rã.

Mọi nó, đang yên đang lành ôm thất lưng làm cái gì? Hai người bọn họ lại không cáo cơ (‘cơ’ trong ‘cơ tình’ trước đây đã giải thích, thực ra ‘cơ’ có âm đọc giống từ ‘gay’ trong tiếng Trung, ‘cáo cơ’ có thể hiểu là tạo hint, nghĩa trực tiếp hơn là ‘làm gay’ =))). Tiêu Từ Lăng không được tự nhiên tựa ở trong ngực Sở Chích Thiên, có chút không giải thích được đối với động tác này của Sở Chích Thiên.

Bất quá cậu rất nhanh phát hiện, hết thấy năng lượng quanh thân cậu biến mất toàn bộ, hết thấy đồ vật trong không gian mười mét xung quanh đều bị bài trừ ra, khó trách Xuyên Lưu Bất Tức của cậu sẽ biến mất im hơi lặng tiếng, thực sự là một kỹ năng bá đạo.

“Cấm Không!” Tiêu Từ Lăng rất khẳng định nói.

“Cậu thực hiểu rất rõ.” Khí tức ấm áp của Sở Chích Thiên vang lên bên tai Tiêu Từ Lăng. Tiêu Từ Lăng đột nhiên cảm thấy lỗ tai rất ngứa, có một loại cảm giác muốn đẩy Sở Chích Thiên ra.

“Lần trước ở bến tàu, Sở ca đã dùng qua, bắt quá. . .” Tiêu Từ Lăng quay đầu liếc liếc nhìn Sở Chích Thiên tựa ở sau người một cái, “Sở ca, anh làm gì lại dùng tư thế này.” Dùng sức vỗ vỗ cái bàn tay to trên thắt lưng, biểu thị sự bất mãn của cậu.

Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói: “Chẳng lẽ cậu muốn cho đại ca tôi đẩy công cậu? Lại hoặc là cậu công tôi?” Chỉ có chặt chẽ áp sát nhau, Tiêu Từ Lăng mới sẽ không bị kỹ năng Cấm Không của anh trực xuất ra.

Xem ý tứ của Sở Chích Thiên, đó là tuyệt đối không chịu công, Tiêu Từ Lăng so sánh đối chiếu thể trọng chiều cao của hai bên, quả quyết hết ý kiến, vì để cho bản thân chịu ít đi chút tội, ôm thắt lưng thì ôm thắt lưng đi. . .

Hai người cứ như vậy xuyên qua đám cháy, rất nhanh thấy được một hố to sâu đạt mấy mét, đường kính đạt tới trên dưới mười mét, bốn phía hỗn độn một mảnh, chính theo như lời của Tiêu Từ Lăng, dưới đáy hố sâu, có một người nằm úp sấp.

“Người? Tang thi? Người ngoài hành tinh?” Tiêu Từ Lăng liên tục vớt ba vấn đề cho Sở Chích Thiên bên cạnh, chờ đợi sự giải thích nghi hoặc của anh.

Sở Chích Thiên khinh bỉ liếc nhìn Tiêu Từ Lăng trong lòng một cái nói: “Chỉ cần nhìn cánh tay cậu ta đã biết khẳng định không phải tang thi, người ngoài hành tinh? Cậu xem nhiều phim khoa học viễn tưởng rồi, ngoại trừ người thì cái gì cũng không phải.”

Tiêu Từ Lăng không phục nhìn nhìn người nằm ở trong hố, phát hiện Sở Chích Thiên nói đúng thật không sai, y phục của người nằm úp sấp kia đã rách nát, lộ ra toàn bộ cánh tay nhỏ bé, trắng mịn mịn, còn mang chút mập mạp của trẻ con, tuyệt đối không phải loại bộ dáng khô quắt hoặc là hư thối của tang thi. Nhìn màu da kia với mái tóc đen nồng đậm chỉ có thể nhìn thấy cái ót, cảm giác cũng không ăn khớp với người ngoài hành tinh, thật đúng là người nga.

“Xem ra chắc hẳn là một đứa trẻ, không biết có phải còn sống hay không, kỳ quái cậu ta thế nào rớt xuống từ trên trời?” Tiêu Từ Lăng chú ý tới thể hình của người nằm úp sấp kia rất nhỏ nhắn, nhìn nhìn lại cánh tay mập mạp như ngó sen của trẻ con kia, quả quyết phán đoán.

“Muốn biết sống hay chết thì đi qua xem.” Khi Sở Chích Thiên vừa định ôm lấy Tiêu Từ Lăng đi qua, cành nhánh nào đó của một cây đại thụ xảm xịt bên cạnh hố sâu đột nhiên đâm tới đứa trẻ nằm úp sấp trong hố sâu.

“Không tốt!” Sở Chích Thiên sửa ôm thành đẩy, trực tiếp đưa Tiêu Từ Lăng ra khỏi ôm ấp của anh, Tiêu Từ Lăng trong nháy mắt tay Sở Chích Thiên đặt sau thắt lưng cậu đã lĩnh ngộ được Sở Chích Thiên muốn làm gì, chỉ thấy cậu mượn luồng lực lượng đẩy mạnh này của Sở Chích Thiên, cấp tốc đánh tới phía hố sâu.

Gần như đồng thời, Sở Chích Thiên huỷ bỏ kỹ năng Cấm Không, hòa điểm vốn bị trực xuất lần nữa cuộn cuộn mà đến.

Bên kia. Trong tay Tiêu Từ Lăng đã xuất hiện một sợi roi nước, không có kỹ năng Cấm Không, Tiêu Từ Lăng lần nữa có thể sử dụng tiên thuật. Cậu vung lên roi nước, đúng lúc kích lên trên cành nhánh kia, khiến cho cành đó hơi hơi cải biến phương hướng.

Phốc! Một tiếng giòn vang, cành nhánh chỉ kém chút xíu nữa, đâm vào trong mặt đất bên người đứa trẻ. Mặc dù không biết sự sống chết của đứa trẻ, nhưng ít nhất không bị một kích đó thương tổn. Tiêu Từ Lăng đã nhào tới bên người đứa trẻ, căn bản không rảnh kiểm tra tình hình, trực tiếp ôm lấy đứa trẻ, cấp tốc chạy về phía Sở Chích Thiên.

Mất thấy sấp có thể ăn được thức ăn của mình, lại bởi vì sự ngáng đường của người nào đó mà lỡ mất, đại thụ biến dị phản nộ. Vô số cành nhánh đánh tới phía Tiêu Từ Lăng, nó chuẩn bị cũng xem cái người làm hỏng việc của nó này thành thức ăn ăn luôn.

Thanh âm thanh lãnh của Sở Chích Thiên theo đó vang lên: “Màn Điện!” Một đạo Màn Điện dày ngăn ở phía sau Tiêu Từ Lăng, chợt nghe thấy vô số tiếng phốc phốc, hết thảy công kích của cành nhánh đều bị Màn Điện chặn lại.

Có lẽ điện lực của Màn Điện mang đến cho những cành nhánh đó thương tổn, thân cây đại thụ đột nhiên run run lên kịch liệt. Vậy mà phát ra một loại sóng âm khủng bố chói tai, khiến cho Tiêu Từ Lăng trên không trung đột nhiên đầu bị chấn động, thân thể trong nháy mắt mất đi khống chế, trực tiếp rớt xuống.

“Không tốt!” Tiêu Từ Lăng rớt xuống không có cách nào đứng lúc khống chế thân thể của bản thân để cho mình an toàn đáp đất, cậu chỉ có thể đứng lúc lật thân, chuẩn bị dùng lưng để thừa nhận lực lượng rớt xuống.

Một đôi khuỷu tay đứng lúc tiếp được cậu, hai mắt Sở Chích Thiên chợt lóe ánh lạnh, trong miệng quát: “Cấm Không!” Sóng âm vốn chói tai đột nhiên biến mất, kỹ năng Cấm Không quả nhiên bá đạo, ngay cả sóng âm cũng bị bài xích. Đầu Tiêu Từ Lăng thoáng thanh tỉnh lại, thân thể đã khôi phục được khống chế.

Đứa trẻ tựa trong lòng Tiêu Từ Lăng, vẫn không nhúc nhích, Tiêu Từ Lăng ấn phần cổ của nó, cảm thụ được nhịp đập mạnh mẽ. Tiêu Từ Lăng hưng phấn nói: “Còn sống.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu với Tiêu Từ Lăng trong lòng biểu thị bản thân đã biết, anh nói: “Chúng ta đi!”

Hai người đều không nghĩ tới muốn thay đổi tư thế. Tiêu Từ Lăng là không nghĩ tới điều này, mà Sở Chích Thiên, anh ghét bỏ ôm thắt lưng cùng đi thực

sự có chút không thuận tiện, vì vậy bọn họ cứ duy trì tư thế này đi ra khỏi cánh rừng xanh hoá.

Bất quá, Sở Chích Thiên tuyệt không buông tha cây đại thụ biến dị kia: “Thiên La Địa Võng!” Trực tiếp bao phủ cây đại thụ kia. Đồng thời khi rời đi, anh không quên để lại kỹ năng hệ lôi điện uy lực cường đại của anh lấy làm trả thù.

Lúc này Đồng Hạo Triết đã chạy tới hiện trường, mà Trần Cảnh Văn thì ở phía sau an bài hậu cần sửa gấp xe xảy ra vấn đề, tranh thủ trong thời gian nhanh nhất chữa trị, để cho chúng nó có thể tiếp tục chạy.

Đồng Hạo Triết thấy Sở Chích Thiên ôm Tiêu Từ Lăng trở về, còn tưởng rằng Tiêu Từ Lăng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đi lên đón hỏi: “Sở ca, đã xảy ra chuyện gì? Tiêu Lăng bị thương? Đạo sóng âm ban nãy kia là chuyện gì?”

Hóa ra bọn Đồng Hạo Triết cũng cảm thụ được luồng sóng âm đó, lúc đó đầu của toàn thể người ở đây đều chấn động, có mấy người thực lực tương đối thấp thậm chí trực tiếp té ngã xuống đất, may mà cách khá xa, bọn họ rất nhanh đã thích ứng được.

Tiêu Từ Lăng nghe thấy tiếng hỏi thăm của Đồng Hạo Triết, nhanh chóng thò đầu nói: “Đồng phó đội, em không sao!” Nói xong liền ôm đứa trẻ nhảy xuống, bước nhanh rời đi, cậu đưa lưng về phía hai người, trên mặt đã đỏ bừng một mảnh, bởi vì cậu phát hiện cậu lại bị ôm kiểu công chúa!

Mọi nó, ban nãy thế nào không phát hiện chứ? Lần này mất mặt lớn rồi, đều mất đến tận tổ chiến đấu rồi, lệ roi! (TT^TT)

Sở Chích Thiên chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên thoáng trống không, anh chậm rãi buông hai cánh tay của mình xuống, quăng hai cái, có chút cảm thán Tiêu Từ Lăng cộng thêm đứa trẻ kia, thực sự rất nặng. Sau đó mới nói với Đồng Hạo Triết: “Bên trong có một gốc cây biến dị phỏng đoán là cấp ba, ăn một kích Thiên La Địa Võng của tôi, chắc hẳn đã gần chết, cậu dẫn người đi thu thập một chút.”

“Đã biết, Sở ca.” Đồng Hạo Triết rất hưng phấn, thế này rõ ràng chính là đưa một viên tinh hạch cấp ba cho anh a, phải biết rằng thủ hạ Đới Hồng Phi của anh đã là cấp hai đỉnh cấp, còn thiếu một viên tinh hạch cấp ba để giúp anh ta đột phá, lần này Đới Hồng Phi có hi vọng rồi.

Anh kinh hi quên mất cảm giác không được tự nhiên ban nãy của mình, cũng không đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân vì sao Tiêu Từ Lăng bỗng có bị thương sẽ bị Sở Chích Thiên ôm kiểu công chúa, anh không chuyên tâm trực tiếp dẫn người xông vào đám cháy, tìm tinh hạch cấp ba của anh.

Sở Chích Thiên nhìn bóng lưng biến mất của Đồng Hạo Triết nhìn không được lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Hạo Triết vẫn có chút trầm tính không được, lần sau phải kêu Cảnh Văn nhắc nhở cậu ta một chút.

Lúc này, anh đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí đánh tới, mạnh ngang đầu nhìn qua, lại thấy Tiêu Từ Lăng mang về mặt tức giận trừng anh.

Sở Chích Thiên nhú mày, tên nhóc này làm sao vậy? Dám trợn mắt với đại ca anh đây, thậm chí làm cản đến mức phóng thích sát khí?

Một đạo lãnh quang trực tiếp nghênh đón ánh mắt giận trừng của Tiêu Từ Lăng, khí tức băng hàn khiến cho trong lòng Tiêu Từ Lăng phát lạnh, thiếu chút nữa tâm thần dao động trực tiếp muốn từ bỏ, nhưng lại nghĩ đến đứa trẻ trong lòng, cậu kiên định.

Sở Chích Thiên thế nào nhìn không ra sự biến hóa trong nháy mắt của Tiêu Từ Lăng, anh không biết nguyên nhân gì khiến cho Tiêu Từ Lăng kiên trì như thế, vì vậy lạnh lùng hỏi: “Đến tột cùng là chuyện gì?”

Tiêu Từ Lăng xem thường nói: “Sở ca, anh không chỉ là một con đại ngựa giống siêu cấp, anh còn là một con đại ngựa giống không chịu trách nhiệm!”

Sở Chích Thiên cười lạnh một tiếng: “Cậu lại càn quấy rồi.” Đều đã nói không phải, đến tột cùng tên nhóc này còn càn quấy tới khi nào.

Tiêu Từ Lăng trực tiếp đưa mặt của đứa trẻ trong lòng hướng về phía anh, cả giận nói: “Đây là chứng cứ!”

Sở Chích Thiên thấy được một khuôn mặt tuyệt đối băng hàn, đường nhìn băng lãnh đối diện với ánh mắt của anh, không có một chút nhiệt độ, không thấy bất kỳ e ngại nào.

Sở Chích Thiên triệt để câm nín. . . Chết tiệt! Vì sao đứa trẻ này giống anh như thế? Đây đến tột cùng là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101: Vô sỉ! Xuyên qua đều là khắc chế cậu.

Bên trong xe nhà, Sở Chích Thiên với đứa trẻ kia mỗi người ngồi trên một chiếc sofa lạnh nhìn nhau,

ai cũng không mở miệng, hai người dường như đang thi đấu ai lạnh hơn bình tĩnh hơn.

Tiêu Từ Lăng ngồi xồm bên cạnh sofa, trái nhìn phải nhìn, rốt cục nhìn không được xi một tiếng bật cười.

Tiếng cười này dẫn tới hai đạo ánh quang gần như tương đồng, hai khuôn mặt không có biểu tình, tương đồng nhếch mí, cảm giác đó giống như là thời không đan xen, trong một hình ảnh đồng thời thấy được thời kì thành niên với ấu niên của một người.

“Cười gì?” So sánh với miệng vô trai ngọc của đứa trẻ, thái độ của Sở Chích Thiên rõ ràng tốt hơn rất nhiều, một câu nói khiến cho sự băng lãnh của anh sụp đổ hơn phân nửa, dẫn tới đứa trẻ lần nữa nhếch mí, bộ dáng dường như có chút bất ngờ.

“Sở ca, anh với đứa trẻ này thực sự quá giống, thực sự không phải con riêng của Sở ca?” Tiêu Từ Lăng chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Tuy rằng lúc đó Sở Chích Thiên đã như đinh đóng cột phủ nhận khả năng này, nhưng Tiêu Từ Lăng vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, dù sao đứa trẻ này rất giống Sở Chích Thiên. Tuy nói không phải đi ra từ một khuôn mẫu, nhưng cũng có bảy tám phần tương tự, then chốt nhất chính là, băng hàn tự mang trên người, bộ dáng mặt không biểu cảm của đứa trẻ không có gì khác biệt với Sở Chích Thiên, nhìn như vậy tựa như đủ mười phần.

Sở Chích Thiên làm sao không biết tâm tư nhỏ của Tiêu Từ Lăng, lần nữa đưa tới một ánh mắt cảnh cáo, kêu Tiêu Từ Lăng không nên nghi vấn lời nói của anh.

Nếu anh là đại ngựa giống theo như lời Tiêu Từ Lăng nói, chỉ sợ cũng sẽ hoài nghi đứa trẻ này có phải con riêng của mình hay không, bất quá điều này là không có khả năng, anh phi thường rõ ràng hành động việc làm của bản thân, vì vậy quả quyết phủ quyết.

Lần này Tiêu Từ Lăng chỉ có thể vút bỏ ý nghĩ đứa trẻ này là con riêng của Sở Chích Thiên, biểu tình của Sở Chích Thiên đã xác định không thể nghi ngờ. Cậu tin tưởng Sở Chích Thiên không phải một người trốn tránh trách nhiệm, nếu đã nói rõ không phải vậy khẳng định không phải.

Cậu khó nén hiếu kỳ hỏi: “Anh bạn nhỏ, cậu tên là gì a? Baba mommy ở nơi nào? Còn có, vì sao cậu sẽ ngã xuống từ trên trời?”

Được rồi. Tiêu Từ Lăng quan tâm nhất chính là điểm ấy, chuyện này thực sự có chút khó tin, ngã xuống từ địa phương cao như vậy, vậy mà trên người đứa trẻ này hồng có một chút vết thương. Nhìn chiều sâu với phạm vi của hố sâu kia, đã biết lực rơi tuyệt đối có thể khiến cho một người bình thường nện thành một bãi máu thịt bùn nhão, huống hồ cậu ta chỉ là một đứa trẻ năm sáu tuổi (nhìn ra).

Đứa trẻ nghe thấy câu hỏi của Tiêu Từ Lăng, dường như lạnh lùng không hề có cảm tình quét qua, vẫn ngậm miệng, không ừ hừ một tiếng.

Tiêu Từ Lăng hoài nghi nói: “Chẳng lẽ là câm điếc?”

Đứa trẻ nghe vậy hai hàng lông mày thoáng nhăn, một thanh âm có thanh tuyến có chút tương tự với Sở Chích Thiên lại mang theo đồng âm mềm mại xuất hiện: “Ngu ngốc!”

Tiêu Từ Lăng bị đá kích. Vì sao một lớn một nhỏ này đều thích dùng từ này để trả lời cậu? Chẳng lẽ biểu hiện của cậu thực sự rất ngu ngốc? Cậu ngồi xồm ở kia nhất thời lâm vào thế giới u ám. . .

“Cậu tên là gì?” Sở Chích Thiên không quản người nào đó tự oán tự xót, trực tiếp nhìn đứa trẻ, lạnh lùng hỏi.

“Số hiệu 0007.” Câu trả lời của cậu ta cũng băng lãnh tương đồng.

“Số hiệu?” Tiếng đối thoại của Sở Chích Thiên với đứa trẻ kêu lại sự chú ý của Tiêu Từ Lăng, nghe câu trả lời kỳ quái như thế nhìn không được phát sinh nghi vấn.

Đáp lại Tiêu Từ Lăng vẫn là một đường nhìn băng lãnh, đứa trẻ căn bản mặc kệ cậu. Tiêu Từ Lăng lại bị đá kích.

Sở Chích Thiên nhìn không nổi nữa: “Giải thích một chút.”

Đứa trẻ nhìn lại Sở Chích Thiên một cái, lúc này mới tiếp tục dùng thanh âm lạnh lùng hỏi đáp: “Hết thấy vật thí nghiệm được nuôi cấy thành công trong phòng thí nghiệm đều lấy số hiệu làm tên.”

“Vậy trước cậu còn có 6 người? Phòng thí nghiệm của các cậu tổng cộng có bao nhiêu vật thí nghiệm a?” Tiêu Từ Lăng bị loại chuyện chỉ xuất hiện ở trong phim khoa học viễn tưởng hoặc là trong tiểu thuyết này kích phát hứng thú, nhìn không được lần nữa lên tiếng hỏi.

Lần này ngay cả ánh mắt đứa trẻ cũng lười cho Tiêu Từ Lăng, mặt cậu ta không biểu cảm nhìn không chuyển mắt Sở Chích Thiên chắn trước mặt, dường như chờ đợi câu hỏi của anh.

Đứa trẻ chết bầm này, quả nhiên không khiến người ta ưa y chang Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng rất muốn túm cậu ta qua hung hăng đánh cái mông một trận, cho cậu ta biết nhất định phải học biết tôn trọng người lớn.

Một ánh mắt lạnh lẽo của Sở Chích Thiên trực tiếp không chế lại Tiêu Từ Lăng sung sung muốn động, tiếp tục hỏi: “Thế nào sẽ xuất hiện ở nơi đây?”

Đứa trẻ dường như không hề có cảm tình tồn tại, chỉ bằng lãnh trình bày: “Giết sạch mọi người, dẫn nổ phòng thí nghiệm, sau đó, ký ức trống rỗng.”

Tiêu Từ Lăng chán kinh nhìn đứa trẻ này, đứa trẻ mới chỉ năm sáu tuổi mà đã hai tay nhuộm máu, hơn nữa sau khi giết người lại lãnh đạm đến mức này. Đến tột cùng phòng thí nghiệm kia đã làm chuyện đáng sợ gì? Cậu có chút nghi mà sợ, may mắn không có động thủ, vạn nhất bị ghi hận. . . Thân thể nhện không được run vài cái.

Đầu mi Sở Chích Thiên nhắm càng chặt, rõ ràng đứa trẻ này không có cái gọi là khái niệm thiện ác, giết người ở trong mắt nó đơn giản thật giống như ăn cơm, đương nhiên anh quan tâm nhất chính là, đứa trẻ này dùng phương pháp gì giết chết nhiều người như vậy, tin tưởng có thể nuôi cấy ra nhiều vật thí nghiệm như vậy, nhân viên công tác bao gồm cả nhân viên phòng hộ của địa phương kia khẳng định không ít.

“Giết thế nào?” Sở Chích Thiên trực tiếp hỏi.

Trả lời Sở Chích Thiên chính là hành động của đứa trẻ, cậu ta đột nhiên biến mất xuất hiện ở phía sau Sở Chích Thiên, trong tay đã xuất hiện một cây gai nhọn trong suốt không biết là vật gì.

Thuấn di. . . Ta phắc! Tiêu Từ Lăng kinh ngạc đến ngây người.

Sở Chích Thiên là người có được dị năng không gian, đồng dạng có được năng lực thuấn di thế nào có thể bị đứa trẻ này đánh lén chứ. Hơn nữa. . . Khỏe miệng anh thoáng nhếch, một đạo điện quang ở lưng trực tiếp đánh về phía đứa trẻ ở phía sau. Năng lực không gian của đứa trẻ này có thiếu sót, thuấn di ra vậy mà có thời gian đình trệ.

Điện giật tới quá nhanh, đứa trẻ còn trong giai đoạn cứng ngắc căn bản không thể nào né tránh, trực tiếp bị đánh trúng. Cậu ta bay ngược đi, roi nước của Tiêu Từ Lăng đúng lúc xuất hiện, kéo cậu ta lại.

Đứa trẻ vừa mới đáp xuống đất đứng vững, roi nước của Tiêu Từ Lăng đột nhiên gãy, biến thành khối băng kiên cố leng leng keng keng rơi xuống đầy đất, Tiêu Từ Lăng lúc này mới phát hiện, toàn thân đứa trẻ đã được bao bởi một tầng băng giáp, mà roi nước của cậu bởi vì luồng hàn khí kia nên trực tiếp đóng băng.

“Người dị năng hệ băng cấp ba, còn có kỹ năng thuấn di không hoàn thiện, khó trách có thể giết chết những người đó.” Sở Chích Thiên thấy hai loại dị năng này xuất hiện trên người đứa trẻ, hai mắt hơi híp lại, uy áp cấp bốn trực tiếp bao lấy đứa trẻ.

Mặt đứa trẻ không biểu cảm nhìn anh, dường như không cảm thụ được luồng uy lực cường đại này, nếu không phải chi dưới của cậu ta đang run nhè nhẹ, nắm tay nhỏ bé vì chịu đựng luồng áp lực này, móng tay vậy mà bấm rách lòng bàn tay, máu tươi đang rơi xuống từng giọt từng giọt, đều thể hiện áp lực mà cậu ta thừa nhận cực lớn.

Tiêu Từ Lăng có chút không đành lòng, nhưng vẫn nhẫn nại, đây không phải chuyện cậu có khả năng tham dự, đây là cuộc chiến của Sở Chích Thiên với đứa trẻ đó, đứa trẻ không có khái niệm thiện ác, thế giới quan của cậu ta chính như dã thú hoang dại vậy, chỉ có cá lớn nuốt cá bé bản năng. Người mạnh hơn so với cậu ta có thể chế phục được cậu ta, có thể khiến cho cậu ta thần phục nghe lệnh.

Thời gian trôi qua ước chừng nửa giờ, đứa trẻ cắn răng chống chịu rốt cục trợn to hai mắt cắm đầu xuống đất, Tiêu Từ Lăng nhanh chóng tiến lên một bước, trong nháy mắt ngã xuống đất đã tiếp được cậu ta.

Lúc này Sở Chích Thiên mới thu hồi uy áp khí thế của anh, Tiêu Từ Lăng hỏi: “Đứa trẻ này thế nào vậy?”

“Hôn mê!” Sở Chích Thiên trả lời khinh miêu đạm tả.

“Trùng mắt cũng có thể hôn mê?” Tiêu Từ Lăng có chút khó có thể tin nhìn nhìn đứa trẻ trong lòng, đứa trẻ này quả nhiên đủ ác, không chỉ ác đối với người khác càng ác hơn đối với bản thân.

“Vậy an bài cậu ta thế nào?” Đứa trẻ này không chỉ không rõ lai lịch, hơn nữa lại càng là một phần tử khủng bố xem giết người như chuyện thường, an bài cậu ta như thế nào là một việc khó, vút vào chỗ người sống sót bình thường, Tiêu Từ Lăng phỏng đoán ngày mai không còn mấy người có thể sống.

“Cậu nói an bài thế nào?” Sở Chích Thiên liếc liếc nhìn Tiêu Từ Lăng một cái, muốn nghe một chút ý kiến của cậu.

Tiêu Từ Lăng suy nghĩ một chút nói: “Không có thực lực của Sở ca, căn bản không áp đảo được cậu ta!”

“Vậy lưu lại!” Lời nói của Sở Chích Thiên đã quyết định vấn đề nơi ở của đứa trẻ, vừa mới dứt lời liền đứng dậy cầm lấy áo khoác khoác lên, chuẩn bị xuống xe.

Tiêu Từ Lăng thấy Sở Chích Thiên muốn đi, chỉ vào đứa trẻ trong lòng vội la lên: “Đứa trẻ này. . . ?”

“Cậu chiếu cố nó.” Sở Chích Thiên không quay đầu lại mệnh lệnh.

“Vì sao là em?” Tiêu Từ Lăng kháng nghị, đứa trẻ này cấp ba, hơn nữa lại có hai hệ dị năng, nếu như tỉnh lại phát cuồng, cậu tuyệt đối đối phó không được, rõ ràng là Sở Chích Thiên đang làm khó cậu.

“Cậu cứu.” Khi Sở Chích Thiên xuống xe chỉ để lại một câu này, đã vút đứa trẻ cho Tiêu Từ Lăng.

Anh muốn đến chỗ Trần Cảnh Văn xác định một chút tình hình của đoàn xe, xem xem tổn thất thế nào. Còn phải báo cho cậu ta biết một chút, tổ công kiên có thêm một người.

Ừm, đây tuyệt đối là do Tiêu Từ Lăng khẩn cầu, mình mới đáp ứng để cho đứa trẻ lưu lại. Anh hồng có vi phạm lời thề không thu người của anh, vì vậy đứa trẻ là trách nhiệm của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên cứ đương nhiên vứt đi bao quần áo. Không thể không nói, Sở Chích Thiên cũng là một người rất biết tìm lý do.

Tiêu Từ Lăng bắt đầu nhìn đứa trẻ trong lòng, rõ ràng đứa trẻ này là cậu với Sở Chích Thiên cùng cứu, vì cái răng hiện tại biến thành trách nhiệm của một mình cậu, hơn nữa đây còn là một đại phiền phức siêu cấp, cậu dường như đã thấy được ngày tháng tương lai của mình nước sôi lửa bỏng như thế nào.

Cậu nhẹ nhàng đặt đứa trẻ trên giường lớn nghỉ ngơi của Sở Chích Thiên, không biết vì sao, vừa nằm lên trên giường của Sở Chích Thiên, ánh mắt vốn tròn tròn của đứa trẻ đột nhiên nhắm lại, bắt đầu phát sinh tiếng ngáy rất nhỏ, đứa trẻ vậy mà ngủ rồi. Đứa trẻ khi ngủ không có băng lãnh như khi tỉnh, cơ bắp cả khuôn mặt dần ra vậy mà rất mạnh. . .

Tiêu Từ Lăng ý xấu dâm dâm mặt đứa trẻ, coi như đang dâm mặt khi còn bé của Sở Chích Thiên, cậu có một loại khoái cảm được trả thù! Thẳng đến khi đứa trẻ lần nữa đang ngủ nhủ nhủ này, lúc này mới bừng tỉnh lại thu hồi ngón tay phạm tội của mình.

Tiêu Từ Lăng vừa định rời đi, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, cậu cần thiết xác nhận một chút, vì vậy mở ra Linh Nhãn.

Chỉ thấy mắt phải rất nhanh cho ra tin tức Giám Định, cũng không phải cậu muốn, vốn cậu chỉ muốn tìm được tin tức tương quan giữa đứa trẻ này với Sở Chích Thiên, không ngờ tới kết quả Giám Định ra lại dâm dâm tâm của cậu a. . .

Số hiệu 0007, người dị năng hệ băng (cấp ba), người xuyên qua thời không (phát hiện lỗ thủng, xin xóa bỏ), tế bào thân thể tự mang dị năng không gian không hoàn toàn: Thuần Di. Kỹ năng: Băng Giáp, Băng Khí, Băng Bạc Đạn (phạm vi). Phân Tích: Thân, có phải cậu đã làm chuyện thương thiên hại lý gì hay không? Vì rằng đều là khắc chế cậu. . .

Tiêu Từ Lăng nổi giận, đại thần xuyên qua ông quá vô si, vì cái răng kỹ năng xuyên qua đều trâu bò như thế, trước có một Giang Kinh Ngữ, có vàng sáng nhân vật chính, muốn cậu tránh lui ba thước còn chưa tính, lần này tới thêm đứa nhỏ, kỹ năng vậy mà khắc chế cậu toàn bộ. . . Mẹ nó, có còn cho cậu một con đường sống hay không?

Thuần di khắc tốc độ, hệ băng khắc hệ thủy. . . Tiêu Từ Lăng triệt để bê ketch! Xóa bỏ? Còn xóa bỏ cái mộng, bản thân không bị khắc chết đã là vạn hạnh rồi, cậu khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Hứa hẹn? Anh ta là người hôn ước của anh?

Tiêu Từ Lăng nhìn đứa trẻ đáng yêu như thiên sứ trên giường ngủ, nhẹ nhàng dâm một chút khuôn mặt của nó oán hận thấp giọng nói:

“Người xuyên qua thời không a. . . Đừng tìm anh đối nghịch là được!” Cái gì xóa bỏ các loại không quan hệ với cậu, chỉ cần đừng làm trở ngại cậu làm đàn em đặc lực của Sở Chích Thiên, kỳ thực ý kiến gì cậu cũng hồng có.

Tiêu Từ Lăng trở lại ngồi xuống bên kia sofa, bắt đầu nhắm mắt tu luyện. Từng cái từng cái lỗ thủng đều đã xuất hiện, hơn nữa càng ngày càng lợi hại, ai biết tiếp theo xuất hiện sẽ là ai, mình nhất định phải nỗ lực tu luyện, bằng không đừng nói cái gì mà vật hy sinh phản kích, cho dù kết cục vật hy sinh vốn dĩ cũng không thay đổi được. . . Mạt thế, thực lực quan trọng nhất.

Tiêu Từ Lăng rất nhanh tiến vào trong tu luyện sâu, dưới áp lực trầm trọng, vậy mà để cho hiệu quả tu luyện của cậu gia tăng rất lớn, vì vậy nói người ở dưới áp lực nặng có thể phát huy tiềm lực siêu cường, lời này đã đạt được chứng thực trên người Tiêu Từ Lăng.

0007 trên giường khi Tiêu Từ Lăng tiến hành tu luyện, liền lặng lẽ mở mắt, nó quay đầu nhìn Tiêu Từ Lăng trên sofa, hai mắt vốn không mang theo một tia cảm tình vậy mà hiện lên một tia mê mang nghi hoặc.

Kỳ thực lần đầu tiên Tiêu Từ Lăng dâm mặt nó nó đã tỉnh, là một người trưởng thành trong hoàn cảnh từ khi bắt đầu có ký ức đã phải phòng bị ám sát, thế nào có thể hôn mê quá lâu, càng không thể ngủ quá trầm.

Nó vốn là người ngàn năm sau, từ khi sinh ra đã ở trong phòng thí nghiệm, ngoại trừ hai chuyện giết người với chờ đợi bị giết, còn lại thì không còn việc gì để làm. Nó buồn chán phi thường có hứng thú đối với bá chủ truyền kỳ của thế giới mới gần như có điện mạo tương đồng với nó – Sở Chích Thiên, rảnh rỗi tìm đọc hết thủy tư liệu của vị bá chủ này trong phòng tư liệu ở ngay trong phòng thí nghiệm của căn cứ, bất kể chính sử đã sử lời đồn bí văn, nó gần như đều không bỏ sót, tra cứu toàn bộ cũng ghi tạc trong đầu. Thế nhưng, trong hết thủy tư liệu lại chưa từng xuất hiện ai tương tự như thiếu niên tuổi tác tuyệt không lớn trước mắt này. . . Chẳng lẽ còn có đoạn lịch sử bị bao phủ sao?

Cũng tốt, mình đã giải quyết địa phương đáng hận kia, lại đã rời khỏi niên đại đáng ghét kia, dù sao không có việc gì, ở lại chỗ này có thể chứng kiến được một đời truyền kỳ của Sở Chích Thiên một chút. Thuận tiện đào móc một số sự thật lịch sử không còn tồn tại trong tư liệu nữa, đã mai một trong sông dài thời gian.

Bất quá, dường như thiếu niên này có một loại năng lực, có thể nhìn thấu lai lịch của nó. . . Khó trách trên sách viết, khi mặt thể bắt đầu thì dị năng thần kỳ tăng tăng lớp lớp, trải lại phát triển đến ngàn năm sau, rất nhiều dị năng thần kỳ đã biến mất trong năm tháng dài dòng, đây cũng là nguyên nhân những người đáng ghét trong phòng thí nghiệm kia nuôi cấy lượng lớn những vật phẩm thí nghiệm như bọn nó, bọn họ hy vọng có thể một lần nữa thu được dị năng nào đó trong truyền thuyết. . . Bao gồm cả dị năng hệ lõi điện của Sở Chích Thiên được xưng chỉ có thần mới có thể nắm giữ.

0007 đã có quyết đoán, tâm thần cả người buông lỏng, sự mệt mỏi lặng yên tới. Nó không biết đã bao lâu không có tận tình nhắm mắt ngủ. . . Khí tức của nơi đây thực khiến người ta cảm thấy an tâm a! Ý lạnh trên mặt 0007 tiêu tán đi một chút, chân chính tiến vào mộng đẹp. Đây là một lần ngủ thiết thực nhất, từ khi nó có ký ức đến giờ.

Tiêu Từ Lăng mở mắt ra, phát hiện Sở Chích Thiên đã trở về, lúc này đang ngồi ở bên cạnh cậu mắt to trừng mắt nhỏ với 0007 đối diện, hai người mỗi người toả ra hàn khí, khiến cho Tiêu Từ Lăng cảm giác toàn bộ không gian đều lạnh đi rất nhiều.

“Làm sao vậy?” Tiêu Từ Lăng không hiểu ra sao, vì sao cậu vừa tỉnh, lại khôi phục như lúc đầu rồi.

Hồng có người trả lời cậu, xem ra hai người này thực sự muốn quyết ra thắng bại, đến tốt cùng ai lạnh hơn có tính nhẫn nại hơn.

Tiêu Từ Lăng đơn giản mặc kệ, cậu tìm ra kem ly từ trong tủ lạnh, bung trong tay ngồi bên cạnh Sở Chích Thiên một bên ăn một bên ngắm bọn họ vài lần. Cậu hạ quyết tâm, phải kiên trì chờ đợi kết cục cuối cùng xuất hiện. (em ngồi ăn vặt xem phim đây à =)))

Có lẽ việc làm của Tiêu Từ Lăng khiến cho hai người có loại ảo giác, bản thân tựa như trở thành vật thương thức của người nào đó. Không hận mà cùng, hai người thu hồi hàn khí, đem lực chú ý tập trung tới trên người Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng đang hết sức chuyên chú vui đầu ăn cắt lực, đột nhiên cảm giác thấy hàn khí bên người càng nặng, ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện lực chú ý của hai người kia thế nào lại tập trung đến trên người cậu?

Cậu nhìn nhìn bản thân trên dưới trái phải, phát hiện hồng có chỗ nào đáng cho bọn họ chú ý a, sau cùng thấy kem ly trong tay, nhất thời bừng tỉnh, cậu nâng nâng kem ly trong tay, hỏi: “Hai người muốn ăn cái này?”

Về mặt Sở Chích Thiên ghét bỏ, xem thường nói: “Chỉ có con nít mới muốn ăn.”

Sở Chích Thiên cho rằng 0007 cũng sẽ nghĩ như anh, lại không ngờ rằng cử động của 0007 lại rất ngoài dự liệu của anh, chỉ thấy nó hồ nghi nhìn nhìn thứ trong tay Tiêu Từ Lăng, vậy mà hiếu kỳ hỏi: “Cái đó có thể ăn?” Được rồi, đồ ăn 1000 năm sau đều là các loại dịch dinh dưỡng, nó chưa từng thấy qua thứ như vậy.

“Đúng vậy!” Tiêu Từ Lăng múc ra một muỗng cực bự để vào trong miệng, hít một hơi về mặt phi thường thỏa mãn.

“Tôi có thể thử xem không?” Khi thấy 0007 mang khuôn mặt cực giống mình, mặt không biểu cảm nói ra những lời này, Sở Chích Thiên có chút thất loạn.

“Được a!” Tiêu Từ Lăng nhanh chóng múc một muỗng, chuyển đưa qua, liền thấy 0007 cẩn cẩn thận thận dùng đầu lưỡi liếm một chút, tư vị lạnh lạnh ngọt ngọt đó khiến cho ánh mắt nó sáng lên, giây tiếp theo cấp tốc nuốt nguyên một muỗng kem kia vào miệng, động tác đó thực sự rất mạnh.

Sở Chích Thiên vì động tác này của 0007 mà trán xuất hiện hắc tuyến, khuôn mặt cực giống mình kia làm ra loại động tác đó. . . Anh thực sự cảm thấy rất mất mặt a.

Tiêu Từ Lăng đắc ý nói: “Ăn ngon đúng không, 0007, trong tủ lạnh còn có, anh đi lấy một ly nhỏ cho cậu.”

Miệng Sở Chích Thiên động động, lại không mở miệng, anh chỉ có thể xem như cái gì cũng chưa từng nghe thấy.

Vì vậy 0007 không còn có tâm tư mắt to trừng mắt nhỏ với Sở Chích Thiên nữa, chỉ thấy Tiêu Từ Lăng với 0007 hai đứa ngồi trên một chiếc sofa, mỗi đứa bung một ly kem nhỏ, về mặt say sưa ăn.

Sở Chích Thiên đột nhiên cảm thấy vút 0007 cho Tiêu Từ Lăng, có lẽ là một quyết định rất không xong, trong đầu, 0007 mang khuôn mặt của anh làm ra động tác của Tiêu Từ Lăng. . . Bỗng nhiên cảm thấy sồn tóc gáy.

“Đừng cho 0007 ăn đồ lạnh, sẽ ăn hư bụng.” Vì cứu lại hình tượng của bản thân trong đầu, Sở Chích Thiên rốt cục mở miệng ngăn chặn.

Tiêu Từ Lăng quăng một ánh mắt khinh bỉ bự cho Sở Chích Thiên: “Sở ca anh đã nói, đây là cho con nít ăn. . .” Sở Chích Thiên nhất thời có một loại

cảm giác lấy tảng đá đập chân mình.

0007 đột nhiên ngừng đầu nói một câu: “Tôi là hệ băng!” Tiếp theo lại tiếp tục cúi đầu cật lực ăn.

Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng nhất thời sững sốt, lại đã hiểu được.

Tiêu Từ Lăng chỉ vào lão đại nhà mình ôm bụng cười ha ha, lời này không chút nào lưu tình bác bỏ lời nói của Sở Chích Thiên a. . . Sở Chích Thiên bắt đầu dĩ gãi gãi mi tâm. Phát hiện anh đều hồng có biện pháp đối với vị thành niên, Tiêu Từ Lăng như thế, đứa nhỏ hơn này cũng như thế.

Tiêu Từ Lăng rốt cục cũng ngừng cười, cậu thấy 0007 đang chuyên tâm ăn kem ly bên người. Tuy rằng vẫn là mặt không biểu cảm, thế nhưng từ trong động tác đã biết cậu nhóc thực sự siêu thích món ăn này, khiến người ta cảm thấy rất mạnh. Trong lòng có chút mềm nhũn, kỳ thực xuyên hay không xuyên qua có vấn đề gì chứ, chỉ cần vô hại với cậu không hẳn không thể ở chung hòa bình.

Được rồi, tâm đại thúc 34 tuổi nổi lên tình thương của cha, khi cậu mỉm cười đưa tay chuẩn bị sờ đầu 0007, đột nhiên cứng đờ, sau đó nhanh chóng thu hồi.

Tiêu Từ Lăng nôn máng trong lòng nói: “Cái gì đáng yêu cái gì mạnh. Đầu là giả, quả nhiên không khiến người ta ưa y chang Sở Chích Thiên.”

0007 hài lòng thu hồi gai băng chống trên thất lưng Tiêu Từ Lăng, tiếp tục ăn kem ly của nó.

Hai người cầm kem ly trong tay ăn xong, 0007 quay đầu nhìn cậu, tuy rằng không có mở miệng, tuy rằng mặt không biểu cảm, nhưng Tiêu Từ Lăng lại chính xác thu được tin tức mà cậu nhóc truyền đưa qua —— tôi còn muốn thêm một ly.

Tiêu Từ Lăng chuyển đầu đi, tức giận nói: “Hết rồi!” Thăng nít ranh chết bầm này, sờ cũng không cho sờ, hiện tại muốn ăn, muốn rồi.

0007 quả quyết quay đầu, nhìn cái tủ lạnh kia, Tiêu Từ Lăng đoạt trước một bước nhanh chóng ngăn ở phía trước tủ lạnh, cả giận nói: “Thứ bên trong đều là của anh. Không trải qua chủ nhân đồng ý một mình lấy, là trộm cắp, tuyệt đối khiến người ta phi nhỏ. . .”

Sở Chích Thiên bên cạnh cầm nín, hình như thứ bên trong đều là của anh đi, thế nào thành của Tiêu Từ Lăng? (Không phải anh lấy ra là cho Tiêu Từ Lăng ăn sao!)

Không hề nghi ngờ uy hiếp của Tiêu Từ Lăng không có tác dụng, 0007 tới gần từng bước một. Nó chuẩn bị bạo lực cướp đoạt.

“Nếu như cậu làm bừa, cậu cứ chuẩn bị bị Sở ca trực xuất khỏi tiểu đội đi!” Tiêu Từ Lăng rốt cục dùng ra đòn sát thủ. Chiều này thật đúng là hữu dụng, trước mắt 0007 còn chưa muốn rời khỏi Sở Chích Thiên, nghe xong câu uy hiếp này, nó lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên, hy vọng nhận được sự xác nhận của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên buồn cười nhìn Tiêu Từ Lăng phía sau 0007 đang làm các loại động tác cầu xin, sau cùng chỉ có thể gật đầu nói: “Tôi không hy vọng thấy cậu trái với hết thảy chuyện Tiểu Lăng nói, cậu nhất định phải nghe cậu ấy.”

Lúc này 0007 mới từ bỏ, trở về sô pha ngồi xuống, ngừng đầu nhìn nhìn Sở Chích Thiên lại nhìn nhìn Tiêu Từ Lăng, suy tư một chút, chỉ chỉ Tiêu Từ Lăng nói với Sở Chích Thiên: “Anh ta là người hôn ước của anh sao?”

Hai người nhất thời ho khan kịch liệt, Sở Chích Thiên bình ổn tâm thần, lúc này mới trả lời: “Cậu ấy là nam.” Phát hiện dường như còn chưa có giải thích rõ ràng, lại tiếp một câu, “Chúng tôi đều là nam.”

Ánh mắt 0007 hiện lên một mặt xem thường, nó đương nhiên thấy rất rõ giới tính của hai người, không cần Sở Chích Thiên phải đặc biệt giải thích, nó lạnh lùng thốt: “Tôi đương nhiên biết điều đó, bất quá người hôn ước có thể không nhìn giới tính.”

Ngôn ngữ dũng mãnh của 0007 khiến cho hai người chấn kinh, đứa trẻ này tới cùng từ đâu tới đây, tới cùng phòng thí nghiệm kia đã quán thấu tư tưởng gì cho cậu ta a.

Sở Chích Thiên mở miệng giải thích: “Người hôn ước chỗ chúng tôi đều là khác phái. . .”

0007 trải tay một chút (͡° ͜ʖ ͡°), ngắt lời nói: “Hiểu rõ, quan hệ của các anh tôi sẽ không nói ra.”

Tiêu Từ Lăng cả giận nói: “Bọn anh không có quan hệ gì, không đúng, bọn anh chỉ là quan hệ đại ca với tiểu đệ.”

“Các anh có quan hệ huyết thống?” 0007 tìm chứng cứ.

“Không có!” Tiêu Từ Lăng sững sốt, nhưng vẫn trả lời như thực chất.

“Hiểu rõ, quan hệ của các anh tôi khẳng định sẽ không nói ra, các anh yên tâm.” 0007 lần nữa hứa hẹn.

A a a! Thăng nít ranh chết bầm này vì sao khó giao tiếp như vậy, vì sao luôn nghĩ về hướng đó chứ? Tiêu Từ Lăng bị đánh bại, vút ánh mắt qua tò ý Sở Chích Thiên phụ trách việc này.

Sở Chích Thiên ngược lại không cường ngạnh đi giải thích nói rõ, trái lại hỏi: “Vì sao cậu cho rằng tôi với Tiểu Lăng là loại quan hệ đó?”

“Chỉ có người hôn ước mới có thể đại biểu đôi bên, ban nãy anh kêu tôi nghe anh ta, bằng không sẽ trục xuất tôi ra khỏi tiểu đội, không phải là như vậy sao?” Lý do của 0007 rất đùng mãnh, khiến cho Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng đồng thời câm nín.

Sở Chích Thiên vút một ánh mắt chính cậu lựa chọn, lại vút chuyện này cho Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng quán quýt, nếu như phủ định, vậy biểu thị về sau tên nhóc này khẳng định sẽ không nghe cậu, mà Sở Chích Thiên lại vút tên nhóc này cho cậu phụ trách. . . Ô ô ô, vì về sau có thể không chế được tên nhóc này, cậu nhìn.

Tiêu Từ Lăng thận trọng nói: “Cậu nhất định phải hứa hẹn tuyệt đối không nói ra lời ban nãy cậu nói cho người thứ hai nghe!”

0007 lạnh lùng thốt: “Yên tâm, tôi đã sớm hứa hẹn, sẽ không, đây là chuẩn tắc của tôi.” Quả nhiên là người hôn ước a, trên lịch sử người hôn ước của Sở Chích Thiên vẫn luôn là một bí mật, hóa ra nguyên nhân ở chỗ này, xem ra nó lại đào ra được một lịch sử chân thực bị ẩn tàng.

Về mặt Tiêu Từ Lăng đau khổ, vì sao cậu lại ù ù cạc cạc đeo lên xung hào người hôn ước chứ? Hơn nữa là của Sở Chích Thiên? Nhìn nhìn khuôn mặt băng hàn kia, thân thể Tiêu Từ Lăng lần nữa run run một chút, đây tuyệt đối là một loại trừng phạt. . .

Mà Sở Chích Thiên thì băng hàn cả mặt câm nín, tên nhóc này vậy mà không trải qua anh đồng ý, đã nhận chuyện này. . . Hình như anh là một trong những đương sự đi!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Hỗn loạn, Sở Tiểu Thất là ai a. . .

Ngày thứ hai, Tiêu Từ Lăng sáng sớm đã kết thúc tu luyện đi ra xe nhà, ngày hôm nay cậu phải đi lên tuyến tiền phong áp trận, đây là xử phạt mấy ngày hôm trước Sở Chích Thiên định ra, cậu cũng không dám vi phạm, Sở Chích Thiên từ trước đến nay nói một không hai.

Bất quá, lần này cậu không phải đi một mình, phía sau móng của cậu có thêm một cái đuôi nho nhỏ, đó chính là thiên tài nhi đồng 0007.

Trải qua một buổi tối nghiền cứu, Sở Chích Thiên cuối cùng giám định, chỉ số thông minh của 0007 tuyệt đối đạt được một loại trình độ mà nhân loại trước mắt không thể đạt được, mà dị năng của nó vừa thức tỉnh đã là cấp ba. . . Được rồi, thế giới này đúng là nhiều yêu nghiệt, Tiêu Từ Lăng đã bị đã kích quên, cậu nghe thấy phán đoán đó, vậy mà phê thường bình tĩnh.

Bởi vì ngay từ đầu Sở Chích Thiên đã kêu 0007 nghe lệnh Tiêu Từ Lăng, mà 0007 lại sai lầm cho rằng Tiêu Từ Lăng là người hôn ước của Sở Chích Thiên, vì vậy quả quyết trở thành cái đuôi nhỏ của Tiêu Từ Lăng.

0007 rất hiếu kỳ vì sao Tiêu Từ Lăng là người hôn ước mà sau cùng sẽ biến mất vô tung vô ảnh trong sông dài lịch sử, hết thấy vết tích đều bị lau sạch sẽ. . . Đây không thể nghi ngờ là một bí mật lớn kinh thiên, vì vậy nó cho rằng chỉ cần theo Tiêu Từ Lăng, có thể tìm được đáp án, sau cùng có thể giải khai được bí mật lớn kinh thiên này. Đương nhiên, 0007 cho rằng nếu đã quyết định thuận phục Sở Chích Thiên, vậy có nghĩa vụ phải bảo hộ người hôn ước của Sở Chích Thiên.

Bất quá hiện tại 0007 không thể gọi nó là 0007 nữa, mà phải gọi nó là Sở Tiểu Thất.

Cái tên Sở Tiểu Thất này là Tiêu Từ Lăng đặt, Tiêu Từ Lăng cảm thấy nếu cậu đã tiếp nhận đứa trẻ này, vậy phải phụ trách tới cùng, cậu cho rằng 0007 căn bản không thể xem như là tên. Vì vậy hạ quyết tâm phải đặt một cái tên để nghe lại vang dội để chúc mừng cuộc sống mới của 0007.

Tiêu Từ Lăng suy nghĩ đau khổ nửa ngày, mới nghĩ được cái tên cậu đặc biệt thỏa mãn này, cảm thấy tên này thực sự là dễ đọc vang vang lại hình tượng sinh động, vì vậy rất đặc ý tranh công ở trước mặt Sở Chích Thiên.

Sau khi Sở Chích Thiên nghe xong nhất thời đầu đầy hắc tuyến. Anh nhìn không được hỏi ngược lại: “Vì sao họ Sở?” Nếu đặt cái tên lấy cái họ, có thể lấy họ Tiêu của Tiêu Từ Lăng a, vì sao phải theo họ Sở của anh chứ?

Tiêu Từ Lăng trách cứ liếc liếc nhìn Sở Chích Thiên một cái: “Sở ca. Dựa vào khuôn mặt kia của Tiểu Thất, anh cho rằng họ khác có ý nghĩa sao?”

Sở Chích Thiên tức tức, vậy mà tìm không ra được lời phản đối. Được rồi, coi như Tiêu Từ Lăng có lý, nhưng vì sao phải kêu Tiểu Thất a, chẳng lẽ Tiêu Từ Lăng không cảm thấy tên này đặt rất không có tiêu chuẩn sao?

Tiêu Từ Lăng nghe thấy nghi vấn của Sở Chích Thiên, lần nữa vứt đi một ánh mắt khinh bỉ cho lão đại nhà mình nói: “Số hiệu 0007. Không kêu Tiểu Thất thì kêu cái gì. . .” Khi Tiêu Từ Lăng nói lời này, vẻ mặt rất là đắc ý, cậu cảm thấy rất sinh động đại biểu được lai lịch của Tiểu Thất, thật khó cho cậu nghĩ ra được cái tên hay này.

Được rồi, Sở Chích Thiên rốt cục thừa nhận là bản thân nghĩ quá phức tạp. Vì vậy không cách nào lý giải được phương thức tư duy đi thẳng về thẳng của Tiêu Từ Lăng.

Vì vậy, Sở Tiểu Thất liền có cái tên để cho nó suốt đời phiền muộn. . .

Tuy rằng sau khi nó dung nhập thể giới này muốn kháng nghị thay tên, bắt quá Tiêu Từ Lăng lại cho rằng đã kêu quen, liền không muốn phiền phức nữa. Mà Sở Chích Thiên có thể quyết định chuyện cải danh của Sở Tiểu Thất, được rồi, khi đó ý kiến của anh đã không còn quan trọng. . .

Sở Tiểu Thất nghiêm mặt, đi theo phía sau Tiêu Từ Lăng, hàn khí trên người nó còn lạnh hơn vài phần so với ngày hôm qua. Không phải không muốn theo Tiêu Từ Lăng hành động, mà là nó còn chưa ngủ đủ. Vì vậy sáng nay nó thức dậy thì tâm tình rất hồng бет.

Cũng khó trách, thật vất vả có một địa phương an ổn, không cần lúc nào cũng phòng bị người khác đánh lén ám sát, buổi tối vừa rồi nó cuối cùng cũng ngủ được một giấc ngon lành, đáng tiếc khi nó đang mộng đẹp vui thích, đã bị Tiêu Từ Lăng kiên quyết túm tỉnh.

Kỳ thực Tiêu Từ Lăng cũng không muốn làm như vậy. Lại càng không muốn mang Sở Tiểu Thất đến tuyến tiền phong, cậu dự cảm mang theo Sở Tiểu Thất đi ra sẽ có phiền phức. Chẳng qua trời không theo ý người, khi cậu mới muốn rời đi, lão đại nhà mình tu luyện trên sô pha một buổi tối chỉ chỉ đưa nhóc đang ngủ phiu phiu trên giường, tỏ ý kêu cậu mang đi.

Vì vậy, cậu mới bất đắc dĩ đi gọi Sở Tiểu Thất tỉnh, lại không ngờ rằng khi Sở Tiểu Thất dường như mộng mà không phải mộng dường như tỉnh mà không phải tỉnh, dị năng trên người đột nhiên bạo động, thiếu chút nữa đã đóng băng toàn bộ bên trong xe nhà. May mắn, Sở Chích Thiên phản ứng rất nhanh, khí thể che trời lấp đất của anh trực tiếp áp bách Sở Tiểu Thất làm bùng tỉnh nó, để cho Sở Tiểu Thất đứng lúc không chế được dị năng bạo động. Cũng từ đó biết được, Sở Tiểu Thất vậy mà có chứng tức giận rồi giường nghiêm trọng.

Sở Tiểu Thất biết bản thân thiếu chút nữa đã gặp rắc rối, không có bất kỳ ý kiến gì đối với sự an bài của Tiêu Từ Lăng, vì vậy nó ngoan ngoãn mặc vào đồng phục tổ công kiên bản mini (Nói đến đồng phục này là do Tiêu Từ Lăng chế tạo thủ công gấp gấp ngay trong đêm, Tiểu Lăng a, cậu còn có cái gì không biết không?), theo Tiêu Từ Lăng cùng đi lên tuyến tiền phong áp trận, để cho Tiêu Từ Lăng rất kinh ngạc vì sao sáng nay tên nít ranh này dễ nói chuyện như vậy.

Một đường bước đi, hết thấy người thấy thân ảnh nhỏ nhỏ phía sau Tiêu Từ Lăng đều kinh rớt tròng mắt, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Từ Lăng chế tạo gấp gấp đồng phục tổ công kiên trong đêm, cậu muốn thấy bộ dáng chân kinh của những người này.

Con riêng a con riêng, tin tức chân kinh này truyền ra, Giang Kinh Ngự một lòng muốn bỏ lên giường của lão đại nhà mình, còn có thể tiếp tục tràn đầy lòng tin được sao? Còn có thể tiếp tục bình tĩnh tiếp sao? Có lẽ, lần này hẳn sẽ buộc được cô ta ra tay đi. . . Cậu nhất định phải để cho Sở Chích Thiên triệt để chán ghét Giang Kinh Ngự.

Chẳng qua, đích xác có lời đồn đãi đang lặng lẽ truyền lưu trong đoàn xe, nhưng không phải như Tiêu Từ Lăng suy nghĩ. . . Tin tức mà toàn bộ đoàn xe truyền lưu là Sở đội trưởng vậy mà biến thành em bé. . .

Đi tới tuyến tiền phong, mỗi người vừa nhìn thấy Tiêu Từ Lăng mang kính râm, mặc đồng phục tổ công kiên, lần lượt cung kính gật đầu chào hỏi. Tổ công kiên là mục tiêu của mỗi một thành viên tổ chiến đấu, nhân vật bên trong đó đều là siêu cấp cường giả, mà vị thành viên tổ công kiên mang kính râm này lại càng là thủ hạ đắc lực của Sở Chích Thiên Sở đội trưởng. Thành viên của tổ chiến đấu đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn cậu, thân đồng phục kia làm tất cả mọi người trông mà thêm.

Sau đó một đồng phục tổ công kiên bản mini nhảy vào mi mắt mọi người, bọn họ kinh ngạc, chẳng lẽ tổ công kiên cũng có con nít? Vì vậy hiếu kỳ thoáng nhìn. . . Vì vậy, toàn thể hóa đá! Địa phương vốn còn rộn ràng nhộn nhạo nhất thời tĩnh mịch một mảnh.

Đồng Hạo Triết ngồi trong xe việt dã nghiên cứu bản đồ lộ tuyến ngày hôm nay lấy được đột nhiên cảm thụ được quanh thân tĩnh mịch một mảnh, anh nghi hoặc ngẩng đầu, liền thấy Tiêu Từ Lăng đang đi tới phía anh, anh không có suy nghĩ nhiều cười hô: “Tiểu Lăng, tới sớm như vậy a. Sở ca đã dặn anh, ngày hôm nay em theo bọn anh cùng hành động.”

Tiêu Từ Lăng nghe vậy mỉm cười: “Ngày hôm nay xin Đồng phó đội chiếu cố nhiều hơn.”

Đồng Hạo Triết liếc thấy phía sau Tiêu Từ Lăng còn có một thân ảnh nhỏ như ẩn như hiện, vội vàng hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Lăng mang Tiểu Dẫn Thư đến sao?” Bởi vì Tiểu Dẫn Thư chiếu cố âm thực sinh hoạt thường ngày của năm con tiểu cầu cầu, quan hệ với các chủ nhân của chúng nó đều rất thân mật. Vì vậy, Đồng Hạo Triết liền cho rằng đứa trẻ xuất hiện cùng Tiêu Từ Lăng, ngoại trừ Tiểu Dẫn Thư, cơ bản không còn ai khác.

Anh tuyệt không nhận được tiếng chào ngọt ngào của Tiểu Dẫn Thư, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, mỗi lần Tiểu Dẫn Thư thấy anh sẽ rất ngọt gọi anh Hạo Triết ca ca, ngày hôm nay thế nào yên lặng như thế?

Anh nhìn nhìn qua, một khuôn mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn khiến cho anh quên mất không gian của nơi đây, anh đứng mạnh lên. Chợt nghe thấy Bình một tiếng vang lớn, đầu rần chần chần đứng lên đỉnh xe, một tiếng kêu đau aiz u theo đến.

Va chạm này phải nói là thảm liệt a. Tiêu Từ Lăng nhìn mà cũng cảm thấy đỉnh đầu của mình ần ần đau. Liền thấy Đồng Hạo Triết xoa đỉnh đầu bản thân, vẻ mặt chân kinh nói: “Sở ca, anh thế nào rút nhỏ rồi. . .” Được rồi, đây hoàn toàn chính là Sở Chích Thiên thời kỳ trẻ nhỏ, bọn họ cùng nhau lớn lên, thế

nào có thể quên chứ.

Sở Tiểu Thất nghe xong lời này, một đường nhìn hàn lãnh quét qua, trong miệng lạnh lùng cái chính: “Tôi kêu Sở Tiểu Thất.”

Đồng Hạo Triết ngẩn người, lại nghĩ tới cái gì đó, nhanh chóng nhìn trộm trái phải một chút, lúc này mới phát hiện người xung quanh đều bị một màn trước mắt làm cho kinh hoàng sửng sốt, đều ở vào trạng thái đại ra. Anh vẫn lo lắng, liền vẫy vẫy tay với Tiêu Từ Lăng, tỏ ý cậu tới gần.

Tiêu Từ Lăng hồ nghi nhích lại gần. Chợt thấy Đồng Hạo Triết ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Sở ca, tôi cùng đã xảy ra chuyện gì? Tẩu hòa nhập ma? Thân thể biến dị? Hay là thăng cấp xảy ra vấn đề?” Được rồi, Đồng Hạo Triết nhận định Sở Tiểu Thất là Sở Chích Thiên, cho rằng Sở Chích Thiên vì che giấu gì đó, mà cự tuyệt thừa nhận thân phận của bản thân, dùng tên giả.

“Không có a. Hết thầy bình thường!” Tiêu Từ Lăng nghĩ đến lão đại lạnh lẽo trong xe nhà, không có gì khác với trước đây, liền đáp như thực chất.

Về mặt Đồng Hạo Triết không tin, anh nhìn Tiêu Từ Lăng một cái, chỉ chỉ Sở Tiểu Thất lãnh khí càng nặng phía sau cậu hỏi: “Đừng gạt anh, vậy đó là ai?” Dung mạo, hàn khí, khí thế của người này không có gì khác biệt với Sở Chích Thiên, không phải Sở Chích Thiên thì còn có thể là ai?

“Sở Tiểu Thất a!” Lần này Tiêu Từ Lăng làm sao không hiểu ý tứ của Đồng Hạo Triết, cậu lật ánh mắt xem thường bất đắc dĩ nói.

Vì cái rằng những người này sẽ không nghĩ đến vụ con riêng a, phải biết rằng mục đích của cậu chính là điều này.

“Ha ha, Tiểu Lăng, chuyện đùa này tuyệt không hài hước đâu.” Về mặt Đồng Hạo Triết mang về đừng giấu anh nữa, khiến cho Tiêu Từ Lăng cảm nín, cậu thế nào biết được sẽ là kết quả này? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân lão đại cảnh cáo cậu không nên chơi loạn quỷ kế? Bằng không kỳ vọng vĩnh viễn tương phản với kết quả?

“Tôi thực sự kêu Sở Tiểu Thất.” Sở Tiểu Thất tức giận, tuy rằng nó không cho rằng cái tên này có gì tốt, nhưng ít nhất đây là cái tên chính quy đầu tiên của nó, không được người thừa nhận vẫn khiến cho nó rất tổn thương, vì vậy hàn khí trên người nhóc con càng đậm, nó trực tiếp phán định vị Đồng Hạo Triết trắng niên sớm thế, được hậu thế bầu thành người trung thành nhất đối với Sở Chích Thiên cũng là người phúc hậu nhất của căn cứ Lăng Thiên này là nhục trí!

Đồng Hạo Triết gạt đầu: “Được, vậy kêu Sở Tiểu Thất, như vậy, xin cậu nói cho tôi biết, tôi cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Đồng Hạo Triết thấy thái độ của Sở Tiểu Thất phi thường kiên quyết khẳng định tên này, chỉ có thể hòa theo, nhưng anh quan tâm nhất chính là, vì sao Sở Chích Thiên đột nhiên nhỏ đi? Đây tôi cùng là chuyện gì? Anh cảm thấy anh sắp điên rồi.

Sở Tiểu Thất làm sao nghe không rõ ý tứ anh ân hận, rõ ràng là đối phó qua loa, tuyệt không phải thừa nhận thực sự, khi nó vừa định kháng nghị, một thanh âm càng thêm băng lãnh hơn so với Sở Tiểu Thất vang vọng toàn bộ tuyến tiên phong: “Đồng Hạo Triết, cậu nhất định phải cho tôi một lời giải thích, tổ chiến đấu của cậu đến tột cùng đang làm gì?” Một luồng uy áp thanh thế lớn trực tiếp khiến cho toàn thể nhân viên của tổ chiến đấu cảm thấy hít thở không thông, trên người như đeo lên vài tòa núi lớn, ép tới mức khiến người ta không thở nổi.

Mọi người chấn kinh nhìn về phía chỗ nguồn gốc thanh âm, bao gồm cả Đồng Hạo Triết. . .

Đồng Hạo Triết nhìn Sở Chích Thiên bản người lớn chậm rãi đi tới từ xa xa, lại nhìn nhìn Sở Chích Thiên bản trẻ nhỏ trước mắt, đột nhiên cảm thấy trước mắt sao vàng xoay tròn tư duy choáng váng một trận.

Anh đỡ hờ trán của mình, chỉ chỉ Sở Tiểu Thất, kêu gào hỏi Tiêu Từ Lăng: “Đứa trẻ này tới cùng là ai a. . .”

Tiêu Từ Lăng khinh bỉ nhìn anh một cái, nói: “Không phải đã nói với anh rồi sao, cậu ta kêu Sở Tiểu Thất. . .”

Vấn đề là, Sở Tiểu Thất là ai a. . . Đồng Hạo Triết càng hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Sở ca, con của anh phi thường giỏi

Hóa ra Sở Chích Thiên ở lâu không ra xe, vẫn có chút lo lắng cho hai người Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất, anh sợ Sở Tiểu Thất kiệt ngạo bất tuân, Tiêu Từ Lăng áp chế không được, xảy ra sơ xuất gì đó, vì vậy quyết định tự mình đến tuyến tiên phong tìm hiểu kết quả.

Không ngờ tới anh vừa đến tuyến tiên phong, đã thấy người của tổ chiến đấu đều mang vẻ mặt hoảng hốt, dường như trạng thái mộng du, không biết

đang làm gì, căn bản không có ngay ngắn trật tự như trong tưởng tượng của anh, loại tình huống này khiến cho Sở Chích Thiên nhất thời nổi trận lôi đình, phi thường bất mãn đối với việc Đồng Hạo Triết thế nào lại bỏ mặc tổ chiến đấu thành như vậy.

Tâm tình anh khó chịu, khí thế dâng trào lập tức bùng nổ, khiến cho hết thảy đội viên ở tuyến tiền phong dưới trạng thái không hề phòng bị bị bao phủ toàn bộ dưới uy áp của anh, có một số người thực lực thấp, thậm chí bị áp nằm sấp xuống đất.

Mọi người trong sự hoảng hốt, vì uy áp đột kích đột nhiên của Sở Chích Thiên mà được đánh thức, bọn họ không tự chủ được vận lên dị năng, chống lại luồng áp lực cường đại này, hai mắt bắn ra quang mang tôn kính, đây chính là đội trưởng của bọn họ, thực lực cường đại đến mức khiến cho bất kỳ ai cũng chỉ có thể nhìn lên.

Nhưng loại quang mang tôn kính này theo sự tiếp cận của Sở Chích Thiên, sau cùng khi đứng chung một chỗ với Sở Tiểu Thất, lại chuyển biến thành chân kính.

Mọi người mở lớn miệng lẳng lẳng nhìn điểm tập trung của ánh mắt, hai người một lớn một nhỏ gần như từ trong một khuôn mẫu đi ra kia, khiến cho toàn thể người trên tuyến tiền phong chỉ có một ý nghĩ, con riêng của đội trưởng đã xuất hiện! Bọn họ rất rõ ràng, đội trưởng của bọn họ chính là một nam nhân chưa kết hôn.

“Sở. . . Sở ca, anh lúc nào lại có con?” Đồng Hạo Triết chỉ vào Sở Tiểu Thất bên cạnh Sở Chích Thiên, thốt ra một câu này.

Ngoại trừ đáp án này, còn gì có thể giải thích được lai lịch của Sở Tiểu Thất sao? Khuôn mặt cơ hồ giống nhau như đúc kia cũng đã nói cho Đồng Hạo Triết sự thực. Thế nhưng. . . Trong lòng Đồng Hạo Triết có một vấn đề nghĩ không ra. Đó chính là Sở ca vào lúc nào thì tìm nữ nhân có đứa trẻ? Vì sao anh một chút cũng không biết? Phải biết rằng bọn họ chính là cùng nhau lớn lên. Chẳng lẽ là lần tình một đêm nào đó anh không biết? Chẳng lẽ nữ nhân kia ôm bệnh chạy? Sau cùng lẳng lẽ sinh hạ, sau cùng lại đưa trở về để cho cha con bọn họ nhận nhau? Đồng Hạo Triết bỏ não hết thảy sự tình trải qua, không thể không nói Đồng Hạo Triết rất thích hợp làm biên kịch tam lưu.

Đáng tiếc câu hỏi này của anh, lại rước lấy một nhân đạo bằng lãnh đến mức tận cùng của Sở Chích Thiên. Sở Chích Thiên rất bất mãn phản ứng của Đồng Hạo Triết. Đồng Hạo Triết chính là một trong hai bạn bè cùng nhau lớn lên của anh, đối với chuyện của anh là rõ ràng nhất, thế nào sẽ cho rằng anh có con riêng chứ.

Lời này Tiểu Tử Lãng nghe mà âm thầm cười trộm. Không ngờ tới Đồng Hạo Triết là một trong bạn bè cũng định tội cho Sở Chích Thiên, tin tưởng tất cả mọi người cũng sẽ nghĩ như vậy. Như vậy, mục đích của cậu sẽ đạt được, nếu không phải cố kỵ Sở Chích Thiên đang ở bên cạnh, nhất định phải chừa chút mặt mũi cho lão đại nhà mình, thì cậu đã sớm ôm bụng cười to rồi.

Sở Chích Thiên tuyệt không có ý giải thích cho Đồng Hạo Triết, mà chỉ chỉ Sở Tiểu Thất bên cạnh công bố với mọi người: “Sở Tiểu Thất. Thành viên mới của tổ công kiên tôi.”

Sở Tiểu Thất thì lạnh lùng quét nhìn mọi người ở đây một cái, vậy mà khiến cho mọi người có loại ảo giác là đội trưởng đang nhìn bọn họ. . .

Tướng mạo đó, khí thế đó, hàn khí đó, cộng thêm một đạo ánh mắt đó. . . Không sai. Quả nhiên là con của đội trưởng, mọi người đồn ngộ.

Vì vậy, trong lòng mọi người đã có giải thích, khó trách Sở Tiểu Thất có thể gia nhập tổ công kiên, phỏng đoán là lão ba của cậu ta, cũng chính là đội trưởng của bọn họ Sở Chích Thiên lo lắng sự an toàn của con trai mình, vì vậy lưu lại ở bên cạnh mình để bảo hộ, điều này tất cả mọi người đều hiểu. . .

Mọi người dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn về phía Sở Tiểu Thất, đó là thái tử gia chân chính a. Về phần có phải vấn đề con riêng hay không. . . Trông bộ dáng hoàn toàn cùng một phiên bản kia, cho dù về sau Sở Chích Thiên chính thức lấy bà xã, sinh con, cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của Sở Tiểu Thất.

Sở Chích Thiên bàn giao xong câu này, liền dùng ánh mắt hàn lãnh đến mức tận cùng lẳng tri Đồng Hạo Triết, ánh mắt đó có các loại bất mãn. Khiến cho đầu óc vốn dần dần của Đồng Hạo Triết đột nhiên bùng tỉnh, lưng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, vội vàng hứa hẹn với Sở Chích Thiên trong vòng mười phút đoàn xe sẽ khởi động.

Tiến bước Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết nhanh chóng phân phó mọi người cấp tốc về cương vị, tranh thủ bằng tốc độ nhanh nhất thanh lý chương ngại phía trước, bảo chứng đoàn xe thuận lợi xuất phát.

Rốt cục, đoàn xe khởi động trong thời gian Đồng Hạo Triết hứa hẹn, Đồng Hạo Triết quay về ghế phó lái của xe việt dã lau đi mồ hôi trên trán, vừa định thở một hơi, chợt nghe thấy thanh âm thanh lãnh quen thuộc mang một chút giọng trẻ con mềm mại vang lên phía sau: “Hiệu suất của tổ chiến đấu thực thấp, tôi rất thất vọng.”

“Sở ca, tôi. . . Không đúng, Sở Tiểu Thất!” Đồng Hạo Triết nghe câu nói đó, mồ hôi lạnh nhất thời bốc lên, phản ứng đầu tiên chính là giải thích, sau đó cấp tốc phản ứng lại Sở ca đã trở về, thanh âm này khẳng định là của Sở Tiểu Thất. . . Anh quay đầu lại nghiêng rằng nghiêng lợi giận trừng tên nhóc hư đốn này một cái, liền thấy khuôn mặt cực giống Sở Chích Thiên kia, một đạo ánh mắt lạnh lùng quét qua, khiến cho Đồng Hạo Triết nghẹn nghẹn, vậy mà không dám mở miệng răn dạy nữa.

Đồng Hạo Triết giương giương miệng lại đột nhiên không phản đối nhanh chóng quay đầu lại, khóc không ra nước mắt. Mụ nội nó, phiên bản mặt ngoài đã rất nghịch thiên, thanh âm vậy mà cũng giống, ngoại trừ có chút giọng trẻ con, thật đúng là tìm không ra có gì bất đồng, then chốt nhất chính là vì sao ngay cả đạo nhân đạo lạnh đến mức tận cùng kia cũng không khác biệt, vậy mà khiến cho anh không dám răn dạy.

Thiên na! Anh vậy mà bị một đứa nít ranh năm tuổi chần động, điều này quá mất mặt. Đương nhiên, đối với khuôn mặt tương đồng với Sở Chích Thiên

kia, đánh chết anh cũng không dám răn dạy. . . Anh qua không được sự vướng mắc trong lòng bản thân.

Giữa lúc Đồng Hạo Triết quán quýt, liền thấy tiểu đội dò đường phía trước nhất đưa lại tin tức mới nhất, bộ phận trung gian cây cầu lớn Hoài Long kéo dài qua hồ Hoài Dương phía trước đã gãy, xe cộ căn bản không cách nào đi lại. Nhận được tin tức này, Đồng Hạo Triết vội vàng chỉnh lý tâm tình chấn tĩnh một chút. Anh vội vàng kêu người trên tuyến tiền phong của tổ chiến đấu cảnh giới tại chỗ, mà anh thì kêu đội viên lái xe bên cạnh chờ anh cùng Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất, cấp tốc chạy về chỗ Sở Chích Thiên.

Người trên tuyến tiền phong nhìn thấy phó đội trưởng đã dẫn người của tổ công kiên đi, nhất thời ào một cái bắt đầu nghị luận, nhao nhao nghị luận Sở Tiểu Thất là xuất hiện thế nào.

Mọi người đã không còn bất kỳ hoài nghi nào đối với sự thực con riêng này, khuôn mặt kia của Sở Tiểu Thất chính là chứng cứ. Bọn họ chỉ hiểu kỳ mẹ của Sở Tiểu Thất là ai, vì sao đặt một cái tên khiêm tốn như thế, tên Sở Tiểu Thất rõ ràng không phải là thủ bút của Sở Chích Thiên, nếu làm baba không đặt, vậy đương nhiên là momy đặt. Đương nhiên trong tiếng thảo luận của mọi người, một tràng cổ sự tuyệt diệu yêu hận xoắn xuýt từ từ bày ra ở trước mặt mọi người. . .

Đồng Hạo Triết vừa lên xe nhà, đã thấy Trần Cảnh Văn vẫn luôn tọa trấn hậu phương đang ngồi trên sofa uống trà, một bộ khoan thai. Vội vàng kinh ngạc hỏi: “Cảnh Văn cậu thế nào cũng tới rồi?” Chẳng lẽ Trần Cảnh Văn có thiên lý nhãn thuận phong nhĩ, đã biết chuyện trước đó?

Trần Cảnh Văn hiểu rõ cười, anh cho rằng Đồng Hạo Triết vì chuyện tương đồng mà lại đây, anh nâng lên chén trà trong tay về phía Đồng Hạo Triết chào hỏi một chút nói: “Chẳng phải cậu cũng là vì chuyện đó? Toàn bộ hậu cần đều đang đồn đãi Sở ca biến thành trẻ nhỏ, cậu nói tớ có thể không qua xem đến tột cùng sao?”

Sở Chích Thiên ngồi ở sofa đối diện nghe nói như thế nhin không được mặt cứng đờ, chuyện ‘ngựa thần lướt gió tung mây’ này, thế nào có nhiều người tin như vậy? Bao gồm cả hai người bạn nhà mình.

Đồng Hạo Triết hiểu rõ vì sao Trần Cảnh Văn sẽ xuất hiện ở chỗ này, không phải như mình nghĩ, anh vừa định giải thích bản thân không phải vì việc đó mà đến, chợt nghe thấy Tiêu Từ Lăng phía sau, tiếng la nhiệt tình theo đến: “Sở ca~, em với Tiểu Thất đã trở về.”

Tiếng kêu này phải nói là nhiệt tình bốn phía a, khiến cho Sở Chích Thiên nhin không được thân thể run run lên, thiếu chút nữa khiến cho nước trà trong tay bị hắt ra.

Theo thanh âm này vang lên, Tiêu Từ Lăng lôi kéo tay nhỏ bé của Sở Tiểu Thất có chút chống cự đi ra trước mặt mấy người hiện tại.

Trần Cảnh Văn nghe vậy ngẩng đầu thoáng nhìn, lại bị nước trà trong miệng làm sặc, trong tiếng ho khan, Trần Cảnh Văn không còn có nửa điểm phong độ ưu nhã, chỉ vào Sở Tiểu Thất lớn tiếng cao quát tám hỏi: “Đứa trẻ này là ai?”

Tiêu Từ Lăng nhìn thấy bộ dáng vẻ mặt đỏ nát của Trần phó đội vốn vĩnh viễn vẫn đậm phong khinh, có chút kinh ngạc, cậu còn tưởng rằng Trần phó đội vĩnh viễn đều sẽ gặp biến không sợ, thoát nhin không phải không sợ, mà là những chuyện trước đây còn chưa đủ kinh. Còn có, vấn đề mà hai phó đội này hỏi đều giống nhau, thật là có ăn ý a.

“Sở Tiểu Thất!” Trả lời chính là bản thân Sở Tiểu Thất, đường nhìn lạnh lùng của nó ẩn hàm hiếu kỳ, nhàn nhạt nhìn lướt qua Trần Cảnh Văn trong truyền thuyết xảo trá như hồ, cơ trí vô song, là đại tổng quản thực quyền mà Sở Chích Thiên tín nhiệm, người quản lý thực tế của căn cứ Lăng Thiên này, phát hiện nghe đồn với hình tượng chân thực của anh ta thật đúng là ăn khớp.

Trần Cảnh Văn không tự mình bỏ não như Đồng Hạo Triết, mà trực tiếp quay đầu hỏi: “Sở ca? Nó từ đâu ra? Có quan hệ gì với anh?” Anh sẽ không suy đoán mù quáng, chỉ lấy sự thực làm chứng cứ.

“Ngày hôm qua trống rỗng xuất hiện, hiện tại là một thành viên của tổ công kiên tôi.” Sở Chích Thiên suy nghĩ một chút, chỉ có thể trả lời như thế.

“Chính là đứa trẻ cứu được khi bầu trời có vật rơi xuống?” Trần Cảnh Văn lập tức bắt được trọng điểm, tiền phương truyền đưa tin tức cho anh, anh biết lúc đó ở nơi đó đã cứu được một đứa trẻ, được Sở Chích Thiên mang về tổ công kiên.

“Ừm. . .” Sở Chích Thiên gật đầu, xác nhận lời nói của Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn buông xuống chén trà trong tay, đi đến trước mặt Sở Tiểu Thất, ngồi xổm xuống, anh cùng với Sở Tiểu Thất cứ như vậy nhìn nhau mấy chục giây.

Sở Tiểu Thất mặt không đổi sắc, chỉ lạnh băng không mang theo bất kỳ tâm tình rõ ràng nào đối diện Trần Cảnh Văn, dường như người trước mắt chỉ là một vật chết, căn bản không có biện pháp dẫn tới nửa điểm dao động của nó. Khí tức lạnh lẽo kia, đường nhìn tuyệt đối không có chút cảm tình kia khiến cho Trần Cảnh Văn nhin không được trong lòng có chút sợ.

“Sở ca, con của anh phi thường giỏi.” Trần Cảnh Văn quả quyết quay đầu, tán dương với Sở Chích Thiên.

“Tôi không phải con của Sở đội trưởng.” Sở Tiểu Thất lạnh lùng phản bác, nó không cho rằng bản thân có quan hệ gì với Sở Chích Thiên, nhiều nhất xem như là một người đi theo.

Trần Cảnh Văn nghe vậy đột nhiên cười, anh nghiêm túc gật gật đầu nói: “Ừm, anh biết, ban này là anh lừa dối, anh rất xin lỗi.” Nói xong anh đứng lên, khi quay người lại ném cho Sở Chích Thiên một ánh mắt hỏi thăm, ý tứ đó chính là Sở ca anh thế nào còn chưa đối phó được con trai nhà anh?

Sở Chích Thiên thu ánh mắt này, đột nhiên cảm thấy đầu của mình có chút đau, anh day day mi tâm của mình, phát hiện một vấn đề rất lớn. Đó chính là khi anh đồng ý Sở Tiểu Thất họ Sở, anh đã không còn biện pháp giải thích rõ ràng lai lịch của Sở Tiểu Thất nữa.

Đương nhiên anh vốn cũng không thể giải thích rõ, ngoại trừ bản thân xác nhận đứa trẻ này khẳng định không phải đứa trẻ của bản thân, dựa vào khuôn mặt kia của Sở Tiểu Thất cho dù anh nói rách miệng chỉ sợ cũng không có người tin. Vì vậy, Sở Chích Thiên chỉ có thể im lặng. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Thu mua, một phần kem ly!

Sở Chích Thiên im lặng không lên tiếng khiến cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết nghĩ lầm là cam chịu, bọn họ đã có đáp án thỏa mãn đặt Sở Tiểu Thất qua một bên, bắt đầu nghiên cứu giải quyết tin tức mới nhất Đồng Hạo Triết mang đến.

Có lẽ những đồ khác trong xe nhà của Sở Chích Thiên không nhiều, nhưng địa đồ các nơi Trung Quốc tuyệt đối được cho là phong phú. Tiêu Tử Lăng rất hiểu thời vụ, không đợi Sở Chích Thiên phân phó, đã tìm ra địa đồ Hoài Thành, giao cho Sở Chích Thiên.

Sở Tiểu Thất thờ ơ lạnh nhạt, phát hiện Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng phi thường có ấn ý, Sở Chích Thiên chỉ cần đưa một ánh mắt, Tiêu Tử Lăng đã có thể lĩnh hội được ý tứ của anh ta, quả nhiên là người hôn ước a! Sở Tiểu Thất thỏa mãn âm thầm gật đầu, thỏa mãn vì bản thân lại có được phát hiện mới (Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt, đây chỉ là một loại biểu hiện của đàn em đặc lực, không phải như nhóc nghĩ đâu. . .).

So sánh địa đồ tỉ mỉ của Hoài Thành, tam đại đầu sỏ lập tức gõ nhịp, quyết định lui lại về phía sau, đi xuống từ trên một đường vòng, tiến vào đường lớn Hồ Đông của Hoài Thành, chuẩn bị đi vòng qua ven hồ, sau đó trở lại đường cao tốc tiếp tục đi tới.

Sau khi thương nghị quyết định, hai người Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết nhanh chóng rời đi, mỗi người trở lại cương vị công tác của bản thân an bài công việc lui lại.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Sở Chích Thiên khó nhịn tích tụ trong lòng, hỏi: “Tiểu Lăng, cậu cũng tin nhóc ta là con trai của tôi?”

Tiêu Tử Lăng nghiêm túc suy nghĩ một chút, để biểu thị sự thận trọng của bản thân: “Sở ca, không thể trách bọn Trần phó đội với Đồng phó đội, bình thường mà nói đều sẽ nghĩ như vậy, anh giấu lại, không có khả năng vô duyên vô cớ lại có người giống một người nào đó đúng không, trừ phi có quan hệ huyết thống. . .”

Tiêu Tử Lăng nói xong lời này, dừng một chút. Sau đó vung nắm tay lên, đầy mặt tín nhiệm nói: “Bất quá, em tin tưởng Sở ca, Sở ca nói không phải vậy khẳng định không phải.”

Tiêu Tử Lăng nói xong liền giãn mặt ra cười. Mặt mày cong cong một bộ thần nhiên, bộ dáng hoàn toàn tín nhiệm để cho trong lòng Sở Chích Thiên có chút cảm động, bàn tay to của anh vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng, trên mặt lộ ra một vẻ khen ngợi: “Coi như cậu hiểu rõ!” Cuối cùng cũng còn có người tin anh, người làm đại ca anh đây còn không phải rất thất bại sao.

Anh lại không biết kỳ thực trong lòng Tiêu Tử Lăng rất không cho là đúng, nếu không phải cậu giám định ra Sở Tiểu Thất là người xuyên qua thời không, cậu cũng sẽ nghĩ như vậy, ai kêu Sở Chích Thiên là đại ngra giống chứ.

Vì vậy, Sở Chích Thiên không rõ chân tướng cứ như vậy để cho Tiêu Tử Lăng lại lặng lẽ lên vào được một chút trong lòng anh. . .

Sở Tiểu Thất bên cạnh giật mí mắt, lãnh nhãn nhìn sự tương tác của hai người này. Đầu của nó có chút hoang mang: đây vẫn là bá chủ truyền kỳ Sở Chích Thiên lãnh tình lãnh tính nhìn rõ trong từng li đều có Càn Khôn khai sáng thế giới mới trong nghe đồn kia sao? Loại biểu cảm với động tác kia của Tiêu Tử Lăng ở trong mắt nó căn bản là đang nói lời trái lương tâm. . . Chẳng lẽ trên sách nói tình yêu khiến người ta mù quáng là thật? Được rồi, vấn đề này nó thoát cái cũng tìm không được đáp án chính xác, Sở Tiểu Thất quyết định xem xem rồi nghiên cứu tiếp.

Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết vừa trở lại liền tổ chức đoàn xe rút lui có trật tự. Toàn bộ đoàn xe biến thành: tổ hậu cần của Trần Cảnh Văn thành tiên phong, mà Đồng Hạo Triết thì thành đội ngũ áp trận. Bất quá may mắn, Đồng Hạo Triết trước tiên đã phái ra vài đội trong tổ chiến đấu đến trợ giúp thanh lý tang thi phía dưới đường vòng. Vì vậy không có làm trễ tiến trình của toàn bộ đoàn xe.

Đoàn xe vừa đến đầu đường, xe phía trước liền dựa theo trình tự đậu ở hai sườn đường lớn, nhường ra một con đường để cho đội tiên phong vốn dĩ tiến lên. Sau đó lần lượt dựa theo trình tự vốn dĩ lái đến đường đông của hồ Hoài Dương.

Hồ Hoài Dương vốn là một khu du ngoạn ngắm cảnh, đường đông xem như tương đối hẻo lánh, vì vậy tang thi còn chưa tính là đông đúc. Đồng Hạo Triết tuyệt không gặp phải rắc rối quá lớn đã đã thông được đường đông của hồ Hoài Dương. Trời gần hoàng hôn, Đồng Hạo Triết tìm được một trung tâm nghỉ phép cỡ lớn trên đường đông, chuẩn bị an bài đoàn xe nghỉ ngơi hồi phục ở đây.

Tang thi ở trung tâm nghỉ phép nhiều hơn so với tang thi bên ngoài, bên trong vậy mà còn có một con tang thi cấp ba. Sở Chích Thiên nghe thấy tin tức này, liền dẫn dắt đội viên của tổ công kiên cấp tốc chạy tới. Nhẹ nhàng đối phó con tang thi cấp ba đó. Mà chiến lợi phẩm tinh hạch cấp ba thì phân phối cho thành viên của tổ công kiên Ngô Khánh Vân, hẳn đã đến cấp hai đỉnh cấp, thời gian đột phá cấp ba sẽ không quá dài. Điều này làm cho Tiêu Từ Lăng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, một luồng cảm giác nguy cơ cường đại đánh tới. . . Chẳng lẽ lão đại đang biến tướng nhắc nhở cậu, phải thu lại cái đuôi nhỏ kiểu ngạo sao?

Mà ba người tổ công kiên lần đầu tiên thấy Sở Tiểu Thất, toàn bộ hóa đá. Nếu không có tiếng hừ lạnh cảnh cáo của Sở Chích Thiên, phỏng đoán một đoạn thời gian rất dài vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Tuy rằng bọn họ chưa rõ Sở Tiểu Thất là thế nào xuất hiện, nhưng bọn họ đã nhận định đó khẳng định là con trai của đội trưởng. Không thấy khi hai cha con họ thấy ba người bọn họ đại ra, vậy mà đồng thời nhếch mi, đồng thời hừ lạnh, đồng dạng lãnh khí tập kích người, đồng dạng nhân đao lăng trì. . . Khiến cho ba người bọn họ cảm thấy đội trưởng nhà mình quả nhiên rất bá đạo, sinh đứa con cũng dựa theo anh ta mà ra.

Tổ chiến đấu đã không còn tang thi cấp ba trở ngại, rất nhanh đã thanh lý sạch sẽ tang thi trong trung tâm nghỉ phép, theo phía sau tổ chiến đấu chính là một số người sống sót bình thường, bọn họ tiếp nhận sự an bài của tổ hậu cần, thanh lý thi thể tang thi ra ngoài, cũng quét tước địa phương sạch sẽ, tiêu độc một lần, miễn cho có bệnh độc lưu lại nguy hại sự an toàn của bọn họ.

Trần Cảnh Văn áp trận cuối cùng tiến vào trung tâm nghỉ phép, phát hiện hoàn cảnh dừng chân của nơi đây phi thường ưu mỹ, rất thỏa mãn. Anh xuống xe tiến vào đại đường tiếp đãi của trung tâm nghỉ phép, Chân Nhất Long theo sát bên cạnh, sau đó lại là hai người Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải.

Nhân viên công tác hậu cần đang quét tước bên trong thấy Trần phó đội tới, nhanh chóng giao lên bản đồ mặt bằng của trung tâm nghỉ phép tìm được khi vừa rời thanh lý, đây là điều ngay từ đầu đã phân phó, mỗi khi đến một địa phương mới, chỉ cần có loại tin tức tỉ mỉ này thì phải nhanh chóng giao lên, để tổ quản lý bên trên đúng lúc nắm giữ tin tức nhanh chóng làm ra an bài thích đáng.

Trần Cảnh Văn cầm trong tay, tùy ý lật xem một phen, phát hiện bên trong ghi chép tỉ mỉ hết thảy tin tức của các gian phòng, anh suy nghĩ một chút, cầm phần tư liệu trong tay giao cho Giang Kinh Ngữ, để cho cô dựa theo những tin tức này an bài địa phương dừng chân cho mọi người.

Giang Kinh Ngữ cung kính nhận lấy, đứng ở nơi đó bắt đầu lật xem tư liệu bên trong, ghi tạc hết thảy tư liệu vào trong đầu, từ khi xuyên qua đến đây, tuy rằng đại thần xuyên qua chưa cho cô dự năng nghịch thiên nào, nhưng trí nhớ của cô lại tốt thần kỳ, gần như đạt được trình độ đã gặp qua là không quên được, cho dù thứ khó đọc khó lý giải thế nào, chỉ cần cô xem kỹ ba lần đã có thể kể lại được một năm một mười.

Giang Kinh Ngữ đã hiểu rõ trong lòng, bắt đầu suy nghĩ phân phối nhân viên dừng chân như thế nào. Đầu tiên phải an bài đương nhiên là tổ công kiên, Giang Kinh Ngữ lấy ra một bản ghi chép, bắt đầu liệt ra tên của mọi người, cũng điền số gian phòng tương quan ở phía sau tên, khi cô liệt ra từng tên từng tên, cái tên khiến cho cô đỏ kị kia trong nháy mắt làm đau đớn ánh mắt của cô.

Vốn thành viên của tổ công kiên đều phải an bài ở xung quanh Sở Chích Thiên, cô nhìn số gian phòng của Tiêu Từ Lăng, đột nhiên cảm thấy một cái, vạch mạnh trên cái tên đó một dấu chéo, dùng sức dùng ngòi bút đâm lên tên đó, chỉ chốc lát sau, tên của Tiêu Từ Lăng đã bị đâm nhìn không ra được nữa.

Lúc này Giang Kinh Ngữ mới ngừng tay, mày liễu của cô thoáng nhăn, quyết định phải tận lực suy nghĩ một chút, thế nào có thể không vết tích an bài Tiêu Từ Lăng ra, tách xa Sở Chích Thiên.

Cẩn thận chăm chú thật lâu, Giang Kinh Ngữ rốt cục an bài xong số gian phòng mọi người đêm nay vào ở, liền nghiêm túc điền lên trên một tờ giấy trắng, sau cùng giao cho Trần Cảnh Văn xem qua.

Trần Cảnh Văn thấy được danh sách, hai mắt hơi hơi híp lại, ngón tay nhẹ búng giấy trắng trong tay, hỏi: “Vì sao phải an bài như thế?”

Sắc mặt của Giang Kinh Ngữ không thay đổi phi thường yên bình trả lời: “Vì thuận tiện cho sự liên hệ giữa đội trưởng với hai vị phó đội các anh, vì vậy tôi an bài như vậy. Nếu như Trần phó đội cho rằng không cần, tôi có thể đổi lại.”

Trần Cảnh Văn nghe vậy ngừng đầu mỉm cười, nhìn Giang Kinh Ngữ một cái, một cái liếc mắt này khiến cho Giang Kinh Ngữ có chút thấp thòm, không biết tâm tư nhỏ của bản thân có giấu diếm được vị Trần phó đội yêu nghiệt này hay không.

“Không cần, cứ như vậy đi, cô nghĩ rất chu đáo.” Trần Cảnh Văn rốt cục nói ra lời Giang Kinh Ngữ muốn nghe, cô tiếp nhận bằng biểu an bài Trần Cảnh Văn đưa qua, cô nhìn xuống tâm tình hưng phấn, biểu hiện ra một mảnh hồ hững, xoay người rời đi, cô an bài nhân viên công tác theo sau đó chép thêm vài phần bằng biểu tương đồng, lại kêu người chuyển giao đến trong tay Sở đội trưởng với Đồng phó đội.

Trần Cảnh Văn lãnh lãnh nhìn thoáng qua Giang Kinh Ngữ đang trong bận rộn, đột nhiên quay đầu hỏi Trương Ngải Ngải: “Tiểu Ngải, em có cảm ứng dị thường gì không?”

Đường nhìn của Trương Ngải Ngải vốn đang nhìn Giang Kinh Ngữ cách đó không xa, lúc này Giang Kinh Ngữ đang an bài nhân viên hậu cần làm việc ngay ngắn rõ ràng, mắt cô lộ ra hâm mộ, chính là năng lực tổ chức an bài quản lý như vậy, mới để cho Giang Kinh Ngữ từ nữ nhân làm ấm giường của Sở Chích Thiên biến hóa nhanh chóng trở thành bộ trưởng bộ hậu cần của căn cứ Lăng Thiên, trở thành nữ nhân chương quản thực quyền duy nhất của

căn cứ, là đối tượng mà nữ nhân khắp thiên hạ hâm mộ đổ kị hận.

Cô nghe thấy câu hỏi của Trần Cảnh Văn nhanh chóng thu liễm tâm thần, quay đầu lại đáp: “Trần phó đội, em không cảm ứng được gì, hẳn là không có gì nguy hiểm.” Kiếp trước Trương Ngải Ngải chính là ở tòa thành thị này đuổi theo đội ngũ của Sở Chích Thiên, tuyệt không có nghe nói đội ngũ của Sở Chích Thiên đụng phải chuyện gì ở chỗ này. Hơn nữa hiện tại cô lẫn lộn cũng không kém, Trần Cảnh Văn xem cô là vũ khí bí mật, phi thường coi trọng cô.

Câu trả lời của Trương Ngải Ngải để cho Trần Cảnh Văn hơi hơi gật đầu, anh có một ý nghĩ mới, có lẽ chờ lát nữa tìm Sở Chích Thiên thương lượng một chút.

Sở Chích Thiên chỉnh lý xong tang thi cấp ba, lại về tới bên trong xe nhà của bản thân, anh ngồi trên sofa kiên trì chờ tin tức tiếp sau.

Mà ba người Lục Vân Đào thì cẩn thận ngồi trên một chiếc sofa khác, uống trà nóng Tiêu Từ Lăng pha cho bọn họ. . . Đối mặt áp lực bức người của Sở Chích Thiên, mấy người này cảm thấy ngồi ở chỗ này uống trà là một loại giây vò tann khổ, rất chịu tội.

Mà Sở Tiểu Thất thì bê một phần kem ly đang vui sướng ăn, khi mới vừa vào xe nhà, Tiêu Từ Lăng đột nhiên lấy ra một ly kem nhỏ từ trong tủ lạnh cho nó, tuy rằng nó mặt ngoài tỉnh rụi, kỳ thực trong lòng đã vui đến hồng rồi. Mùi vị đó thực sự ăn ngon ghê gớm, nó vẫn luôn nhớ mãi không quên, vốn tưởng rằng nó ăn không được nữa, không ngờ tới Tiêu Từ Lăng hào phóng như vậy, chia sẻ đồ tốt như thế cho nó ăn.

Ừm, nó quyết định rồi! Thế nào cũng phải bảo vệ tốt người hôn ước này của Sở Chích Thiên, bằng không về sau sẽ ăn không được thứ ăn ngon như vậy nữa, nó biết rõ, kem ly này chính là do Tiêu Từ Lăng quán quyết mà nheo mãi ở chỗ Sở Chích Thiên mới mài ra được, không ngờ tới còn có một phần của mình, cảm động ینگ! Sở Tiểu Thất một bên ăn kem ly một bên hạ quyết tâm.

Tiêu Từ Lăng không biết, cậu trong lúc vô ý dùng một ly kem nhỏ nhỏ thu mua được tâm của Sở Tiểu Thất, để cho cậu về sau có thêm một người tử trung, càng bảo hộ cậu mà thiếu chút nữa mất đi tánh mạng. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106 Lừa dối, tuổi tác chân thực của Tiêu Từ Lăng!

Bên trong xe nhà, nhân viên hậu cần đưa tới bảng biểu an bài dừng chân cúi đầu lau mạnh mồ hôi bão táp trên trán, lực áp bách của Sở Chích Thiên trước mặt thực sự quá lớn, ánh mắt lãnh liệt kia đảo qua, hắn liền cảm thấy nửa cái mạng đã không còn, toàn thân lạnh sắp mất đi tri giác.

Sở Chích Thiên búng nhẹ bảng biểu trong tay, nhàn nhạt hỏi: “Đây là ai an bài?”

Nhân viên công tác kia lấy tay lau trán một phen, thì thào trả lời: “Là. . . Là Giang tiêu thư.”

Sở Chích Thiên gật đầu, vung tay lên, tỏ ý nhân viên công tác hậu cần kia có thể đi. Nhân viên công tác kia nhất thời như bị ác linh đuổi theo, ngã nhào chạy ra khỏi xe nhà. Hắn sẽ không bao giờ tiếp nhận công tác có quan hệ tới Sở Chích Thiên nữa, khí thế tự mạng của Sở Chích Thiên không phải người bình thường như hắn có thể thừa nhận.

Tiêu Từ Lăng nghe thấy là chuyện Giang Kinh Ngữ làm ra, nhanh chóng đến gần sát phía sau sofa đến bên cạnh Sở Chích Thiên xem, hơi thờ hồ hấp của cậu hơi hơi thổi lên lỗ tai của Sở Chích Thiên, rốt cuộc để cho Sở Chích Thiên cảm giác thấy có chút khó chịu, anh hơi nghiêng đầu, kéo ra một chút cự ly, thuận tiện chuyển đưa trang giấy trong tay ra sau, để cho Tiêu Từ Lăng tự mình xem rõ.

Tiêu Từ Lăng lấy được trang giấy liền đứng thẳng người, Sở Chích Thiên liền cảm thấy khí tức vốn có chút nóng rực biến mất, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Người của tổ công kiên đều tứ tán nga, an bài thực kỳ quái, hơn nữa em là cùng một phòng với Nhất Long ca. Đúng rồi Sở ca, không có an bài gian phòng của Tiểu Thất a, làm sao giờ?” Tiêu Từ Lăng nghiêm túc xem tin tức trên bảng biểu, có chút kinh ngạc, cậu thấy ngoại trừ số phòng của ba người Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn gần nhau, người của các tổ khác đều bị xáo trộn.

“Để cho nó ở chỗ tôi. . .” Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ như vậy đáp lại, dù sao cũng đã bị hiểu lầm là con của anh, vậy trực tiếp mang theo bên người đi.

Thấy bọn Lục Vân Đào cũng tương đối hiếu kỳ, Tiêu Từ Lăng liền chuyển đưa bảng biểu trong tay qua. Ba người chuyển tay nhau một vòng rồi đưa về trong tay Tiêu Từ Lăng.

Lục Vân Đào ngược lại thấy thích thú đối với an bài này, anh cười nói: “Đại khái là vì để cho các tổ chúng ta tương tác một chút giao lưu cảm tình đi, như vậy cũng tốt. Có thể tâm sự với một số bằng hữu cũ.” Anh là cùng một phòng với Đới Hồng Phi, hai người gần như đồng thời vào đội, trước đây cũng vẫn luôn hợp tác đảm nhận nhiệm vụ, quan hệ đương nhiên rất tốt. Từ khi anh gia nhập tổ công kiên, Đới Hồng Phi lại làm phụ tá của Đồng Hạo Triết, hai người đều không có thời gian gặp mặt trò chuyện, an bài này ngược lại để cho bọn họ có cơ hội tâm sự.

Tào Dương thì thấy không quan trọng. Anh vốn chính là đơn thương nhất mã một mình nương tựa chỗ Sở Chích Thiên, thời gian gia nhập tổ chiến đấu không nhiều đã được đề cử đến tổ công kiên, vì vậy đại thể đều là sơ giao, bất kể đang ở nơi nào ở một phòng với ai đều sẽ không ảnh hưởng đến anh.

Ngô Khánh Vân càng thêm thấy không quan trọng, vốn khi ở tổ chiến đấu đã là ở chung với người khác, đều đã quen. Ba người đã biết địa chỉ dừng chân của bản thân, liền cáo biệt với Sở Chích Thiên, cầm quần áo dùng để thay của bản thân đến gian phòng được an bài để nghỉ ngơi, mấy ngày nay vẫn luôn cuộn mình ngủ giấc ngắn trên giường của xe nhà, nghỉ ngơi tuyệt không phải đặc biệt tốt, vì vậy bọn họ muốn nhanh chóng chạy đi tận tình nghỉ ngơi một chút.

Tiêu Từ Lăng thấy trong xe nhà đã không còn người khác, về phần tiểu đồng hài Sở Tiểu Thất, là có thể không cần nhìn.

Cậu nhanh chóng ngồi ở bên người Sở Chích Thiên, hơi hơi dựa qua, nhỏ giọng nói một câu trêu chọc ở bên tai Sở Chích Thiên: “Sở ca, điểm phúc không cạn a! Hi hi. . .” Gian phòng của Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải, cậu xem rất rõ ràng, đều là ở dưới lầu của Sở Chích Thiên nga, hơn nữa bên cạnh gian phòng của Sở Chích Thiên có một lối thoát hiểm.

Sở Chích Thiên hơi nghiêng đầu, lãnh nhãn liếc nghiêng Tiêu Từ Lăng một cái, rõ ràng cảnh cáo Tiêu Từ Lăng không nên nói xằng bậy.

Sở Tiểu Thất bên kia thấy thế nhanh chóng dùng tay nhỏ bé của bản thân che lại hai mắt của mình, dưới đường nhìn của nó, Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng là đang thân thiết. Nó kinh thán, không ngờ tới cảm tình của Sở Chích Thiên với người hôn ước của anh ta tốt như vậy. . . Khó nhìn lòng hiếu kỳ, ngón tay nhỏ bé hơi hơi mở ra, đôi mắt nhỏ len lén nhìn về phía chỗ Sở Chích Thiên với Tiêu Từ Lăng, oa! Dựa vào gần như thế, bọn họ là đang hôn nhau sao? Ai nha, không phải nó muốn nhìn, mà là kết quả của việc hai người lớn đó không kiêng kỵ gì nha!

Sở Tiểu Thất cảm thán trong lòng, trên mặt lại không có bất kỳ biểu tình gì, vẻ mặt bình tĩnh trộm nhìn hai người nào đó mà nó cho rằng đang lớn mật trình diễn động tác cấp độ hạn chế.

Buổi tối, Sở Chích Thiên đã vào ở căn hộ tổng thống được an bài, khi bận bịu xong chuyện trong tay đang chuẩn bị trở về phòng tu luyện, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa. Anh nhíu mày, chẳng lẽ không biết anh không thích bị quấy rầy sau tám giờ sao? Sau tám giờ là thời khắc anh tiến vào tu luyện, tổ công kiên đều biết thói quen này của anh, trừ phi là anh chủ động gọi, bằng không không ai sẽ tìm đến anh vào đoạn thời gian này.

Bất quá anh vẫn mở cửa phòng ra, liền thấy được Giang Kinh Ngữ mặc một bộ áo váy bó thân có chút khiêu gợi, đoan trang xuất hiện ở trước mắt anh. Hai mắt anh thoáng ngưng lại, lạnh lùng nói: “Cô tới làm gì?”

Giang Kinh Ngữ dường như không cảm thụ được sự lãnh đạm của Sở Chích Thiên, mặt cô lộ ra vẻ mỉm cười, ôn nhu nói: “Sở ca, em là qua xem có gì cần thiết em hỗ trợ thanh lý không.” Lý do của Giang Kinh Ngữ rất chính đáng, để cho Sở Chích Thiên bưng bình nhớ lại, anh còn chưa nói với Trần Cảnh Văn chuyện tổ công kiên không cần Giang Kinh Ngữ, cho nên cô ta tới nơi này ngược lại rất danh chính ngôn thuận.

Bất quá anh tuyệt không để cô ta tiến vào, mà là lãnh đạm nói: “Chỗ tôi không cần!”

Giang Kinh Ngữ thấy bản thân căn bản không có cơ hội tiến vào gian phòng của Sở Chích Thiên, nhất thời tâm hung ác, cắn cắn môi, vẻ mặt nghiêm túc nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, em tới tìm anh mượn như thế, kỳ thực là có một việc muốn báo cáo với anh.”

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn cô tuyệt không động, dường như một chút hứng thú cũng không có đối với lời cô nói.

Giang Kinh Ngữ dừng một chút, thấy bộ biểu tình này của Sở Chích Thiên chỉ có thể tiếp tục nói: “Là chuyện về Tiêu Từ Lăng.”

Quả nhiên, chỉ có Tiêu Từ Lăng mới có thể để cho Sở Chích Thiên động dung, liền thấy Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi nói: “Nga?”

Giang Kinh Ngữ ghen ghét trong lòng, nhưng vẫn kìm chế lửa giận của bản thân, cô nhỏ giọng nói: “Tiêu Từ Lăng cậu ta tuyệt không đơn thuần, cậu ta lừa dối mọi người, tuổi tác của cậu ta tuyệt không phải mười bốn tuổi như cậu ta nói, mà là hai mươi bốn tuổi. . .”

Lời này dường như rất ngoài dự liệu của Sở Chích Thiên, vậy mà để cho thần sắc anh chấn động, ánh mắt phát lạnh. Anh nhìn kỹ Giang Kinh Ngữ một cái, sau đó xoay người tiến vào, không đóng cửa phòng, là ngầm đồng ý Giang Kinh Ngữ tiến vào.

Giang Kinh Ngữ âm thầm vui mừng trong lòng, cô lặng lẽ đóng lại cửa phòng, thuận tay khóa lại, sau đó đi vào phòng tiếp khách. Lúc này Sở Chích Thiên đã ngồi trên một chiếc sofa đơn người, thấy Giang Kinh Ngữ đi vào, chỉ chỉ sofa đối diện, kêu cô ngồi xuống nói chuyện.

Thấy Giang Kinh Ngữ ưu nhã ngồi xuống, lúc này Sở Chích Thiên mới mang ngữ khí băng lãnh nói: “Đẩy đến tận cùng là chuyện gì?”

Giang Kinh Ngữ nghe thấy câu hỏi của Sở Chích Thiên, trên mặt hơi lộ ra một mặt xem thường, tiện đà oán giận nói: “Chuyện là như vậy, tổ hậu cần không phải có tiểu cô của Tiêu Từ Lăng Tiêu Tinh Vân tới sao? Tiêu Tinh Vân là một nữ nhân đơn thuần, tuyệt sẽ không làm một số chuyện lừa gạt giấu điểm giống như cháu trai của cô ta. Có lần nói chuyện phiếm nói đến Tiêu Từ Lăng, khi chúng em đều khen cháu trai của cô ta đơn thuần đáng yêu, biểu tình của cô ta có chút xấu hổ, thậm chí vẻ mặt có chút kỳ quái. Lúc đó em chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá sau chuyện đó em liền thấy khả nghi, về sau nhiều lần nói bóng nói gió, rốt cục đã biết được Tiêu Từ Lăng vẫn luôn muốn ăn tâng chân tướng. Cậu ta tuyệt không phải đơn thuần ngây thơ như thoát nhìn bề ngoài, thậm chí có thể nói dựa vào khuôn mặt hồn nhiên vô cùng kia của cậu ta, lừa dối rất nhiều rất nhiều người, là một kẻ làm chuyện xấu

hiều lần. . . Hơn nữa tuổi tác của cậu ta đều lớn hơn so với Sở ca anh, đều đã hai mươi bốn tuổi.”

Sở Chích Thiên nghe Giang Kinh Ngữ tự kể lể, nắm tay phải đặt trên tay vịn nắm chặt rồi lại mở, qua lại mấy lần, lúc này mới bình phục xuống tâm tình dâng trào trong lòng, anh âm trầm nói: “Còn có gì nữa. . .”

“Thế giới cảm tình của cậu ta rất phức tạp, nghe nói chỉ cần cho cậu ta tiền, thì là nam nhân đều có thể. . .” Giang Kinh Ngữ có chút không chịu nổi nhìn Sở Chích Thiên, có một số lời cô thực sự ngượng ngùng nói ra.

“Nói cách khác, chỉ cần có lợi ích, cái gì cậu ta cũng chịu làm, bao gồm cả bán đứng thân thể của cậu ta có phải hay không?” Đường nhìn lãnh liệt của Sở Chích Thiên như kim đâm nhìn chằm chằm Giang Kinh Ngữ, từng chữ từng chữ nói ra hết lời mà Giang Kinh Ngữ muốn nói.

Giang Kinh Ngữ không tự chủ được cúi đầu dưới đường nhìn băng lãnh đâm người đó, yên lặng gật gật đầu.

“Không còn chuyện khác?” Sở Chích Thiên nhìn chăm chú nữ nhân trước mắt hỏi, “Nếu không còn, có thể rời đi.” Tâm tình anh rất không xong, không muốn ứng phó nữ nhân này.

Đứng lên từ trên sofa, Giang Kinh Ngữ tuyệt không lựa chọn rời đi, dường như cô đã hạ quyết tâm nào đó, đi đến trước mặt Sở Chích Thiên, chậm rãi quỳ xuống, cô thấp giọng nói: “Sở ca, không đáng tức giận vì tên tiểu nhân Tiêu Từ Lăng kia, chuyện Tiêu Từ Lăng có thể làm được, em cũng có thể làm được, hơn nữa em sẽ không lừa dối Sở ca.” Nói xong, cô vươn tay phải, lớn mật khoác lên trên đùi Sở Chích Thiên, lấy ngón tay hơi hơi xoay tròn ma sát.

Sở Chích Thiên chịu mê hoặc, sắc mặt bất biến, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, không có bất kỳ phản ứng nào, không tiếp nhận cũng không biểu thị cự tuyệt.

Sự thờ ơ không có hành vi của Sở Chích Thiên, để cho tinh thần của Giang Kinh Ngữ rung lên, điều này có phải đại biểu Sở Chích Thiên tuyệt không cự tuyệt hay không? Dựa theo tình báo mà cô thu thập được trong khoảng thời gian này mà nói, chắc hẳn là như vậy. Giang Kinh Ngữ đã được cổ vũ, chậm rãi đứng dậy, vòng ra phía sau sofa, thân trên hơi tựa lên, một đôi tay tinh tế trơn mềm trắng ngọc nhẹ nhàng khoác lên trên vai Sở Chích Thiên, bắt đầu ôn nhu xoa bóp cho Sở Chích Thiên, chậm rãi từ chỗ bờ vai trượt xuống bờ ngực rắn chắc kia. . . Đương nhiên cũng không quên lấy ngón tay hơi hơi xoay tròn, mê hoặc như có như không.

Đối mặt hành động việc làm của Giang Kinh Ngữ, Sở Chích Thiên không hề lên tiếng, trái lại hơi hơi nhắm lại hai mắt, dường như đang hưởng thụ. . .

Bên trong phòng, một đường nhìn cực kỳ băng lãnh không có bất kỳ dao động nào xuyên qua khe cửa gỗ nhìn chằm chằm hai người trong đại sảnh, tay phải Sở Tiểu Thất lặng yên không tiếng động xuất hiện một cây gai nhọn trong suốt bén nhọn. Nó quyết định phải giết nữ nhân kia, đã có người hôn ước, thì tuyệt đối không cho phép phản bội. Nó không đối phó được Sở Chích Thiên, nhưng giết nữ nhân đáng ghét đó căn bản không có gì do dự.

Giữa lúc Sở Tiểu Thất muốn hành động, một bàn tay bên cạnh ôm chặt lấy nó. . . Khí tức ấm áp trong nháy mắt vây quanh nó, khiến cho Sở Tiểu Thất sững sờ, gai nhọn trong tay không tự chủ được buông ra, sau cùng biến thành một đoàn sương khí biến mất vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107 Mê hoặc, bắt đầu từ nơi đây!

Sở Chích Thiên nhắm mắt nhìn như hưởng thụ, trạng diện hiện ra trong đầu lúc này, lại là một màn trong xe nhà lúc chạng vạng. . .

“Sở ca, có muốn đánh cược hay không, đánh cược đêm nay Giang Kinh Ngữ có thể đến hay không?” Tiêu Từ Lăng xấu xa ngồi ở bên người Sở Chích Thiên, cả người tựa nghiêng trên lưng sofa, mặt hướng về phía Sở Chích Thiên đang mang vẻ mặt nghiêm túc xem tư liệu trong tay. Cậu đưa ra cánh tay trắng mịn có chút mấp mấp của trẻ con của bản thân, vẫy vẫy với Sở Chích Thiên bên trên tư liệu, nỗ lực kéo lại lực chú ý của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên quay đầu lãnh nhãn liếc Tiêu Từ Lăng không có việc gì làm ngại buồn chán một chút, tuyệt không đáp lại. Ở trong mắt anh đánh cược là một chuyện đặc biệt nhảm chán, anh phi nhỏ còn không kịp, hơn nữa, chuyện này, rõ ràng Tiêu Từ Lăng đang nhìn anh cười nhạo, anh thế nào có thể đánh cược với Tiêu Từ Lăng chứ.

Tiêu Từ Lăng thấy Sở Chích Thiên căn bản không phối hợp cậu, mắt to tròn tròn tròn nhanh chóng chuyển chuyển, thay đổi một loại phương thức khác nói: “Nếu không, chúng ta đoán đoán xem, nếu như Giang Kinh Ngữ tìm đến Sở ca, nên làm như thế nào đây? Không biết cô ta dùng phương pháp gì để mê hoặc Sở ca anh. . .” Nói xong, vẻ mặt hưng phấn, dường như cảm thấy rất hứng thú đối với việc mô phỏng tâm tư của Giang Kinh Ngữ.

Một cái búng trán đánh qua, Sở Chích Thiên không cho một chút mặt mũi, cười lạnh nói: “Nghĩ vớ vẩn, cô ta đều đã không thể vào, còn mê hoặc tôi thế nào?” Sở Chích Thiên không cho rằng anh sẽ để Giang Kinh Ngữ vào, loại nữ nhân có chứa động cơ bất lương rõ ràng đó, còn trông cậy vào anh sẽ phối hợp?

Tiêu Từ Lăng cắn răng nhếch miệng xoa trán, nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên không cho là đúng nói: “Vạn nhất, cô ta tìm có thì sao, tỷ như, ‘Sở ca. Em có chuyện quan trọng báo cáo’...”

Sở Chích Thiên hàn khí bức người liếc liếc người nào đó nằm úp sấp thành thoi trên sô pha bên người một cái lạnh buốt nói: “Cậu nghĩ rằng tôi rất buồn chán? Cái gì cũng không hỏi liền để người vào?”

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng ngồi thẳng thân thể, không dám ngồi không có tư thế ngồi nữa, lời Sở Chích Thiên nói cũng đúng, dựa theo tính cách của anh ta không có khả năng đơn giản để người vào. Bất quá Giang Kinh Ngữ sẽ dùng tay như vậy sao? Khẳng định sẽ không, cô ta nhất định sẽ tìm một chủ đề Sở Chích Thiên quan tâm làm lời mở đầu, không thể không khiến cho Sở Chích Thiên để cô ta đi vào. . .

Tiêu Từ Lăng vuốt cằm suy nghĩ một phen. Đột nhiên ánh mắt sáng ngời, nói với lão đại nhà mình: “Sở ca, anh nói vạn nhất Giang Kinh Ngữ nói chính là chuyện anh quan tâm, anh không để cô ta vào cũng khó a.”

Sở Chích Thiên xem thường nói: “Cậu cho rằng cô ta có chuyện tôi muốn biết?” Sở Chích Thiên không cho rằng chuyện nữ nhân kia nói sẽ khiến cho anh cảm thấy hứng thú.

Hai mắt Tiêu Từ Lăng phát sáng, mắt mang mong đợi: “Tỷ như, chuyện của em. . .”

Sở Chích Thiên trực tiếp một chương đập lên trên đầu Tiêu Từ Lăng, đập cậu ngã trên sô pha: “Cậu nghĩ thật đẹp!”

Tiêu Từ Lăng đứng lên bất mãn nói: “Sở ca chẳng lẽ một chút cũng không hiểu kỳ chuyện trước kia của em?”

Sở Chích Thiên cười nhạo nói: “Dựa vào sinh hoạt đơn điệu như tấm giấy trắng của cậu. Cậu trông cậy vào tôi hiểu kỳ chuyện gì?”

Tiêu Từ Lăng tựa qua, ánh mắt cười thành hai vầng trăng rằm: “Ví dụ, tuổi tác chân thực của em gì đó?” Về mặt của cậu vậy mà mang theo một chút xảo trá.

Tuổi tác chân thực? Sở Chích Thiên nghe xong lời này, như có chút dăm chiêu liếc liếc Tiêu Từ Lăng một cái: “Nhớ cậu từng nói qua, cậu không phải vị thành niên. . .”

Tiêu Từ Lăng cảm động sắp muốn khóc. Không ngờ tới Sở Chích Thiên vậy mà còn nhớ rõ lời nói trước đây của cậu, cậu gật mạnh đầu: “Ừ ừ ừ!”

Sở Chích Thiên hồ nghi liếc Tiêu Từ Lăng một cái, khe cau mày nói: “Có phải cậu gạt người hay không? Nói đi, cậu truyền cho Giang Kinh Ngữ tin tức gì?”

Tiêu Từ Lăng khóc không ra nước mắt, rõ ràng cậu cho cô ta là tin tức chân thật a, căn bản hồng có gì giả tạo, cậu bấu môi bất mãn nói: “Chẳng lẽ không thể là sự thật sao? Tỷ như tuổi tác của em là 24 tuổi, tỷ như em lớn hơn so với Sở ca anh. . .”

Nói còn chưa xong, một cái búng trán không chút nào lưu tình lại bay qua. Sở Chích Thiên lãnh khốc cảnh cáo: “Đừng mong chiếm tiện nghi của tôi, làm tốt đàn em của cậu đi!”

Được rồi, Sở Chích Thiên bá đạo căn bản không tiếp nhận đáp án này, Tiêu Từ Lăng rơi lệ đầy mặt, thật vất vả có cơ hội chứng minh tuổi tác chân thực của bản thân, đáng tiếc lão đại không cho phép. Xem ra cậu vẫn phải tiếp tục thiếp thân không rõ rồi.

“Nha, Sở ca, nếu như Giang Kinh Ngữ thực sự nói như vậy, anh còn không cho cô ta vào sao?” Trong ánh mắt của Tiêu Từ Lăng tràn ngập sự khẩn cầu ‘lão đại anh để cô ta vào đi’, Sở Chích Thiên đột nhiên có chút hứng thú, anh rất muốn xem một chút kế tiếp Tiêu Từ Lăng muốn làm gì.

“Được rồi, nhìn trên lời nói tương đối khiến người ta kinh ngạc đó, tôi sẽ để cô ta vào. . .” Sở Chích Thiên rốt cục phối hợp nói câu này.

Tiêu Từ Lăng vừa nghe lời này liền hưng phấn, cậu nhanh chóng xê dịch về phía chỗ Sở Chích Thiên, gần như dán sát gần người, khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm ánh đỏ hưng phấn, trong mắt tràn ngập thần thái buồn đùa lê: “Sở ca, sau khi đi vào, em tin tưởng khẳng định Giang Kinh Ngữ sẽ khẩn cấp mê hoặc anh, đó chính là cơ hội tốt lớn a.”

Sở Chích Thiên trừng Tiêu Từ Lăng một cái, xem ra ở trong mắt Tiêu Từ Lăng, anh chính là một con ngựa giống thoáng bị nữ nhân tùy tiện mê hoặc đã động tình, đây đã là tư duy theo quán tính của Tiêu Từ Lăng. Vì vậy tức giận nói: “Cậu tới cùng đang suy nghĩ mấy thứ lung tung gì đấy? Lòng còn chưa mọc đủ đã muốn nữ nhân đứng không?”

Tiêu Từ Lăng vron một ngón tay lắc lắc ở trước mặt Sở Chích Thiên, trong miệng chắc chắc nói: “Sở ca, đừng nói sang chuyện khác a, em không phải đang nghiên cứu Giang Kinh Ngữ lợi dụng đêm nay như thế nào để thực hiện được mục đích của cô ta sao. Sở ca, anh nghìn vạn lần phải chịu đựng a.” Nói xong tay kia vỗ vỗ bờ vai của Sở Chích Thiên biểu đạt sự kỳ vọng của cậu đối với anh.

“Cậu đều đã cho rằng tôi là đại ngựa giống, nếu đã đưa lên cửa, cho không có gì không ăn không phải sao?” Sở Chích Thiên thoáng chuyển câu chuyện, đột nhiên tỏ ra một bộ dáng không chống cự sự chủ động nhào vào lòng của Giang Kinh Ngữ nữa, để cho Tiêu Từ Lăng cả kinh, chẳng lẽ muốn làm giả thành thật? Vậy cũng không được.

Cậu nhanh chóng bám lên bờ vai của Sở Chích Thiên nói: “Sở ca, anh nghìn vạn lần không thể làm mất đi mặt mũi của nam nhân chúng ta. Đôi mắt mê hoặc nhất định phải bảo trì bình tĩnh, quá vội không xứng với hình tượng vốn dĩ của đại ca.”

Nghe nói như thế, Sở Chích Thiên đặt tư liệu trong tay qua bên cạnh, hai tay khoanh ngực như cười như không nói: “Vậy cậu nói xem, tôi nên biểu hiện thế nào mới tính là phù hợp hình tượng vốn dĩ của tôi?”

“Đương nhiên là đôi mắt mê hoặc mặt không đôi sắc. . . Có sự kiên định của bất động như núi!” Tiêu Từ Lăng nắm tay phần chân nói.

“Tôi đây phải làm như thế nào mới xem như là mặt không đôi sắc, bất động như núi?” Sở Chích Thiên bày một bộ dáng phải giải thích rõ ràng cho anh khiến cho Tiêu Từ Lăng có chút đăm chiêu phải theo lao. Mọi nó, cũng không phải cậu bị mê hoặc, vì cái răng phải hỏi cậu, kêu cậu giải thích?

Tiêu Từ Lăng nghĩ nghĩ, lời mang theo sự dò hỏi: “Nếu không, chúng ta luyện tập một chút.”

“Luyện tập?” Sở Chích Thiên liếc liếc Tiêu Từ Lăng một cái, chờ đợi sự giải thích của cậu.

Tiêu Từ Lăng gật đầu: “Luyện tập một chút khi Giang Kinh Ngữ mê hoặc Sở ca anh, phản ứng thế nào mới tính là mặt không đôi sắc bất động như núi!” Nếu giải thích không rõ, chỉ có thể làm tại chỗ để biểu đạt.

“Nga? Tiêu Lăng, thoát nhìn cậu hiểu rất rõ đối với việc này a, xem ra tôi đã xem thường cậu!” Ngữ khí của Sở Chích Thiên mang sự nguy hiểm, anh không ngờ tới đàn em nhà mình ở dưới mí mắt của anh, vậy mà lại rõ như lòng bàn tay đối với loại chuyện này, anh ngược lại muốn xem tới cùng cậu đã biết cái gì.

Toàn bộ tâm tư của Tiêu Từ Lăng đều ở trên chuyện Giang Kinh Ngữ sẽ mê hoặc Sở Chích Thiên thế nào, nhất thời không nghe thấy ngữ khí của Sở Chích Thiên, cậu ngượng ngùng sờ ót nói: “Kỳ thực, chỉ từng xem qua một chút. Cái kia, Sở ca, anh biết đấy, em có chút hiểu kỳ nha, có phải hiện thực cũng sẽ như vậy hay không?”

Cả người Sở Chích Thiên tựa trên sô pha, như cười như không nói: “Tôi ngược lại muốn biết, Tiêu Lăng cậu đến tốt cùng đã thấy được những gì, lại học được những gì. . .”

Tiêu Từ Lăng dựng thẳng lên một ngón tay: “Chỉ một chút! Em đang suy nghĩ có thể Giang Kinh Ngữ cũng sẽ làm như vậy hay không.”

“Làm như thế nào?” Sở Chích Thiên ngược lại muốn biết đến tốt cùng tên nhóc này đã học được cái gì, hiện tại hẳn là xem không được phim S, chẳng lẽ lần nào đó khi thu thập thu được sách vàng nào đó, không cẩn thận để cho cậu ta thấy được? Sở Chích Thiên ngược lại có chút hối hận đã để cho Tiêu Từ Lăng giúp anh chỉnh lý tạp vật trong không gian. . .

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng đứng lên, đi đến phía sau sô pha, toàn bộ thân thể tựa ở phía sau lưng Sở Chích Thiên, một cánh tay non bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp bờ vai kiên cố cho Sở Chích Thiên, trong miệng nói: “Sở ca, anh nói có thể Giang Kinh Ngữ sẽ dùng chiêu này để ám chỉ anh hay không?”

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng: “Chỉ nhiều đây? Cậu nghĩ cũng quá nhiều rồi.” Tuy rằng anh không cho rằng anh sẽ để Giang Kinh Ngữ xoa bóp bờ vai cho anh, nhưng chỉ bằng vào hành động này đã nhận định người nào đó mê hoặc anh, vậy cũng quá đơn thuần đi, thoát nhìn trình độ bị độc hại của Tiêu Từ Lăng không sâu như trong tưởng tượng của anh, trong lòng anh tránh không được thờ dài một hơi.

Đáng tiếc, không đợi anh hoàn toàn yên tâm, động tác kế tiếp của Tiêu Từ Lăng khiến cho trong lòng anh nhin không được run lên, thiếu chút nữa biến sắc tại chỗ.

Nói đến Tiêu Từ Lăng nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, trong lòng rất bất mãn: Sắc, quả nhiên là một con đại sắc lang, loại mờ ám này vậy mà căn bản xem như chả có gì. Xem ra phải gia tăng lực độ. . .

Vì vậy, tay của Tiêu Từ Lăng nhanh chóng trượt xuống ngực của Sở Chích Thiên, nhẹ nhàng vuốt ve. Ừm, vóc người của Sở ca thực sự rất tốt, sao mình lại không có chứ? Thực khiến cho cậu đồ kị hận a!

Tiêu Từ Lăng cảm thán một phen, tiếp theo thì cả người tựa lên trên người Sở Chích Thiên, miệng nhẹ nhàng thổi một hơi vào lỗ tai của Sở Chích Thiên, giọng hoạt hoai: “Sở ca, nếu như Giang Kinh Ngữ làm như vậy thì sao? Sở ca, có bị mê hoặc hay không?”

Sở Tiểu Thất bên kia, trong khe ngón tay nhỏ bé che lại ánh mắt, chần kín mở to hai mắt nhìn, hai người bọn họ muốn làm chuyện cấp bậc hạn chế sao? A. . . Vậy nó có cần nhắc nhở bọn họ nơi đây còn có nó hay không? Cái đầu nhỏ của Sở Tiểu Thất bắt đầu quán quýt, không biết nó có thể bởi vậy mà đau mắt hột hay không a! Nếu vậy, thực sự rất phá hư hình tượng của nó nga.

Cả người Sở Chích Thiên thoáng căng chặt, đứng mạnh lên, quay đầu lại giận trừng nói: “Cần quấy! Tiêu Từ Lăng, ba ngày không giáo huấn cậu, cậu liền ngứa da phải không, buổi tối ngày hôm nay, cậu không cần nghỉ ngơi, đến chỗ tôi tiếp thu hình phạt thân thể.”

Tiêu Từ Lăng mở lớn miệng, chờ một chút, ban nãy bọn họ chỉ đang suy đoán đêm nay Giang Kinh Ngữ có thể mê hoặc Sở Chích Thiên hay không, thế nào thoát cái đã nhảy đến chuyện giáo huấn cậu? Tính ra cậu không làm chuyện gì thương thiên hại lý a.

Khuôn mặt non mịn của Tiêu Từ Lăng nhăn thành hình bánh bao, trong miệng cầu xin: “Sở ca, Sở ca, anh không thể vô duyên vô cớ phạt em, em cái gì cũng chưa từng làm a. . .”

Tiếng cầu xin của Tiêu Tử Lăng, dẫn tới chỉ là một mặt lãnh quang đông chết người của Sở Chích Thiên, anh đã quyết định, nhất định phải giáo huấn Tiêu Tử Lăng một trận, cho cậu ta biết thứ gì có thể xem, thứ gì không thể xem, đặc biệt là những thứ về động tác cấp bậc hạn chế. . .

Sở Tiểu Thất bối rối nhìn bọn họ, vừa rồi rõ ràng còn đang thân thiết, thế nào thoảng cái lại cãi nhau rồi? Khó trách trên sách nói tình yêu là khó hiểu nhất, nó khiến cho người bình thường đều trở nên không bình thường. . . Tuy rằng không biết những lời này là thật hay giả, bất quá dựa theo biểu hiện hiện tại của hai người, hẳn là coi như có lý. Ừm, nó phải nhớ kỹ, để tiếp tục nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phẫn Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 108 Tình dục? Bị Tiêu Tử Lăng không chế?

Lúc này Giang Kinh Ngữ đã rời khỏi phía sau Sở Chích Thiên, ngược lại ngồi nghiêng trên tay vịn sô pha,

một cánh tay ngọc nhẹ nhàng khoác lên trên vai Sở Chích Thiên, lấy ngón tay ma sát như có như không, tay kia thì từ trên ngực Sở Chích Thiên chậm rãi vuốt ve kéo dài xuống, xẹt qua bụng dưới, khi đi đến mục tiêu cuối cùng, Sở Chích Thiên vốn nhắm mắt hưởng thụ không chút động đậy đột nhiên mở hai mắt, lãnh quang chợt lóe, tay phải trực tiếp vững vàng kiềm lại cánh tay hạnh kiểm xấu kia, lực đạo đó vậy mà khiến cho Giang Kinh Ngữ cảm giác thấy phi thường đau đớn.

Giang Kinh Ngữ sùng sốt, cắn răng, cố nhịn xuống luồng đau đớn khoan tim đó. Trên mặt cô nổi lên nụ cười kiêu mị, nhẹ nhàng tựa ở bên tai Sở Chích Thiên, ôn nhu ngây thơ nói: “Sở ca, em rất thích anh, thực sự. Em sẽ tận tình hầu hạ anh, xin tin tưởng em!” Nói xong cả người dựa qua, khi mắt thấy môi đỏ mọng diễm lệ sắp hôn đến khoe miệng Sở Chích Thiên, tay phải Sở Chích Thiên đột nhiên dùng lực mạnh, trực tiếp ném Giang Kinh Ngữ đi.

Hành động ngoài dự đoán này của Sở Chích Thiên, khiến cho Giang Kinh Ngữ trở tay không kịp, cô không có chuẩn bị bị luồng lực mạnh đó trực tiếp ném ngã, cả người ngã xuống đất. Cô chấn kinh ngẩng đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên đã đứng thẳng lên, hai mắt băng lãnh, căn bản không có bất kỳ thứ gì ở trong đó, đang vô tình nhìn cô.

“Cút cho tôi! Đừng để cho tôi nhìn thấy cô!” Sở Chích Thiên vô tình vút ra một câu này, sự chán ghét không chút nào che giấu trong ánh mắt làm đau đớn thật sâu tâm của Giang Kinh Ngữ, cô tâm tâm niệm niệm muốn xuyên qua đây chính là vì để có một hồi tình yêu oanh oanh liệt liệt với Sở Chích Thiên, chẳng lẽ hết thấy nỗ lực, hết thấy khổ tâm của cô đạt được chính là loại kết cục này?

Nhân vật chính vốn hẳn là quang minh chính đại đứng ở bên người Sở Chích Thiên như cô đây vậy mà bại bởi một người qua đường vật hy sinh yên lặng vô danh? Việc này quá buồn cười!

Giang Kinh Ngữ đột nhiên nở nụ cười, cười cười liền chảy ra nước mắt, cô trào phúng nói: “Sở ca. Chẳng lẽ công phu trên giường của Tiêu Tử Lăng lợi hại như vậy, vậy mà khiến cho anh nửa đêm hứng thú cũng không có đối với nữ nhân?” Giang Kinh Ngữ thấy bộ dáng lãnh tính lãnh tính này của Sở Chích Thiên, đã biết sự mê hoặc ban nãy của mình kỳ thực nửa đêm tác dụng cũng không có, căn bản không khiến cho Sở Chích Thiên động tình.

Sở Chích Thiên nghe vậy hai mắt thoảng ngưng. Anh không lên tiếng, chẳng qua đường nhìn nhìn về phía Giang Kinh Ngữ càng thêm băng lãnh, ản ản dần theo chút sát ý.

Khoe miệng Giang Kinh Ngữ thoảng nhếch, bắt đầu quyến rũ cười: “Sở ca, chẳng lẽ anh cam tâm tình dục của anh bị một mình Tiêu Tử Lăng nắm giữ? Tư vị của nữ nhân anh thực sự không muốn ném?”

Sở Chích Thiên nhìn Giang Kinh Ngữ vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn thử sức trước mắt, nhàn nhạt hỏi: “Vị vậy, cô muốn tự đề cử mình? Cô có tự tin nhất định làm tốt hơn so với Tiêu Tử Lăng như thế?”

Giang Kinh Ngữ gạt đầu có chút kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, Sở ca, chỉ cần anh cho em cơ hội đó. Em sẽ để cho anh biết ở trên giường, chỉ có em mới có thể thỏa mãn anh, Tiêu Tử Lăng không đáng kể chút nào.” Nói xong thân thể vốn bị ném lên mặt đất có chút chật vật, đột nhiên thay đổi một tư thế, bày ra thập phần mê hoặc liêu nhân. Cô ân tình đưa tình cười với Sở Chích Thiên, vươn một tay, tỏ ý Sở Chích Thiên ôm lấy cô.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn nữ nhân đã xé rách hết thủy nguyệt trang, không biết liêm sỉ là thứ gì trước mắt, đột nhiên cảm thấy thập phần buồn nôn. Vì leo lên giường leo đến mức vô liêm sỉ như vậy cũng được cho là đặc biệt, có lẽ nguyên nhân chính vì cô ta nghĩ đều là những chuyện tục tĩu đó, cho nên mới sẽ cho rằng quan hệ của anh với Tiêu Tử Lăng cũng như thế. Nữ nhân như vậy, để cho cô ta chạm mình một chút, anh cũng cảm thấy bẩn.

Anh có chút hối hận. Vì sao ngay từ đầu không ngăn lại động tác của nữ nhân này, anh cảm thấy những nơi bị nữ nhân này sờ có chút khó chịu, thật giống như dính vào thứ gì đó dơ bẩn vậy, anh có một loại xung động muốn bức thiết tắm sạch.

Sở Chích Thiên không còn có tâm tư ứng phó nữ nhân này nữa, anh không nhìn tư thế liễu nhân kia của Giang Kinh Ngữ, đi tới cửa mở cửa ra. Không mang theo bất kỳ cảm tình nào nói với Giang Kinh Ngữ: “Cho cô ba giây đồng hồ, rời khỏi chỗ của tôi.”

Mặt của Giang Kinh Ngữ theo hành động của Sở Chích Thiên mà đỏ lên, cô duy trì không được nụ cười nữa, giọng mang cảm hận nói: “Sở ca, anh cứ tuyệt tình như vậy?”

Trả lời cô là một ánh mắt băng lãnh của Sở Chích Thiên, ánh mắt đó khiến cho Giang Kinh Ngữ lạnh triệt nội tâm, thân thể không tự chủ được phát run, đó tuyệt đối là ánh mắt đối đãi người chết, cô biết chỉ cần bản thân nói nhiều thêm một câu nữa, dây dưa thêm một chút nữa, Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ trực tiếp bẻ xương rai tro cô, triệt để khiến cho cô biến mất trên thế giới này. Cô bỗng nhiên nhớ đến, Sở Chích Thiên trên lịch sử vốn chính là một người nói một không hai, ý chí sắt đá.

Giang Kinh Ngữ suy nghĩ cẩn thận không dám dừng lại nữa, cuống quýt bỏ lên, chạy trốn chết.

Cô lao ra khỏi cửa, chạy về phía cầu thang, trực tiếp chạy xuống, tới chỗ rẽ thứ hai, cô rốt cục dừng lại, tựa ở trên tường. Lúc này tim của cô đang đập kịch liệt, một luồng cảm giác nghĩ mà sợ đánh thẳng trong lòng, tay chân lại càng như nhũn ra, trực tiếp té liệt ngồi xuống.

Không ngờ tới, Sở Chích Thiên sẽ vô tình như vậy, cô có chút hối hận, nói chuyện tình yêu với Sở Chích Thiên như vậy, thực sự quá khủng bố. Có trong một nháy mắt, cô thực sự muốn trở về, rời khỏi thế giới khiến cho cô thương tâm này, Giang Kinh Ngữ nhìn không được cúi xuống bắt đầu nhẹ giọng nức nở trên đầu gối của bản thân.

Không đến ba phút, Giang Kinh Ngữ ngẩng mạnh đầu, cô lau khô nước mắt của mình, trong ánh mắt có một luồng kiên định. Cứ chịu thua như thế? Không, tuyệt không. Cô không phải một người có thể bị đánh bại nhận thua đơn giản như vậy. Thời gian còn sớm, cô tuyệt không tin Tiêu Từ Lăng có thể vẫn luôn được Sở Chích Thiên sủng ái, khi hứng thú của Sở Chích Thiên đối với Tiêu Từ Lăng yếu bớt, chính là lúc cô tuyệt đại phản kích.

Cô không tin, kinh nghiệm trên giường thân kinh bách chiến của mình sẽ thất bại bởi Tiêu Từ Lăng của thời đại này, phải biết rằng niên đại của cô chính là một thời đại tuyệt đối tự do, cô không dám nói thông thạo toàn bộ các loại kỹ năng, nhưng cũng tính thông mấy phần, cô không tin Sở Chích Thiên hưởng qua loại tư vị đó sẽ còn thích tên Tiêu Từ Lăng kia. . .

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn thân ảnh chạy trốn chết của Giang Kinh Ngữ, đóng lại cửa phòng, thoáng cái cảm giác thấy không khí bên trong phòng nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Anh trở về phòng tiếp khách, liếc liếc cái khe nhỏ chỗ cửa phòng ngủ một cái, lạnh lùng nói: “Xem xong kịch rồi chứ, còn không đi ra cho tôi. . .”

Cửa phòng nhất thời mở ra, liền thấy Tiêu Từ Lăng dắt tay nhỏ bé của Sở Tiểu Thất đi ra, lúc này cậu đang mang vẻ mặt nịnh nọt cười nói: “Sở ca uy vũ! Quả nhiên bất động như núi! Là tấm gương của bọn em!”

Sở Tiểu Thất hồ nghi nhìn Sở Chích Thiên một cái, lại nhìn nhìn Tiêu Từ Lăng kéo tay mình, một màn ban nãy kia tới cùng là chuyện gì? Vì sao Tiêu Từ Lăng là người hôn ước vậy mà có thể chịu đựng được Sở Chích Thiên cấu kết làm bậy với một nữ nhân. . . Là khảo nghiệm sao? Ừm, thế giới người lớn quả nhiên rất phức tạp!

“Tiểu Thất về phòng ngủ nghỉ ngơi trước, Tiểu Lăng, cậu lưu lại!” Sở Chích Thiên làm như không thấy đối với sự thờ phụng vô mông ngửa của Tiêu Từ Lăng, nhanh chóng làm ra an bài trên đây.

Sở Tiểu Thất nghe vậy gật gật đầu, buông tay Tiêu Từ Lăng ra liền xoay người trở lại trong phòng ngủ, Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng đồng thời ở đây, nó phải nghe Sở Chích Thiên đầu tiên. . .

Tiêu Từ Lăng tội nghiệp nhìn Sở Tiểu Thất vô tình đóng lại cửa phòng ngủ, tên nít ranh hồng có nghĩa khí này, ban nãy rõ ràng đã nói sẽ cùng nhau đối mặt Sở Chích Thiên, không ngờ tới Sở Chích Thiên vừa lên tiếng đã quả quyết từ bỏ cậu, quả nhiên y chang Sở Chích Thiên, vô tình! Uống công đã cho nó nhiều đồ ăn ngon như vậy! (Tính ra mấy thứ kia đều là Sở Chích Thiên cho mà. . .)

Sở Chích Thiên thấy bộ dáng đáng thương hề hề này của Tiêu Từ Lăng, trong lòng có chút cảm lạnh, mình cũng sẽ không ăn cậu ta, có cần như vậy không a. Anh tức giận túm lấy cổ áo của Tiêu Từ Lăng, trực tiếp xách Tiêu Từ Lăng tới phòng tắm xa hoa cực hạn trong căn hộ tổng thống. . .

“Sở ca. . . Vào phòng tắm làm gì?” Tiêu Từ Lăng rốt cục được buông ra, hồ nghi nhìn Sở Chích Thiên bên người, chẳng lẽ hình phạt thân thể phải vào phòng tắm sao? Được rồi, Tiêu Từ Lăng đến bây giờ còn chưa quên sự kiện hình phạt thân thể Sở Chích Thiên nói lúc chàng vạng.

Sở Chích Thiên tuyệt không trả lời cậu, chỉ bắt đầu cởi nút áo khoác, cởi áo khoác vứt qua một bên. Thế còn chưa hết, anh lại bắt đầu cởi nút áo somi của mình, rất nhanh lộ ra vòm ngực rắn chắc, xuất hiện theo chính là vùng bụng rắn chắc có được 6 khối cơ bụng, một màn khiêu gợi hiện ra trước mặt Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng giương mắt to, hâm mộ nhìn vóc người tuyệt đối hoàn mỹ của Sở Chích Thiên, thực hận không phải thân thể đó là của mình. . . Đột nhiên cảm thấy mũi có chút ngứa, chẳng lẽ sự gọi cảm của Sở Chích Thiên đã có thể nam nữ đều giết? Đang trong mê say, cậu thoáng hiện linh quang nghĩ tới cái gì đó, một phen ôm mạnh lấy bản thân, kinh hoàng nhìn Sở Chích Thiên nói: “Sở ca, em không làm loại chuyện đó đâu!”

Sở Chích Thiên đang chuẩn bị cởi áo somi nghe vậy thoáng nhếch mi, ánh mắt có ý hỏi.

Tiêu Từ Lăng nói như đinh đóng cột: “Em không có hứng thú đối với nam nhân, tuyệt đối không hiến thân!”

Sở Chích Thiên đã trần nửa người trên nghe thấy lời nói của Tiêu Từ Lăng, nhất thời trán đầy hắc tuyến, anh tức giận trực tiếp đánh bay qua một cái

búng trán: “Nghĩ cái gì đấy, tôi gọi cậu vào là để giúp tôi thả nước, tôi muốn tắm!”

“Nga, Sở ca muốn em làm cái gì thì sẽ làm cái đó, vậy muốn bao nhiêu nước?” Tiêu Từ Lăng biết bản thân hiểu lầm, sờ cái trán bị bung, đỏ mặt bước lên phía trước nín thở nói.

“Thả đầy cho tôi!” Sở Chích Thiên xem thường quét nhìn cậu một cái, còn nói kêu cậu làm cái gì thì sẽ làm cái đó, không biết ban này ai chống cự vấn đề hiến thân? Thời khắc mấu chốt thì liền không đáng tin cậy. . . (Sở ca, anh không cảm giác thấy suy nghĩ của anh có chút vấn đề sao?)

Tiêu Từ Lăng quay đầu nhìn về phía bồn tắm lớn kia, mặt nhất thời suy sụp xuống, bồn tắm lớn này lớn như hồ bơi mini, kêu cậu thả đầy, đây rõ ràng là khó xử cậu, nghiền ép cậu, quả nhiên lão đại gọi cậu vào thì không có chuyện gì tốt, trắng chọn chọn nô dịch a nô dịch. Không biết dùng hết linh lực của bản thân có thể thả đầy nước một bồn tắm lớn này hay không đây?

Được rồi, thả thì thả đi, thả tới lúc nào thì tính lúc đó, Tiêu Từ Lăng hạ quyết tâm dùng hết linh lực liền biến, ngồi xổm bên cạnh bồn tắm lớn bắt đầu chuyên tâm thả thủy cầu, chuẩn bị hầu hạ lão đại nhà cậu tắm rửa, làm đàn em đắc lực quả nhiên rất khó, mấy người xem cậu đều phải lưu lạc đến tình trạng gì đây.

Thật vất vả thả nước bồn tắm lớn được hơn phân nửa, Tiêu Từ Lăng đã mệt đến mức trán xuất mồ hôi. Phắc, ai thiết kế bồn tắm lớn như vậy? Mụ nội nó nếu như để cho cậu biết, sẽ túm tới điên cuồng ngược một phen, sau đó kêu hắn đi tìm nước thả, khi không có nguồn nước, tìm nước điền đầy bồn tắm lớn như vậy thật tình quá giày vò người.

Lúc này, một thanh âm thanh lãnh vang lên ở phía sau Tiêu Từ Lăng: “Được rồi, nghỉ ngơi một chút trước đi.”

Lão đại khai ân, Tiêu Từ Lăng cảm kích quay đầu lại, liền thấy lão đại nhà mình đã trần trụi toàn thân, thân dưới chỉ vây một chiếc khăn ngắn, xuất hiện ở trước mặt cậu.

Vòm ngực rắn chắc, thân hình cao ngất, thắt lưng ong khiêu gợi, cái mông hơi vểnh, chân dài hữu lực, bao gồm cả ‘tên nhóc’ vượt người ta một bậc kia cũng ngạo nghễ hiển lộ phía dưới khăn mặt, vóc người hoàn mỹ như Apollo khiến cho cậu đổ kị chịu không được. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109 Con chuột? Bữa sáng bị ăn vụng!

Sở Chích Thiên quả thực chính là sinh ra vì đã kích sự tự tin của hết thầy nam nhân,

trong lòng Tiêu Từ Lăng là các loại đồ kị hận a, nhìn không được nôn mắng, mợ nó, nguyên một tên cuồng bại lộ, ham lửa thân, thực sự là không biết xấu hổ a không biết xấu hổ.

Sở Chích Thiên đi vào bồn tắm lớn, ngồi xuống, thấy vẻ mặt Tiêu Từ Lăng phiền muộn nhẹ răng nhếch miệng, cho rằng cậu bắt mất bản thân một mình hưởng thụ, vì vậy liền nói: “Cậu cũng vào cùng ngâm mình đi. . .” Làm đại ca cũng không phải vẫn luôn hà khắc nghiền ép đàn em, anh vẫn rất biết thông cảm.

Tiêu Từ Lăng nhìn nhìn nước trong bồn tắm lớn, nghĩ đến đã lâu hồng có tắm, trên người vậy mà có chút ngứa. Đề nghị của Sở Chích Thiên thực sự là một mê hoặc cực lớn a. Thế nhưng, Tiêu Từ Lăng nghĩ đến vóc người như gà bệnh của mình, cậu quả quyết lắc đầu với Sở Chích Thiên.

Mụ nội nó, cho dù bị thổi chết, cũng không thể bị Sở Chích Thiên cười nhạo! Tiêu Từ Lăng oán hận nghĩ, nếu như cậu thực sự cùng ngâm tắm với Sở Chích Thiên, chờ đợi cậu chỉ có một kết quả, đó chính là sự phi nhũ của Sở Chích Thiên cùng với một ngày một đêm thống khổ thao luyện kế tiếp, có thể nghĩ, những ngày tương lai sẽ triệt để bê ketch.

“Sở ca, anh tắm đi, em phải đi ra ngoài tu luyện.” Tiêu Từ Lăng rất nóng mặt hết thấy những điều này, lại sợ sinh hoạt khổ cực áp bức tương lai của mình, vì vậy lựa chọn thoát đi để cự tuyệt sự mê hoặc trước mắt.

Tiêu Từ Lăng còn chưa xoay người, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên đang dùng đồ dùng tắm rửa tìm được trong không gian chà xát thân thể của mình kêu: “Tiểu Lăng, trước tiên chậm một chút đi.”

“Hửm?” Tiêu Từ Lăng nghi hoặc nhìn Sở Chích Thiên, không biết lão đại nhà cậu còn có gì phân phó.

“Giúp tôi chà lưng rồi hăng đi!” Sở Chích Thiên nói xong quăng đồ dùng tắm rửa trong tay qua xoay người, cả người tựa lên rìa bồn tắm lớn, lộ ra lưng rộng rắn chắc. Có lẽ trường kỳ rèn đúc, cơ bắp lưng của Sở Chích Thiên rất hoàn mỹ, không phải loại căng phồng khoa trương, mà là có thêm đường cong cơ bắp cực kỳ ưu mỹ.

Tiêu Từ Lăng nghe thấy những lời này của Sở Chích Thiên, thiếu chút nữa không chế không được tâm tình, trực tiếp muốn vút cho Sở Chích Thiên một thùy cầu thật to để phát tiết sự bất mãn của cậu. Chà lưng? Mày nó, thực coi tôi là đàn em có thể tùy ý sai sử làm tạp vụ. . .

Bất quá. Tiêu Từ Lăng có thể cự tuyệt sao? Cậu rất muốn, bất quá cậu hồng có lá gan đó a, vì vậy cậu chỉ có thể cắn răng ủy khuất ừm một tiếng, đi đến một bên bồn tắm lớn chỗ Sở Chích Thiên, bắt đầu phục vụ cho Sở Chích Thiên.

“Không tồi, ừm, đừng quên chỗ bờ vai. Đúng, Tiêu Lăng làm rất không tồi. Còn có phía trước. . .” Sở Chích Thiên đột nhiên xoay người, tỏ ý Tiêu Từ Lăng thuận tiện chà lau ngực với bụng của anh một chút.

Phắc phắc phắc, chính anh hồng có tay sao? Phía sau lưng còn có thể lý giải, phía trước. . . Đại ca. Anh thật quá đáng!

Tiêu Từ Lăng vừa thấy Sở Chích Thiên vậy mà được một tác lại muốn tiến một thước, đã muốn hung hăng vút khăn mặt trên tay lên trên mặt anh ta, sau đó giờ ngón tay giữa lên với Sở Chích Thiên nói cậu mặc kệ. . .

Ô ô ô! Nếu như là niên đại bình an thì tốt bao nhiêu a, làm công ít nhất còn có một chút nhân quyền, không thể làm nơi đây còn có thể tìm công việc tiếp theo. Thế nhưng hiện tại, ngày diệt vong này, cậu căn bản không dám làm như thế a, cậu liều cái mạng già chính là vì làm đàn em của Sở Chích Thiên, thế nào có thể bởi vì loại việc nhỏ này mà từ bỏ chứ. . .

Tiêu Từ Lăng lệ rơi đầy mặt. Bì ai, mặc dù trần ngập không muốn, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục dưới bá quyền của Sở Chích Thiên. Cậu nhìn cậu nhin nhin nhin! Tiêu Từ Lăng an ủi bản thân, chờ về sau lần lộn được địa vị lần lộn được rắn chắc, ta sẽ báo được hận này.

Nếu làm thì phải làm được tốt nhất, Tiêu Từ Lăng hiểu rất rõ điểm này. Vì vậy cậu hồng có tiêu cực biếng nhác, mà rất nghiêm túc dựa theo yêu cầu của Sở Chích Thiên, hầu hạ lão đại nhà mình thoải mái thoải mái.

Rốt cục, trong tiếng thỏa mãn của lão đại, Tiêu Từ Lăng kéo thân thể mệt mỏi, tập tễnh rời khỏi phòng tắm, cả người cậu trực tiếp trải trên sô pha, tay vô lực rũ trên mặt đất. Loại việc chà lưng giúp người tắm này thật không phải cho người làm, đặc biệt người nào đó còn yêu cầu nhiều hơn, phiền phức nhiều hơn.

Sở Chích Thiên nửa nằm trong bồn tắm lớn nhìn bóng lưng rời đi của Tiêu Từ Lăng, hai mắt băng lãnh đột nhiên lóe một chút, anh sờ thân thể vừa mới được Tiêu Từ Lăng lau qua, cảm thấy toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác chán ghét mà Giang Kinh Ngữ vốn lưu lại lúc này đã biến mất hầu như không còn, không để lại nửa điểm vết tích.

Vì sao ban này sẽ kêu Tiêu Từ Lăng chà lau toàn thân chứ, kỳ thực là bởi vì khi chính anh tắm luôn cảm thấy không rửa sạch được cảm giác chán ghét mà Giang Kinh Ngữ để lại cho bản thân, vì vậy kêu Tiêu Từ Lăng giúp anh tận tình chà lau, mà tình hình rất tốt, thái độ của Tiêu Từ Lăng rất nghiêm túc, cảm giác chán ghét kia quả nhiên đã được cậu tắm sạch, anh rất thỏa mãn.

Có lẽ là tác dụng tâm lý của bản thân đi! Sở Chích Thiên tìm được lý do duy nhất có thể giải thích được thông.

Sáng sớm hôm sau, Trần Cảnh Văn mang theo hết thấy tư liệu về Hoài Thành mà đêm qua anh đã chỉnh lý ra, gõ cửa phòng Sở Chích Thiên.

Không bao lâu sau, Sở Chích Thiên mở cửa phòng ra, thấy Trần Cảnh Văn có chút bất ngờ: “Là cậu a, Cảnh Văn, mau vào đi!”

Sở Chích Thiên kêu Trần Cảnh Văn ngồi trên sô pha phòng tiếp khách, lập tức quay đầu hô với nhà bếp: “Tiểu Lăng, pha một hũ trà nóng lại đây!”

“Đã biết!” Trong phòng bếp truyền ra thanh âm của Tiêu Từ Lăng, điều này làm cho ánh mắt Trần Cảnh Văn thoáng ngưng, anh hỏi: “Thế nào Tiểu Lăng sớm như vậy đã ở chỗ anh?”

“Tối hôm qua tôi kêu Tiểu Lăng đến chỗ tôi đặc huấn.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt giải thích.

Trần Cảnh Văn gật gật đầu, lại hỏi: “Có phải Sở ca cần trợ lý để ý việc vật sinh hoạt hay không? Tôi có thể phái một người thỏa đáng lại đây.” Anh suy nghĩ có chút không chu toàn, Sở Chích Thiên là người được hầu hạ đã quen, sẽ không tự mình để ý những chuyện này.

Sở Chích Thiên nghe vậy như cười như không nhìn Trần Cảnh Văn một cái, chờ một lát mới nói: “Không cần, Tiểu Lăng làm coi như không tồi, tôi đã quen.”

Khi Trần Cảnh Văn còn muốn khuyên bảo vài câu, liền thấy Tiêu Từ Lăng đã đi ra từ trong phòng bếp, anh chỉ có thể im tiếng chuẩn bị chờ lát nữa tiếp tục khuyên nhủ, dù sao nữ nhân luôn cẩn thận tỉ mỉ hơn so với nam nhân một chút, hầu hạ người cũng dễ chịu hơn chút.

“Trần phó đội, mời uống trà!” Tiêu Từ Lăng bưng một hũ trà nóng đã pha, rót hai chén nhỏ, một chén trong đó đưa cho lão đại nhà mình trước, chén còn lại thì đưa cho Trần Cảnh Văn.

Hết thấy hệ thống mạch điện của trung tâm nghị phép cơ bản được bảo trì hoàn hảo, sau khi Trần Cảnh Văn lắp đặt máy phát điện tiên tiến nào đó ở đường dây chính nơi nào đó, tuy rằng không có biện pháp mở thiết bị điện cỡ lớn, thế nhưng đốt cái đèn nấu nước sôi gì gì đó vẫn được.

Tiêu Từ Lăng đưa trà xong lui xuống nhà bếp, để lại phòng tiếp khách cho hai người Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn.

Cậu vừa vào nhà bếp, liền thấy Sở Tiểu Thất đã mang cái ghế đứng bên cạnh bàn nhỏ đặt thức ăn, lúc này đang nong nong ăn bữa sáng. Phần bữa sáng Tiêu Từ Lăng làm cho nó nó đã sớm ăn hết, thừa lúc Tiêu Từ Lăng không có mặt, Sở Tiểu Thất không chút do dự đến ăn phần bữa sáng siêu lớn hương khí nồng nàn lưu lại bên cạnh kia.

Tiêu Từ Lăng tập trung nhìn vào, vậy mà là phần của Sở Chích Thiên. Cậu nhìn không được đỡ trán than một tiếng, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, lần này thâm rồi, bữa sáng của lão đại hồng còn, thế này kêu cậu giải thích với lão đại cậu thế nào đây.

Cậu đi qua vỗ vỗ đầu Sở Tiểu Thất không không chịu thua kém, không nhìn đạo lãnh quang bất mãn kia của Sở Tiểu Thất, phiền muộn nhỏ giọng nói: “Tiểu Thất a, nhóc thế nào ăn vụng bữa sáng của Sở ca?”

Mặt Sở Tiểu Thất không biểu cảm chỉ chỉ ba phần bữa sáng không chút sút mẻ bên cạnh, ý tứ rất rõ, bữa sáng của Sở Chích Thiên ở đây. . .

Được rồi, để Sở Chích Thiên ăn bữa sáng chế tạo cho tập thể đi. Tiêu Từ Lăng ý xấu nghĩ, ai kêu tôi hôm qua anh ta nô dịch cậu đến mức đó, không ngờ tôi cậu vậy mà thành đàn em chà lưng cùng với đàn em xoa bóp. . .

Bất quá, Tiêu Từ Lăng dường như còn có thể cảm thụ được cái loại xúc cảm ấm áp co dãn mười phần lưu lại trong tay kia, cơ bắp rắn chắc tràn ngập co dãn kia a. . . Tiêu Từ Lăng liền cảm thấy nước bọt liên tục. Vóc người của Sở Chích Thiên quả nhiên không phải chê, tuyệt đối là tài thực chất thực, cảm giác sờ lên thực sự rất không tồi nga. Ừm, nghĩ như vậy, trong lòng liền cân đối một chút, xem như là chấm dứt được xui.

Tiêu Từ Lăng nghĩ thông suốt quả quyết vuron cánh tay tội ác, còn nhanh hơn một bước so với Sở Tiểu Thất lấy đi phần trứng gà cuốn khiến người ta thêm nhỏ dãi kia. . . Rước lấy nhãn đao cường liệt bất mãn khiến người cảm thấy lạnh lẽo của Sở Tiểu Thất. Tiêu Từ Lăng chuyển đầu qua chỗ khác không nhìn, hừ! Mới mặc kệ tên nít ranh nhà nó, ai kêu tôi hôm qua nó hồng có nghĩa khí một mình chạy trốn, vứt một mình cậu cô đơn cho Sở Chích Thiên mặc anh ta nô dịch. Đây là trả thù.

Cậu hung hăng cắn một ngụm, ừm, ăn vụng bữa sáng của lão đại thực sự quá sung sướng, Tiểu Thất giỏi thực, vậy mà nghĩ tới chiều này, rốt cục bọn họ làm đàn em cũng có thể tuyệt địa phản kích được một chút.

Tiêu Từ Lăng lặng lẽ dựng lên ngón tay cái khích lệ với Sở Tiểu Thất. Khiến cho Sở Tiểu Thất đang ăn vui vẻ không hiểu ra sao. . . Đây là ý gì? Lăng lẽ khua múa ngón tay cái của mình, nhiều lần nhìn vài cái, vẫn là không rõ. Thôi đi, thế giới của người lớn vốn là phức tạp. . . Không hiểu thì chẳng sao cả, nó phải ăn hết mấy món ăn ngon này trước mới được. Thực sự là hạnh phúc a!

Người của thời đại này thế nào có đồ ăn ngon như vậy, hơn nữa thực thần kỳ, biến một số thứ không thể ăn thành đồ ăn ngon như vậy (Sở Tiểu Thất thừa lúc Tiêu Từ Lăng làm bữa sáng không chú ý, len lén ăn trứng mà cậu mới đánh xong, hương vị đó không ngon hơn được chỗ nào so với dịch dinh dưỡng. . .). Sở Tiểu Thất lặng lẽ ném cho Tiêu Từ Lăng còn chìm đắm trong ăn vụng bữa sáng của lão đại mà lòng ngấm sáng bên kia một ánh mắt bội phục.

Không nói đến trong phòng bếp ăn hăng hái cỡ nào, Sở Chích Thiên trong phòng không hề biết bữa sáng của anh đã không còn. Lúc này về mặt anh bình tĩnh thương lượng với Trần Cảnh Văn một số chuyện.

Hai người một bên uống trà, một bên thương nghị giải quyết một số chuyện cần thiết xử lý, lúc này Sở Chích Thiên mới hỏi: “Cậu tôi, sẽ không phải là nói với tôi những chuyện này chứ, còn có chuyện gì quan trọng?” Những việc này tuyệt không phải vội như thế, cho dù lên đường cũng có thể bớt thời giờ thương lượng giải quyết, Trần Cảnh Văn đến sớm như vậy khẳng định không phải vì những việc vặt này.

Trần Cảnh Văn nghe vậy cười, anh buông chén trà xuống nói: “Đương nhiên không phải, nếu như trò chuyện mấy thứ này, tôi cũng sẽ không đến sớm như vậy quấy rầy Sở ca anh.” Nói xong anh cầm lấy tư liệu đặt ở một bên, đưa cho Sở Chích Thiên, “Đây là tư liệu của Hoài Thành mà tôi chỉnh lý ra, bên trong có mấy kho hàng vật tư siêu cỡ lớn cùng với một bến tàu cỡ lớn, còn có mấy xưởng gia công sản phẩm nông nghiệp, chắc hẳn sẽ có rất nhiều vật tư có thể thu thập. Hơn nữa Hoài Thành tuyệt không phải thành chết, tin tưởng có thể giao lưu một chút tin tức với người sống sót của nơi đây. . .”

Sở Chích Thiên đơn giản lật xem một chút tư liệu trong tay, hơi hơi gật đầu nói: “Ừm, có thể suy nghĩ, cậu thu thập tin tức tỉ mỉ của nơi đây trước, bao gồm có doanh địa căn cứ nào các loại, hoặc là chiến đội tương đối cường đại, sau đó xem xem có phải vật tư nơi đây đã bị những đội ngũ đó chiếm cứ hay không, nếu như không có, chúng ta có thể suy nghĩ dừng lại một chút, thu thập vật tư.”

“Đã biết, Sở ca, tôi sẽ an bài!” Trần Cảnh Văn gật gật đầu, thấy không còn chuyện nào khác, liền đứng dậy cáo biệt.

Sở Chích Thiên tiễn anh ra cửa phòng, liền quay người lại đi vào nhà bếp chuẩn bị ăn bữa sáng, lại phát hiện bữa sáng của anh đã bị hai con chuột nhắt nào đó ăn vụng một chút cũng không còn thừa. . .

Toàn bộ nhà bếp nhất thời bị hàn khí chiếm lĩnh, chỉ thấy mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm lạnh lùng thốt: “Tiêu Từ Lăng, cậu tốt nhất giải thích một chút cho tôi?”

Tiêu Từ Lăng nhất thời suy sụp mặt xuống, Sở Tiểu Thất là thủ phạm chính ăn vụng, cậu nhiều nhất chỉ là tòng phạm vì bị cưỡng bức, vì cái răng Sở Chích Thiên không tìm Tiểu Thất lại tìm cậu? Thế này quá khi dễ người rồi!

Nói đến Tiểu Thất hình như chỉ có năm tuổi, cậu không biết xấu hổ vứt trách nhiệm cho nó?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110 Bạn bè*? Lai lịch của Sở Chích Thiên! (thượng)

*Như trước đây đã có nói, ‘bạn bè’ này dùng từ ‘từ đảng’, nghĩa là những người có thể chết vì nhau.

Trần Cảnh Văn rời khỏi gian phòng của Sở Chích Thiên, đi một đoạn thì dừng bước,

quay đầu lại nhìn nhìn cửa phòng đã đóng, ánh mắt của anh có chút phức tạp, khó nén vẻ hâm mộ trong đó.

Anh với Sở Chích Thiên là cùng lớn lên từ nhỏ, anh quen thuộc tính tình tập tính của Sở Chích Thiên thế nào không nhìn ra được thái độ của Sở Chích Thiên đối đãi Tiêu Từ Lăng cực kỳ đặc thù, khi Sở Chích Thiên nhìn về phía Tiêu Từ Lăng, rõ ràng có một phần sùng nịch ở trong đó. Mà anh hâm mộ chính là việc Tiêu Từ Lăng không rõ chân tướng có thể thẳng thắn tiếp nhận phần sùng ái đó, không có bất kỳ gánh vác nào, cái đó anh cùng với Đồng Hạo Triết căn bản không dám nghĩ.

Sở Chích Thiên đối với bọn anh vô cùng tốt, xem anh với Đồng Hạo Triết là bạn bè cùng nhau lớn lên của anh ta, thế nhưng trong lòng của anh với Đồng Hạo Triết lại hiểu rõ, khi bọn họ mới quen biết đã định trước rằng bọn anh không có biện pháp đi đến được bước đó. Phòng tuyến tâm linh nhìn không thấy kia, sự phân biệt đẳng cấp thâm căn cố đế kia ngoan cố đứng sừng sững ở đó, chưa bao giờ buông lỏng. . .

Tâm tư của Trần Cảnh Văn nhất thời về tới khi anh còn bé, thời điểm lần đầu tiên gặp mặt của bọn anh với Sở Chích Thiên, lúc đó anh mới sáu tuổi. . .

“Cảnh Văn, lát nữa con nhất định phải tận lực biểu hiện, để cho Khôi Thủ đại nhân lựa chọn con lưu lại bồi bạn tiểu chủ nhân.” Cha của Trần Cảnh Văn trong chiếc xe nhà xa hoa nhà mình nhìn không được lần nữa thận trọng căn dặn đứa con trai được ký thác hy vọng của toàn gia tộc này.

Tuy rằng tuổi tác của Trần Cảnh Văn tương đối nhỏ, nhưng chỉ số thông minh siêu cao để cho bé hiểu rõ bé tới để làm gì, tuy nói Trần gia bọn họ cũng được cho là hào môn một phương, nhưng so sánh với chủ nhân ngày hôm nay mà bé phải đi gặp, đó chính là khác nhau một trời một vực.

Trần Cảnh Văn khôn khéo gật đầu nói: “Baba, ba yên tâm, con nhất định sẽ tận lực biểu hiện.”

Các trưởng bối trong nhà đều nhiều lần nói qua tầm quan trọng của lần gặp mặt này. Nếu như được chọn, có thể bảo toàn Trần gia phồn vinh ba đời, nếu như không được chọn, địa vị trước mắt của Trần gia bọn họ rất có thể sẽ bị gia tộc khác thay thế.

Trần Cảnh Văn còn nhỏ cho dù động viên cho bản thân thế nào, khi thấy tòa trang viên xa hoa không thể tưởng tượng nổi kia, vẫn nhìn không được bồn chồn trong lòng. Nhà bé đã rất xa hoa, nhưng so sánh với nơi đây. . . Thật giống như so sánh giữa ca-nô với mẫu hạm.

Đại sảnh chính trong trang viên phi thường lớn, gần như có thể dung nạp hơn một nghìn người, lúc này đã có không dưới trăm đứa trẻ tề tụ ở nơi đây, đứa trẻ nhỏ nhất vậy mà còn nhỏ hơn so với bé, phỏng đoán nhiều nhất trên dưới 4 tuổi, mà lớn một chút cũng có chừng 12, 13 tuổi. Nhìn những đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ kia, Trần Cảnh Văn thấp thỏm trong lòng, bé thực sự có thể trở hết tài năng trong nhiều đứa trẻ ưu tú như vậy sao?

Phụ huynh của những đứa trẻ được nhóm người hầu dẫn rời khỏi nơi đây. Thoáng cái trong đại sảnh chỉ còn lại hơn trăm đứa trẻ, cùng với nhóm người hầu đứng ở một bên chờ xung quanh. Bọn nhỏ tuyệt không có vì người lớn rời đi mà giao lưu dung hợp với nhau, trái lại về mặt cảnh giác nhìn nhau, tất cả mọi người đều biết rõ nguyên nhân tới nơi này, những người trước mặt này chính là đối thủ cạnh tranh của bản thân. Nào có tâm tư gì kết giao tình bạn với đối thủ.

Một mình Trần Cảnh Văn ngơ ngác đứng ở một bên, không dám hé răng cũng không dám nhìn ngó trái phải, bé không biết có phải nhóm người hầu xung quanh có chứa ý vị giám thị ở trong đó hay không, bé tin tưởng chủ nhân nơi này tuyệt đối sẽ không đơn thuần để bọn nó ở chỗ này, khẳng định có mục đích gì đó, hoặc là hiện tại đã bắt đầu tiến hành chọn lựa rồi, chỉ là bọn nó không biết mà thôi.

Lúc này, bé cảm thấy có một người đang tới gần bé, bé hơi hơi liếc mắt qua, liền thấy một đứa trẻ có chút ngốc hề hề, khỏe mạnh kháu khỉnh tuổi tác không khác biệt bao nhiêu so với bé đi đến bên cạnh bé hô với bé: “Này, bạn cũng tới tham gia tuyển chọn sao? Bạn tên là gì?”

Trần Cảnh Văn cảnh giác nhìn chăm chú cậu ta một cái, bé không tin người có thể tới nơi này sẽ xuất hiện một tên nhóc tư duy đơn giản, tứ chi phát triển, phải biết rằng ở đây chính là những tinh anh mũi nhọn đã trải qua tầng tầng chọn lựa sau cùng lưu lại. Làm sao để đối phó như vậy được.

Đứa trẻ kia sờ ót cười hàm hậu, chủ động giới thiệu: “Tớ gọi Đồng Hạo Triết, là đến từ Đồng gia Phí Thành, bạn thì sao?”

Trần Cảnh Văn vút cho nó một cái liếc mắt, nghĩ nghĩ cảm thấy giao lưu tên một chút chắc hẳn sẽ không xảy ra chỗ sơ xuất gì, vì vậy liền đáp: “Tôi gọi Trần Cảnh Văn, đến từ Đồng Thành.” Thanh âm của Trần Cảnh Văn mang theo thanh âm trẻ con nồng đậm, mềm mềm rất là đáng yêu, Trần Cảnh Văn lại rất chán ghét thanh âm này của bé, luôn sẽ bị người ta hiểu lầm là bé gái.

Quả nhiên, sự thực lại một lần nữa chứng minh điểm ấy. Mặt Đồng Hạo Triết có chút ửng đỏ, ngượng ngùng nói: “Hóa ra là Trần Cảnh Văn muội muội a, vì sao không mặc váy mà phải mặc âu phục chứ? Bất quá, muội muội mặc cái gì cũng rất đẹp, mặc âu phục cũng rất đáng yêu.”

Muội người, người mới là muội muội đấy! Trần Cảnh Văn tàn bạo trừng mắt nhìn đứa trẻ trai đáng hận trước mắt này cả giận nói: “Tôi là nam sinh, cậu mới là muội muội đấy. . .” Cho dù là thanh âm phẫn nộ, cũng mang theo sự mềm mại ngây thơ, điều này làm cho Đồng Hạo Triết có chút không biết làm sao.

Đứa trẻ xinh đẹp trước mắt này tới cùng là bé trai hay là bé gái a, nói đến việc cậu chủ động chào hỏi chính là vì cảm thấy những đứa trẻ trong đại sảnh đều không đáng yêu xinh đẹp như bạn ấy, cậu vốn luôn thích thứ xinh đẹp.

Cậu nghĩ nghĩ, vẫn là theo con mèo xù lông này đi, chung quy không thể thực sự chọc giận bạn ấy, về phần giới tính chân thực thì về sau suy nghĩ lại, vì vậy gật đầu nói: “Nga, xin lỗi, hóa ra là Trần Cảnh Văn đệ đệ.”

Trần Cảnh Văn xem thường liếc mắt nhìn cậu ta: “Kêu ai đệ đệ a, có lẽ cậu còn nhỏ hơn so với tôi đấy. . .”

Lần này, Đồng Hạo Triết mặc kệ, muội muội đệ đệ gì gì đó nó đều có thể tiếp nhận, nhưng tuyệt đối không tiếp nhận có một tỷ tỷ. . . Được rồi, kỳ thực trong lòng Đồng Hạo Triết vẫn hồng có tiếp nhận sự thực rằng Trần Cảnh Văn là nam sinh. Cậu vội la lên: “Tớ sinh ra vào đầu tháng ba đấy, khẳng định lớn hơn so với bạn!”

Trần Cảnh Văn vừa nghe, thật đúng là lớn hơn so với bé, liền không nói nữa, bé tiếp tục cúi đầu chào hỏi với giày da của mình, quyết định không thèm nhìn cái tên đại ngu ngốc trước mắt.

Đồng Hạo Triết thấy đứa trẻ xinh đẹp trước mắt không thèm nhìn cậu, có chút sốt ruột, cậu cảm thấy thanh âm của Trần Cảnh Văn rất êm tai, còn muốn nghe bạn ấy trò chuyện nhiều hơn. Lại nói, luôn ngộp như thế này, rất không thú vị, cậu vốn là một người hoạt bát không gò bó nha. Đồng Hạo Triết rất nhanh đã quên chuyện mà lão ba cậu bàn giao không còn một mảnh, bắt đầu quấy rầy Trần Cảnh Văn, một bộ dáng muốn nói chuyện phiếm với bé, khiến cho Trần Cảnh Văn hận không thể đập chết cậu ta trả lại cho bé sự thanh tĩnh.

Bất quá, Trần Cảnh Văn nhớ kỹ người lớn trong nhà dạy, vẫn cố nhịn xuống, bé không thể vì tên đại ngu ngốc này mà ảnh hưởng đến sự vinh quang của gia tộc bọn họ. Hơn nữa bé rất hoài nghi, đây có phải kế sách của Đồng Hạo Triết hay không, để cho bé mất phong độ, không đánh mà thắng trực xuất bé khỏi cục?

Cứ như vậy, thời gian từng chút trôi qua, rốt cục, tổng quản của trang viên mang theo một đám người mặc tây trang thẳng thớm đi ra, những người đó đều là tinh anh của mỗi hành nghiệp, lần này bọn họ lại đây khảo sát năng lực ứng biến của những đứa trẻ này. . . Vì vậy, bọn nhỏ bắt đầu bị nhóm những tinh anh đó luân phiên oanh tạc.

Trần Cảnh Văn thấy từng đứa trẻ khóc bị dẫn rời khỏi nơi đây, biết đó là những người thất bại bị đánh rớt. Câu hỏi của nhóm tinh anh đều rất quái dị, có một số thậm chí căn bản không để lại nửa điểm tình cảm, ngữ khí sắc bén đến mức khiến cho một đứa trẻ có thể triệt để mất đi lòng tin. Tin tưởng những đứa trẻ thất bại kia muốn trọng tổ lòng tin sẽ phải tốn rất lâu, vài lần Trần Cảnh Văn cũng thiếu chút nữa bị hỏi tan vỡ, nếu không nghĩ đến vinh quang của gia tộc, trách nhiệm mà bản thân nhận, cổ vũ bản thân chống lại, chỉ sợ bé cũng là một thành viên trong những đứa trẻ kia.

Bé sau cùng may mắn lọt qua cửa được giữ lại, sau đó bé được một người hầu đưa đến một phòng tiếp khách khá lớn, lúc này đã có không hề ít đứa trẻ ở trong đó, mà Đồng Hạo Triết cũng đang ở trong đó.

Cậu ta thấy Trần Cảnh Văn đến, dường như không cảm thụ được áp lực gì, la lớn: “Trần Cảnh Văn, bạn cũng tới a!” Còn vẫy vẫy tay với bé.

Theo một tiếng la này, tầm mắt của mọi người tập trung đến trên người bé, Trần Cảnh Văn chửi bới trong lòng: “Đại ngu ngốc, thế nào còn chưa bị đánh rớt, ông trời thực không có mắt!” Tuy rằng trong lòng rất phẫn nộ, nhưng trên mặt vẫn bảo trì bình tĩnh, đi tới giữa đám trẻ.

Chẳng qua khi đi ngang qua Đồng Hạo Triết, tàn bạo cho cậu ta một ánh mắt khinh bỉ, để biểu đạt sự bất mãn cường liệt của bé. Đương nhiên, nhận được sự đáp lại là Đồng Hạo Triết toét miệng rộng cười ngu, Trần Cảnh Văn bị chọc tức chuyển đầu đi, thực sự là tên đại ngu ngốc, thần kinh quá thô, chỉ biết cười ngu!

Một lát sau đó, một người tuổi còn trẻ ngồi chờ trên sô pha lấy ra đồng hồ quả quýt xem xem, phát hiện đã đến giờ, liền đứng dậy vỗ vỗ tay, sau khi hấp dẫn được lực chú ý của hết thảy những đứa trẻ qua mới nói: “Ừm, rất không tồi, còn có thể lưu lại 13 người, xem ra tư chất của những đứa trẻ tham gia tuyển chọn lần này đều không tồi. Hiện tại anh phải chúc mừng các em một chút, các em là mấy người được lựa chọn lưu lại đến sau cùng của lần này, phải nói các phương diện đều phù hợp điều kiện, bất quá tới cùng có thể lưu lại được hay không, còn phải xem vận khí của các em, hiện tại đi theo anh.”

Nói xong, anh ta đi ra cửa phòng đầu tiên, mấy đứa trẻ khác chen chúc theo sát, chỉ có Đồng Hạo Triết chờ ở một bên, thấy Trần Cảnh Văn theo lên, lúc này mới đi theo, cậu lặng lẽ kéo tay Trần Cảnh Văn nói: “Chúng ta cùng đi đi.”

Mọi nó, đi thì đi, lồi lõm kéo kéo làm gì, Trần Cảnh Văn muốn hất đi cái tay của Đồng Hạo Triết, thế nhưng khí lực của tên nhóc này rất lớn, vậy mà túm vững vàng, Trần Cảnh Văn hất vài cái không thành công, lại sợ bị người trẻ tuổi phía trước phát hiện, đành phải từ bỏ không hất nữa. Bé nhìn nhìn, nếu như được chọn, bé nhất định phải để cho Đồng Hạo Triết đẹp mặt.

Mười ba đứa trẻ theo người thanh niên đi vào một thư phòng xa hoa, lúc này, một người thanh niên tướng mạo tuấn mỹ đang ngồi phía sau một cái bàn làm việc, thấy bọn họ đến, liền hòa ái nói: “Không nên khẩn trương, đều ngồi xuống đi.”

Không biết vì sao, thấy nụ cười của người này, sự khẩn trương của bọn nhỏ đột nhiên không còn nữa, toàn thân cảm thấy ấm áp dào dạt, tâm tình vốn

căng chặt nhất thời thả lỏng hơn rất nhiều, không ít đứa trẻ lộ ra nụ cười theo.

Một bên thư phòng, đã xếp đặt mười ba chiếc ghế dựa, thoát nhìn việc tuyển chọn bên kia vừa kết thúc, bên này đã chuẩn bị xong. Quả nhiên là một địa phương kỷ luật nghiêm cẩn, làm việc nhanh chóng mà hiệu suất cao. Trần Cảnh Văn âm thầm cảnh tỉnh trong lòng.

Mấy đứa trẻ bạn nhìn nhìn tôi tôi nhìn nhìn bạn, hai bên không có tranh đoạt, dựa theo trình tự ngồi xuống. Lưu lại đến sau cùng đều là những đứa trẻ thông minh quá phận, biết lúc này không thể vội vàng xao động, mỗi một ngôn hành cử chỉ đều có thể giảm điểm cho bản thân, vì vậy bọn nó rất khiêm nhường.

Duy nhất khác người chính là Đồng Hạo Triết, khi Trần Cảnh Văn ngồi xuống, cậu trực tiếp đoạt trước một đứa trẻ khác, ngồi ở bên người Trần Cảnh Văn, sau đó lần nữa dặt tay bé, cười ngây ngô với bé một cái.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111 Bạn bè? Lai lịch của Sở Chích Thiên! (hạ)

Trần Cảnh Văn âm thầm lật cho ánh mắt xem thường, trong lòng tức cực rồi lại rất bất đắc dĩ, nếu không phải vì bảo trì hình tượng, khẳng định bé sẽ hất tay cậu ta đi, sau đó tàn bạo đập lên thêm mấy đập để phát tiết phiền muộn trong lòng bản thân một chút. Còn có, bé đặc biệt muốn gỡ mở cái đầu ngu ngốc đó ra, xem đến tột cùng cậu ta đang suy nghĩ cái gì, lấy lòng mình hữu dụng sao? Kính nhờ, bé cũng là tham gia tuyển chọn, mọi người là đối thủ có được không?

Dường như cảm thụ được lửa giận ẩn tàng của Trần Cảnh Văn, thanh niên tuấn mỹ như cười như không nhìn bé một cái, khoe miệng mang theo một chút biên độ nho nhỏ, thoát nhìn lần này sẽ có chút thu hoạch nhỏ.

Anh thấy mấy đứa trẻ đều đã ngồi hết, liền quay đầu nói với trợ lý trẻ tuổi bên người: “A Hàm, đi phòng luyện công kêu Thiên nhi lại đây.”

Trợ lý của anh chính là người thanh niên dẫn bọn nhỏ vào, anh ta nghe thấy phân phó, lập tức cúi người nói: “Vâng. Khôi Thủ đại nhân!” Nói xong liền rời khỏi thư phòng, dẫn tiểu chủ nhân của anh lại đây.

Trần Cảnh Văn cả kinh, không ngờ tới Khôi Thủ đại nhân mà ngay cả phụ thân đều phải ngược nhìn chính là thanh niên tuấn mỹ này, khí tức ảm áp khiến người ta như tắm gió xuân kia, có một loại khát vọng luôn muốn đứng ở bên cạnh người đó.

Chỉ thấy người đó cười giới thiệu bản thân: “Chú kêu Sở Thừa Vân, các cháu có thể kêu chú là Sở thúc thúc, lần này phiền các cháu lại đây là vì muốn tăng thêm mấy đồng bọn nhỏ cho con của chú Sở Chích Thiên, hy vọng các cháu có thể ở chung vui vẻ với con trai của chú, trở thành đồng bọn tri kỷ.”

Nói xong mỉm cười với hết thấy những đứa trẻ, biểu hiện hòa ái dễ gần bình dị gần gũi của Khôi Thủ đại nhân, khiến cho tâm tình của những đứa trẻ kia có chút kích động, cũng bắt đầu chờ mong đối với tiểu chủ nhân tương lai.

Trần Cảnh Văn bị nụ cười của Khôi Thủ đại nhân đầu độc, tâm vốn cảnh giác bắt đầu thả lỏng, bé cũng giống như những đứa trẻ khác bắt đầu chờ mong tiểu đồng bọn tiểu chủ nhân tương lai của bé. Có lẽ tiểu chủ nhân bé phải đi theo kia cũng có khí tức ảm áp như vậy, theo lý con trai hẳn là sẽ cực giống cha, như vậy ở cùng bạn ấy hẳn là sẽ rất vui vẻ, rất thư thái đi. Ừm, Trần Cảnh Văn nói cho bản thân, bé nhất định phải trở thành đồng bọn tri kỷ nhất của tiểu chủ nhân.

Lúc này, cửa thư phòng được mở ra một góc, chỉ thấy người thanh niên kia lau lau mồ hôi lạnh trên trán. Có chút cứng ngắc báo cáo với Khôi Thủ đại nhân của anh: “Khôi Thủ đại nhân, tiểu chủ nhân đã tới.” Nói xong, thân thể đứng thẳng tắp, hoàn toàn không có bộ dáng thả lỏng ban nãy, vẻ mặt nghiêm túc đẩy cửa rộng ra. Không có biện pháp, khí thế của tiểu chủ nhân mạnh hơn nhiều so với Khôi Thủ đại nhân, anh không dám làm càn a!

Trần Cảnh Văn còn chưa thấy được người, đã cảm thấy một luồng khí lạnh che trời lấp đất đánh tới, khiến cho bé nhin không được rung mình một cái. Bé giữ vững tâm thần, nhìn chăm chú qua, liền nhìn thấy một đứa trẻ mặt không biểu cảm, toàn thân băng lãnh tuổi tác xấp xỉ bé đứng thẳng chỗ.

Ánh mắt băng lãnh vô tình của cậu ta thẳng tắp quét qua, hàn ý đâm người khiến cho những đứa trẻ trong thư phòng gần như đều bị đóng băng, thậm chí có một đứa trẻ bị kinh hãi khóc tại chỗ. Đứa trẻ toàn thân bốc lên hàn khí đó chính là Sở Chích Thiên. Tiểu chủ nhân mà tương lai bọn nó phải cùng bồi bạn trưởng thành.

Thanh niên tuấn mỹ phía sau bàn làm việc chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, tỏ ý người hầu bên cạnh dẫn đứa trẻ khóc kia đi, chịu không nổi khí lạnh của con anh, thì không có tư cách đứng ở bên người con anh.

Trong những đứa trẻ có duy nhất một đứa biểu hiện rất khác thường, cậu ta gương mặt to hiểu kỳ, nhìn đứa trẻ băng lãnh kia, mở miệng hỏi: “Trên người bạn giấu khối băng sao? Bạn không sợ lạnh sao?”

Trần Cảnh Văn nghe xong lời này sắc mặt đại biến, bé lần đầu tiên làm một động tác nhanh hơn suy nghĩ của bé, theo tính phản xạ vững vàng chặn lại cái miệng thối kia của Đồng Hạo Triết. Trong miệng hét lớn: “Ngu ngốc. Cậu đang nói cái gì đấy?”

Một tiếng rống to này khiến cho thanh niên tuần mỵ sau bàn làm việc kinh ngạc, anh thấy phi thường thú vị nhìn Trần Cảnh Văn, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu. Không ngờ tới còn có đứa trẻ đáng yêu như thế, vậy mà lo lắng cho đối thủ cạnh tranh. Còn có đứa trẻ thần kinh tương đối thô kia cũng không tồi. Có thể xem nhẹ khí lạnh của con trai nhà mình, cũng là một lựa chọn tốt.

Trần Cảnh Văn rống xong mới phát hiện sự thất thường của bản thân, mặt của bé nhất thời đỏ lên, thoáng cái lại trở nên trắng bệch, bé biết lần này xong rồi, Khôi Thủ đại nhân tuyệt đối sẽ không lựa chọn một đứa trẻ phân không rõ trường hợp là to mắt đứng mực để bồi bạn con chú ấy.

Trong lòng bé khó chịu một trận, cảm thấy hành vi hôm nay của bản thân rất mất tiêu chuẩn, bé có lỗi với sự nhắc nhở của cha bé, có lỗi với sự kỳ vọng của gia tộc, mà để cho bé thất thường như thế đều là tên Đồng Hạo Triết đáng hận trước mắt này. Trong lòng Trần Cảnh Văn hận chết cậu ta, đều là tên đại ngu ngốc này, cậu ta đã hủy tiền đồ của bé, đã hủy gia tộc của bé. . .

Trần Cảnh Văn khó nhịn bi thương rốt cục viên mắt thoáng đỏ, nước mắt soạt rớt xuống, nức nở không thành tiếng, không cách nào định chỉ được. Điều này khiến cho Đồng Hạo Triết bên cạnh hoang mang, cậu vò đầu bứt tai liên tục nhận lỗi cầu xin tha thứ: “Đừng khóc a, đều trách tớ không tốt, đều trách tớ không tốt. . .”

Sở Chích Thiên nhìn thoáng qua hai người cái gì cũng không để ý, trầm tĩnh trong thế giới của bản thân kia, đối mặt sự nhắc nhở của cha, liền gật gật đầu nói: “Vậy hai người bọn họ đi. . .” Nói xong không hề quay đầu lại mà đi, cậu đến chính là vì hoàn thành nhiệm vụ, nếu đã chọn người xong, còn lưu lại làm gì? Bất quá hai người mà cha ám chỉ kia coi như thú vị, thoát nhìn cũng rất thuận mắt, cậu không ghét.

Sự tùy hứng của Sở Chích Thiên, khiến cho nam nhân tuần mỵ làm cha kia bất đắc dĩ lần nữa thở dài một hơi, anh phủ phủ cái trán của mình, có chút khó nào. Nói đến anh là một người ôn hòa như thế, thế nào sinh ra đứa trẻ băng lãnh như thế? Nói đến momy của nó cũng là một nữ nhân hoạt bát đáng yêu a. . . Chỉ có thể nói là đột biến gen đi.

Anh kêu người hầu chờ một bên dẫn những đứa trẻ thất vọng tới cực điểm còn lại đi, chỉ để lại đứa bé xinh đẹp khóc ‘hoa lê ngâm mưa’ không biết phát sinh chuyện gì với đứa trẻ trì độn sốt ruột nhận lỗi không biết phát sinh chuyện gì.

Thấy hai đứa trẻ đến bây giờ còn chưa phản ứng lại, anh chỉ có thể đứng lên, kêu người hầu bên người đưa lên một chén nước ấm, cầm trong tay.

Anh đi tới bên người hai đứa trẻ, hòa ái nhẹ giọng nhẹ lời nói: “Đừng khóc, không có gì phải khóc, cháu cũng là vì bạn bè không phải sao? Thúc thúc sẽ không trách các cháu. Nha, có phải khát hay không? Uống chút nước ấm trước nhuận nhuận cổ họng đi.” Nói xong liền đưa nước ấm trong tay qua.

Trần Cảnh Văn nghe thấy thanh âm nhỏ nhẹ lời nói ôn hòa đó, rốt cục nâng lên hai mắt khóc có chút sung đỏ, hai mắt bị nước mắt cọ rửa qua có vẻ rất sáng sủa, khiến cho cả người Trần Cảnh Văn linh động hơn, không còn là bộ dáng khô khan cố nén tâm tình trong lòng vừa rồi kia nữa, có sự ngây thơ chất phác mà một đứa trẻ sáu tuổi nên có.

Thanh niên tuần mỵ hài lòng lộ ra nụ cười ấm áp, khiến cho Trần Cảnh Văn sùng sốt, mặt của bé cấp tốc đỏ lên, nói đến bé còn chưa từng được thấy qua người xinh đẹp như thế, bất kể nam hay là nữ, nụ cười kia. . . Bé nghĩ tới nghiêng nước nghiêng thành.

Bé ngơ ngác tiếp nhận chén nước, mê muội nhìn chăm chăm nụ cười của thanh niên tuần mỵ kia, trong lúc nhất thời quên bản thân thân ở phương nào.

Một bàn tay to ấm áp sờ sờ đầu của bé, Trần Cảnh Văn liền cảm thấy được một loại ấm áp khôn kể vây quanh, an toàn khiến người ta quên hết thấy, thoáng cái cảm thấy yên tĩnh an tường. Lúc này nghe thấy một âm thanh trong trẻo hòa ái vang lên ở trên đầu bé: “Về sau, phải làm phiền hai người các cháu rồi, chú giao đứa con trai phiền phức kia của chú cho các cháu chiều cổ. . .”

Hửm? Khôi Thủ đại nhân đã nói gì đó sao? Trần Cảnh Văn vẫn luôn ở vào trong thần hồn điên đảo, nhất thời không phản ứng lại.

Lúc này một cái ôm cường hữu lực đánh thức bé: “Trần Cảnh Văn, bọn mình trúng tuyển rồi, bọn mình có thể ở lại chỗ này.” Đồng Hạo Triết hưng phấn ôm Trần Cảnh Văn lên, xoay tròn. Cậu rất cao hứng, vừa hoàn thành được nhắc nhở của cha, lại có thể ở cùng đứa bé xinh đẹp này.

A, trúng tuyển rồi, thực sự đã trở thành tiểu đồng bọn của tiểu chủ nhân? Trần Cảnh Văn bị kinh hi này làm cho trực tiếp cả kinh sùng sốt, trong khoảng thời gian ngắn quên bé đang bị cái tên đáng ghét nào đó ôm.

Nhìn biểu tình kinh hi của hai đứa trẻ, thanh niên tuần mỵ cũng nhịn không được cười ra tiếng, anh vỗ vỗ tay nói: “Được rồi, chú cho các cháu thời gian một tháng để tụ họp với cha mẹ một chút, sau đó phải lại đây, bất quá yên tâm, mỗi tháng đều có ngày nghỉ có thể trở lại.”

Lời nói của anh khiến cho ánh mắt của hai đứa trẻ đều sáng, không ngờ tới còn có những phúc lợi này, phải biết rằng tuy rằng bọn nó thông minh trí tuệ thậm chí có chút trưởng thành sớm, thế nhưng có thể cùng sinh hoạt với cha mẹ vẫn rất hấp dẫn bọn nó.

Đương nhiên đứa khác người nào đó thì ngoại lệ, Sở Chích Thiên trong phòng luyện công phi nhỏ đầy mặt, chỉ cần lão ba không nên không có việc gì mà đến phiền cậu, lão mẹ không nên xem cậu là món đồ chơi mà chơi, cậu liền yên vui.

Trần Cảnh Văn nhìn Khôi Thủ đại nhân khí chất văn nhã ôn hòa, ý cười đầy mặt có phong phạm trang nhã vô thượng kia, bé cảm thấy bản thân đã bị

luồng phong phạm đó mê hoặc. Bé lặng lẽ hạ một quyết tâm, đó chính là bé nhất định phải học tập Khôi Thủ đại nhân, nhất định phải học được loại phong thái mê người trên người chủ ấy, cái loại bình tĩnh ‘trong đàm tiếu hết thầy đều ở trong nắm bắt’ đó.

Hai bé cảm thấy mỹ mãn chấp tay đi ra thư phòng, nhìn nhau cười, làm đồng bọn hợp tác tương lai, Trần Cảnh Văn chỉ có thể buông tha cái tên nhóc đáng hận này, bắt quá bé biết bé phải tận tình dạy dỗ cái tên đại ngu ngốc này, miễn cho lại làm ra chuyện gì mất đúng mực.

Trần Cảnh Văn đang chuẩn bị trở về nói cho cha mình tin tức tốt, mới đi vài bước lại đột nhiên dừng bước, sắc mặt bé tái nhợt đứng ngốc lẳng không nhúc nhích.

Đồng Hạo Triết sốt ruột, đứa bé xinh đẹp này lại làm sao vậy? Vợ vả hỏi: “Trần Cảnh Văn, bạn thế nào vậy?”

Trần Cảnh Văn nói lắp: “Tiểu, tiểu chủ nhân, có phải không giống với Khôi Thủ đại nhân hay không?”

Đồng Hạo Triết nghĩ nghĩ nói: “Ừm, tiểu chủ nhân thực băng lãnh a, một chút cũng không có hòa ái như Khôi Thủ đại nhân, bắt quá mùa hè bọn mình sẽ không nóng, vậy cũng không tồi.” Nói xong, lộ ra nụ cười đắc ý, tự hào vì bản thân đã tìm được phương pháp có thể hạ nhiệt độ.

Mợ nó, biết ngay tên nhóc này không đáng tin cậy mà, nghĩ như thế nào đến vấn đề mùa hè, sao không ngăn lại mùa đông bọn nó chịu qua được thế nào? Ách, bị Đồng Hạo Triết làm lẹo lếu.

Tâm tình vốn cao hứng của Trần Cảnh Văn thoáng cái suy sụp, bé cảm thấy ngày tháng tương lai của mình sẽ không quá dễ chịu, phải sinh hoạt chung với một khối băng, thời khắc chịu đựng rét lạnh tập kích. Thế còn chưa nói, bé còn phải hợp tác với một tên đại ngu ngốc, bé cảm thấy ngày tháng tương lai triệt để bê kẹch.

Được rồi, coi như là sự hi sinh tất yếu vì vinh quang của gia tộc, về mặt Trần Cảnh Văn nghiêm túc, nắm nắm tay nhỏ của bản thân, âm thầm động viên cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112 Quân tử! Báo thù mười năm không sợ muộn!

Trần Cảnh Văn lấy lại bình tĩnh, lần nữa ngẩng đầu nhìn nhìn cửa phòng đóng chặt của Sở Chích Thiên, nắm chặt nắm tay của bản thân, trong lòng đã có quyết định.

Anh không ghét Tiêu Từ Lăng, chẳng qua anh cảm thụ được rất rõ sự tồn tại của Tiêu Từ Lăng ảnh hưởng tới Sở Chích Thiên. Nếu cứ bỏ mặc mặc kệ, nhất định Tiêu Từ Lăng sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của Sở Chích Thiên, đây không chỉ là việc khiến cho Sở Chích Thiên vốn tường đồng vách sắt có nhược điểm, càng làm cho Tiêu Từ Lăng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Có lẽ bây giờ còn chưa thể hiện ra được điểm này, bởi vì Sở Chích Thiên còn chưa chân chính bước trên võ đài của anh ta. Trần Cảnh Văn hiểu rất rõ dã tâm của Sở Chích Thiên, chỉ cần Sở Chích Thiên tiếp tục đi tiếp dựa theo mục tiêu trước đây, chờ đợi Tiêu Từ Lăng tất nhiên sẽ là loại kết quả kia.

Nếu anh đã nhận được sự dặn dò của Khôi Thủ đại nhân, muốn anh chiếu cố tốt Sở Chích Thiên, như vậy anh sẽ không thể để cho Khôi Thủ đại nhân thất vọng. Nhất định phải làm đến mức tuyệt đối không sai sót, nhất định phải cách ly tai họa ngầm là Tiêu Từ Lăng, cho dù lúc đầu Sở Chích Thiên tuyệt sẽ không thể chấp nhận. . .

Tiêu Từ Lăng đang đứng ở chỗ bồn rửa tay của phòng tắm giặt quần áo không hề biết cậu đã bị Trần Cảnh Văn liệt vào tai họa ngầm, đã tiến vào trong nhật trình trực xuất cách ly. Mấy ngày nay cậu trải qua quá bi ai, sau khi ăn vụng bữa sáng của Sở Chích Thiên bị Sở Chích Thiên bắt được, Sở Chích Thiên chưa cho cậu cơ hội biện giải đã trực tiếp xử phạt.

Đương nhiên Sở Chích Thiên không nói như vậy, còn ngụy biện cho hành vi đó, mỹ kỳ danh là chỉ đạo. . . Có chỉ đạo như thế sao? Không chút nào lưu tình lưu lại vết tích đánh đập thao luyện trên người cậu, đó là ngược đãi sáng loáng loáng a.

Cậu đáng thương mỗi buổi tối đều bị thao luyện lập lòe ánh xanh, lão đại mới thỏa mãn thả cậu một con ngựa, để cho cậu nhanh chóng tu luyện, tuy rằng tốc độ tu luyện đích xác nhanh hơn nhiều so với trước khi chưa thao luyện, nhưng cậu sẽ không cảm kích, thử nghĩ mỗi ngày bị cưỡng ngược. . . Ai chịu nổi a!

Đáng hận nhất chính là tên nhóc thối lãnh khốc vô tình Sở Tiểu Thất kia, rõ ràng là mình chịu tội thay nó, một chút cũng không biết cảm kích như thế nào. Cho dù không cảm kích nó cũng không thể hoàn toàn đứng ở bên Sở Chích Thiên chứ. . . Vì cái răng cậu vừa định trộm lười một cái, ngủ một giấc lười

một cái, Sở Chích Thiên liền xuất hiện? Khẳng định là tên nhóc đó mật báo. . . Mụ nội nó, tên nhóc đó khi vừa mới tới không phải một cái miệng vô trai ngọc, thế nào cũng không chịu nói chuyện sao? Sao bây giờ lại nhiều chuyện như vậy?

Tiêu Từ Lăng nôn mắng trong lòng, việc trong tay lại không hề đình chỉ, cậu hung hăng chà chà quần áo trong tay, hận không thể trực tiếp chà quần áo trong tay thành một cái lỗ. . . Tốt nhất là tẩy thành vải không thể mặc, như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng cậu.

Quần áo chà giặt trong tay đương nhiên không phải của bản thân, bằng không cho dù tức giận thế nào cậu cũng sẽ không lấy quần áo ra để trút giận, quần áo hiện tại cậu giặt là của Sở Chích Thiên. Tên lão đại không biết xấu hổ kia. Vậy mà mặt không đổi sắc tâm không đập loạn, một bộ dáng đương nhiên vứt quần áo dơ qua, không chỉ có anh ta như thế, anh ta còn dạy hư đứa nhỏ. . .

Trước mắt Tiêu Từ Lăng hiện lên tràng cảnh sáng nay. Sáng sớm, đứa lớn kia liền mặt không biểu cảm đi vào phòng tắm. Thấy cậu đang giặt quần áo cho bản thân, không nói một câu trực tiếp xoay người trở về. Lúc đó cậu còn rất buồn bực, chẳng lẽ Sở Chích Thiên mộng du. . .

Một màn khiến cho cậu kinh ngạc xuất hiện tiếp theo, Sở Chích Thiên lần nữa trở về cầm quần áo đã thay qua của anh ta, trực tiếp vung về phía cậu, chính xác vứt vào trong cái thau mà Tiêu Từ Lăng đang giặt quần áo của bản thân, bỏ lại một câu: “Giặt sạch!”

Không đợi cậu phản ứng lại kháng nghị, đứa nhỏ đi theo phía sau Sở Chích Thiên đột nhiên thình thịch chạy đi, sau đó lấy ra quần áo đã thay của bản thân, dùng biểu tình tương đồng động tác tương đồng. . . Bỏ lại một câu tương đồng: “Giặt sạch!”

Vì vậy, Tiêu Từ Lăng trừng mắt nhìn hai bộ quần áo một lớn một nhỏ không hiểu ra sao lại nhiều thêm trong thau. . .

Nhìn hai đứa không biết lễ độ là thứ gì kia, Tiêu Từ Lăng trực tiếp muốn lật tung cái thau, sau đó kêu to một tiếng, gia nội giận rồi! Mặc kệ! Bất quá, không đợi cậu phát tác, Sở Chích Thiên quay đầu lại quăng qua ánh mắt uy hiếp, trực tiếp uy hiếp cậu không còn kháng nghị. Được rồi, cậu là một quân tử khiêm tốn, gia báo thù mười năm không sợ muộn, cậu nhin!

Thật vất vả phơi nắng xong hết thầy quần áo, Tiêu Từ Lăng lại bận rộn làm bữa sáng cho hai đứa ngồi trên sofa chờ ăn điểm tâm. Thật vất vả và đối phó xong toàn bộ, bụng bữa sáng lên bàn ăn, liền cảm thấy eo đau lưng đau a. Tiêu Từ Lăng có chút hồi hận, làm đàn em của Sở Chích Thiên thực sự tốt sao? Trông bộ thảm trạng hiện tại của cậu, cậu không thể không suy nghĩ mục đích trước kia cậu có phải quá tắc trách hay không.

Không đợi cậu suy nghĩ vấn đề này, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên đã đi tới ngồi xuống, trong miệng nhàn nhạt nói: “Lát nữa, cậu với Tiểu Thất theo tôi đi ra ngoài.”

Tiêu Từ Lăng nhanh nhẹn đưa đứa cho Sở Chích Thiên, sau đó đưa một đôi đứa khác cho Sở Tiểu Thất đang đưa tay qua đòi đứa, lúc này mới ngồi xuống hỏi: “Được, Sở ca, không biết muốn đi đâu?”

“Căn cứ Huy Hoàng của Hoài Thành, chúng ta đi nơi đó dò xét tình hình.” Sở Chích Thiên giải thích.

Bởi vì đề nghị của Trần phó đội, hai ngày nay vẫn luôn thu thập tin tức của Hoài Thành. Biết có hai nơi có kho hàng vật tư phong phú tuyệt không bị chiến đội Hoài Thành chiếm lĩnh, nhưng lại không biết thái độ của bên đó, nếu như bị bọn họ miệng cọp đoạt ăn, có thể dẫn tới sự căm thù của hết thầy chiến đội của Hoài Thành hay không? Tuy rằng đội ngũ của Sở Chích Thiên rất cường đại, nhưng bọn họ không có tự đại đến mức cho rằng có thể ngăn chặn được toàn bộ chiến đội của Hoài Thành.

Vì vậy tam đại đầu sỏ liền quyết định tiến vào một căn cứ nào đó dò xét tình hình, kiểm tra quan hệ giữa mỗi một chiến đội của căn cứ Hoài Thành, nếu tuyệt không phải là bền chắc như thép, có lẽ bọn họ sẽ có cơ hội. Chỉ cần có khoảng cách, Trần Cảnh Văn sẽ có nắm chắc khiến cho vết rạn đó lớn hơn nữa, anh am hiểu chính là tìm kiếm chỗ trống tiến hành ly gián. . .

Tiêu Từ Lăng nghe thấy lời giải thích của Sở Chích Thiên liền nhanh chóng gật gật đầu, cậu hỏi: “Cần chuẩn bị gì?”

Sở Chích Thiên đánh giá cách ăn mặc của Tiêu Từ Lăng, khẽ cau mày nói: “Cậu mặc bình thường một chút, dạng hiện tại không được.”

Tiêu Từ Lăng nghe vậy kiểm tra quần áo của bản thân, có chút nghi hoặc, quần áo của mình rất bình thường a. . . Tới cùng Sở Chích Thiên muốn cậu bình thường thế nào?

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Từ Lăng còn chưa tìm được đáp án, liền nhàn nhạt nhắc nhở: “Đừng mặc ngay ngắn sạch sẽ như vậy, nhìn một chút bẩn một chút, như vậy mới giống một người sống sót bình thường.” Cứ một thân như vậy của cậu ta đi ra, rõ ràng chính là nói cho mọi người, không phải cường giả thì là một con dê béo, bất kể loại nào đều không lợi cho bọn họ lên vào.

Lúc này Tiêu Từ Lăng mới phản ứng lại, vội vã nga một tiếng, lộ ra nụ cười ngại ngùng, có chút cảm thấy ngượng ngùng.

Về mặt Tiêu Từ Lăng trẻ con, cười đặc biệt thuần khiết, khiến cho Sở Chích Thiên càng thêm lo lắng, anh nhin không được nhắc nhở thêm một câu: “Đừng quên, xuất môn bên ngoài, nhìn ánh mắt của tôi mà làm việc. . .”

Tiêu Từ Lăng liếc liếc Sở Chích Thiên một cái, bất mãn nói: “Lời này, anh bàn giao Tiểu Thất còn được, những điều này em đều biết.”

“Tiểu Thất thông minh hơn so với cậu!” Sở Chích Thiên nói không chút nào lưu tình, khiến cho Tiêu Từ Lăng trực tiếp mài răng.

Mà Sở Tiểu Thất bắt đầu ăn phần bữa sáng đủ lượng thứ hai bên cạnh nghe thấy tên của mình, rốt cục cũng chịu ngẩng đầu lên từ trong com nước mỹ vị, nó nhìn nhìn hai người, phát hiện hồng cô chuyện của nó, vì vậy lại cúi đầu chuyên chú com nước trong bát. Ừm, nó phải ăn hết nhanh lên một chút, trong

phòng bếp còn có một phần nữa kia. . . (Kính nhờ, Sở Tiểu Thất, nhóc đều đã ăn hai phần, vậy mà còn muốn ăn nữa? Cái bụng của nhóc là không đầy sao? Lập thể nào cũng lấp không đầy.)

Rốt cục ba người đã chỉnh lý thỏa đáng, mặc một thân trang phục vận động cổ ý bôi dơ đi ra, không hẹn mà cùng, ba người tập thể lựa chọn màu đen.

Tuy rằng Tiêu Từ Lăng rất muốn kêu Sở Tiểu Thất lựa chọn màu sắc khác, bắt quá đường như Sở Tiểu Thất chỉ có hứng thú đối với màu đen, trực tiếp không nhìn đối với đề nghị của Tiêu Từ Lăng.

Sở Chích Thiên thu liễm khí thế của bản thân anh, tóc màu bạc giấu trong mũ lưỡi trai, anh thoáng cái không còn sự khí phách bình thường, vành nón buông xuống chặn khuôn mặt tuần tú lãnh khốc của anh đi bảy tám phần, thoáng nhìn, không khác một người sống sót bình thường bao nhiêu. Duy nhất có chút không được tự nhiên chính là, anh đứng quá thẳng tắp cao ngất, căn bản không có loại cảm giác chán chường vì sinh tồn mà vứt bỏ hết thấy tự tôn của người sống sót bình thường.

Tiêu Từ Lăng không mang kính râm của cậu, người sống sót bình thường nào lại mang cái thứ trông được mà không dùng được đó? Rơi vào đường cùng, chỉ đành bôi bôi vài vết bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bản thân làm che giấu, đương nhiên không thiếu mũ trên đầu, cậu đội cái nón thêu trực tiếp chặn đến tận phía dưới lỗ tai, Sở Tiểu Thất cũng khó trốn kết cục khuôn mặt nhỏ nhắn bị bôi đen, trực tiếp đội lên nón quân phòng không (hình bên cạnh đó =))).

Chỗ cửa chính của trung tâm nghỉ phép, một chiếc xe việt dã bình thường đã dừng ở đó, Đồng Hạo Triết đang chờ bọn họ đến.

Nhìn Sở Chích Thiên leo lên ghế lái, khởi động xe, Đồng Hạo Triết canh giữ ở một bên lo lắng nói: “Sở ca, vẫn nên để tôi đi theo anh đi, các anh chỉ có ba người, hơn nữa còn mang theo Tiểu Thất, thế này thực sự quá không an toàn.” Ở trong lòng Đồng Hạo Triết, Sở Tiểu Thất là một đứa trẻ cần được bảo vệ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, Sở Chích Thiên phải phân tâm chiếu cố Sở Tiểu Thất, thấy thế nào cũng không thỏa đáng.

Sở Chích Thiên kéo mũ lưỡi trai trên đầu, lắc lắc đầu nói: “Cậu đi sẽ làm người hoài nghi.” Khí thế của Đồng Hạo Triết quá mạnh mẽ, hơn nữa anh còn không học được ẩn tàng luồng khí thế đó thế nào, anh đi theo, khẳng định sẽ khiến người của căn cứ Huy Hoàng cảnh giác, như vậy bọn họ sẽ không lấy được tin tức chân thực nhất của nơi đó.

Đồng Hạo Triết biết vấn đề này, anh ảo não bản thân làm sao lại không học được thu liễm khí thế chứ, Sở Chích Thiên đã từng chỉ đạo qua việc đó, đáng tiếc anh rất không cảm giác được đối với việc đó, luôn không học được. Trần Cảnh Văn thì khác, cách nắm bắt ẩn tàng khí thế của anh còn tốt hơn so với Sở Chích Thiên, nếu như anh đi ra khẳng định sẽ không ai hoài nghi.

“Nếu không, kêu Cảnh Văn cùng đi?” Nghĩ đến chọn người Đồng Hạo Triết đề nghị.

“Nơi đây không rời khỏi được sự chủ trì của cậu ấy. Cậu yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.” Sở Chích Thiên từ chối, anh thấy sự lo lắng khó nén của Đồng Hạo Triết, đành phải an ủi một câu.

Sở Chích Thiên tuyệt không cho Đồng Hạo Triết cơ hội tiếp tục nói chuyện, anh tỏ ý Đồng Hạo Triết tránh ra, liền trực tiếp giẫm lên chân ga, liền xông ra ngoài. Chờ xe vừa mới rời khỏi đường nhìn của Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn ở bên trong vội vàng vàng xông ra.

“Thế nào vậy?” Đồng Hạo Triết thấy khuôn mặt đỏ bừng do chạy của Trần Cảnh Văn, tránh không được hiếu kỳ hỏi.

“Sở ca đâu?” Trần Cảnh Văn vừa thấy không có thân ảnh của Sở Chích Thiên, liền hỏi Đồng Hạo Triết.

“Sở ca, mới lái xe rời đi rồi.” Đồng Hạo Triết trả lời như thực chất.

“Cậu vì sao không lưu anh ấy lại!” Trần Cảnh Văn rống giận với Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết bắt đầu đi sờ sờ đầu, cười khổ nói: “Quyết định của Sở ca, tớ có thể không nghe sao?”

Trần Cảnh Văn thở gấp: “Vậy cậu có thể lập tức cho tớ biết, để tớ tới khuyên.”

Đồng Hạo Triết thấy bộ dáng này của Trần Cảnh Văn, đột nhiên thu liễm nụ cười, anh nghiêm túc nói với Trần Cảnh Văn: “Cảnh Văn, chẳng lẽ cậu không cảm thấy cậu đã có chút vượt giới hạn rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113 Đào hoa? Mỹ nữ không chỗ nào không có!

Trần Cảnh Văn sững sốt, dường như không nghe hiểu ý tứ của Đồng Hạo Triết.

“Cậu phải nhớ kỹ, đối tượng chúng ta thuần phục là ai? Là Sở ca, mà không phải Khôi Thủ đại nhân thân ảnh vô tung kia.” Lần đầu tiên Đồng Hạo Triết nghiêm khắc đối đãi Trần Cảnh Văn như thế. Trước đây Đồng Hạo Triết vẫn luôn rất dễ nói chuyện, Trần Cảnh Văn nói cái gì anh liền nghe cái đó, cũng sẽ không phản bác cự tuyệt.

“Thế nhưng Khôi Thủ đại nhân để cho chúng ta chiếu cố Sở ca, hơn nữa tớ cũng là vì tốt cho Sở ca. . .” Mặt Trần Cảnh Văn đỏ lên biện giải.

“Cảnh Văn, đừng dùng sự chủ quan của bản thân để ước đoán quyết định chuyện của người khác. . . Có lẽ những chuyện cậu làm Sở ca tuyệt không cần, cậu phải tin tưởng năng lực với trí tuệ của Sở ca!” Đồng Hạo Triết có chút bất đắc dĩ thở dài, anh đi lên trước vỗ vỗ bờ vai Trần Cảnh Văn, khuyên bảo.

Cảnh Văn thực sự là càng lớn càng chỉ biết bận tâm, ở trong mắt anh đó hoàn toàn là tự tìm phiền não. Sắc, vẫn là cậu ấy khi còn bé đáng yêu đơn thuần hơn a, tuy rằng luôn nghiêm cả mặt. . . Đồng Hạo Triết nhìn không được hoài niệm Trần Cảnh Văn khi còn bé.

“Chẳng lẽ cậu cũng không hỗ trợ tớ?” Trần Cảnh Văn dùng ánh mắt ai oán liếc liếc Đồng Hạo Triết một cái, anh có chút bị tổn thương, rõ ràng chỉ là một mảnh hảo tâm của mình, vì sao từng người đều không nhận.

“Được rồi, cậu nói cái gì thì cái đó đi, tớ không phát biểu ý kiến nữa.” Đồng Hạo Triết thấy Trần Cảnh Văn bày ra bộ dáng này, chỉ có thể nhún nhún vai tỏ ý bản thân đầu hàng, nói đến anh từ nhỏ đã không có cách nào chống cự được bộ biểu tình này của Trần Cảnh Văn, mà Trần Cảnh Văn cũng càng ngày càng thành thạo.

Bất quá, trong lòng Đồng Hạo Triết tuyệt không cho rằng Trần Cảnh Văn có thể đầu lại được Sở Chích Thiên, tuy rằng thoát nhìn dường như mọi chuyện Sở Chích Thiên đều không quan tâm, vứt hết thảy mọi chuyện cho anh với Trần Cảnh Văn. Trên thực tế trong lòng Sở Chích Thiên tự có Càn Khôn. Nếu như Trần Cảnh Văn thực sự làm một số mờ ám mà Sở Chích Thiên không thích ở sau lưng anh ta, anh không cho rằng sẽ có được hiệu quả gì, có lẽ mờ ám còn chưa bắt đầu đã bị Sở Chích Thiên xử lý.

Thái độ buông trôi bỏ mặc của Đồng Hạo Triết ngược lại khiến cho Trần Cảnh Văn tỉnh lại được tâm, anh nghĩ nghĩ quay đầu hỏi Đồng Hạo Triết: “Cậu nói có phải thực lực của Tiêu Lăng trước mắt đã đề cao hay không?”

Hai tay Đồng Hạo Triết chấp sau ót, ngửa đầu nhìn thoáng qua mặt trời có chút chói mắt, anh hỏi ngược lại: “Cậu cho rằng Sở ca sẽ thu lưu một phế vật ở bên người?” Phương pháp báo ân có rất nhiều, đặt người không năng lực ở địa vị cao là cách làm ngu xuẩn nhất, Sở Chích Thiên sẽ không phạm sai lầm đó.

Trần Cảnh Văn như có chút dăm chiêu gật gật đầu: “Nói cũng đúng, hiện tại làm quyết định có chút sớm, tớ xem xem tiếp vậy.”

Đồng Hạo Triết nghe thấy lời nói của Trần Cảnh Văn thì cho anh một nụ cười hàm hậu, cảm thấy rất cao hứng đối với quyết định lần này của Trần Cảnh Văn.

Tuy rằng Trần Cảnh Văn không có từ bỏ ý nghĩ vốn dĩ của anh, nhưng anh quyết định quan sát thêm một đoạn thời gian, dù sao cách mục tiêu còn một đoạn cự ly, trong khoảng thời gian đó đủ cho anh thấy rõ sự thực, cũng lựa chọn cách làm chuẩn xác nhất.

Bên này Trần Cảnh Văn dưới sự ảnh hưởng của Đồng Hạo Triết, cuối cùng cũng nguyên ý tạm thời thả Tiêu Từ Lăng một con ngựa, mà bên Tiêu Từ Lăng lại gặp phải một chút phiền toái nhỏ.

Sở Chích Thiên lái đi một đường, sau khi rời khỏi phạm vi mà Đồng Hạo Triết đã thanh lý qua, số lượng tang thi liền gia tăng kịch liệt, bất quá tuy rằng xe việt dã thoát nhìn rất bình thường, trên thực tế đã được người chế tạo vũ khí Đường Gia Minh đặc biệt gia cố qua, trình độ kiên cố đủ để cho xe hơi cao cấp giá trị trên mấy nghìn vạn xấu hổ đến mức không còn mặt mũi nào, Sở Chích Thiên đã biết trong lòng căn bản không hề để ý tới những con tang thi du dương chặn kín trên đường kia, không hề do dự trực tiếp tông ra một con đường máu.

Tiêu Từ Lăng ngồi ở phía sau ôm Sở Tiểu Thất, lo lắng Sở Tiểu Thất sẽ không quen loại tràng diện máu tanh này, lấy tay hơi hơi che đi đường nhìn của nó, lại rước lấy ánh mắt không giải thích được của Sở Tiểu Thất.

Tiêu Từ Lăng giải thích: “Tràng cảnh này quá máu tanh, Tiểu Thất vẫn không nên nhìn.”

Sở Tiểu Thất nghe nói như thế lập tức mất mạng kinh thường: “Khi tôi giết sạch mọi người của phòng thí nghiệm, còn máu tanh hơn nhiều so với thế này. . .”

Tiêu Từ Lăng đại ra, cậu cuối cùng cũng phản ứng lại thăng nít ranh trong lòng này không phải là động vật nhỏ vô hại gì, mà chính là kẻ hung tàn giết người không chớp mắt không hơn không kém a.

Tiêu Từ Lăng nhất thời roi lệ đầy mặt, ban nãy tới cùng là cộng dây thần kinh nào của cậu bị chập mạch vậy mà cho rằng sẽ khiến Sở Tiểu Thất kinh hách, mình thực sự là một tên ngu ngốc!

Sở Chích Thiên lái xe thía trước thực sự nghe không nổi nữa, trực tiếp vút lại một tấm địa đồ Hoài Thành nói: “Giúp tôi xem tuyến đường.” Có chút việc

để làm, thì sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế nữa.

Tiêu Từ Lăng cảm lạnh cảm lấy tấm địa đồ bị vứt tới kia, trong lòng suy nghĩ có cần nói cho lão đại nhà cậu cậu căn bản không biết xem địa đồ hay không đây? Hay là chỉ đại một con đường để ứng phó qua? Tạm thời tránh được một kiếp?

Khi chưa đợi Tiêu Từ Lăng quyết định nên làm như thế nào, chợt nghe thấy một tiếng lốp xe ma sát mặt đất chói tai. . . Sở Chích Thiên đột nhiên phanh mạnh xe lại không có dự liệu trước.

Tiêu Từ Lăng cũng không có bất kỳ sự chuẩn bị nào đối với tình hình này, quán tính khiến cho hai người cậu với Sở Tiểu Thất trực tiếp đụng vào lưng ghế dựa phía trước, nhìn không được kêu rên một tiếng.

“Sở ca, xảy ra chuyện gì?” Sở cái mũi bị đụng, Tiêu Từ Lăng ngẩng đầu hỏi thăm lão đại của mình đến tột cùng đã xảy ra chuyện chi mô.

Sở Tiểu Thất thì ấn cái mũi, dùng sức mở rộng ánh mắt của nó ra, cố nhìn xuống luồng tê đau khiến người ta muốn rơi lệ kia, nó hít hít mũi, duy trì khuôn mặt khối băng nhô của nó, tuyệt không có đồ nát, Sở Tiểu Thất hải lòng âm thầm gật đầu.

Sở Chích Thiên lạnh mặt nhìn thân ảnh chật vật ngã ở trước xe, trong lòng rất khó chịu. Nếu không phải anh phản ứng nhanh, chỉ sợ sẽ đụng phải, anh không rõ vì sao cái người này sẽ không sợ chết mà xông tới.

Lúc này, chỗ rẽ nào đó phía trước có ba người chạy lại, thấy đồng bọn ngã trước xe, nhanh chóng xông tới chuẩn bị kéo cô chạy trốn, đáng tiếc người ngã xuống đường như ngã rất thảm, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không thể nâng lên được .

Tang thi xung quanh nghe thấy động tĩnh bên này, bắt đầu vây qua bên này. Ba người kia thấy một màn như vậy, tuyệt không lựa chọn từ bỏ đồng bọn đào tẩu, trái lại mỗi người lấy ra vũ khí của bản thân, một người là cây côn sắt, một người là thanh thái đao, còn có một người vậy mà lấy ra một cái chảo đáy bằng dùng để xào rau. . . Thoạt nhìn mấy người đó muốn dùng những vũ khí không tính là vũ khí đó, quyết một trận tử chiến với tang thi đến đây.

Tiêu Từ Lăng ló đầu ra kiểm tra tình hình, thấy một màn trước mắt, nhất thời cảm nín. Đây được coi là kịch tình tam lưu gì đây? Chẳng lẽ vận đào hoa của lão đại nhà cậu vương như thế? Tùy tiện đi ra dò xét đường cũng có mỹ nhân ngẫu ngộ? Kế tiếp chẳng lẽ là tình tiết lão đại nhà cậu anh hùng cứu mỹ nhân? Không thể không nói, lão đại nhà mình quả nhiên là nam ngưu giống trời sinh, ông trời không quên an bài các loại mỹ nữ xuất hiện bên người anh ta. Hơn nữa tình tiết xuất hiện còn không có gì khác biệt, khiến cho Tiêu Từ Lăng linh ngộ được ông trời gian manh tuyệt đối là một ông già hồng có sáng ý.

Được rồi, đám người đó đều là mấy cô gái tuổi trẻ xinh đẹp xanh um tươi tốt, chẳng qua hiện tại các cô tương đối chật vật. Quần áo mặc có chút rách nát, đã không còn sự tự tin kiêu ngạo trước kia, vẻ mặt băng hoàng lại thêm vài phần điềm đạm đáng yêu.

Tiêu Từ Lăng nhìn không được liếc liếc Sở Chích Thiên một cái. Muốn xem một chút lão đại nhà mình đối mặt mỹ nhân tuyệt cảnh là loại phản ứng ra sao, đáng tiếc khuôn mặt khối băng của Sở Chích Thiên vẫn không chút gợn sóng như trước, thật đúng là khó nhìn ra được đầu mối gì từ trên mặt anh ta, dường như một màn trước mắt kia căn bản không cách nào khiến cho anh ta động một chút trắc ẩn.

Tuy rằng Tiêu Từ Lăng có chút không đành lòng, bắt quá cậu cũng sẽ không chủ động cứu người, lão đại đều không lên tiếng, cậu hăng say cái gì? Cậu rất sáng suốt. Xuất môn bên ngoài, hết thấy đều nghe lão đại. Huống hồ cho dù cậu cứu thì những mỹ nhân đó cũng không có phần của cậu, không thấy lão đại nhà cậu đứng thẳng ở phía trước đó sao? Nhóm mỹ nữ nhiều nhất giả mù sa mưa cảm tạ vài tiếng với người, quay đầu liền nhìn chăm chú lão đại rồi. Tiêu Từ Lăng cũng không muốn không công lãng phí khí lực. Ừm, cậu chính là tiểu nhân coi lợi ích chí thượng.

Những cô gái đó tuyệt không muốn ngồi chờ chết, đáng tiếc dựa vào vũ khí trong tay các cô, Tiêu Từ Lăng thật đúng là không dám nhìn kết cục của các cô, đang vào lúc nguy cấp, chợt nghe thấy chỗ ngã rẽ truyền đến vài tiếng quát, một đạo hỏa diễm mãnh liệt đánh tới, nhất thời thôn phệ sạch sẽ tang thi vây tới, tiếp theo lại xuất hiện hai thân ảnh nhanh chóng mãnh liệt, rất nhanh thanh lý sạch sẽ tang thi xung quanh. Mấy vị mỹ nhân căn bản không có cơ hội lên chiến trường, lập tức đã an toàn.

Đãi ngộ của mỹ nhân chính là không giống bình thường, thời khắc mấu chốt luôn có người đến anh hùng cứu mỹ nhân! Tiêu Từ Lăng nôn mán, nghĩ tới trước khi cậu trọng sinh, trải qua tuyệt cảnh sinh tử cũng không thấy nửa người qua đường đi ra hỗ trợ một phen. (Bạn nhỏ Tiêu, cậu đó kị cái gì. Nói đến đời này cậu cũng có đãi ngộ đó mà, hình như được người nào đó cứu N lần rồi mà. . .)

Sở Chích Thiên thấy một màn như vậy, khẽ cau mày, anh không quay đầu lại, chỉ thấp giọng phân phó Tiêu Từ Lăng: “Tra xét tình hình xung quanh, xem xem còn có người nào.”

Tiêu Từ Lăng nghe thấy phân phó của lão đại, nhanh chóng thu liễm tâm thần chạy lệch, lập tức mở ra Linh Nhãn, nhất thời hết thấy tình cảnh xung quanh được thu hết vào đáy mắt.

“Chỗ góc chết đường nhìn chỗ rẽ tay phải của chúng ta có ba người ẩn núp.” Tiêu Từ Lăng thấp giọng báo cáo như thực chất hết thấy việc cậu đã thấy.

Sở Chích Thiên nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, anh hí hí hai mắt, giấu xuống một mặt lãnh quang, là cạm bẫy sao?

Lúc này, một thanh âm lo lắng truyền tới: “Hình Nhi, em không sao chứ!” Người thanh niên phát sinh hỏa diễm kia mang về mặt lo lắng đi đến bên người nữ nhân ngã xuống đất nhanh chóng đỡ lên.

Ba cô gái thấy nguy hiểm đã qua, lúc này mới tê liệt ngã xuống đất. Hai người khác hỗ trợ thanh lý tang thi đều là thanh niên tuổi tác cực trẻ, lúc này mỗi người cầm một con dao dựa hấu cảnh giác nhìn xung quanh, sợ hãi còn có tang thi nào ẩn tàng sẽ đi ra công kích. Tuổi tác của đám người này đều rất

trẻ, khoảng chừng trên dưới hai mươi tuổi.

Cô gái kêu Hình Nhi kia được nâng dậy, cô ngẩng đầu mỉm cười với thanh niên kia nói cảm tạ, chỉ mặt bên loáng thoáng kia, vậy mà đã khiến cho Tiêu Từ Lăng nhìn có chút hoảng hốt. Phắc, nữ nhân xuất hiện đều từng người đẹp hơn so với từng người, đây quả thực là khiêu chiến định lực của lão đại nhà cậu a.

Sau khi cô Hình Nhi kia cảm tạ xong, lúc này mới đi đến bên ghế lái xe, ngữ khí mềm nhẹ xin lỗi: “Xin lỗi, bởi vì muốn tránh né tang thi, vội vã trốn không chú ý tới giao lộ, thiếu chút nữa khiến cho các vị rơi vào vòng vây của tang thi, tôi rất xin lỗi.” Cái loại áy náy đó khiến cho Tiêu Từ Lăng thấy đều có chút không đành lòng, trong lòng có luồng xung động muốn tận tình an ủi một phen.

Sở Chích Thiên không nhìn hết thấy điều này, anh kéo vành nón của mình, tận lực che khuất khuôn mặt mình, lạnh lùng thốt: “Chúng tôi còn phải đi, xin nhường đường!”

Lời nói không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên khiến cho sắc mặt của cô Hình Nhi kia cứng đờ, cô không ngờ tới có nam nhân có thể không nhìn mặt của cô, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà nói không nên lời xuống không được đài.

Thanh niên phát sinh hỏa diễm kia thấy thái độ băng lãnh không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên, cậu ta thấy nữ thần trong cảm nhận của mình có chút xấu hổ, trong lòng bất mãn cường liệt, Hình Nhi của cậu thể nào có thể bị loại lạnh nhạt này, vì vậy cậu ta cả giận nói: “Hình Nhi đều đã nhận lỗi, anh thể nào có thể đối đãi cô ấy như vậy? Anh nhất định phải nhận lỗi với Hình Nhi!”

Tiêu Từ Lăng kinh ngạc, cậu trừng mắt to dùng ánh mắt nhìn của hiềm nhìn thanh niên xuất lời kinh người kia, nói đến người không mời tự đến, tự động gục xuống trước xe bọn họ chính là cô Hình Nhi kia đi. . . Ảnh hưởng đến bọn họ lái xe lên đường là mấy người, chít chít nghiêng nghiêng cũng là mấy người. . . Chẳng qua thái độ của Sở Chích Thiên không biểu hiện như mấy người dự liệu, liền nhận định là bọn họ sai? Đây là tư duy gì a. . .

Não tàn, tuyệt đối não tàn! Tiêu Từ Lăng quả quyết phán đoán!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114 Tập kích? Phân Tích bị hỗn loạn.

Sở Chích Thiên vốn là một người cường thế bá đạo, anh chỉ hơi ngẩng đầu, lãnh quang đảo qua: “Cút cho tôi!”

Thanh niên kia chỉ cảm thấy một đạo hàn ý đâm thẳng nhân tâm, nhất thời kinh hách ngây ngẩn cả người.

Hình Nhi kia thấy thế hơi hơi cắn môi dưới, bất lấy cửa sổ còn chưa khép kín, đỏ vành mắt có chút ủy khuất nói: “Đều là em không tốt, xin tha thứ Hoành Kỳ, anh ấy không phải cố ý.” Một bộ dáng đều là lỗi của cô khiến người ta thấy đều có chút không đành lòng.

Chỉ thấy trong viên mắt có lăn hai giọt nước mắt lóng lánh, bộ dáng dường như rơi mà không phải rơi, một loại mỹ cảm ai oán sâu khổ không thành lời bày hiện ra trước mặt Sở Chích Thiên, tuy rằng Tiêu Từ Lăng nhìn không thấy biểu tình của Sở Chích Thiên, nhưng nghĩ chắc dù là một trái tim sắt thép cũng sẽ vì thế mà tay chân mềm nhũn đi, bởi vì cậu cũng có chút động tâm, quả nhiên là một đóa hoa sen trắng thuần khiết mỹ lệ. . .

Bất quá, nữ nhân này thế nào lại rất kiên định nhìn chăm chú Sở Chích Thiên giống như Giang Kinh Ngữ Trương Ngải Ngải chứ? Tính mục đích của nữ nhân này rất mạnh, Tiêu Từ Lăng bàng quan thấy rất rõ, cậu cau mày, chẳng lẽ lại đến thêm một người trọng sinh xuyên qua?

Ý nghĩ này dâng lên, Tiêu Từ Lăng không chút do dự mở ra mắt phải Giám Định đại mỹ nhân xuất hiện có chút kỳ quặc trước mắt, mặc kệ có phải hay không, cần thận luôn không sai.

Tin tức mắt phải Giám Định ra để cho cậu bình tĩnh, đại mỹ nhân này ngược lại không có gì dị thường, sở dĩ mục tiêu chính xác như thế là nhờ công dị năng của cô, dị năng của cô nói phé cũng rất phé, bất quá phối hợp với điều kiện tướng mạo của bản thân cô, ngược lại biến phé thành bảo.

Giám Định: La Hình Nhi, người biến dị cảm ứng (cấp một) Kỹ năng: Cảm ứng cường giả, có thể cảm ứng được người thức tỉnh cường đại nhất trong trăm mét quanh bản thân, không nhìn hết thấy nguy trang.

Hóa ra dị năng của cô ta là có thể cảm ứng được người mạnh nhất. Phòng đoán khi bọn họ đi ngang qua nơi đây, bị cô ta cảm ứng được, vì vậy cô ta quả quyết xông ra, chế tạo lần ngẫu ngộ này. . . Tiêu Từ Lăng dựa vào Giám Định, đã đại thể suy đoán ra được chân tướng sự thực.

Bất quá, Tiêu Từ Lăng còn chưa bình tĩnh bao lâu, Phân Tích xuất hiện sau đó lại khiến cho Tiêu Từ Lăng nhất thời không tiếp thu được có chút muốn

chạy. . .

Phân Tích: A a a! Thân. Quá tuyệt vời, tui thực kích động, rốt cục đã có thể lớn mật nói ra một câu, chiến đi, thắng lợi là thuộc về cậu! Thân, cậu không biết câu nói này tui đã chờ bao lâu đâu? Lần này cuối cùng cũng hoàn thành được tâm nguyện của tui, cậu rốt cục cũng đã tìm được căn bã còn yếu hơn so với cậu.

Ngược đi ngược đi không phải tội! Nếu thân không biết cách ngược. Tui có thể hữu nghị cung cấp mấy cách, mời xem mấy túi hồ sơ phía dưới. Một: Mươi đại cực hình Mãn Thanh! Hai: Mươi tám cấm thuật Tính Ngược! Ba: Bảy đại kỳ thuật lăng trì tinh thần. . .

Tiêu Từ Lăng xem đến nơi đây mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra trên trán, Phân Tích này tới cùng là thứ gì, vì cái răng ngày hôm nay lại không bình thường như vậy? Còn cung cấp mấy thứ loạn xì ngầu này. . . Ý nghĩ này còn chưa qua, liền thấy tin tức đột nhiên biến mất toàn bộ. Sau đó lại lần nữa xuất hiện một lần mới.

Vì vậy nội dung mới xuất hiện là, Giám Định: La Hình Nhi, người biến dị cảm ứng (cấp một) Kỹ năng: cảm ứng cường giả, có thể cảm ứng được người thức tỉnh cường đại nhất trong trăm mét quanh bản thân, không nhìn hết thấy nguy trang.

Nội dung Giám Định không thay đổi, đổi chính là nội dung Phân Tích, chỉ thấy chỗ Phân Tích xuất hiện một đoạn tin tức hoàn toàn mới.

Phân Tích: Thực lực kém khá xa với thân, chiến hay không chiến xin thân tùy ý!

Gợi ý hữu tình khác: Ban này mất phải có bệnh độc dị thường tập kích, vì vậy dẫn tới Phân Tích hỗn loạn. Xin thân không cần nhìn. . .

Mợ nó, mi kêu người ta không nhìn thì không nhìn sao? Nội dung xuất hiện một trước một sau vậy mà chênh lệch lớn như vậy? Còn bệnh độc tập kích nữa, mi thực coi bản thân là đại ngu ngốc sao? Tiêu Từ Lăng nổi giận, khinh bỉ. Mợ nội nó, ngay cả mắt phải của mình cũng đang qua quýt mình, không chịu cho mình một giải thích rõ ràng. Thoạt nhìn cậu xác thực lẫn lộn quá kém, làm người quá thất bại.

Lúc này, phía sau Phân Tích đột nhiên lại xuất hiện một nhóm chữ viết rất nhỏ, chỉ chọt lóe mà qua, lại bị cậu bắt được.

Thân, chuẩn ra để chào hỏi với cậu một chút, muốn biết nhiều hơn, vậy nhanh nhanh thăng cấp đi. . .

Chẳng lẽ mắt phải của mình ẩn tàng bí mật nào đó? Tiêu Từ Lăng hoang mang, bất quá mắt phải của cậu biến dị vốn đã có chút khó hiểu, xem ra thực sự phải nỗ lực thăng cấp, nhanh chóng giải ra bí mật này.

Nếu đã biết đại mỹ nhân trước mắt không phải là các loại lỗ thùng người trọng sinh người xuyên qua gì, Tiêu Từ Lăng cũng liền yên tâm, cậu bình tĩnh ngồi ở phía sau, chờ đợi câu đáp lời của Sở Chích Thiên.

Không biết có phải Sở Chích Thiên bởi vì bộ biểu tình khiến người ta trù mến kia của La Hình Nhi mà khiến cho anh mềm hoá hay không, anh chỉ cúi đầu nhìn La Hình Nhi, một lời cũng không phát.

Trong lòng La Hình Nhi có chút đắc ý, cho dù là nam nhân bạo ngược thế nào lãnh khốc thế nào, chỉ cần thấy bộ dáng này của cô đều sẽ mềm lòng, cô tuyệt không tin nam nhân trước mắt này thực sự ý chí sắt đá đến mức một giọt nước cũng không vào.

Rốt cục, một thanh âm xa xôi vang lên: “Được rồi, cô nói nên làm sao giờ?”

Tiêu Từ Lăng mở to hai mắt nhìn, đây là thanh âm của Sở Chích Thiên sao? Băng hàn thanh lãnh vốn có đâu? Vì sao có vẻ ấm áp như vậy? Chẳng lẽ bị Trần phó đội bám thân?

La Hình Nhi nghe vậy nhất thời nở nụ cười, vì nụ cười này mà nước mắt rơi xuống theo, không thấy bị thương lại khiến người ta có một loại cảm giác mê muội, Tiêu Từ Lăng chỉ cảm thấy trong lòng mạnh mẽ, trong lúc nhất thời vậy mà có cảm giác bị mê ngã.

Đột nhiên toàn thân lạnh lẽo, cậu nhất thời tỉnh táo lại, ban này cậu vì sao lại cảm thấy Sở Chích Thiên phóng tới một đạo khí lạnh? Rõ ràng đối phương hông có chú ý tới mình, hơn nữa trước mắt khí tức cả người Sở Chích Thiên đã thay đổi tuyệt nhiên tương phản, cả người ôn hòa vô cùng, ban này khẳng định là cảm giác sai của cậu.

Chỉ nghe thấy La Hình Nhi hồi đáp: “Tuy rằng không biết bọn em có thể làm được gì giúp các anh, nhưng chỉ cần có nhu cầu, bọn em nhất định giúp.”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy chỗ rẽ đường nhìn truyền đến một tiếng cười trong sáng, cũng vỗ tay nói: “Không sai, Hình Nhi nói không sai, chỉ cần có thể giúp chúng tôi nhất định giúp.”

Theo thanh âm này, ba người vốn ẩn núp cũng xuất hiện, chỉ thấy dẫn đầu chính là một thanh niên tuấn tú khí chất văn nhã, hần mỉm cười nói: “Vị bằng hữu này, tuy rằng chúng tôi người ít lực mỏng, nhưng ở vùng này coi như cũng có chút năng lực, có lẽ có thể giúp đỡ được một chút.”

Nói xong xin lỗi cười với Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng thấy nụ cười này, liền cảm thấy có chút giống với La Hình Nhi, liền hỏi: “Hai người là anh em sao?”

Thanh niên khí chất kia cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này thực sự là có mắt nhìn, chúng tôi đích thật là anh em, chẳng qua không phải ruột, mà là họ nội.” Thời đại này anh chị em ruột các loại đã rất ít, phần lớn đều là họ nội họ ngoại.

La Hình Nhi nghe đoạn lời nói này, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy. Chúng tôi là anh em họ nội, bất quá cảm tình tốt như anh em ruột vậy.” Nói xong lại quay đầu nói với Sở Chích Thiên: “Vị đại ca này, ban này đều là bởi vì em, thiếu chút nữa khiến cho các anh rơi vào khốn cảnh. Thế nào cũng phải để bọn em biểu thị một chút áy náy.” Ánh mắt cô gắt gao nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên, tuy rằng vành nón của Sở Chích Thiên che tương đối thấp, nhưng từ chỗ miệng lộ ra cũng có thể nhìn ra được tuổi tác của đôi phương tuyệt không lớn. . .

Điều này làm cho trong lòng cô nóng rực. Phải biết rằng cô chưa từng cảm thụ được khí tức mạnh như thế, cho dù là thủ lĩnh trong căn cứ của mình, cũng chưa từng cho cô loại cảm thụ đó, cô không biết điều này có phải đại biểu còn mạnh hơn so với người kia hay không, nhưng tin tưởng tuyệt đối sẽ không kém đi nơi nào. Không ngờ tới cô có thể đụng phải một vị ca thủ tuyệt đỉnh như vậy ở địa phương này, hơn nữa thoát nhìn còn chưa có hình thành thế lực của bản thân, cô biết có một số cường giả thích độc hành. Đây không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt, cô nhất định phải để cho anh ta trở thành bệ đỡ dưới vẫy của mình, để cho anh ta gia nhập chiến đội của mình. . .

Sở Chích Thiên nghe thấy La Hình Nhi nói như thế, khóe miệng lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Chúng tôi ở Nam Đô, đến đây tìm người thân. Muốn đi căn cứ Huy Hoàng, xem có phải bọn họ ở nơi đó hay không.”

La Hình Nhi nghe thế, lại càng cao hứng, khuôn mặt nỷ lệ của cô hơi hơi cong lên, cả người khiến người ta cảm thấy ấm áp vô cùng, cô hưng phấn nói: “Bọn em chính là chiến đội của căn cứ Huy Hoàng, bọn em có thể dẫn các anh đi tìm.”

Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ gật đầu nói: “Vây phiền các cô.” Nếu đã quyết định tiếp nhận sự trợ giúp của bọn họ, Sở Chích Thiên cũng không che giấu diện mạo của bản thân nữa, anh dịch vành nón lên trên, lộ ra bề ngoài tuấn tú của anh, vẻ mỉm cười mang trên khóe miệng khiến cho cả người anh chói mắt vô cùng, điều này làm cho La Hình Nhi nhìn có chút sững sờ.

Thanh niên có được dị năng hệ hỏa bên người La Hình Nhi kia thấy một màn như vậy, trong lòng chưa xót khổ sở một trận, cậu ta hung hăng trừng Sở Chích Thiên một cái để biểu thị sự bất mãn của cậu ta.

Sở Chích Thiên làm sao sẽ đặt cái người qua đường đó vào mắt, mặt anh mang nụ cười nói với La Hình Nhi: “Cô lên đi. Tôi chờ cô một đoạn đường.”

Tiêu Từ Lăng nhìn không được lần nữa nhìn nhìn lão đại rất không thích hợp này, chẳng lẽ lão đại bị La Hình Nhi mê đến mất đi bản tính? Đương nhiên điều này là không có khả năng, xem ra lão đại nhà mình dùng ra mỹ nam kế. . . Thực sự là một kẻ đối một kẻ, mỹ nữ đối mỹ nam, xem ai mê ai trước.

Tuy rằng lão đại nhà mình là đại nưã giống, nhưng Tiêu Từ Lăng vẫn rất có lòng tin đối với lão đại nhà mình, cậu tin tưởng Sở Chích Thiên chỉ cần hơi dùng sức, hồng có nữ nhân nào có thể chống cự được mị lực của anh ta. Nhớ trước đây, cậu cũng từng bị đầu độc qua một lần. . .

Lời Sở Chích Thiên vừa nói ra khỏi miệng, chợt nghe thấy La Hình Nhi mừng rỡ ừm một tiếng, liền lên ngồi xuống bên ghế phó lái, còn dùng ánh mắt có chút mê luyến nhìn lên vị nam nhân tuấn mỹ vô cùng bên người.

Sở Chích Thiên quay đầu nhìn về phía ba cô gái còn lại, nếu đã chờ một người, thì không thể bạc đãi mấy cô gái khác, vì vậy anh ôn hòa nói: “Các cô cũng lên đi, bất quá phải đến phía sau chen chúc một chút.”

Mấy cô gái vốn đứng ngốc ở một bên, chấn kinh bởi sự tuấn mỹ của Sở Chích Thiên, nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, liền nhanh chóng chen lấn lên xe, chen Tiêu Từ Lăng thiếu chút nữa thành bánh thịt, Tiểu Thất thì không ngẩng đầu lên tựa trong ngực Tiêu Từ Lăng.

Mấy cô gái thấy hai người ở ghế sau, nhất thời bắt đầu hiếu kỳ, nhao nhao hỏi: “Cậu tên là gì?” “Thoạt nhìn hình như số tuổi rất nhỏ nga, mấy tuổi?” “A, đứa trẻ này là người thế nào của đại ca a. . .”

Câu hỏi luân phiên oanh tạc tới khiến cho Tiêu Từ Lăng choáng đầu hoa mắt, căn bản không biết trả lời thế nào, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên ở phía trước dùng thanh âm trong sáng sung sướng nói: “Đây là hai người em trai của tôi, bọn nó đều rất xấu hổ.”

Sở Tiểu Thất vui đầu ở trong lòng Tiêu Từ Lăng, đều bỏ mặc đối với những câu hỏi của bất kỳ ai. Được rồi, tên nhóc này không cách nào lý giải được vì sao thái độ của Sở Chích Thiên đối với những nữ nhân đó tốt như vậy, nó mất hứng, cảm thấy Sở Chích Thiên phản bội người hôn ước của anh ta. . . Nếu không phải Tiêu Từ Lăng trấn an nó, nó khẳng định nổi sung, không chút nào lưu tình giết sạch mọi người nơi đây.

Rất nhanh, bọn họ đã chạy tới căn cứ Huy Hoàng, bởi vì có chiến đội bên trong đảm bảo, bọn họ tuyệt không tiến vào trong phòng quản chế, quản chế mười hai tiếng đồng hồ mới được cho đi như người ngoại lai khác, mà trực tiếp được La Hình Nhi đưa đến nơi ở của bọn họ.

Hiện tại mọi người đều biết cảm nhiễm bệnh độc tang thi, trong mười hai tiếng đồng hồ nhất định sẽ phát tác, vượt qua mười hai tiếng đồng hồ mà không có bất kỳ phản ứng nào thì biểu thị đã an toàn. Đương nhiên phát tác không có nghĩa là nhất định trở thành tang thi, có tỷ lệ rất nhỏ trở thành người thức tỉnh. Vì vậy người ở ngoài đi vào đều phải bị quản chế trong khoảng thời gian đó, bất quá đó chỉ là nhằm vào người bình thường không có thức tỉnh, những người thức tỉnh không ở trong đó.

Chương 115 Cùng giường? Ai ngủ ở chính giữa

Không thể không nói, La Hình Nhi rất có nhân mạch ở căn cứ Huy Hoàng, cùng ngày đã an bài cho ba người Sở Chích Thiên tới một gian phòng nhỏ nghỉ ngơi, cách chiến đội bọn họ tuyệt không xa.

Không gian gian phòng rất nhỏ, cũng rất đơn sơ, thứ hữu dụng bên trong sớm đã bị căn cứ thanh lý sạch, chỉ để lại một cái giường sáu thước với một cái tủ quần áo. Thứ khác đều trống không, chăn đơn đệm chăn trên giường đều không có, xem ra nếu muốn trải qua tốt hơn một chút, đều phải dựa vào khách trọ tự mình nỗ lực.

La Hình Nhi đương nhiên luyện tiếu bạch mã vương tử trong lòng cô chịu tội, vì vậy nhiệt tình đề xuất, đệm chăn đệm giường các loại do cô đến giải quyết, đối mặt ý tốt tự động đưa lên cửa, Sở Chích Thiên lấy không có bất kỳ gánh vác nào. Quả nhiên, không đến nửa canh giờ, trong phòng nhỏ đã tăng thêm không ít đồ vật, tuy rằng bố trí không được coi là có bao nhiêu tốt bao nhiêu dễ chịu, nhưng cũng có vài phần ấm áp, vì thế Sở Chích Thiên không chút nào tiếc rẻ đưa lên nụ cười cảm kích.

Nhìn La Hình Nhi một bộ dáng bị mê tâm hồn, vô tri vô giác rời đi, Tiêu Từ Lăng quả quyết khinh bỉ nói: “Sở ca, anh quá vô si.”

Đạt được đương nhiên là một cái búng trán không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên, nếu không phải vì thuận lợi tiến vào căn cứ Huy Hoàng, anh có cần bán sắc tướng của anh sao? Đàn em nhà mình không những không thương cảm cho anh, trái lại về mặt xem thường, thực sự là một tên nhóc thiếu sửa chữa.

“Đã như vậy, buổi tối cậu ngủ sàn nhà đi.” Sở Chích Thiên lạnh lùng thốt, nếu đã khinh bỉ anh, vậy đừng mong hưởng dụng chỗ tốt anh dùng sắc tướng lấy được.

Tiêu Từ Lăng nhìn nhìn cái giường lớn thoát nhìn ấm áp kia, lại nhìn nhìn sàn nhà băng lãnh, quả quyết bỏ nhào lên nịnh nọt nói: “Đại ca, đại ca là đại ca tốt nhất, đại ca quan tâm đàn em nhất, tuyệt đối luyện tiếu đàn em bị khổ.”

Sở Chích Thiên liếc liếc Tiêu Từ Lăng đã phản ứng lại một cái, cười lạnh nói: “Đại ca nhà cậu không phải rất vô si sao? Vừa vặn anh ta cũng rất thích ý nhìn đàn em của anh ta chịu khổ một lần.”

“Không có. Tuyệt đối không có, đại ca là đại ca thương cảm chiều cố đàn em nhất, đại ca là đại ca tốt nhất.” Tiêu Từ Lăng nhanh chóng vỗ mông ngựa, nói sang chuyện khác chính là muốn nói cho tròn lời ban nãy.

May mắn tâm tình của Sở Chích Thiên rất tốt, tuyệt không làm khó cậu trên chuyện này, vì vậy xem như là Tiêu Từ Lăng đã vượt qua được có kinh không hiểm, bất quá rất nhanh, Tiêu Từ Lăng phát hiện nan đề lớn hơn nữa đã tới. . .

Cậu đột nhiên phát hiện nằm lên trên giường lớn ấm áp, cũng không phải một ý kiến hay, bởi vì cậu phải cùng giường chung gối với Sở Chích Thiên. Đương nhiên nếu như là nữ nhân kia thì khẳng định mừng rỡ đến mức hồng luôn rồi, thế nhưng cậu không phải nữ nhân không muốn leo giường của Sở Chích Thiên a, hiện tại cậu rất lo lắng buổi tối có thể bị cái người toàn thân bốc lên khí lạnh bên cạnh này trực tiếp đông lạnh hay không.

Vì để cho bản thân có giấc ngủ tốt, cậu tìm Sở Tiểu Thất đàm phán.

“Tiểu Thất, ngày hôm nay nhóc ngủ chính giữa có được không?” Tiêu Từ Lăng cho rằng khí lạnh của Tiểu Thất có thể chống đỡ được khí rét của Sở Chích Thiên, nó ngủ chính giữa thích hợp nhất.

Sở Chích Thiên ở một bên nghe vậy hơi hơi nhếch mi, không ngờ tới anh cũng có một ngày bị ghét bỏ.

“Không ngủ!” Tiểu Thất liếc mắt nhìn cậu, quả quyết cự tuyệt, chính giữa khẳng định rất khó chịu, bị hai người lớn kẹp, xoay người cũng rắc rối, nó sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ.

Tiêu Từ Lăng nhận được sự cự tuyệt của Sở Tiểu Thất, ngược lại cũng không hoảng. Cậu lấy ra kẹo que từ trong túi, mê hoặc nói: “Chỉ cần ngủ chính giữa, anh sẽ cho nhóc ăn cái này nga, đây chính là kẹo que nhóc tâm tâm niệm niệm.” Sở Chích Thiên bên cạnh hắc tuyến, thứ này có vẻ là ban nãy Tiêu Từ Lăng đòi từ chỗ anh, hóa ra là dùng ở chỗ này.

Tiểu Thất nhìn cây kẹo que kia, khi bắt đầu suy nghĩ có nên tiếp nhận mê hoặc này hay không, thì nghe thấy Sở Chích Thiên bên cạnh nói: “Nam tử hán đại trượng phu không thể vì một chút mê hoặc mà thay đổi lập trường của bản thân.” Anh nhìn không nói, rõ ràng là Tiêu Từ Lăng dạy hư Sở Tiểu Thất. Cứ bỏ mặc tiếp như thế, tương lai của Sở Tiểu Thất xem như là đã hủy.

Sở Tiểu Thất nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, cảm thấy rất có đạo lý, vừa định cự tuyệt, chợt nghe thấy Tiêu Từ Lăng nói: “Nam tử hán đích xác không thể vì một chút mê hoặc mà thay đổi lập trường. Nhưng phải xem mê hoặc đó có lớn hay không, có đáng giá hay không. Hơn nữa, nhóc còn nhỏ, không tính là nam tử hán đại trượng phu, những lời này không có quan hệ gì với nhóc. Tiểu Thất, chỉ cần nhóc đáp ứng ngủ chính giữa, kẹo que này sẽ là của nhóc, đối với nhóc mà nói căn bản không có bất kỳ tổn thất nào, vì vậy tiếp nhận mê hoặc này là rất đáng giá nga.”

Sở Tiểu Thất cảm thấy lời nói của Tiêu Từ Lăng nghe ra hình như cũng có chút đạo lý, nó có chút bồi hồi không định, đành phải nhìn về phía Sở Chích Thiên, nó cho rằng khi bản thân không định được chủ ý, tìm Sở Chích Thiên luôn không sai.

Sở Chích Thiên vốn đã muốn cứu lại Sở Tiểu Thất, thế nào có thể cho Tiêu Từ Lăng thực hiện được chứ. Vì vậy trong tay anh xuất hiện bốn năm cây kẹo que, nhân nhát nói với Sở Tiểu Thất: “Tiểu Thất, tín niệm nhất định phải bồi dưỡng từ nhỏ. Tôi muốn cho cậu biết, có một số thời điểm, chỉ cần cậu kiên định lập trường thì có thể lấy được thứ cậu muốn, thậm chí còn nhiều hơn so với thứ mê hoặc cậu. . .”

Hai mắt Sở Tiểu Thất sáng lên nhìn kẹo que trong tay Sở Chích Thiên, liên tục gật đầu, quả quyết nương tựa đến trận doanh của Sở Chích Thiên, nói thẳng NO đối với mê hoặc của Tiêu Từ Lăng.

Thấy kết quả này, Sở Chích Thiên thỏa mãn, anh giao số cây kẹo que trong tay cho Sở Tiểu Thất, khen ngợi vỗ vỗ đầu Sở Tiểu Thất. May mắn, Tiểu Thất không bị Tiêu Từ Lăng dạy hư, mình về sau phải quan tâm nhiều một chút, miễn cho Tiêu Từ Lăng thực sự hủy tương lai của Tiểu Thất. . .

Tiêu Từ Lăng thấy tuyệt chiêu của bản thân – mê hoặc kẹo que đã bị lão đại nhà mình vô tình phá hư, nhất thời suy sụp mặt xuống, đêm nay phải làm sao giờ a, bên người có hai khối băng nằm một trái một phải, khẳng định lạnh không có cách nào ngủ.

Nếu không để cho Sở Chích Thiên ngủ chính giữa? Ánh mắt mong đợi của Tiêu Từ Lăng nhìn về phía Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên trực tiếp cự tuyệt: “Chính giữa quá nóng, không bàn nữa!”

Nóng sao? Vì sao cậu sẽ cảm thấy là lạnh a. . . Tiêu Từ Lăng không còn cách nào chỉ có thể ủy ủy khuất khuất nằm ở chính giữa, rất nhanh có một lớn một nhỏ nằm bên người, giường lớn sáu thước thoát nhìn dường như rất lớn, nhưng khi hai người lớn, một đứa trẻ ngủ lên, kỳ thực thực sự rất chật chội.

Tiêu Từ Lăng nằm ở chính giữa như xác ướp, không dám nhúc nhích. Cậu rất lo lắng cho tướng ngủ của mình không tốt, không cẩn thận quấy rầy đến chỗ lão đại, bệnh tức giận rời giường của Sở Tiểu Thất cậu đã kiến thức qua, vạn nhất Sở Chích Thiên cũng có. . . Cậu cảm thấy khẳng định bản thân sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Tiêu Từ Lăng thấp thỏm trong lòng vô ý thức dịch dịch về phía bên Sở Tiểu Thất, quấy rầy Sở Tiểu Thất còn có Sở Chích Thiên áp chế, quấy rầy Sở Chích Thiên, vậy thực sự sẽ hồng có người đến cứu bọn họ.

Trong lúc miên man suy nghĩ, buồn ngủ đã tới, Tiêu Từ Lăng vốn cho rằng rất khó đi vào giấc ngủ, sự thực chứng minh, khi buồn ngủ đột kích thì bất kỳ chuyện gì cũng không cách nào ngăn cản được, cậu rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Cậu cẩn thận áp sát Sở Tiểu Thất, gần như nhường lại không gian nửa giường cho Sở Chích Thiên. Trong lúc ngủ mơ Sở Tiểu Thất rất chống cự nguồn nhiệt bên người, tay chân phối hợp đã đẩy Tiêu Từ Lăng qua một chút, sự thực chứng minh, Sở Tiểu Thất không chỉ có bệnh tức giận rời giường, tướng ngủ của nó cũng không tốt hơn được chỗ nào, rất nhanh, nó đã chen Tiêu Từ Lăng qua một bên, giang hai tay hai chân đỉnh đặc chiếm cứ nửa cái giường lớn, Sở Tiểu Thất có đầy đủ không gian hoạt động rất cực trên mặt cũng hiện ra nụ cười thỏa mãn.

Mà Tiêu Từ Lăng cứ như vậy bị Sở Tiểu Thất đẩy từng chút từng chút đến bên còn lại, không hề biết gì lăn vào trong lòng Sở Chích Thiên, trong nháy mắt làm bùng tỉnh Sở Chích Thiên bên kia. . .

Hùng đông ngày hôm sau, Sở Tiểu Thất tỉnh lại đầu tiên, nó phát hiện bản thân chiếm cứ nửa cái giường, nó cảm thấy đầu tiên chính là mình gặp rắc rối rồi, vì vậy rất cẩn thận nhìn nhìn bên người, nhìn nhìn có phải có người đã phát hiện hành vi của nó hay không.

Tiêu Từ Lăng ngủ rất trầm, chỉ thấy cậu gối đầu trên cánh tay Sở Chích Thiên, gần như toàn bộ thân thể đều cuộn mình ở trong lòng Sở Chích Thiên, căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì. Bộ trang cảnh rất hữu ái này dễ cho Sở Tiểu Thất hiểu rõ sâu sắc như thế nào là người hôn ước, đãi ngộ là hoàn toàn bất đồng. Phải biết rằng trên tư liệu của Sở Chích Thiên mà nó tìm đọc được từng nói qua một đoạn như thế này, Sở Chích Thiên làm một người bá quyền, khi ngủ căn bản không cho phép có người tới gần anh ta. . . Nữ nhân của Sở Chích Thiên đều muốn công phá điểm này, để chứng minh bản thân không giống người thường, nhưng cuối cùng không có bất kỳ ai thành công, bao gồm cả Giang Khinh Ngừ đại danh đỉnh đỉnh. Nói cách khác, không có nữ nhân nào sau khi làm xong chuyện kia còn có thể nằm ở trên giường của anh ta.

Dường như cảm thụ được cử động của Sở Tiểu Thất, Sở Chích Thiên mở mắt, ánh mắt băng lãnh bén nhọn như lưỡi dao, khiến cho Sở Tiểu Thất nhanh chóng cúi đầu, không dám nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp nữa.

Người lớn luôn quái đản, đều đã quang minh chính đại làm ở trước mặt nó, còn không cho người ta nhìn. . .

Sở Chích Thiên rất hài lòng thái độ nhận sai của Sở Tiểu Thất, nếu không phải tướng ngủ của Sở Tiểu Thất quá kém, chen Tiêu Từ Lăng qua, có đến mức khiến cho anh tối hôm qua ngủ không yên không? Anh không quen có người kề sát anh, khi Tiêu Từ Lăng vừa mới lăn vào trong lòng anh, anh liền bùng tỉnh, nhưng thấy lăn tới là Tiêu Từ Lăng, lại thấy Sở Tiểu Thất vung tay vung chân chiếm đi nửa cái giường, biết là chuyện xấu Tiểu Thất làm.

Tiêu Từ Lăng ngủ rất trầm cuộn tròn thân mình rất đáng yêu, khiến cho anh không đành lòng đánh thức, vì vậy chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận người không mời tự đến trong ngực này, may mắn tướng ngủ của Tiêu Từ Lăng không kém như Sở Tiểu Thất, cả đêm đều ngoan ngoãn cuộn ở trong lòng anh, tuyệt không ảnh hưởng đến anh, bằng không khẳng định anh sẽ trực tiếp vứt Tiêu Từ Lăng lên trên mặt đất, lấy làm trừng phạt.

Bất quá cho dù như thế, anh cũng không có biện pháp an tâm ngủ, thói quen lâu dài tới nay không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi được, kết quả là anh chỉ có thể nhắm mắt tu luyện đến hùng đông.

Có lẽ cảm giác được động tĩnh bên người, Tiêu Từ Lăng dụi dụi hai mắt của mình, rốt cục gượng mở hai mắt, một khuôn mặt khối băng gần ngay trước mắt trực tiếp làm chấn kinh vài phần buồn ngủ còn lại chạy mất. . .

“Sở ca, anh thế nào xâm chiếm đến chỗ em?” Rõ ràng trước khi ngủ cậu đã tựa ở chỗ Tiểu Thất, hơn nữa tướng ngủ của cậu rất tốt, gần như nằm ở nơi

nào, khi tỉnh lại liền ở nơi đó.

“Xâm chiếm? Tôi ngược lại muốn hỏi một chút đến tột cùng là ai xâm chiếm ai?” Sở Chích Thiên nhàn nhạt hỏi, biểu tình yên bình không gợn sóng khiến cho Tiêu Từ Lăng cảm giác được nguy hiểm.

Tiêu Từ Lăng nhanh chóng đánh giá xung quanh một chút, phát hiện cậu không biết thế nào lại ngủ lên địa bàn của Sở Chích Thiên, đáng sợ hơn chính là, vì cái răng cánh tay của Sở Chích Thiên thành gổ đầu của cậu?

“Sở ca, đại ca, đại ca ruột của em! Là tướng ngủ của em quá kém, tối hôm qua khiến cho anh mệt rồi.” Tiêu Từ Lăng nhanh chóng bò dậy ngồi xồm trên giường, hai tay nịnh nọt nhiệt tình xoa bóp cho cánh tay bị cậu gổ một buổi tối kia.

Sở Chích Thiên nhàn nhạt liếc liếc Tiêu Từ Lăng treo đầy nụ cười lấy lòng trên mặt trước mắt một cái, dùng cánh tay còn lại gổ lên sau đầu mình, thân trên anh để trần lười biếng nằm trên giường, rất an tâm hưởng thụ sự phục vụ nhanh nhẹn tha thiết của Tiêu Từ Lăng, nói đến anh cũng đã hiển dương cánh tay một buổi tối rồi, để Tiêu Từ Lăng giúp anh xoa bóp một chút cũng là hiển nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116 Gian tình? Giải quyết bạch liên hoa* thế nào?

* = ‘hoa sen trắng’, thường gọi là ‘thánh mẫu bạch liên hoa’, từ này dùng để ý chỉ một cách châm chọc những nhân vật nữ yếu đuối thánh thiện như thánh mẫu, chỉ cần người hại mình sám hối thì mấy cô đều có thể tha thứ bỏ qua hết trong các tiểu thuyết, nhất là tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Dưới sự tận lực hầu hạ của Tiêu Từ Lăng, Sở Chích Thiên rốt cục thỏa mãn rồi giường.

Bữa sáng của ba người chỉ có bánh mì đen bọn họ mang tới vì che giấu thân phận, xuất môn bên ngoài hết thấy phải giản lược, không thể xa xỉ như ở trong đoàn xe, ăn bữa sáng dinh dưỡng do Tiêu Từ Lăng tỉ mỉ điều phối. Tuy rằng trong lòng hai người Sở Chích Thiên Sở Tiểu Thất đều biết rõ, nhưng ngoại trừ Tiêu Từ Lăng ăn vui vẻ, hai đứa một lớn một nhỏ này lại dùng vẻ mặt ghét bỏ cắn bánh mì, một chút có một chút không, nếu không phải bởi vì hiểu rõ tình hình hiện thực, sợ rằng hai đứa này đã lật bàn kháng nghị.

Qua loa ăn xong bữa sáng, Sở Chích Thiên liền mang theo Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất đi chợ đen xem xem, chợ đen là nơi hỗn loạn nguy hiểm, nhưng cũng là nơi dễ thám thính được tin tức nhất, tuy rằng không cách nào bảo chứng được điều nghe thấy có phải chân thực hay không.

Vừa mới ra khỏi cửa phòng không bao lâu, ở chỗ rẽ nào đó, liền thấy La Hình Nhi mang về mặt kính hi phát tay về phía bọn họ nói: “Điền ca, thực khéo a!” Sở Chích Thiên vì che giấu thân phận, tùy tiện lấy một tên giả, kêu Điền Sơ Nhất, vì vậy Tiêu Từ Lăng liền kêu Điền Tiểu Ngũ, Sở Tiểu Thất đương nhiên kêu Điền Tiểu Thất.

Sở Chích Thiên thấy La Hình Nhi, cũng là ý cười đầy mặt: “Đúng vậy, thực khéo!” Sở Chích Thiên không có đội mũ, cả người đắm chìm trong ánh nắng buổi sáng, màu tóc bạc dưới ánh nắng chiếu xuống vậy mà lóe quang mang long lánh, một bộ hình ảnh tuyệt mỹ khiến cho La Hình Nhi nhìn mà mặt đỏ tim đập. Không ngờ tới trên thế giới này vậy mà có nam nhân hoàn mỹ như thế, không chỉ có trông tuấn mỹ vô cùng, thực lực còn cường đại như thế.

Bởi vì là ban ngày, xung quanh người đến người đi, La Hình Nhi càng thêm có thể cảm thụ được khí thế cường giả không cách nào ẩn tàng của Sở Chích Thiên, điều này không phải bất kỳ kẻ nào xung quanh có thể bằng được. Ánh mắt La Hình Nhi càng ngày càng sáng, nam nhân này nhất định là trời cao ban cho cô, cũng chỉ có nam nhân như vậy mới có thể trở thành nam nhân của cô, trở thành chiến thần của cô.

Tiêu Từ Lăng đi theo phía sau Sở Chích Thiên nghe thấy lập luận trùng hợp của hai người, hơi hơi bĩu môi, khinh thường nhìn hai người trước mắt. Rõ ràng là La Hình Nhi ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, chờ bọn họ ra khỏi cửa, còn giả mù sa mưa nói là trùng hợp, khoa trương hơn chính là lão đại nhà cậu vậy mà phối hợp ả ỳ. . . Chỉ có thể nói lão đại nhà cậu tình trùng xông não.

La Hình Nhi thật vất vả tìm về được tâm thần mê loạn, nghĩ đến bản thân là tới làm gì, cô vội hỏi: “Điền ca. Các anh chuẩn bị đi đâu?”

Sở Chích Thiên ý cười đầy mặt nói: “Chúng tôi chuẩn bị đi chợ đen xem xem, xem xem có thể đổi được chút đồ chúng tôi cần thiết nhất hay không.” Nói xong anh xóc xóc ba lô lớn trên vai, tỏ ý anh mang đủ đồ. Đương nhiên, tác dụng lớn nhất của ba lô lớn này là che giấu, để cho anh tự do lấy đồ từ trong không gian mà không làm cho người khác chú ý.

“Vậy quá tốt rồi, em cũng muốn đổi chút đồ, vừa vặn có thể dẫn các anh qua, bên đó có mấy bằng hữu em quen. Đổi đồ đều rất công bằng.” La Hình Nhi nghe vậy nụ cười đầy mặt, tự đề cử mình.

Sở Chích Thiên đương nhiên sẽ không cự tuyệt sự ân cần của mỹ nữ, vì vậy đội ngũ ba người lại cộng thêm La Hình Nhi.

Tiêu Từ Lăng kéo tay Sở Tiểu Thất đi theo phía sau Sở Chích Thiên với La Hình Nhi, sở dĩ gắt gao túm lấy tay Sở Tiểu Thất, thứ nhất sợ nó lạc đường ở chợ đen chật chội này, thứ hai là sợ nó bùng nổ. Mỗi lần có người không cẩn thận va chạm đến nó, ánh mắt của Tiểu Thất luôn đờ đờ sát khí, được rồi, trong óc đứa trẻ này ngoại trừ giết, không còn thứ gì khác.

Không thể không nói, mỹ nam kế của Sở Chích Thiên rất thành công, một đường đi tới, anh nói bóng nói gió, bất động thanh sắc đã đạt được lượng lớn tin tức từ trong miệng La Hình Nhi. Không chỉ mò thấu được những cường giả của căn cứ Huy Hoàng, cũng hiểu rõ được bảy tám phần quan hệ giữa bọn họ, đương nhiên điều này cũng phải tính công cho việc những thứ mà La Hình Nhi biết tương đối nhiều, mới để cho anh không cần tốn nhiều sức đã thu được lượng lớn tình báo trân quý.

Liên tục hai ngày, La Hình Nhi đều rất trùng hợp tình cờ gặp gỡ bọn họ. Sở Chích Thiên cũng rất nhiệt tình đối với cô, vì vậy, cảm tình của hai người thăng âm rất nhanh, dần dần thông đồng nhau, đến sau cùng dứt khoát bỏ lại hai người Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất, đơn độc cùng nhau ra ngoài. Đương nhiên mượn cớ của hai người đều như nhau, một người là giúp đỡ người nào đó tìm người thân, một người là cần thiết người quen mang theo đi tìm người thân, trên thực tế chỉ vì tìm cơ hội phát sinh “gian tình” mà thôi. . . Đương nhiên những lời này là Tiêu Từ Lăng nói với Sở Tiểu Thất.

Nghe thấy những lời này của Tiêu Từ Lăng, Sở Tiểu Thất chỉ dùng ánh mắt xem thường nhìn cái người ở trong mắt nó là ghen tuông nồng đậm này, căn bản không nhìn sự nôn nóng của cậu, nó cho rằng ai cũng không có nồng liệt như gian tình của Tiêu Từ Lăng với Sở Chích Thiên, so sánh với hai người bọn họ, hết thấy người khác đều là phù vân.

Cũng chỉ có Tiêu Từ Lăng sẽ nghĩ bảy nghĩ tám, người sáng suốt liếc mắt một cái đã nhìn ra, Sở Chích Thiên đó là đang lợi dụng La Hình Nhi. . . Người sáng suốt kia chính là Sở Tiểu Thất nó.

Khó trách nói tình yêu khiến chỉ số thông minh của người ta giảm xuống thẳng tắp, đương nhiên Tiêu Từ Lăng cũng không có chỉ số thông minh gì, là có thể xem nhẹ không kể. Sở Tiểu Thất dùng ánh mắt liếc tên gốc đối đãi Tiêu Từ Lăng.

Ánh mắt của Sở Tiểu Thất bị Tiêu Từ Lăng phát hiện, vì vậy cậu nổi giận: “Chỉ số thông minh của ông đây tuyệt đối cao hơn so với người khác, nhìn cái gì vậy, nhìn nữa thì không nấu cơm cho nhóc ăn. . .” Người nào đó tự nhận chỉ số thông minh cao cũng chỉ có thể dùng phương pháp tiện này để uy hiếp đứa trẻ nào đó.

Sở Tiểu Thất lập tức biến đổi ánh mắt, từ khinh thường trực tiếp thẳng cấp đến sùng bái. Vì mỹ thực, có một số sự thực nó có thể phủ nhận trái lương tâm, tỷ như vấn đề chỉ số thông minh của Tiêu Từ Lăng.

Biểu hiện thức thời của Sở Tiểu Thất để cho Tiêu Từ Lăng hài lòng, tâm tình cậu tốt nên cho Sở Tiểu Thất một phần cơm nước đã nấu trước mặt thế, tùy tiện khao thưởng bản thân, cho dù không có lão đại bao, cậu cũng có thể ăn ngon uống ngon.

Cơm nước mỹ vị khiến cho Sở Tiểu Thất ăn phải nói là nở hoa trong lòng, nó rút cục lĩnh ngộ được vì sao trên sách nói những lời như ‘lui một bước trời cao biển rộng’, hóa ra lui một bước có thể ăn được cơm nước ngon như vậy, tâm tình thư sướng nhìn cái gì cũng tốt.

Mũi của Sở Chích Thiên rất linh, tuy rằng Tiêu Từ Lăng ăn một bữa mỹ thực với Sở Tiểu Thất thừa lúc Sở Chích Thiên với La Hình Nhi thông đồng ra ngoài, nhưng anh vừa về ngửi thấy được hương vị trong không khí liền nhúm mày, hồ nghi hỏi: “Vì sao sẽ có hương vị thị kho tàu?”

Hai người Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất đã kết thành đồng minh quả quyết lác đầu, kiên quyết phủ nhận hết thảy. . .

Sở Chích Thiên tìm không được chứng cứ chỉ có thể buông tha hai đứa nhóc rõ ràng có tội giết mình kia, bắt quá vào lúc Tiêu Từ Lăng không chú ý, khoe miệng anh nhẹ nhàng kéo lên một nụ cười ý nghĩa sâu xa.

Sở Chích Thiên nằm ở trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi, nói cho Tiêu Từ Lăng nằm ở bên cạnh mình một tin tức, đó chính là để cho cậu chuẩn bị, ngày mai tìm cơ hội rút lui, hai ngày nay Sở Chích Thiên đã nắm giữ được toàn bộ tình báo nên nắm giữ nơi tay, bọn họ đã hoàn thành mục đích của chuyến này không còn tất yếu phải tiếp tục dừng lại nữa.

Tiêu Từ Lăng nghe tin tức này liếc mắt nhìn anh, trào phúng nói: “Anh nở vút đi đóa bạch liên hoa kia?”

“Cậu nói gì đấy?” Sở Chích Thiên trực tiếp cốc đầu một cái qua, “Đại ca cậu sẽ thích cô ta? Người già dối như thế tôi còn chường mắt, bắt quá cũng may là có cô ta, bằng không tôi còn không thể nắm giữ những tình hình đó được nhanh như vậy.”

Tiêu Từ Lăng sờ sờ đầu bị cốc, lật cho ánh mắt xem thường nói: “Coi như em nói sai đi, ý của em là anh có thể vút được La Hình Nhi kia sao?”

Sở Chích Thiên nghe vậy khề cau mày, hai ngày nay trong lời nói của La Hình Nhi chồn chồn đều là lời nói muốn mượn hơi, mà anh vì lấy được tin tức mà cô ta biết đến, cùng với thu được sự yểm hộ của cô ta, vì vậy thái độ có chút mờ ám. Mà bộ trạng thái cấp bách nhìn chăm chú người của cô ta, nếu như mình không ở lại, rất có thể sẽ muốn cùng đi theo anh. . . Anh cũng không muốn mang một trời buộc đáng ghét trở về. Lại nói, nếu thực mang về, không phải sẽ để cho đàn em nhà mình xác định luôn anh là ngựa giống sao?

Sở Chích Thiên suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ được phương pháp tốt nào có thể an toàn rút lui dưới tình huống La Hình Nhi cấp bách nhìn chăm chú người. Không thể không nói, Sở Chích Thiên quả nhiên là một thủ lĩnh đủ tư cách, hiểu sâu sắc tình tứ của lãnh đạo, anh nói với đàn em nhà mình: “Việc này, giao cho cậu giải quyết.” Sở Chích Thiên vút cho đàn em tin nhiệm đi giải quyết đã không còn bất kỳ gánh vác nào trực tiếp nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi.

Độc lưu lại Tiêu Từ Lăng chấn kinh há to miệng, vì cái răng nói một hồi, chuyện vương tay chân này liền về cậu xử lý? Rõ ràng là họa do Sở Chích Thiên chọc ra a. . .

Tiêu Từ Lăng khổ não, bắt đầu quần quýt lật qua lật lại ở trên giường, Sở Chích Thiên bên cạnh ngại động tĩnh của Tiêu Từ Lăng quá lớn, ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ của anh, vì vậy trực tiếp đưa tay túm tóc, vây Tiêu Từ Lăng ở trong lòng mình. . .

Ừm, cuối cùng cũng an ổn, Sở Chích Thiên thỏa mãn nhắm mắt lại!

Tiêu Từ Lăng bị giam ở trong lòng Sở Chích Thiên roi lệ đầy mặt, cậu cuối cùng cũng cảm nhận được sự khổ sở của thân bất do kỷ. Mọi nó, ngay cả ngủ một giấc cũng không tự do. . . Chức đàn em này làm quá bị ai rồi.

Ngày thứ hai, Tiêu Từ Lăng sau một đêm đeo một đôi mắt gấu mèo đi ra, ngược lại Sở Chích Thiên rất tinh thần khí sáng, khiến cho Tiêu Từ Lăng phải nói là đồ kị hận a!

Tiêu Từ Lăng suy nghĩ cả đêm vẫn nghĩ không ra được biện pháp gì, đành phải kéo Sở Tiểu Thất người duy nhất có thể thương lượng trốn ở một bên thảo luận. Đương nhiên vì thế cậu phải dâng lên vài cây kẹo que còn sót lại, tên nhóc này hồng có lợi ích thì hồng có nhiệt tình.

“Anh nói, Tiểu Thất, giải quyết bạch liên hoa phiền phức kia như thế nào?” Tiêu Từ Lăng đau khổ đầy mặt hỏi.

Sở Tiểu Thất đang gặm kẹo que lãnh nhãn liếc mắt nhìn cậu, xem thường nói: “Giết cô ta, đơn giản nhất.”

Sở Tiểu Thất cho rằng Tiêu Từ Lăng muốn giải quyết bạch liên hoa kia là bởi vì ghen tị, ở trong mắt nó, làm người hôn ước thì thái độ phải cứng rắn chút, đối với bất kỳ các loại tiểu tam nào phá hư hôn ước, nhất định phải lấy thủ đoạn máu tanh trấn áp. . . Không thể không nói, tư duy của Tiểu Thất đã bị đập nặn hồng rồi, ngoại trừ giết, không còn lựa chọn thứ hai.

“Cô ta lại không làm chuyện gì xấu, hơn nữa chúng ta cần bằng tốc độ nhanh nhất nhỏ giọng không tiếng động rút khỏi, nhóc cho rằng giết đóa bạch liên hoa kia thì có thể nhỏ giọng không tiếng động được sao? Cho dù không nghi ngờ chúng ta, cũng phải giam lại kiểm tra một phen, như vậy chúng ta sẽ không thể nhanh chóng rút lui khỏi, khẳng định lão đại sẽ giết chúng ta.” Nghĩ đến bộ dáng lửa giận tận trời của Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng nhận không được rung mình, cậu cũng không dám chọc Sở Chích Thiên buồn bực a.

“Vậy làm sao giờ? Không thể giết, cũng chỉ có thể đuổi. . .” Sở Tiểu Thất tiếp tục gặm kẹo que, vút vút đề đề lại.

Tiêu Từ Lăng nghe xong thiếu chút nữa trào máu a, cậu đương nhiên biết là phải đuổi, then chốt là đuổi thế nào, hơn nữa phải đuổi quang minh chính đại, không thể dẫn tới sự hoài nghi của người khác, việc này không thể nghi ngờ là rất khó, vì vậy cậu mới tìm Sở Tiểu Thất thương lượng, chẳng qua cậu tìm lộn đối tượng rồi, dù sao Sở Tiểu Thất chỉ có năm tuổi, cho dù chỉ số thông minh cao tới đâu cũng phí công. . . Thực lãng phí mấy cây kẹo que của cậu!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117 Vợ? Bỏ trốn sinh con, thực biết biên.

“Nếu không, anh nói với cô ta anh là người hôn ước của Sở Chích Thiên, người hôn ước tuyệt đối không cho phép phản bội, cho nên cô ta sẽ không còn đất diễn tiểu tam. . .” Sở Tiểu Thất nghĩ nghĩ rồi nói, ở trong mắt nó, lý do này là đạo lý hiển nhiên, vì sao Tiêu Từ Lăng sẽ không nghĩ ra chứ, quả nhiên chỉ số thông minh của anh ta có chút vấn đề, Sở Tiểu Thất hiểu rõ.

“Kính nhờ, anh là nam. . .” Tiêu Từ Lăng không có biện pháp giải thích điểm này với Sở Tiểu Thất, dù sao xã hội hiện tại so với tương lai, hai nam nhân hồng có hôn ước mà nói.

Nếu như cậu là nữ nhân ngược lại có thể dùng phương pháp này một chút, đáng tiếc Tiêu mỗ cậu là một nam nhân không hơn không kém, chiều này chỉ có thể nhìn, bằng không còn có thể làm bộ Brokeback Mountain*?

* 1 bộ phim mỹ đồng tính về 2 chàng cao bồi.

Tiêu Từ Lăng vừa nghĩ đến cái này, toàn thân liền lạnh lẽo, nhận không được run run một cái. Không được, trước đây Sở Chích Thiên đã cảnh cáo cậu, nếu như thực sự truyền ra loại tin đồn này, kết cục của cậu tuyệt đối bị ai, phỏng đoán cũng sẽ bị lão đại nhà mình bẻ xương rai tro.

Lúc này Tiêu Từ Lăng thật hy vọng bản thân là nữ, như vậy có thể lợi dụng được hết thủy người có thể lợi dụng, tỷ như Tiểu Thất, có thể làm bộ đũa trẻ của mình một chút. . . Chứng cứ có lợi này khẳng định sẽ khiến cho đóa bạch liên hoa kia triệt để bại lui, không dám quang minh chính đại đến đây dựa

nữa! Nói đến Tiểu Thất vẫn luôn che giấu chính nó, chỉ cần có người ngoài, trên mặt của nó sẽ bôi đầy bụi đen, kết quả của một bộ vui đùa tình nghịch, vì vậy bạch liên hoa còn chưa biết có một phiên bản nhỏ của Sở Chích Thiên.

Nhìn Sở Tiểu Thất, một ý nghĩ loáng thoáng nổi lên trong lòng Tiêu Từ Lăng, còn chưa có chò Tiêu Từ Lăng suy nghĩ cẩn thận, bên ngoài đã truyền đến tiếng cười như chuông bạc của La Hình Nhi, hiện tại Tiêu Từ Lăng nghe thấy cảm thấy thực sự là rất khó nghe, khiến cho cậu rất chán ghét. Được rồi. Sau khi bạch liên hoa biến thành trách nhiệm của cậu, cậu nhìn La Hình Nhi thấy cái gì cũng không vừa mắt.

Sở Chích Thiên đứng dậy ra bên ngoài đón La Hình Nhi rất nhanh đã dẫn La Hình Nhi vào trong phòng, thừa lúc La Hình Nhi không chú ý, một đạo ánh mắt lạnh lệ bắn về phía Tiêu Từ Lăng. Ý tứ đó nói là, nha, đã đến lúc cậu lên sân khấu giải quyết vấn đề. . .

Phắc! Rõ ràng hồng có quan hệ tới mình, chỉ bởi vì một câu nói của lão đại, cậu phải đấu tranh anh dũng, lão đại đáng hận này rõ ràng là gác cậu lên hồ lửa a! Biểu tình Tiêu Từ Lăng đặc biệt ủy khuất đi lên phía trước, ý nghĩ vốn còn mơ hồ kia, nghĩ đều hồng có nghĩ đã trực tiếp dùng tới.

Hồng có biện pháp, thời gian không cho phép cậu suy nghĩ, khi nên ra tay thì ra tay, Tiêu Từ Lăng quyết định không cần da mặt mình nữa. Cậu vì lão đại nhà cậu, bất cứ giá nào.

“Điền ca!” Trên khuôn mặt đáng yêu hồn nhiên của Tiêu Từ Lăng treo lên biểu tình thương tâm, lấy tay thoáng lau viền mắt, nhất thời mắt to tròn trượt trượt tuôn trào ra hai hàng lệ nóng. Ồt trong không gian đứng là rất đặc lực, không khóc cũng hồng có biện pháp.

Cậu đột nhiên nhào tới trong lòng Sở Chích Thiên. Động tác bất ngờ này khiến cho Sở Chích Thiên sững sốt, khi tay theo tính phản xạ muốn đẩy ra, lập tức chuyển nhanh thành nhẹ ôm, miệng ôn nhu an ủi: “Tiêu Ngũ, thế nào vậy?”

La Hình Nhi thấy Tiêu Từ Lăng khóc lê hoa đái vũ, trong lòng không thích. Một đứa con trai vậy mà khóc thành như vậy, quá mất mặt nam nhân. Nhưng nghĩ đến Tiêu Từ Lăng là đệ đệ của Sở Chích Thiên, có lẽ là Sở Chích Thiên quá thương đệ đệ này, vì vậy nuôi có chút yếu ớt. Nghĩ như vậy, đã đề xuống chút không thích trong lòng ấy, trên mặt nổi lên vẻ lo lắng, một bộ đáng quan tâm.

“Điền ca, chẳng lẽ anh thực thích nữ nhân đó, mà không cần em với Tiểu Thất nữa sao?” Tiêu Từ Lăng ủy khuất đầy mặt hỏi.

Nghe nói như thế, cánh tay phải ôm lấy Tiêu Từ Lăng của Sở Chích Thiên đột nhiên căng, lại nhanh chóng thả lỏng, miệng anh đáp: “Nói mò, Tiêu Ngũ với Tiểu Thất đều là người anh thích nhất.” Đền tốt cùng tên nhóc này diễn kịch gì cho anh vậy? Sở Chích Thiên cảm thấy bản thân có chút theo không kịp ý nghĩ của Tiêu Từ Lăng, mặc kệ thế nào, phối hợp trước rồi lại nói.

“Vậy vì sao anh ngốc ngốc quần quần với nữ nhân đó ở trước mặt em? Anh đặt em ở nơi nào? Em chính là vợ của anh, mẹ của con trai anh a. . . Đáng thương em 12 tuổi đã theo anh, mới 13 tuổi đã sinh Tiểu Thất. . .” Trong mắt Tiêu Từ Lăng tràn ngập lên án, trong lời nói không một câu không chỉ trích Sở Chích Thiên chính là một con đại cảm thù.

Sở Chích Thiên nghe thấy mấy câu nói này, bị sét đánh đến mức ngoài khét trong non, triệt để câm nín. Phắc! Tên nhóc này thật đúng là cái gì cũng dám nói, khiến cho người làm đại ca anh đây cũng có chút bình tĩnh không được. . .

Bất quá, Tiêu Từ Lăng đều đã làm như vậy, chẳng lẽ anh còn có thể phá? Sở Chích Thiên chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp, vì vậy anh thân mật đầy mặt ần nhẹ chớp mũi của Tiêu Từ Lăng nói: “Đứa ngốc, chỉ biết miên man suy nghĩ. Hình Nhi là bằng hữu giúp đỡ chúng ta, không phải như em nghĩ.” Nói xong anh quay đầu lại cười nói với La Hình Nhi: “Hình Nhi, có phải như vậy không?”

La Hình Nhi khi nghe thấy lời nói của Tiêu Từ Lăng đã bị đá kích cả người ngây dại, cả người đần độn, lúc này nghe thấy câu hỏi của Sở Chích Thiên, thật vất vả mới nặn ra một nụ cười nói: “Điền ca, nói chính phải.” Đây đến tốt cùng là chuyện gì a? Điền Tiêu Ngũ không phải đệ đệ sao? Vì sao thoáng cái biến thành nữ? Hơn nữa còn là vợ của Điền ca. . .

Lúc này Tiêu Từ Lăng mới nín khóc mỉm cười, cậu rời khỏi trong lòng Sở Chích Thiên, đi đến trước mặt La Hình Nhi, cao hứng dặt tay cô nói tạ ơn: “Cảm tạ chị, Hình Nhi, đừng trách em miên man suy nghĩ, 12 tuổi sau khi bỏ trốn theo Điền ca, anh ấy với con trai chính là hết thấy của em, em không thể mất đi anh ấy, vì vậy xin chị không nên cướp anh ấy đi được không?”

Biểu tình thuần khiết của Tiêu Từ Lăng khiến cho La Hình Nhi không cách nào nói ra chữ không, hơn nữa thái độ của Sở Chích Thiên vốn cũng rất mờ ám, tuyệt không cho cô hứa hẹn rõ ràng nào, hiện tại cô đều hoài nghi, chí thú hợp nhau, tình nồng ý mật của hai ngày trước có phải chỉ là sự tương tượng của cô hay không, trên thực tế nam nhân này căn bản chỉ xem cô là bằng hữu bình thường, chẳng qua trên thái độ tương đối nhiệt tình mà thôi.

Tuy rằng cô bắt đầu hoài nghi cảm giác của bản thân, nhưng cô vẫn không cam lòng cứ thất bại như vậy.

Vì vậy, cô cố nhịn xuống tâm tình sắp bùng nổ, nhẹ giọng hỏi: “Ừm, Tiểu Thất thật là con trai của em với Điền ca?” Nói đến Điền ca là người thích cười như thế, thế nào có thể có một đứa con trai mặt tê liệt chứ? Quả nhiên cô vẫn không thể chấp nhận việc Điền ca đã có bà xã.

Tiêu Từ Lăng nghe vậy, nhanh chóng tỏ ý Sở Tiểu Thất đang gặm kẹo que xem diễn bên cạnh đi qua, tay nhỏ bé rử xuống của Sở Tiểu Thất quả quyết vươn ba ngón tay, cho ra điều kiện của nó, Tiêu Từ Lăng nhất định phải làm ba bữa mỹ thực ăn ngon cho nó, hơn nữa cung ứng không hạn lượng.

Vì lấy được sự trợ giúp của Tiểu Thất, Tiêu Từ Lăng đau lòng dùng ánh mắt biểu thị cậu đáp ứng. Vì vậy, Sở Tiểu Thất rốt cục cảm thấy mỹ mãn lon ton lon ton đi tới, bắt đầu phối hợp Tiêu Từ Lăng đóng kịch.

Trong lòng Tiêu Từ Lăng phải nói là đau a, thỏa mãn đứa ăn hàng này phải lãng phí bao nhiêu khẩu phần lương thực của cậu a! Không được, tổn thất này tuyệt đối không thể để cho chính cậu gánh chịu, nhất định phải đòi Sở Chích Thiên chi trả, đây chính là số chi ngoài định mức vì chuyện của anh ta

mà xuất hiện nga, anh ta nhất định phải phụ trách.

Sở Tiểu Thất biết nên phối hợp thế nào, lập tức biến hóa biểu tình, không còn sự lãnh đạm lúc đầu nữa, mà là vẻ mặt hồn nhiên nhìn La Hình Nhi, gương mặt to hiểu kỳ hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ thực sự không phải đến cướp baba của em sao?”

Đang khi nói chuyện, Tiêu Từ Lăng phối hợp lau chùi sạch sẽ tầng bụi đen ngụy trang vốn trên mặt Tiểu Thất, vì vậy Sở Chích Thiên bản thu nhỏ cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt La Hình Nhi, trong nháy mắt miếu sát cô, phá hủy huyền tượng chỉ còn một chút của cô, khiến cho cô thất hồn lạc phách.

Cô ngơ ngác nhìn về phía Sở Chích Thiên, có chút ai oán nói: “Điền ca, hóa ra anh đã có con.” Sở Tiểu Thất vừa hiện thân, không ai hoài nghi nó không phải con trai của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên gãi gãi mũi của mình, chỉ có thể gật đầu, dù sao hiểu lầm đã không phải lần đầu tiên, anh đều đã quen, tiếp nhận chuyện Sở Tiểu Thất là con của anh tuyệt không thắc mắc.

“Cô ấy thực sự 12 tuổi theo anh, 13 tuổi sinh nó cho anh?” Mặt của Tiêu Từ Lăng quá mang tính trẻ con, La Hình Nhi phỏng đoán hiện tại cậu cũng sẽ không vượt qua 17 tuổi, như vậy xem ra 13 tuổi sinh con thật đúng là sự thực. Thế nhưng, cô vẫn không chịu tin tưởng, vẫn ôm một chút hy vọng sau cùng, hy vọng Sở Chích Thiên có thể ra mặt phủ nhận.

Anh hùng trong cảm nhận của cô không nên là một người thích trẻ em, 12 tuổi a, hoàn toàn là nhi đồng vị thành niên, anh ta vậy mà cũng hạ thủ được a, nếu là sự thực, vậy người này hoàn toàn chính là một con cầm thú a.

Sở Chích Thiên trầm mặc, mở miệng trả lời chính là Sở Tiểu Thất, nó tàn bạo nhìn chằm chằm La Hình Nhi một cái, phần nộ nói: “Mommy đương nhiên là mommy của tôi, cô là nữ nhân xấu xa.” Nói xong nhào vào trong lòng Tiêu Từ Lăng, trong miệng khóc nói: “Mommy, cô ta không chỉ muốn cướp baba đi, còn muốn đánh đuổi mommy, Tiểu Thất ghét cô ta.”

“Nga, Tiểu Thất của mẹ, Tiểu Thất đáng thương của mẹ, mommy sẽ không rời khỏi con.” Tiêu Từ Lăng ôm lấy Sở Tiểu Thất lần nữa nước nở lên, ánh mắt ứa khuất bay về phía Sở Chích Thiên, rất có ý tứ kêu anh đi ra chủ trì công đạo.

Sở Chích Thiên toát mồ hôi, hai đứa này, diễn thực sự là càng ngày càng hăng hái, trông bọn họ phối hợp thật đúng là ăn ý, còn thiếu chút nữa không nói thẳng mình là tên phụ lòng đại cầm thú.

Anh quay đầu cười khổ nói với La Hình Nhi: “Tiểu Ngũ nói đều là lời thật, nói đến đều là lỗi của tôi, vốn không nên làm ra chuyện như vậy, thế nhưng Tiểu Ngũ khi đó thực sự quá đáng yêu, tôi không có biện pháp cự tuyệt.” Nói xong lộ ra nụ cười cung chiêu, đi đến bên người Tiêu Từ Lăng, ôm một lớn một nhỏ đó vào trong ngực.

La Hình Nhi thấy một màn cả nhà ấm áp ôm nhau này, trong lòng khó chịu như bị kim đâm, cô không có cách nào ở lại tiếp nữa, chỉ có thể cấp bách bỏ lại một câu: “Tôi còn có việc!” Liền chạy vội đi, thoát nhìn đã kích mà sự thực này cho cô quá lớn, khiến cho cô không có cách nào tiếp tục làm bộ nữa.

Sở Chích Thiên thấy La Hình Nhi đi rồi, trực tiếp đẩy Tiêu Từ Lăng trong lòng ra, lạnh lùng nói: “Kêu cậu giải quyết, cậu giải quyết như vậy? Tôi thấy cậu hình như đặc biệt thích làm bại hoại danh tiếng của tôi a!” 12 tuổi? Anh cầm thú như thế sao? Hạ thủ với một đứa trẻ vị thành niên. . .

Tiêu Từ Lăng ở một bên chơi ngón tay nhận sai nói: “Xin lỗi Sở ca, em không phải không có biện pháp sao, liền nói mò một mạch, đừng trách em a!” Nói xong đáng thương hề hề liếc về phía lão đại nhà mình, rau chân vịt ném ra không chút do dự.

Thấy Tiêu Từ Lăng lại bắt đầu giả vô tội giả đáng yêu, Sở Chích Thiên vừa bức mình vừa buồn cười, trực tiếp cốc đầu một cái qua nói: “May mắn La Hình Nhi kia chỉ là người qua đường râu ria, hơn nữa chúng ta còn ẩn tàng thân phận, bằng không khẳng định danh tiếng của tôi sẽ bị cậu làm bại hoại sạch, thực sự bị cậu hại chết rồi. 12 tuổi bỏ trốn, 13 tuổi sinh con, cậu thật đúng là biết biến.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118 Làm ấm giường? Việc này cần đại ca của tôi đáp ứng!

Tiêu Từ Lăng chỉ có thể lấy cười ngu để ứng phó, lúc này nói nhiều thêm một câu, đều có thể khiến cho Sở Chích Thiên bốc lên lửa giận. Một lát sau, cậu thấy dường như Sở Chích Thiên đã bớt giận, liền nhắc nhở: “Sở ca, chúng ta vẫn nên rút lui khỏi trước đi, em hoài nghi sau cùng đó là bạch liên hoa kia sẽ hạ quyết tâm làm tiểu tam đi theo đó.”

Tiêu Từ Lăng không cho rằng La Hình Nhi sẽ dừng tay như vậy, hiện tại cô ta rút lui chẳng qua chỉ là thấy sự thực không khớp với tưởng tượng của cô

ta, trong lúc nhất thời không chấp nhận được mà tạm thời bại lui. Phải biết rằng cô ta vốn dĩ nghĩ rất tốt đẹp, cô ta vốn muốn làm chính cung. Nếu như cô ta phản ứng lại, suy nghĩ cẩn thận, khẳng định sẽ lần nữa lại đây đây đưa, khi đó, sẽ không dễ đuổi được như vậy, nữ nhân hồng có liêm sỉ là khó đối phó nhất.

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói nhắc nhở của Tiêu Từ Lăng, cảm thấy rất có đạo lý, vì vậy vứt toàn bộ đồ của bọn họ vào không gian của bản thân, sau đó liền mang theo Tiêu Từ Lăng Sở Tiểu Thất một thân thoải mái ra khỏi cửa, thật giống như bọn họ chỉ là ra ngoài đi dạo một chút, quả nhiên giấu diếm được người La Hình Nhi phái tới giám thị.

Lượn một vòng lớn, rốt cục quảng được người theo dõi, lúc này bọn Sở Chích Thiên mới lượn trở lại đi tới bãi đỗ xe. Sở Chích Thiên tránh né nhân viên công tác trông coi, lặng lẽ thu xe vào không gian, không tiếp tục dừng lại, cứ như vậy đi bộ rời khỏi căn cứ Huy Hoàng. Không phải anh không muốn lấy xe quang minh chính đại, mà là anh sợ anh vừa lấy xe ở nơi đây, chỗ La Hình Nhi sẽ có được tin tức, dù sao căn cứ Huy Hoàng cũng là địa bàn của cô ta, anh không thể không cẩn thận.

Mà bên kia, La Hình Nhi rốt cục suy nghĩ cẩn thận lần nữa trở lại nơi ở của Sở Chích Thiên, chuẩn bị nói cho Sở Chích Thiên cô không quan tâm danh phận, chỉ cần có thể đi theo bên người anh đã thỏa mãn rồi, đương nhiên cô cũng sẽ tỏ rõ thái độ với Tiêu Từ Lăng. Bản thân tuyệt đối sẽ không uy hiếp đến địa vị của cô ta. . . Cô có tự tin, tuy rằng Tiêu Từ Lăng sinh một đứa con trai cho Sở Chích Thiên, nhưng dựa vào dung mạo khí chất của cô, tên nhóc Tiêu Từ Lăng không có nửa điểm ‘huương vị’ của nữ nhân kia căn bản không phải đối thủ của cô. Cô sẽ chiếm cứ được tâm của Sở Chích Thiên.

Thế nhưng, trái chò phải chò cũng không chò được người trở về, La Hình Nhi cảm thấy không ổn. Cô nhanh chóng chạy tới cửa, hỏi thăm nhân viên công tác ở cửa, thế mới biết Sở Chích Thiên mang theo Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất đã rời khỏi căn cứ Huy Hoàng từ vài giờ trước, cô nhất thời tu ngưu mất mát.

Ba người bọn Sở Chích Thiên rất nhanh đã rời khỏi phạm vi của căn cứ Huy Hoàng, ở chỗ góc chết đường nhìn nào đó, dưới tình huống dưới sự quan sát của Linh Nhân của Tiêu Từ Lăng xác định không người, Sở Chích Thiên đem xe việt dã ra.

Tiêu Từ Lăng còn tưởng rằng Sở Tiểu Thất sẽ kinh ngạc. Không ngờ tới Sở Tiểu Thất không nâng một chút mí mắt, liền trực tiếp leo lên xe.

Tiêu Từ Lăng ngồi ở trên xe nhìn không được hiếu kỳ hỏi Sở Tiểu Thất: “Tiểu Thất, vì sao nhóc đều không kinh ngạc Sở ca có thể trống không lấy ra ô tô?”

Sở Tiểu Thất khinh bỉ nhìn cậu một cái, nói: “Dị năng hệ không gian, chuyện đơn giản sáng tỏ như vậy anh cũng nhìn không rõ?” Được rồi. Cậu bị khinh bỉ! Thế nhưng cậu rõ ràng không phải hỏi cái này a, cậu hỏi chính là vì sao không sợ hãi kinh ngạc. . .

Cũng đúng, vốn chính là một đứa bé mặt tê liệt, muốn thấy biểu tình kinh ngạc ở trên mặt nó, là do bản thân suy nghĩ quá nhiều, Tiêu Từ Lăng tự giễu.

Vốn dĩ cho rằng một đường sẽ rất thuận lợi trở lại trung tâm nghỉ phép ở hồ Hoài Dương, không ngờ tới xe mới chạy đến phân nửa, trên đường cái phía trước, bị vài chiếc xe ngăn chặn.

Sở Chích Thiên cau mày dừng xe ở cự ly khá xa. Anh quay đầu lại phân phó với Tiêu Từ Lăng: “Tiểu Lăng, cậu đi xem phía trước phát sinh chuyện gì.”

“Được!” Tiêu Từ Lăng xuống xe, chậm rãi đi qua, chò cậu đến gần, đã biết vì sao xe ngăn chặn đường cái. Hóa ra là vài chiếc xe đồng thời vây kín một chiếc xe thương vụ.

Khi cậu đang muốn đến gần những người đó hiểu rõ tình hình một chút, liền thấy một người tuổi còn trẻ tựa ở bên cạnh xe thương vụ thấy được thân ảnh của cậu, la lớn: “Anh bạn nhỏ, dừng tới đây, chạy mau!”

Chạy mau? Cậu phải chạy cái gì? Chỉ những người đó, tuy rằng có mấy người là người thức tỉnh, nhưng cấp bậc mới chỉ là cấp một, phần lớn đều là người sống sót bình thường, căn bản không có khả năng mang đến uy hiếp gì cho cậu, lại nói, nếu thật có xung đột nào đó, chỉ những người đó cho cậu nhét kê răng cũng còn chưa đủ ấy chứ.

Vì vậy Tiêu Từ Lăng vẫn đi tới phía bọn họ, nếu lão đại muốn kêu cậu hiểu rõ tình hình, vậy cậu phải hiểu rõ một chút mới có thể đi nha.

Bởi vì tiếng la của người thanh niên, khiến cho những người vây quanh kia chú ý tới Tiêu Từ Lăng, rất nhanh Tiêu Từ Lăng đã bị ba người bao vây.

Tiêu Từ Lăng thấy thế nghi hoặc đầy mặt không giải thích được hỏi: “Các anh muốn làm gì?” Mỗi khi Tiêu Từ Lăng bày ra diện mạo này, thì sẽ có vẻ đặc biệt hồn nhiên ngây thơ, khiến người ta nhắc không nổi tâm phòng bị gì.

Ba người kia nhìn thoáng qua nhau, ánh mắt lộ ra bộ dáng kinh hãi, thoát nhìn sự xuất hiện bất ngờ của Tiêu Từ Lăng khiến cho bọn họ có một loại cảm giác bất được cá lớn.

Chợt nghe thấy một người trong đó kêu lớn: “Đại ca, có hàng tốt cực phẩm a, mau ra đây xem xem.”

Chi mô? Lời này là có ý gì? Cậu lúc nào lại thành hàng hóa? Tiêu Từ Lăng nghe xong khó chịu trong lòng, chẳng lẽ đám người này thực cho rằng cậu là trái hồng mềm tùy tiện nắn bóp?

Lời này vừa ra, thần tình của người tuổi trẻ bị bao vây kia tràn ngập ảo não, anh cho rằng là do mình nhiều lời hại anh bạn nhỏ này, vì vậy nhanh chóng nói: “Thả anh bạn nhỏ kia đi, chúng tôi cho mấy người thức ăn.”

“Chắc chắn, bọn mày vẫn nên suy nghĩ tình cảnh của bản thân bọn mày một chút trước đi.” Người nào đó xem như là đầu lĩnh nhỏ nghe xong lời này nhìn không được trào phúng nói. Làm anh hùng cũng phải xem xem thực lực của bản thân, dựa vào bọn chúng, chỉ hai ba con mèo nhỏ mới thức tỉnh đã muốn đối kháng lão đại của bọn họ?

Người thanh niên kia nghe vậy sắc mặt tức đỏ bừng, anh cắn răng cả giận nói: “Tuy rằng mấy người người đông thế mạnh, nhưng cũng đừng buộc chúng tôi cá chết lưới rách. . .”

Lúc này tên đại ca của bọn chúng nghe thấy thủ hạ gọi, rốt cục đi xuống từ trong một chiếc xe, tuổi tác ước chừng ba mươi bốn ba mươi lăm, mặc một bộ âu phục trắng, khoác một chiếc áo khoác ngoài, cả người có vẻ kiêu cách mười phần.

Gã vừa xuống xe, mắt của mọi người bên cạnh đều lộ sự cuồng nhiệt, ngẩng đầu ưỡn ngực hô lớn: “Đại ca!” Một đám người cùng hô ngược lại cũng thanh thế mười phần.

Tiêu Từ Lăng thấy một màn như vậy quả quyết bĩu môi, người này nha mô phỏng theo ai a, căn bản hồng có khí thế của lão đại nhà cậu, lão đại nhà cậu vừa lên đài, đó mới gọi là có khí thế chân chính, căn bản hồng có người dám ngẩng đầu nhìn anh ta, khí thế che trời lấp đất của Sở Chích Thiên khiến cho người ta không tự chủ được mà khuất thân cúi đầu bái phục.

Gã chậm rãi đi đến trung tâm vòng vây, lúc này, một thủ hạ nào đó lấy ra một chiếc ghế gấp đặt xuống, gã thập phần kiêu cách vén lên áo khoác, hào sảng khi phách ngồi xuống. Lúc này mới phân phó với ba người bao vây Tiêu Từ Lăng: “Mang tên nhóc đó lại đây. Để cho anh xem xem mặt hàng trước.”

Ba người kia nghe thấy sự phân phó của đại ca nhà mình, liền xô đẩy Tiêu Từ Lăng qua.

Tiêu Từ Lăng không phản kháng, mà dọc đường phối hợp bị bọn họ đẩy qua, đương nhiên phối hợp như thế, cũng vì muốn hiểu rõ đám người này đến tột cùng là ai, vì sao muốn chặn lại nơi đây. Khó có được lão đại phái cậu ra làm nhiệm vụ một lần, nói như thế nào cũng phải hoàn thành xinh xinh đẹp đẹp. Để cho lão đại anh ta cảm nhận được khắc sâu đàn em cậu đây thực sự không tồi.

Ngay trong đoạn lộ trình Tiêu Từ Lăng bị đẩy qua, tên đại ca kia kêu thủ hạ mang người thanh niên bên cạnh xe thương vụ qua.

Người thanh niên đó đã vượt qua khoảng chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, nam sinh tuổi tác này đã hấp dẫn không được sự hứng thú của gã nữa, gã khoát tay áo nói: “Tôi cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần mấy người dâng ra toàn bộ thức ăn của mấy người, tôi cho mấy người đi. . .”

“Không có khả năng!” Người thanh niên trực tiếp cự tuyệt, trên tay đã xuất hiện một đạo hỏa diễm. Anh là một người thức tỉnh hệ hỏa, tuyệt đối không muốn uất ức đầu hàng như thế.

“Chắc chắn chắc, thanh niên vốn là nóng tính, chưa tới Hoàng Hà tâm không chết a.” Tên đại ca kia vừa dứt lời, liền thấy toàn thân gã toát ra một luồng khí lưu. Trực tiếp đánh về phía người thanh niên kia, uy áp cấp ba nhất thời khiến cho sắc mặt người thanh niên kia đại biến, mà hỏa diễm trong tay anh cũng tắt.

“Đáng hận, là người thức tỉnh cấp cao hệ khí.” Người thanh niên thống hận thậm chí có chút tuyệt vọng nhìn tên đại ca kia nói.

“Không sai, vừa vặn là hệ khí khắc chế hệ hỏa của cậu.” Tên đại ca đó ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, gã chính là thích thấy những ánh mắt tuyệt vọng đó, điều này khiến cho gã cảm giác được bản thân là thần, có thể nắm giữ sự sống chết của mọi người.

“Thế nào, bây giờ còn không muốn giao ra thức ăn nữa không?” Tên đại ca lần nữa lãnh nhãn ép hỏi.

“Chúng tôi nguyện ý giao.” Đúng lúc này, bên kia xe thương vụ lại xuất hiện một người, đó là một cô gái tuổi còn trẻ, khoảng chừng mới hai mươi tuổi, bộ dáng thanh lệ thoát tục khiến cho toàn bộ đường nhìn của người xung quanh tập trung đến trên người của cô.

Người thanh niên nghe thấy thanh âm quen thuộc đó, quay đầu lại nhìn không được sầu lo nói: “Tiểu Kỳ, em ra làm gì.”

Cô gái kêu Tiểu Kỳ kia tỏ ý người thanh niên không nên nói. Cô trực tiếp đi đến trước mặt tên đại ca kia, yên bình nói: “Chúng tôi nguyện ý giao hết thức ăn, thế nhưng ông nhất định phải đáp ứng để cho toàn bộ chúng tôi đi, bao gồm anh bạn nhỏ kia.”

Tên đại ca kia nở nụ cười: “Cô gái, đừng cò kè mặc cả với tôi, thức ăn giao ra, mấy người đi, về phần người khác, tôi khuyên cô vẫn nên ít quan tâm thì tốt hơn.”

Tiểu Kỳ chỉ có thể dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn về phía Tiêu Từ Lăng đang đi tới, cô chỉ có thể làm đến nước này, kế tiếp phải xem tạo hóa của bản thân Tiêu Từ Lăng, vì vậy cô gật gật đầu, biểu thị đã rõ.

Cửa sau xe thương vụ rất nhanh được mở ra, bên trong có hai bao lớn được nhét đầy, hai tên thủ hạ cấp tốc đem chúng nó ra, mở ra thoáng nhìn, mừng rỡ nói: “Đại ca, thức ăn rất phong phú, còn có thịt cá hộp nữa.”

Tên đại ca kia hài lòng, gã gật đầu tỏ ý kêu thủ hạ nhường ra một con đường, để cho những người kia lái xe đi.

Người thanh niên với cô gái kia quay đầu trở về xe thương vụ, lướt ngang qua Tiêu Từ Lăng, thấy bộ dáng chưa thoát tính trẻ con của Tiêu Từ Lăng, trong lòng tránh không được càng thêm lo lắng, cậu ta lẽ loi một mình có thể thoát khỏi đàn người cặn bã như lang như hổ đó hay không.

Tiêu Từ Lăng bị đẩy đến trước mặt tên đại ca kia, đương nhiên khi lướt qua hai người kia, cậu cũng cảm giác được hai người đó đều là người thức tỉnh, người nam mới cấp một mà thôi, nhưng cô gái kia lại khiến cho cậu suy nghĩ không ra, khí tức của cô rất kỳ quái. . .

Lúc này đôi mắt của đại ca dần dần nhìn chăm chăm Tiêu Từ Lăng, thấy Tiêu Từ Lăng dùng ánh mắt mê mang nghi hoặc nhìn gã, khuôn mặt mang tính trẻ con, vẻ mặt đáng yêu, nhất là dáng điệu ngây thơ hồn nhiên kia khiến cho gã thoáng cái ngửa tâm.

Đây thực sự là một cực phẩm a, gã chưa từng thấy qua một kiện tác phẩm nghệ thuật nào hoàn mỹ như thế. Tên đại ca dần dần này có một ham thích đặc thù, đó chính là gã thích chơi đùa nam hài, hơn nữa chỉ thích chơi nam sinh giữa từ 14 tuổi đến 18 tuổi. Bởi vì gã cho rằng chỉ có nam sinh ở tuổi tác như vậy mới có được một loại hồn nhiên chưa biến mất, gã đặc biệt muốn thấy sự hồn nhiên của những nam sinh đó biến mất hầu như không còn dưới sự đùa bỡn của gã, thật giống như một kiện tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ bị phá hư ở trong tay gã, khoái cảm không gì sánh kịp thu được trong nháy mắt đó khiến cho gã trầm mê trong đó.

Gã vuốt cằm mỉm cười nói: “Không tồi, thật không tồi, thực sự là một kiện tác phẩm nghệ thuật siêu cấp hoàn mỹ a.” Gã quay đầu nói với ba người phía sau Tiêu Từ Lăng: “Các đệ làm rất tốt, chờ lát nữa trở lại sẽ thưởng cho các đệ mỗi người một cái đùi gà.”

Mặt ba người lộ ra kinh hãi, liên thanh cảm tạ: “Đa tạ đại ca, đa tạ đại ca!”

Tiêu Từ Lăng hơi hơi chau mày, người này dùng từ hình dung có chút quái dị, chẳng lẽ cậu đụng phải đại biến thái gì đó? Không thể không nói, Tiêu Từ Lăng thực chân tương, chuyện mà kiếp trước cậu vẫn luôn hồng có gặp phải, kiếp này lại để cho cậu đụng phải. . .

“Em tên là gì?” Tên đại ca kia càng nhìn Tiêu Từ Lăng lại càng mở cờ trong bụng, gã háng hái dạt dào hỏi Tiêu Từ Lăng.

Tiêu Từ Lăng căn bản không muốn trả lời, cậu rất ghét ánh mắt của nam nhân này, ánh mắt đó khiến cho da thịt của cậu đều nổi lên cả đống da gà.

“Không nói?” Tên đại ca đó tuyệt không tức giận, gã đứng lên, khi vươn tay phải chuẩn bị sờ khuôn mặt của Tiêu Từ Lăng, bị Tiêu Từ Lăng né qua.

“Chắc chắn chắc, còn là một người biến dị tốc độ, khó trách lớn mật một thân một mình ra ngoài như vậy.” Đại ca dần dần cảm thấy gã càng hưng phấn, chơi người thường gã đã cảm thấy không còn lực hấp dẫn gì, nếu như là một người thức tỉnh khóc đau khóc bi hầu hạ dưới thân gã, đó là việc phấn chấn nhân tâm biết bao.

“Anh bạn nhỏ, thế nào, theo anh đi! Anh sẽ cho em ăn thơm uống cay, chỉ cần em hầu hạ anh cho tốt.” Tên đại ca đó nhìn không được vươn đầu lưỡi liếm liếm môi mình, hiện tại gã hận không thể đặt vưu vật tuyệt đỉnh trong mắt gã trước mắt kia dưới thân thể, tận tình tàn sát bữa bãi một phen, gã cảm thấy lần này đi ra cướp đoạt thức ăn thực sự quá đúng, vậy mà tìm được đồ tốt trong lòng gã.

Tiêu Từ Lăng nghe vậy lộ ra nghi hoặc: “Hầu hạ? Hầu hạ thế nào?” Chẳng lẽ người này cũng muốn một đàn em, hầu hạ gã như cậu hầu hạ Sở Chích Thiên? Chẳng lẽ làm đại ca đều có loại ham thích đó?

Tên đại ca kia còn chưa trả lời, chợt nghe thấy một thù hạ nào đó bên cạnh cười rộ lên: “Đương nhiên là làm ấm giường! Ha ha ha!” Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều cười rộ lên, đại ca nhà hắn chỉ có điểm yêu thích ấy, bọn họ đều biết.

Tiêu Từ Lăng nghe xong lời này rốt cục hiểu rõ tên đại ca đánh chủ ý gì, cậu giận dữ ngược lại cười nói: “Ha ha ha, cũng không phải là không thể được, chẳng qua tôi đã có đại ca, nếu muốn để cho tôi hầu hạ ông, còn phải xem đại ca của tôi có đồng ý hay không.” Tên này cấp ba, hơn nữa dị năng hệ khí thuộc về lực công kích cường đại, tuy rằng mình không sợ, nhưng rất dễ để cho gã chạy thoát, vẫn nên để cho Sở Chích Thiên đến giải quyết, nghĩ chắc Sở Chích Thiên sẽ không để cho người ngoài khi dễ đàn em của anh ta. . . Tiêu Từ Lăng hạ quyết tâm muốn bẻ xương rải tro cái tên cặn bã buồn nôn này, không thể lưu lại một chút vết tích trên đời này để ô nhiễm không khí.

“Nga? Hắn là ai?” Cặn bã nào đó tình trùng xông não vô cùng động tâm hỏi.

Tiêu Từ Lăng quay người lại, chỉ chỉ xe việt dã dừng ở xa xa nói: “Là ở chỗ đó.”

Dường như cảm thụ được sự kêu gọi của Tiêu Từ Lăng, xe việt dã vậy mà bắt đầu chuyển động, nhanh chóng đi về phía bên này, luồng khí thế gấp thấn giết thân kia khiến cho người xung quanh hô to gọi nhỏ nhanh chóng tránh ra.

Két! Tiếng lốp xe ma sát chói tai thiếu chút nữa khiến cho tất cả mọi người có loại cảm giác điếc tai, xe việt dã dừng ở chỗ cách Tiêu Từ Lăng ba mét.

Lúc này, cửa xe mở ra, một thanh niên tóc bạc toàn thân bốc lên hàn khí cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119 Thăm dò? Thế giới của người lớn thực khó hiểu!

Sở Chích Thiên vừa xuống xe đã đi tới phía Tiêu Từ Lăng, vừa đi vừa lạnh lùng hỏi: “Tiểu Lăng, nơi đây xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Từ Lăng thấy Sở Chích Thiên đến, đột nhiên cười rục rờ, thấy mắt của tên đại ca kia bốc lên ánh xanh, khiến cho Sở Chích Thiên thấy vô cùng không thích.

Tên đại ca kia đã có chút vội vàng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói với Sở Chích Thiên: “Người anh em này, tôi dùng thức ăn đổi đàn em đó của cậu, cậu nói yêu cầu bao nhiêu lương thực đi?” Ở mặt thể vì thức ăn đổi nữ nhân các loại đã rất phổ biến, gã nói rất đương nhiên.

“Ngà? Đàn em này của tôi cái gì cũng không biết, tôi ngược lại muốn biết anh nhìn trúng điểm nào của cậu ta?” Sở Chích Thiên nhàn nhạt trả lời, lời nói này khiến cho ngực Tiêu Từ Lăng tung tức, nhìn không được gần gũi Sở Chích Thiên một cái, cậu nào có kém như thế? Giật quần áo nấu cơm đánh nhau làm ấm giường mọi thứ đều sở trường. . . A phi, bị tên kia làm cho lo luôn, ngoại trừ việc làm ấm giường, quả thực chính là một đàn em vạn năng.

“Chắc chắc chắc!” Tên đại ca kia nghe xong lời này của Sở Chích Thiên liên tục lắc đầu, dường như tiếc hận vì Sở Chích Thiên không hiểu được chỗ tốt của Tiêu Từ Lăng, “Đó là cậu còn chưa nhận thức được diệu dụng của em ấy, bất quá nếu em ấy không có tác dụng đối với cậu, vậy đổi cho tôi đi, tôi sẽ tận tình dạy dỗ em ấy, ha ha!”

Lời này vừa ra, không chỉ có khiến cho sắc mặt Tiêu Từ Lăng trở nên băng lãnh, cũng khiến cho sắc mặt Sở Chích Thiên âm trầm, băng hàn trên người càng đậm. Anh nghiêng răng phát ra từng chữ từng chữ: “Dạy dỗ? Dạy dỗ thế nào?”

Khỏe miệng tên đại ca kia lộ ra nụ cười đậm đặc còn chưa trả lời, thủ hạ bên cạnh đã thốt ra: “Còn có thể dạy dỗ thế nào, đương nhiên để cho cậu ta học biết hầu hạ đại ca của tao ở trên giường thế nào rồi, làm ấm giường cho lão ca của tao a!”

Lời này vừa ra, khiến cho mọi người cùng cười rộ lên. Lão đại của bọn chúng vốn có ham thích đặc thù này, toàn bộ bọn chúng đều biết, bọn chúng cũng từng bày mưu tính kế cho yêu thích này của lão đại, tìm kiếm con mồi hợp ý. Nói cách khác vì lấy được niềm vui của lão đại, trên tay bọn chúng dính đầy tội ác, không biết đã có bao nhiêu nam hài liệt để bị hủy nhân sinh qua tay của bọn chúng.

“Làm ấm giường! Rất tốt. Rất lớn mật. Ha ha. . .” Sở Chích Thiên đột nhiên cười ra tiếng, loại nụ cười này khiến cho người ta lạnh triệt tim xương.

Mọi người vẫn còn trong cười vang bởi vì một tiếng cười này của Sở Chích Thiên mà như bị bóp nghẹt yết hầu, cũng cười không nổi nữa. Bọn chúng hai mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm giác được một trận khủng hoảng, có phải bọn chúng đã chọc tới nhân vật nào đó không thể chọc hay không?

Sở Chích Thiên từng bước một đến gần tên đại ca kia, sát khí trên người không cách nào che giấu nữa, không biết vì sao nghe thấy cái từ làm ấm giường đó, anh không còn cách nào nhẫn nại được nữa, cả người triệt để bạo phát, anh giận không thể ngừng.

Sát ý của Sở Chích Thiên quá mức rõ ràng, tên đại ca kia biết đàm phán thất bại, nhưng gã phi thường có lòng tin đối với thực lực của bản thân lại không muốn thoái nhượng như vậy. Hơn nữa các phương diện dung mạo bộ dáng tính cách của Tiêu Từ Lăng đều quá hợp tâm ý gã, gã căn bản là buông không được tay, vì vậy gã lạnh mặt xuống nói: “Đổi cho mày thức ăn đó là cho mày mặt mũi, mày đã không biết điều, thì đừng trách tao không khách khí, không có thức ăn, nhưng người thì tao lấy định rồi.”

“Phải a, lấy định rồi! Những lời này tao rất thích, với tao mà nói, mạng của mày tao cũng lấy định rồi.” Sở Chích Thiên phần nộ đến mức tận cùng chính là băng lãnh một mảnh, khi nhìn về phía tên đại ca kia, ánh mắt không có bất kỳ nhiệt độ gì, cứ như nhìn một vật chết, anh đã quyết định, người này nhất định phải chết, mới có thể trút được luồng lửa giận tận trời này của anh.

Biểu hiện cường thế của Sở Chích Thiên khiến cho tên đại ca kia càng thêm phần nộ, gã mở mạnh ra khí thế cấp ba, đập thẳng vào mặt Sở Chích Thiên. Một đạo khí lưu tập hợp trong tay, chuẩn bị trực tiếp giết nam nhân trước mắt này, thanh lý hết thảy trở ngại của gã.

“Cấp ba? Khó trách kiêu ngạo như thế. . .” Sở Chích Thiên cười lạnh một tiếng, khẽ quát một tiếng: “Cấm Không!” Năng lượng bên người tên đại ca kia nhanh chóng bị thanh lý trống không, khí lưu trong tay thoáng cái tiêu tan. . .

Đây là kỹ năng gì, vậy mà khắc chế hệ khí của gã, sắc mặt tên đại ca kia đại biến, khi mới vừa muốn chạy trốn, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên hô thấp một tiếng: “Thiên La Địa Võng!” Chỉ thấy anh vurun tay phải dùng sức nắm chặt, một đạo Thiên La Địa Võng cường đại trống rỗng xuất hiện, trực tiếp thu người nọ vào trong lưới.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên bên trong: “A!” Đợi đến khi năng lượng của Thiên La Địa Võng tiêu hao sạch sẽ, quang mang biến mất, liền thấy tên đại ca dần dần kia đã cuộn mình trên mặt đất, trên người đen xám một mảnh, một mùi khét thối tràn ngập trong không trung.

Tình hình đột phát này khiến cho mấy thủ hạ của người nọ kinh hô, khi vừa định xông lên giải cứu đại ca của mình, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên băng lãnh phân phó: “Tiểu Thất, giết sạch tất cả người nơi đây.” Chỉ trừ đi tên đầu đảng tội ác kia còn chưa đủ để khiến cho Sở Chích Thiên bình ổn lửa giận, những kẻ đó đều là đồng lõa muốn hãm hại đàn em nhà anh, một tên cũng không thể tha. . . (Sở lão đại, hình như anh đã quên Tiểu Lăng nhà anh đã cấp ba, những người đó hồng có biện pháp hãm hại đàn em nhà anh. . . Được rồi, người trong sự phần nộ vốn không có lý trí gì đáng nói, tôi có thể lý giải)

“Vâng!” Sở Tiểu Thất đột nhiên hiện thân ở phía sau Sở Chích Thiên, sau khi cung kính trả lời một câu nói này thì lần nữa biến mất. Sau đó toàn bộ tràng diện liền thấy một thân ảnh nhỏ bé chợt lóe chợt hiện, mỗi khi lóe một lần, sẽ có một người ngã xuống, rất nhanh trên đường cái đã máu chảy thành sông.

Tiêu Từ Lăng thấy một màn như vậy thì cảm thấy trong nội tâm có chút lạnh buốt, đây mới là gương mặt thật của Tiểu Thất, khi giết người căn bản sẽ

không nương tay, thật giống như giết con gà vậy, không, còn đơn giản hơn so với giết gà, nó tựa như đang chặt từng cây rau cải trắng không biết động .

Luồng ngoan lệ cứng cỏi đó còn kiên quyết hơn so với lão già đã lăn lộn qua mười năm mặt thể như cậu đây, tuy rằng Tiêu Từ Lăng cũng đã từng giết người, nhưng đó chỉ là một số rất ít người cần bã khiến cho người ta không thể chịu đựng được, cho dù như thế, cậu vẫn không có biện pháp làm được lãnh tình như nước khi giết người.

“Mày tới cùng là ai?” Thấy thủ hạ của mình căn bản chưa kịp phản ứng đã bị người sờ cổ giải quyết, tên đại ca thật vất vả chịu qua được Thiên La Địa Võng kia rốt cục hiểu rõ được gã đã đắc tội người nào, đó quả thực là ma đầu giết người không chớp mắt a.

Gã nghĩ không ra, vì sao một vị cường giả như vậy sẽ xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ đây là kết quả của việc ‘suốt ngày đánh nhau bị nhạo mỗ’ sao?

“Hiện tại hỏi điều này có ý nghĩa sao?” Động tác ban nãy căn bản không khiến cho quần áo bề ngoài của Sở Chích Thiên loạn một phần, anh chậm rãi sửa sang lại ống tay áo của bản thân, lạnh lùng nhìn cái tên cần bã tê liệt ngã xuống đất, chịu trọng thương trước mắt, giết gã chỉ là việc nhấc tay mà thôi.

“Vị đại ca này, cầu anh buông tha tôi đi, đó là một hiểu lầm, đàn em nhà anh tôi cũng không thương tổn gì, ban nãy chỉ là nói giỡn, chỉ là nói giỡn mà thôi.” Tên đại ca kia thấy tình hình không ổn, nhanh chóng quỳ xuống cầu xin, trong miệng liên tục nói chỉ là hiểu lầm. Đương nhiên trong lòng gã đã nhớ kỹ phần cừ hận này trong tâm, chỉ cần tránh được một kiếp hôm nay, tương lai gã nhất định phải trả thù, nhất định phải triệt để làm nhục tên nhóc đó, mới có thể trút được mối hận trong lòng gã. Gã quy kết trận tai họa này do Tiêu Từ Lăng mang đến, cho rằng là cậu đã hủy cơ nghiệp tốt của gã.

“Nói giỡn? Tao đây muốn nói cho mày, tao rất không thích nói giỡn của mày.” Sở Chích Thiên làm sao sẽ nhìn không ra gã miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, đương nhiên cho dù gã thực sự ăn năn, Sở Chích Thiên cũng không định buông tha gã, muốn nhúng chàm người của anh có còn cần thiết phải sống sao?

Mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm đi đến trước mặt gã, lấy tay ấn đầu của gã, trong miệng thấp giọng nói: “Có một số người, căn bản không phải người mày có thể nhúng chàm.”

Tên đại ca đó còn muốn cầu xin nguy biến vài câu, còn chưa mở miệng đã nghe thấy Sở Chích Thiên lần nữa hừ lạnh một tiếng: “Thiên La Địa Võng!” Một Thiên La Địa Võng loại siêu nhỏ, năng lượng lại áp súc đến lớn nhất xuất hiện ở trên tay anh.

Chợt nghe thấy một tiếng kêu ngắn mà thê lương, mới vang lên đã tuyệt nhiên dừng lại, cả người tên đại ca kia cứ như vậy rõ ràng bị Sở Chích Thiên giật thành tro tàn.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn một màn này, lửa giận trong lòng rốt cục cũng bình ổn.

Lúc này, Sở Tiểu Thất cả người đầy máu tươi đi tới bên người Sở Chích Thiên, lạnh lùng trả lời: “Đã thanh lý xong.”

“Không tồi.” Sở Chích Thiên vỗ vỗ đầu của Sở Tiểu Thất, rất là hài lòng đối với việc nó giải quyết đám người tạp vụ xung quanh được nhanh chóng như vậy.

Tiêu Từ Lăng thấy thế phiền muộn đầy mặt nói: “Tiểu Thất, nhóc thế nào không để lại mấy tên cho anh, anh cũng muốn trút trút lửa giận a.” Nói đến đương sự cậu đây còn chưa có ra tay kia.

Sở Tiểu Thất khinh bỉ nhìn anh ta một cái, còn đóng kịch cái gì, nó còn không biết anh ta đang đánh chủ ý quỷ gì sao? Không phải là vì chứng minh địa vị của anh ta ở trong cảm nhận của người hôn ước sao, lúc này thỏa mãn rồi đi, đắc ý rồi đi. Sở Chích Thiên quả nhiên rất coi trọng người hôn ước là anh ta, trực tiếp thanh trừ đối với hết thấy người muốn nhúng chàm Tiêu Từ Lăng, không có nửa điểm nương tay.

Được rồi, Sở Tiểu Thất cho rằng Tiêu Từ Lăng làm ra trận kịch này, là để kích thích Sở Chích Thiên, không thể không nói hiệu quả tốt siêu cấp. Trong đầu Sở Tiểu Thất hiện lên một màn ban nãy.

Khi Sở Chích Thiên đang chờ buồn chán, thì thấy một chiếc xe thương vụ nhanh chóng chạy tới, đương nhiên Sở Chích Thiên đối với chuyện không quan hệ với mình là nhấc không nổi hứng thú gì.

Chẳng qua chiếc xe thương vụ đó rất kỳ quái, chạy đến bên cạnh xe bọn họ lại chậm chậm ngừng lại, cửa sổ xe bên ghế phó lái mở ra, một người tuổi trẻ dùng thanh âm lo lắng hỏi: “Ban nãy có một thiếu niên tuổi tác rất nhỏ đi qua có phải đi cùng các vị hay không?”

Sở Chích Thiên nghe vậy kéo thấp vành nón của mình, lúc này mới quay đầu gật gật đầu với người thanh niên kia. Trong xe kia có thân ảnh của nữ nhân, khiến cho anh không tự chủ được làm ra động tác phản xạ này. Từ khi đàn em nhà anh luôn nói anh là ngựa giống, anh cũng rất thu liễm hành vi cử chỉ của bản thân, sẽ không đơn giản triển lộ dung mạo của anh, có thể hiện việc nữ nhân tìm tới cửa không phải do người làm đại ca anh đây rêu rao. . .

Người thanh niên kia thấy Sở Chích Thiên gật đầu, vẻ mặt thả lỏng vội vàng nói: “Thiếu niên đó bị đám người kia bắt lại, tình hình rất không tốt, anh nhanh nghĩ biện pháp đi.”

Cái gì? Sở Chích Thiên vừa nghe lời này triệt để nổi giận, tên khốn nạn nào lớn mật như vậy, dám bắt người của anh.

Xe thương vụ kia thấy đã chuyển lời xong, không dừng lại nữa ngay lập tức lái rời khỏi hiện trường, bọn họ làm đến mức này đã là không dễ dàng, có một số việc tuyệt không phải bọn họ có thể nhúng tay, bọn họ duy chỉ hi vọng người này có thể dắt được thiếu niên kia an toàn thoát khỏi hiểm cảnh.

Sở Chích Thiên không quản hành tung của chiếc xe thương vụ kia, anh trước tiên khởi động xe, giẫm mạnh chân ga phi đến bên chỗ Tiêu Tử Lăng, biểu hiện lòng nóng như lửa đốt đó khiến cho Sở Tiểu Thất cảm nhận được khắc sâu địa vị của Tiêu Tử Lăng ở trong cảm nhận của Sở Chích Thiên.

Rõ ràng hai người đều rất coi trọng đối phương, vì sao còn phải đôi bên thăm dò đối phương chứ? Haiz ~ Thế giới của người lớn thực sự là khiến người ta rất khó hiểu.

Được rồi, Sở Tiểu Thất cho rằng các loại tiểu tam xuất hiện bên cạnh hai người đều là mấy kẻ râu ria do hai người đó rảnh rồi tìm ra, tỷ như sự kiện bạch liên hoa của Sở Chích Thiên trước đó, cùng với sự kiện làm ấm giường hiện tại . . Không thể không nói, Tiểu Thất thực sự rất biết liên tưởng với suy nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120 Vật tư, xâm chiếm không gian của lão đại!

“Hừ, cậu còn không biết xấu hổ mà nói, kêu cậu đi ra điều tra tin tức, tin tức không điều tra được ngược lại gặp phải tai họa cho tôi.” Lời nói của Tiêu Tử Lăng không nhận được sự đáp lại của Sở Tiểu Thất, lại dẫn tới sự bất mãn của Sở Chích Thiên.

Gây họa? Trời đất chứng giám, ai biết sẽ gặp phải đại biến thái chứ. Tiêu Tử Lăng khó nén vẻ mặt ủy khuất nói: “Em chỉ muốn tới hỏi tình hình mà thôi, ai biết nơi này có một tên đại biến thái. . .” Nói xong, cậu nhện không được chà xát cánh tay của bản thân, trấn an da gà dựng thẳng lên của mình một chút, “Ngẫm lại đã cảm thấy buồn nôn.”

Sở Chích Thiên nhện không được liếc mắt nhìn cậu, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng hấp dẫn người như thế? Chỉ thấy một đôi mắt to tròn tròn tròn có chút linh hoạt đang lóe sáng lóe sáng nhìn anh, vẻ mặt ủy khuất có vẻ có chút đáng thương hề hề, trong tính trẻ con mang theo sự hồn nhiên ngây thơ, bộ dáng này quả thực chính là đang nói cho mọi người cậu thực sự rất dễ khi dễ.

Thế còn chưa hết, then chốt nhất chính là. . . Trong đầu Sở Chích Thiên hiện ra nụ cười rực rỡ ngọt ngào ban nãy của Tiêu Tử Lăng. Anh bùng tỉnh, quả nhiên đã bị anh tìm được chỗ có vấn đề, vì vậy trong lòng anh bốc lên lửa ngầm, lạnh lùng nói: “Không phải tôi đã cảnh cáo cậu đừng cười trước mặt người ngoài rồi sao?! Có phải cậu lại bằng mặt mà không bằng lòng với tôi hay không?”

Ách? Lão đại nhà cậu có nói qua lời này sao? Hình như có chút ấn tượng. . . Chỉ là cậu vừa mới cười sao? Tiêu Tử Lăng có chút nhớ không rõ, nhưng không hề gì, mặc kệ có cười hay hông, phủ nhận là được rồi. Vì vậy cậu nhanh chóng lắc đầu, vẻ mặt kiên định tỏ vẻ bản thân hồng có trái với quy định của lão đại. Cho dù thực sự có cười, lúc này cũng phải liều chết không thừa nhận, dù sao lão đại nhà cậu không thấy, hồng có chứng cứ có phải hay không?

Sở Chích Thiên tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Tử Lăng một cái, tên nhóc này rồi khỏi đường nhìn của anh sẽ xảy ra chuyện chọc phải phiền toái lớn. Vẫn là đặt bên người tương đối yên tâm a.

“Đi thôi!” Sở Chích Thiên thấy mọi chuyện đã cáo chung, liền chuẩn bị dẫn Tiêu Tử Lăng Sở Tiểu Thất rời đi. Lúc này, Tiêu Tử Lăng lại tỏ ý lão đại nhà mình chờ cậu một chút, cậu nhanh chóng leo lên chiếc xe nào đó mà cậu quan tâm. Lúc đó, xe thương vụ kia lấy ra hai bao thức ăn lớn cậu thấy rất rõ ràng, tuyệt đối đặt trên chiếc xe này.

Sở Chích Thiên thấy thế có chút nghi hoặc. Không biết Tiêu Tử Lăng muốn làm gì, bất quá thời gian chạy về doanh địa tuyệt không phải quá gấp, anh cũng liền bỏ mặc Tiêu Tử Lăng một chút, cũng coi như bù đắp tâm bị thương ban nãy của cậu.

Tiêu Tử Lăng vừa lên xe liền thấy ghế sau chất đầy túi, thoạt nhìn đối tượng đám người kia cướp đoạt ngày hôm nay không chỉ có xe thương vụ, còn có một số người đi đường vô tội khác, bất quá những cái đó hoàn toàn tiện nghi cho cậu rồi.

Cậu vui sướng mở ra một cái túi trong đó. Liền thấy tất cả bên trong đều là đồ ăn, tuy rằng đồ vật rất đơn giản, có một số thậm chí là mì ăn nhanh với bánh mì khô rất bình thường, bất quá thức ăn ở mặt thể đều rất trân quý, Tiêu Tử Lăng không chê bỏ là được. Ừm. Cho dù cậu không ăn cũng có thể đến chợ đen đổi một số thứ cậu cần thiết. Cậu thừa lúc lực chú ý của Sở Chích Thiên không ở chỗ này, liền liên tục vứt mấy bao lớn vào không gian, vốn còn muốn vứt thêm mấy bao, đáng tiếc tránh thoát được đũa lớn, đũa nhỏ lại tránh không xong.

Liền thấy Sở Tiểu Thất thập thập thò thò ở phía sau mông cậu, một bộ dáng rình coi, hóa ra Sở Tiểu Thất rất hiếu kỳ vì sao Tiêu Tử Lăng vô duyên vô cớ đi lên chiếc xe này, nó rất muốn biết đáp án liền lon ton lon ton theo sát qua.

Mợ nó, tên thần báo tai nhà nhóc. Hồng có việc nhóc lại đây làm gì chứ. . . Tiêu Tử Lăng phiền muộn, tên nhóc này vừa đến, mình khẳng định không thể làm mờ ám nữa, bằng không cậu mới hành động nơi đây, Sở Chích Thiên bên kia đã biết.

Tiêu Từ Lăng không có biện pháp chỉ có thể mở túi ra thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Sở Tiểu Thất.

Sở Tiểu Thất thấy thức ăn trong túi, lại nhìn nhìn túi đầy cả xe, nhất thời linh ngộ được những cái này là cái gì, Sở Tiểu Thất không có năng lực cự tuyệt đối với mỹ thực, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn không ngừng tỏa ra ánh đỏ, thêm nhỏ dãi ba thước hô lớn với Sở Chích Thiên: “Ngao ô ~! Lão đại, có đồ ăn ngon.” Nói xong tay nhỏ bé kéo lại, không chút do dự để cho hết thảy túi vùi lấp nó.

Nhìn Sở Tiểu Thất ngồi ở trong túi chỉ lộ ra một cái đầu đang cười ngu, mà Tiêu Từ Lăng thì tay chân lạnh lẽo siêng năng vớt túi trong xe ra, Sở Chích Thiên nhìn không được đỡ trán thở dài, vậy mà cảm thấy có chút đau đầu.

Hai con quỷ tham ăn này tới cùng là từ đâu tới đây (xuyên qua với trọng sinh)? Chỉ chút thức ăn đó cũng đáng để mấy đứa mừng rỡ như điên như thế sao? Phải biết rằng trong không gian của anh có số lượng thức ăn dùng bất tận đấy, nuôi hai đứa ăn hàng đó N đời cũng không sâu.

Tiêu Từ Lăng trong lúc bận rộn thấy bộ dáng ngốc của Sở Tiểu Thất, trực tiếp gõ qua một cái cốc đầu, cốc tỉnh Sở Tiểu Thất, cậu chỉ thị Sở Tiểu Thất bắt đầu thu thập vật tư khác trong xe. Có lẽ chuyện khác Sở Tiểu Thất sẽ không chịu, nhưng kêu nó thu thập đồ ăn thì phải nói là hành động nhanh chóng mãnh liệt a, chỉ thấy nó không chút keo kiệt dè dặt năng suất di của bản thân, thu dọn sạch sẽ toàn bộ xe, hết thảy vật tư đều vớt trên khối đất trống nào đó.

Rất nhanh trên khối đất trống kia đã được chất lên một tòa núi lớn (cỡ cỡ chiều cao của Sở Tiểu Thất), rốt cục hai người xong việc dùng ánh mắt tha thiết mong đợi nhìn Sở Chích Thiên, hai đôi mắt sao tương đồng đó khiến cho trong lòng Sở Chích Thiên có chút phát sợ: “Các cậu lại muốn làm gì?”

Tiêu Từ Lăng nịnh nọt nhào về phía lão đại nhà mình: “Đại ca, đại ca ruột của em, giúp chúng em thu những vật tư này vào trong không gian của anh đi.”

“Có phải không thu, thì sẽ không phải là đại ca ruột của cậu hay không?” Tên nhóc này mỗi lần lợi dụng anh, thì miệng đầy đồ ngon đồ ngọt, thái độ bình thường lại không tốt như vậy, còn có thể thường xuyên khinh bỉ anh một chút, căn bản không hề để người làm đại ca anh đây vào mắt.

“Đại ca, thế nào sẽ chứ, anh không thể oan uổng người tốt nha, mặc kệ thu hay không thu ngài đều là đại ca ruột của bọn em, Tiểu Thất, có phải hay không a!” Tiêu Từ Lăng nói xong một chân lên lên đạp Sở Tiểu Thất một chút, tỏ ý kêu nó nghiêm túc phối hợp đồ dành lão đại anh ta cho tốt.

Sở Tiểu Thất đã bị một cước này nhắc nhở, lập tức linh ngộ nhanh chóng gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy!” Vì mỹ thực, cái gì cũng có thể vớt. . .

Đôi mắt Tiêu Từ Lăng da mặt dày đến mức không có hạn cuối, Sở Chích Thiên câm nín, còn có thể thế nào, cự tuyệt? Đương nhiên không có khả năng. Vì vậy chờ đợi anh chỉ có thể là thỏa hiệp. Giữa lúc Sở Chích Thiên phiền muộn thu hết thảy đồ trên mặt đất vào không gian của bản thân, Tiêu Từ Lăng bên kia lại không biết sống chết cường điệu một câu: “Sở ca, những vật tư này là của em với Tiểu Thất nga, đừng để lẫn chung.” Tiểu Thất nghe xong liên tục gật đầu, vấn đề thuộc sở hữu của thức ăn không thể mơ hồ không rõ.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn lướt qua Tiêu Từ Lăng, lá gan của tên nhóc này thực sự là càng lúc càng lớn, vậy mà hoài nghi đại ca anh đây. Anh sẽ tham ô đồ của đàn em anh sao? Những vật tư đó cho anh nhét cũng không đủ để nhét kê rằng, anh căn bản là chướng mắt.

Tiêu Từ Lăng dường như không cảm thụ được đường nhìn băng lãnh của Sở Chích Thiên, cậu chỉ giương mắt to tròn trợn trợn, tràn ngập mong đợi nhìn anh, chờ đợi sự hứa hẹn của anh.

Được rồi, tên nhóc này lại giả ngu giả vô tội cho anh, làm bộ chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, đôi mắt Tiêu Từ Lăng vô lại, Sở Chích Thiên chỉ có thể đầu hàng nói: “Đã biết, không thiếu của các cậu.”

Nghe thấy câu trả lời của Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất hưng phấn đập tay nhau cùng vui, chúc mừng bọn họ đã thành công xâm chiếm được không gian của lão đại. Thấy hai đứa vui sướng nhảy nhót bên người, khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tâm tình rất sung sướng.

“Được rồi, nếu không còn chuyện khác, chúng ta phải đi rồi, ngày hôm nay nhất định phải chạy về trung tâm nghỉ phép hồ Hoài Dương.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt nhắc nhở hai đứa vẫn còn đang trong hưng phấn không nên quên thời gian, bọn họ còn phải chạy về nữa.

Tiêu Từ Lăng cảm thấy mỹ mãn mang theo Sở Tiểu Thất vui sướng leo lên xe, Sở Chích Thiên rất nhanh khởi động xe lái xe rời đi, khi mới chạy một đoạn, Sở Chích Thiên lại đột nhiên ngoặt thẳng một đường chín mươi độ, vội phanh xe lại, xe trượt ngang đi một đoạn mới dừng ở ngay chính giữa đường cái, khiến cho Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất ngã trái ngã phải lăn thành một cục.

Sở Chích Thiên dừng xe xong, mở cửa sổ xe ra, vươn tay phải quất lạnh một tiếng với thi thể đầy đất xa xa: “Thiên La Địa Vọng!”

Chỉ thấy vô số điện lưu đột nhiên xuất hiện bao trùm trên bầu trời mặt đường, tiếng điện chớp sấm rền chói tai cho dù bên ngoài mấy nghìn mét cũng có thể nghe thấy rõ ràng, hơn mười giây trôi qua điện quang biến mất toàn bộ, lộ ra trên mặt đất chỉ còn từng bãi tro tàn, cùng với các loại xe cộ bị nhiệt độ cao mà điện lưu mang theo hòa tan không thành bộ dáng, hiện trường hỗn độn một mảnh, tìm không được một thứ nào hoàn chỉnh.

Sở dĩ Sở Chích Thiên xử lý những thi thể đó là không muốn khiến người đi ngang qua nơi đây thấy những thi thể đó, mà dẫn tới sự ngờ vực vô căn cứ gì ảnh hưởng đến hành động kế tiếp của bọn họ, thứ hai cũng là không muốn tiện nghi cho những con tang thi kia, phải biết rằng thịt tươi là nguồn năng lượng để tang thi tiến hóa, anh không muốn vô duyên vô cớ để cho tang thi có được chỗ tốt.

Sở Chích Thiên xử lý xong hết thảy việc này rốt cục cũng tiếp tục lái xe tuyệt trần mà đi. Qua không bao lâu sau, một chiếc xe thương vụ đang lái vút đến, khi tới địa điểm xảy ra chuyện chậm rãi dừng lại.

Hóa ra là đám người báo cho Sở Chích Thiên biết chuyện của Tiêu Tử Lăng, lúc đó bọn họ rời đi không bao lâu sau, trong lòng cô gái liền bất an, cô thực sự không có biện pháp quên khuôn mặt non nớt đáng yêu kia, luôn cảm thấy là do sự ích kỷ của bản thân đã đẩy thiếu niên đó vào tuyệt cảnh.

Thấy đứa trẻ nhà mình đứng ngồi không yên, cha của cô gái nhìn không được kiên nghị mọi người quay về xem, đương nhiên vì bảo chứng sự an toàn của bọn họ, chỉ là kiểm tra một chút ở cự ly xa.

Mấy người khác suy nghĩ cảm thấy nguy hiểm không lớn, cũng liền đồng ý. Vì vậy bọn họ quay đầu về lại. Chờ khi xe chạy đến cách địa điểm bọn họ xảy ra chuyện còn mấy trăm mét, liền thấy xa xa đột nhiên dâng lên lói điện không lồ. Điện chớp sấm rền khiến người ta kinh sợ, thanh thế lớn đến mức làm cho cả bầu trời đều u ám biến sắc, khí thế kinh người đó khiến cho tất cả mọi người trên xe liú lười.

Cảnh tượng đó duy trì thời gian tuyệt không dài, chỉ có hơn mười giây lói điện đã biến mất toàn bộ, bọn họ khó nhận sự hiểu kỳ trong lòng, lái xe thương vụ đến gần địa phương phát sinh lói điện, lại phát hiện nơi đó chính là địa phương đám người kia đánh cướp, lúc này đã không còn dấu chân người.

Người thanh niên với cô gái đi xuống từ trong xe, thấy tro xám đầy đất, nhìn không được trên mặt hơi hơi biến sắc, cô gái lại càng chấn kinh hỏi: “Thế này đến tột cùng là chuyện gì?”

Người thanh niên kia thận trọng kiểm tra những phế liệu kia, sau khi đếm đếm số lượng mới nói: “Những cái này hẳn là xe của đám cướp cạn kia, xe việt dã của thiếu niên kia cùng với đồng bạn có lẽ không ở trong đó.”

Cô gái nghe xong lời này ánh mắt nhất thời lóe sáng lên, cô nhìn chăm chú vào đồng bạn của bản thân hưng phấn nói: “Anh họ, anh nói đạo thiểm điện khủng bố kia có phải là năng lực mà thiếu niên đó hoặc là đồng bạn của thiếu niên phát sinh hay không?”

Người thanh niên kia suy nghĩ một chút, gật gật đầu, lời anh mang sự hâm mộ nói: “Thiếu niên đó không có loại khí thế đó, người ở xe việt dã kia có lẽ có, thực sự là kỹ năng cường đại a, hệ lói điện, quả nhiên là dị năng cường đại nhất như trong nghe đồn.” Lúc đó khi đi quá vội vàng vàng, không có nghiêm túc nhìn người nọ trên xe một chút, hiện tại nhớ lại khí thế của người nọ vốn đúng là có chút không đơn giản, đáng tiếc anh không cách nào nhớ được khuôn mặt của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phẫn Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121 Thăng cấp? Đoàn năng lượng xa lạ!

Hai người thấy không có phát hiện mới nào, lúc này mới trở về bên trong xe. Loại tình huống mới này khiến cho ý kiến của mấy người bắt đầu có chút không thống nhất. Người thanh niên không muốn đi căn cứ Huy Hoàng, mà muốn đi tìm người thức tỉnh hệ lói điện cường đại kia, chỉ cần gia nhập đội ngũ của anh ta, bọn họ ở mặt thế sẽ nhiều thêm được một phần nắm chắc.

Mấy người già thì lại có chút do dự, nguyên nhân là tung tích của người thức tỉnh hệ lói điện kia hoàn toàn không có, tuy rằng biết phương hướng nào, nhưng đường cái quá nhiều ngã rẽ, ai biết bọn họ sẽ chui vào trong góc nào chứ. Đi tìm bọn họ không thể nghi ngờ là rất mạo hiểm, mấy người già thích an ổn không muốn được ăn cả ngã về không đi làm một chuyện cần thiết vận khí.

Kỳ thực trong lòng cô gái cũng muốn đi tìm thiếu niên kia với đồng bạn của cậu ta, không biết vì sao, thiếu niên kia khiến cho cô nhớ tới người em họ nhỏ của cô, đáng tiếc cả nhà chú của cô ở tại bắc bộ, cách bọn họ mấy vạn km, có lẽ kiếp này cũng không thể gặp lại.

Lúc này trong xe một cô bé sáu bảy tuổi đột nhiên nói: “Em biết bọn họ ở nơi nào.” Lời nói đột ngột này khiến cho toàn bộ người trong xe đều nhìn về phía bé.

Cô bé rụt lui thân thể, dường như không quen ánh nhìn kỹ dầy đặc của nhóm người lớn. Cô gái nghe xong lời nói của bé mừng rỡ đầy mặt hỏi: “Ừ, em làm sao biết được?”

Từ nói: “Trong xe đó có một em trai nhỏ, em nhớ hương vị của cậu ta. . .” Được rồi, là một đứa trẻ bé cũng chỉ hiểu kỳ với đứa trẻ, vì vậy thấy Sở Tiểu Thất bên trong xe việt dã đang vui sướng gặm kẹo que, bé liền nhớ kỹ cậu ta, đương nhiên bé sẽ không nói cho nhóm người lớn, bé đang đó kị chuyện cậu ta có thể ăn được kẹo que.

Cô gái hưng phấn vỗ tay nói: “Vậy là được rồi, chỉ cần đi theo hương vị đó, khẳng định có thể tìm được bọn họ.” Từ thức tỉnh chính là biến dị khứu giác. Chỉ cần nhớ kỹ hương vị của người nào, xa thế nào bé cũng có thể ngửi được khí vị, tìm được hành tung của người đó.

Mấy người già nghe vậy cũng không phản đối nữa, mặt thế này, kỳ thực đến nơi nào cũng không an ổn, bọn nhỏ đều đã muốn đi tìm người thức tỉnh hệ

lời điện kia, hơn nữa lại có phương pháp tìm người, mấy người già bọn họ không muốn khó xử bọn nhỏ.

Bọn họ thống nhất ý kiến tiếp tục điều khiển xe thương vụ dọc theo lộ tuyến của Sở Chích Thiên chạy tới phía họ.

Nói đến bọn Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng, hành trình nửa sau rất thuận lợi, cũng không đụng phải chuyện lộn xộn gì ảnh hưởng đến đường về của bọn họ nữa, tốc độ lái xe của Sở Chích Thiên tương đối nhanh, khiến cho Tiêu Từ Lăng cảm nhận được như thế nào là phóng xe, mặt thế cậu cũng đã từng lái xe xông ngang đụng thẳng, nhưng so sánh với Sở Chích Thiên, cậu cảm thấy bản thân tựa như một đứa trẻ ngoan. Bất kể tốc độ hay kỹ thuật căn bản không thể cùng bình luận, Sở Chích Thiên chính là siêu cấp đại cao thủ nhà.

Vì Sở Chích Thiên mở đủ mã lực, khi về tới trung tâm nghỉ phép ở hồ Hoài Dương mới là buổi chiều chưa đến hai giờ. Đối với việc ba người bọn họ trở về trước thời gian, Trần Cảnh Văn nhận được tin tức, tâm vốn treo cao mấy ngày rốt cục cũng hạ xuống, thở phào nhẹ nhõm rất lớn. Trong khoảng thời gian Sở Chích Thiên rời đi, tuy rằng anh biết sẽ không thể xảy ra chuyện gì, nhưng luôn tránh không được sẽ lo lắng.

Đồng Hạo Triết vì thu thập vật tư có thể dùng ở xung quanh trung tâm nghỉ phép, vì vậy trước mắt còn chưa nhận được tin tức bọn Sở Chích Thiên đã trở về.

Sở Chích Thiên vừa về trung tâm nghỉ phép, trực tiếp lái xe đến phía dưới nơi ở của mình, một thân thoải mái trở lại gian phòng của bản thân, không đợi Tiêu Từ Lăng ngồi xuống thở một hơi uống miếng nước nghỉ ngơi một chút, đã bị lão đại vô tình nhà cậu đá vào nhà bếp, mệnh lệnh cậu chuẩn bị cơm trưa trễ cho bọn họ.

Được rồi. Vốn ở trên xe có thể chấp nhận ăn một chút gì đó giải quyết vấn đề bữa trưa, bất quá đại gia anh ghét bỏ các loại bánh mì kia quá khó ăn, đánh chết cũng không chịu mở miệng tôn quý, nếu đứa lớn đã làm ra gương mẫu, đứa nhỏ đương nhiên cũng theo sát sau đó, đồng dạng về mặt ghét bỏ, kiên quyết cự tuyệt ăn những thứ cho cậu ăn đó (nguyên lời Sở Tiểu Thất).

Vì vậy, Tiêu Từ Lăng chỉ có thể tiếp tục làm cu li, chuẩn bị xong cơm nước hầu hạ xong lão đại nhà cậu cùng ‘vật phẩm thêm vào’, khi đang chỉnh lý bát đĩa, Trần Cảnh Văn đến.

Hóa ra Trần Cảnh Văn sốt ruột hiểu rõ tin tức mà Sở Chích Thiên tìm được, thật vất vả mới xử lý xong chuyện trên tay, liền vội vội vàng vàng đến tìm Sở Chích Thiên. Anh phải nhanh chóng nắm giữ được tin tức một chút, để bày ra hành động tiếp theo.

Tin tức Sở Chích Thiên mang đến không thể nghi ngờ là cục diện mà Trần Cảnh Văn hy vọng nhất, các chiến đội lớn của mỗi một doanh địa của Hoài Thành đều có dự định của mỗi người, thậm chí có mấy địa phương cừu thị đôi bên, còn thiếu chút nữa xung đột vũ trang. Trần Cảnh Văn lấy được tin tức thì trong lòng đã rõ, anh không ở lại lâu, rất nhanh đã trở về nghiên cứu phương án hành động sau cùng, thời gian của bọn họ tuyệt không nhiều, nhất định phải thu thập những vật tư kia để nhanh chóng lên đường.

Mà Sở Chích Thiên hoàn thành xong nhiệm vụ của mình thì không nhúng tay vào việc này nữa, anh kiên trì chờ đợi an bài sau cùng của Trần Cảnh Văn, loại chuyện trù tính anh sẽ không quan tâm, anh hiểu rõ năng lực của Trần Cảnh Văn, tin tưởng cậu ta có thể an bài tốt được hết thảy. Trong lòng Sở Chích Thiên không còn chuyện gì không cần bận tâm bắt đầu tu luyện, anh đã cảm thụ được là chán cấp năm, nỗ lực thêm một phen nữa, có lẽ có thể thử đột phá cấp năm.

Sở Tiểu Thất thấy Sở Chích Thiên tu luyện, nó cũng bắt đầu tu luyện theo, nó biết nếu muốn đi theo bên cạnh Sở Chích Thiên, thực lực nhất định phải nổi bật, nó cũng không muốn bị Sở Chích Thiên vứt đến trong cái góc nào đó không biết, như vậy nó còn đi đào móc lịch sử chân chính được thế nào nữa chứ. . .

Tiêu Từ Lăng chỉnh lý xong hết thảy, phát hiện hai đứa một lớn một nhỏ đang bắt chước tu luyện, cảm giác nguy cơ của cậu bỗng nhiên đề thăng, thực lực của bản thân không thể bị kéo xuống, huống hồ mặt phải đã để lộ ra một chút dấu vết, muốn hiểu rõ, thăng cấp là điều kiện tất yếu. Vì vậy cậu đi tới trên sofa đơn người duy nhất không có ai, khoan chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Tiêu Từ Lăng vừa vận chuyển Thanh Tâm Thuật, liền nhận thấy được năng lượng lưu chuyển bên người rất nhanh chóng, cậu cảm thụ được Sở Chích Thiên hấp thu năng lượng xung quanh phải nói là hùng mãnh, cứ như một cái lỗ không đáy, điên cuồng thôn phệ năng lượng xung quanh. Tiêu Từ Lăng lại “nhìn” thấy Sở Tiểu Thất cách đó không xa. Phác! Tốc độ hấp thu năng lượng của thằng nít ranh đó không kém hơn bao nhiêu so với Sở Chích Thiên, nếu Sở Chích Thiên là một lỗ đen lớn, vậy Sở Tiểu Thất chính là một lỗ đen nhỏ, khó trách năng lượng xung quanh điên cuồng tề tụ về nơi đây như thế, hóa ra bởi vì nơi này có hai con quái thú lớn nhỏ.

Tiêu Từ Lăng so sánh nhìn nhìn đại năng lượng chỉ có hơn mười sợi như dòng suối nhỏ xinh đẹp được hấp thu bên người bản thân, nhất thời rơi lệ đầy mặt. Mợ nó, quá khi dễ người, có một con yêu nghiệt còn chưa tính, vì cái rằng còn phải thêm một con tiểu yêu nghiệt để kích thích cậu. . . Không được, cậu phải nỗ lực, nếu như bị thằng nít ranh Tiểu Thất vượt qua, cậu còn có mặt mũi gì đi quản giáo nó?

Tiêu Từ Lăng nhắm mắt tu luyện nhìn không được cảm thán, sở dĩ Sở Chích Thiên có thể trở thành siêu cấp bá chủ của mặt thế, không thể không kể đến thể chất tu luyện yêu nghiệt của anh ta, tốc độ tu luyện của hai hệ dị năng vậy mà nhanh hơn bất kỳ ai. . . Tiêu Từ Lăng lần nữa xác định Sở Chích Thiên là con cưng của trời đất, sự xuất hiện của anh ta quả nhiên là vì đã kích mọi người mà tồn tại, đặc biệt là những nhân vật vật hy sinh như bọn cậu, ở trước mặt anh ta phải nói là xấu hổ vô cùng.

Có lẽ bởi vì hiệu quả tu luyện của hai con quái thú bên người quá tốt, Tiêu Từ Lăng vậy mà cũng bị bọn họ mang vào tu luyện chiều sâu, đại năng lượng hấp thu vốn chỉ có hơn mười dòng suối nhỏ thoáng cái mở rộng hơn rất nhiều, tuy rằng so không bằng loại trình độ hấp thu của Sở Chích Thiên Sở Tiểu Thất, nhưng rõ ràng đã tăng hơn gấp vài lần so với vốn dĩ của cậu. Cứ như vậy, ba người yên lặng tu luyện một đêm. . .

Sở Chích Thiên đang chìm đắm trong tu luyện đột nhiên cảm thụ được năng lượng xung quanh bắt đầu bạo động lên, anh kinh ngạc mở mắt ra nhìn về

phía chỗ nguồn gốc bạo động, ngạc nhiên phát hiện Tiêu Từ Lăng ở nơi đó nhắm mắt tu luyện, thoát nhìn là cậu xuất hiện dị thường.

Sở Tiểu Thất cũng bị loại bạo động năng lượng này làm bùng tỉnh, nó phát hiện là bên Tiêu Từ Lăng xuất hiện dị trạng, lập tức lo lắng, khi đứng lên muốn tới xem tình hình, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên ở một bên nói chặn lại: “Tiểu Thất, chờ một chút.”

Sở Tiểu Thất nhanh chóng dừng lại, quay đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên chờ đợi phân phó của anh.

Sở Chích Thiên đi đến cự ly cách Tiêu Từ Lăng ước chừng trên dưới một cánh tay liền dừng lại, anh dùng ngón trỏ chạm nhẹ trán Tiêu Từ Lăng, cẩn thận điều tra tình hình trong cơ thể Tiêu Từ Lăng, vậy mà phát hiện Tiêu Từ Lăng đang xông cấp.

Không phải cậu ta mới lên tới cấp ba sao? Thế nào nhanh như vậy lại đã muốn thăng cấp? Sở Chích Thiên cảm thấy bất ngờ, càng thêm nghiêm túc điều tra nguyên điểm năng lượng của luồng bạo động trong cơ thể Tiêu Từ Lăng.

Thận trọng nghiên cứu nguyên điểm năng lượng trong cơ thể Tiêu Từ Lăng, phát hiện lần thăng cấp này tuyệt không phải cấp ba thăng cấp bốn, mà là một đoàn năng lượng khác với dị năng đang đột phá. Sắc mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng thu hồi ngón tay, xoay người lại ngồi trên sô pha, bắt đầu trầm tư.

“Sở lão đại, đây tới cùng là chuyện gì?” Khuôn mặt tê liệt kia của Sở Tiểu Thất lộ ra vẻ mặt lo lắng hiếm thấy, đi đến bên người Sở Chích Thiên hỏi.

Bởi vì lo lắng chuyện Tiêu Từ Lăng, Sở Tiểu Thất học xưng hô từ Tiêu Từ Lăng. Sở Chích Thiên cũng lười sửa đúng, anh cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Xem tình hình hẳn là không có việc gì, bất quá nguyên điểm năng lượng trên người Tiểu Lăng rất kỳ quái, hình như có chút bất đồng với chúng ta, cậu ta có một đoàn năng lượng rất xa lạ đang đột phá.”

Không sai, lần này Tiêu Từ Lăng thăng cấp đột phá không phải dị năng thức tỉnh, mà là Thanh Tâm Thuật của cậu, dưới sự lôi kéo tu luyện hiệu suất cao của Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất, Thanh Tâm Thuật vậy mà vào lúc này nước chảy thành sông bắt đầu xông cấp, không thể không nói, có một số thời điểm thực sự rất cần cơ duyên, cơ hội đột phá mà Tiêu Từ Lăng khó tìm không được, vậy mà khi ba người tu luyện đạt được sự cân đối nào đó, bất ngờ chạm tới được.

Sở Tiểu Thất nghe xong lời này, vẻ mặt vốn lo lắng trong nháy mắt biến mất, lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng của nó. Nó nói: “Không có việc gì là tốt rồi, mặt thể vốn chính là một điều bí ẩn, dị năng của chúng ta cũng vậy. . .”

Sở Chích Thiên nghe xong khẽ gật đầu, buông xuống nghi ngờ trong lòng, chỉ cần Tiêu Từ Lăng an toàn, chuyện khác đều không quan trọng. Tiểu Thất nói không sai, mặt thể giáng lâm vốn đã quá mức kỳ lạ, tang thì người thức tỉnh động thực vật biến dị đều thuộc về những thứ không thể giải thích, có lẽ còn có rất nhiều thứ không biết đang tồn tại, bản thân ngược lại không cần vì thế mà quá quýt.

Hai người kiên trì chờ đợi Tiêu Từ Lăng đột phá, ước chừng qua một đoạn thời gian, tình hình của Tiêu Từ Lăng bắt đầu không ổn, trên mặt cậu đột nhiên trở nên thống khổ. Sở Chích Thiên thấy thế sắc mặt đại biến, nhanh chóng nhào qua tìm hiểu, lại phát hiện là lực lượng dự trữ của xông bậc không đủ, hết thấy năng lượng không khống chế được tản ra xung quanh, bắt đầu phản phệ bản thể Tiêu Từ Lăng, nếu tiếp tục như vậy, sợ rằng Tiêu Từ Lăng sẽ có nguy hiểm đến sinh mệnh.

Dưới loại tình huống nguy hiểm này, Sở Chích Thiên làm sao còn có thể suy nghĩ được gì nữa, trực tiếp ngồi ở phía sau Tiêu Từ Lăng, chống tay lên lưng cậu, đưa vào năng lượng của bản thân trợ giúp Tiêu Từ Lăng một tay.

Năng lượng dị năng của Sở Chích Thiên vừa tiến vào trong cơ thể Tiêu Từ Lăng, đã bị đoàn năng lượng xa lạ kia của Tiêu Từ Lăng thôn phệ đồng hóa, Sở Chích Thiên nhú mày, thầm nghĩ đoàn năng lượng xa lạ kỳ quái này thực sự quá mức bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122 Song tu? Thanh Tâm Thuật bá đạo!

Năng lượng dị năng của bản thân Sở Chích Thiên không lộ ra sao, Thanh Tâm Thuật tăng thứ hai căn bản không thể cùng bình luận với anh. Vì vậy Sở Chích Thiên dùng lượng mang tính áp đảo tuyệt đối vững vàng ngăn chặn đoàn năng lượng Thanh Tâm Thuật, bắt đầu hướng dẫn nó hấp thu mảnh vỡ năng lượng đang đầu đá lung tung trong cơ thể.

Ngay từ đầu Thanh Tâm Thuật còn có chút không tình nguyện, dù sao cũng là bị áp bách, thế nhưng theo thời gian gia tăng, Thanh Tâm Thuật vậy mà bắt đầu không muốn xa rời năng lượng của Sở Chích Thiên, chỉ cần năng lượng của Sở Chích Thiên vận chuyển tới nơi nào, không cần Sở Chích Thiên đi hướng dẫn, Thanh Tâm Thuật tự động theo sát lên, điều này làm cho Sở Chích Thiên nhớ tới tính cách của Tiêu Từ Lăng, thật đúng là ai thì có đoàn năng

lượng đó, rõ ràng chính là một tên nhóc nịnh hót khi mềm sợ cứng.

Bất quá sự phối hợp của Thanh Tâm Thuật cũng để cho Sở Chích Thiên hướng dẫn năng lượng trở nên nhẹ nhàng hơn, khi anh trợ giúp Tiêu Tử Lăng lần nữa chinh hợp năng lượng tứ tán thành một đoàn, Sở Chích Thiên liền bắt đầu đưa vào lượng lớn năng lượng dị năng của bản thân, dung hợp cùng luồng năng lượng hoàn chỉnh kia, cùng nhau trùng kích lá chắn thẳng cấp, hy vọng có thể thuận lợi giúp Tiêu Tử Lăng xông cấp thành công.

Năng lượng cấp bốn đỉnh cấp của Sở Chích Thiên rất dày đặc, hơn nữa trước mắt Thanh Tâm Thuật rất phức tạp nguyên điểm năng lượng của Sở Chích Thiên, vì vậy lần xông cấp này tuyệt không bị trở ngại quá lớn, khi trùng kích lần thứ năm, lá chắn Thanh Tâm Thuật ràng buộc trong cơ thể Tiêu Tử Lăng đã bị đánh vỡ, xông cấp thành công.

Thanh Tâm Thuật thẳng một cấp bắt đầu đầu vào đẩy chữa trị ôn dưỡng cơ thể của Tiêu Tử Lăng, khi xông cấp bởi vì năng lượng quá lớn, sản sinh gánh vác nhất định đối với thân thể của Tiêu Tử Lăng, tạo thành sự tổn hại của thân thể, nếu như chữa trị trễ, sẽ mang đến cho bản thể tai họa ngầm rất lớn. Có lẽ trước mắt nhìn không ra, nhưng đến về sau khi thăng cấp sẽ hoàn toàn bộc phát ra.

Sở Chích Thiên thấy đã nước chảy thành sông, khi đang muốn rút năng lượng trong cơ thể Tiêu Tử Lăng về, lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Đoàn năng lượng Thanh Tâm Thuật vẫn còn ôn dưỡng thân thể Tiêu Tử Lăng, cảm thụ được đoàn năng lượng khổng lồ hướng dẫn nó kia muốn rút lui khỏi, thế mà rất không an phận theo sát đoàn năng lượng đang quay về dọc theo bàn tay của Sở Chích Thiên xuất phát vào trong cơ thể anh.

Sở Chích Thiên vốn định lập tức ngắt ngang thu hồi dị năng, ngăn cản sự tập kích của Thanh Tâm Thuật, lại phát hiện sự bá đạo của Thanh Tâm Thuật chưa từng mất đi. Trước đây dụ ngoạn chỉ là một loại che giấu, nó hoàn toàn không nhìn sự cự tuyệt của Sở Chích Thiên, tự bản thân theo bàn tay Sở Chích Thiên tiến vào trong cơ thể Sở Chích Thiên, lượn một vòng ở trong cơ thể anh, sau khi lưu lại một vòng vết tích lại lần nữa theo cánh tay Sở Chích Thiên chuyển về trong cơ thể Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên mật thiết chú ý tình hình trong cơ thể bản thân, phát hiện luồng năng lượng đó tuyệt không tạo thành nguy hại gì đối với anh, trái lại hữu ích rất lớn đối với anh. Thanh Tâm Thuật thoảng tuần hoàn như thế ở trong cơ thể anh, vậy mà lần nữa tinh luyện năng lượng vốn có chút hỗn loạn của anh, anh vốn phải tốn thời gian mấy ngày mới có thể hoàn toàn hấp thu được những năng lượng đó, lúc này lại bởi vì Thanh Tâm Thuật, đã nhanh chóng dung hợp lại cùng năng lượng dị năng của bản thân anh, trở thành nguyên điểm năng lượng của bản thân anh. . .

Đây quả thực chính là đề cao vài lần thành quả tu luyện của anh a.

Sở Chích Thiên kinh ngạc nhếch mi. Không ngờ tới chẳng qua chỉ đơn thuần trợ giúp Tiêu Tử Lăng xông cấp vậy mà có chỗ tốt như vậy. Nếu luồng năng lượng này vô hại đối với anh, Sở Chích Thiên cũng thờ phào một hơi, bắt đầu tiến hành công tác kết thúc sau cùng.

Anh cẩn thận thu hồi năng lượng, Thanh Tâm Thuật đều sẽ thường thường theo sát năng lượng của anh đến trong cơ thể của anh lượn một vòng, tinh luyện rồi lại tinh luyện dị năng của anh, Sở Chích Thiên đột nhiên phát hiện anh vậy mà đang ở vào trong trạng thái tu luyện, thân thể bắt đầu tự động hấp thu đoàn năng lượng trong không khí dưới tình huống anh vô ý thức, để cho Thanh Tâm Thuật hỗ trợ tinh luyện. . .

Vì vậy, Sở Tiểu Thất liền thấy hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng đồng thời tiến vào cảnh giới tu luyện chiều sâu. Đó chính là kỳ ngộ khó gặp a, nó cần thận canh giữ ở một bên.

Quả nhiên là người hôn ước, không ngờ tới bọn họ đã tới cảnh giới song tu, đó chính là diệu chiêu thần kỳ có thể nhanh chóng đề thăng thực lực, ở ngàn năm sau sớm đã thất truyền, thuộc về kỹ năng trong truyền thuyết. Không ngờ tới nó lại may mắn được thấy. . .

Nếu như Tiêu Tử Lăng biết ý nghĩ của Sở Tiểu Thất, khẳng định sẽ tức trào máu, song tu không phải loại tu pháp này, đó không phải là phương pháp tu luyện một nam một nữ lẫn giường sao?

Ngày thứ hai, Đồng Hạo Triết liền sớm tới chỗ Trần Cảnh Văn, hỏi một chút kế hoạch an bài của Trần Cảnh Văn. Đáp án anh nhận được là, vật tư của hai nơi kia còn phải chờ thêm, hiện tại Trần Cảnh Văn đã an bài nhân thủ đang làm chuẩn bị giai đoạn đầu, dựa theo lời nói của Trần Cảnh Văn, cho anh thời gian hai ngày, là có thể hành động.

Đồng Hạo Triết hiểu rõ đại thể chuẩn bị tìm xem trên địa đồ xung quanh bọn họ còn có địa phương tốt nào có thể cho bọn họ xuất động thu thập chút vật tư nữa hay không, không thể không nói, vật tư bên hồ Hoài Dương này tuyệt không phải quá nhiều, liên tục mấy ngày, cũng chỉ thu thập được hai xe vật tư mà thôi, so sánh với Thân Thành rõ ràng là thu hoạch kém hơn rất nhiều.

Đồng Hạo Triết không có bao nhiêu nhiệt tình tuyệt không muốn lập tức hành động, anh tiếp tục quấy rầy Trần Cảnh Văn đang bận rộn, anh luôn sẽ chọc Trần Cảnh Văn đến mức duy trì không được khuôn mặt như tắm gió xuân kia, điên cuồng hét lên với anh mới có thể bỏ qua. Với anh mà nói, Trần Cảnh Văn như vậy mới là Trần Cảnh Văn anh quen thuộc, anh luôn rất hoài niệm cảm giác bị cậu ấy điên cuồng hét lên khi lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nga. . .

Được rồi, chúng ta chỉ có thể nói, Đồng phó đội anh nha chính là một tên bị cuồng ngược đãi!

Quả nhiên, không bao lâu sau, nhân viên công tác của tổ hậu cần nghe thấy chỗ làm việc của Trần phó đội truyền đến tiếng hét phẫn nộ đỉnh tai nhức óc: “Đồng Hạo Triết, cậu đồ cờ mờ cút ra ngoài cho tôi. . .”

Sau đó liền thấy Đồng phó đội treo nộ cười hàm hậu đi ra, một chút cũng không có tức giận. Điều này làm cho người của tổ hậu cần đều âm thầm bội phục sự độ lượng rộng rãi của Đồng phó đội, trong lòng tán thưởng Đồng phó đội quả nhiên là một người tốt trung hậu thành thật a. . . Bị Trần phó đội vút mặt mũi như thế cũng không tức giận.

Nếu như Trần Cảnh Văn biết ý nghĩ của những người đó, khẳng định sẽ roi lệ đầy mặt, cậu ta nha chính là một tên phúc hắc, mặt ngoài trung hậu thành thật, kỳ thực trong nội tâm rất giảo hoạt. . . Người người đều nói anh xảo trá như hồ, anh cảm thấy so sánh với Đồng Hạo Triết, anh thực sự có thể được xưng là một con hồ ly đơn thuần.

Giữa lúc Đồng Hạo Triết cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị rời khỏi tổ hậu cần của Trần Cảnh Văn, đột nhiên toàn bộ trung tâm nghi phép bị một luồng uy áp khổng lồ bao phủ, một màn ngoài dự đoán này, khiến cho một số người sống sót bình thường lâm vào trong kinh sợ khủng hoảng. Có một số người thức tỉnh cấp thấp lại càng trực tiếp bị áp bách hôn mê bất tỉnh, dù là cấp bậc tương đối cao, cũng nhao nhao ngồi xuống khoanh chân vận chuyển dị năng chống lại luồng áp lực đó (Uy áp hữu hiệu đối với người thức tỉnh, người sống sót bình thường chỉ cảm thụ được áp lực vô hình trong tâm hồn).

Trần Cảnh Văn chạy ra từ trong phòng, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Hạo Triết, xảy ra chuyện gì?” Luồng áp lực này rất cường đại, khiến cho anh cảm giác được dường như sinh tử của bản thân đã bị đôi phương nắm giữ vậy.

“Nguồn gốc áp lực hình như ở chỗ Sở ca, Cảnh Văn, chúng ta đi xem xem” Đồng Hạo Triết đã cảm giác được uy áp đến từ nơi nào, vội kêu Trần Cảnh Văn cùng anh qua xem.

Bọn họ nhanh chóng chạy vội tới cửa Sở Chích Thiên, lại phát hiện Sở Tiểu Thất đang đứng ở ngay trước cửa chính, trong tay cầm một thanh vũ khí dài ước chừng một mét, lông lánh trong sáng hình nón, trên đầu có một cây gai nhọn dài nhỏ, lúc này đang chỉ vào mấy người ở cửa, sát ý đầy mặt nhìn bọn họ, một bộ dáng chỉ cần tiến lên trước một bước thì giết chết ngay tại chỗ.

Giang Kinh Ngữ thấy hai vị phó đội đã tới, vội vàng mang về mặt úy khuất nói: “Trần phó đội, Đồng phó đội, tôi với Ngải Ngải cảm thụ được nơi đây xuất hiện dị thường, muốn vào xem, thế nhưng. . . Cậu ta không cho chúng tôi vào, cậu ta đến tốt cùng là ai a?” Giang Kinh Ngữ hung hăng nhìn chăm chăm khuôn mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn kia, lòng của cô đang rĩ máu, vì sao Sở Chích Thiên sẽ có con riêng?

Thế giới này đến tốt cùng làm sao vậy? Cô biết tuy rằng Sở Chích Thiên có vô số nữ nhân, thế nhưng căn bản không có một nữ nhân nào có thể sinh hạ đứa trẻ cho anh, đừng nói gì đến con riêng. . .

Trương Ngải Ngải ở bên cạnh nghe thấy lời nói của Giang Kinh Ngữ, liên tục gật đầu, đương nhiên ánh mắt của cô căn bản chưa từng rời khỏi Sở Tiểu Thất, phải nói khi các cô đến thấy đứa trẻ băng lãnh vô cùng, hoàn toàn là phiên bản của Sở Chích Thiên này, cô với Giang Kinh Ngữ liên tục tiếp mờ mịt, tâm tình phải nói là năm vị hỗn loạn a.

Đồng Hạo Triết cười ha ha giới thiệu với các cô: “Đây là con trai của Sở ca, kêu Sở Tiểu Thất.”

Lời nói của Đồng Hạo Triết triệt để hủy diệt huyền tưởng vốn còn có một chút của các cô, hóa ra Sở Chích Thiên thực sự đã có con, như vậy đến tốt cùng là nữ nhân nào có thể may mắn sinh hạ được đứa con của Sở Chích Thiên như thế? Trong lòng hai nữ nhân là các loại đồ kị hận a, hận không thể đem nữ nhân có lẽ có kia ra để rút gân rút xương, băm cho cầu ăn.

Đồng phó đội giới thiệu xong đẩy ra nụ cười hòa ái dễ gần, đi đến bên người Sở Tiểu Thất cúi người thương lượng: “Tiểu Thất, bọn chú không biết phát sinh chuyện gì, có chút lo lắng cho Sở ca, hết thảy muốn vào xem, hy vọng cháu có thể dàn xếp một chút nga.” Tên nhóc này là con của Sở ca, có lẽ là người thừa kế tương lai, thế nào cũng không thể đắc tội.

Sở Tiểu Thất lãnh nhàn thoáng nhìn Đồng Hạo Triết, căn bản không ăn một bộ này của anh, nó trực tiếp cự tuyệt: “Lão đại đang đột phá, quyết không cho phép quấy rầy.”

Trần Cảnh Văn nghe thấy lời nói của Sở Tiểu Thất, khuôn mặt vốn một bộ tao nhã bình tĩnh nhất thời hưng phấn lên, anh không ngờ tới Sở Chích Thiên sẽ trưng kích cấp năm nhanh như vậy.

Nếu như thành công, căn bản không cần chờ đợi hai ngày đi thu thập những vật tư kia, cấp năm a, theo tin tức truyền đến từ bên quân đội, đó chính là cấp bậc trong truyền thuyết, hoàn toàn có thể chấn nhiếp hết thảy người thức tỉnh dị động quanh thân.

Đồng Hạo Triết nghe thấy lời nói của Sở Tiểu Thất, cũng không dám cưỡng cầu, nếu như bởi vì anh mà không cẩn thận ảnh hưởng đến Sở Chích Thiên tiến cấp, vậy anh tự sát cũng không thể tạ tội.

Nếu hai vị phó đội đều không có ý kiến, trực tiếp đứng chờ ở cửa, những người khác tới sau đó đương nhiên không dám đề xuất dị nghị, mọi người yên lặng đứng trong thông đạo, chờ đợi kết quả xông cấp sau cùng của Sở Chích Thiên.

Phải nói, Sở Chích Thiên tiến cấp là một sự trùng hợp, anh dưới sự trợ giúp của Thanh Tâm Thuật, nhanh chóng hấp thu năng lượng chuyển hoá thành năng lượng của bản thân, lá chắn vốn còn có chút loáng thoáng vậy mà rõ ràng hơn rất nhiều, tu luyện đến sau cùng, hoàn toàn có thể cảm thụ được rõ ràng tầng lá chắn dày đó.

Vốn Sở Chích Thiên tuyệt không muốn hấp tấp xông cấp, còn muốn củng cố thêm cảnh giới trước mắt, không ngờ đến Thanh Tâm Thuật vốn còn cần cù cù phục vụ cho Sở Chích Thiên, lần nữa biểu diễn ra sự bá đạo không nói lý của nó. Dường như nó rất cừu thị loại đồ vật như lá chắn, khi cảm thụ được tầng lá chắn kia, nó thế mà tự quyết định mang theo đoàn năng lượng dị năng của Sở Chích Thiên bắt đầu trưng kích tấm lá chắn đó, tốc độ đó nhanh đến mức Sở Chích Thiên căn bản không phản ứng lại kịp.

Chương 123 Buộc chặt? Hai con châu chấu trên một sợi dây thừng

Tình hình bất ngờ này khiến cho Sở Chích Thiên nhất thời lâm vào thế bị động, anh chỉ có thể kiên trì chờ đợi cơ hội.

Bị ảnh hưởng còn có Tiêu Tử Lăng, hai người bởi vì Thanh Tâm Thuật liên hệ, khi tu luyện đã đạt được đồng bộ, biến thành một loại phương pháp tu luyện bổ sung lẫn nhau kỳ lạ cùng loại với song tu, dĩ năng của hai người trong câu có tôi, trong tôi có cậu. Năng lượng mỗi người hấp thu không còn là tuần hoàn chỉ một cá thể nữa, mà thông qua hai tay của Sở Chích Thiên, biến thành tuần hoàn lớn hai vị một thể.

Tuy rằng tốc độ tu luyện của Sở Chích Thiên được đề cao mấy lần, thu được chỗ tốt cực lớn, nhưng đạt được nhiều lợi ích hơn kỳ thực là Tiêu Tử Lăng. Bởi vì thông qua thân thể Sở Chích Thiên, năng lượng tiến vào trong cơ thể cậu vượt xa năng lượng bản thân cậu hấp thu vào, nói cách khác vốn thân thể của chính Tiêu Tử Lăng trong thời gian một giây chỉ có thể hấp thu được một điểm năng lượng, như vậy hiện tại biến thành một giây có thể hấp thu được mấy trăm thậm chí mấy nghìn điểm, tốc độ tu luyện này trực tiếp tăng gấp mấy trăm mấy nghìn lần. . .

Đương nhiên từ trên hàm lượng tổng thể, năng lượng Tiêu Tử Lăng hấp thu căn bản không thể so sánh với Sở Chích Thiên, dù sao tổ chất bản thể của cậu thực sự quá phế tài, cho dù tăng gấp mấy nghìn lần, cũng so không bằng lượng vốn dĩ của Sở Chích Thiên.

Thế nhưng Sở Chích Thiên vừa trùng kích như thế, Tiêu Tử Lăng vẫn luôn ý lại Sở Chích Thiên chuyển vận năng lượng liền thâm rồi. Cậu không chỉ không hấp thu được năng lượng, trái lại bởi vì loại quan hệ buộc chặt này, Thanh Tâm Thuật vận chuyển giữa hai người hình thành một tuần hoàn lớn, trái lại mang theo hết thảy năng lượng của cậu cuộn trào mãnh liệt tiến vào trong cơ thể Sở Chích Thiên, đã tâm bưng bưng muốn trợ giúp Sở Chích Thiên trùng kích cấp năm. . .

Trong lòng Tiêu Tử Lăng bị động phải nói là phiền muộn a, vốn còn muốn dính dính tiện nghi tu luyện của Sở Chích Thiên, không ngờ đến tiện nghi này không dễ dính a, lập tức đã trả giá đắt thảm thối. Lần này cậu với Sở Chích Thiên đã thực sự thành hai con châu chấu trên một sợi dây thừng, phúc họa cùng nhau sinh tử cùng chịu.

Tiêu Tử Lăng biết tình hình nguy cấp không dám phân tâm, cậu toàn lực vận chuyển Thanh Tâm Thuật. Liều mạng hấp thu năng lượng xung quanh, tranh thủ làm tốt công tác truyền tải hậu bị của cậu, cùng phá được cửa ải khó khăn này với Sở Chích Thiên.

Phải nói là chán cấp năm của Sở Chích Thiên không dễ công phá như vậy. Đoàn năng lượng trùng kích vài lần đều không công mà về, bởi vì căn cơ tuyệt không phải quá vững chắc, vì vậy trùng kích liên tục khiến cho thân thể Sở Chích Thiên bắt đầu xuất hiện tổn thương.

Nếu như thất bại thêm một hai lần nữa, sợ rằng thân thể của Sở Chích Thiên cũng cầm cự không được nữa. Tiêu Tử Lăng âm thầm sốt ruột trong lòng, có lẽ là cảm nhận được tâm tình lo lắng của Tiêu Tử Lăng, Thanh Tâm Thuật cũng bắt đầu không bình tĩnh. Nó vốn chỉ làm công tác phụ trợ thoáng sửa lại thái độ ôn hòa lúc mới đầu, trở nên nóng nảy. Nó bắt đầu chủ động điên cuồng thôn phệ năng lượng xung quanh.

Thanh Tâm Thuật vừa chủ động, như vậy tình hình liền không còn là do Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng có thể nắm giữ được nữa. Bởi vì sự thôn phệ căn cơ của Thanh Tâm Thuật, năng lượng xung quanh bọn họ cũng bắt đầu cuồng bạo lên, toàn bộ bầu trời, năng lượng trong phạm vi trăm dặm đột nhiên dường như bị cái gì đó hấp dẫn nhanh chóng hội hợp về phía trung tâm nghi phép. Rất nhanh. Bầu trời của trung tâm nghi phép, một luồng gió xoáy không thể nhận ra do năng lượng tụ hội thành, hung mãnh tuôn về phía hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng.

Đột nhiên cảm thụ được năng lượng khổng lồ điên cuồng tuôn vào thân thể, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng gần như đồng thời thâm nhập trong lòng: “Lần này thâm rồi.”

Đoàn năng lượng khổng lồ như thế dựa vào bọn họ hiện tại có thể nuốt trôi được sao? Đặc biệt là Tiêu Tử Lăng, đó phải nói là ký ức hãy còn mới mẻ, lúc đó vì đột phá mất phải khôi phục thị lực, Thanh Tâm Thuật từng bạo động qua một lần, thiếu chút nữa khiến cho cậu bạo thể mà chết, hiện tại ngẫm lại đều nghĩ mà sợ không thôi. Không ngờ tới cách lâu như vậy, vậy mà lần nữa cảm nhận được loại khủng bố này, chẳng qua lần này cậu rất may mắn, kéo Sở Chích Thiên cường đại cùng gánh chịu áp lực.

Sở Chích Thiên có thể trở thành bá chủ mạnh nhất mạt thế quả nhiên không phải chỉ dựa vào vận khí với thể chất nghịch thiên của anh, anh có thể trưởng thành đến một bước kia, là tách không khỏi trí tuệ vượt xa người thường của anh. Anh cơ trí cảm nhận được chỉ dựa vào anh với Tiêu Tử Lăng thì khẳng định hấp thu không được luồng năng lượng đó, anh phản ứng siêu nhanh lập tức từ trạng thái hấp thu biến thành trạng thái hướng dẫn. Trực tiếp hướng dẫn luồng năng lượng khổng lồ đó đến điểm lá chắn cấp năm, bắt đầu mãnh liệt trùng kích lá chắn.

Đương nhiên Sở Chích Thiên làm như vậy là có di chứng, vận dụng ngoại lực đã mạn trùng kích sẽ bị phản phệ, có thể khiến cho thân thể anh bị thương trầm trọng hơn, bất quá trên sự lựa chọn giữa bảo mệnh với tổn thương thân thể, đương nhiên Sở Chích Thiên không chút do dự lựa chọn sống sót.

Hành động của Sở Chích Thiên không thể nghi ngờ là chính xác nhất, lá chắn cấp năm dày thế nào cũng chống không lại được hết thảy luồng năng lượng áp súc trong phạm vi mấy trăm dặm, lá chắn cấp năm không kiên trì được bao lâu, rất nhanh đã cúi đầu xưng thần dưới luồng năng lượng đó, lá chắn rốt

cực cũng bị phá tan, biến thành mảnh vỡ bị năng lượng cuồng bạo thôn phệ sạch sẽ, tuyên cáo Sở Chích Thiên trùng kích cấp 5 thành công.

Trong nháy mắt Sở Chích Thiên trùng kích thành công, đột nhiên kêu lên một tiếng, một sợi máu tươi chảy xuống nơi khoe miệng, trùng kích đã man vẫn khiến cho thân thể anh gặp phải lực cản trả cực đại bị trọng thương.

Kể tiếp chính là thu phục những năng lượng khổng lồ kia như thế nào, Sở Chích Thiên cắn răng cố nén sự đau đớn của thân thể, bắt đầu cẩn thận hấp thu. Kỳ thực hiện tại mới là thời điểm nguy hiểm nhất, nếu như không thể nhanh chóng hấp thu những năng lượng kia, kết cục của anh với Tiêu Tử Lăng chỉ có là bạo thể.

May là Thanh Tâm Thuật không tiếp tục bá đạo nữa, nó vừa kích phá lá chắn xong, liền thu liễm lại, không tiếp tục hấp thu nguyên điểm năng lượng bên ngoài nữa, điều này làm cho Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng thở phào một hơi.

Dường như Thanh Tâm Thuật biết bản thân quá lỗ mẫn bắt đầu ra sức ôn dưỡng thân thể Sở Chích Thiên, chữa trị thân thể tổn thương của Sở Chích Thiên bởi vì luồng năng lượng kia, để cho Sở Chích Thiên cảm thụ được đau đớn đang cấp tốc tiêu giảm, tâm tình anh rất tốt, không phân tâm đi nhẩn nại đau đớn nữa, mà toàn tâm toàn ý dung nạp năng lượng khổng lồ trong cơ thể vào nguyên điểm năng lượng của bản thân, đương nhiên cũng không quên đưa vào một số qua bên Tiêu Tử Lăng, cứ như vậy hai người toàn thân phối hợp, từng chút từng chút thu nạp năng lượng.

Cũng may là Sở Chích Thiên xông cấp cấp năm thành công, năng lượng mà anh có thể hấp thu dung nạp vượt gấp mấy chục lần so với cấp bốn trước đó, bằng không cho dù bọn họ nỗ lực hấp thu thế nào đi nữa, cũng khó trốn kiếp nạn này, dù sao dung lượng của thân thể chỉ có bấy nhiêu đó. . .

Khi Sở Chích Thiên hấp thu sơ sơ toàn bộ năng lượng hoàn tất, thời gian đã qua rất lâu, Sở Chích Thiên mở mắt, phát hiện ngoài cửa sổ lại là một mảnh tối đen, anh có chút không chắc anh với Tiêu Tử Lăng đến tốt cùng đã tu luyện bao lâu.

Đương nhiên có thể hoàn thành vào lúc này, vẫn là dựa vào Thanh Tâm Thuật của Tiêu Tử Lăng, nó đẩy nhanh tốc độ hấp thu, nhưng cho dù như thế, nếu Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng muốn hoàn toàn dung hợp ăn hết những năng lượng kia trong cơ thể, củng cố cảnh giới, còn phải tốn một đoạn thời gian rất dài mới có thể được.

Sau khi Tiêu Tử Lăng cảm thụ được một luồng nguyên điểm năng lượng đầu đá lung tung sau cùng ở trong cơ thể bị Thanh Tâm Thuật thôn phệ, tâm thần vẫn luôn buộc chặt nhất thời buông lỏng, cả người không tự chủ được ngã ra sau, trực tiếp ngã vào trong lòng Sở Chích Thiên mới buông bàn tay ra.

Sở Chích Thiên một phen ôm Tiêu Tử Lăng, định nhân nhìn, nhất thời trán đầy hắc tuyến. Tên nhóc này vậy mà có thể lập tức đi vào giấc ngủ? Là thần kinh của cậu ta quá thô hay là mình quá có cảm giác an toàn, để cho cậu ta yên tâm cái gì cũng không đề ý?

Bất quá Sở Chích Thiên hiểu rõ Tiêu Tử Lăng vì trợ giúp anh xông cấp, thập phần nỗ lực, nếu không phải vào thời khắc mấu chốt Thanh Tâm Thuật của cậu bạo động, hấp thu năng lượng cuồng đại xung quanh, sợ rằng lần xông cấp này sẽ thất bại, rất có thể sẽ khiến cho anh trực tiếp rút từ cấp bốn xuống cấp ba, sợ rằng thân thể sẽ tổn hại nghiêm trọng, thậm chí ảnh hưởng đến tu luyện về sau, lần này anh lại thiếu Tiêu Tử Lăng một ân tình lớn rồi. (Sở lão đại, vì sao anh không ngăn lại khiến cho anh thiếu chút nữa rơi vào tuyệt cảnh cũng là Thanh Tâm Thuật của Tiêu Tử Lăng a. . .)

Sở Chích Thiên cảm kích nhìn Tiêu Tử Lăng trong lòng, đưa tay sờ sờ tóc cậu, thấy Tiêu Tử Lăng ngủ rất trầm, liền ôm cậu vào phòng ngủ, đặt ở trên giường của bản thân.

Tiêu Tử Lăng vừa dính vào giường, liền tự động tìm một tư thế thoải mái, cuộn mình lại. Để cho Sở Chích Thiên nhớ tới khi ở căn cứ Huy Hoàng, Tiêu Tử Lăng cũng cuộn mình như thế yên lặng nằm ở trong lòng anh.

Sở Chích Thiên nhẹ nhàng đắp chăn lên cho cậu, Tiêu Tử Lăng theo tính phản xạ đưa tay ôm lấy chăn, dùng sức dùng mặt cọ cọ vài cái, tựa hồ là người thấy được khí tức an tâm nào đó, trên mặt cậu lộ ra nụ cười hạnh phúc. Bộ dáng này khiến cho Sở Chích Thiên cảm thấy rất đáng yêu, trong lòng không thể ức chế được tràn ra một loại vui sướng đặc thù, khoe miệng Sở Chích Thiên lần nữa hiện ra một nụ cười.

Lặng lẽ đóng lại cửa phòng ngủ, lúc này Sở Chích Thiên mới đi đến cửa chính phòng mình mở cửa ra, khi anh xông cấp thành công đã cảm thụ được tình hình xung quanh, biết Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn chờ ở bên ngoài.

Sở Tiểu Thất cả người ngồi ở cửa, đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe thấy phía sau có động tĩnh, nhanh chóng quay đầu lại. Thấy là Sở Chích Thiên đi ra, biểu tình vốn khàn trương thoáng cái thả lỏng, lại khôi phục thành lạnh lùng vốn dĩ, nó bò dậy, chậm rãi vỗ cái mông mình, tận lực vỗ sạch sẽ bụi nhiễm bên trên, nó không muốn đi vào thì nghe thấy Tiêu Tử Lăng lại nhai như bà cụ già bó chân đầu.

Sở Chích Thiên khen ngợi sờ sờ đầu của nó nói: “Tiểu Thất, làm không tồi.”

Sở Tiểu Thất không có bất kỳ phản ứng gì đối với tiếng khen ngợi của Sở Chích Thiên, trực tiếp chuyển đầu đi, né tránh bàn tay to kia, tự bản thân đi vào gian phòng. Nó không muốn nghe loại lời biểu dương vô vị này, nếu có thể nhận được một bữa mỹ thực của Tiêu Tử Lăng làm phần thưởng, đó mới gọi là tốt đấy.

Nói đến mỹ thực, nó nhất định phải nói, cơm tập thể thực sự quá khó ăn, lần sau nó tuyệt đối sẽ không đi ăn. Nếu như về sau Tiêu Tử Lăng có việc không thể nấu cơm? Ừm, phải kêu anh ta nấu chút đồ ăn ngon dự bị trước cho nó. . . Sở Tiểu Thất nghĩ như thế.

Sở Chích Thiên buồn cười nhìn Sở Tiểu Thất bướng bỉnh đi vào gian phòng, lúc này mới nói với mấy người khác ở cửa: “Các cậu vào đi!”

Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết không nói hai lời liền trực tiếp vào cửa, Giang Kinh Ngữ thì có chút chần chừ, cô dường như còn chưa quên ánh mắt đêm đó của Sở Chích Thiên, điều này làm cho cô nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trương Ngải Ngải không rõ chân tướng nhìn không được kéo kéo tay áo Giang Kinh Ngữ, nhắc nhở cô ta nhanh nhanh đi vào a, cô không rõ vì sao cơ hội biểu hiện sự quan tâm của bản thân tốt như vậy, Giang Kinh Ngữ lại sẽ do dự?

Giang Kinh Ngữ được Trương Ngải Ngải kéo tỉnh, lấy lại bình tĩnh rốt cục cắn răng tiến vào, cô không thể bởi vì một lần thất bại mà rút tay về như vậy, Giang Kinh Ngữ trên sách cũng không phải một lần đã thành công, thoát nhìn đối đãi Sở Chích Thiên nhất định phải dựa vào mài, cô không tin mài không mềm được cục đá cứng rắn này.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124 Cấp năm! Thức tỉnh chân chính

Hai người theo sau tiến vào gian phòng, Giang Kinh Ngữ thấy bên trong ngoại trừ Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất tuyệt không còn người khác, tâm thần buông lỏng. Cô rất sợ sẽ thấy thân ảnh của Tiêu Tử Lăng, nếu Sở Chích Thiên trùng kích cấp năm đều không cấm kỵ Tiêu Tử Lăng. . . Vậy cô gần như không có phần thắng nào, hiện tại xem ra, cô vẫn còn cơ hội.

Khi ở bên ngoài chờ, ngay từ đầu cô nhìn Sở Tiểu Thất luôn cảm thấy khó chịu, sự tồn tại của thằng nít ranh đó thời khắc nhắc nhở cô Sở Chích Thiên đã có nữ nhân khác, cô cảm thấy có một cây gai đâm vào trong lòng cô, rất đau. Nhưng thời gian dài qua đi, cô dần dần tỉnh táo lại, khôi phục lý trí bắt đầu suy nghĩ.

Cô cho rằng sự xuất hiện của Sở Tiểu Thất, kỳ thực tuyệt không xem như là một chuyện xấu, sự tồn tại của nó đã chứng minh Sở Chích Thiên vẫn thích nữ nhân, có lẽ Tiêu Tử Lăng chẳng qua chỉ là hành vi ném thức ăn tươi, đồ chơi buồn chán trong lúc nhàn rỗi của Sở Chích Thiên mà thôi.

Mà sau khi cô tiến vào phòng, không thấy thân ảnh của Tiêu Tử Lăng, để cho cô càng thêm xác định ý nghĩ của bản thân. Bất quá cô vẫn luôn cho rằng không trừ đi Tiêu Tử Lăng, luôn sẽ là một hậu hoạn. Cô quyết định phải hắt chút nước bẩn cho Tiêu Tử Lăng ở bên phía Trần Cảnh Văn, quan sát trong khoảng thời gian này, cô biết dường như Trần Cảnh Văn cũng có chút bất mãn đối với Tiêu Tử Lăng, đích thực là một điểm có thể để cho cô lợi dụng. Trong lòng Giang Kinh Ngữ đã có chủ ý.

Trần Cảnh Văn tiến vào gian phòng, còn chưa ngồi xuống đã hỏi: “Sở ca, có phải tiến cấp cấp năm đã thành công rồi hay không?” Hiện tại toàn thân trên dưới Sở Chích Thiên không có nửa điểm khí thế, cứ như một người sống sót bình thường vậy, không có nửa điểm phong mang, đây không phải kết quả của việc cố ý thu liễm, mà là chân chính làm được khí thế nội liễm đến mức không vết tích, xem ra Sở Chích Thiên đã tiến vào một giai tầng khác.

Sở Chích Thiên đã ngồi xuống nghe thấy câu hỏi của Trần Cảnh Văn, liền gật gật đầu nói: “Tiến vào cấp năm, tôi mới biết được trước đây cái gì cũng không phải. Thức tỉnh chân chính, kỳ thực là ở sau cấp năm, bất quá, điều này phải do các cậu tự mình lĩnh ngộ. Có vài thứ là nói không rõ.”

Vừa tiến vào cấp năm, khi Sở Chích Thiên nhìn lại thế giới này đã vô cùng khác biệt với dĩ vãng, mà mấy kỹ năng cấp bậc trước của anh đồng thời xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hết thảy điều này đều đang nói cho anh sau khi cấp năm mới được tính là bước vào cảnh giới thức tỉnh chân chính.

Trong ánh mắt Giang Kinh Ngữ mang theo một mặt kiêu ngạo, đây mới là nam nhân cường đại cơ trí của cô, vừa bước vào cấp năm đã có thể nhanh chóng lĩnh ngộ được hàm nghĩa của thức tỉnh, phải biết rằng căn bản không có người biết điều này, đây hoàn toàn là dựa vào chính Sở Chích Thiên lĩnh ngộ. Không giống năm trăm năm sau, tất cả mọi người đều biết rõ, chính thức có thể được xưng là đầu sỏ thức tỉnh nhất định phải là sau cấp năm. Mà trước đó chỉ có thể xưng hô là người thức tỉnh.

Đồng Hạo Triết nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, ngừng đầu sờ sờ cằm, bắt đầu suy nghĩ: “Xem ra chúng tôi phải nhanh nhanh chạm đến cấp bậc đó, xem xem thức tỉnh chân chính theo như lời Sở ca tới cùng là cái gì.”

Trần Cảnh Văn nghe vậy ánh mắt nhanh chóng hiện lên một mặt thần thái, xem ra ý nghĩ cũng là như thế. Sở Chích Thiên không nói lời vô ích, mỗi một câu của anh ta đều có dụng ý của anh ta, xem ra cấp năm này tuyệt đối không đơn giản, Trần Cảnh Văn thích nhất nghiên cứu mấy thứ chưa biết kiểu này, anh hứng thú dạt dào.

Đã nhận được đáp án bản thân cần, Trần Cảnh Văn cũng không muốn tiếp tục ở lại, ngày hôm nay anh chờ cả ngày, khiến cho công tác trong tay anh tích lũy một đống lớn, nhất định phải nhanh chóng trở về xử lý. Anh thuận tiện hỏi thăm một chút hành động thu thập vật tư của bọn họ có phải nên tiến hành trước thời gian hay không. Bởi vì Sở Chích Thiên đã cấp năm, đủ để uy hiếp mọi người xung quanh.

Sở Chích Thiên suy nghĩ đến cảnh giới của bản thân còn chưa ổn định, liền quyết định vẫn nên tiến hành dựa theo kế hoạch ban đầu.

Trương Ngải Ngải bên cạnh nghe mấy vị đội trưởng nói chuyện, vốn muốn tìm cơ hội không vết tích tiếp xúc Sở Chích Thiên, nhưng cô không ngờ đến

Sở Tiểu Thất bên cạnh đề phòng các cô như phòng trộm. Chỉ cần cô muốn mở miệng tiếp lời, Sở Tiểu Thất sẽ dùng ánh mắt băng lãnh vô tình nhìn chăm chăm cô, trong tay xuất hiện một thanh vũ khí bén nhọn, xa xa chỉ vào cô, rất có ý tứ cô dám mở miệng liền trực tiếp diệt.

Sở Tiểu Thất nghĩ rất đơn giản, nếu Tiêu Tử Lăng không ở đây, vậy nó phải có trách nhiệm giúp anh ta chặn lại các loại tiểu tam muốn câu dẫn Sở Chích Thiên. Người hôn ước có quyền lợi làm như vậy.

Sau cùng đến khi Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết rời đi, các cô từ đầu chí cuối đều tìm không được cơ hội mở miệng, ánh mắt của Sở Tiểu Thất quá đáng sợ, các cô không dám thử, nếu như thực bị Sở Tiểu Thất giết chết, cũng là chết uống. Đó chính là con trai của Sở Chích Thiên, cô có thể trông cậy vào việc Sở Chích Thiên chủ trì công đạo cho cô? Người nghĩ như vậy khẳng định đầu đã bị hù.

Hai người khổ tìm không được cơ hội chỉ có thể bất đắc dĩ theo sau hai vị phó đội mà đi, phó đội đều đã rời đi, các cô còn có cơ ở lại sao? Vì vậy các cô chỉ có thể xám xịt mà rời đi, khi các cô trở lại gian phòng của mình, hai người bắt đầu hối hận, phi thường ảo não đối với biểu hiện của bản thân.

Các cô vậy mà bại bởi một đứa trẻ năm tuổi, vậy mà bị ánh mắt của nó uy hiếp. Các cô lúc đó thế nào sẽ quên tuổi tác của Sở Tiểu Thất chứ, năm tuổi hẳn là tuổi tác làm nũng ở bên người mony, thế nào có thể sẽ có cái loại ánh mắt lãnh khốc giết người không chớp mắt đó? Khẳng định các cô đã nhìn lầm rồi, choáng đầu rồi.

Ở địa điểm phỏng vấn, Hàn Ngôn Luật rất khẩn trương, chờ lát nữa nhân viên phỏng vấn sẽ tới, mình tới cùng có thể gia nhập được tổ chiến đấu hay không? Anh đã hiểu rõ quy định tương quan của nơi đây nên áp lực trọng trọng, biểu hiện của anh sẽ quan hệ đến việc anh có thể vào đội hay không, càng quan hệ đến vấn đề đãi ngộ sau cùng của người nhà bản thân, anh cảm thấy lần này còn khẩn trương hơn so với lần đầu tiên bản thân phỏng vấn.

Nhìn không được xoa xoa mồ hôi toát ra trên trán, trong lòng anh có chút nôn nóng khi muốn trò chuyện một chút với cậu nhỏ Chu Sướng đang ôm con gái để hòa hoãn tâm tình khẩn trương của bản thân, lại phát hiện cậu nhỏ của anh không tốt hơn được chỗ nào so với anh, đồng dạng khẩn trương không biết làm sao.

“Cậu nhỏ, cậu cũng khẩn trương như thế?” Hàn Ngôn Luật hỏi.

Chu Sướng cười khổ nói: “Không thấy được chúng ta dọc đường đi tới, khí tức của người tổ chiến đấu đều cường đại hơn rất nhiều so với cậu cháu chúng ta sao, chúng ta thực sự có thể vào đội sao? Có lẽ Tiểu Luật cháu còn có cơ hội, cậu sợ rằng. . .”

Cháu trai của bản thân thức tỉnh chính là hệ hỏa, là dị năng có lực công kích cường đại, có lẽ chiến đội nhìn ở trên phần cháu nó có tiền đồ phát triển tương lai sẽ thu cháu nó vào trong đội. Cháu gái thức tỉnh chính là hệ thủy, tuy rằng lực công kích không cao, thế nhưng là một dị năng rất hữu dụng, cũng có hy vọng nhất định. Mà bản thân thức tỉnh chính là tốc độ, loại năng lực gần gà này sợ rằng chiến đội tuyệt không cần, còn có Tử, biến dị khurú giác thực sự hữu dụng sao? Ông cảm thấy hy vọng của ông với con gái rất xa vời.

“Cậu nhỏ, đừng ủ rũ, chúng ta phải nỗ lực.” Tô Phi ở bên kia nhìn không được mở lời cổ động, nếu muốn để cho người nhà thu được đãi ngộ tốt hơn, bọn họ nhất định phải vào đội, đã biết các hạng mục đãi ngộ của thành viên chiến đội cùng với điều lệ ưu đãi của người nhà, bọn họ không có biện pháp không động tâm.

Nhóm người khẩn trương lo lắng chờ đợi phỏng vấn này chính là nhóm người xe thương vụ một đường theo dõi bọn Tiêu Tử Lăng tới.

Tuy rằng bọn họ dựa vào dị năng của Tử (con gái của Chu Sướng) biết là nơi nào, nhưng Tử không biết đường, bé chỉ có thể chỉ ra là phương hướng nào, chuyện khác nhất định phải dựa vào chính bọn họ nghiên cứu. Vì vậy trải qua nhiều lần đi nhầm, vòng vo, rốt cục khi gần sát chạng vạng mới nắm đúng được vị trí chính xác.

Bọn họ thấy địa phương đó là một doanh địa kỷ luật nghiêm minh, không khỏi phi thường chờ mong, càng là kỷ luật tốt càng cho thấy nơi đây an toàn, bọn họ không có quá nhiều chần chừ liền trực tiếp chạy đến cửa chính, đương nhiên bóng đêm gần sát hắc ám cũng không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều, phải biết rằng không tìm được một địa phương an toàn nghỉ ngơi, rất dễ sẽ rơi vào vòng vây của tang thi, sau cùng sinh tử khó liệu.

Người phụ trách cảnh giới ở cửa thấy có chiếc xe xa lạ đến, nhanh chóng đi ra ngăn kêu bọn họ dừng lại. Sau khi chờ hỏi rõ ý đồ đến của bọn họ, lập tức thông tri đội trưởng tiểu đội của họ.

Đội trưởng của họ biết tình hình, liền nói cho bọn họ muốn đi vào doanh địa của họ đầu tiên phải tiếp nhận quân chế mười hai tiếng đồng hồ. Bọn họ đã hiểu rõ thời kỳ ủ bệnh của bệnh độc tuyệt không có dị nghị, biết đây là một loại phụ trách đối với sự an toàn của doanh địa họ.

Vị đội trưởng kia thấy bọn họ phối hợp như thế không khó xử họ, phi thường có hảo cảm, khi dẫn bọn họ đi bên chỗ quân chế, liền nói vài lời hay với người phụ trách bên kia, bọn họ rất nhanh đã được an bài ở trong một phòng nghỉ ngơi khá lớn quan sát 12 tiếng đồng hồ.

Lời hay của đội trưởng tiểu đội rất có hiệu quả, gian phòng nghỉ ngơi mà người phụ trách kia an bài cho bọn họ là gian phòng chuyên biệt để người ta xoa bóp nào đó của trung tâm nghỉ phép trước đây, bên trong là một hàng giường nhỏ có thể nằm nghỉ ngơi, ưu đãi bất ngờ này khiến cho mọi người vẫn luôn lui ở trong xe nhà mừng rỡ như điên. Tuy rằng còn chưa gia nhập được doanh địa này, lại tràn ngập chờ mong đối với sinh hoạt tương lai ở doanh địa.

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn họ an toàn vượt qua mười hai tiếng đồng hồ được thả ra, bọn họ lại được nhân viên công tác chỗ kiểm tra đưa đến chỗ tổ hậu cần đăng ký tư liệu tỉ mỉ của bọn họ. Phụ trách đăng ký chính là một cô gái, khi biết bọn họ có người thức tỉnh, liền có lòng tốt nhắc nhở bọn họ các loại ưu đãi của thành viên chiến đội cùng với sự khác nhau giữa đãi ngộ người sống sót bình thường với người nhà chiến đội.

Chính sách ưu đãi của người nhà chiến đội khiến cho bọn họ động tâm, vì vậy bọn họ bắt đầu thương lượng. Cha mẹ của Hàn Ngôn Luật với Tô Phi đều lo lắng gia nhập chiến đội có thể có nguy hiểm hay không, dù sao nghe tên đã biết là đến bên ngoài đã đấu với tang thi. Vì vậy tình nguyện ăn ít một chút

khô một chút, chỉ cần cả nhà bình an là tốt rồi.

Nhưng Chu Sướng lại có ý kiến bất đồng, ông dọc đường đến quan sát rất thận trọng, lần đầu tiên tiếp xúc nhân viên trực ban ở cửa cùng với đội trưởng của họ đều là trang phục vận động kiểu dáng màu sắc tương đồng, ngay từ đầu ông cho rằng chỉ là trùng hợp, sau đó tổ kiểm tra cũng giống như thế, chẳng qua đổi thành một loại trang phục vận động kiểu dáng màu sắc khác, tiếp theo lại thấy người ở chỗ tổ hậu cần nơi đây lại là âu phục kiểu dáng tương đồng màu sắc tương đồng, hơn nữa ngực của mỗi người đều may một đồ án tương đồng, ông liền suy đoán đây chỉ sợ là đồng phục các tổ của họ. Doanh địa này tuyệt đối không phải là đám ô hợp gì, chỉ sợ là có tổ chức kỷ luật, vì vậy ông cho rằng gia nhập chiến đội là một lựa chọn phi thường tốt. Hai người trẻ tuổi vốn đã bốc đồng mười phần, có sự hỗ trợ của cậu nhỏ, đương nhiên thái độ càng kiên quyết. . .

Thấy bên bọn họ có chút do dự không định, mỷ mỷ hậu cần phụ trách đăng ký tư liệu cho bọn họ nhìn không được cười nói: “Các vị báo danh phỏng vấn trước xem xem, tuyệt không phải hết thấy người thức tỉnh đều có thể gia nhập, còn phải xem năng lực với thực lực của người thức tỉnh, yêu cầu thu người của tổ chiến đấu rất cao.”

Thốt ra lời này, ngược lại để cho bọn họ hạ quyết định, cha mẹ của Hàn Ngôn Luật với Tô Phi không ngăn cản nữa, nếu như thực lực chưa đủ, nghĩ chắc tổ chiến đấu cũng sẽ không thu bọn nhỏ vào.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125 Gặp may mắn? Từ khi gặp thiếu niên kia.

Sau khi bọn Hàn Ngôn Luật điền xong tư liệu với bảng biểu báo danh của bản thân, tổ hậu cần liền giao cho bọn họ mỗi người một tờ chứng minh tạm thời vào ở với một chiếc chìa khoá, bên trên viết số gian phòng nhà ở của bọn họ. Sau cùng lại báo cho bọn họ biết tờ chứng minh đó có thể đi căn tin lĩnh một phần thức ăn cùng ngày của bọn họ, sau đó nếu cần thức ăn nữa thì nhất định phải đi nơi phát hành nhiệm vụ nhận nhiệm vụ thu được điểm công hiến rồi đổi thức ăn.

Biết mới vào ở còn có một hạng ưu đãi như vậy, mấy người đều rất cao hứng, thức ăn của bọn họ đều đã bị cướp đi, những thức ăn này tới quá đúng lúc, giải khẩn cấp của bọn họ a. Bọn họ cảm thụ được doanh địa này rất có nhân tính, suy nghĩ rất chu đáo.

Bọn họ lập tức đi căn tin dựa vào tấm chứng minh kia lấy được thức ăn, nhìn phân lượng đủ để cho mọi người bọn họ ăn no, không khỏi vui vẻ hiện trên cả đuôi lông mày. Bọn họ dựa theo số gian phòng trên tấm card vào ở, so sánh bản đồ phân bố kiến trúc lớn trong trung tâm nghỉ phép, rất nhanh đã tìm được địa phương, vào ở.

Khi bọn họ mới com nước xong, còn chưa chỉnh lý, chợt nghe thấy ở cửa có người gõ cửa.

Hàn Ngôn Luật có chút hiếu kỳ, không biết là ai tìm đến, dù sao bọn họ mới tới nơi này, hẳn là không có người quen a.

Mở cửa ra, Hàn Ngôn Luật liền cảm thấy trước mắt sáng ngời, xuất hiện ở cửa chính là một thanh niên già dặn, anh ta mặc một thân đồng phục chói mắt, Hàn Ngôn Luật bị bộ đồng phục này mê hoặc trong nháy mắt.

Màu đỏ thẫm đường hoàng, vạt áo khoác cùng loại với hình thức quân trang dài đến đầu gối, một đôi giày quân được lau lóc sáng, có thể thấy được chủ nhân của nó thập phần yêu quý nó, trên thắt lưng cài một nút dây thắt lưng da màu đen, khí thế sắc bén uy vũ đập thẳng vào mặt.

Hàn Ngôn Luật còn chú ý tới trên cánh tay phải của thanh niên này có một phù hiệu, đồ án cùng loại với bộ dáng thấy ở tổ hậu cần ngày đó. Chẳng qua hơi có chút bất đồng mà thôi. Chẳng lẽ đây là đội viên của tổ chiến đấu? Tim của anh bắt đầu nhảy lên mãnh liệt, mong quân trang từng có từ hồi còn nhỏ lần nữa dấy lên.

Thanh niên kia nhìn nhìn Hàn Ngôn Luật, mở ra tư liệu trong tay so sánh một chút ngừng đầu hỏi: “Hàn Ngôn Luật?”

Hàn Ngôn Luật vô ý thức ưỡn ngực đứng thẳng nói: “Vâng!”

“Vậy Chu Sướng, Tô Phi, Chu Yên bọn họ ở đâu?” Thanh niên lại lật lật tư liệu phía dưới, chứng thực đích thật là ở cùng một chỗ liền tiếp tục hỏi.

“Bọn họ ở bên trong.” Hàn Ngôn Luật nhanh chóng quay đầu lại kêu gọi với bên trong. “Cậu nhỏ, Phi Phi, Từ. Mau ra đây, có người tìm.”

Nghe thấy tiếng la Chu Sướng mang theo Tô Phi với Từ đi ra, nhìn thấy thanh niên ở cửa tránh không được sững sờ, ông chưa rõ người này tìm bọn họ vì chuyện gì.

Khi thanh niên thấy Tử, khẽ cau mày. Anh ta lấy ra tư liệu tỉ mỉ của Chu Yến nhìn nhìn, lúc này mới nói: “Chờ lát nữa, cũng chính là buổi chiều hai giờ ngày hôm nay. Mời các vị đến chỗ tổ chiến đấu tiếp nhận phỏng vấn, không nên đến muộn.” Nói xong anh ta lấy ra bốn tờ văn bản thông tri giao cho Hàn Ngôn Luật, bên trên viết địa chỉ cùng thời gian phỏng vấn.

Thanh niên thấy mọi chuyện đã giao phó rõ ràng, khi muốn rời đi, chợt nghe thấy Hàn Ngôn Luật ở sau người hỏi: “Vị đại ca này. Y phục này là đồng phục thống nhất của tổ chiến đấu các vị sao?”

Thanh niên quay đầu lại, khó nén sự kiêu ngạo trong lòng gật gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ có gia nhập tổ chiến đấu mới có tư cách mặc vào bộ đồng phục này.” Anh ta nhìn ra sự hâm mộ trong mắt Hàn Ngôn Luật, trong lòng dâng lên một chút hảo cảm, liền cổ vũ: “Hy vọng anh cũng có thể thành công gia nhập chiến đội của chúng tôi.” Nói xong liền xoay người rời đi nơi đây.

“Cậu nhỏ, Phi Phi, cháu nhất định phải gia nhập chiến đội.” Hàn Ngôn Luật nắm tay phấn chấn nói, anh cảm thấy anh tới nơi này là đến đúng rồi.

Bởi vì như thế, vì vậy bốn người bọn họ cứ như vậy xuất hiện ở địa phương phỏng vấn. Chờ đợi phỏng vấn bắt đầu.

Thời gian phỏng vấn rất nhanh đã tới, phụ trách phỏng vấn chính là phó tổ trưởng tổ chiến đấu Đới Hồng Phi, anh ta vừa xuất hiện, Hàn Ngôn Luật đã biết người này rất mạnh, phỏng đoán đã tới cấp ba, khí thế siêu cường của anh ta khiến cho anh chịu áp lực. Cứ như trước đây anh đối mặt người thức tỉnh hệ khí cấp ba chặn đường cướp đoạt kia vậy, ngôn hành cử chỉ của anh ta hẳn là một quân nhân, điều này làm cho anh suy đoán doanh địa này có phải do quân đội không chế hay không.

Đới Hồng Phi bảo trì thói quen của quân nhân, tuyệt không nói nhiều, mở ra tư liệu đội viên bên cạnh đưa tới, sau khi hiểu rõ một chút, làm ra quyết định kêu gọi trừ Tử, ba người khác lần lượt sử dụng thủ đoạn công kích cường đại nhất công kích anh. . .

Rất nhanh, kết quả đã ra, Chu Yến đương nhiên bị cự ngoài cửa, dị năng bé thức tỉnh tuyệt không thích hợp ở trong tổ chiến đấu. Mà Chu Sướng với Hàn Ngôn Luật thì thông qua phỏng vấn, tạm thời trở thành đội viên dự khuyết của tổ chiến đấu, muốn trở thành đội viên chính thức, còn phải xem ba nhiệm vụ kế tiếp của bọn họ có thể hoàn thành tốt được hay không.

Mà Tô Phi vốn được ký thác kỳ vọng cao, ngược lại bất ngờ rớt tuyển. Tô Phi có chút nghi không thông, dị năng của bản thân rõ ràng rất hữu dụng, vì sao tổ chiến đấu sẽ cự tuyệt cô? Ánh mắt cô đỏ đỏ khổ sở hỏi thăm đội viên tổ chiến đấu công bố đáp án bên cạnh nguyên nhân.

Bộ dáng ủy khuất của Tô Phi khiến cho đội viên tổ chiến đấu kia tâm sinh không đành lòng, đài ngộ của mỹ nữ đi đến nơi nào đều sẽ không kém, cho dù ở mặt thể. Anh ta nói cho cô đánh giá sau khảo nghiệm của quan phỏng vấn, cho rằng năng lực công kích với né tránh của cô đều tương đối kém, đồng dạng không thích hợp tổ chiến đấu.

Thấy bộ dáng uể oải của Tô Phi, đội viên tổ chiến đấu kia nhìn không được nhắc nhở: “Không gia nhập tổ chiến đấu của chúng tôi cũng đừng khổ sở, cô còn có cơ hội lần thứ hai, chờ lát nữa tổ hậu cần sẽ thông tri cho các cô thời gian phỏng vấn của họ.”

Ách? Đây tới cùng là chuyện gì? Tô Phi nghe vậy có chút sững sốt, cô nhìn đội viên tổ chiến đấu kia, chờ mong sự giải thích của anh ta. Mà Chu Sướng bên kia an ủi Tử vì rớt tuyển mà khổ sở, nghe câu nói đó đồng dạng chờ mong sự giải thích của anh ta.

Đội viên kia cười nói: “Người thức tỉnh bị đánh rớt ở chỗ chúng tôi, tự động sẽ chuyển tới bên tổ hậu cần phỏng vấn, nỗ lực nắm chắc nga, năng lực của cô rất thích hợp ở nơi đó, hơn nữa đài ngộ của tổ hậu cần không kém hơn so với tổ chiến đấu của chúng tôi đâu.” Người nọ cười một chút, sự cảm kích của mỹ nữ luôn luôn khiến người ta sung sướng.

Tô Phi với Tử quả nhiên rất nhanh được nhân viên công tác tổ hậu cần thông tri kế tiếp đến bên tổ hậu cần phỏng vấn. Tô Phi với Tử có chút thấp thòm đi tới tổ hậu cần.

Trưởng quan phỏng vấn hậu cần kêu Chân Nhất Long, thái độ của anh rất tốt, thấy dáng vẻ của Tô Phi với Tử dường như rất khản trương, liền mở miệng an ủi các cô. Sau khi hỏi thăm dị năng của hai người, anh trước tiên kêu Tô Phi biểu diễn dị năng của bản thân cho anh xem xem, lại nghiệm chứng năng lực của Tử, tùy cơ gõ nhịp kêu các cô lưu lại, đồng dạng trở thành đội viên dự khuyết của tổ hậu cần.

Thấy vẻ mặt hai người hưng phấn, anh cười kêu các cô quay về thu thập đồ đạc, chờ sáng mai đến tổ hậu cần báo cáo, chính thức an bài công tác tương quan cho các cô.

Hai người Tô Phi với Tử đi ra điểm phỏng vấn, thấy vẻ mặt anh họ Luật với cậu nhỏ khản trương, nét mặt cô tươi cười như hoa, giờ lên một thủ thế thắng lợi, nói cho bọn họ cô với Tử đã thành công gia nhập tổ hậu cần. . .

Sáng sớm hôm sau, bốn người ăn bữa sáng xong liền đi ra nơi ở, bọn họ phải đi tổ chiến đấu với tổ hậu cần báo cáo, không thể đến muộn. Khi bọn họ đi nửa đường, đột nhiên một đạo khí thế cường đại cuộn cuộn mà đến, bao phủ toàn bộ trung tâm nghỉ phép, một số người sống sót bình thường nhìn không được phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Thực lực của Tử quá kém, bị luồng khí thế này chấn động liền trực tiếp ngất đi, ba người bọn Chu Sướng thì đau khổ vận dụng dị năng, tận lực chống lại luồng uy nghiêm này, trong lòng rất kinh sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Ngôn Luật thấy cách đó không xa có một số nhân viên chiến đội phụ trách tuần tra cũng đồng dạng đang chống lại luồng lực áp bách này, đã biết luồng áp lực này tuyệt không phải nhằm vào bọn họ, anh cẩn thận, gắng gượng nói: “Cậu nhỏ, chuyện gì xảy ra?”

“Không biết, khí thế này thật cường đại, chẳng lẽ là tang thi lợi hại nào đó tập kích doanh địa?” Sắc mặt Chu Sướng tái nhợt trả lời, ông đã cấp một đỉnh

cấp, vì vậy ứng phó tốt hơn một chút so với Hàn Ngôn Luật chỉ có cấp một trung cấp. Ông lúc này bắt đầu lo lắng cho doanh địa, nếu thực sự có tang thì cường đại như thế tập kích, sợ rằng bọn họ nơi đây sẽ dữ nhiều lành ít. Không thể không nói, doanh địa của Sở Chích Thiên rất biết thu nạp nhân tâm, Chu Sướng vừa mới gia nhập rất tự nhiên xem doanh địa là nhà của bản thân, lòng bắt đầu nóng như lửa đốt.

Tô Phi căn bản không hề nói chuyện, cô đồng dạng cấp một sơ cấp chỉ có thể toàn tâm chống lại mới có thể bảo trì thanh tĩnh trong uy áp này, nghe xong lời nói của cậu nhỏ, trong lòng cô nhin không được kinh hoảng lên.

Uy áp bùng nổ một đoạn thời gian, bọn họ cảm thấy hình như đã giảm bớt một chút, ba người bọn họ cuối cùng cũng đứng thẳng lên, nhưng uy áp đầy trời vẫn thời khắc áp bách bọn họ, khiến cho bọn họ không có biện pháp hành động bình thường.

Lúc này thấy một đám tổ chiến đấu mặc đồng phục màu đỏ xuất hiện, Chu Sướng cảm thụ được những người đó đều đã trên cấp hai, vì vậy có thể tự do hành động trong loại áp lực trước mắt kia. Lúc này bọn họ bắt đầu phân tán ra bốn phía, cứu trợ những người thức tỉnh cấp thấp bị lực áp bách trực tiếp chấn ngất, một người trong đó thấy bọn họ ôm Tử bị ngất, liền đi tới hỏi thăm tình hình.

Chu Sướng nhin không được hỏi thăm tình hình: “Vị đại ca này, tôi cùng xảy ra chuyện gì? Có phải doanh địa có nguy hiểm hay không?” Tuy rằng tuổi tác của vị đội viên tổ chiến đấu này trẻ tuổi hơn rất nhiều so với ông, nhưng ở trong mặt thể cường giả vì tôn này, không thể không khiến cho ông hạ thấp tư thái, cúi người làm nhỏ.

Đội viên kia nghe vậy an ủi: “Không có việc gì, không nên khẩn trương, đây chỉ là do thủ lĩnh của chúng ta đang trùng kích cấp năm, chờ lát nữa là có thể khôi phục bình thường.” Về mặt của đội viên là kiêu ngạo, có lẽ cường đại như vậy, bọn họ còn có cái gì phải sợ.

“Cấp năm!” Lời nói của đội viên kia khiến cho Chu Sướng với Hàn Ngôn Luật nhin không được bật thốt lên kinh hô.

Bọn họ bình thường nghe đài tín hiệu vô tuyến trong xe, trước đó không lâu radio quân đội công bố một tin tức, chính là người thức tỉnh nhân loại rốt cục đã thành công đột phá tiến vào cấp bốn, hơn nữa cường giả cấp bốn kia tuyệt không ở nam bộ của bọn họ, mà ở trong căn cứ quân sự nào đó ở bắc bộ. Bọn họ vẫn luôn cho rằng nam bộ có lẽ còn phải đợi một đoạn thời gian nữa mới có thể có được cường giả cấp bốn, không ngờ tới thủ lĩnh của doanh địa này không những sớm đã đạt đến cấp bốn, hơn nữa đã bắt đầu trùng kích cấp năm. . . Tin tức kinh người này khiến cho bọn họ hoài nghi có phải nằm mơ hay không.

Mấy người nghe xong tâm tình đều kích động, doanh địa của bọn họ có thủ lĩnh cường đại như vậy, bọn họ còn có cái gì phải e ngại? Lúc này bọn họ phi thường cảm kích thiếu niên ngẫu nhiên gặp được kia, nếu không bởi vì cậu, bọn họ sẽ lựa chọn đi căn cứ Huy Hoàng, lại như thế nào có được lần kỳ ngộ hiện tại này. . .

Ừm, bắt đầu từ khi gặp được thiếu niên kia, hình như bọn họ liền bắt đầu gặp may mắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126 Mộng du? Leo lên trên giường của lão đại?

Tiêu Từ Lăng ngủ đến mơ mơ màng màng ôm lấy gối đầu nhà mình dùng sức cọ cọ, không biết vì sao, ngày hôm nay gối đầu của mình có chút đặc biệt, không chỉ có sờ thoải mái, còn có một luồng hương vị đặc biệt, khí tức nhân nhật người đặc biệt khiến người ta an tâm, trong luồng khí tức này, cậu thực sự lýuyn tiếc mở mắt ra bỏ ra khỏi ổ chăn của cậu a.

Tiêu Từ Lăng không nở mà tiếp tục cọ cọ gối đầu dưới mặt, cọ đến mức chính gối đầu đều chịu không nổi trình độ dính ngón của Tiêu Từ Lăng, trực tiếp đẩy cậu ra. . .

Đây? Ách? Chẳng lẽ gối đầu mọc tay hay sao? Tiêu Từ Lăng cảm giác được có chút không thích hợp lập tức mở mắt ra, liền thấy phía trước bản thân có một khuôn mặt không ngừng tỏa ra khí lạnh, lúc này đang hung hăng nhìn cậu. Tình cảnh này quen thuộc quá phận, chẳng lẽ bọn họ vẫn còn trong căn cứ Huy Hoàng? Ngủ ở trên cái giường kia? Vậy cái gọi là trở về tu luyện xông cấp gì gì đó trong đầu cậu là giấc mộng Nam Kha của cậu?

Nhìn Tiêu Từ Lăng ngủ đến mức có chút mơ hồ, còn chưa hoàn toàn khôi phục thần trí, Sở Chích Thiên nằm nghiêng nhin không được lần nữa trừng nhìn cậu một cái, tên nhóc này vậy mà cũng có lúc ngủ không an ổn. . .

Anh ghét bỏ lau chùi chỗ trên ngực bị Tiêu Từ Lăng cọ, trông bộ dáng mơ hồ kia của Tiêu Từ Lăng, đã biết anh bị xem là gối ôm bự mà lợi dụng. Sở Chích Thiên quả nhiên hiểu Tiêu Từ Lăng rất rõ, thoáng cái đã đoán được chân tướng sự thực.

“Ách, Sở ca, em thế nào chạy lên trên giường của anh chứ?” Tiêu Từ Lăng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn gian phòng quen thuộc, biết ký ức của bản

thân không có sai lầm, bọn họ đích thật đã về tới trung tâm nghỉ phép, chẳng qua vì cái răng cậu lại nằm ở trên giường của Sở Chích Thiên?

Rõ ràng nhớ kỹ cậu đang tu luyện, sau đó đột phá. . . Ừm, còn có chuyện thiếu chút nữa bị Sở Chích Thiên hại cậu bạo thể. Đối với việc Thanh Tâm Thuật tự quyết định dẫn phát hậu quả nghiêm trọng, Tiêu Từ Lăng trực tiếp không nhìn, cậu quả quyết vứt trách nhiệm cho Sở Chích Thiên.

Lúc này, Sở Tiểu Thất chiếm cứ nửa cái giường còn lại bị động tĩnh bên Sở Chích Thiên Tiêu Từ Lăng đánh thức, nó đánh một cái ngáp thật bự. Dụi dụi hai mắt của mình, có chút mơ hồ nhìn hai người trên giường kia, không biết đôi người hôn ước này lại làm sao vậy. . .

Sở Chích Thiên khinh bỉ liếc liếc Tiêu Từ Lăng một cái, nói: “Việc này phải hỏi cậu, chân mọc ở trên đùi cậu, tôi thế nào biết cậu leo giường tôi thế nào?” Sở Chích Thiên không có lòng tốt nói cho Tiêu Từ Lăng chân tướng, để cho cậu đoán đi.

Sở Tiểu Thất nhìn không được trộm liếc liếc Sở Chích Thiên một cái, không biết vì sao Sở Chích Thiên không nói cho Tiêu Từ Lăng chân tướng là do anh ta ôm lên. Sở Chích Thiên trực tiếp bắn qua một đạo lãnh quang, tỏ ý Sở Tiểu Thất ngủ của chính nó đi, đừng quản chuyện của bọn họ.

Được rồi. Chuyện giữa người hôn ước không phải việc nó có thể lý giải, nó vẫn nên tiếp tục ngủ đi. Sở Tiểu Thất rất thức thời, nếu Sở lão đại kêu nó ngủ, vậy nó tiếp tục ngủ. Sở Tiểu Thất cảm thấy không có chuyện gì của nó trực tiếp tiến vào ổ chăn, dùng chân trù lên đầu của mình. Như vậy nó liền nhìn không thấy cũng nghe không được nữa. Tiểu Thất nhà chúng ta cũng rất biết bịt tai trộm chuông.

Tiêu Từ Lăng nghe xong những lời này của Sở Chích Thiên, bắt đầu quần quýt. Cậu nằm ngửa ở trên giường cắn ngón tay của mình nỗ lực hồi tưởng, tranh thủ tìm trở về đoạn ký ức phía sau tu luyện, xem xem tối cùng là chuyện chi mô.

Thế nhưng, cậu nghĩ đến mức đầu co rút đau đớn cũng tìm không được đoạn ký ức quên mất phía sau kia. Đột nhiên một ý nghĩ hiện lên, chẳng lẽ cậu mộng du? Vào lúc bản thân không biết tự động leo lên trên giường của lão đại?

Ý nghĩ này vừa ra, Tiêu Từ Lăng liền không bình tĩnh. Cậu nghĩ đến cái này có thể sản sinh hậu quả nghiêm trọng, nhìn không được thân thể run rẩy lên. Nếu thực sự là nguyên nhân đó, vậy không phải chuyện gì tốt. Bây giờ còn tốt, chỉ là leo giường của lão đại nhà mình, sẽ không xảy ra chuyện gì. Vạn nhất lần nào đó leo lộn giường, đến trên giường của vị nữ sĩ nào đó, không phải bị xem là sắc lang bị đánh chết tươi sao? Lại nghĩ đến mặt thể này còn có rất nhiều cái loại biến thái như khi trở về đụng phải kia, mình leo loạn giường như vậy không phải chủ động đưa thịt cho những biến thái đó ăn sao? Đây quả thực chính là một trái bom hẹn giờ a.

Không được. Cậu nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này. Tiêu Từ Lăng không hy vọng sự thuần khiết của bản thân bị tặng đi giữa lúc mình vô ý thức.

Mộng du ở trước mặt thể cũng còn chưa có phương pháp trị liệu, sau mặt thể càng thêm không có khả năng, vẫn nên trực tiếp tìm một người trông coi thì tương đối đáng tin. Tiêu Từ Lăng quyết định vẫn là nên tìm một người ôn hòa coi chừng cậu buổi tối thì tương đối an toàn.

Đầu tiên cậu nghĩ đến chính là Sở Tiểu Thất, tên nhóc này vốn đã bị Sở Chích Thiên vứt cho cậu, ngủ cùng cậu đó là đương nhiên. Tuy rằng tướng ngủ của tên nhóc đó kém đến mức khiến người ta giận sôi, nhưng thắng ở chỗ tuổi còn nhỏ an toàn, thực lực lại tương đương cậu, coi chừng bản thân buổi tối mộng du chắc hẳn không có vấn đề gì, Tiểu Thất đồng hành vẫn là rất đáng tin.

Tiêu Từ Lăng chọn được người nhanh chóng tìm Sở Tiểu Thất, phát hiện Sở Tiểu Thất bao bản thân thành một cái kén bự, lúc này đang ở trong ổ chăn ngủ vui vẻ. Cậu mặc kệ có phải Sở Tiểu Thất có chứng bùng nổ tức giận khi rời giường hay không (Sở Chích Thiên ở bên cạnh, trong lòng Tiêu Từ Lăng nắm rất chắc), cậu trực tiếp moi Sở Tiểu Thất từ trong ổ chăn ra, rước lấy vô số nhân đao băng lãnh của Sở Tiểu Thất, nó phi thường bất mãn đối với sự quấy rầy vô cớ của Tiêu Từ Lăng.

Tâm tình Sở Tiểu Thất đương nhiên khó chịu, đôi người hôn ước này, một người kêu nó ngủ, một người lại đến moi nó tỉnh. Kính nhờ hai người này thương lượng xong trước, rồi hằng đến phiên nó có được không?

Tiêu Từ Lăng không nhìn khí lạnh của Sở Tiểu Thất, trực tiếp nói ra quyết định của cậu với Sở Tiểu Thất: “Tiểu Thất, từ giờ trở đi mỗi đêm ngủ cùng anh đi.”

Sở Tiểu Thất có chút nghi hoặc, nó hỏi: “Vì sao?” Tiêu Từ Lăng ngủ cùng nó, vậy người hôn ước của anh ta Sở Chích Thiên thì làm sao giờ? Không phải người hôn ước hẳn nên ngủ cùng nhau sao? Trên sách hình như giải thích như thế.

“Nhóc phải coi chừng anh, đừng để cho anh khi ngủ mơ hồ mộng du đi ra leo giường nhà người khác.” Biểu tình Tiêu Từ Lăng thập phần nghiêm túc, đây chính là vấn đề lớn quan hệ đến sự thuần khiết của cậu cùng với sinh mệnh của cậu, không thể không thận trọng.

Tiêu Từ Lăng vừa nói ra lời này, khiến cho khóe miệng Sở Chích Thiên giật giật, cố gắng nhịn xuống tiếng cười sắp phun ra, đầu của tên nhóc này đến tột cùng là mọc thể nào vậy, thế nào sẽ nghĩ đến mộng du, đích thực là một giải thích rất tốt, thực sự là phục cậu ta.

Ánh mắt Sở Tiểu Thất nhìn Tiêu Từ Lăng tuyệt đối là ánh mắt nhìn tên ngốc, cái đầu này, chỉ số thông minh này, thật khó cho anh ta nghĩ ra được lý do này, nó không đành nói.

Sở Tiểu Thất không biết vì sao, vậy mà bắt đầu đáng thương thay cho Sở Chích Thiên, chẳng lẽ trên lịch sử không có vết tích của Tiêu Từ Lăng, là hành vi thanh trừ của chính Sở Chích Thiên? Dù sao đầu của người hôn ước Tiêu Từ Lăng này rất khác người, mang ra đích xác có chút mất mặt. Vì chán nhiep chur hào thiên hạ, bảo vệ uy danh vô thượng của mình, vì vậy Sở Chích Thiên không thể không thanh trừ vết tích tồn tại của Tiêu Từ Lăng. . . Được rồi, Sở Tiểu Thất lại đang tăng thêm chú giải cho lịch sử mà nó cho rằng.

“Không muốn.” Tuy rằng Sở Tiểu Thất đáng thương thay cho Sở Chích Thiên, thế nhưng nó cũng không muốn hi sinh bản thân. Nếu Tiêu Từ Lăng là người hôn ước của Sở Chích Thiên, như vậy dù không xong thế nào đi nữa cũng phải do chính Sở Chích Thiên thừa nhận.

Thấy Sở Tiểu Thất quả quyết cự tuyệt, Tiêu Từ Lăng tuyệt chưa từ bỏ ý định. Liên tục dùng ra các loại tuyệt chiêu uy hiếp mê hoặc, lại vẫn không dao động được quyết tâm của Sở Tiểu Thất, Tiêu Từ Lăng đành phải tiếp nhận kết quả thất bại này.

“Chẳng lẽ phải đi tìm Vân Đào ca thương lượng? Xem anh ấy có nguyện ý ngủ một phòng cùng mình hay không?” Tiêu Từ Lăng tự nhủ, Lục Vân Đào trong một đoạn thời gian gần đây chuẩn bị trùng kích cấp ba, Tiêu Từ Lăng quyết định chờ sau khi Lục Vân Đào tới cấp ba liền đi tìm anh ta hỏi một chút có nguyện ý hay không.

Sở Tiểu Thất ở bên cạnh nghe không nổi, đến tốt cùng Tiêu Từ Lăng muốn tìm bao nhiêu tiểu tam nữa? Chẳng lẽ người hôn ước không phải là nên ‘từ một đến cuối’ sao? Nó cá giận nói: “Không phải buổi tối anh có Sở lão đại sao? Còn chưa đủ? Vậy mà muốn tìm người khác?”

Tiêu Từ Lăng hung hăng cho Sở Tiểu Thất một ánh mắt khinh bỉ bực, tên nhóc này nói cái gì a. Sở Chích Thiên?

Ngủ cùng anh ta mỗi đêm thừa nhận sự ăn mòn của khí lạnh, đó quả thực là tìm ngược, hơn nữa địa vị của Sở Chích Thiên bày ở nơi đó, cậu không cho rằng Sở Chích Thiên nguyện ý ngủ cùng người khác, ngoại trừ có một số tình hình đặc thù. Đương nhiên Tiêu Từ Lăng cũng không dám thành thật nói ra những lời này. Cậu mơ hồ ứng thanh cho qua: “Sở ca thế nào có thể ngủ cùng người khác chứ, nhóc đừng nói mò.”

Sở Tiểu Thất xem thường nói: “Vậy chúng ta hiện tại là chuyện gì? Không phải đồng dạng ngủ ở trên giường của Sở lão đại sao?”

Tiêu Từ Lăng nhìn nhìn hai đứa bên người, đột nhiên cảm nín, Sở Tiểu Thất với cậu đêm nay vậy mà còn ngủ trên cùng một giường với Sở Chích Thiên. . Việc này thực khiến cho lời nói vừa rồi của cậu có vẻ đặc biệt tái nhợt vô lực.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Từ Lăng bị cứng họng, tâm tình đặc biệt tốt, tay phải anh chống đầu của mình, nghiêng thân mặt mày thoáng nhếch nhìn về phía Tiêu Từ Lăng, khoe miệng anh lộ ra một nụ cười tà khí: “Tiểu Thất nói không sai, hiện tại không phải Tiểu Lăng đã ngủ cùng tôi rồi sao? Cậu lại thế nào biết tôi không chịu chứ?”

Nụ cười khiêu gợi, tư thế khiêu gợi, thân thể nửa trần, thần thái biếng nhác khiến cho Sở Chích Thiên phát ra sự tà mị, một màn này khiến cho trong đầu Tiêu Từ Lăng vang lên chuông cảnh báo, lão đại đáng chết lại muốn đùa giỡn cậu. Không được, lần này tuyệt đối không thể chạy trốn chết như lần trước. Tiêu Từ Lăng vẫn luôn canh cánh trong lòng với biểu hiện không xong lần trước. Thấy Sở Chích Thiên lại đùa giỡn một chiêu trước đây, cậu không phục trong lòng quyết định phải tuyệt địa phản công một lần, nói cho lão đại nhà cậu cậu không phải dễ chọc.

Tiêu Từ Lăng đã có quyết định trực tiếp nhào tới, ôm lấy Sở Chích Thiên dùng sức cọ cọ: “Sở ca, nói như vậy, anh nguyện ý phân phần nửa giường cho em?” Cho anh đùa giỡn tôi, tôi liền nói thêm dầu, còn có, tôi đã nan đề này cho anh. . . Xem anh giải quyết thế nào.

Sở Chích Thiên sững sốt, lần trước khi anh làm như vậy, Tiêu Từ Lăng đã chạy trốn chết a, không ngờ tới lần này lá gan của cậu ta ngược lại lớn hơn, vậy mà biết phản kích. Bất quá chỉ như vậy đã muốn khiến cho anh thu tay lại? Huống hồ. . .

Ý cười nơi khoe miệng Sở Chích Thiên càng đậm, anh lấy ngón tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn cố ý giả trò xấu cọ loạn ở trong lòng anh, nhún nhún bờ môi bởi vì động tác này của anh mà kinh ngạc ngơ ngẩn mở ra, dùng thanh âm có chút khàn khàn nói: “Tiểu Lăng đều đã bức thiết yêu cầu như thế, người làm đại ca tôi đây thế nào có thể cự tuyệt chứ.”

Cảm giác đầu tiên của Tiêu Từ Lăng chính là muốn chạy trốn, biểu hiện này của Sở Chích Thiên khiến cho trái tim cậu nhảy loạn như nai con, mơ nó, người nào a, khi mê hoặc người thì nam nữ đều giết a.

Khi cậu vừa định cự tuyệt, phát hiện ý cười chột lóe mà qua trong mắt Sở Chích Thiên, đột nhiên linh ngộ được cậu lại bị Sở Chích Thiên đùa giỡn. . .

Tâm tình cậu bị phản quyết định không thể để cho lão đại nhà mình đắc ý, vì vậy cậu làm ra ngôn hành cử chỉ cậu không thể tin được.

Tiêu Từ Lăng đột nhiên cười ngọt rộ lên, giơ lên cánh tay có chút mập mạp của trẻ con, vỗ tay kết thề với Sở Chích Thiên: “Như vậy chúng ta nói định rồi, Sở ca, từ giờ trở đi nửa giường còn lại của anh thuộc về em.” Nói xong, cậu thoáng ngẩng đầu, phi thường bình tĩnh leo xuống giường, rồi đi.

Sở Chích Thiên kinh ngạc nhìn bóng lưng vênh vao tự đắc rời đi kia, không ngờ tới Tiêu Từ Lăng thế mà biểu hiện như vậy, ngược lại ngoài ý liệu của anh.

Tiêu Từ Lăng mở ra cửa phòng ngủ, đột nhiên quay đầu đắc ý là đầu lười của bản thân một chút về phía Sở Chích Thiên, làm một cái mặt quỷ bực. Không đợi Sở Chích Thiên phản ứng đã phanh một tiếng đóng lại cửa phòng, chạy trốn chết.

Sở Chích Thiên rốt cục nở nụ cười, tên nhóc này thế mà làm mặt quỷ với anh, xem ra ban nãy đích xác đã kích thích đến cậu rồi, bất quá, cùng giường với Tiêu Từ Lăng? Kỳ thực anh tuyệt không chống cự.

Chương 127 Tiểu Tiểu, mọi thứ đều ăn đi đâu rồi.

Tiêu Từ Lăng rốt cục đã biết nguyên nhân vì sao lão đại nhà mình sáng khoái đáp ứng công hiến phân nửa giường của bản thân,

hành động đêm đó đã chứng minh ý đồ hiểm ác của lão đại nhà cậu, anh ta nhà đã sớm chuẩn bị muốn nô dịch nghiền ép mình.

Màn đêm buông xuống cậu mới nằm vào ổ chăn ấm áp, không thể không nói, những thứ của Sở Chích Thiên tổ hậu cần an bài đều là tốt nhất, sự hưởng thụ này, quả nhiên là không thể so sánh. Không đợi bản thân lăn một cái ở bên trong thể hội một chút loại dễ chịu này, đã bị lão đại đáng hận nhà mình túm lên, tuyên bố từ nay trở đi mỗi đêm đều phải cùng anh song tu. . . A phi, là cùng nhau tu luyện. Hai ngày nay luôn bị Sở Tiểu Thất tìm cơ hội trong tối ngoài sáng hòng thăm hiệu quả song tu, khiến cho bản thân giải thích có chút hỗn loạn.

Tiêu Từ Lăng biết bản thân là tự tìm tội chịu, làm gì phải tranh cái cục tức kia, bị lão đại nhà mình đùa giỡn chịu chút thiệt thòi thì coi như là đồ dành lão đại, nghĩ như vậy thì không còn chuyện gì rồi sao?

Vì vậy nói xung động là ma quỷ, cậu vì xung động của cậu mà trả giá đắt thảm thối. Gần một nửa thời gian kế tiếp trong nhân sinh cứ như vậy đưa cho con đại ma quỷ trước mắt, cậu đã không làm chủ được những thời gian đó nữa.

Bất quá cho dù Tiêu Từ Lăng ảo não thế nào, bi ai thế nào, ngày tháng vẫn phải qua, vì vậy cậu vẫn nhanh nhẹn rời giường chuẩn bị bữa sáng cho một lớn một nhỏ bên người. Ngày hôm nay là thời gian hưu nhân sau cùng ở Hoài Thành, ngày mai sẽ phải tiến công hai nơi kho hàng có vật tư phong phú ở Hoài Thành kia, chỉ cần thu thập xong vật tư, bọn họ sẽ phải tiếp tục xuất phát hướng bắc, có thể tưởng tượng dọc đường sẽ là gió tanh mưa máu thế nào.

Theo tư liệu mà đội tra xét lấy được, hai nơi đó có một nơi đã biết rõ có một con tang thi cấp bốn khủng bố tọa trấn, thủ hạ còn có hai ba con đàn em cấp ba, trước đây chiến đội của Hoài Thành hao binh tổn tướng ở nơi đó không ít. Sau cùng vô lực công phá chỉ có thể từ bỏ. Mà một nơi khác thì càng thêm quỷ dị, chỉ cần chiến đội đi vào, thì tin tức sẽ vô tung vô ảnh. . . Tuyệt đối là địa phương khủng bố nhất Hoài Thành.

Sở Chích Thiên vừa mới ăn xong điểm tâm, hai vị phó đội đã đứng gờ đến. Bọn họ cùng nghiên cứu an bài nhân viên chiến đấu với nhân viên hậu cần thu thập tham dự lần hành động này, Tiêu Từ Lăng sau khi chuẩn bị xong nước trà đưa lên, liền xin nghỉ rồi đi với lão đại nhà mình.

Nhóm lão đại thương lượng chuyện, vẫn nên tránh xa một chút thì tốt hơn, vạn nhất bị tiết lộ phong thanh gì đó, thường thường đối tượng hoài nghi chính là mấy vị dựa gần nhất, đàn em cho dù tín nhiệm thế nào, phát sinh nhiều loại chuyện đó, cũng sẽ khiến người ta mất đi lòng tin. Tuy rằng Tiêu Từ Lăng không am hiểu loại bày mưu đấu kế này, nhưng để cho hành vi của bản thân móc không ra được vấn đề gì thì vẫn có nắm chắc. Cậu không thể để cho người có tâm tìm được cơ hội tới bôi đen cậu.

Nếu không cần hầu hạ lão đại, thời gian kế tiếp chính là của bản thân, Tiêu Từ Lăng khó có được rảnh rỗi không cần tu luyện rốt cục nhớ tới cậu hẳn nên đi xem tiểu cô Tiêu Tinh Vân của mình một chút, đã gần một tuần không gặp mặt, hy vọng cô không nên oán giận mình hồng có lương tâm. Uhm. Thuận tiện đón Tiểu Tiểu trở về, tính tính thời gian Tiểu Tiểu đã đầy ba tháng, theo lý hẳn là đã nên lên chiến trường bồi dưỡng trình độ án ý chiến đấu cùng chủ nhân.

Tiêu Từ Lăng chỉ có ở bên tiểu cô của cậu, mới lộ ra một chút tính cách vốn dĩ của cậu, cậu suy nghĩ một chút nói: “Về sau có người tới tìm cô hỏi tình hình nữa, cô cứ chọn một số chuyện không quan trọng để nói, về tuổi tác, cô cứ mơ hồ cho qua là được, còn có cô phải kiên quyết phủ nhận những lời đó là xuất từ miệng cô.”

Tiêu Tinh Vân gật đầu, biểu thị đã rõ, khi đi làm ở thời đại bình an đã lăn lộn nhiều năm như vậy, cô biết phải làm sao, cô cũng không ngại thơ thuần khiết như vậy, mặt thế càng tàn khốc hơn so với niên đại bình an, cháu trai nhà mình trước mắt xem như là ngồi ở địa vị cao, sợ rằng đã bị rất nhiều người đồ kị.

Tiêu Từ Lăng thấy nên an bài đều đã an bài xong, trong lòng cũng bình tĩnh.

Vốn còn muốn trò chuyện thêm một hồi với Tiêu Tinh Vân, bất quá hiện tại cô phụ trách phân phối vật tư của đội chữa thương, không bao lâu sau đã có người cầm tờ đơn lĩnh đồ, tiểu cô chỉ có thể biểu thị phi thường tiếc nuối, không thể bởi cậu nói chuyện phiếm. Vì vậy Tiêu Từ Lăng chỉ có thể cáo biệt rồi đi, đi ra cửa liền thấy Sở Tiểu Thất đứng ở nơi đó chờ cậu, phỏng đoán tên nhóc này từ khi ra khỏi cửa căn bản hồng có rồi đi nửa bước, vẫn luôn đứng ở chỗ này làm pho tượng.

Tiêu Từ Lăng tỏ ý Tiểu Thất đi cùng cậu, tâm tình cậu rất hài lòng, thấy tiểu cô đã thoát ly sự tổn thương tình cảm trước đây, lần nữa trở nên mạnh mẽ vang dội lên, trong lòng thấy phi thường an ủi.

Rất nhanh cậu với Sở Tiểu Thất đã đi tới địa bàn của Tiểu Dẫn Thư, nơi có cái tên Ái Tâm Viên khiến cho cậu không được tự nhiên kia. Được rồi, cái tên tục khí đó là Tiểu Dẫn Thư đặt, cậu sẽ không ghét bỏ.

Trong Ái Tâm Viên, Tiểu Dẫn Thư cơ bản không có chuyện gì, lúc này đang cắn ngón tay phát sầu trong lòng, mấy ngày nay bé luôn sợ hãi Tiêu Từ

Lăng sẽ đến đón Tiểu Tiểu đi, bởi vì bé cho rằng bản thân đã nuôi Tiểu Tiểu hổng rồi. Hiện tại trong Ái Tâm Viên ngoại trừ Tiểu Tiểu, đã không còn động vật biến dị nào, mấy con khuyển biến dị khác đều đã lớn đến cao cao trắng trắng được chủ nhân của bọn chúng mang đi, những đại ca ca đó phi thường hài lòng, khích lệ Tiểu Duẫn Thư nuôi rất tốt, đối với việc này Tiểu Duẫn Thư phi thường tự hào.

Chẳng qua, bé không dám đối mặt duy nhất là Tiểu Lăng ca ca, bộ dáng của Tiểu Tiểu khiến cho bé cảm thấy một chút mặt mũi cũng không còn.

Tuy rằng động vật biến dị đã không còn, nhưng trong Ái Tâm Viên ngày hôm trước lại tới thêm một đồng bọn nhỏ mới, kêu Chu Yến, lớn hơn hai tuổi so với bé, tất cả mọi người gọi chị ấy là Tiểu Yến Tử. Chị ấy vừa đến cũng rất thích Tiểu Tiểu, mà Tiểu Tiểu vốn là ai đến cũng không cự tuyệt. . . Cũng không đúng, khi Trần ca ca tới, tâm tình của Tiểu Tiểu liền rất kịch liệt, luôn điên cuồng gào thét với anh ấy, còn có thể phun băng, đây là một vấn đề khó có thể giải đáp. (Trần phó đội ‘yêu nghiệt’ nhà ta ấy =)))

Lúc này Tiểu Yến Tử đang vui sướng chơi đùa ở trên bãi cỏ với Tiểu Tiểu, Tiểu Yến Tử vừa tới không biết tình hình của Tiểu Tiểu, cho rằng Tiểu Tiểu chỉ là một con cầu cầu mới sinh ra không bao lâu. Nhìn tứ chi ngắn mũm mĩm của Tiểu Tiểu, khi chạy vậy mà còn có thể bị nhánh cỏ dưới chân làm vấp ngã, trực tiếp lăn, sau đó lại đứng lên chạy, lại lăn. . .

Tiểu Duẫn Thư liền cảm thấy bé cực xấu hổ gặp người, bé thế mà nuôi ra Tiểu Tiểu như vậy, nó có thể đi ra chiến đấu với tang thi sao? Tiểu Duẫn Thư sầu muộn a, nói đến đồ mà bé cho Tiểu Tiểu ăn là nhiều nhất, mà Tiểu Tiểu còn thường thường đến chỗ anh em của nó cướp đồ ăn. Càng cảm nín hơn chính là, những con cầu cầu cao cao lớn lớn kia chỉ biết lui ở một bên nhìn nó ăn, căn bản không dám có ý kiến. . . Nhiều thức ăn như vậy, Tiểu Tiểu đến tột cùng ăn đi nơi nào rồi?

Đúng vậy, mấy người hổng có nhìn lầm, Tiểu Tiểu sau lần hôn mê trùng kích cấp hai nào đó, liền hổng có lớn lên nữa. Tiểu Duẫn Thư cho rằng khẳng định bé đã hổng có chiều cổ tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé suy sụp xuống, bé cảm thấy có lỗi với Tiểu Lăng ca ca đã thương bé.

Thế nhưng người thường thường sợ nhất cái gì thì sẽ đến cái đó, Tiểu Duẫn Thư chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc sáng sủa vang lên ở phía sau bé: “Tiểu Duẫn Thư, có nhớ Tiểu Lăng ca ca hay không a. . .”

Tiểu Duẫn Thư nghe thanh âm đó, mặt trực tiếp liền suy sụp, bé khổ cả khuôn mặt, trầm nghĩ, vì sao Tiểu Lăng ca ca thực sự tới rồi?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128 Sủng vật? Người nào nuôi cầu đó.

Bé quay đầu nhìn về phía khuôn mặt cười rức rờ kia của Tiêu Từ Lăng, sự áy náy trong lòng càng thêm nghiêm trọng, nhện không được oa một tiếng khóc lên, khóc làm cho Tiêu Từ Lăng phải nói là lòng có nghìn nghìn nút thắt a, vì cái rằng mỗi lần cậu đến, Tiểu Duẫn Thư sẽ dùng mặt khóc để đón tiếp cậu? Cậu khiến cho trẻ con không vừa mắt như thế sao?

“Tiểu Duẫn Thư, phát sinh chuyện gì, không khóc không khóc. . .” Tiêu Từ Lăng luống cuống tay chân dỗ dành, đây thực sự là một động tác yêu cầu cao độ, cậu chưa có từng dỗ dành qua con gái cũng chưa có từng dỗ dành qua trẻ con, mà hai dạng đó Tiểu Duẫn Thư hoàn toàn chiếm hết, cậu chỉ có thể bó tay đầu hàng.

Sở Tiểu Thất phía sau Tiêu Từ Lăng chau mày, đứa trẻ nhỏ này thế nào ồn người như thế a, nó không thích nhieu mày hừ lạnh một cái: “Không cho phép khóc!”

Thanh âm lãnh liệt của Sở Tiểu Thất trực tiếp kinh hách Tiểu Duẫn Thư không còn nước mắt, bé ngơ ngác nhìn Sở Tiểu Thất, đột nhiên trên mặt dâng lên một mặt đỏ ửng, sau đó làm một động tác khiến cho Tiêu Từ Lăng không biết nên khóc hay cười, bé nhẹ nhàng kéo góc áo Tiêu Từ Lăng, nhìn Sở Tiểu Thất không chuyển mắt hỏi: “Thực ngẫu a, Tiểu Lăng ca ca, bạn ấy là ai a?”

“Sở Tiểu Thất. . .” Tiêu Từ Lăng không nói gì nhìn trời, đây chẳng lẽ chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết? Chẳng qua đương sự có phải quá nhỏ hay không?

“Mấy tuổi?” Ánh mắt Tiểu Duẫn Thư lóe sáng nhìn Tiêu Từ Lăng, chờ đợi sự giải đáp của cậu.

“Năm tuổi.” Tiêu Từ Lăng thế nào cảm thấy bản thân đang kiêm chức công tác bà mối, cậu không muốn con trai nhà mình có con dâu sớm như vậy đâu.

Được rồi, trong khoảng thời gian này Tiêu Từ Lăng chiều cổ Tiểu Thất, thực sự có xem nó là con trai mà nuôi, nói đến tuổi tác tâm lý của cậu cũng là một đại thúc sắp tiến vào 35 tuổi, ‘dưới gối hư không*’ cậu cũng cần chút an ủi, Tiểu Thất vừa vịn bù đắp. (* gối này là đầu gối, không phải gối đầu, cả câu ý chỉ vấn đề con cháu)

“Vậy không khác bao nhiêu với em. Tháng nào?” Tiểu Duẩn Thư nhớ kỹ lời của mommy, thấy hợp ý, thì phải kiên quyết hạ thủ, bằng không nam nhân tốt sẽ bị người khác cướp đi. Trước đây mommy của bé chính là cướp ba ba về như thế.

Tiêu Từ Lăng không có biện pháp trả lời, vấn đề này cậu cũng không biết, vì vậy cậu chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Sở Tiểu Thất.

Sở Tiểu Thất thấy thế hừ lạnh một tiếng: “Tháng một lớn nhất!” Tháng một liền nuôi cấy thành công 9 vật thí nghiệm bọn nó. Nó là người thứ bảy, vì vậy nó mới kêu số 0007.

“Vậy là Tiểu Thất ca ca.” Sự nhiệt tình của Tiểu Duẩn Thư chỉ nhận được sự lạnh lùng của Sở Tiểu Thất, bất quá Tiểu Duẩn Thư cũng không để ý, bé cảm thấy chỉ có biểu tình thái độ như vậy mới xứng với khí thế của Tiểu Thất ca ca. Được rồi, Tiểu Duẩn Thư phạm tiểu hoa si cứ như vậy bị bề ngoài của Sở Tiểu Thất thuyết phục (Tiểu Duẩn Thư, bé thực sự không phải bởi vì Sở lão đại mới hợp mắt Sở Tiểu Thất đấy chứ), không thể không nói nữ nhân đều là hội viên của hiệp hội bề ngoài. Thấy mỹ nam đầu óc đều sẽ có chút ngớ ngẩn.

“Ban này đến tốt cùng là vì chuyện gì mà khóc a?” Thấy toàn bộ tâm thần của Tiểu Duẩn Thư chạy tới trên người Sở Tiểu Thất, cuối cùng cũng không nhớ khóc nữa, lúc này Tiêu Từ Lăng mới can thiệp hỏi.

Tiểu Duẩn Thư vừa nghe, tâm thần bị ngoặt chạy lại trở về, viên mắt bé lập tức ướt sũng, trong miệng nhận lỗi nói: “Tiêu Lăng ca ca, xin lỗi, Tiểu Tiểu bị em nuôi hồng rồi.”

Nuôi hồng rồi? Nói vậy là sao? Nói đến sinh mệnh lực, sức chống cự cùng với năng lực thích ứng của khuyến biến dị phải nói là mạnh siêu cấp, dựa theo năng lực của Tiểu Duẩn Thư căn bản hồng có cơ hội nuôi hồng nó, Tiêu Từ Lăng biết khẳng định là Tiểu Duẩn Thư lại nghĩ sai rồi, vì vậy vuốt đầu bé an ủi: “Tiểu Duẩn Thư, khẳng định chuyện không liên quan đến em, Tiểu Tiểu ở nơi nào? Anh đến trông xem.”

“Từ tỷ tỷ, mau ôm Tiểu Tiểu lại đây.” Sau khi Tiểu Duẩn Thư nghe được nhanh chóng hô với một cậu một người đang chơi vui vẻ ở xa xa.

“Ừm. Được.” Từ ở bên cạnh chơi rất vui, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, trẻ con căn bản không có năng lực chống lại nào đối với những vật kiểu lông xù đáng yêu này. Cô bé ôm lấy Tiểu Tiểu lại bị rẽ cô làm vấp ngã đang lăn kia trở về, thấy hai người đứng ở bên người Tiểu Duẩn Thư nhất thời ngăn người.

Tiểu đệ đệ ăn kẹo que kia vậy mà xuất hiện rồi, còn có tiểu ca ca mà Phi Phi tỷ tỷ vẫn luôn tìm kia cũng tới rồi. Tâm tình của Từ có chút kích động, ngày hôm nay trở về phải nói cho Phi Phi tỷ tỷ tin tức tốt này.

Đi đến bên người Tiểu Duẩn Thư. Từ lưu luyến không rời giao Tiểu Tiểu trong tay cho Duẩn Thư.

Tiêu Từ Lăng nhìn con tiểu cầu cầu siêu cấp mini trong tay Tiểu Duẩn Thư, vẻ mặt chán kinh, đây là con cầu của mình, vì cái răng một chút cũng hồng có lớn lên, trái lại càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn?

Phải biết rằng cậu đã thấy qua con cầu của Lục Vân Đào, đã lớn gần đến độ cao bằng bắp đùi bọn họ, thân hình thon dài hữu lực, móng vuốt bén nhọn có thể đâm rách tấm sắt, răng nanh dữ tợn có thể cắn đứt côn sắt, khí thế uy vũ khi rít gào, không một cái không chứng minh con cầu biến dị kia là một tay giòi chiến đấu.

Thế nhưng, vì cái răng cầu của cậu, lại thành bộ dạng này?

Dường như người thấy được khí tức của chủ nhân nhà mình, Tiểu Tiểu liều mạng giãy dụa ở trong lòng Tiểu Duẩn Thư, nó quơ tứ chi ngăn mồm mồm của mình, vận vẹo thân thể, thế này nơi nào có nửa điểm phong phạm của khuyến biến dị? Quả thực chính là một con cầu sùng vật chỉ biết bán manh giả đáng yêu.

Tiểu Tiểu cuối cùng cũng giãy thoát khỏi đại quan ải mười ngón của Tiểu Duẩn Thư, dùng sức nhảy tới phía bên Tiêu Từ Lăng, Tiêu Từ Lăng vô ý thức tiếp lấy nó.

Tiểu Tiểu tới trong lòng chủ nhân của mình, nhanh chóng tìm một địa phương thoải mái ở trong lòng Tiêu Từ Lăng nằm xuống, đánh ngáp một cái cực bự, hai mắt khẽ híp vậy mà bắt đầu chợp mắt.

Tiêu Từ Lăng cầm nín lấy ngón tay gãi gãi cảm nó, nhận được chỉ là cái ngáp bự tiếp theo của nó, sau đó tiếp tục cuộn mình nằm úp sấp lìm lìm.

Tiểu Duẩn Thư thấy thế chỉ có thể chơi dối ngón tay nói: “Tiêu Lăng ca ca, bất kể em cho ăn thế nào, nó vẫn không lớn lên, em đều đã gia tăng phân lượng, nó vẫn không lớn.” Đương nhiên bé tuyệt đối sẽ không nói cho Tiêu Lăng ca ca, chuyện bé vẫn luôn ôm Tiểu Tiểu ngủ.

Tiêu Từ Lăng thấy Tiểu Tiểu như vậy, không biết thế nào, vậy mà trong lòng có chút chột dạ, chẳng lẽ là chủ nhân nào thì nuôi sùng vật đó sao? Mặt ngoài của bản thân bị thời gian đình chỉ, chẳng lẽ cái này cũng di truyền cho Tiểu Tiểu? Cậu sợ hãi bị người phát hiện chân tướng này, nhanh chóng nhìn ngang nhìn dọc một chút phát hiện hồng có người, trong lòng yên ổn một chút, Tiêu Từ Lăng thấy Tiểu Duẩn Thư vẫn còn quần quýt, liền nhanh chóng kéo ra một nụ cười xấu hổ an ủi: “Không có việc gì không có việc gì, khẳng định chuyện không liên quan đến Tiểu Duẩn Thư, thoát nhìn Tiểu Tiểu cái gì cũng tốt, thoát nhìn vừa đáng yêu, lại thú vị. . .” Vì cái răng từ hình dung này lại không được tự nhiên như vậy, đây còn là hình dung một con khuyến biến dị chiến đấu sao?

Xem ra chuyện này, phải tìm lão đại hỗ trợ, có lẽ anh ta có thể tìm được nguyên nhân Tiểu Tiểu không lớn được. Tiêu Từ Lăng đã xem Sở Chích Thiên là bách khoa toàn thư, thần vận năng, chuyện phiền toái gì đều tìm lão đại giải quyết.

Trong lòng Tiêu Từ Lăng có chuyện nên không dừng lại nữa, cậu cười cười thân thiện với hai đứa trẻ, liền mang theo Tiểu Tiểu rời đi, đương nhiên Sở Thất đi theo Tiêu Từ Lăng, không có một chút cái gọi là phong độ của nam sĩ, nói cá biệt gì đó với mấy cô bé bên cạnh, cứ đi lảnh khốc như thế.

Tiểu Duẩn Thư nâng khuôn mặt có chút nóng lên của mình, đỏ mặt nói với Từ: “Tiêu Thất ca có phải rất có đáng hay không? Trưởng thành khẳng định sẽ đẹp trai uy vũ như Sở đội trưởng.” Sở đội trưởng là của các tỷ tỷ trong doanh địa, bé còn phát sầu về sau trưởng thành thì làm sao giờ, hiện tại Tiêu Thất ca ca xuất hiện, đại biểu mấy bé không cần lo gả đi.

Từ nghĩ nghĩ, cảm thấy Tiểu Duẩn Thư nói cũng có đạo lý, vì vậy gật gật đầu đồng ý nói: “Tuy rằng không biết Sở đội trưởng uy vũ bao nhiêu, đẹp trai bao nhiêu, bất quá Tiêu Thất đệ đệ rất ngẫu thì không sai. Hơn nữa. . . Cậu ta còn có kẹo que.” Được rồi, với Từ mà nói, kẹo que hấp dẫn cô bé hơn một chút, nói đến đó là đồ ăn vặt cô bé đã từng yêu nhất, chẳng qua hiện tại ăn không được nữa, cho nên cô bé phi thường có oán niệm.

Tiểu Duẩn Thư dấu chấm hỏi đầy mặt, không biết Yên Từ tỷ tỷ nói tới cùng là chuyện gì, vì sao đề cập quan hệ đến kẹo que, bất quá Tiểu Duẩn Thư không phải một người thích truy nguyên, chỉ cần đồng ý Tiêu Thất ca ca có đáng thì không thành vấn đề.

Lòng Tiêu Từ Lăng nóng như lửa đốt chạy về nơi ở của lão đại nhà cậu, cậu nhất định phải giải quyết việc này hoàn mỹ, bằng không cứ mang Tiểu Tiểu ra như thế, khẳng định sẽ bị người khác cười chết, cậu lại không phải nuôi một con sủng vật bán manh.

Khi cậu xông vào phòng, phát hiện bên trong phòng chỉ còn một mình Sở Chích Thiên, hai vị phó đội Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đã rời đi. Lúc này Sở Chích Thiên đang nghiên cứu tư liệu Trần Cảnh Văn đưa tới, tuy rằng anh hoàn toàn ủy quyền cho Trần Cảnh Văn quản lý toàn bộ doanh địa, bất quá vẫn nhất định phải nắm giữ tình hình của doanh địa, miễn cho xảy ra chuyện gì khi ứng đối thì lại không có manh mối, Sở Chích Thiên tuyệt không thích mọi chuyện thoát ly khỏi sự khống chế của anh.

Lúc này nghe thấy Tiêu Từ Lăng vội vàng xông vào, anh ngẩng đầu lãnh nhân thoáng nhìn, ánh mắt lạnh liệt khiến cho tâm có chút vội vàng xao động của Tiêu Từ Lăng cấp tốc ổn định xuống.

Tiêu Từ Lăng thả chậm bước chân, ôm Tiểu Tiểu đi đến bên người Sở Chích Thiên nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Sở ca.”

Lúc này Sở Chích Thiên mới hài lòng gật đầu, người bên cạnh anh thế nào có thể xung động lỗ mãng như thế chứ, quả nhiên Tiêu Từ Lăng còn nhỏ tuổi, làm không được mọi mặt chu toàn, bất quá Sở Chích Thiên cũng biết kỳ thực là bản thân đang ‘nhặt xương trong trứng’, biểu hiện của Tiêu Từ Lăng làm đều tốt hơn so với người khác, chẳng qua yêu cầu của anh đối với cậu cũng cao hơn rất nhiều so với người khác. . .

Trong lòng Sở Chích Thiên rất rõ ràng, anh coi trọng Tiêu Từ Lăng, vì vậy càng sẽ phụ trách với cậu, yêu cầu nghiêm ngặt chính là một loại trong đó.

“Phát sinh chuyện gì? Khiến cậu lo lắng như thế?” Sở Chích Thiên yêu cầu nghiêm ngặt thì nghiêm ngặt, nhưng tuyệt đối sẽ không khó xử đàn em nhà mình, Tiêu Từ Lăng có chuyện gì, anh vẫn rất nguyên ý giúp cậu giải quyết.

Tiêu Từ Lăng nghe thấy lão đại nhà mình hỏi thăm, trực tiếp đưa Tiểu Tiểu trong lòng qua cho Sở Chích Thiên xem, Sở Chích Thiên nhìn con chó con quen thuộc lại không nên quen thuộc như thế trước mắt, nhìn không được hỏi: “Tiểu Tiểu của cậu?”

Thấy Tiêu Từ Lăng bị ai gạt đầu, Sở Chích Thiên cũng là hắc tuyến đầy đầu, “Thế nào lại càng lớn càng nhỏ?”

Tiêu Từ Lăng khóc không ra nước mắt, lời này của Sở Chích Thiên là đang nói ai đây? Đây là đang đâm tim cậu sáng loáng loáng a, nói đến cậu cũng là loại càng lớn càng nhỏ a. (TT^TT)

Sở Chích Thiên lần nữa nhìn nhìn con Tiểu Tiểu ngủ ở trong tay Tiêu Từ Lăng, vẫn có chút không thể tin tưởng. Phải biết rằng mấy con khuyến biến dị khác Sở Chích Thiên đều đã thấy qua, mỗi con lớn lên uy mãnh vô cùng, vừa thấy chính là một con mãnh thú. Vì sao con của Tiêu Từ Lăng lại khác người như thế? Chẳng lẽ thực sự là người nào thì nuôi cậu đó? Sở Chích Thiên so sánh một người một cậu trước mắt một chút, phát hiện lời này kỳ thực rất đáng tin.

Sở Chích Thiên hiếu kỳ đặt ngón trỏ lên trán Tiểu Tiểu, chuẩn bị quan sát một chút tình hình trong cơ thể Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu cảm thụ được sự quấy rầy của người nào đó, nhưng không phản kháng, chỉ biếng nhác tựa lên, ngáp một cái cực bự, sau đó tiếp tục ngủ. . . Bộ dạng này khiến cho Sở Chích Thiên càng cảm thấy giống, bởi vì khi người nào đó ngủ nướng, biểu hiện không có gì khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phán Kích Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129 Tổ hợp? Thể chất trời sinh làm thích khách!

Sở Chích Thiên cẩn thận vận dụng dị năng kiểm tra, phát hiện trong cơ thể Tiểu Tiểu hết thấy đều bình thường, hơn nữa nó thể mà ở trong thời gian ngắn đã đạt đến cấp hai đỉnh cấp, mắt thấy sắp đột phá cấp ba. Không ngờ tới con chó con này ăn ăn ngủ ngủ mà đã có thể trưởng thành đến loại trình độ này. . . Sở Chích Thiên không thể không tán thưởng tư chất của Tiểu Tiểu quả nhiên rất yêu nghiệt.

Thấy khuôn mặt Tiêu Từ Lăng u sầu, cho rằng cậu lo lắng cho sức khỏe của thân thể Tiểu Tiểu, liền an ủi: “Không có việc gì, hết thấy bình thường.”

Tiêu Từ Lăng đương nhiên biết Tiểu Tiểu không có vấn đề gì, không thấy được nó có thể ăn có thể ngủ, có thể chạy có thể lăn sao, cậu phát sầu chính là, nếu như không giải quyết vấn đề không trưởng thành của Tiểu Tiểu, về sau cậu mang nó đi ra khẳng định sẽ bị chủ nhân của mấy cậu khác cười nhạo. Ngâm lại liền không cam lòng a, vì vậy cậu quán quyết nói: “Em biết nó không có việc gì, bằng không cũng sẽ không có bộ dáng lười nhác này.” Tiêu Từ Lăng lấy ngón tay gãi gãi hàm dưới Tiểu Tiểu, dần tới nó thoải mái ngáy o o, “Em muốn hỏi một chút, nó còn có thể lớn lên hay không?”

Sở Chích Thiên cảm nín, anh cũng không phải bác sỹ thú y, thế nào có thể biết được con chó nhỏ này có thể lớn lên hay không. Anh nhìn nhìn Tiểu Tiểu nằm cuộn thân thể ở trong lòng Tiêu Từ Lăng về mặt tùy ý ngủ vui vẻ, thân thể tròn lăn mini, dạng mạnh đáng yêu kia, cùng với chủ nhân ôm nó vậy mà càng tôn xứng nhau lên. Lúc này Tiêu Từ Lăng đang cau mày, bộ dáng u buồn càng phát ra độ mạnh, nhìn như vậy, lại cảm thấy tổ hợp này thuận mắt thần kỳ. Vì vậy anh liền nói: “Như vậy rất tốt, rất xứng với cậu.”

Ý tứ chi mô? Lời này của Sở Chích Thiên có phải chế nhạo mình hay không? Đàn em trung thành tận tâm đang khổ não u sầu, làm lão đại không những không hỗ trợ còn bỏ đá xuống giếng, quả không có lương tâm. . . Tiêu Từ Lăng thương tâm rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu 囧ai oán vô hạn: “Sở ca!” Về mặt u oán vô cùng, sự lên án không chút nào che giấu trong mắt đó khiến cho trong lòng Sở Chích Thiên càng buồn cười.

Vì vậy anh thoáng nhếch mi, trong mắt đang hỏi thăm Tiêu Từ Lăng có gì ủy khuất? Được rồi, ngoài sáng là hỏi thăm, thực tế là cảnh cáo uy hiếp không nên đề xuất bất kỳ dị nghị nào đối với lời nói của anh.

Tiêu Từ Lăng nhất thời bị nghẹn, tâm tình uất ức vô cùng. Lão đại nhà mình quá vô sỉ, vậy mà dùng loại thủ đoạn cao áp này để cậu khiến cho cậu khuất phục, thế nhưng cậu vẫn nhất mực không có cách nào đối với điều này, cậu cũng không dám làm gì Sở Chích Thiên, trừ phi có một số tình hình đặc thù, tỷ như xung động, tư duy choáng váng các loại. Bất quá từ sau xung động lần trước, Tiêu Từ Lăng liền phát thế không thể như vậy nữa. Cậu sợ xung động thêm một lần nữa, phân nửa thời gian còn lại cũng sẽ không còn. (Xung động vụ leo giường nên bị anh Thiên chiếm mất 1 nửa thời gian trong ngày để ‘song tu’ rồi, xung động nữa là thôi rồi lợm oi =)))

Tiêu Từ Lăng đành phải thu liễm tâm tình ủy khuất nói: “Thế nhưng, ôm ra như vậy, rất mất mặt. Cậu của đội viên khác đều uy mãnh như thế, của em lại bán manh như vậy. . .” Tiêu Từ Lăng cảm thấy bản thân rất có tài, nói chuyện còn mang gieo vắn.

Sở Chích Thiên thấy bộ dáng ủy khuất này của Tiêu Từ Lăng, ngược lại có chút không đành lòng, vì vậy anh nhìn nhìn lại Tiểu Tiểu trong tay Tiêu Từ Lăng, nghiêm túc nghĩ nghĩ mới nói: “Kỳ thực, chúng ta có thể đổi một cách nghĩ khác, những con cậu khác vừa xuất hiện sẽ khiến người ta phòng bị, ngoại trừ đánh bằng đao thực thương thực thì không còn tác dụng gì. Mà con này của cậu lại tương phản, bề ngoài không chỉ vô hại còn rất đáng yêu, dễ khiến người ta mất đi tâm cảnh giác. Huấn luyện tốt, có thể cho nó dò đường cho chúng ta, thậm chí mê hoặc kẻ địch dành cho một kích tât sát, rất có thể giúp chúng ta một phen ở thời khắc then chốt cũng nói không chừng. Đây kỳ thực xem như là một chuyện tốt.”

Phân tích khách quan của Sở Chích Thiên khiến cho tâm tình vốn phiền muộn của Tiêu Từ Lăng thoáng cái chạy hết, cậu liên tục gật đầu: “Ừ, Sở ca chính là Sở ca, những việc nghĩ đến đúng là không tầm thường.” Nói xong không quên cho lão đại nhà mình một ánh mắt sùng bái. Một trong những chuẩn tắc hành vi của đàn em, nhất định phải biểu hiện ra ý sùng bái kính ngưỡng đối với đại ca, tục ngữ nói nghìn thùng vụn thùng mông ngựa không thùng, đồ dành lão đại là chuẩn tắc tất yếu.

Sở Chích Thiên thu được ánh mắt sùng bái của Tiêu Từ Lăng, tuy rằng biểu tình trên mặt vẫn bất biến, trong lòng lại có loại cảm giác phạm tội, nói đến lời ban nãy kia là để đồ dành người, anh cũng không hy vọng nhận được ánh mắt sùng bái của đàn em nhà mình a, cảm thấy thế này tựa như đang dụ dỗ đứa trẻ hồn nhiên vô tri. Đương nhiên nội tâm của Sở Chích Thiên là phi thường cường đại, anh rất nhanh đã tiêu trừ phần cảm giác tội ác này, lại khôi phục sự bình tĩnh vốn có.

“Tiểu Tiểu của chúng ta là thích khách trời sinh, không phải chiến sĩ, đúng không a!” Giải quyết xong tâm sự, Tiêu Từ Lăng hưng phấn nâng lên Tiểu Tiểu trong tay, nhìn không được dùng một cộ lên một phen. Được rồi, kỳ thực năng lực chống lại của Tiêu Từ Lăng đối với sủng vật bán manh này rất kém, nếu không phải quan hệ đến vấn đề mặt mũi của cậu, so với bộ dáng uy mãnh của những đại ca khác thì kỳ thực cậu vẫn thích mạnh khuyến như Tiểu Tiểu hơn.

Sở Chích Thiên thấy động tác của Tiêu Từ Lăng, lần nữa cảm nín. Anh đột nhiên cảm giác thấy lời nói đồ dành Tiêu Từ Lăng ban nãy của anh kỳ thực rất có đạo lý. Khi Tiêu Từ Lăng ôm Tiểu Tiểu xuất hiện ở trước mặt mọi người, căn bản không có người sẽ phòng bị bọn cậu, trên người một người một cậu này căn bản không mang theo bất kỳ khí tức nào của người thức tỉnh, tổ hợp này, trời sinh chính là thể chất làm thích khách.

Cứ như vậy, dưới sự lừa gạt của Sở Chích Thiên, Tiêu Từ Lăng cuối cùng cũng buông xuống chuyện của Tiểu Tiểu, bắt đầu toàn tâm toàn ý bồi dưỡng cảm tình chiến đấu khắc sâu cùng Tiểu Tiểu, đương nhiên ở trong mắt Sở Chích Thiên, đó không phải bồi dưỡng cảm tình chiến đấu gì, đó quả thực là đang bồi dưỡng đồng minh lười biếng, con chó nhỏ này không lúc nào không bớt thời giờ ngủ lò khò cùng Tiêu Từ Lăng. . .

Ngày thứ hai, Tiêu Từ Lăng với Sở Tiểu Thất chính lý ổn thỏa xong liền theo Sở Chích Thiên lên xe của anh, Trần Cảnh Văn vẫn tọa trấn đại bản doanh. Cũng không thể bởi vì đi thu thập vật tư, mà để cho sào huyệt nhà mình bị kẻ địch chiếm. Trong khoảng thời gian này, các thế lực lớn của Hoài Thành đều biết đường Đông ở hồ Hoài Dương chẳng biết tại sao lại có thêm ra một luồng thế lực khổng lồ, đều phái người nhìn chăm chăm, Trần Cảnh Văn biết người sống sót mới tới trong doanh địa mình rất có thể chính là đường nhìn của thế lực nào đó, bất quá, anh thấy không quan trọng, dù sao bọn họ chỉ là khách qua đường, sau khi bắc thượng những đường nhìn đó sẽ tự động rời đi, đương nhiên chết không chịu đi cũng không sợ, cự ly xa như vậy căn bản không tồn tại khả năng đề lộ bí mật.

Hàn Ngôn Luật là lần đầu tiên tham gia loại nhiệm vụ cỡ lớn này hưng phấn lên xe, lần này mỗi một tiểu đội của tổ chiến đấu đều sút đầu mề trán cướp danh ngạch đảm nhận nhiệm vụ. Ai cũng biết đảm nhận nhiệm vụ cùng Sở đội trưởng đó là trân quý biết bao, chỉ cần lưu lại được chút ấn tượng tốt ở bên chỗ Sở đội trưởng, thì đại biểu từ đây sẽ một bước lên trời. Bất kể có vào được tổ công kiên hay không, đều đại biểu người đó sẽ tiền đồ vô lượng.

Hàn Ngôn Luật rất may mắn, đội trưởng của tiểu đội mà bản thân được phân phối vào vừa vặn có quan hệ không tồi với phó tổ trưởng tổ chiến đấu Đới Hồng Phi, khi an bài sau cùng tiểu đội của bọn họ liền xuất hiện trên danh sách. Hàn Ngôn Luật nằm mơ cũng không ngờ tới lần đầu tiên anh theo đội đảm nhận nhiệm vụ, có thể cùng hành động với người mạnh nhất doanh địa, anh cảm thấy nữ thần may mắn gần đây đặc biệt chiếu cố anh, trong lòng anh âm thầm động viên cho chính mình, nhất định phải tận lực biểu hiện, tranh thủ sớm ngày được chuyển thành chính thức.

Ý nghĩ của Hàn Ngôn Luật rất đơn thuần, chỉ mong trở thành thành viên chính thức của tổ chiến đấu, sau đó mặc vào bộ đồng phục màu đỏ anh tâm tâm niệm niệm kia, bởi vì đội viên dự bị không có tư cách mặc. Bất quá anh không sốt ruột, bởi vì đội trưởng tiểu đội đã nói qua, chỉ cần nhiệm vụ lần này biểu hiện tốt, đủ điểm công hiến là có thể lập tức được chuyển thành chính thức.

Cậu nhỏ của Hàn Ngôn Luật Chu Sướng thì không may mắn như anh, tổ của bên cậu lần này lưu thủ đại bản doanh, tuy rằng cũng có điểm công hiến vào sổ, nhưng so với bọn họ thì không đáng nhắc tới, bất quá lần đảm nhận nhiệm vụ tiếp theo sẽ đến phiên tổ bên cậu, đảm nhận nhiệm vụ của doanh địa thực hành theo chế độ thay phiên.

Địa phương mà đội ngũ của Sở Chích Thiên chuẩn bị tiến công lần này là kho hàng mà con tang thi cấp bốn gác, tam đại đầu sỏ đều cho rằng mọi chuyện hẳn nên bắt đầu từ đơn giản.

Đoàn xe vừa mới chạy đến ngoại vi kho hàng, liền thấy được đàn tang thi đều nhiều hơn rất nhiều so với địa phương khác, Hàn Ngôn Luật dưới sự dẫn dắt của đội trưởng, cấp tốc xuống xe. Rất nhanh bên tổ chiến đấu thông tri xuống khu vực mà mỗi một đội ngũ phải tiến công, đội trưởng của Hàn Ngôn Luật không chần chừ, rất nhanh mang theo tiểu đội của bản thân đến nơi cần thanh lý, bắt đầu chậm rãi thanh lý tang thi.

Tuy rằng nơi đây tang thi nhiều, nhưng phần lớn đều là tang thi bình thường, Hàn Ngôn Luật với đội viên bên người thanh lý tuyệt không trắc trở. Mà đội trưởng lại không ra tay, chỉ ở một bên cẩn thận cảnh giới.

Quả nhiên, bên trong tang thi bình thường ẩn tàng mấy tang thi đã tiến hóa, vừa định nổi sùng đã thương người, lại bị đội trưởng cảnh giới một bên nhanh chóng chặn lại, nhóm đội viên đối đãi tang thi cũng không nói đạo lý gì, thấy có tang thi tiến hóa liền đi lên vây ầu, rất nhanh đã thanh lý xong nó, tất cả mọi người biết thời gian rất quý giá, không cho phép bọn họ lãng phí.

Cứ như vậy, những tang thi ngoại vi kia không mang đến trắc trở nào cho tổ chiến đấu, rất nhanh đã bị thanh trừ.

Chiến đội không lập tức tiến lên, mà nghỉ ngơi mười phút ngay tại chỗ, thừa thời gian trống này tổ hậu cần lập tức lại đây thống kê chiến tổn, sau cùng chỉ có hai đội viên bị vết thương nhẹ, phải nói trận chiến này biểu hiện có thể nói là hoàn mỹ.

Tiêu Tử Lăng nhận được báo cáo sau trận chiến mới nhất do tổ hậu cần đưa tới, liền báo cáo với lão đại, khi đọc đến chiến tổn, liền phì cười ngặt nghẽo. Hóa ra hai đội viên bị thương tuyệt không phải thương ở trong tay tang thi, mà là một số nguyên nhân khác khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

Một đội viên bị thương nguyên nhân là bởi vì khi vây ầu tang thi tiến hóa, không chú ý tới công kích của đội hữu, vì vậy bị ngộ thương. Cái này còn có thể lý giải là nhất thời sơ sẩy, nhưng nguyên nhân bị thương còn lại khiến cho Tiêu Tử Lăng buồn cười, hóa ra là anh ta bởi vì chém giết tang thi quá dùng sức, không cẩn thận làm trật thất lưng mình, sau cùng đành phải đỡ thất lưng mình được người nâng đưa đến tiểu đội trị liệu, nghe nói sau khi nhóm mỹ mi của tiểu đội trị liệu biết nguyên nhân thì toàn bộ đều quăng cho đội viên kia vô số ánh mắt khinh bỉ, bị khinh bỉ xấu hổ vô cùng. Nguyên nhân bị thương không có ý nghĩa này cũng khiến cho thành viên khác của tổ chiến đấu cười vang không ngừng.

Nghỉ ngơi qua đi, tiếp tục tiến công thanh lý, càng đến bên trong tang thi càng dày đặc, đến sau cùng đã không còn cơ hội để cho hết thảy đội viên nghỉ ngơi tập thể nữa, vì vậy tổ chiến đấu lần nữa thay đổi phương án tác chiến.

Hàn Ngôn Luật chưa từng cảm giác được thanh lý tang thi là nhẹ nhàng như vậy, tang thi vốn che trời lấp đất khiến cho anh có chút run sợ, lúc này giống như là đang đưa tính hạch cho bọn họ vậy, an bài mới nhất của tổ chiến đấu rất thỏa đáng, mỗi một đội chiến đấu mười phút sau sẽ do một đội ở phía sau lên chống, mà đội trước đó thì thừa cơ nghỉ ngơi, bảo đảm mỗi một đội viên sẽ không mệt mỏi.

Bất quá tiệc vui chóng tàn, khi bọn họ thanh lý đến khu gần kề kho hàng, tang thi cấp bốn tọa trấn ở bên trong bị chọc giận. Chỉ nghe thấy một tiếng gào dài uy lực mười phần, uy áp cấp bốn thoáng cái bộc phát ra, động tác của hết thảy đội viên chiến đội bị kiềm hãm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130 Ra tay! Một cái hù lạnh một câu làm càn!

Khi Hàn Ngôn Luật đang chém giết tang thi, nghe một tiếng gào dài thanh thế lớn đó, nhất thời choáng đầu ù tai, động tác chém giết thoáng chậm lại, sau đó thì cảm thấy bản thân tựa như bị nhốt ở trong nước, làm bất kỳ động tác nào cũng trở trở vô cùng, anh biết đây là khí thể của tang thi cấp bốn, uy áp cấp bậc khổng lồ khiến cho những người thức tỉnh cấp một như bọn họ trực tiếp bị nhục hóa thành người thường, thậm chí còn không bằng.

Người thức tỉnh bị áp chế, mà tang thi lại dường như uống thuốc kích thích, tình thế này khiến cho người thức tỉnh cấp một nhất thời rơi vào nguy cơ, lúc này đội trưởng dẫn đầu phát huy tác dụng quan trọng, đội trưởng tiểu đội tổ chiến đấu của Sở Chích Thiên nhất định phải đạt được cấp hai, bọn họ đã cấp hai có năng lực chống lại nhất định đối với uy áp cấp bốn, vì vậy, lần lượt dùng ra thủ đoạn cường lực của bản thân, cứu trợ đội viên thoát ly hiểm cảnh.

Tang thi cấp bốn thấy uy áp của bản thân tuyệt không có được tác dụng quá lớn, nó cảm thấy đây là sự khiêu khích đối với nó, vì vậy lần nữa ngửa đầu gào dài, cùng lúc đó ba mươi thân ảnh đột nhiên bay ra từ phía sau, đánh về phía hết thấy tiểu đội đang chiến đấu.

Tuy rằng tay chân Hàn Ngôn Luật chậm chạp, hành động trở trở, nhưng là người dị năng hệ hỏa công kích viễn trình mà nói, uy áp cấp bốn ngoại trừ khiến cho thân thể anh không thoải mái, dị năng vận chuyển trở trở, thì tuyệt không làm suy yếu quá nhiều sức chiến đấu thanh trừ tang thi của anh, vì vậy chỗ anh vẫn tương đối an toàn.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy đội trưởng lớn tiếng kinh hô: “Là tang thi cấp hai, hết thấy đội viên thấp hơn cấp hai cấp tốc lui ra sau.” Hóa ra theo tiếng tru lên lần nữa này của tang thi cấp bốn, tang thi cấp hai như là đã nhận được mệnh lệnh, đột nhiên từ phía sau tang thi lùi ra lần lượt lên đài.

Tang thi cấp hai so sánh với tang thi bình thường che trời lấp đất mà nói đích xác không nhiều, cũng chỉ gần 30 con, nhưng so sánh với số lượng người thức tỉnh cấp hai của chiến đội thì nhiều hơn rất nhiều. Trước mắt tổ chiến đấu của Sở Chích Thiên có gần 20 nhánh tiểu đội. Nói cách khác người thức tỉnh cấp hai chỉ có gần hai mươi người, gần nửa số lượng nhiều ra kia đại biểu trận chiến này tình cảnh của đội ngũ Sở Chích Thiên vô cùng không ổn.

Hết thấy người thức tỉnh cấp một sau khi nghe thấy đội trưởng nhà mình nhắc nhở nhao nhao muốn lui về phía sau né tránh, nhưng uy áp lan tràn ở toàn bộ chiến trường lại khiến cho bọn họ nửa bước khó đi. Dĩ nhiên không có biện pháp nhanh chóng hành động dựa theo sự phân phó của các đội trưởng. Mà những tang thi cấp hai đánh ra kia rõ ràng thu được mệnh lệnh của con tang thi cấp bốn kia, trực tiếp xông đến đánh tới những người thức tỉnh cấp một hành động chậm chạp kia. Con tang thi cấp bốn kia rất có trí tuệ, nó biết trái hông nên chọn mềm để bóp.

Các đội trưởng thế nào có thể nhìn đội viên của bản thân chịu khổ độc thủ, quát lảng lẹ một tiếng, chủ động đi lên ngênh tiếp, thế nhưng cho dù như thế, vẫn dư ra gần mười con tang thi cấp hai, không có bất kỳ ai chặn lại, trực tiếp xông đến đánh tới mục tiêu của chúng nó.

Hàn Ngôn Luật chính là một mục tiêu bị nhìn chăm chú trong đó. Nhiều đội viên chiến đội như vậy, anh rất không may bị con tang thi cấp hai nào đó nhìn trúng. . .

“Tiểu Luật, tránh mau a!” Hàn Ngôn Luật chỉ nghe thấy đội trưởng đã chặn lại một con tang thi cấp hai đang đồ rục mắt rống to về phía anh, thế nhưng cho dù lo lắng thì thế nào? Cho dù không có áp lực của tang thi cấp bốn, chỉ một người thức tỉnh cấp một chống lại con tang thi cấp hai kia cũng rất khó chạy thoát.

Hàn Ngôn Luật trừng mắt to nhìn tay của con tang thi kia sắp đâm thủng ngực của anh. Anh vậy mà không hề cảm giác thấy kinh hoàng, trái lại ý nghĩ xuất hiện trong đầu chính là, anh còn chưa có mặc được bộ đồng phục màu đỏ kia nha, chết như thế có phải quá uất ức hay không? Quả nhiên anh rất không cam lòng a, anh vẫn chưa từ bỏ ý định chuyển thân thể tri độn của bản thân qua bên cạnh. . . Kỳ vọng kỳ tích sản sinh, để cho anh tránh thoát một kích này.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh lãnh liệt vang lên, uy áp vốn tràn ngập ở trong không khí, do tang thi cấp bốn mang đến theo một tiếng hừ lạnh này, vậy mà tan rã toàn bộ. Mọi người chỉ cảm thấy gánh nặng trong lòng được giải trừ, sức chiến đấu của mọi người khôi phục toàn bộ.

Hàn Ngôn Luật nhờ một tiếng hừ lạnh này, thân thể vốn trì độn đột nhiên khôi phục tốc độ, hơn nữa anh tràn đầy năng lực cầu sinh, thế mà để cho anh thực sự tránh thoát được ngón tay của tang thi.

Nhưng tuyệt không phải tất cả mọi người đều may mắn như Hàn Ngôn Luật. Trong gần mười người, hai đội viên bị kích sát tại chỗ, sáu đội viên bị thương thế nặng nhẹ không đồng nhất, chỉ có Hàn Ngôn Luật tránh được một kiếp.

Bất quá nguy cơ còn chưa có vượt qua, mấy con tang thi cấp hai kia thấy không đắc thủ được, làm sao đồng ý từ bỏ ý đồ, lại tiếp tục đánh tới phía những người đó. . .

“Làm càn!” Một thanh âm lãnh lệ trống không vang lên trên toàn bộ chiến trường, một luồng khí thể còn khổng lồ hơn so với tang thi cấp bốn giáng xuống từ trên trời, nhóm người thức tỉnh lần này tuyệt không cảm thấy khó chịu, trái lại tang thi trên chiến trường bị luồng khí thể này ngăn chặn triệt để, hết thấy tang thi đều bị chấn nhiếp, cho dù là tang thi cấp hai, tốc độ dưới luồng khí thể này cũng trực tiếp thoái hóa đến trình độ tang thi bình thường.

Mấy đội viên bị thương, đội hữu bên cạnh bọn họ thấy thế nhanh chóng đoạt bọn họ lại từ dưới tay những con tang thi cấp hai trở nên chậm chạp kia, mà Hàn Ngôn Luật không bị thương, lần nữa dựa vào tốc độ của bản thân né qua cánh tay tội ác của con tang thi cấp hai kia.

“Là Sở đội trưởng! Đội trưởng của chúng ta đã ra tay!” Đội trưởng của tiểu đội nào đó phản ứng lại đầu tiên, cao giọng hô to. Về mặt anh ta sùng bái quay đầu lại nhìn về phía nơi nào đó, đội trưởng của bọn họ là ở chỗ đó, thời khắc quan tâm chiến trường, họ giá hộ tổng cho bọn họ.

“Giết a!” Không biết ai hô một câu này, mọi người tăng vọt sĩ khí, trong tiếng hò hét nhao nhao giờ lên vũ khí trong tay, phóng thích dị năng của bản thân về phía những con tang thi kia, vì vậy tiết mục quần ẩu lần nữa trình diễn, bọn họ không sợ chết vây quanh lên, hung mãnh chém kích những con tang thi cấp hai bị lão đại nhà mình ngăn chặn kia.

Hàn Ngôn Luật tránh thoát khỏi nguy cơ tâm tình kích động vạn phần, ban nãy thật đúng là cứu tử nhất sinh, thời khắc mấu chốt thủ lĩnh của doanh địa đã ra tay, anh biết rõ mạng này của anh là do Sở đội trưởng cứu, không có sự ra tay của anh ta, anh hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cuối cùng Hàn Ngôn Luật cũng kiến thức được thực lực của người mạnh nhất doanh địa bọn họ, chỉ là một cái hừ lạnh đơn giản, một câu làm càn, đã khiến tràng diện nghịch chuyển, mà những con tang thi cấp hai có thể đơn giản giết chết mình kia ở dưới sự uy áp của đội trưởng, năng lực giảm mạnh đến mức có thể cho bọn họ thuận lợi chém giết, thực lực của Sở Chích Thiên Sở đội trưởng thực sự quá cường đại, ở dưới tay cường giả như vậy, anh cảm thấy vô cùng an tâm. Hàn Ngôn Luật âm thầm nắm chặt nắm tay, động viên cho chính mình, anh nhất định phải nỗ lực biểu hiện, nhất định phải đứng vững gót chân ở trong doanh địa này, vì bản thân với người nhà cuộc một tương lai đặc sắc.

Tang thi cấp bốn thấy uy áp của nó vậy mà bị một nhân loại cường đại phá hủy, nó vẫn luôn xưng vương xưng bá chưa từng gặp qua ngăn trở nên giờ triệt để phẫn nộ, nó vậy mà không nghiêm túc đi cảm thụ đạo khí thể kia, mà trực tiếp rú lồng lộn lên một tiếng, liền thấy bên trong kho hàng lại lóe ra năm đạo thân ảnh.

Chúng nó đứng ở trên nóc kho hàng, nhìn nhân loại phía dưới, ánh mắt tràn ngập sự điều tàn sát phạt. Sở dĩ không trực tiếp tập kích nhân loại phía dưới, là bởi vì chúng nó tương đối lo lắng cường giả ẩn tàng tại chỗ tối kia, khí thể của người nọ dường như có chút cổ kỳ, tuyệt không hoàn toàn triển khai, tuy rằng như thế, nhưng chúng nó vẫn cảm giác được một luồng áp lực không tên, áp lực đó khiến cho chúng nó run sợ trong lòng, không thể không thận trọng.

“Là tang thi cấp ba!” Đội trưởng của tiểu đội nào đó thấy khí thể cao hơn bọn họ một cấp đã biết những con đó chính là tang thi cấp ba ẩn tàng tại nơi đây. Số lượng xuất hiện lúc này vượt xa số lượng trong đồn đãi, trong đồn đãi chỉ có ba con tang thi cấp ba, sự thực chứng minh lại có năm con.

Lúc này một thanh âm lãnh lệ lần nữa vang lên ở không trung: “Tổ công kiên xuất động!” Xa xa, sáu thân ảnh loáng thoáng có màu bạc lấp lánh nhanh chóng chạy tới phía chiến trường.

Bên trong xe nhà, Sở Chích Thiên ngồi ngay ngắn trên sô pha vẻ mặt lãnh đạm nói xong lời đó, Tiêu Từ Lăng bên người liền muốn đứng lên hành động, bị bàn tay to của Sở Chích Thiên trực tiếp đè lại, kêu cậu an tâm một chút chờ nóng nảy.

Sở Tiểu Thất thì ngồi trên sô pha đối diện kiên định khoét ly kem của nó, với nó mà nói, chỉ cần Sở Chích Thiên không chỉ tên nói họ trực tiếp mệnh lệnh, nó sẽ không đi chiến đấu. Cứu người? Giúp người? Đó là thứ gì? Nó chỉ biết giết người.

Sáu cái bóng trong nháy mắt đã đi tới phía trước nhất của chiến trường, mọi người giờ mới nhìn rõ được tướng mạo của người tới. Ba người trong đó mỗi người đều rất trẻ tuổi, một thân áo khoác màu đen có vẽ tiêu sái đẹp trai, đường cong màu bạc trên áo khoác dưới ánh nắng rực rỡ lấp lóe phát sáng tăng thêm cho bọn họ một chút cảm giác thần bí, trên cánh tay của bọn họ đều có một tiêu chí khiến cho tất cả mọi người trong doanh địa hâm mộ. Mà ba đạo thân ảnh khác lại là khuyến biến dị cực kỳ cao lớn uy mãnh. Phần cổ của chúng nó đồng dạng dùng đai tơ màu bạc cột tiêu chí kia, lúc này bọn nó đang lê đầu lưỡi đỏ máu nhìn tang thi cấp ba bên trên.

“Là tổ công kiên!” Nghe tiếng kêu gọi sùng kính của mọi người, nhìn những ánh mắt ước mơ hâm mộ không chút nào che giấu kia, trong lòng Ngô Khánh Vân rất đắc ý, hiện tại cuối cùng hân cũng đã đi tới đẳng trước của mọi người, chỉ cần tiếp tục, một ngày nào đó sẽ có thể lấy được hết thấy những thứ hân muốn.

Bất quá. . . Ánh mắt hân lóe một chút, hân không dám đắc ý vênh váo, hân cảm thấy nắm không chắc duy nhất chính là Sở Chích Thiên, đẳng cấp của hân thẳng càng cao càng cảm thấy Sở Chích Thiên bí hiểm. Bất quá không hề gì, kiên trì của hân rất tốt sẽ chờ đợi được, hân tuyệt không tin tốc độ thăng cấp của hệ thống trò chơi của hân sẽ so không bằng một người thức tỉnh chỉ dựa vào khổ tu mới có thể tiến cấp, một ngày nào đó, hân sẽ quang minh chính đại đứng ở điểm cao nhất, đạt được hết thấy những thứ hân muốn.

Lúc này một thanh âm thuần hậu khiến cho tổ chiến đấu kích động xuất hiện: “Chiến đấu như vậy, thế nào có thể để cho tổ công kiên độc hưởng chứ, Hồng Phi đại ca, theo đệ cùng đi đoạt chút chiến lợi phẩm đi.”

“Đồng phó đội nói không sai, phiếu này, thế nào tổ chiến đấu của chúng ta cũng phải phân điểm, không thể để cho tổ công kiên chiếm hết.” Một thanh âm sang sảng vang lên sau đó, chính là hai chính phó tổ trưởng của tổ chiến đấu đã tới.

Tổ chiến đấu thấy lão đại nhà mình tới, nhóm đội viên của các tiểu đội nhao nhao kích động hò hét lên: “Là Đồng phó đội của chúng ta, còn có Đới phó tổ trưởng của chúng ta cũng tới rồi.”

Sở Chích Thiên là thủ lĩnh tinh thần của mọi người trong doanh địa, nhân vật cấp tín ngưỡng, nhân vật gần như trong truyền thuyết khiến cho bọn họ ở trong sự sùng bái mang theo sự kính nể vô cùng. Mà Đồng Hạo Triết Đới Hồng Phi lại là người sinh hoạt ở bên cạnh bọn họ, hai người bình dị gần gũi là tấm gương học tập cùng phương hướng đi tới của toàn thể đội viên tổ chiến đấu, hết thấy đội viên xem bọn họ là người thân, đại ca, gia trưởng của bản thân.

Lục Văn Đào thấy thế nhịn không được lắc đầu thờ dài nói: “Đồng phó đội ra mặt, chúng tôi làm sao dám làm càn chứ. Mối!” Anh một tay làm một chữ mối, tỏ ý Đồng Hạo Triết phó đội tự lựa chọn tang thi cấp ba mà anh ta muốn.

Đồng Hạo Triết lão đại không khách khí cùng với Đới Hồng Phi lựa chọn hai con tang thi cấp ba gần phía đông nhất, lúc này hai phương nhân mã xa xa đối diện, chiến đấu chỉ ở trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Vật Hy Sinh Phản Kích Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.